

Giới thiệu Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc

Truyện Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc kể về một cuộc tình cay đắng, trong tình yêu không còn gì đau đớn hơn đó là vừa yêu lại vừa hận. Yêu lẫn áp hận hoặc là trở thành địa ngục?

Cô tên là Diệp Thiên Ngân chỉ mới 20 tuổi nào ngờ trong một đêm bão lớn đã lấy tất cả, tất cả người thân gia đình... Cũng chính vì người đàn ông đó đã cướp đi sự trong trắng của cô trong đau đớn và chứng kiến của người cha!

Đọc đến đây chắc hẳn quý độc giả cũng rất tò mò lý do tại sao cả gia đình cô phải đau xót chứng kiến cảnh đó mà không thể làm gì được? Mọi bí mật sẽ được giải đáp khi đọc truyện tại đây!

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Quá khứ bi thương

“Lại đây.” – Đôi môi mông màu bạc của người đàn ông có đôi mắt màu xanh lam lạnh lùng ra lệnh.

Diệp Thiên Ngân hoảng sợ lùi về góc phòng, vẻ mặt tái nhợt, thân người run rẩy, muốn trốn nhưng xung quanh là bốn bức tường kiên cố, không lối thoát.

Diệp Thiên Ngân tuyệt vọng, chỉ có thể trở mắt nhìn bàn tay man rợ của người đàn ông từ từ kéo mình đến bên hắn.

“Roẹt...” – Từng mảnh vải cùng lớp nội y bị hắn nhanh chóng xé rách, sau đó hắn dùng tư thế rất nhục nhĩ, để cô ở tư thế bò trên giường, đem vật cứng kiêu ngạo từ phía sau đâm thẳng vào nơi ẩm ướt của cô.

“Khôngggggg...”

Diệp Thiên Ngân giết mình thức dậy, hơi thở dồn dập, người cũng lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt tái nhợt, đôi môi run rẩy.

Đã hai năm trôi qua, mỗi khi đi vào giấc mộng, cô lại thấy đôi mắt xanh lam ấy cùng với hơi thở ma quỷ của hắn, mùi xạ hương từ người của hắn bao trùm lấy cô đến nghẹt thở.

Diệp Thiên Ngân mệt mỏi rời khỏi giường, đi xuống lầu kiếm nước uống, cô lê từng bước chân nặng trĩu đi ra sau vườn, ngồi trên xích đu, vừa đung đưa vừa uống nước.

Ánh trăng đêm này thật đẹp, nó làm tâm tư của cô ổn định hơn nhiều.

“Giờ này khuya rồi, sao con chưa ngủ?”

Giọng một người phụ nữ vang lên, Diệp Thiên Ngân xoay mặt mỉm cười.

“Con ngủ không được... mẹ à, khuya rồi sao mẹ không ngủ sớm mà lại ra đây?”

Triệu An Tuệ nhìn con gái triều mến. – “Mẹ cũng không ngủ được... con lại mơ thấy ác mộng sao?”

Bà ngồi xuống kế con gái, nhẹ ôm con vào lòng vuốt ve mái tóc con.

Diệp Thiên Ngân tựa đầu vào vai mẹ, giọng nói khàn khàn.

“Dạ không, tại con thấy khát nước nên đi uống chút nước thôi ạ.”

Cô sợ mẹ lo lắng nên đành nói dối.

Bà thở dài. – “Tĩnh Hy à, ta biết con đang suy nghĩ cái gì nhưng đừng suy nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện rồi sẽ giải quyết được thôi con ạ.”

“Con biết rồi, mẹ ngủ trước đi ạ, con uống hết ly nước này rồi sẽ đi ngủ.”

Triệu An Tuệ khẽ cười, bà gật đầu đứng dậy đi về phòng, để lại Diệp Thiên Ngân ngồi đó trầm tư suy nghĩ.

Hai năm, đó là thời gian Diệp Thiên Ngân tưởng chừng sống trong địa ngục.

Hai năm trước, khi cô tỉnh dậy thì phát hiện trong phòng bị lửa quay quanh, cố gắng kéo tấm chăn chưa bị lửa bén tới quần ngang mình, cố sức đứng dậy

đi ra phòng khách thì cảnh tượng hãi hùng xảy ra.

Diệp cha người đầy máu nằm bất động dưới đất, cô muốn chạy lại nhưng một cây gỗ rơi xuống ngay trên người cha cô, Diệp Thiên Ngân lại đi vào phòng tìm mẹ thì Diệp mẹ trên người không một mảnh vải, mắt trợn ngược, trên cổ còn in vết năm ngón tay, là do bị bóp cổ mà chết.

Đau khổ không nói nên lời, nước mắt tuôn như suối, Diệp Thiên Ngân lấy lại tinh thần tìm đường thoát thân nhưng xung quanh đều bị lửa quay quanh.

Bất ngờ một mảnh gỗ rơi trúng người cô, tấm chăn cũng bị lửa vây lấy, cô vùng vẫy ra khỏi tấm chăn lửa nhưng nó đã thiêu hết một phần da trên người cô, giờ đây không còn gì để bao phủ, thân người trần như nhộng, cô cắn răng chịu đựng lửa thiêu, cố tìm đường thoát, trong tuyệt vọng, cô liều mình nhảy ra cửa kính nhưng bên kia lại là bờ vực sâu.

Cũng không biết cô đã lăn xuống bao lâu, chỉ biết cả người đều bị những cành cây, gai nhọn cọ quẹt, đau rất khắp người, sau đó cảm thấy hình như mình đã lăn xuống nước, cũng chẳng có cảm giác gì nữa rồi cô bất tỉnh.

Đến khi tỉnh lại, cô đã nằm trong một ngôi nhà nhỏ, cũng không biết nằm bao lâu mà cả người không cử động nổi, cố gắng nâng tay lên thì thấy rất lạ, cô nhớ cả người đều bị phỏng và bị cây gai đâm phải nhưng giờ đây, một vết sưng cũng không thấy.

Cố đứng dậy đi đến chiếc gương xem có chỗ nào không ổn hay không thì kinh hoàng, cô hét lên.

Trong gương không phải Diệp Thiên Ngân mà là hình dáng của một cô bé, tóc dài màu nâu nhạt, khuôn mặt trái xoan, đôi môi đỏ như được thoa son, chỉ có duy nhất là dáng người và đôi mắt vẫn là của cô.

Kinh hoàng cộng thêm hoảng sợ, cô muốn bỏ chạy thì từ cửa, hai người một nam một nữ bước vào, nhìn họ cũng ngoài 40.

Sau đó hai người mới kể lại mọi chuyện cho Diệp Thiên Ngân, lúc họ đang đi du lịch trên biển bằng thuyền riêng, vô tình thấy cô đang ôm một bụi cây gần bờ, trên người đều có vết bỏng cùng vết trầy xước, khuôn mặt bị phá hủy, thấy thế họ cứu cô, cũng không biết cô là ai, ở đâu? vì thế quyết định đưa cô về nhà chữa trị.

Hai người đưa cô về nhà riêng của họ, nơi này là nhà nghỉ riêng của gia đình nên chung quanh rất vắng vẻ.

Vì hai người đều là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ nên quyết định phẫu thuật khuôn mặt cho cô trở lại như bình thường nhưng không biết gì về cô, lại không có giấy tờ hay hình ảnh của cô.

Đến cuối cùng họ quyết định phẫu thuật khuôn mặt của cô giống hệt khuôn mặt con gái của họ ... Lăng Tịnh Hy, cô bé được 18 tuổi nhưng vì bệnh ung thư tim nên đã qua đời hơn một tháng trước.

Họ chỉnh sửa khuôn mặt của cô, ghép da cho cô, tẩy hết những vết sẹo trên người cô, ngay cả màn trình cũng vá cho cô, Diệp Thiên Ngân thật cảm ơn trời khi có hai thiên thần xuất hiện, họ thật sự đã chữa được một phần vết thương của cô, dù đó chỉ là nhỏ nhất.

Phẫu thuật xong, cô vẫn hôn mê, vết thương trên người cũng từ từ lành lại, cô đã ngủ hết nửa năm trời, thường ngày sống nhờ vào truyền dịch.

Sau khi tỉnh lại, cả người hoàn toàn đổi khác, tuy không chấp nhận được nhưng cũng không có cách nào khác, cô cũng thấy như thế cũng hay, ích nhất kẻ thù sẽ không tìm ra cô để hạ thủ, mà cô có thể âm thầm điều tra hắn và bắt kẻ đó ra chịu tội trước pháp luật.

Nhưng nghĩ lại, chuyện xảy ra cũng đã nửa năm mà trên báo không hề có tin tức giết người hay hóa hoạn, cô chắc tên họ Vương đó không phải tầm thường nhưng dù sao cô nhất định phải trả thù cho cha mẹ và em trai cô.

Vì suy nghĩ đó, cô quyết định trở thành con gái ruột của Lăng Chính và Triệu An Tuệ, hai người này cũng rất hiền lành, đối xử với cô rất tốt, khi hai người biết cô chấp nhận làm con gái của họ, họ rất vui về đồng ý, cũng bởi con gái họ mới mất mà chưa ai biết được chuyện này nên họ quyết định để cô tiếp tục cuộc sống của Tịnh Hy.

Thời gian sau đó, cô phải học hết những tính cách của cô bé tên Lăng Tịnh Hy, cứ nghĩ sẽ khó khăn nhưng lại rất đơn giản, Lăng Tịnh Hy có giọng nói cũng gần giống cô nên cũng không khó mấy, chỉ có cách ăn mặc cùng cử chỉ thì khác xa, cô bé lại bị cận nên Diệp Thiên Ngân đành đeo kính trong suốt.

Trong một lần tình cờ đọc được nhật ký của Tịnh Hy, cô mới biết cô bé luôn bị bạn bè ăn hiếp, lại là đứa tự kỷ nên không hề có bạn bè nhưng lại học giỏi, điều này thì cô cũng không sợ, bởi thành tích của cô cũng không kém, nếu là lúc trước thì cô cũng đang là sinh viên năm cuối ngành kinh tế tài chính, cô cũng không thích ngành đó cho lắm, chỉ vì cha và mẹ cô thích nên cô mới học đó thôi.

Thời gian sau, cô đi học tiếp lớp 12, cũng không gặp nhiều khó khăn, cô cứ duy trì bệnh tự kỷ cho đến ra trường và thi vào đại học, cô tiếp tục học ngành kinh tế tài chính và bây giờ đã cô đã là sinh viên năm hai.

Chuyện học là chuyện nhỏ nhưng chuyện tìm tên họ Vương kia mới là quan trọng, không biết cô có tìm được hay không?

Thờ dài trong vô thức, Lăng Tịnh Hy dựa vào xích đu, đôi mắt mơ màng nhìn về ánh trăng bạc, những nỗi đau khổ cùng nhục nhã cô phải gánh chịu, cô nhất định sẽ trả lại tên đó gấp trăm ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Bạn học mới

Đại Học Kinh Tế Tài Chính là nơi rất quen thuộc đối với Lăng Tịnh Hy, bởi hai năm trước cô từng học nơi này, cứ nghĩ vài tháng nữa là được tốt nghiệp nhưng không ngờ tới cả nhà bị thâm sát.

“Lăng Tịnh Hy, giờ này còn đứng nhìn trời nhìn mây nữa hà ? cậu có biết mấy giờ rồi không ? ”

Lăng Tịnh Hy đang trong con suy nghĩ thì bị âm thanh khàn khàn réo gọi, cô xoay người nhìn.

“Nhìn cái gì, hai năm rồi nhìn không đã hay sao ? vào lớp thôi.”

Gia Tiểu Mẫn mặt nhăn nhó kéo Lăng Tịnh Hy vào lớp, đi xuống bàn cuối cùng.

“Tôi ngày cứ mơ mộng, cậu đang học khoa kinh tế chứ không phải khoa thần kinh đâu nghe ? ”

“Mơ mộng chuyên về thơ ca chứ thần kinh gì ? ” – Lăng Tịnh Hy cãi lại.

Từ lúc gặp Gia Tiểu Mẫn thì bệnh tự kỷ cũng biến mất, đôi lại cô nói chuyện nhiều hơn và cũng chỉ nói chuyện với Gia Tiểu Mẫn chứ không nói với một ai khác.

Lăng Tịnh Hy còn nhớ, khi mới vào đại học, cô cũng bị mọi người khi dễ, xem cô như tảng đá to chắn đường, hay vô cớ kiếm chuyện nhưng sau đó Lăng Tịnh Hy gặp Gia Tiểu Mẫn, cô nàng nói là bạn học thời trung học của cô nhưng hai người ít khi nói chuyện nên Lăng Tịnh Hy không nhớ Gia Tiểu Mẫn cũng phải thôi nhưng thật chất Lăng Tịnh Hy không hề biết cô gái này.

“Rengggg ...” – Tiếng chuông vang lên, mọi người vào lớp học, vì là giờ của thầy Phan nên họ mới không ồn ào bởi thầy Phan có biệt danh “ sát thủ máu lạnh ”, ai không nghe lời sẽ bị trừng trị thẳng tay.

Thầy Phan bước vào lớp, đẩy cặp kính dày.

“Hôm nay sẽ có bạn mới vào học, Vương Thiếu Phong, em vào đây đi.”

Thầy vừa dứt lời, một cậu thanh niên bước vào, hai tay rút túi quần, vẻ mặt kiêu ngạo quét mắt xung quanh lớp.

Lăng Tịnh Hy nghe người họ Vương, tay run rẩy, cố gắng ngược nhìn.

Trước mặt, một cậu thanh niên với dáng người thẳng tắp, đôi mắt màu đen huyền, khuôn mặt mang vẻ hời hợt, đôi môi mỏng màu bạc, nhìn chung chẳng có gì giống kẻ cô cần tìm ... Hazi, trên đời sao nhiều người họ Vương thế không biết.

Lăng Tịnh Hy cúi đầu muốn ngủ tiếp thì bị Gia Tiểu Mẫn cốc đầu nên đành chống cằm nhìn lên bảng.

Trong lớp giờ đây bắt đầu ồn ào, bởi có anh đẹp trai vào học mà ai cũng biết địa vị của tên Vương Thiếu Phong này rất ư lớn mạnh, ngoại trừ một người không thích xem ti vi ... Lăng Tịnh Hy.

Thầy Phan nhũn mày khó chịu, cổ không hét lớn trước mặt tên Vương thiếu gia này.

“Đây là Vương Thiếu Phong, em ấy đang học đại học ở Mỹ nhưng vì ...”

“Thầy, tôi phải ngồi chỗ nào đây ?”

Vương Thiếu Phong khó chịu chen ngang ông thầy lấm mồm này, hần chỉ muốn tìm một chỗ ngủ tiếp mà thôi.

Hần lại nhìn xuống lớp học, tầm mắt như tia lade phóng xung quanh bỗng ngưng lại chỗ Lăng Tịnh Hy, không nói một lời đi đến trước mặt cô, nở một nụ cười quyền rũ.

“Đi một vòng trái đất, cuối cùng vẫn đụng phải cô, cô là quý phái không ? ”

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Lăng Tịnh Hy, cô nhìn Vương Thiếu Phong như người ngoài hành tinh, không biết tên này có vấn đề ở não hay sao mà vô cớ kiếm chuyện như thế ?

Chợt nhớ có gì đó không đúng, Vương Thiếu Phong biết Lăng Tịnh Hy vậy sao trong nhật kí của Tịnh Hy lại không nhắc đến hần, hay là Tịnh Hy không hề biết sự tồn tại của tên này ?

“Nè, Vương Thiếu Phong, cậu đừng nghĩ cậu là thiếu gia tập đoàn Vương thị thì muốn làm gì thì làm nghe chưa ? cậu dám ăn hiếp Tịnh Hy, tôi sẽ cho cậu biết tay đó.” – Gia Tiểu Mẫn đứng dậy chỉ thẳng vào Vương Thiếu Phong.

“Gia Tiểu Mẫn, lâu ngày không gặp vẫn “Bà chằn” như xưa, tôi không nghĩ với tính cách của cậu thì có ma nào dám yêu cậu đây ?”

“Tên Vương thói tha này.” – Gia Tiểu Mẫn gắt giọng.

“Các em, chúng ta bắt đầu tiết học, Vương Thiếu Phong, em muốn ngồi đâu thì ngồi.”

Thầy Phan lau mồ hôi khắp trán, ông vẫn muốn dạy học thêm vài năm nữa nên cố nhẫn nhượng tên Vương Thiếu Phong này, nếu không phải gia đình hắn có thế lực lớn mạnh thì ông đã đá hắn ra khỏi lớp từ lâu rồi.

Vương Thiếu Phong hừ lạnh, quăng cái cặp ngay phía đối diện bàn Lăng Tịnh Hy, ngồi xuống chiếm chỗ một tên bù nhìn nào đó.

Lăng Tịnh Hy vẫn như cũ, lấy sách ra và bắt đầu học, không quan tâm tia lade cứ chiếu vào mình suốt giờ học.

Tiết học trôi qua, Lăng Tịnh Hy đi vệ sinh xong quay ra thì đụng phải Vương Thiếu Phong, hắn chắn ngang không cho cô đi qua.

“Thái độ của cô đối với bạn thời trung học là vậy sao ?” – Hắn lạnh nhạt nói

Lăng Tịnh Hy giờ cũng hiểu, thì ra bạn thời trung học, mà nhật kí của Tịnh Hy chỉ viết lúc phổ thông nên cô mờ tịt cũng phải thôi.

“Xin lỗi nhưng trí nhớ của tôi rất kém, chuyện thời trung học tôi không có ấn tượng gì hết.”

“Không ấn tượng sao ? ... hừ ... được thôi, vậy tôi sẽ làm cho cô nhớ lại.”

Vương Thiếu Phong chậm rãi đi đến chỗ cô, lấy cái kính cô đang đeo, một tay ôm eo cô kéo về phía hắn.

Lăng Tịnh Hy tròn mắt muốn giãy ra thì bị môi hắn phủ lên môi cô, như muốn trừng phạt cô vì tôi đã quên đi hắn, Vương Thiếu Phong tiếp tục hôn cô, nhưng cảm thấy không đủ, hắn muốn tiến vào sâu hơn nhưng ...

“Aaaa ...” – Hắn hét lớn, tay ôm eo Lăng Tịnh Hy giờ đang ôm tiểu đệ của hắn.

Lăng Tịnh Hy cắn môi trừng mắt Vương Thiếu Phong, tên này bị hư não thật rồi, dám hôn cô sao ? nếu không phải cô tỏ vẻ bất lực sau đó thừa lúc hắn lơ đãng, hung hăng nhấc gối lên thì không biết tiếp theo hắn sẽ làm gì cô nữa chứ ?

“Lăng Tịnh Hy, cô bị điên sao hả ?”

“Câu đó tôi nên hỏi cậu thì hơn, ai cho cậu khi dễ tôi hả ? là bạn trung học thì sao ? mắc gì tôi phải nhớ đến cậu kia chứ ?”

Cô nghiêng răng trừng hắn, tên Vương thói tha này, dám hôn chị đây sao ? chán sống rồi chắc.

“Cô ... không nhớ gì sao ?” – Hắn khó khăn nói, về mặt cũng trở nên khó coi.

Lăng Tịnh Hy thờ dài trong bụng, sao không cho cô gấp mấy tên thời phổ thông mà cứ cho gặp toàn bạn trung học không thể này.

‘Tịnh Hy ơi Tịnh Hy sao cô không để lại nhật kí thời trung học vậy hả ?’

Lăng Tịnh Hy cảm thấy đau đầu, giờ nói gì đây để hắn tin mình, chợt nhớ đến mấy bộ truyện ngôn tình lúc trước có đọc, thôi thì ăn cắp mấy câu làm lá chắn vậy.

“Hai năm trước, tôi bị bệnh nặng, dẫn đến mất đi một phần trí nhớ.”

“Hừ, cô tưởng nói vậy tôi sẽ tin sao ? bệnh gì mà mất trí nhớ chứ ?”

Có điên mới tin cô bị bệnh mà mất trí nhớ.

“Tôi bị bệnh tim, lần đó bị lên cơn đau tim dẫn đến ngất xỉu, phải nằm liệt giường hơn một năm, trong thời gian đó tôi chỉ sống nhờ vào truyền dịch và phải liên tục tiêm chất kích thích giúp tim tiếp tục đập ... Một năm sau, tôi cũng hồi phục nhưng phần kí ức trước đó quên hết rồi.”

Vương Thiếu Phong sắc mặt tái xanh nhìn cô như không tin những gì cô nói, hắn cũng biết Lăng Tịnh Hy có bệnh tim nhưng không nghĩ sẽ xảy ra tình huống xấu như thế, đôi mắt xoẹt tia đau xót, tay sờ lên má Lăng Tịnh Hy.

“Xin lỗi, tôi không biết cậu phải trải qua chuyện như thế ?”

Lăng Tịnh Hy nghe được thanh âm ấm áp khiến tim cô có chút dao động, đơn thuần chỉ muốn nói dối để thoát khỏi phiền phức, không nghĩ hắn lại tin, tên này rốt cuộc với Lăng Tịnh Hy có quan hệ gì đây ?

“Được rồi, nếu cậu đã biết sự thật vậy tôi có thể đi rồi phải không?”

Không đợi hấn trả lời, Lăng Tịnh Hy xoay người nhưng chưa đi được bước nào đã bị hấn kéo tay ôm cô vào lòng.

“Ya, tên thói tha này, buông ra mau.” – Lăng Tịnh Hy tức điên lên hét to.

“Sau này tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu, vì thế ... chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi.”

Lăng Tịnh Hy ngây ngốc nhìn hấn, cái gì là bắt đầu lại? tên này, không lẽ là bạn trai cũ của Tịnh Hy sao?

“Lúc trước, cậu là gì của tôi?” – Cô muốn chắc chắn đó chỉ là suy đoán nên gắng hỏi.

“Bạn trai.” – Vương Thiếu Phong bình thản nói.

Lăng Tịnh Hy chấn kinh, bạn trai sao? không thể nào? nếu là bạn trai thì sao trong nhật kí lại không nói về hấn ... Cô thầm than trong bụng.

“Tịnh Hy ơi Tịnh Hy, sao cô không sống lại cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”

“Vương Thiếu Phong.”

Gia Tiểu Mẫn hét lớn, sau đó chạy tới kéo Lăng Tịnh Hy ra khỏi người Vương Thiếu Phong, trừng mắt nhìn hấn như muốn giết người.

“Vương Thiếu Phong, cậu lại muốn ăn hiếp Tịnh Hy nữa sao?”

“Gia Tiểu Mẫn, cô có biết cô luôn là con kì đà rất lớn không hả?”

Hấn thật muốn bóp chết Gia Tiểu Mẫn, mỗi lần muốn gần Lăng Tịnh Hy là cứ bị cô nàng phá đám, thật mất hứng.

“Tiểu Mẫn, Vương Thiếu Phong là bạn trai thời trung học của mình sao?”

Lăng Tịnh Hy cầu cứu Gia Tiểu Mẫn, mong rằng cô nàng đừng trả lời là phải, nếu không cô chết chắc.

“Bạn trai? ... ai nói?” – Gia Tiểu Mẫn bực mình hỏi lại.

Lăng Tịnh Hy chỉ tay về phía Vương Thiếu Phong, mà hấn hiện giờ đang tỏ vẻ xấu hổ muốn trốn tránh.

Về mặt Gia Tiểu Mẫn xụ xuống, môi giật giật.

“Vương Thiếu Phong, nào cậu có vấn đề hả? Tịnh Hy là bạn gái cậu khi nào?”

Một câu nói khiến Lăng Tịnh Hy như nhìn thấy tia sáng, đôi mắt trong veo nhìn hướng Tiểu Mẫn như muốn cảm ơn.

“Thời trung học, cô ấy từng viết thư tỏ tình với tôi, cô cũng biết việc này kìa mà.”

Lăng Tịnh Hy nghe xong muốn té ngã, cô gái nhỏ Tịnh Hy này, nhìn bộ dáng khù khờ không nghĩ lại bạo gan như thế? tỏ tình ư, còn là thời trung học nữa chứ?

“Cậu không biết xấu hổ mà còn nói thế sao? ... Đúng, tôi cũng biết nhưng không phải mình tôi biết mà cả trường đều biết ... Lúc đó cậu xem xong thư của Tịnh Hy, không thích Tịnh Hy thì thôi đi, cậu lại đem thư của Tịnh Hy rêu rao khắp nơi, hại cậu ấy cả tuần không dám đi học, cái này cậu còn nhớ chứ?”

“Tôi không có.”

Hấn nói xong cũng cảm thấy áy náy, lúc đó mới lấy lá thư từ hộp bàn ra thì bị mấy thằng bạn giật lấy rồi đọc lung tung, hoàn toàn không phải lỗi của hấn.

“Nhưng như thế cũng chứng tỏ cô ấy là bạn gái của tôi rồi.”

“Cậu đồng ý hồi nào hả?” – Gia Tiểu Mẫn nhún mày hỏi.

“Thì bây giờ nói cũng đâu có muộn.” – Hấn ngang ngược trả lời.

“Cậu ...”

“Được rồi.”

Lăng Tịnh Hy chen ngang lời Tiểu Mẫn, cô xoay mặt nhìn Vương Thiếu Phong.

“Thiếu Phong, nếu lúc trước tôi là bạn gái của cậu thì tôi chấp nhận ... còn bây giờ tôi muốn chia tay, vậy đi.”

Lăng Tịnh Hy nói xong kéo Gia Tiểu Mẫn bỏ đi, để lại Vương Thiếu Phong đứng ngây ngốc tại chỗ.

Hắn thất thần không phải lời nói cô muốn chia tay hắn mà vì cô đã gọi tên hắn, từ lúc gặp cô đến giờ đây là lần đầu tiên cô gọi thẳng tên hắn, khiến hắn cảm thấy man mát trong lòng.

Vương Thiếu Phong nhớ rõ, lúc hắn mới vào trung học nhìn thấy Lăng Tịnh Hy đang bị ức hiếp nên ra tay “Anh hùng cứu mỹ nhân”.

Lần đầu gặp Lăng Tịnh Hy, là một cô bé bốn mắt, váy dài hơn gối, ăn mặc chẳng hấp dẫn chút nào nhưng trong rất đáng yêu.

Lần thứ hai Vương Thiếu Phong chạm mặt Lăng Tịnh Hy, lúc đó cô đang rửa mặt, không đeo kính, hắn mới biết cô là đại mỹ nhân và hắn bắt đầu chú ý đến Lăng Tịnh Hy.

Lần thứ ba là khi Vương Thiếu Phong nhận được thư tỏ tình của Lăng Tịnh Hy, tìm hắn như muốn nhảy khỏi lồng ngực, định sẽ trả lời nhưng bị bạn bè cướp thư rồi trêu chọc làm hắn tức điên lên đánh bọn nó một trận toí bời dù chỉ mình hắn biết.

Lần thứ tư Vương Thiếu Phong rất muốn gặp Lăng Tịnh Hy để đáp lại lời tỏ tình của cô nhưng mới đến cửa nhà thì bị vệ sĩ của anh trai bắt đi, anh trai bắt hắn sang Mỹ du học, thế là từ đó hắn và cô cách nhau nửa vòng trái đất.

Bây giờ gặp lại, tuy Lăng Tịnh Hy đã mất trí nhớ nhưng hắn không cam lòng, hắn nhất định sẽ khiến cô trở thành người con gái của hắn bởi hắn thật sự thích cô vì thế nhất định hắn sẽ không buông tha cho cô.

“Lăng Tịnh Hy, cô hãy chờ đó, tôi nhất định khiến cô yêu tôi một lần nữa.”

Vương Thiếu Phong nở nụ cười tà mị, xoay người đi về hướng lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Người đàn ông nguy hiểm

Khách sạn Lady ở Mỹ, trong phòng tổng thống ở lầu cao nhất, nơi đây được thiết kế theo kiểu cổ điển với gam màu đen huyền làm chủ đạo, trang trí xung quanh xa hoa vô cùng, người nào được hưởng thụ một đêm tại nơi này thì sẽ biết thế nào là người của giới thượng lưu.

Trên chiếc giường màu đen huyền bí, cảnh xuân hiện ra, người đàn ông có đôi mắt xanh lam lạnh lùng nhìn cô gái dưới thân đang rên rỉ, về mặt người đàn ông không tỏ vẻ đang hoan ái nhưng mỗi động tác khi ra vào nơi ẩm ướt nhất của cô gái rất mạnh bạo, hai tay hắn không ngừng bóp chặt nơi đầy đà của cô, như muốn bóp nát nó không thương tiếc.

Tiếng rên rỉ của cô gái cùng tiếng thờ gấp của người đàn ông đan xen nhau, còn có thể nghe được tiếng hạ thể va chạm nhau rất kịch liệt, nó tạo nên thanh âm vang khắp mọi góc phòng.

Một lúc sau, người đàn ông gằm nhẹ rồi bứt khỏi người cô gái, hắn lấy chiếc áo ngủ mặc vào đi đến ngồi trên ghế sofa, lấy điều xi gà hút một hơi.

Cô gái sau khi hoan ái xong, người nhũn ra nhưng vẫn cố ngồi dậy, để mình khóa thân đi đến chỗ người đàn ông, ngồi lên đùi hắn, bàn tay mềm mại vuốt ve vòm ngực rắn chắc của hắn.

“Vũ Hàn, có chuyện không vui sao?”

Người đàn ông nhả ra làn khói hình chữ O, tay gác lên ghế sofa, giọng nói lạnh băng.

“Tôi muốn yên tĩnh một mình ... về đi.”

“Vũ Hàn, tối nay em có thể ở lại với anh được không?”

Người đàn ông không trả lời cô gái nhưng đổi lại là ánh mắt lộ vẻ nguy hiểm, Âu Thực Lợi rùng mình nhưng lập tức khuôn mặt lại tỏ vẻ đáng yêu.

“Vũ Hàn, một đêm thôi không được sao? hai tháng rồi không gặp được anh, người ta rất nhớ đó?”

Hắn cười lạnh. – “Nhớ tôi? ... Âu Thực Lợi, từ khi nào cô trở nên ngu xuẩn như thế?”

Âu Thực Lợi phát lạnh, biết mình đã phạm sai lầm, cô biết từ trước đến giờ hắn không hề cho phụ nữ qua đêm với mình, nhất là trên giường của hắn thì càng không thể.

Và đó cũng là lý do mà cô mới được làm tình nhân của hắn bốn năm, dù bốn năm qua đàn bà bên người hắn nhiều vô số kể nhưng cô là người duy nhất không bị hắn vứt bỏ.

Đêm nay cô bạo gan như thế là vì thật sự rất nhớ hắn, cô đã yêu người đàn ông lãnh khốc này, lần đầu tiên của cô cũng cho hắn và mong hắn sẽ yêu cô nhưng vô dụng, đối với hắn, đàn bà chỉ là công cụ phát tiết, còn tình yêu dù mơ cũng không với tới được.

“Em xin lỗi, anh đừng giận em nha.”

Cô hôn nhẹ lên cánh môi mỏng của hắn, rồi khỏi người hắn đứng dậy mặc áo vào.

“Vậy em về trước, chúc anh ngủ ngon ... nhớ gọi cho em nha.”

Âu Thục Lợi nói xong một câu nhưng hắn vẫn nhìn ra cửa sổ, không nhìn cô một cái, cô đau xót lấy túi xách bước ra khỏi cửa phòng.

Vương Vũ Hàn, tổng giám đốc tập đoàn Vương thị có thế lực lớn nhất toàn cầu, người đàn ông hoàng kim còn độc thân, biết bao tiểu thư quý tộc, minh tinh nghệ sĩ đều muốn bỏ lên giường của hắn một lần, bởi chỉ cần hắn liếc nhìn thì cô gái đó dù đã có chồng thì cũng được lên báo trang nhất và được lợi ích còn hơn cả trúng số độc đắc.

Vương Vũ Hàn, 32 tuổi, hắn đã sống lâu như thế, trong tay nắm giữ thế lực lớn mạnh nhưng hắn vẫn chưa thỏa mãn, hắn luôn cảm thấy mình vẫn còn thiếu gì đó nhưng không lý giải được.

Tiền tài như núi, thế lực hiển hách, đàn bà càng không thiếu nhưng rốt cuộc hắn còn thiếu thứ gì đây ?

Bất chợt hình ảnh hai năm về trước hiện về, hắn không nghĩ lại lưu luyến thân thể người con gái đó đến thế ?

Năm đó cứ nghĩ làm nhục đứa con gái đó để người cha khai ra tất cả nhưng sau đó hắn lại không thoát ra được, cảm thấy thân thể cô gái thật mềm mại, đôi môi ẩm ướt khiến hắn chỉ muốn cắn nuốt luôn cái miệng ấy, nơi ẩm ướt của cô thật chặt và khít khiến tâm trí hắn muốn nổ tung.

Sau con hoan ái, hắn rất muốn đem cô về để làm công cụ phát tiết nhưng nghĩ là con của tên kia nên phải vứt bỏ suy nghĩ đó ngay, nếu lúc đó hắn giữ lại cô ta thì có lẽ người nằm dưới thân khi này không phải Âu Thục Lợi mà là cô gái đó rồi.

Việc hắn giữ Âu Thục Lợi bên mình vì cô ta rất biết cách làm hắn vui, không nhiều chuyện hay đòi hỏi như những người đàn bà khác nhưng khác vọng của cô ta cũng chẳng nhỏ.

Đàn bà luôn mang phiền phức nhưng hắn chỉ cần thỏa mãn dục vọng của mình còn bọn họ sau lưng hắn có làm chuyện gì hắn cũng không quan tâm tới.

“Cốc, cốc, cốc ...”

Đang suy nghĩ miên man, bị âm thanh gõ cửa làm hắn mất hứng, lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

“Vào đi.”

Từ cửa bước vào, một thanh niên cao lớn, vẻ mặt cũng lạnh lùng giống hắn nhưng khí chất không bằng hắn.

“Vương tiên sinh, bên phía hãng hàng không, bọn họ nói sẽ chấp nhận xác lập công ty với chúng ta nhưng họ có điều kiện.”

Con người của Vương Vũ Hàn bỗng chốc ư ám – “Nói.”

“Bọn họ nói toàn bộ quyền hành sẽ để cho ngài định đoạt nhưng về tiền bạc, họ muốn tăng thêm một chút, vì gia đình họ ...”

“Dương Nghị, cậu theo tôi lâu như thế, cậu nghĩ tôi sẽ làm gì ?”

Vương Vũ Hàn chen ngang lời Dương nghị, đứng dậy đi tới cửa sổ, lại nhả ra ngậm khói.

“Vâng, thuộc hạ đã biết phải làm gì.”

Dương Nghị hiểu ý nên gật đầu trả lời, hắn biết rõ Vương Vũ Hàn là kẻ độc đoán, hắn ghét nhất chỉ có hai chuyện, một ... thích ra điều kiện với hắn, hai ... phản bội hắn, kết cuộc của kẻ đó nhẹ thì tan nhà nát nữa, nặng thì cả xương cũng không còn,

Dương Nghị gật đầu rồi đi ra.

“Khoan đã.” – Vương Vũ Hàn chỉ ra lệnh nhưng không xoay người nhìn hắn.

“Ngày mai cậu hãy sắp xếp lại lịch trình, mọi việc ở đây phải được giải quyết nhanh gọn, tháng sau tôi sẽ trở về nước.”

“Vâng, vậy tôi sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Dương Nghị là cánh tay đắc lực của Vương Vũ Hàn, hắn theo Vương Vũ Hàn năm 18 tuổi, bây giờ cũng gần 30, vì là trợ thủ đắc lực nên mọi hành động

của chủ nhân hẳn đều đoán được ý tứ nhưng lần này Vương Vũ Hàn lại muốn về nước, hẳn cũng cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không dám hỏi một câu.

Gật đầu với Vương Vũ Hàn, Dương Nghị rời bước.

“Mới có một năm mà đã chán nước Mỹ rồi sao ? ”,

Người đàn ông cùng dáng người cao lớn thông thả bước vào, không chào hỏi cũng không gõ cửa, tiến thẳng tới sofa ngồi xuống, thân nhiên châm một điếu xì gà.

“Nhìn cậu chẳng có gì thú vị, vừa vui vẻ xong với đại minh tinh mà nhìn bộ mặt cứ như ai vừa thiếu nợ cậu không bằng.”

Vương Vũ Hàn nghe xong không giận, đi đến ngồi xuống sofa đối diện, cầm ly rượu đỏ nhăm nháp.

“Không phải sắp kết hôn rồi sao ? giờ này không lo cung phụng bà xã tương lai mà lại tìm mình, nhớ mình hả ?”

Người đang ngồi trên sofa không ai khác là Tổng giám đốc tập đoàn Mạch thị ... Mạch Quân Vỹ, người có địa vị không thua gì Vương Vũ Hàn, hai người đều là bạn từ thuở nhỏ, nhưng người ngoài nhìn vào cứ tưởng hai bên là hai phe đối địch.

“Bà xã ? Cậu đang châm chọc mình đó sao ? ” – Mạch Quân Vỹ thay đổi ánh mắt hỏi hột bằng ánh mắt rét lạnh liếc Vương Vũ Hàn một cái.

“Nếu không phải ông già muốn cuộc hôn nhân này thì cho cô ta làm tình nhân của mình, mình cũng chẳng cần.”

“Đó là lý do cậu qua Mỹ trốn tránh.”

Nhìn thấy tia mắt muốn giết người, Vương Vũ Hàn ho một tiếng.

“Dù muốn hay không thì cuộc hôn nhân của cậu cuối cùng vẫn tiến hành sau hai tháng nữa.”

“Hàn, cậu nói sai rồi, là bốn tháng mới đúng, mình vừa xem lịch diễn của cô ta, bốn tháng sau bộ phim mới hoàn thành.”

Lại một người đàn ông nữa đi vào, dáng người rất có cơ bắp, màu da ngăm đen, đôi mắt như chim ưng, đi đến sofa ngồi kế bên Mạch Quân Vỹ.

“Ân, từ khi nào cậu có hứng thú với đời sống bà xã của mình vậy, đừng nói cậu thích cô ta nghe ? nếu thế mình tặng cô ta cho cậu đó.”

Người vừa lên tiếng là Man Cảnh Ân, là người cầm đầu tổ chức Áo, kẻ được xem là tàn bạo nhất trong xã hội đen.

Vương Vũ Hàn, Mạch Quân Vỹ và Man Cảnh Ân, ba con người đàn ông độc thân hoàng kim mang ba dòng máu nguy hiểm, trên toàn cầu không ai không biết tên của ba người này.

Vương Vũ Hàn, Tổng giám đốc Tập đoàn Vương thị, chuyên thu mua bất động sản, trên thương trường chỉ cần hôm nay hắn liếc mắt một cái thì công ty đó chắc chắn ngày mai sẽ là của hắn.

Mạch Quân Vỹ, Tổng giám đốc tập đoàn Mạch thị, tất cả ngân hàng trên toàn cầu đều do hắn làm chủ, cách làm ăn của hắn rất độc đoán, cũng đã khiến biết bao công ty phải sụp đổ dưới chân hắn.

Man Cảnh Ân, người cầm đầu tổ chức Áo, trong giới hắc đạo khi nghe ba chữ này đã run sợ chết khiếp, các sòng bài, hộp đêm trên toàn cầu cũng do hắn nắm quyền, giết người không hề lại dấu tích cũng chỉ có mình hắn làm được.

Tại nơi đây, ba người đàn ông nghiêm nghị đáng giá hoàng kim lại ngồi nói chuyện ba hoa, không có gì gọi là nghiêm túc cả.

“Đàn bà chỉ là cái bình hoa, nhưng mình có thể khẳng định cả bình hoa, bà xã cậu cũng không bằng.”

Man Cảnh Ân bình thân nói, tay với lấy ly rượu của Mạch Quân Vỹ uống cạn.

“Hàn, cậu nói xem, bà xã tương lai của mình tệ đến thế sao ? ”.

“Nhìn em gái cô ta còn được hơn, mình không hiểu với dáng người cô ta sao có khả năng trở thành đại minh tinh được chứ ? ” – Vương Vũ Hàn cười châm chọc.

Mạch Quân Vỹ xụ mặt, lấy ly rượu của Vương Vũ Hàn uống sạch.

“Không nói chuyện của mình nữa ... Hàn, sao tự nhiên muốn về nước vậy ? ”

“Bên này, mấy khu đất đã thu mua hết, chẳng còn gì để chơi đùa, tự nhiên muốn về nước xem có gì để giải khoay hay không ? ”

Đối với người khác khi nghe câu này sẽ bị động kinh nhưng đối với hai người kia thì giống như một trò chơi đã mất hết giá trị.

“Cậu về thì mình về luôn.” – Mạch Quân Vỹ lại quay sang Man Cảnh Ân.

“ Ờn, cậu về luôn không ? hay ở đây với mấy cô tình nhân sát thủ của cậu ?”

Mạch Quân Vỹ nói xong cũng thấy buồn cười, tên Man Cảnh Ân này có khẩu vị khác người, chỉ thích lên giường với nữ sát thủ chuyên nghiệp, không biết đầu hân có bị chạm mạch hay không mà lại có sở thích kinh dị như thế ?

“ Vài ngày nữa có mấy đơn hàng, các cậu về trước đi.”

Man Cảnh Ân không giận, tay rót thêm một ly rượu.

“ Cậu cứ giao lại cho Chấn Phi làm đi, về chung với bọn mình cho vui.”

Mạch Quân Vỹ khoát tay lên vai Man Cảnh Ân, cười cợt nhả.

“ Đợt hàng này toàn thứ nặng kí, không tự mình kiểm tra không được ... Ờ ... Vỹ, tôi đám cưới của cậu, từ trong đợt hàng này mình sẽ tặng vài khẩu Desert Eagle làm quà cưới, chắc cũng không gọi là xa xỉ hả ? ”

“ No, no, no ... cậu cho mình một thùng là được rồi.”

Mạch Quân Vỹ đứng đưa ly rượu, ánh mắt trở lại vẻ hời hợt.

“ Để cho mình một thùng.”

Vương Vũ Hân nói một câu, đứng dậy đi đến phía cửa sổ nhìn xuống dòng xe đang chạy.

“ Này các cậu, mấy khẩu Desert Eagle này là đồ hiếm, đợt này nhập về chỉ có hai thùng, các cậu mỗi người một thùng vậy thuộc hạ của mình đừng cái gì đây ?”

Man Cảnh Ân tỏ vẻ bất mãn, mấy tên này nói lấy một thùng là dễ lắm sao ? trong tổ chức của hân đến bây giờ vẫn còn đang thí nghiệm xem làm sao sản xuất ra mấy khẩu nặng kí đó mà mấy tên này cứ xem như rượu đóng chai mà nói lấy là lấy chắc.

Chợt nhìn về phía Vương Hân Vũ thấy vẻ mặt hân trầm ngâm, Man Cảnh Ân lại thở dài.

“ Vẫn chưa quên được sao ?”

Mạch Quân Vỹ cũng nhận ra điểm khác thường, hân đi đến Vương Vũ Hân vỗ vỗ vai hân ta an ủi.

“ Đừng nghĩ nữa, đã lâu như vậy rồi.” – Mạch Quân Vỹ nói xong thấy hân vẫn im lặng đành xoay mặt nhìn Man Cảnh Ân.

“ Về thôi, mình còn mấy cô nàng xinh đẹp đang đợi trên giường, đi lâu sợ mấy nàng chịu không nổi.”

“ Vỹ, cậu không sợ sử dụng nhiều quá sau này đến đêm động phòng không có tinh lực để dùng sao ?”

Vương Hân Vũ xoay mặt nhìn Mạch Quân Vỹ, tia mắt lại tỏ vẻ giễu cợt.

“ Vậy lúc đó mình đành mượn của hai cậu thay thế.”

Mạch Quân Vỹ cười cười đi đến Man Cảnh Ân.

“ Đi thôi Ờn, đừng để mấy cô sát thủ mèo hoang của cậu đợi.”

Man Cảnh Ân không nói, đứng dậy cùng Mạch Quân Vỹ đi ra cửa phòng.

Căn phòng lại trở nên vắng vẻ, không còn âm thanh nhộn nhịp khi nãy, giờ đây chỉ còn lại bóng dáng cao lớn của Vương Vũ Hân bị kéo dài ra bên cửa sổ sát đất, khuôn mặt tuấn mỹ thâm trầm, cô đơn, lạnh lẽo, đôi mắt màu xanh lam lạnh lùng nhìn về xa xăm.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Theo đuổi

Trong lớp học yên tĩnh đến buồn ngủ, thầy giáo cứ giảng bài còn các sinh viên thi nhau gục mặt xuống bàn, ngay cả Lăng Tịnh Hy cũng không ngoại lệ nhưng cô cứ bị Gia Tiểu Mẫn cóc đầu riết cũng phải ngóc đầu nghe giảng.

Đột nhiên không gian ồn ào hẳn lên, mọi ánh nhìn đều hướng về cửa lớp.

Vương Thiếu Phong, quần áo trắng tấp, dáng người thông thả đi đến chỗ Lăng Tịnh Hy, nở nụ cười đào hoa quyến rũ, sau đó từ phía sau, tay hắn đưa đến cho cô một bó hoa hồng đỏ lớn.

Mọi ánh mắt ghen ghét cùng đổ kỵ lập tức dồn hết về hướng Lăng Tịnh Hy.

Từ lần đầu khi Vương Thiếu Phong vào lớp, ánh mắt đào hoa của hắn cứ dán chặt lên người Lăng Tịnh Hy thì tất cả bạn gái trong lớp đã xem cô như cái gai trong mắt, một cái cây cản đường khiến các bạn gái chỉ muốn một rìu chặt bỏ, giờ lại thêm tình cảnh này thì Lăng Tịnh Hy có thể chắc chắn, cô sẽ không có một ngày sống bình yên.

“Tịnh Hy, tối nay anh và em cùng đi ăn cơm, anh mới biết một nhà hàng có đầu bếp nấu ăn rất ngon, đảm bảo em sẽ thích.”.

Vương Thiếu Phong ôn nhu nói, ánh mắt đẹp đến mê người khiến các bạn gái nghe xong chảy cả nước bọt.

Lăng Tịnh Hy giật giật khóe miệng.

“Đang là giờ học, cậu nổi điên cái gì vậy ? còn nữa, cậu hơn tôi bao nhiêu tuổi mà xưng hô như thế ?”

“Tuy chúng ta sinh cùng năm nhưng anh lớn tháng hơn em, với lại em là bạn gái của anh, gọi như thế anh còn thấy xa lạ đó ... À, hay gọi Tiểu Hy thì sao ?”

Từng đợt da gà của Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn nổi lên như con gà bị vặt hết lông nhưng đối lại những người xung quanh là loại ôn nhu chết người.

Thầy giáo đang đứng trước bục không dám hó hé, ông biết rõ tên Vương thiếu gia này không nên đụng vào vì thế cứ tiếp tục giảng bài dù mọi người chẳng ai thèm nghe.

“Quậy đủ chưa ? ”

Sắc mặt Lăng Tịnh Hy thay đổi, Vương Thiếu Phong cũng nhận ra sự khó chịu trong mắt cô, từ trước đến giờ đây là lần đầu cô có vẻ mặt ấy ... Là cô đã thay đổi hay là đây mới là con người thật của cô ?

Hắn không trả lời, đặt bó hoa lên bàn của cô, ngồi xuống kế bên, tay cũng khoát lên vai cô.

Lăng Tịnh Hy nhủ chặt mi tâm, cô kéo tay hắn ra, ánh mắt liếc xéo hắn một cái.

Nếu không phải vì Tịnh Hy trước đó từng thích hắn thì cô đã hung hãn đánh hắn một trận, ít nhất sử dụng khuôn mặt Tịnh Hy để nguy trang thì cũng phải tôn trọng tình yêu của Tịnh Hy một chút.

“Rốt cuộc cậu muốn gì ? ”

“Làm bạn gái của anh.” – Hắn nghiêm túc nói.

Lăng Tịnh Hy thấy hắn đột nhiên nghiêm túc, khác hẳn thường ngày, trong lòng trỗi dậy một cảm giác khó hiểu nhưng được một người đẹp trai lại có quyền thế yêu thích ai lại không tham, trong lòng cô tự nhiên do dự.

Nhận thấy vẻ mặt cô do dự, hắn đón ra cô có chút động lòng, thô lỗ nắm tay cô.

“Tịnh Hy, anh sẽ đối xử tốt với em vì thế làm bạn gái anh đi.”

Trong lớp học, bầu không khí ngưng đọng, ai cũng muốn biết câu trả lời của Lăng Tịnh Hy nhưng cũng cảm thấy kì quái, đi tỏ tình mà lại tỏ tình trong giờ học, đây là lần đầu tiên họ xem được một màn này.

Gia Tiểu Mẫn thấy Vương Thiếu Phong công kích Lăng Tịnh Hy quá chừng, kiềm không được cầm lấy bó hoa đập vào đầu hắn.

“Vương Thiếu Phong, cậu có thôi ngay đi không ? Tịnh Hy đã nói không muốn rồi mà.”

Trong mắt hắn lóe lên tia giận dữ, sát khí đằng đằng như muốn bóp chết Gia Tiểu Mẫn, cô thấy thể rùng mình, miệng cũng ngậm lại luôn.

Chợt hắn cảm thấy tay âm ẩm, nhìn xuống đã thấy bàn tay Lăng Tịnh Hy đang nắm lấy tay hắn, phát cở trong bụng, tay hắn nắm lấy tay cô, mong chờ cô trả lời.

“Tiểu Mẫn tính khí thất thường, cậu đừng để bụng.”

Thấy ánh mắt giết người đó, cô vội trấn an ngay nếu không sẽ có án mạng xảy ra ngay trong lớp học, cô cũng không muốn bị lôi vào cái màn vở vắn này chút nào.

Không phải câu trả lời hần muốn, khuôn mặt tuần tú méo xẹo.

“Em vẫn chưa trả lời.”

Hần tiếp tục quay lại đề tài, Lăng Tịnh Hy thấy khó xử, không biết nói sao cho phải? Tịnh Hy từng yêu hần và cô biết hần thật sự thích Tịnh Hy nhưng cô không phải Tịnh Hy, mà nếu cô chấp nhận hần, thì sau này khi hần biết được cô không phải Tịnh Hy thật vậy hần sẽ ra sao? Cô còn phải bảo thù cho cha mẹ thì làm sao nghĩ đến chuyện yêu đương cho được.

“Đây là lần thứ hai sau khi mất trí nhớ tôi gặp lại cậu, cậu nghĩ tôi sẽ có tình cảm với cậu sao?” – Cô nhàn nhạt nói.

“Vậy em có làm bạn gái anh không?” – Hần vẫn hỏi như cũ.

Vừa nói xong, ngay lập tức bị ánh mắt giết người của cô quăng cho hần.

“Đợi một thời gian nữa đi, nếu tình cảm thời trung học của tôi còn dành cho cậu thì tôi sẽ chấp nhận, còn không... bạn bè vậy.”

Cuối cùng cô quyết định thỏa hiệp, thứ nhất là vì Tịnh Hy, thứ hai là vì tính khí tên này rất bá đạo, dù cô có trả lời không một vạn lần, hần cũng sẽ theo cô như hồn ma đeo bám, thôi thì cho hần thêm thời gian, khi hần phát hiện cô không còn như ngày xưa thì tự động sẽ bỏ cuộc.

“Được, vậy anh cho em hai tháng, sau hai tháng dù muốn dù không, em vẫn phải làm bạn gái của anh.”

Thấy ánh mắt kiên quyết cùng thái độ không muốn hợp tác của cô, hần quyết định chấp nhận, bất quá trong ba tháng này, hần cứ tấn công liên tiếp thì dù là băng ngàn năm, hần quyết cũng sẽ làm cô tan chảy.

Không gian lại im lặng như cũ, những bạn gái thì lau nước mắt vì đã bị cướp đi thiếu gia đẹp trai, còn các chàng trai thì ăn mừng trong bụng vì tổng tiền được tên đào hoa kia, trong lớp bây giờ các cô gái chắc chắn sẽ về tay họ thôi.

Thế là chuyện tình ba tháng của Lăng Tịnh Hy cùng Vương Thiếu Phong hình thành, mà con kị đà là Gia Tiểu Mẫn vẫn luôn bám riết không thôi.

Dù là đi nhà hàng, xem phim, đi hóng mát, Gia Tiểu Mẫn cũng kiên trì ngồi giữa hai người.

Một tháng trôi qua, rốt cuộc Vương Thiếu Phong thật sự chịu không nổi cảnh Gia Tiểu Mẫn cứ bám như sên, hần đợi khi Gia Tiểu Mẫn đi vệ sinh xong thì kéo cô ra gốc cây to, bắt đầu thanh lý.

“Gia Tiểu Mẫn, rốt cuộc cô muốn cái gì?”

“Cậu thôi ngay ý định theo đuổi Tịnh Hy đi, cậu ấy là người dễ bị tổn thương nếu cậu chỉ là muốn qua đường thì nên đi tìm người khác.”

Cô biết rõ tên này không yêu Tịnh Hy mà thời trung học, hần là kẻ trắng hoa có tiếng, nếu để Tịnh Hy rơi vào tay hần, chẳng khác nào “Hoa lại cắm bãi phân trâu.”

“Ai nói tôi sẽ qua đường, tôi là thật lòng.” – Hần kiên quyết.

“Từ năm trung học, cậu là kẻ nổi tiếng trắng hoa, cậu nghĩ tôi tin chắc.”

“Lúc trước khác, bây giờ khác, không phải lúc trước cậu rất dễ thương đó sao nhưng sau này cứ như bà chằn vậy.”

Nghe hần nói, chột hai má ửng hồng, cô nắm chặt tay không cho tim đập loạn.

Vương Vũ Hàn thấy Gia Tiểu Mẫn đỏ mặt, hần nheo mắt đánh giá.

“Gia Tiểu Mẫn, cậu thích tôi?”

“Không có.” – Cô phủ nhận.

“Vậy sao cứ ngăn tôi quen với Tịnh Hy? ... Hờ, chắc là vậy rồi nếu không...”

“Vương Thiếu Phong, cho dù thích chó thích heo, tôi cũng không thích cậu.” – Cô hét lớn.

“Chắc, chắc... phản ứng như thế thì chắc chắn là thích rồi nhưng tiếc thật tôi lại không có cảm giác với cô.”

Gia Tiểu Mẫn về mặt tối sầm, hơi thở khó khăn, cô gắng từng tiếng một.

“Tin hay không tùy cậu, đối với tôi, một thiếu gia ăn chơi, trắng hoa, coi tiền như nước, cho dù đàn ông chết hết chỉ còn lại mình cậu tôi thà tự sát.”

Nói xong cô xoay người rồi đi, trong lòng rất tức giận nhưng không thể nói được.

Thấy bóng dáng cô xa dần, Vương Thiệu Phong cảm thấy áy náy, hẳn chỉ là muốn chọc cô một lúc, không nghĩ cô phản ứng mạnh như thế, hẳn biết rõ cô vẫn thủy chung với mối tình “Thanh mai trúc mã” thì làm sao thích hẳn cho được.

Lắc đầu, hẳn cũng từng bước trở lại lớp học.

Chiều về, Vương Thiệu Phong muốn đưa Lăng Tĩnh Hy về nhà nhưng bị cô cự tuyệt, hẳn đành chịu thua, lái xe về trước.

Lăng Tĩnh Hy về đến nhà thì thấy xe của cha mẹ, cô biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra, nhà cô tuy không gọi là biệt thự nhưng có hai lầu và ba phòng, hai phòng ngủ và một phòng dành cho khách, ngôi nhà được phủ lên gam màu xanh nhạt, phía sau có vườn nhỏ khoảng 50 mét, thiết kế nhà đơn giản không cầu kì.

Khi thấy xe của cha mẹ, cô biết chắc họ sẽ đi xa, bởi nhà họ không có gara mà mỗi lần đi xa là sẽ cho người mang xe tới.

Trong phòng khách, Lăng Chính nhân nhả uống trà còn Triệu An Tuệ đang dùng bánh ngọt, nhìn hai người cứ như vợ chồng mới cưới.

“Con về rồi.” – Cô thất tha thất thiểu đi vào ngồi xuống kế mẹ.

“Tĩnh Hy, lại đây ăn bánh ngọt đi, mẹ mới làm đó.” – An Tuệ vui vẻ kéo con lại gần, lấy một miếng bánh đưa cho Tĩnh Hy.

“Lần này ba mẹ định đi đâu? Nam Mỹ hay Châu Phi?” – Cô ra vẻ chăm chọc nhưng vẫn có vài phần cung kính.

“Ui, làm gì mà xa thế... ba mẹ có người bạn bên Hy Lạp, cũng mở phòng phẫu thuật thẩm mỹ, hiện cô ta cần người qua giúp nên ba mẹ sẽ qua đó.”

Biết lắm, lại bỏ rơi con gái, mỗi lần đi tệ lắm cũng 6 tháng, lần này muốn bao lâu đây chứ?

“Tĩnh Hy, con có muốn qua bên đó với ba mẹ không?”

Lăng Chính buông tách trà, nhìn con gái về triều mến, ông biết cô không phải con gái ruột nhưng hai năm qua đối với ông, con bé cũng rất hiếu thảo nên ông rất vui và hạnh phúc mà đón nhận cô.

“Đừng nói với con là hai người qua đó định cư luôn nha.” – Cô dò hỏi.

“Có thể, nếu tình hình bên đó ổn định thì ba mẹ sẽ định cư luôn.”

Lăng Tĩnh Hy trầm ngâm, nếu họ muốn mình qua nên đó, vậy việc báo thù sẽ làm sao đây?

“Tĩnh Hy, nếu con không muốn thì chúng ta không ép, con cứ tự mình quyết định là được rồi.” – An Tuệ hiểu ý con gái, tay nắm vai cô trấn an.

“Ba và mẹ cứ qua đó trước, khi nào ổn định chỗ ở thì điện thoại cho con, tới lúc đó nếu con có thể giải quyết xong chuyện riêng tư, con sẽ qua đó với hai người.”

Có thể khi cô báo thù xong, cũng phải tìm một nơi bình yên, sống hết cuộc đời con lại, đất nước Hy Lạp cũng tốt, cô cũng muốn qua đó một lần.

“Được, vậy tùy theo quyết định của con.” – Lăng Chính cong môi nhìn cô.

“Vậy khi nào hai người đi.”

“Định sẽ hai tuần nữa nhưng bạn của mẹ không chờ được, nên hai ngày sau ba mẹ sẽ đi.”

“Bên đó có nhiều người cần chỉnh sửa khuôn mặt đến vậy sao?” – Cô nhăn mặt nói.

“Đa phần là xóa sẹo trên người... Tĩnh Hy, đây là thẻ ngân hàng, trong đó có ít tiền, ba mẹ cho con phòng thân, nếu có thiếu thì cứ điện thoại cho ba mẹ.”

Lăng Chính đưa tám thẻ rút tiền cho Tĩnh Hy nhưng bị cô đẩy lại.

“Ba cứ giữ lấy mà dùng, mới qua bên đó chắc cũng cần nhiều, con giờ đang cùng Tiểu Mẫn đi kiếm việc làm thêm, nên cũng không thiếu gì đâu.”

“Đang tìm việc? Tĩnh Hy, con vừa học vừa làm như thế không tốt cho sức khỏe đâu?” – An Tuệ lo lắng.

Tĩnh Hy muốn nói nhưng bị Lăng Chính ngăn lại.

“Con cứ lấy mà dùng, dù gì vẫn chưa tìm được việc làm, cũng cần nhiều mà, nhưng ba muốn nhắc nhở con, làm thêm cũng được nhưng đừng quá sức.”

Lăng Tĩnh Hy khỏe mặt uơn ướn, bây giờ cô rất hạnh phúc khi có hai người quan tâm cô đến thế, ông trời đã lấy đi mọi thứ của cô nhưng đổi lại cho cô một gia đình hạnh phúc, cô cũng đã mãn nguyện rồi.

Cô gật đầu đồng ý, lấy thẻ ngân hàng rồi tiếp tục trò chuyện cùng cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mơ hồ gặp hấn

Hai ngày sau, Lăng Tịnh Hy tiễn ba mẹ ra sân bay, cô thật không muốn xa họ vì ít nhất có họ bên cạnh, cô sẽ không cảm thấy cô đơn nhưng họ đi xa cũng tốt, cô không biết liệu sau này việc báo thù của cô có kéo họ vào cuộc hay không? nên giờ để họ đi xa cũng là cách bảo toàn tính mạng.

Mấy ngày sau, Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn tìm được việc làm, nơi đó là một quán cháo nhỏ, bà chủ cùng ông chủ đối xử rất tốt với họ, biết họ là sinh viên vừa làm vừa đi học nên trả tiền công cũng tương đối cao, vì thế hai người cũng đỡ một phần tiền học phí.

Nhưng tên Vương Thiếu Phong mặt dày mỗi ngày đều đến làm phiền, cứ lèo đèo theo sau Lăng Tịnh Hy, nào là tặng hoa, nào là vé xem phim rồi mấy thứ thú ngồi bông chỉ dành cho con nít cũng tặng cô nhưng ... mấy thứ đó đương nhiên bị cô quăng vào xọt rác không thương tiếc.

Tuy thế nhưng tên Vương thối tha này cũng có chỗ sử dụng được, có thể câu nhiều khách dù chỉ toàn khách nữ, khi hết giờ làm thì phụ hai cô quét dọn cửa hàng, rửa cả chén bát dù số bát trong cửa hàng sắp bị hấn đập gần hết ... nhưng dần dần, Lăng Tịnh Hy cũng cảm thấy hấn không đến nỗi tệ vì thế không gặt gồng như xưa.

Một tháng lại trôi qua nhưng câu trả lời của Lăng Tịnh Hy vẫn là không, Vương Thiếu Phong cũng mặt dày cho cô cơ hội một tháng nữa, bởi thời gian qua hấn cảm nhận tính khí của cô đã thay đổi, không nói chuyện gắt gỏng cũng không quăng hoa hay vé xem phim, cùng mấy thứ khác mà hấn tặng vào xọt rác vì thế hấn cho rằng mình sắp thành công.

Hôm nay bầu trời trong xanh đẹp lạ thường nhưng lạ nhất một chỗ, tên Vương Thiếu Phong lại không đến, chuyện này khiến hai cô nàng có cảm giác thiếu thiếu nhưng phần khác cũng khiến khách vắng theo.

Hết giờ làm việc, Lăng Tịnh Hy chia tay Gia Tiểu Mẫn đi về nhà.

Trên đường phố đô thị rộng lớn, những chiếc xe theo hàng thẳng lối, những người mang cặp táp vội vã hấp tấp đón taxi, ai ai cũng bận rộn nhưng riêng Lăng Tịnh Hy lại nhàn nhã bước đi trên vỉa hè.

Đây là khoảng thời gian Lăng Tịnh Hy thấy thoải mái nhất, không suy nghĩ, không lo lắng, cứ từng bước đi về phía trước.

Đi được một lúc đến chỗ đèn giao thông, cô đứng chờ báo hiệu đèn xanh thì tia mắt lơ đãng nhìn về chiếc xe đối diện.

Chiếc xe thể thao hiệu Lamborghini màu đen sang trọng thật bắt mắt, Lăng Tịnh Hy đoán kẻ ngồi trong xe là người giàu có mới có khả năng tiêu tiền vào thứ xa xỉ này, mà cô thì chỉ mong được ngồi một lần dù mơ cũng không thấy.

Lại nhìn hướng đậu xe càng khẳng định tên này có gia thế hiển hách, bởi nhà hàng Mộng Nguyệt được xem là nhà hàng kiêm khách sạn nổi tiếng trong nước, bất cứ ai bước chân vào thì chỉ có thể là người của giới thượng lưu.

Thờ dài trong lòng, có người thì mơ cũng không thấy được bước vào nhà hàng cao sang ấy nhưng có người thì cho đó chỉ là cái ổ phát tiết hàng ngày ... Hazi ~ có chỗ nào gọi là công bằng hay không đây?

Đèn xanh cũng bật, cô từ từ bước qua, mắt lại nhìn không được nhìn về chiếc xe đắt tiền, bỗng bước chân khựng lại.

Từ cửa chính nhà hàng, người đàn ông cao lớn đi ra, dáng người cao ráo, mái tóc đen bóng, nước da màu đồng quyền rũ, dáng vẻ cao ngạo bước lên xe.

Lăng Tịnh Hy nín thở quan sát từ đầu đến cuối, tuy cô đứng hơi xa nhưng bóng dáng ấy vẫn in vào trong não cô hàng đêm.

Hai năm trước, khi hấn hoan ái xong, cô mơ màng ngất đi nhưng vẫn thấy được dáng người của hấn, bộ Tây Âu đen huyền, dáng người cao lớn, hiên ngang bước ra khỏi phòng như chưa có chuyện gì xảy ra ... Lúc đó nếu còn sức thì cô chắc có thể đã đâm một dao từ sau lưng hấn.

Thu hồi tầm mắt, Lăng Tịnh Hy bước nhanh về phía chiếc xe màu đắt tiền ấy, vừa chạy tới thì chiếc xe đã chạy đi.

Lăng Tịnh Hy tức giận, cô dùng hết tốc lực chạy theo, tuy không xác định rõ nhưng cô vẫn phải đuổi theo, cô phải xem cho rõ rốt cuộc có phải là hấn hay không?

Lăng Tịnh Hy cứ cầm đầu chạy thực mạng, cô quẹo không biết bao nhiêu cái ngã tư, cũng đụng trúng rất nhiều người, bị ngã rất nhiều lần nhưng vẫn

không bỏ cuộc.

Một lúc sau, cô thấm mệt và bắt đầu chạy chậm lại nhưng thấy chiếc xe chạy về hướng đèn giao thông đang chuyển đỏ.

Tia mắt sáng lên, thấy đã có cơ hội, Lăng Tịnh Hy nhanh chóng chạy theo nhưng đèn giao thông vừa lúc chuyển đỏ thì chiếc xe cũng băng qua rồi, cô muốn băng qua chạy theo nhưng đèn đổi diện lại chuyển xanh, thành linh chạy ra giữa lộ, xe bắt đầu cũng xông tới.

“Kétttttt” – Tiếng phanh xe chói tai gây sự chú ý đến nhiều người, tài xế mặt tránh bệch nhưng cũng lấy lại tinh thần.

Lăng Tịnh Hy tưởng sẽ bị xe tông phải nhưng khi chiếc xe lao tới thì một bóng người vụt ra ôm cô bay vào lề vì thế cô đã thoát chết.

Mọi người xôn xao hỏi han, Lăng Tịnh Hy chưa kịp phản ứng thì giọng nói khàn khàn hét lên.

“Em có bị điên không hả ? đèn đỏ mà qua lộ, em không học luật giao thông sao ? hay em thấy bệnh viện rảnh không có việc gì làm, muốn tìm thêm việc làm cho họ hả ?”

Vương Thiếu Phong vẫn ôm cô trong lòng nhưng cái miệng không ngừng hét lớn.

“Mình không sao ? cậu ...”

Chưa nói gì thì cô phát hiện, trên người Vương Thiếu Phong đều bị trầy xước, mà cô thì một chút vết thương cũng không, mắt tự nhiên ươn ướt.

Vương Thiếu Phong thấy cô sắp khóc, luống cuống không biết làm sao ? cũng quên việc tức giận, hấn lại ôm cô an ủi.

“Anh không sao ? em mà khóc anh sẽ đau lòng vì thế nín đi, ngoan nào ...”

Vừa nãy hấn rất tức giận, nếu không phải vô tình đi ngang thì có thể ngày này năm sau, hấn phải đi cúng tế cô nàng ngốc nghếch này rồi nhưng giờ thấy cô sắp khóc, cảm thấy lòng đau đau, nên đành an ủi trước sau đó trị tội cô sau vậy.

“Mình đưa cậu đi bệnh viện.” – Cô nhỏ giọng.

“Không cần, chỉ cần em hôn anh một cái thì anh sẽ hết đau liền.” – Hấn châm chọc.

Lăng Tịnh Hy chau mày rất muốn đánh hấn một cái nhưng nghĩ lại hấn mới cứu mình nên nhịn lại.

Do dự một chút cô nhường lên hôn nhẹ lên má hấn, đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn hấn ... Trên thực tế Lăng Tịnh Hy lớn tuổi hơn hấn nên hành động trẻ con này cũng mắc cỡ muốn chết.

“Cám ơn cậu đã cứu mình, Thiếu Phong.”

Vương Thiếu Phong như bị điểm huyệt, hấn chỉ nói chơi mà cô tưởng thiệt, lòng man mát, khí huyết dâng trào, hấn nhìn cô cười gian xảo.

“Anh nói hôn môi chứ không phải hôn má, em hôn lại đi.”

Vừa nói hấn vừa chu môi ra, ngay lập tức bị một cái cóc vào đầu, Vương Thiếu Phong mặt nhăn nhó nhìn cô nhưng nghĩ lại hấn đã tiến thêm một bước nữa nên cứ từ từ chờ vậy.

“Cậu đứng lên được không ?”

Thấy mọi người đang nhìn hai người như người ngoài hành tinh, cô đỡ hấn dậy nhưng tên này thật nặng mà đáng người cô chỉ đứng tới cầm hấn thôi vì thế đành cầu cứu xem hấn có đi được không ?

“Toàn thân rã rời, lếch không được, nói gì là đi.”

“Vậy để mình đỡ cậu.”

Giọng cô trong trẻo khiến tim hấn muốn tan chảy, tay tự nhiên quàng vai cô, lại ngửi ít mùi thơm phả phất trên người cô, mùi hương thật dễ chịu.

“Em sức nước hoa mùi gì vậy ?” – Phải hỏi cho rõ để sau này hấn cũng sức mùi này luôn.

“Mình không có sức nước hoa.” – Cô nhăn nhó nói.

Cho cũng không thêm, ba cái loại nước hao gây gât với lại mắc muốn chết, ai hơi đâu lãng phí vào mấy cái thứ đó chứ ?

“Nhưng trên người của em có mùi nghe dễ chịu lắm.” – Hấn khó hiểu nói

“À, chắc là sữa tắm”

“Vậy mùi gì?” – Sữa tắm gì mà thơm thế.

“Oải hương.”

“Em thích mùi đó sao?” – Quái lạ, hần nhớ cô thích mùi hoa lan tím mà.

“Oải hương mùi dễ chịu, khiến mình có cảm giác ngủ ngon.”

“À.” – Hần kéo dài âm cuối xem như đã hiểu, thì ra hay mất ngủ nên mới thích ... được, hần cũng về đổi sữa tắm luôn.

Trong bệnh viện đầy mùi thuốc khử trùng khó chịu, Vương Thiếu Phong bị Lăng Tịnh Hy kéo đi xét nghiệm đủ thứ.

Lăng Tịnh Hy rất sợ nếu Vương Thiếu Phong vì cứu cô mà để lại di chứng gì thì tội nhân thiên cổ sẽ khắc lên người cô mất, cô còn nhiệm vụ thiên liêng chưa làm nên không muốn đeo thêm cái cục nợ to bự này đâu?

Sau khi qua mười mấy cuộc xét nghiệm, kết quả hần khỏe như trâu, chỉ có vết thương bên ngoài là phải khử trùng, băng bó.

Hai người đi ra khỏi bệnh viện thì trời cũng sụp tối, Vương Thiếu Phong muốn dẫn cô đi ăn nhà hàng nhưng Lăng Tịnh Hy lại muốn ăn ở lề đường vì cô muốn trả ơn hần.

Lần đầu ngồi bên lề đường, bao nhiêu cặp mắt nhìn Vương Thiếu Phong như quái vật, công tử đào hoa từng lên trang bìa như hần đáng lẽ phải ăn ở nhà hàng sang trọng, xa hoa mà giờ lại ăn ở lề đường, thật mất mặt hết chỗ nói.

Nhưng khi thấy dáng người ăn ngầu ngiến của cô nàng trước mặt, hần lại bỏ đi bộ mặt công tử, cùng cô ăn món lẩu vỉa hè, tâm tư cảm thấy một dòng nước ấm đang chảy trong tim.

Bao năm nay ăn chơi xa xỉ, vung tiền như nước, đàn bà cũng không bỏ qua nhưng chưa hề cảm thấy cái gì gọi là vui vẻ, hần chỉ biết có tiền là vạn năng, muốn làm gì thì làm, ghét ai thì đánh, thích ai thì mua, không quan tâm xung quanh mọi người nghĩ gì về hần, chỉ biết còn sống ngày nào thì chơi hết mình ngày ấy.

Nhưng từ khi gặp lại Lăng Tịnh Hy, tuy cô đã thay đổi rất nhiều nhưng hần cảm thấy mỗi lần ở bên cạnh cô, không những tâm tình thoải mái mà cuộc sống lại cảm thấy không buồn chán như xưa.

Tuy cách nói chuyện của cô hay gắt gỏng, có chút lạnh lùng nhưng ít nhất cô cũng lắng nghe hần nói, cũng quan tâm hần nghĩ gì? chứ không như những người đàn bà kia, chỉ cần một tờ chi phiếu là bay lên giường của hần, y như con rắn quấn lấy không buông, lại thêm cái mùi nước hoa kinh khủng, cùng lớp trang điểm dày như com cháy, khiến hần muốn buồn nôn.

“Chúng ta đi hóng mát đi.” – Lăng Tịnh Hy đột nhiên lên tiếng khiến hần giật mình.

“Hôm nay em làm anh bất ngờ đó, chủ động muốn hóng mát cùng anh ... không lẽ ... em động lòng rồi sao?”

Trên trán Lăng Tịnh Hy nổi một vạch đen, nếu không phải tâm tình không tốt, dù cho cô 100 vạn, cô cũng không thèm nhìn hần một cái.

“Không đi thì thôi.” – Cô tính tiền xong, đứng dậy bỏ đi nhưng bị hần kéo lại.

“Không trêu em nữa, muốn đi đâu anh cũng chiều em hết.”

Hần neho mắt nhìn cô, hôm nay cô lại chủ động như thế thì hần cũng phải chú ý một chút, không châm chọc cô nữa.

Chiếc xe thể thao màu xanh đậm chạy thông thả trong đêm khuya tĩnh lặng, trong xe vẫn im lặng như tờ, một người chăm chú lái xe còn một người nhìn ra cửa sổ trầm ngâm.

Không lâu sau, chiếc xe dừng lại bên quảng trường lớn gần công viên, hai người đi xuống bậc thang của quảng trường, cùng ngồi xuống, ngắm nhìn những cặp tình nhân ôm nhau thân mật đi lại.

“Tịnh Hy, em có chuyện buồn sao?”

Lăng Tịnh Hy bị hỏi đột ngột nhưng vẫn bình thản gạt đầu.

“Thiếu Phong, nếu cậu hận một người nhưng biết mình không đủ khả năng làm gì người đó, vậy cậu sẽ làm sao?”

Khi thấy bóng dáng của hần bước lên xe tắc xi, lại từ nhà hàng sang trọng đi ra, dù không chắc có phải hần hay không nhưng nếu thật là hần thì với khả năng của cô có thể làm gì được đây?

“Nếu là anh thì dư khả năng rồi, còn nếu là em ... Tịnh Hy, chỉ cần em nói, anh sẽ giúp em.” – Hần khẳng định.

Lăng Tịnh Hy thở dài trong bụng, cô vẫn chưa biết gia thế hán thế nào ? nhưng chuyện này liên quan đến mạng người, cô không muốn lòi hòi vào cuộc.

Thấy cô im lặng, hán nắm tay cô, xoay mặt cô về phía hán.

“Tịnh Hy, anh yêu em”

Lăng Tịnh Hy nhìn hán không chớp mắt, hai má cũng ửng hồng, tay muốn nắm chặt nhưng giờ đã bị hán nắm lấy, muốn xoay mặt đi nhưng cảm bị hán giữ lại. –Trốn không thoát rồi.

“Minh ...”

Mới nói một chữ đã bị đôi môi của hán phủ lấy, Lăng Tịnh Hy trừng mắt nhìn, cô không nghĩ tên này lại lớn gan như thế ? chắc tại hôm nay thấy cô đối xử tốt với hán nên hán mới lên mặt – Đúng là tên thôi tha.

Không muốn bị động, Lăng Tịnh Hy lấy tay để lên ngực hán đẩy ra nhưng vô dụng, eo thì bị hán ôm, gáy bị hán giữ chặt, sức con gái với con trai xa nhau một trời một vực ... Lăng Tịnh Hy vô lực nhắm mắt lại, cố nhịn đợi hán hôn xong nhất định sẽ cho một cái tát.

Đột nhiên cô rùng mình một cái, cảm giá đầu lưỡi nóng bỏng của hán như con rắn nhỏ tách môi cô ra, đi thẳng vào khoang miệng quấn lấy cái lưỡi đang run rẩy của cô, khiến cô mở to mắt nhìn hán.

Vương Thiếu Phong không biết hôn xong sẽ phải lãnh hậu quả gì ? hán chỉ biết thân hình người con gái trước mặt mềm mại, đôi môi cô có thứ mật ngọt khiến hán không thể dừng lại.

Nụ hôn kéo dài làm Lăng Tịnh Hy bắt đầu có triệu chứng thiếu oxy, cô thật chịu không nổi, tay đánh mạnh vào khuôn ngực rắn chắc của hán nhưng hán vẫn không động đậy.

“Thiếu ...” – Nói một chữ thì cái lưỡi lại bị hán quấn lấy, tức giận cắn mạnh xuống.

“Hự.” – Vương Thiếu Phong vội buông cô ra, bên môi cũng đã ứa máu mà môi cô cũng vì hôn thô bạo mà sưng hết cả lên.

“Em ghét anh đến thế sao ?” – Hán chưa xót nói.

“Không phải.” – Cô khó khăn nói.

“Vậy là yêu ?” – Nếu không ghét tức là yêu rồi, hán cho là vậy đi.

“Cậu.”

Cô tức tối đánh mạnh vào ngực hán, ý nghĩ cái tát khi nãy đã bị đá bay đi mất bởi cái hôn đó khiến tim cô vẫn còn đập loạn xạ.

“Thiếu Phong, cậu là thích tôi từ hồi còn trung học nhưng bây giờ tôi đã mất trí nhớ, tính tình thay đổi, như thế cậu vẫn thích tôi sao ?”

Cô muốn biết chắc hán rốt cuộc là yêu cô hay yêu Tịnh Hy, nếu là Tịnh Hy chắc chắn cô sẽ từ chối, còn nếu là cô ... cô cũng muốn thử yêu một lần.

Trong lòng cười khò, sau tự nhiên mình lại ích kỉ như thế ?

Chợt nhớ đến bóng dáng lúc chiều ... vừa nghĩ đến cô lại bật dậy không đợi hán trả lời, vội vã bỏ đi.

Vẫn không thể được, cô không được ích kỉ như thế ... cô vẫn phải trả thù.

Vương Thiếu Phong thấy cô bỏ chạy không hiểu lý do bật dậy chạy theo kéo cô lại, ôm vào lòng.

“Tịnh Hy, lúc trước đối với em là thích nhưng bây giờ là yêu, vì thế chấp nhận ở bên cạnh anh có được không ?”

Bị ôm chặt không thở nổi nhưng nghe xong lời tỏ tình đó thì tim cô lại đập loạn.

Hán đã yêu cô rồi sao ? là con người cô, chứ không phải thân xác Tịnh Hy, nhưng ... cha mẹ và em trai ...

“Anh sẽ đợi em, đợi em chấp nhận tình cảm của anh, bao lâu cũng được.”

Giọng hán thật ôn nhu, hán thật sự bị cô mê hoặc, cũng không biết vì sao lại bị cô hớp hồn như thế ?

Người con gái này đúng là có loại sức quyến rũ không giải thích được, cùng với đôi mắt trong veo tựa như hồ nước mùa thu chứa đựng vẻ tinh khiết khiến hán khi nhìn vào thì tim sẽ đập mạnh mà mắt lại không thể dời đi, giống như bị mê hoặc cũng có thể hán thật đã bị cô bỏ bùa rồi cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bắt đầu yêu

Không gian yên tĩnh, những cặp tình nhân bắt đầu thưa dần, giờ ở giữa quảng trường, Lăng Tịnh Hy vẫn bị Vương Thiếu Phong ôm chặt không buông.

Vương Thiếu Phong quyết định hôm nay phải làm cho ra lẽ, không muốn dây dưa mãi nhưng thật chất nếu cô lại từ chối thì hẳn có thể lại đeo thêm vài cái mặt nạ cho dày một chút.

Hắn thật sự không thể ngừng yêu cô, lúc trung học là thích nhưng giờ là yêu, mà hắn lại là kẻ không dễ dàng từ bỏ tình yêu của mình.

Lăng Tịnh Hy vẫn miên man suy nghĩ, cho tới hiện giờ tâm cô bắt đầu xao động rất nhiều vì Vương Thiếu Phong.

Tuy hắn là mẫu người lý tưởng của hàng vạn phụ nữ nhưng cô lại không hứng thú, chỉ là khi ở cạnh hắn, tâm tình cũng thấy vui vui, dạo này cũng ít thấy ác mộng khủng khiếp đó nhưng mà ...

“Làm bạn gái của anh đối với em rất khủng khiếp hay sao ?”

Hắn đề ý mỗi lần nhắc đến việc này là cô y như con đà điểu bỏ chạy mất dáng mà từ trước đến giờ mấy cô gái xung quanh hắn luôn tìm mọi cách, ngay cả việc bỏ thuốc vào rượu của hắn cũng làm, nhưng điều họ muốn cũng chỉ mong được lên giường của hắn, chứ không cần cái danh phận “Bạn gái” này.

Nhưng Lăng Tịnh Hy lại khác, hắn thiếu điều chỉ còn chưa quỳ xuống xin cô thôi, mà cái màn này nếu có thể hắn chỉ định chờ đến khi cầu hôn mới làm.

“Thiếu Phong, tôi ...”

Thấy cô ngập ngừng không trả lời, Vương Thiếu Phong âm thầm buông cô ra, xoay người đi về hướng chiếc xe.

“Anh sẽ không ép em nữa, khi nào em chấp nhận anh thì cứ nói, anh không ngại chờ đợi đâu.”

Nhìn thấy bóng hắn đi xa dần, trong lòng cảm thấy mát mát, ánh mắt trở nên phức tạp, chân không tự chủ chạy về phía hắn, bàn tay run rẩy giữ chặt tay hắn.

“Mình đồng ý.” – Giọng cô thật ôn nhu nói với hắn.

Chưa kịp phản ứng với hành động của cô, Vương Thiếu Phong bị câu nói của cô làm hắn giật mình.

Không phải khi này còn gắt gỏng với hắn sao ? bây giờ lại nói ôn nhu như thế, hắn vừa mừng vừa lo.

Thấy hắn thất thần, cô nghĩ hắn nghe không rõ, nuốt ngụm khí lạnh lặp lại.

“Mình nói, mình đồng ý làm bạn gái của cậu.”

“Là thật ?” – Hắn nghi hoặc hỏi.

“Uhm.” – Khi thấy hắn bỏ đi, tâm như bị ai giẫm lên, rất khó chịu, cô chắc cái cảm giác này là đã động lòng rồi, mà không phải lần đầu.

Từ lúc bị hắn quán lấy thì tim cô cứ đập liên tục, chỉ là cô luôn giằng co tâm lý, muốn yêu nhưng không có can đảm nhưng giờ cô bất chấp tất cả, sẽ yêu một lần, yêu bằng cả con tim, còn sau này ra sao ? cứ để ông trời quyết định.

Có thể cô rất ích kỉ nhưng chỉ ích kỉ một lần này thôi, bởi người đàn ông trước mặt rất ôn nhu cùng trái tim nóng bỏng hết lòng chờ đợi cô, chỉ mong cô sẽ đáp lại hắn dù có bao lâu hắn vẫn đợi, người đàn ông như thế trên đời còn được bao người kia chứ ?

“Tịnh Hy.” – Hắn ôm cô vào lòng, giọng nói ôn nhu khẽ bên tai cô, hắn lại ôm chặt hơn, chặt đến nỗi không có khe hở nào lọt qua được.

Hắn đã thành công sao ? sự chờ đợi của hắn đã có kết quả, cuối cùng cô cũng đồng ý, tâm hắn giờ đây như bay bổng ở chín tầng mây, đôi môi cứ cười mãi không dừng lại được ... là vui vẻ, dù cô chỉ mới đồng ý làm bạn gái hắn thôi mà hắn lại vui đến thế, nếu sau này cô đồng ý lấy hắn thì sao đây ? ...

Càng nghĩ càng xa, môi hắn lại cong lên như muốn tới mang tai vậy, hắn thật sự sung sướng đến mức phát ngốc rồi.

“Thiếu ... Phong ... buông ... buông ra.” – Cô khó thở nói.

Tên này muốn cô ngộp thở chắc, ôm gì mà chặt giữ vậy ? cô đâu có biến mất đâu chứ ?

Thấy cô gãy gối, hấn vội buông lỏng tay nhưng vẫn ôm cô như cũ, hấn nhìn cô say mê.

Cô gái trước mắt khác xưa rất nhiều, cũng không đeo kính nữa, trong đáng yêu muốn chết, hấn lại không tự chủ, cúi đầu muốn hôn cô nhưng bị tay cô ngăn lại bên môi.

“Chấp nhận làm bạn gái anh rồi mà còn ngại gì nữa ? ” – Hấn khó chịu nói.

“Mình có điều kiện.”

Hấn kinh ngạc. – “Quen nhau mà cũng có điều kiện, em muốn chơi trò gì đây hả ?”

“Không chịu thì thôi.”

Cô đẩy hấn ra, xoay người rồi đi nhưng bị hấn ôm lại, nhỏ giọng bên tai cô.

“Được, anh chịu thua, giờ nói đi, em muốn gì ? ”

“Thứ nhất, chúng ta quen thử ba tháng, nếu không hợp thì chia tay.”

Trên đầu hấn lập tức nổi ba vạch đen xi, chưa quen được một ngày mà đã nói lời chia tay, cô gái này nào có vấn đề chắc nhưng thấy ánh mắt kiên định của cô hấn đành cắn răng gật đầu.

“Thứ hai, không được nhúng chàm”

“Nhúng chàm là gì ?” – Hấn cười gian xảo, cô gái này thật đáng yêu hết mức.

Cô trừng mắt, cô biết hấn hiểu ý cô muốn nói gì mà cứ giả ngu, tay nhéo mạnh bên hông hấn.

“A ... anh đồng ý, đồng ý vô điều kiện.”

Bất quá cứ gật đầu đại, sau này có làm gì hay không hấn không có can đảm để hứa.

“Hết rồi hả ? ” – Thấy cô im lặng, hấn hỏi.

“Ừ.” – Cô gật đầu, cũng không phải muốn ra điều kiện với hấn nhưng tên này có lúc ôn nhu, có lúc tỏ vẻ kiêu ngạo nếu cô không ra điều kiện thì sau này có thể bị hấn ăn sạch sẽ lúc nào không biết.

“Vậy giờ tới anh.”

“Sao ? cậu muốn gì chứ ? ” – Cô ngạc nhiên hỏi.

“Em có quyền ra điều kiện thì anh cũng phải có chứ ? nhưng không dài dòng như em, anh chỉ muốn một mà thôi.”

“Là gì ? ” – Cô khó khăn nói, trong lòng cầu hấn đừng bảo cô hôn hấn ngay bây giờ nha.

“Đó là ...” – Hấn kéo cô sát gần hấn.

“Sau này phải gọi là anh, xưng hô bằng em, được không ? ”

Nghe xong, cô thở phào trong bụng nhưng ngay lập tức mặt đỏ bừng.

“Không gọi anh sẽ hôn.” – Hấn vừa chồm tới thì bị cô lấy tay chắn ngang ngực.

“A ... anh.” – Cô ngập ngừng.

“Anh gì ? ” – Hấn cong môi.

“Anh ... Thiếu Phong.” – Giọng cô nhỏ dần mà đầu cũng cúi thấp không dám nhìn hấn.

Tay hấn nâng cằm cô lên, hôn nhẹ một cái, chỉ như chuồn chuồn lướt qua.

“Em có biết anh muốn nghe em gọi anh như thế từ lâu rồi không ? nhưng nói ba chữ kia, anh sẽ vui hơn.”

Cô ngây ngốc hỏi. – “Ba từ gì ? ”

“Em yêu anh.” – Hấn chậm rãi nói.

“Em muốn về nhà.” – Nghe xong cô vội đánh trống lảng sau đó xoay mặt đi, lúc này vẻ mặt cô còn đỏ hơn quả cà chua, có thể bằng quả cà chua rụng

cũng nên.

Không để cô gãy ra, hắn lại xoay mặt cô đối mặt hắn, nhẹ nhàng hôn xuống nhưng không lướt qua mà là hôn sâu.

Đầu lưỡi nóng bỏng của hắn lại như con rắn lại đi vào khoang miệng cô, mút hết mật ngọt trong đó.

Lăng Tịnh Hy cũng không còn gãy mà đáp lại hắn, tuy nụ hôn của cô rất vụng về nhưng nhờ có kỹ thuật hôn của hắn nên dần cô bị hắn quấn lấy càng chặt không buông.

“Cái gì ?” – Tiếng hét chói tai của Gia Tiểu Mẫn vang vọng cả lớp học, mọi ánh mắt bắt đầu hướng về cô và Lăng Tịnh Hy.

“Làm ơn giảm cái loa phát thanh của cậu xuống.” – Lăng Tịnh Hy thở dài.

“Lăng Tịnh Hy, cậu bệnh rồi phải không ?”

Dù đã hỏi nhưng Gia Tiểu Mẫn vẫn đưa tay sờ trán Lăng Tịnh Hy nhưng nhiệt độ bình thường.

“Tịnh Hy ... mình tên gì ?” – Gia Tiểu Mẫn ngớ ngẩn hỏi.

Lăng Tịnh Hy nhú mày, tay cốc cô nàng một cái.

“Tịnh chưa ? mình đã nói chỉ quen thử ba tháng, nếu không được thì chia tay.”

“Cậu không biết hắn là người như thế nào sao ?”

Gia Tiểu Mẫn chắc chắn cô bạn đã bị đụng trúng đầu nên mới dám quen tên thối tha kia.

“Thế nào là thế nào ?” – Lăng Tịnh Hy ngây ngốc hỏi.

“Hắn có biệt danh là đào hoa, mình còn nghe nói hắn đã lên giường với rất nhiều phụ nữ, còn nghe nói làm cho người ta có thai rồi bỏ chạy, rồi ...”

“Gia Tiểu Mẫn.” – Giọng Vương Thiếu Phong hét lên.

Hai người ngược nhìn thì thấy mặt hắn đen xì đi tới, mắt nhìn Gia Tiểu Mẫn như muốn ăn sống cô.

“Không có mặt tôi ở đây, cậu lại nói xấu tôi với Tịnh Hy, kiếp trước tôi có thù với cậu hay sao mà cứ như oan hồn đeo bám không tha vậy hả ?”

“Vương thối tha, tôi chỉ không muốn Tịnh Hy bị cậu gạt, ai mà không biết cậu là hạng người nào ? thay đàn bà như thay áo, Tịnh Hy theo cậu chả khác nào giao trứng cho ác.”

Nghe Gia Tiểu Mẫn nói nói, Vương Thiếu Phong như bị nghẹn họng, quả thật danh tiếng là thật nhưng từ lúc gặp lại Tịnh Hy thì trong lòng hắn chỉ có một mình cô nàng mà thôi.

Lăng Tịnh Hy nghe cô bạn thân vạch trần bộ mặt thật của Vương Thiếu Phong nhưng không nổi giận, cô đứng dậy ôm tay Thiếu Phong, đối mặt với Tiểu Mẫn.

“Tiểu Mẫn à, chuyện của mình và Thiếu Phong cậu đừng lo nữa, mình đã quyết định rồi, cậu an tâm, bọn mình cũng chỉ là thử quen thôi mà.”

Dù lúc trước hắn có ra sao nhưng cô đã quyết định quen thì sẽ không hối hận, hắn có quá khứ của hắn, cô có quá khứ của cô, nếu sau này hai người có kết quả, cô chấp nhận quá khứ của hắn mà hắn cũng thế thì có gì mà cô không thể bỏ qua được.

Vương Thiếu Phong cảm thấy được sự yêu thương, tay ôm eo cô, lại liếc Gia Tiểu Mẫn.

“Tôi thật sự yêu Tịnh Hy, cậu tin tôi một lần đi.”

“Loại người như cậu có ma mới tin.” – Tiểu Mẫn bĩu môi.

“Vậy làm sao cậu tin.”

“Đây là lần hai, cậu nhảy xuống, tôi tin liền.” – Gia Tiểu Mẫn vừa nói vừa chỉ tay về phía cửa sổ.

“Được.” – Hắn dứt khoát, cũng không đợi phản ứng của bọn họ mà nhảy xuống.

“Á ... cái tên thối tha này.” – Gia Tiểu Mẫn hét lớn vụt tới cửa sổ nhìn.

Lăng Tịnh Hy giật mình, mặt tái mét chạy theo.

Nhưng khi nhìn xuống lại thấy hấn vẩy vẩy tay làm Gia Tiểu Mẫn tức muốn lộn ruột, cô quên hấn có võ mà cái vụ phi thân này hồi trung học hấn cứ làm hoài.

“Tin chưa ?” – Hấn mạnh miệng nhưng trong lòng cũng run nhẹ, dù biết võ nhưng ở lầu hai mà nhảy kiểu này thế nào cũng gãy chân chẳng chơi.

“Đồ khùng.” – Gia Tiểu Mẫn phun ra hai chữ quay về chỗ ngồi.

Lăng Tịnh Hy cũng hoàn hồn, nhìn hấn mỉm cười – ‘Thật ngốc.’

Từ đó về sau, con kì đà Gia Tiểu Mẫn cũng biến mất, hai người bắt đầu yêu đương hẹn hò.

Lúc thì Vương Thiệu Phong dẫn Lăng Tịnh Hy đi du thuyền lãng mạng nhưng chưa được 20 phút, cô đã say sóng buồn nôn, kết quả ngày đầu hẹn hò thất bại.

Lần thứ hai đi nhà hàng Mộng Nguyệt, nơi lãng mạng nhất của giới thượng lưu nhưng khi gọi món ăn xong, cô chỉ ăn một ít tôm thì cả người nổi đầy mẩn đỏ, Lăng Tịnh Hy biết mình bị dị ứng tôm và cua bởi da thịt trên người từng bị phỏng nặng nên có tiêm chất kích thích cho da mà tác dụng phụ là phải kiêng ăn hai thứ này nhưng vì hấn nên mới cố ăn, thế là hẹn hò lần hai chấm dứt trong bệnh viện.

Lần ba, hấn cẩn thận hơn, đi vào rạp xem phim, muốn xem bộ phim lãng mạng thì lại xen kẽ những cảnh khiến hấn muốn nổi thú tính, trong lúc muốn bực phát thì cô lại quăng cho hấn ba chữ. – “Buồn ngủ quá.” – Như xô nước lạnh dội ngược vào hấn, hẹn hò lần ba thất bại nặng nề.

Cuối cùng hấn cho cô toàn quyền quyết định và ông trời không phụ lòng hấn, đúng là rất lãng mạng nhưng lại mất mặt ... Cô dẫn hấn đi xem sở thú, đi chợ đêm mua đồ rẻ tiền, đi công viên ngắm hoa, đi ăn quán vỉa hè khiến hấn bị tàu tháo rượt suốt buổi tối.

Nhưng lại rất vui, lúc trước hấn cứ nghĩ mấy trò đó thật vô bổ, không mới mẻ, lại trẻ con ... nhưng bây giờ, cái không thích bao lâu nay liên tục đi vào cuộc sống của hấn, khiến cuộc sống lúc nào cũng hai màu đen trắng nay trở nên muôn màu muôn vẻ, hấn thật sự phải cảm ơn ông trời đã mang cô đến bên hấn, để hấn biết thế nào là yêu thương thật sự.

Những ngày Lăng Tịnh Hy bị Vương Thiệu Phong lôi đến mấy chỗ phồn hoa xa xỉ khiến cô muốn ngộp thở, cô không thích mấy thứ xa hoa, chỉ thích ở những nơi như vỉa hè, sở thú, tuy đơn giản nhưng lại vui hơn ... không có phép tắc cũng chẳng có lễ nghi, không cần hai mặt khi nói chuyện với bất cứ ai, đó là điều cô muốn vì thế cố hết sức mới kéo được đại thiếu gia đi đến những chỗ này.

Lăng Tịnh Hy cảm thấy rất vui vì Vương Thiệu Phong không ra vẻ công tử khi đi đến mấy chỗ đó, hấn cũng vui vẻ đi với cô, cũng hỏi nhiều thứ mà cô cứ nghĩ ngay đứa con nít ba tuổi cũng biết nhưng có thể vì từ nhỏ sống trong sự giàu sang lại luôn được cưng chiều nên mới thành ra như thế.

Hai tháng trôi qua trông êm đẹp, chuyện tình của họ cũng bắt đầu tiến triển nhiều, tình yêu vốn dĩ phải đẹp như thế nhưng cũng có lúc gặp bất trắc và đối với cặp đôi đũa lệch này thì chắc chắn không thể tránh khỏi.

Một ngày chủ nhật, Lăng Tịnh Hy cùng Vương Thiệu Phong muốn đến khu vui chơi nhưng mới đến cổng chính, trời đã mưa to, hai người đành quay về.

Đến nhà Tịnh Hy, cô mời hấn vào uống trà theo đạo tiếp khách.

Bưng ly trà ra thì thấy người hấn ướt sũng, giờ cô mới phát hiện, tưởng hấn rất lực, vì nước mưa làm ướt áo hấn nên cô có thể thấy rõ cơ bụng rắn chắc của hấn, bắp tay cũng hơi lộ ra, khuôn mặt cương nghị, đôi mắt mờ màng, đôi môi màu bạc hơi tái do lạnh, mái tóc cũng nhỏ vài giọt, trong thật hấp dẫn.

“Tịnh Hy, nếu em cứ nhìn anh như thế, anh sợ sẽ không tự chủ được mình đâu.”

Cảm thấy ánh mắt cô cứ dán vào người hấn, hấn cười gian xảo.

“Có phản ứng sao ?”

“Gi chứ ? Em ... em nhìn hồi nào ?” – Cô phản bác.

“Ồ, thế à ?” – Hấn kéo dài âm cuối.

“Không tin thì thôi, tại sao em phải có phản ứng với anh chứ ? ... Á ...”

Chưa nói câu, người cô đã bị hấn ôm lấy, xoay một cái bị hấn đặt dưới thân.

Lúc này, áo hai người đều ướt sũng mà cơ thể hai người lại dán chặt vào nhau, khung cảnh lúc này mang cảm giác đầy vẻ ám muội.

“Anh, anh ... buông ... buông ra.” – Cô lắp bắp nói nhưng cũng mang vài phần run rẩy.

Nói không có phản ứng mới lạ, nhìn thấy thân hình tuấn nữ như thế, trừ khi cô đòi giới tính thích đàn bà chứ không thèm đàn ông.

“Sao ? nói không có phản ứng mà mặt đã đỏ như thế ... chắc, chắc ... Tịnh Hy à, em nói dối tệ thật đấy.”

Cô quay mặt không dám đối mặt với hắn, giờ này cô chỉ ước có cái lỗ để chui mà thôi.

“Tịnh Hy.”

Nghe giọng hắn ôn nhu gọi cô, theo phản xạ cô xoay mặt nhưng chưa kịp nói gì, nụ hôn nồng nàn đã ập xuống, môi cô khẽ động đây, hắn lại thuận thế vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng len vào miệng cô.

Trong đầu Lăng Tịnh Hy giờ trống rỗng, chỉ cảm giác môi và lưỡi quấn lấy nhau, lúc cao lúc thấp, khiến nhịp tim cô đập loạn cả lên.

Cảm thấy hôn môi không đủ, tay hắn không an phận bắt đầu di chuyển trên người cô, bắt đầu từ eo, sau đó là mông và cuối cùng là nơi đầy dứa của cô.

Cô biết hắn muốn gì, trong tâm không hiểu sao lại không ngăn hắn lại mà hai tay cô lại quàng lên cổ hắn, kéo hắn gần cô hơn.

Biết cô đã chấp nhận, hắn không ngần ngại kéo khóa quần của mình ra, sau đó đưa tay lần xuống nơi ẩm ướt kia, vén váy cô lên, kéo chiếc quần lót xuống, chân hắn tách chân cô ra, bắt đầu đi vào.

Cảm giác phần ẩm ướt có vật gì nóng bỏng đang đi vào, cô giật mình, trong đầu bỗng hiện lên đôi mắt màu xanh lam ấy, vội vàng đẩy mạnh hắn ra.

Đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, bất ngờ bị đẩy ra, vì không cảnh giác khiến hắn té nhào xuống đất.

Hắn nhăn nhó ngược nhìn thì thấy vẻ mặt cô tái nhợt, hai mắt đã ngập nước và cũng bắt đầu tuôn ra, hắn hoảng sợ nhảy lên sofa ôm cô vào lòng dỗ dành.

“Tịnh Hy, đừng khóc, là anh sai, là anh không kiềm nổi, anh xin lỗi ...”

Hắn dùng hết những từ có thể hiện lên trong não hắn nói cho cô nghe, hắn có thể thề là không hề cố ý, chỉ vì thấy hình ảnh đáng yêu cùng dáng người vì bị mưa làm ướt kia khiến hắn không nhẫn được mà bộc phát thú tính.

Nhìn cô khóc nức nở làm tim hắn thắt chặt, giờ thì cô đánh hay chửi hắn còn hơn ngồi khóc như thế.

Lăng Tịnh Hy vẫn khóc không nín được, cô không ngại cho hắn bởi thời gian qua đã chứng minh, cô thật đã thích hắn thật lòng, tuy chưa phải là yêu nhưng ít nhất cô biết vị trí hắn trong tim mình quan trọng như thế nào nhưng mà khi này, hình ảnh đó lại hiện vào trong tâm trí cô, nỗi ám ảnh hai năm nay không thể xóa nhòa đi được, cô rất muốn biết phải làm cách nào để đôi mắt đó không đi vào trí não của cô nữa đây ?

Một lúc sau, Lăng Tịnh Hy thôi khóc, tay cô ôm chặt eo hắn.

“Không phải tại anh, chỉ là em chưa chuẩn bị sẵn sàng làm việc này thôi.”

Cô hiểu hắn lo lắng như thế nào ? cũng biết hắn đã nhẫn nhịn đến mức nào.

“Tịnh Hy, anh biết chúng ta bên nhau không lâu nhưng em hãy tin anh, anh thật yêu em ... vì yêu em nên mới có hành động đó, em hãy tin anh.”

“Em tin.” – Cô nhìn vào đôi mắt chân thành của hắn.

Đối với một người đàn ông, khi đến thời khắc này mà ngừng lại được thì hắn quả thật là siêu nhân.

Cô lại ngã vào lòng hắn, giọng nói trong trẻo vang lên.

“Cho em thời gian, em cần sắp xếp lại một số việc, sau đó ...”

Cô ngừng nói, tay chỉ chỉ vào ngực hắn, về sau thật sự không thể nói nổi.

“Anh sẽ chờ.” – Giọng hắn khàn khàn do vẫn còn mang chút dục hỏa.

Hắn ôm chặt cô, dù gì cũng đã chờ lâu như thế thì mắc gì không chờ thêm nữa, bắt quá mỗi khi gặp cô xong, về nhà dội thêm nước lạnh, hít đất vài chục cái có lẽ sẽ hạ hỏa được thôi.

Không gian giờ thật yên tĩnh, hai người cứ thế ôm nhau, cũng không nói thêm tiếng nào, cứ như vậy mà im lặng ôm nhau.

Đôi lúc sự im lặng lại là khoảng khắc ngọt ngào nhất của hai trái tim đang yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Anh em nhà họ Vương

Trong quán Bar ồn ào nhộn nhịp với điệu nhạc cuồng dã, Vương Vũ Hàn một bộ Tây Âu đen ngồi trong góc tối, tay cầm ly rượu sâm nhi, vẻ mặt không cảm xúc, kể bên hần, một cô gái có thân hình bốc lửa vận một chiếc váy ôm liền ngắn, để lộ cặp đùi trắng trẻo cùng khuôn ngực đầy đặn áp sát tay hần, cả người như con bạch tuộc ngã vào người hần dính sát không buông.

“Đón hàng đó mình đã chuyển cho cậu và Vỹ, có 100 khẩu, mỗi người 50, như vậy cậu hài lòng rồi chứ ?”

Man Cảnh Ân ngồi kế bên cũng có một cô gái nhưng vẻ mặt cô ta lại đờ đờ sát khí.

“Thuộc hạ của mình có khoảng 200, cậu cho là đủ sao ?” – Hần nhàn nhạt nói.

“Hàn, cậu đừng bắt chước tên hồ ly kia có được không ? nếu cậu cũng thế, chắc chưa tới 40 tuổi đã bị các cậu rút sạch máu rồi.”

Tuy Man Cảnh Ân là người hắc đạo, tiền tài không thiếu, vũ khí cũng có thừa nhưng nếu cứ bị hai tên này hết muốn cái này đến muốn cái khác, đảm bảo tiền tại như núi của hần sẽ sụp đổ ngay.

“Man Cảnh Ân ... Cậu nói ai là hồ ly hả ?”

Mạch Quân Vỹ từ đầu đi vào còn dẫn theo một cậu thanh niên, mặt hằm hằm lên tiếng.

“Nếu họ của cậu là Cừu còn tên là Hồ thì thêm chữ Vỹ ở giữa không phải là hồ ly chín đuôi sao ?” – Man Cảnh Ân không khách khí nói.

“Hừ, không hơi đâu nói chuyện vô bổ với cậu ... Hàn, xem mình đem ai tới đây này.” – Mạch Quân Vỹ biết không nói lại hần đành đi vào đề tài chính.

Nghe Mạch Quân Vỹ nói, lúc này Vương Vũ Hàn mới ngược nhìn tên đi cùng hần ta, vẻ mặt trở nên tối sầm.

“Hơn hai tháng trời mình về nước mà không tìm được nó, cậu làm cách nào hay vậy ?”

“Chỉ một cú điện thoại ... Hàn, cậu định thưởng cho mình cái gì đây ?”

Mạch Quân Vỹ cười gian, đi tới sofa bên cạnh cùng ngồi xuống với cậu thanh niên kia.

“Chỗ tắm hơi kì trước, tặng cậu.” – Vương Vũ Hàn nói nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía cậu thanh niên.

Mạch Quân Vỹ cong môi, vỗ vai cậu thanh niên.

“Thiếu Phong à, anh không nghĩ em chỉ đáng giá bằng một chỗ tắm hơi thôi đó ?”

“Nếu không có chuyện gì em đi trước.”

Vương Thiếu Phong vẻ mặt hằm hừ đứng dậy thì bị hai tên vệ sĩ chặn lại.

“Hừ, cậu về nước mới mấy tháng mà đã quên ông anh này rồi sao ?” – Vương Vũ Hàn lạnh lùng nói.

“Em đâu có ý đó, chỉ là có chút chuyện nên muốn giải quyết, chúng ta là anh em khi nào gặp mà chẳng được.”

Biết không thể thoát, Vương Thiếu Phong đành ngồi lại chỗ cũ, tay cầm ly rượu uống hết một hơi.

“Đương Nghị.” – Vương Vũ Hàn gọi tên thuộc hạ, ngay lập tức hần ta đưa cho Vương Vũ Hàn sắp tài liệu.

Vương Vũ Hàn đón lấy, thấy mạnh lên bàn, lạnh giọng.

“Là vì thứ này nên muốn rời đi ?”

Vương Thiếu Phong khó hiểu nhìn sắp tài liệu, hần cầm lên xem thì chấn kinh.

“Anh cho người theo dõi em ?”

Trên sắp tài liệu là hình ảnh của Lăng Tịnh Hy, hồ sơ, lý lịch đầy đủ, còn có cả hình ảnh hai người đang hẹn hò.

“Anh trai cậu về nước hơn hai tháng mà cậu không đến gặp dù chỉ một lần, vậy mà suốt ngày lại có thời gian quán lấy con đàn bà đó, rốt cuộc cậu có coi tôi là anh cậu hay không ?”

Vương Vũ Hàn rất ghét việc em trai hần yêu đương, bởi đa phần những con đàn bà đó cũng chỉ vì gia thế của hần nên mới tiếp cận Thiếu Phong vì thế hần luôn mang tiếng là kẻ cướp đàn bà của Thiếu Phong chứ không muốn em trai mình bị đàn bà phản bội hay lợi dụng.

Mà mới đây, hắn biết được việc Thiếu Phong về nước là vì cô gái tên Lăng Tịnh Hy này, không những thế, mấy tháng hắn về nước, Thiếu Phong cũng không tìm đến hắn mà cứ đi theo Lăng Tịnh Hy khiến hắn nổi giận.

Hắn cũng đã điều tra Lăng Tịnh Hy, tuy gia đình cô ta có gia thế không lớn mạnh nhưng cũng có chút xã giao tốt với người giới thượng lưu, cô ta cũng có vẻ vô hại nhưng dù sao đi nữa lòng dạ đàn bà luôn thâm sâu khó lường, thà nghi oan còn hơn sau này ôm họa vào người mà không biết.

“Tịnh Hy là cô gái tốt, anh yên tâm đi.”

Hiểu ý anh mình đang lo lắng điều gì nên hắn đành trấn an.

Vương Vũ Hàn thờ dãi trong bụng nhưng vẻ mặt vẫn như cũ, tay lấy một tấm hình đưa đến trước mặt Vương Thiếu Phong.

“Tốt hay không ? anh không quan tâm nhưng mắt thẩm mỹ của em thật kém, xấu xí như thế này cũng được sao ?”

Hắn chuyển nhanh đề tài, dù gì cũng là anh em, không nên vì đàn bà mà gây gổ.

Vương Thiếu Phong nhú mày, giật tấm hình lại rồi lấy hết hồ sơ bỏ vào bao, ôm chặt.

“Tịnh Hy rất xinh đẹp, tại anh chưa gặp cô ấy đó thôi.”

“Đàn bà chỉ là bình hoa nhưng một lúc nào đó hoa cũng sẽ tàn, dù xinh đẹp thì về già cũng trở nên xấu xí thôi.”

Vương Vũ Hàn nói nhưng không biết người đẹp kế bên đang nhăn nhó, mà cô ta cũng chỉ ôm cục tức trong lòng không dám nói ra.

“Em không muốn đòi co với anh, Tịnh Hy là người thế nào ? chỉ em biết rõ.”

Hắn lại bổ sung – “Tịnh Hy cũng không phải bình hoa, cô ấy mãi mãi là đóa hoa không tàn.”

“Vậy là hoa giả ?... nhưng cũng phải thôi, cha mẹ làm phẫu thuật thẩm mỹ nên việc phẫu thuật khuôn mặt cho trẻ mãi cũng là chuyện thường tình.”

“Anh ...”

“Nè hai người, đây là quán Bar của mình mở ra làm ăn, chứ không phải chỗ cho hai anh em cậu cãi vã, còn nữa cô gái Lăng Tịnh Hy đó rốt cuộc là người như thế nào mà làm cho hai anh em nhà cậu trở nên như thế hả ?”

Man Cảnh Ân nhin không được đánh lên tiếng, tuy chưa gặp qua cô bé Lăng Tịnh Hy này nhưng chưa gì đã khiến hai anh em nhà họ Vương xích mích thì chắc chắn là loại “Hồng nhan họa thủy” rồi.

“Muốn biết ra sao thì cứ để Thiếu Phong bảo cô ta đến ra mắt chúng ta là được.”

Mạch Quan Vũ nói xong trầm ngâm một chút.

“Như vậy đi, cuối tuần này là tiệc đính hôn của anh ... Thiếu Phong, em dẫn cô ta đến đi.”

“Việc này ...” – Thiếu Phong do dự, dù gì anh trai hắn cũng nổi tiếng lạnh lùng, cách xử sự hay theo cảm tính thất thường, nếu để Tịnh Hy gặp anh trai, chỉ sợ sẽ bị anh trai dọa chết khiếp.

“Sợ rồi sao ? hay là cô ta thật sự rất xấu xí.” – Vương Vũ Hàn chen ngang.

“Ai nói ... được, cuối tuần này em sẽ dẫn Tịnh Hy đến.”

Nói xong, Vương Thiếu Phong bật dậy, muốn bỏ đi nhưng bị Mạch Quân Vũ kéo ngồi xuống.

“Làm gì kích động thế ? ... Hàn, không phải cậu còn có chuyện muốn nói sao ?”

“Khi nào trở về Mỹ” – Vương Vũ Hàn uống hết ly rượu nói.

“Em ...” – Hắn biết khi anh trai nói thế thì dù có từ chối cũng vô ích, vì có thể lại một lần nữa bị bắt trói qua bên đó cũng nên.

“Đừng nói là vì cô ta ?” – Hắn lạnh giọng.

“Sau khi tốt nghiệp, em sẽ qua bên đó tiếp nhận quản lý công ty.”

“Đó là lý do hay vì ...” – Vương Vũ Hàn hoài nghi.

“Em muốn dùng thực lực của mình mà tiếp quản nó.”

Hắn không muốn anh trai mình trải đường sẵn cho hắn đi, hắn chỉ muốn dùng thực lực của chính mình để chứng minh cho mọi người thấy, mà đó cũng chỉ

là lý do thứ hai hấn muốn ở lại.

“Được ... nhưng anh có điều kiện.” – Vương Vũ Hàn liếc mắt một cái mới nói tiếp.

“Trong thời gian này, em sẽ tiếp quản công ty xuất nhập khẩu WINDY nếu không em phải trực tiếp qua bên Mỹ ngay.”

“Anh muốn khó dễ em, anh cũng biết em bây giờ chỉ là sinh viên, làm sao tiếp quản công ty đó.”

Vương Thiếu Phong tức giận, tuy WINDY không lớn nhưng về mặt hợp tác đầu tư của các chi nhánh không nhỏ, nếu phải tiếp quản thì thời gian sau, đừng nói là ăn cơm, kể cả dịp gặp Tịnh Hy cũng khó.

“Vậy thì quay về Mỹ ... anh bây giờ đã rất nhượng bộ nên em đừng gây chuyện nữa.”

“Được rồi, em đồng ý.”

Vương Thiếu Phong thấy vẻ mặt anh trai rất đáng sợ nên đành chấp nhận tiếp quản WINDY, ít ra hấn cũng được ở gần Tịnh Hy hơn là phải qua bên Mỹ.

“Bây giờ em có việc, em đi trước.”

“Chùng nào dọn về nhà chính.” – Vương Vũ Hàn nhàn nhạt nói.

Đang muốn đi lại bị anh trai hỏi tiếp hấn đành xoay người trả lời.

“Biệt thự hiện tại cũng được rồi, nơi anh ở quá rộng, em không muốn đi lạc.”

Vừa nói xong hấn xoay người rời đi ngay.

Vương Vũ Hàn nhìn em trai cong môi cười giễu, tuy nói là hai anh em nhưng từ khi hấn có được thế lực như ngày hôm nay thì Thiếu Phong và hấn lại mỗi người một nơi.

Hiện tại hấn đang ở Nguyệt Thụ, có diện tích khoảng 20 ngàn mét vuông mà chỉ có hấn cùng mấy người giúp việc ở, mà em trai hấn lại chưa bao giờ đặc chân đến, vì Thiếu Phong nói đã quen sống chỗ nhỏ gọn nên dọn đến căn biệt thự chỉ rộng 200 mét vuông.

Hấn cũng không muốn thế, lúc trước sống nghèo khổ, cha mẹ cũng qua đời chỉ còn hai anh em nên hấn phải lăn lộn chôn hắc đạo từ năm 15 tuổi và cho tới ngày hôm nay, trong tay hấn giờ đã nắm giữ phân nửa thế lực toàn cầu.

Sau đó hấn chỉ muốn hai anh em được sung sướng cùng nhau nhưng nào ngờ Thiếu Phong lại không muốn, nó chỉ muốn có cuộc sống bình thường, không đấu đá hay tranh giành với ai nhưng nó đâu biết, cuộc sống bây giờ rất khắc nghiệt, ta sống người chết, cá nhỏ nuốt cá bé là chuyện không thể tránh khỏi.

Nhưng vì em trai nên hấn sẽ cho Thiếu Phong một thời gian hưởng thụ, còn sau này thì cho nó ném trái một chút cũng không gọi gì là quá đáng.

“Anh em nhà các cậu, tối ngày chỉ biết đối đầu nhau, vui lắm hả ?”

Mạch Quân Vỹ thấy cảnh này cũng chán ghét, tuy bề ngoài hai anh em này hay tranh cãi nhưng hấn biết rõ họ rất thương nhau, có điều bọn họ là đàn ông nên không thể diễn tả cảm xúc như đàn bà được thôi.

“Lo cho mình đi, cuối tuần này sẵn sàng làm té vật rồi chứ ?”

Vương Vũ Hàn lại châm chọc Mạch Quân Vỹ, đối với hấn ta và Man Cảnh Ân thì khi nói chuyện hấn tương đối thoải mái hơn một chút.

“Ya, mình muốn an ủi cậu mà thái độ cậu như vậy là sao hả ?”

Mạch Quân Vỹ bất mãn gác chân lên bàn, người ngã mạnh vào sofa.

“Đừng chọc cậu ta nữa ... Vỹ, mình chúc cậu sắp thoát khỏi kiếp trai tơ.”

Man Cảnh Ân nhàn nhạt nói, trên tay cầm ly rượu hướng phía Mạch Quân Vỹ nhưng đôi lại hấn là cái nhìn chết người của Mạch Quân Vỹ.

“Không hơi đâu nói chuyện với các cậu ... Hàn, đêm nay mình không vui, tặng cô ta cho mình giải khuây đi.”

Mạch Quân Vỹ chỉ tay về phía cô gái bóc lửa, cô nàng nở nụ cười mê quyền rũ như đồng ý nhưng về mặt giả vờ á náy với Vương Vũ Hàn.

Dù gì cũng là đàn bà bên cạnh Vương Vũ Hàn nhưng cô biết rõ giới hạn của mình sắp hết, tuy trong thời gian trước lợi lộc không ít nhưng cô vẫn muốn thêm nữa, cứ nghĩ sắp vượt con cá lớn ai ngờ lại có con cá lớn khác muốn cắn câu, dĩ nhiên cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này rồi.

“Tự nhiên.” – Hấn phun vài chữ rồi nhìn đồng hồ trên tay.

“Minh có việc về trước, các cậu chơi vui về.” – Vương Vũ Hàn không đợi hai tên kia nói gì, tự mình đứng dậy bước ra khỏi cửa.

Cô gái lập tức phát cò trong bụng, thân hình ẻo lả đi qua Mạch Quân Vỹ, dùng chiều bạch tuộc quấn lấy người hắn.

Người đẹp tự nhiên dâng hiến, Mạch Quân Vỹ cũng không từ chối, ôm chặt lấy cô hôn rối rít, tay cũng bắt đầu luồn vào váy cô, trước mặt bao nhiêu người, làm ra hành vi đầy ám muội.

Man Cảnh Vân thì ôm người đẹp đi vào phòng trong, ít ra hắn cũng không thích phô trương như tên hồ ly này.

Cuối tuần, quả nhiên Lăng Tịnh Hy bị Vương Thiếu Phong kéo đi dự tiệc.

Sáng hôm đó, Vương Thiếu Phong dẫn Lăng Tịnh Hy đi đến shop quần áo, liên tục chọn váy dự tiệc cùng trang sức cho cô.

Lăng Tịnh Hy từ lúc vào phòng thay đồ đã phát cáo, tên Vương Thiếu Phong này hết chọn bỏ này đến bộ khác, mà bắt cô thử gần chục bộ, mệt muốn xỉu luôn nhưng hắn vẫn không vừa ý.

Cái gì là hở trước không được, hở sau cũng không, cái thì ngắn quá, cái thì mỏng quá ... Lăng Tịnh Hy rất muốn hét lên.

“Sao không lấy cái chặn cho tôi quần luôn đi.”

Nhưng nghĩ dù gì cũng là bạn gái hắn, lại nghe sắp ra mắt anh trai dù cô chưa ghét việc này nhưng cũng cố chịu đựng.

Hơn hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc Vương thiếu gia cũng đồng ý với bộ lễ phục.

Bộ váy ren hai dây màu da người làm nổi bật làn da trắng mịn của cô, chân áo dài hơn gối, bên trên còn đính vài hạt kim cương tí mĩ tinh tế, kết hợp với sợi dây chuyền màu hổ phách trên cổ càng tôn lên vẻ đẹp cao quý khó tả nhưng thật sự khiến người ta dù đã nhìn qua vẫn phải quay đầu lại.

Vương Thiếu Phong nhìn cô không chớp mắt, hắn không nghĩ hôm nay cô lại có dáng vẻ đẹp mê người như thế ? tuy trên gương mặt chỉ trang điểm nhẹ nhưng hắn vẫn thấy trong cô có thứ sức quyến rũ khó tả khiến hắn không tự chủ được đi tới hôn nhẹ lên môi cô một cái.

“Hôm nay em rất đẹp.”

Lăng Tịnh Hy khi này còn tức giận nhưng nghe hắn nói thế, cơn giận tiêu tan ngay, môi cười nhẹ, hai má cũng đỏ lên.

“Chắc, em mà làm dáng vẻ này, anh sợ mình sẽ làm bậy mất thôi.”

“Xi, anh dám sao ?” – Cô lẽ lười.

Hắn ngất nhẹ mũi cô. – “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bữa tiệc đính hôn xa hoa

Buổi tiệc đính hôn của ông chủ tập đoàn Mạch thị đương nhiên không phải tổ chức qua loa, mà phải nói là một cách xa xỉ khiến người ta nhìn đâu cũng tặc lưỡi.

Bên trong, dưới ánh đèn pha lê được bày trí xa hoa, xung quanh được trưng bày hoa hồng đỏ thắm, ngoài ra các món ăn được bày trí đầy đủ màu sắc.

Về khách quý, đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nhân, cũng có những minh tinh màn bạc, hoặc các hoa khôi đi theo kim chủ của mình.

Dưới ánh đèn chói mắt, Lăng Tịnh Hy kinh ngạc nhìn xung quanh.

Cô sống hơn 24 năm nhưng đây là lần đầu tiên được dự buổi tiệc sang trọng đến thế, xung quanh còn có cả phóng viên nữa chứ ? thật đúng là người giàu có khác.

Sự xuất hiện của Lăng Tịnh Hy cũng khiến mọi người kinh ngạc, một phần họ thích thú với dáng vẻ mê người của cô nhưng điều quan trọng hơn là người đàn ông đi bên cạnh cô ... Vương Thiếu Phong, nhị thiếu gia tập đoàn Vương thị.

Ai cũng biết việc Vương Thiếu Phong về nước là để học tiếp ngành quản trị kinh doanh nhưng mặc khác họ cũng biết, tên Vương Thiếu Phong này về

nước cũng vì tiếp nhận công ty WINDY.

Mới hơn 20 tuổi nhưng lại nắm giữ chức vị Tổng giám đốc khiến mọi người không khỏi ghen tỵ, một phần là vì năng lực của hắn, một phần là vì có anh trai là chủ tịch tập đoàn Vương thị chống lưng.

“Thiếu Phong, lâu ngày không gặp, cháu đã trưởng thành hơn nhiều, nhìn xem càng nhày càng giống ba cháu...”

Một người trung niên từ đầu bước tới, bắt tay Vương Thiếu Phong, thấy thế hắn cũng lễ phép bắt tay lại.

“Anh trai cháu giống ba cháu nhiều hơn, Chú Điều dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Ta vẫn khỏe, chỉ có công ty gặp chút rắc rối thôi... À, ta nghe nói con đang tiếp quản công ty WINDY thì phải?”

Lăng Tịnh Hy kể bên nghe thế giật mình, theo như cô biết, công ty WINDY là một trong 10 công ty lớn trong nước, tuy quy mô không lớn nhưng phần đầu tư hợp tác với các công ty khác không nhỏ, mà tên này sao lại có thể quản lý công ty đó?

“Không lẽ tên gia thế của hắn rất lớn hay sao?”

Cảm giác cô gái bên cạnh có chút biến đổi, Vương Thiếu Phong ôm chặt eo cô, lạnh nhạt nói với người đàn ông trung niên.

“Cháu cũng mới tiếp nhận quản lý công ty vào hai ngày trước, vì mới bước chân vào giới doanh nghiệp nên chưa có hiểu biết nhiều, có thể sao này sẽ nhờ chú chiếu cố cho.”

“Cháu quá khiêm tốn rồi, với thực lực của cháu, chú nghĩ chú mới là người nói câu đó đấy, ha ha...”

Vương Thiếu Phong hiểu rõ tên cáo già này muốn gì, tên Điều Tiên Xuân này nổi tiến đam mê cờ bạc, công ty của cha hắn lúc trước rất có tiếng nhưng từ khi cha hắn mất, hắn tiếp quản công ty thì mọi chuyện bắt đầu thay đổi, tài chánh thiếu hụt, tai tiền liên miên, đúng là thứ bỏ đi.

Nếu không phải tên Điều Tiên Xuân này đáng vai chú bác của hắn thì hắn đã đập một cước bay ra khỏi cửa rồi.

“À, giờ mới đề ý... Thiếu Phong, người đẹp đi bên cháu là ai vậy?”

Điều Tiên Xuân không biết xấu hổ lên tiếng hỏi.

Ngay từ đầu, khi Lăng Tịnh Hy bước vào, hắn đã đề ý đến cô.

Dáng người quyến rũ, khuôn mặt lại đẹp mê người nhưng vì lo cho công ty nên hắn mới nói chuyện với tên Vương thiếu gia này trước nếu không hắn cũng muốn trêu đùa với miếng mồi béo bở này một chút.

“Cô ấy là Lăng Tịnh Hy, là bạn gái của cháu.”

Thanh âm của hắn tuy nhỏ nhưng dưới sự tò mò của mọi người thì đều lọt vào tai.

Mọi người lại bắt đầu bàn tán về Tịnh Hy, dùng những ánh mắt kì quái đánh giá cô từ trên xuống.

Lăng Tịnh Hy thấy mình giờ phút này rất giống động vật quý hiếm, cô rất muốn tìm một cái hang để chui vào ngay.

Cô đến bây giờ vẫn ghét mấy bữa tiệc của giới thượng lưu, nói cái gì mà thương lưu, đa phần là khoe khoang tiền tài, gia thế... nếu không thì soi mói chê bai chuyện người khác, cô thấy mấy người này còn thua cả mấy bà tám ở ngoài chợ cá.

“À, thì ra là vậy.” – Về mặt tuy cười nhưng trong lòng lại tiếc đứt ruột, hắn thật cũng muốn hưởng thụ cô gái này một lần, nếu là tình nhân của Vương Thiếu Phong thì chắc có thể nhưng là bạn gái thì hắn không dám rồi.

“Xin phép chú, cháu đi gặp cô dâu chú rể một chút.”

Không cần Điều Tiên Xuân trả lời, hắn ôm Tịnh Hy rời đi.

“Em không nghĩ bạn trai của em lại giấu em nhiều chuyện đến thế, rốt cuộc Tổng giám đốc có bao nhiêu điều mà tôi chưa biết nữa vậy?” – Cô lạnh nhạt nói.

“Anh đã muốn nói với em vào mấy ngày trước nhưng vì bận quá, đừng giận anh nha, bất quá tối về anh sẽ đền lại sao?”

Hắn nói nhỏ bên tai cô, sẵn tiện cắn nhẹ lên đó khiến mặt cô đỏ bừng, tay đánh nhẹ vào ngực hắn.

“Anh muốn chết sao? ở đây nhiều người như thế...”

“Anh chưa muốn chết sớm, ít nhất được hưởng thụ một lần, chết cũng cam lòng.”

Cô cần môi trọn mắt nhìn hấn, cô hết biết nói gì với hấn rồi.

‘ Tên này sao lại nói chuyện nham nhở đến thế cơ chứ ?’

Sau đó hai người đi đến chỗ cô dâu và chú rể đang đứng cùng một cặp trai gái khác.

“Thiếu Phong, em đến trễ đó.”

Mạch Quân Vỹ bước đến bắt tay hấn, mắt liếc Lăng Tịnh Hy.

“Đây chắc là Lăng tiểu thư, nhìn khác hấn trong hình, ngoài đời nhìn đẹp hơn.”

Lăng Tịnh Hy ngây ngốc nhìn người trước mắt, hấn thật tuấn tú, đôi mắt rất đẹp nhưng có gì đó hơi ưu buồn nhưng ... sao biết tên mình ? còn hình ? ... không lẽ.

Vô thức nhìn sang Vương Thiếu Phong, thấy hấn gượng cười với cô rồi bắt tay với Mạch Quân Vỹ.

“Tịnh Hy, đây là chú rể của ngày hôm nay, anh ấy là chủ tịch tập đoàn Mạch thị ... Mạch Quân Vỹ.”

Lăng Tịnh Hy kinh ngạc nhìn Mạch Quân Vỹ, cô từng nghe bạn bè nhắc đến, hấn là người đàn ông đào hoa nhưng cũng rất lãnh khốc bởi tính cách làm việc của hấn.

Nghe nói năm nay hấn đã 32 tuổi, ngân hàng một nửa toàn cầu đều do hấn nắm quyền, người đàn ông hoàng kim độc thân là mẫu người lý tưởng của vạn phụ nữ đang đứng trước mặt cô đây sao ?

“Mặt anh có dính gì sao ?”

Thấy cô nhìn hấn không chớp mắt, hấn buột lời châm chọc.

“Ồ, dạ không ... tại em từng thấy anh trong tạp chí, anh so với trên tạp chí khác xa nhau nên em thấy lạ.” – Cô lúng túng trả lời.

“Đẹp trai hơn phải không ?” – Thấy cô nằng bối rồi khiến hấn không nhịn được lại tiếp tục chọc cô.

“Anh à, lo cho vị hôn thê của anh đi, em thấy chị ấy mệt rồi đó.”

Vương Thiếu Phong thấy con cáo già này sắp ra chiêu tán gái, hấn kéo Lăng Tịnh Hy ôm gọn vào lòng, lạnh nhạt nói với Mạch Quân Vỹ.

“Ày, chưa gì đã sợ anh cướp bạn gái rồi sao ? em đừng lo, khi nào em bỏ cô ta, anh mới tha cô ta về làm của riêng thôi.”

Lăng Tịnh Hy nháu mày nhìn Mạch Quân Vỹ, trong lòng vừa đưa hấn lên tận mây xanh, bây giờ chỉ muốn một cước đạp hấn xuống địa ngục mà thôi.

Cô dâu bên cạnh vẫn im lặng nhưng đã đi đến chỗ Mạch Quân Vỹ quàng tay hấn.

Vương Thiếu Phong nắm chặt tay Lăng Tịnh Hy nhìn hấn ta lạnh giọng.

“Tịnh Hy không phải khúc xương.”

Câu nói vừa thốt ra, ngay lập tức về mặt Mạch Quân Vỹ xụ xuống.

‘ Đùng là anh nào em này.’

“Thiếu Phong, hôm nay là ngày Vỹ đính hôn, em cho cậu ta chút mặt mũi đi nếu không, cậu ta sẽ sợ đến mức tối cũng không dám động phòng đâu.”

Man Cảnh Ân bên cạnh đã không nhịn được cười nữa nên đành lên tiếng.

“Àn, Hàn đầu ? không đi cùng cậu sao ? ”

Hấn không muốn trong tiệc đính hôn lại bị mấy tên này làm mất mặt nên đòi nhanh đề tài.

“Có chút chuyện ở công ty nên cậu ta đến trễ.”

Man Cảnh Ân nhìn về phía Vương Thiếu Phong cùng Lăng Tịnh Hy, hấn nheo mắt nhìn Lăng Tịnh Hy làm cô gọn cả gai ốc.

‘ Người đàn ông trước mặt có vẻ nguy hiểm hơn người bên cạnh, sao tên Thiếu Phong này lại có quan hệ với người có thế lực như thế chứ ? ... còn nữa, tên Vương Thiếu phong này rốt cuộc là nói cái gì mà sao mấy người này nhìn cô như người ngoài hành tinh thế này ? ’

Suy nghĩ trong lòng một phút biến mất khi Lăng Tịnh Hy cứ thấy Man Cảnh Ân nhìn cô như muốn ăn tươi tại chỗ, cô cúi đầu lùi về sau một bước.

“Cánh Ân, anh đừng nhìn chăm chăm bạn gái của em được không?”

Vương Thiếu Phong nhú mày nhìn Man Cánh Ân, tuy hấn ta chỉ thích trêu đùa với nữ sát thủ nhưng với ánh mắt đó, hấn thật sự cũng lo ngại rất nhiều.

“Vây đây là Lăng Tịnh Hy ... đúng là bên ngoài đẹp hơn nhiều.”

Ngoài miệng nói thế nhưng suy nghĩ hoàn toàn ngược lại “ Hồng nhan hoa thủy.”

Lăng Tịnh Hy mặt nhăn nhó, rốt cuộc Vương Thiếu Phong đã cho họ xem hình gì mà ai cũng dùng ánh mắt cùng lời nói về cô quái dị đến thế ?

“ Các anh, hôm nay là ngày vui của em và Quân Vỹ, em muốn cảm ơn các anh đã đến góp vui với tụi em.”

Cô dâu đứng bên cạnh cảm thấy rất khó chịu bởi hôm nay nhân vật chính là mình mà sao cứ bị cô gái này chiếm hết mọi ánh nhìn, cố tạo nụ cười tươi như hoa, nâng ly lên nói.

Lăng Tịnh Hy giờ mới phát hiện cô dâu này rất quen mắt, một lúc sau mới nhận ra đó là nữ minh tinh nổi tiếng màn bạc ... Vu Từ Bích, thật không ngờ cô ta lại là vị hôn thê của Mạch Quân Vỹ.

“Chị là Vu Từ Bích phải không ạ ? em là fan hâm mộ của chị đó.”

Tuy Lăng Tịnh Hy không có xem ti vi thường nhưng tạp chí thì chắc đầy cả nhà nên cô biết được Vu Từ Bích hiện giờ là nữ diễn viên sáng giá nhất trong năm nay, mà cô cũng từng xem một bộ phim cô ta từng đóng “ Thanh Xà Bạch Xà.”, bộ phim rất hay khiến cô mỗi lần xem đều khóc hết nước mắt.

“Thật vinh hạnh cho chị quá, em là Tịnh Hy phải không ? để khi nào có dịp chị sẽ mời em đến phim trường tham quan một chút.”

Biết Lăng Tịnh Hy là fan hâm mộ của mình, Vu Từ Bích dĩ nhiên phải tỏ ra cao quý một chút.

“Thích thật, em cảm ơn chị trước.”

“Từ khi nào em thích xem phim vậy ? lại là fan hâm mộ nữa chứ ?”

Vương Thiếu Phong nhớ rõ, cô nàng chỉ thích sách và sách, không biết sao sở thích lại thay đổi nhanh như thế ?

“Em cũng cần giải trí một chút chứ bộ.”

Cô tỏ ra nũng nịu, bởi biết sở thích của Tịnh Hy là đọc sách mà Diệp Thiên Ngân thì lại mê chết mấy bộ phim tình cảm cùng truyện ngôn tình thần tượng, mà Vương Thiếu Phong cứ hay ngờ vực nên cô đã cố gắng không lòi cái đuôi ra rồi nhưng hôm nay vẫn không nhịn được đó thôi.

“Hôm nay là tiệc đính hôn, đừng nhắc đến chuyện đó nữa.”

Mạch Quân Vỹ tỏ ra không vui, hấn vẫn không chấp nhận được việc mình lấy một cô nữ minh tinh làm vợ, nếu là lên giường hay tình một đêm thì hấn sẽ vui hơn nhiều.

“Anh à, em biết hôm nay là ngày vui của chúng ta nên việc công không nên nói đến, chỉ là thấy cô bé dễ thương quá nên nói chuyện một chút, anh đừng giận nha.”

Vu Từ Bích như con rắn, ôm lấy cánh tay Mạch Quân Vỹ, giọng nói mê người khê nói bên tai hấn nhưng hấn cũng chẳng quan tâm, lại nhìn xung quanh.

“Từ Băng đâu ? sao này giờ không thấy em ấy ?”

“Chắc nó đi ra ngoài hóng mát rồi, con bé không thích chỗ đông người, anh cũng biết mà ... mà nè, anh cũng nên xem lại một chút đi, em gái em làm việc cho anh bao năm nay, mà anh không tăng lương, lại cứ giao một đống việc cho nó, anh muốn nó mệt chết sao ? ... dù gì cũng là em vợ anh mà.”

Hấn nhú mày. – “ Công ra công, tư ra tư, nếu Từ Băng không làm nổi thì bảo cô ta làm đơn xin nghỉ đi.”

“Ồ, em chỉ nói đùa thôi, anh đừng bận tâm nha.”

Vu Từ Bích kinh hoàng, dù gì cũng nhờ cô em gái mà cô mới quen được hấn, cô không muốn con bé mất việc nên vội trấn an hấn ngay.

“Vỹ, hôm nay là ngày vui của cậu, mình đến trễ một chút, cậu có cần đưa ra bộ mặt như đưa đám đó không ? ”

Vương Vũ Hàn thân vận bộ Tây Âu xanh đậm từ ngoài cửa đi vào, kế bên là Âu Thực Lợi với bộ váy trắng hở ngực quyến rũ.

“Đúng, nếu cậu còn không đến thì không phải là bộ mặt đưa đám mà mình cũng hủy bữa tiệc này luôn.”

Mạch Quân Vỹ khó chịu nói nhưng khi nói xong, hấn lại thấy thoải mái vô cùng.

Vu Từ Bích kể bên tức tối nhưng cố nhịn, dù gì qua ngày hôm nay thì cô cũng mang danh nghĩa Mạch phu nhân nên cô cũng không so đo làm gì.

“Đến rồi sao ?”

Vương Vũ Hàn không quan tâm Mạch Quân Vỹ nói gì, chỉ nhìn Vương Thiếu Phong và người con gái bên cạnh.

“Em cũng mới tới.”

Vương Thiếu Phong nhàn nhạt đáp, lại nhìn về phía Lăng Tịnh Hy, cô nàng vẫn chưa xoay người lại khiến hắn khó hiểu.

Lăng Tịnh Hy từ lúc nghe được thanh âm đó thì người đã cứng đờ, cô không dám quay lại nhìn ... vì sợ.

Giọng nói hai năm về trước vẫn in sâu trong não không quên được nhưng cô cũng không dám chắc mà cũng chẳng dám quay đầu lại nhìn.

“Đây là Lăng Tịnh Hy, bạn gái em ... Tịnh Hy ?”

Vương Thiếu Phong xoay người Lăng Tịnh Hy về phía Vương Vũ Hàn nhưng cô vẫn không dám ngước nhìn, người bắt đầu run rẩy.

“Đây là anh trai anh ... Vương Vũ Hàn.”

Lời vừa nói ra, Lăng Tịnh Hy ngược mắt nhìn ngay bởi người đó mang họ Vương.

Lập tức cô thấy hơi hận đan xen cùng vẻ mặt kinh hoàng khi thấy người đứng trước mắt.

Đôi mắt màu xanh lam, mái tóc đen huyền, đôi môi màu bạc, dáng người thẳng tắp, hình ảnh trước mặt cùng với trí nhớ của cô về người đó ... không lệch một phần.

Vẫn là vẻ mặt lạnh lùng như hồ băng ngàn năm, cùng với hơi thở bức người khiến cô muốn ngã quỵ tại chỗ.

Đã hai năm nhưng cô không thể quên được, bởi nó là cơn ác mộng đi vào não cô hàng đêm ... chính là hắn ... Vương Vũ Hàn ... kẻ giết người man rợ.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đôi mắt

Trong biệt thự xa hoa tráng lệ, mọi người vẫn xôn xao tán gẫu với nhau, duy chỉ có ở giữa đại sảnh, nhưng nhân vật nổi tiếng đang nhìn nhau ngây ngốc.

Lăng Tịnh Hy từ lúc quay đầu lại vẫn nhìn Vương Vũ Hàn không chớp mắt.

Cô thật sự đã gặp lại kẻ sát nhân này, hiện thời trong đầu đều nghĩ ra hàng vạn cách có thể ngay lập tức giết hắn nhưng không thể ...

Hiện tại tinh thần của cô không ổn định nhưng lý trí vẫn mách bảo cô rằng tên Vương Vũ Hàn này không phải hạng tầm thường, việc hắn và Mạch Quân Vỹ có quan hệ tốt thì chắc chắn địa vị của hắn không nhẹ, cùng với tên Man Cảnh Ân thần bí này nữa.

Dù cô có thể đâm hắn một nhát nhưng hai tên kia lực lưỡng như vậy không dễ dàng cho cô ra tay, còn tên Vương Vũ Hàn này thân hình cũng lực lưỡng không kém, nội chi cần một tay thôi cũng đủ bẻ gãy cổ cô rồi.

Vương Vũ Hàn cũng đánh giá cô gái trước mắt, lúc hắn xem hình thật sự khinh thường con mắt kém thẩm mỹ của em trai nhưng giờ gặp mặt ... có lẽ do trang điểm nên trông khác hắn, đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt trái xoan, dáng người cũng xem là quyến rũ, cùng với đôi mắt trong veo đó ...

Hắn cau mày nhưng lập tức khôi phục lại vẻ mặt ngay, lý do là vì đôi mắt đó khiến hắn cảm thấy quen thuộc nhưng không biết đã gặp lúc nào ?

“Khụ, khụ ... Hàn à, còn không chào hỏi em ấy đi chứ ?”

Mạch Quân Vỹ thấy cảnh tượng thật quái dị nên ho khan nhắc nhở.

Vương Vũ Hàn biết mình thất trách nên đưa tay về phía Lăng Tịnh Hy, mặt không đổi sắc.

“Tôi là Vương Vũ Hàn, là anh trai của Thiếu Phong, rất vui được biết Lăng tiểu thư.”

Lăng Tịnh Hy không đưa tay ra ngay mà lại nhìn vào tay hắn.

Vương Vũ Hàn thấy vậy lại nhìn vào tay mình, lại thấy tay mình rất sạch, rốt cuộc cô ta bị sao vậy ?

Nhưng đó là suy nghĩ của Vương Vũ Hàn còn Lăng Tịnh Hy thì đang muốn chặt đứt cánh tay đó bởi nó đã nhuộm máu của cha mẹ và em trai cô, cô hận không thể dùng dao chặt đứt nó ngay lập tức.

Vương Thiếu Phong thấy sắc mặt Lăng Tịnh Hy tái mét, lo lắng kéo tay cô.

“Em sao thế ? thấy không khỏe sao ?”

Lúc này Lăng Tịnh Hy mới thật sự lấy lại tinh thần, cố trấn an không cho run rẩy.

“Em thấy hơi mệt, có thể khi nãy uống chút rượu nên hơi choáng thôi, nghĩ một lát sẽ không sao ?”

“Được rồi, vậy để anh ...”

“Không cần, em ra ngoài hít thở một chút ... xin phép mọi người.”

Lăng Tịnh Hy chen ngang lời Vương Thiếu Phong xong, cũng không đợi ai lên tiếng, bước nhanh ra sau khuôn viên.

“Xin lỗi các anh, em ra xem Tịnh Hy thế nào ?” – Vương Thiếu Phong lo lắng nên vẫn đi theo sau.

Mạch Quân Vũ vỗ vai Vương Vũ Hàn.

“Hàn, cậu làm ơn đừng mỗi lần xuất hiện là dùng bộ mặt dọa chết người khác như thế được không ? cậu xem thành quả của cậu kia ...”

Mạch Quân Vũ lại nhướn mày về phía hai người kia.

“Chưa gì đã dọa em dâu chạy mất dép.”

“Cô ta không phải em dâu mình.” – Vương Vũ Hàn lạnh băng nói.

Loại người như Lăng Tịnh Hy là “Lạt mềm buộc chặt”, cô ra chỉ tỏ ra ngây thơ để Thiếu Phong yêu thương mà thôi, loại đàn bà như thế không phải lần đầu tiên hấn gặp ... muốn làm em dâu hấn ... mơ cũng đừng mong có.

Lăng Tịnh Hy đi đến khuôn viên ngồi đó thần thờ nhưng được một lúc thì Vương Thiếu Phong cũng đuổi kịp.

“Em thấy đỡ hơn chưa ?” – Hấn ôn nhu hỏi, ngồi xuống kế bên cô, nắm tay an ủi.

Cô rút tay lại ngay. – “Em nói không sao mà, anh vào trong đi nếu không mọi người sẽ không vui đâu ?”

“Hôm nay đâu phải ngày vui của anh, khi nào đến ngày ấy, anh và em chắc sẽ mệt lắm đấy ?”

Ý tứ hấn rất rõ ràng, qua mấy tháng quen nhau, hấn hiểu hấn muốn cô biết bao nhiêu, tuy cô nhiều lần cự tuyệt nhưng hấn sẽ đợi, bất quá đến lúc đám cưới, muốn cũng không có muộn.

Hiểu rõ ý hấn nói gì ? một cồi chua xót dâng lên khiến mắt cô cay cay.

Vương Vũ Phong gạt mình khi thấy mắt cô đỏ hoe, luống cuống ôm vội cô vào lòng.

“Em không khỏe chỗ nào nói anh biết, cứ im lặng như thế, anh lo lắm.”

“Em thấy khát nước, anh đi lấy nước cho em được không ?”

Hấn nghe xong thờ phào, thì ra muốn uống nước.

“Đợi anh một chút, có muốn ăn gì không ? anh sẽ mang một ít cho em.”

“Không cần, em chỉ muốn uống nước thôi.”

Hấn ừ một tiếng rồi đi vào trong. Bây giờ chỉ còn mình Lăng Tịnh Hy ngồi dưới đài phun nước.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, giọt thứ hai rơi xuống nền gạch màu ngà voi sang trọng.

Cô đã khóc, không phải vì Vương Thiếu Phong mà vì cha mẹ và em trai cô.

Cô có lỗi với họ rất nhiều, tự trách bản thân nhưng cũng trách ông trời vì sao trở trêu như thế ? mới đây cho cô một tình yêu thật đẹp nhưng cũng cho cô một nhát dao chí mạng.

‘ Sao chuyện này lại xảy ra với mình ? Tại sao Vương Thiếu Phong lại là em trai của tên cầm thú đó ... tại sao ? ... tại sao ? ... Tại sao ? ’

Rất muốn hét lớn hai chữ “ Tại sao ? ” nhưng chỉ có thể để trong lòng mà gào thét.

Cô rút cuộc phải làm gì bây giờ, cô yêu Thiếu Phong nhưng anh trai hấn lại là kẻ hại mình cô nhà tan cửa nát, hại cô người không ra người, hại cô suốt hai năm qua luôn bị ác mộng đeo bám ... tất cả là tại hấn.

Cô cũng không phải kẻ “ Vơ đũa cả nắm ”. Những tháng qua bên cạnh Thiếu Phong, cô biết hấn tuy bề ngoài hay ra vẻ công tử nhưng chưa bao giờ nói về gia thế hay khoe khoang thân phận mình, nhất là tình yêu của hấn dành cho cô.

Cô càng biết, là Vương Vũ Hấn giết chết cả nhà cô chứ không phải Vương Thiếu Phong, dù là em trai nhưng hấn chắc sẽ không làm như thế ?

Nhưng giờ đây đối với cô, tình yêu của Vương Thiếu Phong lại như cái dằm, nó in hấn trong tim cô, rất khó chịu, rất đau đớn ... Cô rất muốn lấy cái dằm ấy ra nhưng không tài nào lấy được, bởi ... cô không đành lòng.

Càng nghĩ càng tủi thân, càng thương cho số phận, cũng trách cứ ông trời nhưng biết phải làm sao ? ... Nước mắt vẫn cứ chảy không ngừng.

Được một lúc, cô mơ màng nhìn thấy đôi giày da sáng bóng dưới đất, một giọt nước mắt vô tình rớt xuống giày da của hấn, lại thấy khăn tay đưa tới trước mặt.

Thiếu Phong đã trở lại, cô chịu đựng lau hết nước mắt trên mặt, gượng một nụ cười tươi như hoa đối mặt với hấn.

“ Sao anh đi nhanh thế ? em ... ”

Vừa mới nhìn lên thì về sau muốn nói gì cô cũng không nhớ, bởi người trước mặt không phải Vương Thiếu Phong mà là ... Vương Vũ Hấn.

Đôi mắt hấn như điều hâu nhìn cô chăm chú.

“ Sao ? mới nãy còn cười vui vẻ, giờ lại khóc ? em trai tôi hiếp đáp cô sao ? ”

“ Khô ... không, không có. ” – Cô khó khăn nói.

‘ Sao hấn lại ra đây ? làm sao giờ ? ’

“ Chúng ta trước kia đã từng gặp qua phải không ? ”

Lòng cô chấn kinh. – ‘ Không lẽ hấn đã nhận ra cô ? không ... khuôn mặt cô đã thay đổi, không thể nhận ra được, không thể ... ’

“ Không, đây là lần đầu tôi gặp Vương tiên sinh. ” – Cổ trấn an mình trả lời hấn.

“ Vậy à, nhưng sao trông cô rất quen. ” – Hấn lại dò hỏi.

Cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao lại quan tâm một cô gái được chứ ? hấn vốn không thiếu đàn bà ... À, có thể vì là bạn gái của Thiếu Phong nên hấn mới hỏi vậy thôi, nhưng dù gì cũng chỉ là loại đàn bà ham danh háo lợi.

Trong lòng hoảng sợ, Lăng Tịnh Hy càng run rẩy, mặt cũng tái xanh, kí ức liên tục ủa về khiến cô muốn nghẹt thở, cô bắt giác lùi về phía sau nhưng không biết phía sau lại là đài phun nước.

Lùi một bước nữa thì đụng thành bể, cô mất thăng bằng té ngã.

Cứ nghĩ người sẽ “ Uớt như chuột lột. ” nhưng nào ngờ Vương Vũ Hấn lại ôm cô lại nên cô thoát nạn nhưng “ Tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. ”.

Hiện tại hấn và cô mặt đối mặt, người dán sát nhau, tư thế có bao nhiêu phần là ám muội.

Cô cảm nhận hơi thở lạnh băng của hấn, cũng cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài, muốn đẩy hấn ra nhưng vô dụng, cô nhủ mảy nhìn hấn.

“ Vương tiên sinh, cảm ơn ngài, tôi đã không sao rồi vì thế làm phiền ngài có thể buông ra được không ? ”

Vương Vũ Hấn nhìn người con gái trước mặt, cũng không quan tâm cô đang nói cái gì ... Cô gái trước mặt có gì đó khiến hấn không giải thích được, cảm giác quen thuộc nhưng vẫn thấy xa lạ nhưng hương thơm từ người cô nghe rất dễ chịu khiến hấn có chút suy mê.

“ Thơm thật. ” – Lời vừa nói ra khiến cả hai sững sờ.

Vương Vũ Hấn cho là mình vì uống say nên mới nói lung tung.

Lăng Tịnh Hy cho rằng mình bị lãng tai nên lại cố đẩy hấn ra nữa.

“Vương tiên sinh, Thiếu Phong sắp ra rồi, anh ấy sẽ hiểu lầm mất.”

“Loại con gái như cô cũng sợ bị hiểu lầm hay sao ? không phải chỉ nói bằng miệng nhưng trong lòng còn muốn hơn vậy à ? ”

Lời nói khiêu khích đầy ám muội cùng với tư thế càng lúc càng sát nhau khiến mặt cô đỏ bừng, Lăng Tĩnh Hy cố không phun nước bọt vào mặt hấn trừng mắt.

“Mong Vương tiên sinh đừng khi dễ người khác như thế ? tôi không phải loại con gái giống như những cô gái bên cạnh Vương tiên sinh, nên Vương tiên sinh hãy tôn trọng tôi một chút.”

“Ha ha ha ... Lăng tiểu thư, vậy cô nghĩ cô là loại gái gì ? ”

Hắn cười không lớn nhưng cũng đủ khiến Lăng Tĩnh Hy nổi giận.

Nếu hấn bảo cô là cô gái như thế nào ? cô có thể trả lời nhưng hấn lại nói cô là loại gái gì thì chẳng phải hấn đã xem cô như mấy cô gái lăng lợ bên cạnh hấn hay sao ?

“ Là loại gái gì không cần Vương tiên sinh đây nhọc tâm ”

Lăng Tĩnh Hy cảm thấy việc giãy giụa là vô ích, hấn cao hơn cô một cái đầu, người lại giống như supper man, trừ khi cô là King Kong mới mong địch lại.

“Vương tổng, thì ra ngài ở đây ?”

Một cô gái từ đâu bước tới, giọng nói lả lướt vang lên, hai người bọn họ nhìn về cô gái, Lăng Tĩnh Hy sững sốt ... là cậu ấy.

Lúc này Vương Vũ Hàn mới buông Lăng Tĩnh Hy ra, xoay người nhìn cô gái trước mặt, vẻ mặt bình thản nói.

“Vu tiểu thư tìm tôi có chuyện gì sao ?”

“Vâng, anh rể tôi này giờ tìm Vương tổng, bảo có chút việc.”

Người con gái có mái tóc xoắn dài chấm lưng, vận một bộ váy màu lam, da vẻ hồng hào như da em bé, đôi môi mông màu hồng nhuận, hai má lúm đồng tiền đứng trước mặt hấn là Vu Tử Băng, em gái Vu Tử Bích.

“Tôi biết rồi.”

Hấn trả lời qua loa, liếc Lăng Tĩnh Hy một cái, chân thong thả bước vào trong.

Đợi hấn đi khuất, Lăng Tĩnh Hy nhìn Vu Tử Băng, nở nụ cười tươi.

“Cám ơn cậu, Tử Băng.”

“Em biết chị sao ? ”

Nhìn cô gái trước mặt, Vu Tử Băng cảm thấy khó hiểu, theo như dáng vóc thì cô bé này nhỏ tuổi hơn cô vậy tại sao lại xưng hô như thế, mà tại sao lại biết tên cô nữa chứ ?

Biết mình thất thố, lại nghĩ còn mang thân phận của Tĩnh Hy, cô đổi giọng.

“Vâng, vì chị là em gái đại minh tinh mà.”

“Ừm, nhưng sao này cẩn thận một chút ... Vương Vũ Hàn cùng hai người kia, em nên tránh thì hơn.” – Vu Tử Băng nhắc nhở.

Khi này cô chỉ muốn hóng mát, không ngờ lại có thể ra tay “Nữ hùng cứu mỹ nhân.” như thế.

Lăng Tĩnh Hy gật đầu, cô không nghĩ lại có thể gặp Tử Băng, cô bạn thân hồi trung học của cô ... Nhưng lại thấy khó hiểu, không phải Tử Băng họ Phương sao ? sao giờ lại đổi thành họ Vu mà còn là em gái đại minh tinh nữa chứ ?

Cô thờ dài trong lòng, dù khó hiểu nhưng cũng không thể nói ra vì thân phận hiện giờ của cô đâu phải là Diệp Thiên Ngân.

“Em yêu anh mặc cho trái tim em vẫn đau khổ

Mặc cho anh tìm kiếm tình yêu nơi khác

Dẫu chỉ như kẻ bù nhìn

Hay là một con búp bê đang u buồn

Thì em vẫn mãi chờ đợi anh.”

Nhạc chuông vang lên một ca khúc đượm buồn, đó là tiếng chuông điện thoại của Vu Từ Băng, cô xấu hổ nhìn Lăng Tịnh Hy, sau đó bắt máy, giọng điệu trở nên nghiêm túc.

“ Alo, Vu Từ Băng xin nghe ...”

“ ..... ”

“ Vâng, tôi biết rồi.”

Cuộc điện thoại rất mau lẹ, Vu Từ Băng cúp máy, quay sang Lăng Tịnh Hy khẽ cười.

“ Xin lỗi em nhưng chị có chút việc, chị đi trước, gặp em sao vậy ? ”

Sau đó Vu Từ Băng đưa danh thiếp cho cô rồi quay người đi.

Lăng Tịnh Hy nhìn bóng dáng Vu Từ Băng khuất dần, trong lòng cảm thấy lo lắng, không biết thời gian qua Vu Từ Băng đã xảy ra chuyện gì nhưng ... chuyện mình lo chưa xong, lại có thời gian lo chuyện người khác, đúng là dở hơi.

“ Em uống đi.”

Vương Thiếu Phong không biết từ khi nào xuất hiện đưa cô ly nước lọc, cô khẽ cười đón lấy uống một ngụm nhưng vẫn không nhìn đến mặt hắn.

“ Hơi ... Tịnh Hy, em nếu có giận anh chuyện gì thì cứ đánh anh thoải mái chứ đừng im lặng như thế được không ? ”

Từ lúc cô bước vào bữa tiệc thì vẻ mặt không vui đã đập vào mắt hắn, hắn biết cô không quen với thế giới của hắn nhưng hắn cũng không mong cô chấp nhận, chỉ là muốn giới thiệu với anh trai hắn thôi, còn sau này nếu cô không muốn đi đến những bữa tiệc như thế này, hắn cũng không ép buộc.

Lăng Tịnh Hy im lặng đứng dậy ôm chầm lấy hắn, đối với cô bây giờ không biết nên yêu hay nên hận.

Kết thúc hay tiếp tục yêu, dù chọn cách nào thì không chỉ cô đau khổ mà ngay cả hắn cũng thế nhưng không dứt khoát thì sau này đau khổ sẽ nhiều hơn.

“ Thiếu Phong, nếu một ngày anh phải lựa chọn ... giữa em và anh trai anh, anh chọn ai ?”

Tự nhiên bị cô ôm lấy, hắn rất vui vẻ muốn nói gì đó nhưng cô đã nói trước mà lại hỏi vấn đề làm hắn khó hiểu nhưng hắn vẫn thản nhiên trả lời.

“ Là anh trai anh.” – Hắn bỏ sung.

“ Em đừng giận, nghe anh nói trước ... vì cha mẹ anh mất sớm, chỉ còn hai anh em nên anh dĩ nhiên chọn anh trai mình nhưng em sẽ đứng vị trí thứ hai và không có người thứ ba chiếm vị trí tiếp theo đâu.”

Nuốt xuống cay đắng trong lòng, vòng tay cô ôm chặt hắn, cô không muốn hắn thấy vẻ mặt chua xót của cô bây giờ.

Cô chỉ muốn biết, vị trí của cô trong lòng hắn như thế nào ? nếu hắn coi trọng cô thì cô còn nghĩ đến việc hắn sẽ tha thứ cho việc cô đối đầu với anh trai hắn nhưng giờ ... Coi như đó là ý trời, dù hiện giờ cô không có gì để đầu lại Vương Vũ Hân nhưng cô sẽ bắt chấp thủ đoạn để trả thù hắn.

‘ Thiếu Phong, xin lỗi anh, em không thể để ba mẹ em chết oan được.’

Bóng dáng hai người ôm nhau kéo dài dưới nền gạch màu ngà voi sang trọng, tiết trời ban đêm càng lạnh hơn nhưng không bằng tâm trạng của Lăng Tịnh Hy, đôi mắt cô bắt đầu trở nên lạnh băng, trong đầu đã bắt đầu tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cùng ăn tối

Từ sau bữa tiệc đó, Lăng Tịnh Hy bắt đầu tránh né việc gặp gỡ Vương Thiếu Phong, cô muốn làm cho hắn ta từ từ chán cô mà nghĩ đến việc chia tay nhưng Vương Thiếu Phong vì bận lo công việc ở công ty WINDY nên cũng hay lơ là với Lăng Tịnh Hy, hắn thì lại rất sợ vì hắn không quan tâm cô mà sẽ chán hắn.

Vì suy nghĩ như thế nên khiến hai người ít gặp mặt nhau hơn nhưng vẫn thường xuyên liên lạc qua điện thoại.

Việc học của Lăng Tịnh Hy cũng tương đối tốt, hiện tại cô đã là sinh viên năm ba, chỉ còn một năm nữa là có thể ra trường và tìm việc làm nhưng dạo gần đây thành tích hơi sa sút, có thể vì chuyện gặp lại Vương Vũ Hàn cũng nên.

Vào buổi trưa, Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn ngồi ăn trong căn tin nhưng Lăng Tịnh Hy lại không có tâm trạng, bởi cứ nghĩ đến việc làm sao trả thù Vương Vũ Hàn.

“Tịnh Hy, cậu lại ngẩn người ra rồi, dạo này tình trạng này nhiều lắm nha.”

Gia Tiểu Mẫn khó hiểu hỏi Lăng Tịnh Hy, từ sau khi đi tiệc tùng gì đó với Vương Thiệu Phong thì cô bạn cứ để hồn vía trên mây, có lần nhém ngã xuống cống nữa chứ ?

“Làm sao để trả thù một người.”

Lăng Tịnh Hy vẫn còn trong suy nghĩ nên khi nói ra chỉ là bất giác mà thôi.

Gia Tiểu Mẫn nghe xong cũng không ngạc nhiên, vì có thể lại có kẻ hiếp đáp Lăng Tịnh Hy nên cô nàng nói muốn trả thù mà thôi.

“Phải xem người đó ra sao ? mà rốt cuộc ai chọc cậu vậy ?”

Nghe Gia Tiểu Mẫn nói thế, cô nghĩ cô nàng đã hiểu lắm nhưng có thể cần thêm lời khuyên cũng hay.

“Là một người có thể lực lớn, mình chỉ muốn làm cho hắn sống không yên thôi.”

Giết hắn là chuyện trong mơ cũng không thấy nhưng khiến hắn thân bại danh liệt cũng đủ làm ba mẹ và em trai yên lòng rồi.

“Vậy cậu bảo Thiệu Phong đi, dù gì thế lực của hắn cũng không phải nhỏ mà.”

Lăng Tịnh Hy thở dài trong vô vọng nếu có thể thì cô cần gì đau đầu như thế ?

“Trong đời em đến tận bây giờ, người em yêu đến phát điên chỉ có mình anh

Em đau khổ và tình yêu của em đã chết trong mảnh vỡ ly biệt

Đêm nay lại một mình em cô đơn mà anh không hề hay biết vì sao

Như những cánh hoa rơi, hình bóng anh cũng dần rời xa

Nhìn vào gương em chỉ thấy phản chiếu hình ảnh của một cô gái mất đi lí trí

Toàn thân run lên vì lo sợ

Nỗi đau hằn sâu trong trái tim, nước mắt lại rơi.”

“Tịnh Hy, bắt máy kia.” – Gia Tiểu Mẫn thấy cô nàng lại ngẩn người nên khẽ gọi.

Lăng Tịnh Hy vì nghe thấy bài nhạc đượm buồn nên quên cả việc bắt máy, bài hát này mấy ngày trước cô vô tình nghe được, thấy có chút giống tâm trạng mình nên down về rồi chọn làm nhạc chuông.

“Alo, Lăng Tịnh Hy xin nghe .”

“Em đang bận sao giờ này mới bắt máy vậy ?” – Đầu dây bên kia, Vương Thiệu Phong tỏ ra khó chịu nói.

Lăng Tịnh Hy cố tỏ vẻ bình thản trả lời.

“Không có, tại đang ăn nên em không tiện nghe máy, anh gọi em có chuyện gì không ?”

“Chiều nay anh đến đón em cùng ăn tối, ăn ở nhà anh.”

Cô nhíu mày. – “Sao không ăn ở nhà hàng ?”

“Anh muốn em nấu cho anh ăn.”

Hắn nói rõ ý tứ nhưng một phần cũng muốn hai người thân thiết trở lại như trước, cũng bởi ông anh trai đáng ghét đem một công ty đẩy cho hắn làm hắn không có thời gian ở bên Lăng Tịnh Hy.

Lăng Tịnh Hy suy nghĩ một lát rồi đồng ý, thôi tối nay nói rõ cho xong, trước sau gì cũng đối mặt, không thể cứ né tránh mãi.

Cô cúp điện thoại, lại nhìn Gia Tiểu Mẫn.

“Tiểu Mẫn, cậu nghĩ nếu mình chia tay Thiếu Phong, liệu anh ấy có chấp nhận không?”

“Phụt.” – Vừa nghe xong, Gia Tiểu Mẫn phun ngụm nước đang uống, ho khan.

“Cậu, cậu ... rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì?”

“Không hợp, muốn chia tay.” – Cô thần nhiên nói.

Gia Tiểu Mẫn trầm ngâm.

“Chuyện tình cảm của cậu, mình không xen vào nhưng từ đầu mình đã nhắc cậu không nên quen hán rồi mà ... mà tên này mình cũng chắc chắn hán không chịu buông tay đâu?”

Gia Tiểu Mẫn lại bổ sung. – “Mà cậu nghĩ xem, gia thế hán lớn mạnh như thế? nếu được làm Vương phu nhân không phải tốt lắm sao?”

“Mình quen Thiếu Phong không phải vì tiền.” – Cô khó chịu nói.

“OK, coi như mình chưa nói gì?”

Gia Tiểu Mẫn biết Lăng Tịnh Hy không phải kẻ tham tiền, chỉ là nói cho vui thôi nhưng không nghĩ cô bạn lại kích động như thế.

“Kia là ai vậy?”

Lăng Tịnh Hy bất ngờ chỉ về phía sau Gia Tiểu Mẫn, một cô gái ăn mặc lòe loẹt, mái tóc nhuộm nâu vàng, váy ngắn màu đỏ chói, đang ngồi trên đùi một cậu thanh niên trông có vẻ giống playboy.

Lăng Tịnh Hy nhăn nhó. – “Rốt cuộc nơi đây là trường học hay là quán Bar vậy trời?”

“Giang Linh Lung, cậu không biết cô ta sao?”

Lăng Tịnh Hy ngây ngốc lắc đầu, Gia Tiểu Mẫn thờ dãi.

“Đó là hoa khôi của trường, cô ta học năm tư, cũng sắp ra trường rồi, gia thế cũng lớn lắm, cha là tổng giám đốc Giang thị, mẹ là diễn viên nổi tiếng.”

Gia Tiểu Mẫn uống ngụm nước nói tiếp.

“Cô ta cũng ghê lắm, lần trước thi quen Thái Phàm nhưng nghe đâu chỉ là lợi dụng Thái Phàm để quen Trần Anh này thôi.”

“Tên Trần Anh này mình biết, cha là Đại Úy, còn mẹ thì đang sở hữu một công ty bất động sản không nhỏ.” – Lăng Tịnh Hy bổ sung.

“Mình thấy tội cho Thái Phàm, bị lợi dụng như thế mà không dám làm gì cô ta cả.” – Gia Tiểu Mẫn uể oải nói.

Ánh mắt Lăng Tịnh Hy phủ một màng sương dày, mang theo chút hắc ám khiến Gia Tiểu Mẫn nhìn vào cảm thấy sợ.

“Tịnh Hy ... cậu không sao chứ?”

“Mình không sao?” – Giọng cô đáp lại cũng lạnh nhạt.

Lăng Tịnh Hy lại tiếp tục trầm ngâm, trong lòng bắt đầu tính toán.

Đến chiều, Lăng Tịnh Hy tạm biệt Gia Tiểu Mẫn và bắt đầu đứng đợi Vương Thiếu Phong nhưng một tiếng trôi qua, một con muỗi cũng không thấy.

Đợi không được nữa, cô quyết định điện thoại cho hán nhưng rất lâu đầu dây bên kia mới bắt máy, cô tỏ vẻ ôn nhu nũng nịu lên tiếng.

“Anh muốn em đợi anh bao lâu nữa đây? chân em sắp rụng rồi nè.”

Lời vừa nói ra, cô không biết hán có muốn ới hay không nhưng cô đã nổi hết gai ốc rồi.

“.....”

Bên kia không lên tiếng, cô bắt đầu nhăn nhó, lại nhìn vào điện thoại sợ mình gọi nhầm nhưng hai chữ Thiếu Phong trước mắt thì sao nhầm cho được.

Lại cố tỏ vẻ dễ thương nhưng trọng họng giống bị ai đó đang bóp cổ.

“Em nói trước nha, em đã đợi anh hơn một tiếng rồi đó, nếu anh không đến thì ...”

“ Là tôi.”

Lời còn chưa nói xong đã bị thanh âm lạnh băng kia đáp lại, Lăng Tịnh Hy cứng họng nhìn về điện thoại lần nữa nhưng là số của Thiếu Phong mà.

Cô nói không run rẩy – “ Vâng, Vương tiên sinh, xin lỗi ngài, tôi cứ nghĩ là Thiếu Phong, không biết anh ấy có ở đó không ?”

“ Thiếu Phong đang nghe điện thoại quốc tế, có chuyện gì sao ?” – Hân lạnh nhạt nói.

“ O, không , không có gì hết, nếu Thiếu Phong nghe điện thoại xong, Vương tiên sinh cứ bảo anh ấy gọi lại cho tôi là được, cảm ơn ngài trước.”

Nói xong cô cúp máy ngay, đối với Vương Vũ Hàn dù hận cách mấy nhưng cô vẫn sợ hân, khí thế bức người của hân dù chỉ là giọng điệu cũng khiến cô lạnh cả xương sống.

Vậy là tiếp tục chờ đợi, một tiếng sau vẫn không thấy Vương Thiếu Phong, cô năn lòng muốn quay về thì một chiếc xe Lamborghini Reventon màu đen bóng huyền bí chắn ngay trước mắt.

Một người đàn ông bước xuống xe đi đến trước mặt cô, cúi đầu chào.

“ Lăng tiểu thư, Vương tiên sinh đang ở trên xe.”

Lăng Tịnh Hy ngây ngốc nhìn, tên này cũng đẹp trai nha nhưng mà Vương Thiếu Phong từ khi nào có trợ lý thế nhỉ ... Hazi, tổng giám đốc có khác.

Lăng Tịnh Hy khẽ cười, cúi chào rồi bước lên xe, cửa xe mới mở, cô cũng chỉ bước có một chân thì tiếng đã vang lên trước.

“ Vương Thiếu Phong, anh hay thật, bắt em đợi hai tiếng, anh muốn chết ...”

Mới nói được một nửa ngay lập tức cô muốn cắn lưỡi nuốt luôn, người ngồi trên xe không phải Vương Thiếu Phong mà là ... Vương Vũ Hàn.

‘ Tại sao hân lại ở đây, Thiếu Phong đâu sao không đến đón mình ?’

“ Còn không lên xe.” – Vương Vũ Hàn nhìn cô lạnh giọng.

“ Tôi, tôi đợi Thiếu Phong đến, chắc có nhầm lẫn rồi.”

Cô lắp bắp nói, chân cũng muốn rút lại nhưng chưa kịp thì tay hân đã nắm tay cô kéo mạnh, làm cả người ngã vào lòng hân, cô hoảng hốt đẩy ra, muốn chui ra khỏi xe nhưng cửa xe đã đóng chặt.

“ Đến nhà hàng.” – Hân lạnh nhạt phun vài câu, xe cũng bắt đầu chạy.

“ Vương tiên sinh, tôi ...”

“ Thiếu Phong đang họp, nó nhờ tôi đến đón cô, lát nữa nó sẽ đến.”

Hân nói nhưng không nhìn cô mà mắt lại dán vào chiếc laptop.

Đơn thuần chỉ muốn đến công ty của Thiếu Phong để bàn giao vài vụ làm ăn, không ngờ em trai hân lại muốn hân đi dùng cơm cùng Lăng Tịnh Hy, hân thật không muốn đi nhưng lúc này vì Thiếu Phong bận nghe điện thoại quốc tế nên hân mới tiếp điện thoại thay em trai.

Vừa nghe máy đã nghe giọng điệu làm nũng của cô trong điện thoại, hân thấy có chút hứng thú muốn biết cô nàng có bao nhiêu thủ đoạn để dụ dỗ Thiếu Phong thế là đồng ý đi ngay.

Lăng Tịnh Hy tựa như ngồi trên đồng lửa, sắc mặt có chút tái nhợt, cả người run rẩy không thôi, cho dù chỉ ngồi kế bên Vương Vũ Hàn nhưng cô vẫn bị khí thế của hân dọa chết khiếp.

Trong không gian lằng mạn của nhà hàng nổi tiếng Mộng Nguyệt, những nhân vật nổi tiếng đang ngồi xung quanh Lăng Tịnh Hy cùng Vương Vũ Hàn mà Vương Thiếu Phong thì như người tàng hình, không thấy đâu.

Từ lúc ngồi xuống đến lúc chọn thức ăn, đến lúc thức ăn ra thì hai bên cũng không nói một câu, mà Lăng Tịnh Hy cũng không có tâm trạng để ăn bởi tên Vương Vũ Hàn này đi ăn thôi mà cũng đem theo 5, 6 tên vệ sĩ mặc vest đen đứng xung quanh ... Cô nuốt nổi sao ?

Cho đến lúc món tráng miệng mang ra thì hân mới bố thí cho cô vài chữ.

“ Nghe nói Lăng tiểu thư còn là sinh viên ?”

“ Vâng.”

“Thế khi ra trường sẽ làm gì ?” – Hấn lạnh nhạt hỏi.

“Tôi sẽ tìm việc làm theo chuyên ngành của tôi.”

Hấn nhìn cô từ trên xuống, nở nụ cười lạnh. – “Chuyên ngành của cô là gì?”

“Hà ?”

Lăng Tịnh Hy sững sốt, hấn bị thần kinh sao ? không lẽ không biết cô đang học ngành gì ?

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đôi mắt như điều hâu của hấn lóe về đũa cột. Cô chợt hiểu rõ ý tứ của hấn, đối với hấn cô rốt cuộc vẫn là loại gái hạ tiện mà thôi.

“Vương tiên sinh, tôi nghĩ Thiếu Phong chắc không đến được nên tôi xin phép về trước, không làm phiền ngài đưa tôi về ... xin phép.”

Nói xong, Lăng Tịnh Hy cầm lấy túi sách bỏ đi, cô không muốn ở đây thêm một giây nào hết, người đàn ông này quá mức nguy hiểm, dù cô muốn trả thù đến mức nào thì cũng phải tính toán cho kỹ lưỡng nếu không chưa trả được thù thì đã bị khí thế của hấn bức chết rồi.

“Lập tức rời khỏi Thiếu Phong.”

Giọng nói lạnh băng của hấn vang lên khiến kẻ khác rét lạnh nhưng Lăng Tịnh Hy đã quen vì thế xoay người lại đáp.

“Sẽ không, Vương tiên sinh, tôi biết trong mắt ngài tôi là loại gái gì nhưng tình yêu của tôi dành cho Thiếu Phong ...”

“Muốn bao nhiêu cứ nói, đừng dài dòng nữa .”

Nói đi nói lại cũng là vì tiền, cái đó hấn có thừa.

Lăng Tịnh Hy tức giận, cô không cho mình hết lớn, tay nắm chặt, giọng nhẹ nhàng.

“Có thể vì bên cạnh Vương tiên sinh có rất nhiều cô gái luôn muốn ở ngài những gì nên ngài cho rằng tất cả phụ nữ ai cũng thế ? nhưng ...”

Ngừng một chút, cô đứng trước mặt hấn. – “Tôi không phải loại gái đó.”

Hấn bỗng cười to, khiến tâm trạng cô rối loạn.

“Lăng tiểu thư, đàn bà các cô chỉ như một bình hoa, để cho đàn ông chiêm ngưỡng, nếu chúng tôi không chăm sóc tốt, nuông chiều theo thì các cô còn cái gì ?”

Hấn uống ngụm rượu. – “Đối với các cô, vàng bạc, nhà lầu, xe hơi, cái gì tôi đều có thể đáp ứng chỉ có một yêu cầu, phải biết nghe lời.”

Hấn bỗng phát tay, Dương Nghị đi đến đem theo một cái hộp đưa cho Lăng Tịnh Hy, sau đó lui về vị trí cũ.

“Mở ra xem đi.” – Hấn nhàn nhạt nói.

Lăng Tịnh Hy mở ra, bên trong là sợi dây chuyền kim cương mà cô mới nhìn thấy mấy ngày trước trên TV, nó trị giá 30 triệu đô.

“Cái đó coi như phí chia tay của hai người, cộng thêm cho cô một căn biệt thự tại bờ biển ở San Francisco, một chiếc Ferrari 599 GTO , cùng với ...”

“Không cần.” - Lăng Tịnh Hy mặt tối sầm gất giọng, đi đến chỗ bàn đặt cái hộp xuống.

Cô không nghĩ vì muốn cô chia tay Thiếu Phong, hấn có thể cho cô rất nhiều thứ nhưng đó không phải thứ cô cần, cái cô cần là hấn thân bạo danh liệt, nhà tan cửa nát và nhất là mạng của hấn.

“Lăng tiểu thư chê ít ?” – Hấn cong môi cười khinh miệt, không nghĩ cô gái này lại là kẻ lòng tham không thấy đáy như thế ?

“Tôi đã nói, tôi yêu anh ấy, tôi sẽ không chia tay.”

Hấn không nói chỉ đứng dậy trước mặt cô, thân hình to lớn lại cao hơn cô một cái đầu nếu lúc này hấn giáng một đòn xuống đảm bảo cô chết không kịp hét to.

“Lăng tiểu thư, cô đừng hờ ra nói chữ ‘ Yêu ’ rẻ tiền đó với tôi, tôi là người không có kiên nhẫn, nếu cô không đáp ứng thì ...”

Chưa nói hết câu, Lăng Tịnh Hy bị một cánh tay kéo vào lòng, ôm chặt.

“Anh trai, anh nói đủ chưa, em chỉ muốn ba người cùng ăn cơm, em không nghĩ chỉ đến trễ một chút, anh đã bắt đầu uy hiếp Tịnh Hy, anh có phải anh trai em không vậy ? sao cứ hay xen vào chuyện tình cảm của em”

Vương Thiếu Phong nói ra một tràn lăm Vương Vũ Hàn tức giận không thôi.

Lăng Tĩnh Hy cười thầm trong bụng, đây quả thực là điều cô muốn nhưng về sau sẽ hấp dẫn hơn nhiều.

“Thiếu Phong, dù em muốn hay không anh vẫn chỉ nói một lời, anh không cho phép.”

“Anh cho hay không, em không quan tâm, em yêu Tĩnh Hy và chỉ có cô ấy mới xứng đáng làm vợ em thôi.”

Không đợi anh trai nói thêm, hắn ôm Lăng Tĩnh Hy ra khỏi nhà hàng, để lại Vương Vũ Hàn mặt đã đen hơn bao công.

Nhưng sau đó Vương Vũ Hàn lại thần nhiên ngồi xuống, môi cong lên theo đường tuyệt đẹp.

“Nếu em đã không nghe lời, vậy anh trai này sẽ cho em nếm chút mùi vị bị phản bội là như thế nào ? cứ vui vẻ đi.”

Hắn biết Thiếu Phong đã rơi vào vực sâu mê muội vì thế hắn tình nguyện cho em hắn nhảy vào, bất quá coi như là bài học đáng giá cho em trai hắn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Âm thầm giảng dạy

Vương Thiếu Phong đưa Lăng Tĩnh Hy về biệt thự nhà cô, trên đường về họ chỉ ôm nhau trong im lặng.

Đến lúc tới cổng, Vương Thiếu Phong xuống xe nhưng ngay sau đó hắn đã ôm Lăng Tĩnh Hy vào lòng, giọng trầm ngâm.

“Đừng lo lắng, việc của anh trai, anh sẽ tự giải quyết.”

“Nếu anh ấy không chấp nhận em thì sao ?” – Giọng cô ảm đạm vang lên.

“Chỉ cần em là người đàn bà của anh thì không ai có thể làm hại em, kể cả anh trai, anh cũng không bỏ qua.”

Lăng Tĩnh Hy ngẩng người nhìn hắn, việc hắn tuyên bố chỉ có cô xứng đáng làm vợ của hắn thì cô biết rõ mình đã thành công.

Từ lúc nghe chuyện của Giang Linh Lung, cô đã thầm tính toán chuyện trả thù, cô quyết định lợi dụng Vương Thiếu Phong đả kích Vương Vũ Hàn, vì họ anh em nên Vương Vũ Hàn sẽ không phòng bị, cơ hội tốt như thế cô không thể bỏ qua.

Có lẽ cô dễ tiện nhưng vì trả thù, cô bất chấp thủ đoạn, dù sau này Vương Thiếu Phong hận cô đến tận xương tủy, cô cũng không oán trách.

Lăng Tĩnh Hy nhón chân, hôn nhẹ lên môi hắn, tuy chỉ giả vờ nhưng vẫn mang chút yêu thương thật sự.

“Em sẽ đợi, Thiếu Phong, hứa với em, trừ khi em buông tay nếu không cả đời anh cũng không được buông tay em ra trước.”

Vương Thiếu Phong cười tươi, vòng tay siết chắc eo cô. – “Hai năm.”

Lăng Tĩnh Hy khó hiểu nhìn hắn, Vương Thiếu Phong vuốt má cô.

“Hãy đợi anh hai năm, trong hai năm anh sẽ chinh đồn công ty cùng với mở rộng thị trường, trong hai năm nhất định thế lực của anh sẽ lớn hơn anh trai.”

Hắn ngừng một giây. “Sau đó, chúng ta sẽ kết hôn ... Tĩnh Hy, em đồng ý làm vợ anh chứ ?”

Lăng Tĩnh Hy sửng sốt, một phần là vì lời cầu hôn, một phần là vì hai năm cô phải chờ đợi.

Không, cô không thể đợi được, hai năm ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì ?

Vương Vũ hàn thế lực không nhỏ đến lúc đó không đợi tới hai năm có thể cô đã bị giết mất xác cũng nên.

Lăng Tĩnh Hy suy nghĩ về việc trả thù, còn việc cầu hôn cô đã không còn quan tâm, vì thù hận quá lớn đã che lấp trái tim yêu thương của cô nên đôi mắt trở nên u ám.

Vương Thiếu Phong nhìn ra nhưng chỉ nghĩ cô sợ việc anh trai hắn nên im lặng, hắn thờ dãi muốn nói nhưng chưa kịp đã bị Lăng Tĩnh Hy ôm chặt.

“Thiếu Phong, tối nay anh đừng đi được không ? em một mình rất sợ.”

Vương Thiếu Phong sững sốt nhìn người con gái trong lòng đang dùng vẻ ôn nhu nói với hắn, hắn khó hiểu tự hỏi.

‘ Khi này ăn trúng cái gì rồi chẳng ?’

Nhưng sau đó tâm trí hoàn toàn biến mất khi Lăng Tịnh Hy đã hôn lên môi hắn, nụ hôn rất sâu nhưng cũng rất vụng về, tay cô ở phía sau liên tục xoa nắn phía lưng hắn như lời mời gọi khiến Vương Thiếu Phong run mình.

Cũng không biết đã hôn bao lâu, chỉ biết sau đó hai người đã vào nhà và từng mảnh áo từ từ trải khắp phòng khách, đến khi hai người ngã xuống sofa thì trên người Lăng Tịnh Hy chỉ còn bộ đồ nội y, còn hắn chỉ còn cái quần Tây đặc tiền.

Trong màn đêm mờ ảo, đèn cũng không bật, Vương Thiếu Phong từ từ cởi nốt bộ nội y cuối cùng của Lăng Tịnh Hy, đôi môi bắt đầu cướp lấy mật ngọt trong môi cô và bắt đầu đi xuống cổ, xuống xương quai xanh, rồi đến đi chỗ ngực cô, cắn mút nhẹ nhàng.

“Thiếu Phong” – Lăng Tịnh Hy thở yếu ớt mang theo một chút run rẩy.

Bất chấp tất cả, đêm nay cô sẽ là của hắn, cô đã mất trinh tiết từ lâu chỉ vì vô tình được vá lại nên phải biết tận dụng, cô sẽ cho hắn nhưng đổi lại thứ cô muốn là mạng sống của Vương Vũ Hàn.

Trong phút chốc, đôi mắt xanh lam trong kí ức lại hiện về khiến cô hoảng sợ, cô biết là do ám ảnh quá nặng nên mới xảy ra hiện tượng bị đôi mắt đó đeo bám.

Lăng Tịnh Hy nhắm chặt mắt không cho kí ức ghé thăm đó cùng đôi mắt như ác quỷ đó đeo bám trong tâm trí cô nữa.

Vương Thiếu Phong thờ dốc nghe tiếng cô gọi, trong lòng nhiệt huyết tăng cao, hắn chỉ muốn hôn cô nhưng không nghĩ lại không thoát ra được, môi cô như có thuốc phiện khiến hắn không thể không cắn nuốt nó.

Nếu đã đi đến nước này thì hắn sẽ chịu trách nhiệm, trước sau gì cô cũng là của hắn thì hắn cần gì phải bận tâm.

Nụ hôn của hắn càng lúc càng mạnh mẽ triền miên, tay không ngừng vuốt ve thân thể mịn màng của cô, sau đó bắt đầu cởi khóa kéo.

Di động đột nhiên vang lên, Vương Thiếu Phong chậm rãi buông Lăng Tịnh Hy ra, nằng nặc trong bụng tên nào dám phá đám, hắn với tay lấy điện thoại trong túi quần tắt đi, lại bắt đầu triền miên tiếp tục.

Nhưng chưa được 1 phút di động lại vang lên, bấm riết không buông tha, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, giọng có chút khàn đục, khẩu khí có ý muốn giết người.

“ Hà Ngũ Bàng, cậu tốt nhất cho tôi một lý do vì sao gọi điện vào lúc này ? ”

“ .... ”

“ Tôi hiểu rồi ” – Hắn thờ dài nói.

Nghe xong điện thoại, Vương Thiếu Phong nhìn Lăng Tịnh Hy dưới thân, cả người đã đỏ ửng do hắn mới chạm ngòai mà hắn cũng không hơn gì cô, dục vọng đã lên đến não nhưng giờ ...

“ Tịnh Hy, công ty có chuyện, anh phải đi.”

Nói xong hắn ngồi dậy tìm áo mặc vào, cũng không đợi cô mặc đồ vào đã ôm lấy cô vào lòng thật chặt.

“ Tịnh Hy, hôm nay anh rất vui vì em đã không tránh né anh nữa ... anh yêu em, rất yêu em, anh hứa từ nay về sau sẽ luôn đặc em trong trái tim anh, vì thế ... Tịnh Hy, em hãy chờ anh.”

Lăng Tịnh Hy im lặng ôm hắn, trong người vẫn còn nóng rực nhưng hắn đã hứa như thế coi như cô không phải bận tâm gì nữa, chỉ còn trông vào thời gian sau này nữa thôi nhưng cô vẫn phải trở thành người của hắn nếu không mọi việc sẽ không như ý muốn của cô.

Mấy ngày sau đó, Lăng Tịnh Hy không gặp Vương Thiếu Phong bởi hắn phải đi qua thành phố Y họp đại hội cổ đông.

Trong thời gian đó, cô vẫn đi học nhưng vẫn bỏ ra một chút thời gian níu kéo Gia Tiểu Mẫn dạo phố, lại học cách trang điểm cho bản thân và mua sắm một số đồ chăm sóc khác với lý do ... dùng hết những gì trên người của Lăng Tịnh Hy dụ dỗ Vương Thiếu Phong.

Đàn ông dù có mạnh đến đâu thì yếu điểm vẫn là dục vọng của bản thân, mà đó lại là điểm mạnh của đàn bà, cô chỉ có thể dùng thân thể để làm Vương Thiếu Phong mê mẩn, tuy vô sĩ, lại dễ tiện nhưng ngoài thân thể ra cô hoàn toàn không có bất cứ thứ gì.

Một tuần, hai tuần cũng trôi qua nhưng Vương Thiếu Phong và Lăng Tịnh Hy cũng chỉ gặp nhau vài lần, bởi hắn cứ đi hết thành phố này đến thành phố nọ để bàn bạc chuyện hợp đồng khiến cô không có cơ hội tiếp cận.

Nhưng Lăng Tịnh Hy không nản lòng, thêm một tuần trôi qua cô cũng có cơ hội, hiện tại Vương Thiếu Phong đang ở thành phố W mà nó lại gần thành phố cô đang ở nên cô chỉ có thể chọn đúng thời điểm mà giăng ra cái bẫy tình với hắn.

Quán Bar Áo Cũ.

Nghe tên thôi cũng biết là nơi rất lãng mạn nhưng ngược lại với bên ngoài xa xỉ, bên trong là đại sảnh lớn có âm nhạc điên cuồng vang vọng.

Nơi đây được bày trí xa hoa, có năm tầng, mỗi tầng mang một phong cách khác nhau và địa vị cũng khác xa.

Ở tầng một, dành cho khách không phải hội viên và địa vị chỉ là mấy khách hạng trung đang nhảy điên cuồng trên sàn, vài cặp tình nhân ôm ấp hôn nhau như chỗ không người.

Trong quầy Bar, Lăng Tịnh Hy đang ngồi ngất ngư, cả người cô hơi nhũn ra do chất cồn, trên tay đang cầm một ly rượu tương đối mạnh.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, áo sơ mi màu đen không tay, để lộ làn da trắng mịn cùng cặp đùi thon nhỏ quyến rũ.

Việc cô đến quán Bar uống rượu là nằm trong kế hoạch giăng bẫy Vương Thiếu Phong. Cô biết gần đây hắn rất bận nên việc muốn xảy ra quan hệ với hắn vô cùng khó, cô không phải không biết vô liêm sỉ, bởi cô phải trở thành người đàn bà của hắn thì mới bước chân vào nhà họ Vương và những toan tính của cô mới thực hiện được.

Khi biết hắn đang ở thành phố lân cận, cô chỉ cần làm theo kế hoạch, chọn quán Bar phức tạp này, cùng với trang phục quyến rũ trên người và sau đó ...

Lăng Tịnh Hy lấy điện thoại ra, gọi cho Vương Thiếu Phong, như bên kia có thần giao cách cảm, chỉ một tiếng tút đã nghe bên kia bắt máy.

“Nhớ anh sao ?” – Giọng hắn nghe có chút nuông chiều thấy rõ.

“Thiếu Phong, em phải làm sao bây giờ ?” – Cô tỏ vẻ nức nở nói.

“Tịnh Hy, em đang ở đâu vậy ? sao lại ồn thế ?”

Vương Thiếu Phong lo lắng hỏi một tràng khiến tim Lăng Tịnh Hy có chút co thắt.

“Em đang ở quán Bar Áo Cũ, em rất muốn gặp anh, em rất buồn ... Thiếu Phong, anh đến nhanh đi.”

Không cho bên kia hỏi tiếp, Lăng Tịnh Hy trực tiếp ngắt máy.

Cô biết khi Vương Thiếu Phong nghe thế chắc chắn sẽ bỏ hết mọi việc mà chạy đến chỗ cô, cô chỉ cần thời gian chờ đợi mà thôi.

Cố không cho mình bị hoảng sợ, cô bắt đầu uống rượu, dùng chất cồn tăng thêm chút kích thích và kềm hãm lại tâm trạng đang kinh hoàng, thật ra từ lúc bước vào Lăng Tịnh Hy đã uống ba chai bia, một chai rượu vang nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi vì thế quyết định chọn một loại rượu nặng kí nhưng cũng uống ít để không xin nằm bất tỉnh, lúc đó coi như mọi nỗ lực trở thành công cốc.

“Người đẹp, sao ngồi một mình uống rượu buồn vậy ?”

Một tên tóc dài, vẻ mặt xấu như quỷ đứng trước mặt cô nở nụ cười như mới bị tào tháo rượt xong, Lăng Tịnh Hy chán ghét xoay người tiếp tục dùng đưa ly rượu.

Tên tóc dài thấy cô không đếm xỉa đến hắn, hắn giục lấy ly rượu cô cười hà hà.

“Uống một mình không vui đâu, không bằng anh cùng em uống ?”

“Biến thái.”

Lăng Tịnh Hy trợn mắt phun hai chữ vào mặt hắn, cuộc đời cô ghét nhất mấy tên bắt nam bắt nữ, nhìn là muốn ới rồi.

“Người đẹp, bọn này thấy người đẹp đang buồn, muốn chia sẻ bớt tâm sự với người đẹp thôi mà.”

Tên to con đi cùng lại giục ly rượu trên tay tên tóc dài, thừa lúc cô không để ý, bỏ chút gì đó vào rượu của Lăng Tịnh Hy rồi đi đến chỗ Lăng Tịnh Hy.

“Bạn trai tôi sắp tới rồi, mời các anh đi cho.”

“Ha ha.” – Tên to con cười cười.

“Em gái, bọn anh đã để ý em từ nãy giờ, có bạn trai nào hơn một tiếng đồng hồ mà còn chưa tới ? em đừng gạt bọn anh nữa.”

Tên to con nheo mắt với tên tóc dài, tóc dài hiểu ý cầm ly rượu đưa cho Lăng Tịnh Hy.

“Thôi đừng chọc em ấy nữa ... em gái này, chỉ cần uống hết ly rượu này thì bọn anh lập tức đi.”

Lăng Tịnh Hy cũng không muốn dây dưa nên lấy ly uống một nữa, cô cũng không có ngu mà uống hết, rượu mạnh muốn chết có điên mới uống hết.

“Các người đi được rồi.”

Lăng Tịnh Hy lại quay vào bàn, lại rót đầy ly rượu đã uống phân nữa.

Mấy tên lưu manh nháy mắt với nhau, bây giờ họ chỉ chờ đợi cho thuốc có tác dụng, đến lúc đó tha hồ thay nhau hưởng trọn thú vui.

Một lúc sau, Lăng Tịnh Hy cảm thấy hơi nóng lại thấy đầu choáng váng, có lẽ do rượu mạnh, cô lao đảo đứng dậy muốn đi vệ sinh nhưng bị bọn người lưu manh chặn đường.

“Tránh ra.” – Lăng Tịnh Hy tức giận thét lớn.

Tay cảm giác bị một lực kéo rất mạnh, Lăng Tịnh Hy ngã nhào vào lòng tên to con, nghe được mùi hôi thúi trên người hắn cô lập tức muốn nôn ngay.

“Ây da, chưa gì muốn anh rồi sao ? em yên tâm, đêm nay bọn anh sẽ cho em hưởng trọn thú vui, hà hà...”

Lăng Tịnh Hy hiểu được ý đồ của bọn họ, cô muốn giãy ra nhưng vô dụng, mắt nhìn xung quanh cầu cứu nhưng mọi người xem như bọn họ vô hình, chỉ tiếp tục nhảy múa trong điên cuồng.

‘ Xong rồi, giăng bẫy người khác không thành giờ mình lại gặp tai họa ... Thiếu Phong, rốt cuộc khi nào anh mới lần đến đây hả ?’

“Buông ra.”

Giọng nói lạnh băng vang lên với khí thế bức người, mọi người quay lại nhìn thì sửng sốt, Lăng Tịnh Hy mơ hồ ngược nhìn, thấy dáng người không rõ ràng nhưng đôi môi màu bạc ấy, dáng người mặt bộ Tây Âu ấy là Vương Thiếu Phong, bởi chỉ có hắn mới dám mặc Âu phục đi vào chỗ ăn chơi này thôi, chắc do vội chạy về kiếm cô đây mà.

Lăng Tịnh Hy thấy Vương Thiếu Phong đang tiến về phía cô, tên to con thì lại đứng bất động, cô dùng mọi sức lực cuối cùng đẩy mạnh hắn ra sau đó chạy tới chỗ Vương Thiếu Phong ôm chặt lấy hắn.

“Vương ...” – Tên to con mới thốt ra một chữ đã bị một tốp người lôi đi cùng mấy tên còn lại ra khỏi quán Bar.

Lăng Tịnh Hy vẫn ôm hắn không buông, giọng cô có chút nức nở.

“Thiếu Phong.”

Cảm thấy người hắn cứng đờ nhưng ngay sau đó cánh tay bị hắn kéo đi, cô không muốn nên giãy ra đi đến quầy Bar cầm ly rượu khi nãy đưa lên muốn uống thì bị hắn giật lấy.

Đôi mắt mơ màng nhìn hắn. – “Nếu anh muốn em về thì hãy uống hết ly rượu đó đi.”

Cô không ngu ngốc, hiện tại hắn tình quèo nên sẽ nghe theo lí trí không động đến cô vì thế phải chúc rượu hắn.

Thấy hắn nốc một hơi cạn ly rượu, Lăng Tịnh Hy muốn lấy chai rót thêm nhưng đã bị cánh tay rắn chắc hung hăng kéo đi, sau đó bị nhét vào xe một cách dã man rợ.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tồng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đêm hoang dại

Chiếc xe màu đen bóng huyền bí lao nhanh trong đêm tối, bỏ lại phía sau những căn nhà đã tối đèn.

Ngồi trong xe, Lăng Tịnh Hy cảm giác trong người như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, môi lưỡi khô ran rất khó chịu, tay bắt giác sờ loạn thì chạm phải một cánh tay, trong ý thức vẫn biết là Vương Thiếu Phong, không nghĩ ngợi cô ôm chặt lấy tay hắn.

“Nóng quá.”

Thấy cô khê rên, lại ôm chặt hần không buông, hần nắm chặt tay cô không cho sờ loan, lạnh lùng nói với lái xe.

“Trở về biệt thự.”

Nghe thoáng qua ai đó nói về biệt thự, Lăng Tịnh Hy biết hần không đưa cô về nhà mình mà đưa về nhà hần, như vậy cũng tốt, cô cũng không muốn ở trên giường Tịnh Hy làm cái trò vô liêm sỉ này.

Cảm giác xe đã ngừng, hần kéo cô vào trong biệt thự, trong mơ màng Lăng Tịnh Hy vẫn mờ mịt thấy chút ít xung quanh ... Thật lớn và đẹp, cô chỉ có thể hình dung như thế.

Đi đến một căn phòng, khi mới vào trong thì bị hần đẩy lên giường, cứ tưởng hần ra tay, ai ngờ hần quay người bỏ đi, Lăng Tịnh Hy không cam tâm, cố gượng dậy.

“Thiếu Phong” – Ôn nhu gọi hần và đợi hần quay lại cô đã nhào vào lòng hần ôm thật chặt, sau đó khóc như mưa bão, cô dùng tâm tư bị đè nén trong hai năm nay khóc một lần cho thỏa đáng.

Không biết đã ôm hần khóc bao lâu, chỉ biết trong người càng ngày càng nóng, mà người trước mặt cũng rất nóng, có lẽ do rượu mạnh nên mới phát tác như vậy.

Mặt vẫn vùi vào lồng ngực rắn chắc của hần, cô tỏ vẻ nức nở.

“Thiếu Phong, em phải làm sao bây giờ ? ... Ba mẹ em muốn em qua Hy Lạp cùng ông bà, nói rằng sẽ định cư bên đó ... em không muốn đi, em không muốn xa anh.”

Cố tỏ vẻ đáng thương nên cô bẽ cong chuyện cha mẹ muốn cô qua Hy Lạp.

“Thiếu Phong, em biết việc anh trai anh không thích em đã làm anh buồn, giờ lại là cha mẹ em ... em xin lỗi đã gây nhiều rắc rối cho anh ... nhưng em thật không biết phải làm sao ? ”

Thấy hần vẫn im lặng, cô biết hần không biết nên làm sao nên nói tiếp.

“Em không thể mất anh nhưng cũng không muốn làm ba mẹ buồn ... nhưng nếu em qua đó thì chắc chắn ba mẹ sẽ không cho em quay về ... Thiếu Phong, nếu anh bảo em ở lại thì em sẽ không đi, em biết làm như thế là bất hiếu nhưng ... em yêu anh ...”

Hần vẫn bất động, cô thật muốn bỏ não hần ra xem bên trong có phải chứa toàn rom hay không nhưng giờ có sức đâu mà làm, mà dù có cô cũng không có đủ can đảm – ‘ Hết cách, cuối cùng đành dùng mỹ nhân kế.’

Lăng Tịnh Hy buông thất lưng của hần ra, quàng tay ôm cổ hần, nhìn vào đôi môi màu bạc cô nhón chân hôn lên đó, môi nhấp nháy.

“Em yêu anh, mãi mãi yêu anh.”

Lại hôn lên đôi môi màu bạc đó một cách vụng về. Tuy đã nhiều lần được Vương Thiếu Phong chỉ dạy nhưng mà cô là học trò dốt chỉ biết bị động mà thôi, hôm nay nếu không vì mục đích cô cũng không biết vô sĩ mà làm thế với hần, chỉ mong đêm nay thật ngắn.

Lăng Tịnh Hy cảm nhận người trước mặt có chút thay đổi sau đó vòng eo bị hần gắt gao ôm lấy, từ bị động thành chủ động, hần hung hăng hôn cô rất mạnh mẽ.

“A!” – Lăng Tịnh Hy hô đau bởi cánh môi bị hần cắn mạnh, cảm giác đầu lưỡi tê dại đau nhức, thân mình lại bị siết chặt, cô cảm thấy sợ hãi, muốn khóc lên nhưng cái miệng đã bị hần cắn nuốt không thương tiếc.

Từng cú áo bị bàn tay to lớn tùy ý cởi bỏ, cái váy mới mua cũng bị tụt xuống, chỉ còn lại bộ nội y ren tối màu trên người, đôi chân non mịn lộ ra.

Hần không hiểu sao cả người giống như bị thiêu đốt, hô hấp cũng hoảng loạn, lại nhìn người con gái dưới thân, thân thể ngọc ngà trắng mịn, dáng người xinh đẹp quyến rũ, nhất là đôi môi đỏ mọng đó khiến hần không nhịn được lại hôn điên cuồng lên đôi môi đó. Tay hần cũng cởi nốt bộ nội y trên người cô, môi vẫn quẩn lấy môi cô, tay cũng bắt đầu cởi đồ trên người.

Chỉ trong tí tắc, hai cơ thể không một mảnh vải che thân hiện ra trong đêm tối mị hoặc, người đàn ông ra sức hôn hít cùng với bàn tay không an phận đang xoa nắn nơi đầy đặn của người con gái dưới thân một cách cuồng dã.

“Ừm ...” – Trong lúc mơ màng, Lăng Tịnh Hy cảm nhận từng nấc da thịt trên người đều bị hần hôn lên, cả người càng lúc càng nóng, cô nhịn không được liên giãy giụa nhưng nào biết hành động đó khiến bộ ngực đầy đặn áp sát vào người hần, dục vọng ham muốn bùng nổ.

Hần vẫn cúi đầu hôn cô, hôn xuống xương quai xanh gợi cảm, xuống đến bộ ngực đang phập phồng, cắn nhẹ một bên.

“Hơ ...” – Lăng Tịnh Hy hoàn toàn rơi vào hư không, đầu óc trống rỗng, đôi môi cất ra tiếng rên rỉ, cô cảm giác lúc này trong người là sự khát vọng muốn hần.

Một lúc sau, cảm nhận cô muốn gì, hần thôi xoa nắn, hai bàn tay mạnh mẽ tách hai đùi cô ra ...

Trong lúc mơ hồ, hình ảnh đôi mắt xanh lam ấy lại hiện lên trước mắt, Lăng Tịnh Hy hoảng sợ muốn đẩy hấn ra nhưng chợt nhớ, đã đến nước này thì chỉ có thể đối mặt, trốn tránh cũng chỉ được một lúc mà thôi, cô cắn chặt răng, giọng có vẻ ní non cầu xin. – “Đau ...”

Dù biết không phải lần đầu tiên nhưng màng trinh đã vá lại nên cũng sẽ giống lần đầu tiên, mà cô thì không chịu nổi, một phần do kí ức từng bị cưỡng bạo, một phần vì thật sự rất đau.

“A ...” – Lăng Tịnh Hy hét lên nhưng không phải bị vật cứng của hấn xâm nhập mà là một ngón tay thon dài đang đi vào bên trong âm ước của cô, cả người mềm nhũn run lên. Khuôn mặt cũng đỏ rực do say nhưng một phần là do kích thích.

“Không ...” – Tiếp theo lại một ngón tay đi vào, Lăng Tịnh Hy lại kêu lên một tiếng.

Tấm trải giường dưới thân bị cô nhào nát và có thêm một khoảng ướt ám muội, khoái cảm tê dại từng đợt dâng lên giữa hai chân, thân thể mềm mại không chịu nổi bất đầu cự ngụỵ.

Hấn ngừng một chút, lại hôn lên môi cô, một tay giữ chặt eo cô, tay kia đem vật cứng kêu ngạo nóng bỏng đi vào nơi âm ước của cô nhẹ nhàng.

“A ...” – Lăng Tịnh Hy ngửa đầu kêu lên một tiếng, bị một vật nóng bỏng đâm vào khiến cô hơi đau nhưng cô biết hấn chưa đi vào hết, mười ngón tay bấu chặt vai hấn, cổ cắn răng chịu đau.

Lại một lần nữa đi vào bên trong cô nhưng hấn không nhẹ nhàng mà dứt khoát.

“A ...” – Tiếng cô kêu lên thất thanh, hai mắt nhắm lẹ, miệng cô cắn mạnh lên vai hấn, cảm giác bị xé rách lần nữa khiến tim cô đau nhói.

Hành động đó khiến hấn như được cổ vũ, không kiêng dè mà ra vào mỗi lúc một nhanh hơn.

Lăng Tịnh Hy mới đầu còn thấy đau nhưng sau đó là khoái cảm mãnh liệt cùng ham muốn đan xen, cô bắt đầu đón nhận những tiết tấu mà hấn mang đến cho cô từng chút một.

Nhưng người đàn ông này như bị bỏ thuốc, hấn như kẻ điên ra vào nơi âm ước của cô rất mạnh bạo, khiến cô nhắm ngất đi mấy lần, mà cô cũng không theo nổi tiết tấu của hấn, sự va chạm của hạ thể khiến toàn thân mềm nhũn không nói nên lời.

Một hồi lâu, hấn cúi đầu gầm lên, sau cú thúc cúi cùng, Lăng Tịnh Hy cảm nhận một chất dịch nóng bỏng phóng thẳng vào nơi âm ước hòa lẫn chất máu bên trong cô, mà lúc này cô cũng được đưa đến đỉnh cực vọng.

Cảm giác sáng khoái kia khiến Lăng Tịnh Hy như bị nổ tung, bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt vai hấn, đón nhận chất dịch nóng bỏng đó.

Mồ hôi tuôn như mưa, hơi thở cũng bắt đầu dịu đi, cứ nghĩ đã xong, Lăng Tịnh Hy cảm thấy mệt mỏi muốn đi vào giấc ngủ nhưng chưa đầy một phút hai tay bị hấn cố định trên đỉnh đầu, Lăng Tịnh Hy giật mình hoảng hốt khi cảm nhận vật cứng kêu ngạo kia đang từ từ phồng to lên.

“Không.” – Không lẽ hấn muốn nữa sao ?

Hấn vẫn im lặng, tay lật cô nằm úp, đặt cô ở tư thế bò trên giường, vật cứng kêu ngạo đâm mạnh từ phía sau lưng.

“A ... Không ...” – Tư thế nhục nhã này hàng đêm cô đều mơ thấy nhưng không nghĩ nó đã thành hiện thực, muốn bỏ chạy nhưng cả người không còn chút sức nên đành mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Lại một lần nữa ra vào điên cuồng, sự xâm chiếm không thể chịu được này nó đã vượt xa sự chịu đựng của cô nhưng cô lại bất lực tòng tâm.

Đòi hỏi không giới hạn của hấn cứ thế lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, hai cơ thể quấn lấy nhau suốt một đêm, mà các tư thế cứ thay đổi đến chóng mặt, Lăng Tịnh Hy chắc chắn cô sẽ không sống nổi qua ngày hôm nay nhưng nếu có thể thì ngày hôm sau Vương thiếu Phong chết chắc với cô.

Cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, bao nhiêu tư thế, bao nhiêu tiếng rên rỉ không thôi, Lăng Tịnh Hy chỉ biết đến khi cô sắp ngất đi thì hấn lại gầm lên, phóng thẳng thứ chất lỏng nóng bỏng vào người cô rồi gục xuống thở hổn hển và sau đó hấn xoay người cô ôm vào lòng thật chặt mà lúc đó trời cũng đã hùng đông.

Ánh nắng chói chang chiếu vào căn phòng, soi rọi mọi góc phòng mang theo một chút ấm áp.

Những tia nắng sớm mai soi rọi vào mắt khiến Lăng Tịnh Hy nhúm mày. Giờ đây Lăng Tịnh Hy mới phát hiện, căn phòng rất lớn, còn mình đang nằm trên một chiếc giường màu đen, xung quanh được trang trí trang nhã, cũng chỉ phối hợp hai màu đen trắng.

Lăng Tịnh Hy muốn ngồi dậy nhưng mới cự ngụỵ thì thân thể đau nhức như bị hàng vạn xe ủi chạy ngang người, hạ thể đau đớn vô cùng.

Vương Thiếu Phong đi qua như kẻ điên, đòi hỏi hết lần này đến lần khác, khiến thân thể cô như bị vỡ vụn, nhìn xuống ra giường thì thấy vết máu đỏ, lại phát hiện trên người đầy những dấu hôn, trên làn da trắng mịn còn vương thêm vài vết tím xanh do sự cuồng dã của đêm qua.

Môi cô bỗng nở nụ cười nhẹ, không biết vì mục đích thành công hay vì người bên cô hôm qua là Vương Thiếu Phong.

Nhìn xung quanh, không thấy hấn đâu, không lẽ ăn xong lại muốn bỏ chạy, cô bật dậy nhưng chưa kịp xuống giường thì ...

“A!” – Hai chân như vị ai giữ lại không đứng nổi, một cổ đau đón lại kéo tới, miệng cô mắng nhỏ.

‘Thiếu Phong chết tiệt, làm gì như dân chạy tị nạn không bằng.’

Bỗng nghe tiếng nước chảy, cô mới hoàn hồn nhìn về phía cánh cửa màu trắng, cô chắc đó là phòng tắm, Vương Thiếu Phong chắc đang ở đó, thôi thì đợi hấn ra rồi tính tiếp.

Kí ức tối hôm qua bỗng hiện về, mặt cô đỏ hơn quả cà chua, người lại cảm thấy nóng, cô cắn nhẹ môi dưới trấn áp bản thân không nên bộc phát thú tính của đàn ông, chỉ là nhất thời nghĩ tới nên nóng vậy thôi.

Một hồi lâu, tiếng nước chảy ngừng hẳn, cánh cửa mở ra, Lăng Tịnh Hy cúi đầu ngại ngùng không dám đối mặt, sợ sẽ xấu hổ chết đi được nhưng tiếng bước chân ngày càng gần, cô ngẩn đầu nhìn thì thấy hấn chỉ quấn cái khăn tắm, đôi mắt cụp xuống, không nên háo sắc như thế.

Cảm thấy hấn đã đi đến bên giường ngồi xuống, bàn tay to lớn chạm vào má cô vuốt ve, cô vẫn tư thế cúi đầu.

“Còn đau không?” – Hấn nhàn nhạt nói.

Lăng Tịnh Hy như bị điểm huyết, cô không dám ngẩng đầu nhìn, nghĩ rằng mình nghe lầm nên tiếp tục cúi đầu, hai tay bấu chặt tấm chăn, vẻ mặt tái nhợt, đôi môi cắn chặt không cho run rẩy.

“Không sao chứ?” – Hấn lại hỏi.

Cô liền ngẩng đầu nhìn, lúc này Lăng Tịnh Hy rất muốn móc hai mắt mình ra, không muốn nhìn thấy người trước mặt chút nào ... Tại sao? Tại sao?

Vương Vũ Hàn ... tại sao lại là hấn?

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Uy hiếp

Không gian như bị đóng băng, Lăng Tịnh Hy vẫn không tin vào mắt mình, tại sao là Vương Vũ Hàn còn Vương Thiếu Phong đang ở đây?

“Tại sao lại là anh?” – Hồi lâu cô mới lấy lại được tiếng, run rẩy nói ra một câu.

Vương Vũ Hàn nhếch môi, đưa tay lên sờ mặt cô nhưng bị cô hất ra, hấn nhíu mày. – “Không phải tôi vậy cô nghĩ là ai?”

“Đêm qua là Thiếu Phong đưa tôi về, anh ấy ở đâu?”

Vẫn mong rằng mình nhìn lầm, tai nghe lầm nên cô lại hỏi câu cũ.

“Đêm qua, từ lúc trong quán Bar Áo cư cho đến về nhà và đến khi lên giường vẫn chỉ có một mình tôi.”

Giọng hấn nói nhẹ nhàng nhưng lại như mũi dao đâm thẳng vào tim Lăng Tịnh Hy, mắt đọng nước, cô lắc đầu không muốn phủ nhận.

“Không phải.”

“Tôi rất muốn biết, tối qua là cô muốn lên giường với Thiếu Phong hay là với tôi ... nhưng dù ai đi nữa, tôi cũng thừa nhận, đêm qua cô thật phóng đảng ở trên giường cùng với tôi.”

Hấn kẻ môi sát tai cô, giọng trầm thấp nhưng lại như đinh đóng cột tuyên bố đêm qua là hấn cùng cô xảy ra quan hệ chứ không ai khác.

Lăng Tịnh Hy như rơi xuống vực sâu, cô suy nghĩ lại đêm qua tại sao lại nhầm lẫn tai hại như thế? cô nhớ rõ là Thiếu Phong nhưng ... không, không phải Thiếu Phong, cô nhớ rõ Thiếu Phong chỉ cao hơn cô nửa cái đầu mà Vương Vũ Hàn lại cao hơn cô một cái đầu, đêm qua chỉ vì uống say nên tầm mắt lệch lạc, lại nhớ lúc hoan ái cô đã thấy đôi mắt màu xanh lam ấy nhưng cứ nghĩ lại bị ám ảnh nên không để ý đến nhưng ... vậy còn Thiếu Phong, hấn rốt cuộc đang ở đâu?

Một hồi nhạc chuông vang lên đánh tan bầu không khí ngột thở, là chuông điện thoại của Lăng Tịnh Hy, cô giật mình nhìn xung quanh chỉ thấy quần áo rơi đầy sàn nhà, lại nhìn gần bàn để đèn mới thấy túi sách, cô không quan tâm người ngồi bên cạnh, bỏ sang lấy túi móc ra điện thoại.

Hai chữ Thiếu Phong nhấp nháy trên màn hình làm tim cô đau xót, tay nắm chặt điện thoại như muốn bóp nát nó đi, cổ cho bên kia không biết mình đang khóc, cô lau nhanh nước mắt bắt điện thoại.

“Thiếu Phong” – Giọng cô hơi ướt át.

“Tĩnh Hy, em sao rồi?” – Bên kia Vương Thiếu Phong lo lắng hỏi.

“Anh đang ở đâu, sao hôm qua không đến đón em?” – Cô phải hỏi cho rõ vì sao hần lại mất tích như thế?

“Anh đang ở Hàn Quốc, xin lỗi em, đáng lẽ anh có thể đến đón em nhưng vì họp đồng bên Hàn Quốc có chút vấn đề nên anh phải qua đó ngay ... nhưng anh đã nhờ anh trai đến đón em rồi, anh ấy có đưa em về không?”

Không những đưa về nhà, mà còn đưa lên giường luôn, cô rất muốn nói như thế nhưng chỉ là suy nghĩ thoáng qua. Vương Thiếu Phong lại lên tiếng.

“Anh cũng không biết sai ai đón em, gọi cho Tiểu Mẫn thì cô ta đang ở thành phố T, mà ở đây bạn anh chỉ toàn con trai thế là anh đành gọi cho anh trai, dù gì cũng là anh em nên anh tin tưởng anh ấy hơn bọn bạn anh nhiều.”

Lăng Tĩnh Hy không còn gì để phản bác, chỉ có thể nghe Vương Thiếu Phong nói đến những mặt tốt của anh trai mình.

Còn người anh trai kia đang nhìn Lăng Tĩnh Hy bằng ánh mắt tia lade.

Hiện tại Lăng Tĩnh Hy chỉ có cái chăn che được phần trước ngực, để lộ làn da trắng mịn phía sau lưng, hần thấy rõ kiệt tác đêm qua vẫn còn để lại trên người cô, mỗi bất chợt nhếch lên theo đường tuyệt đẹp, tầm mắt lại dời xuống phần eo thon, mảy chốt nhũn chặt. Phần eo của cô in rõ dấu ngón tay xanh tím, có thể đem qua hần quá cuồng nhiệt nên mới gây ra dấu xanh tím đó.

Đêm hôm qua hần chỉ muốn xem Lăng Tĩnh Hy muốn giữ trò gì với Vương Thiếu Phong mà lại đến nơi Áo Cũ phức tạp đó, vừa vào trong đã thấy cô bị bọn người lưu manh quay quanh, cô lại ăn mặc khêu gợi như thế nữa chứ?

Lúc đó hần chỉ muốn đi tới bóp chết cô tại chỗ dù không hiểu lý do nhưng khi cô nhào vào lòng hần thì tâm tư có chút phức tạp bởi mùi hương dễ chịu đó cứ vờn quanh mũi hần.

Cứ nghĩ đưa cô về nhà, ai ngờ tự dưng lại bị cô ôm lấy, lại bị đòi môi mê hoặc phủ lên, trong người hần lại cảm thấy một luồng khí nóng không cưỡng lại được nên bắt đầu tấn công mãnh liệt ...

Nhưng hần cũng công nhận, hương vị của cô rất tuyệt lại không nghĩ em trai hần sao có thể nhẫn nhịn không động đến cô để hần có cơ hội đoạt đi lần đầu tiên của cô, dù như thế hần cũng không thấy áy náy bởi loại đàn bà dùng thân thể để đổi lấy danh vọng như cô không đáng để hần thương xót.

Tay hần vô thức hướng đến chỗ xanh tím nơi eo cô sờ nhẹ, Lăng Tĩnh Hy giật mình nhích người né tránh nhưng vì phản ứng khá nhanh khiến cả người cô mất thăng bằng ngã nhào xuống đất. – “Á!”

Vương Vũ Hàn cũng giật mình với phản ứng của Lăng Tĩnh Hy, hần trườn tới xem xét, thấy cô mặt nhăn nhó hô đau, hần chỉ nhếch môi cười.

“Em sao vậy?” – Thiếu Phong bên kia thấy cô kêu đau trong lòng lo lắng.

“Em không sao? ... Thiếu Phong em cúp máy đây, có gì se gọi cho anh sao?”

“Anh nhớ em” – Giọng nói ôn nhu vang lên khiến tim Lăng Tĩnh Hy đau xót, dù chỉ muốn lợi dụng Vương Thiếu Phong nhưng thật chất tim cô đã trao cho hần từ lâu rồi, giờ lại xảy ra chuyện như thế, cô biết phải làm sao đây?

“Tam biệt.” – Cô cúp máy không cho tâm lý hoảng loạn mà nói bừa.

Không gian lại rơi vào im lặng, Lăng Tĩnh Hy cố nén cơn đau nơi hạ thể cùng trái tim tan nát, cô đứng dậy nhặt quần áo sau đó chạy thẳng vào nhà tắm.

Vương Thiếu Phong không ngăn cản, hần đi tới tủ rượu, lấy một chai Whisky rót vào ly rượu và bắt đầu thưởng thức.

Lăng Tĩnh Hy bước vào bồn tắm thấy hơi choáng bởi cách thiết kế xa xỉ này, nhà tắm cùng nhà vệ sinh đều sử dụng chung, nó rộng hơn căn phòng ở nhà cô, bồn nước rộng có thể năm người tắm cũng được, đều được lát gạch men trắng cao cấp.

Cô tự chế giễu với bản thân giờ phút này còn đi đánh giá nhà tắm của người khác làm gì, đi vội tới vòi sen, cô để dòng nước lạnh chảy khắp người xóa đi chất dơ bẩn cùng xóa đi những dấu hôn trên khắp người cô.

Đêm qua là do cô bị điên mới tưởng nhầm hần là Thiếu Phong, cách nhầm lẫn tai hại này khiến cô lo lắng, việc cô và Thiếu Phong ở bên nhau có bị Vương Vũ Hàn ngăn cản hay không? nhưng cần gì phải đoán, yêu người em mà lại lên giường cùng người anh, Vương Thiếu Phong làm sao có thể chịu được.

Cắn chặt môi dưới, cô tắm thật nhanh không suy nghĩ nhiều, mặc quần áo chỉnh tề rồi bước ra khỏi phòng, thấy Vương Vũ Hàn đang xoay ly rượu cô không quan tâm đi đến chỗ lấy túi sách, cúi đầu chạy thẳng ra cửa phòng.

“Cạch.” – Cửa phòng không mở được, cô dùng sức kéo mấy lần nhưng vô dụng.

“Cô không có gì muốn nói với tôi sao ?” – Vương Vũ Hàn lạnh nhạt nói.

“Mở cửa ra.” – Giọng cô lạnh băng, cũng không quay đầu với hắn, chỉ sợ nếu quay đầu cô sẽ lại thấy chiếc giường đáng ghê tởm đó thôi.

“Chia tay Vương Thiếu Phong, đó là lựa chọn duy nhất.”

“Sẽ không ... Tôi biết giữa tôi và anh đã xảy ra chuyện như thế nhưng chỉ là nhầm lẫn, tôi sẽ không nói với Thiếu Phong vì thế ...”

“Sao cô nghĩ là tôi sẽ không nói với nó ? rằng cô đã rên rỉ dưới thân tôi như thế nào ?” – Giọng hắn thâm trầm.

Wương Vũ Hàn cũng không hiểu sao mình lại có những lời thô tục như thế nhưng đối với Lăng Tịnh Hy hắn luôn muốn nhục mạ cô, có thể thấy đó là niềm vui của hắn – ‘ Vui ... Từ khi nào hắn cảm thấy vui kia chứ ?’

“Nếu Thiếu Phong biết được, anh ấy sẽ không trách tôi mà sẽ hận anh, nếu tôi đã say, đã nhận lầm, không lẽ anh không biết dừng lại hay sao ?”

Cô cũng khó hiểu vì sao hắn biết cô đã lầm mà cứ chiếm đoạt cô như thế ?

“Tôi không bao giờ từ chối người đàn bà tự dâng mình, với lại ... đêm qua cô không phải rất thỏa mãn sao ? ... đều luôn muốn được tôi ...”

“Đừng nói nữa ...” – Lăng Tịnh Hy hét lớn, cô không thể chịu nổi khi hình ảnh đêm qua lại ập đến, sức chịu đựng đã đến cực hạn.

“Tôi đã nhượng bộ nên cô đừng khiêu khích sự nhẫn nại của tôi.”

Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt ướt đẫm nước mắt của cô, hơi nhíu mày nhưng lại nói ra những lời lạnh lùng.

“Tôi cho cô thời gian suy nghĩ, chiều ngày mai phải cho tôi câu trả lời dứt khoát.”

Wương Vũ Hàn lấy cái điều khiển gần cạnh bàn nhấn một cái.

“Cạch.” – Cửa mở ra, Lăng Tịnh Hy không trả lời mà lao vụt ra ngoài. Cô chỉ muốn chạy khỏi tên cầm thú này, một phút cũng không muốn ở cạnh hắn.

Wương Vũ Hàn ngã người về phía sau, tụt hết ly rượu, môi cong lên.

“Trò chơi vẫn chưa kết thúc.”

Trên dòng người tấp nập qua lại, Lăng Tịnh Hy như kẻ mất hồn đi thẳng về phía trước, không biết đã đụng bao nhiêu người, cô chỉ biết trong người rất khó chịu, cảm thấy rất thần kinh như đang căng cứng.

“A ...” – Tiếng hét của cô tập trung ánh mắt của mọi người nhưng chỉ một giây thì mọi ánh mắt lại tản ra, họ lại tiếp tục bận rộn.

‘ Lần đầu tiên bị hắn cưỡng bạo, lần thứ hai thì tự mình dâng đến miệng hắn ... ăng Diệp Thiên Ngân mày là đồ ngu ngốc, sao lại không phân biệt rõ ràng kia chứ ? ... mày có lỗi với cha mẹ, em trai, có lỗi với bản thân sao lại hành động đại dốt như thế ? ... mày chỉ cần chờ hai năm là có thể ở bên cạnh Thiếu Phong, tại sao không chờ được để bay giờ phải chịu nhục nhã như thế này ? ... Tại sao ?’

Giữa dòng người trên đường, Lăng Tịnh Hy ngồi bẹp xuống đất, không quan tâm mọi người xung quanh, nước mắt như mưa rơi không ngừng, khóc cho bản thân quá ngu dốt, khóc cho cuộc đời thật khốn kiếp ... Có người nói khóc là cách giải quyết tốt nhất mỗi khi nỗi buồn đau đi đến cực hạn nên cứ khóc cho thoải mái, cũng đừng quan tâm xung quanh ai nghĩ gì về mình.

Không biết khóc đã bao lâu, cũng không biết mình về nhà bằng cách nào, Lăng Tịnh Hy đứng trước bồn rửa mặt, hắt nước lên mặt cho tỉnh hẳn rồi leo lên giường ngủ, dù giờ này chỉ mới là giữa trưa.

Ngày hôm sau tại nhà ăn của trường, Lăng Tịnh Hy nhìn chăm chăm vào khay thức ăn nhưng không động đũa nổi.

“Cậu lại ngốc ra rồi.” – Gia Tiểu Mẫn ngồi kế bên lay lay Lăng Tịnh Hy, không biết cô nằng từ hôm qua đã xảy ra chuyện gì mà cứ hay thất thần như thế ?

Lăng Tịnh Hy mặt tái nhợt, chỉ khẽ cười không nói một câu. Những cảnh tượng cùng lời nói hôm qua của Vương Vũ Hàn cứ ám ảnh cô suốt đêm, cô cũng biết chiều nay phải cho hắn câu trả lời dứt khoát nhưng cô không cam tâm.

Bài hát êm ả lại vang lên, cô mệt mỏi bất giác không quan tâm đầu dây bên kia là ai. – “Alo.”

“Em không sao chứ ?”

Nghe giọng Vương Thiếu Phong cô lại thấy mệt mỏi hơn.

“Em đang ăn trưa cùng Tiểu Mẫn, anh ăn cơm chưa?”

“Anh ăn rồi.” – Hấn ngừng một chút lại nói. – “Hai ngày nữa anh sẽ về, lúc đó anh sẽ đền bù lại những ngày chúng ta không gần nhau, có được không?”

Lăng Tịnh Hy giờ đây đâu có tâm trạng quan tâm đến, cô cảm thấy rất mệt mỏi, mắt lại uon ướn nhưng cố nén không cho nước mắt rơi ra.

“Ừm... em sắp vào học rồi, hẹn gặp anh sao?”

“Tịnh Hy, anh yêu em... em có yêu anh không?” – Hấn dò hỏi, dù biết kết quả vẫn là không.

“Em...” – Giờ đây nó có ý nghĩa gì không? nếu cô nói có thì sao? nếu hấn biết cô đã lên giường cùng Vương Vũ Hàn thì ba chữ đó đối với hấn có còn ý nghĩa gì không?

Tay nắm chặt. – “Thiếu Phong, nếu sau này em làm gì có lỗi với anh, anh có còn yêu em nữa không?”

“Không.” – Hấn dứt khoát nhưng lại bổ sung thêm.

“Nhưng nếu em nói, em yêu anh thì anh sẽ bỏ qua tất cả.”

“Thiếu Phong, em...” – Cô muốn nói nhưng bên kia đầu dây như bị nhiễu sóng.

“Tịnh Hy, anh sắp ra biển bàn hợp đồng, sóng rất yếu nên tối anh sẽ nói chuyện với em sao? ... anh nhớ em.”

Không cần cô trả lời hấn lập tức cúp máy, Lăng Tịnh Hy bất lực ngã người dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực nhìn chăm chăm khay thức ăn.

“Hai người lại gây nhau sao?” – Gia Tiểu Mẫn khó chịu hỏi, cô không biết hai tên này bị gì mà cứ giận nhau hoài, nếu không hợp thì chia tay là xong, sao cứ nín kéo như thế thì được lợi ích gì chứ?

“Liệu một người đàn ông có chấp nhận việc bạn gái mình từng lên giường với người đàn ông khác hay không?” – Cô ảm đạm nói.

“Trời, thời đại này là thời đại nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện đó...”

Chưa nói được về sau, Gia Tiểu Mẫn trừng mắt nhìn Lăng Tịnh Hy, giọng lắp bắp. – “Cậu, cậu...”

Gia Tiểu Mẫn thấy Lăng Tịnh Hy vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, cô thở dài.

“Tịnh Hy, cậu sao lại thay đổi như thế? lúc trước, cậu đến con gián còn sợ hồn bay phách lạc mà bây giờ... Hazi, mình không biết nói sau nhưng thời đại văn minh rồi nên chuyện đó là chuyện bình thường, mà nói thật nếu hấn đã yêu cậu thì chắc không sao, yên tâm đi.”

Yên tâm sao? thời đại văn minh nhưng lên giường với anh trai hấn mà hấn có thể bỏ qua trừ khi hấn bị đứt dây thần kinh hoặc là kẻ bại não.

Ngày hôm nay khá dài nhưng đối với Lăng Tịnh Hy ngắn vô cùng, đèn chiều cô và Gia Tiểu Mẫn đi ra khỏi cổng thì bị chiếc xe Lamborghini Reventon chặn đường hai cô, người đàn ông có thân hình cao lớn bước xuống xe tiến về hai người.

“Lăng tiểu thư, Vương tiên sinh bảo tôi đến đón cô.”

Gia Tiểu Mẫn nhìn người đàn ông trước mắt, mắt lóe sang huyếch vai Lăng Tịnh Hy. – “Đẹp trai nha.”

Lăng Tịnh Hy biết ai, cô cau mày. – “Xin lỗi nhưng tôi có chút việc.”

Cô muốn bỏ đi nhưng bị tên cao lớn chặn lại, giọng hấn lạnh nhạt.

“Lăng tiểu thư, Vương tiên sinh đang ở trong xe.”

“Tịnh Hy sợng nha, được Thiếu Phong đích thân đến đón bằng chiếc xe đẹp như thế.” – Gia Tiểu Mẫn tưởng là Vương Thiếu Phong, cô neho mắt nhìn Lăng Tịnh Hy không khỏi ghen tị.

Lăng Tịnh Hy biết trốn không thoát, thôi thì đối mặt vậy.

“Tiểu Mẫn, cậu về trước đi, mai gặp lại sau.”

“Xi, có bạn trai là quên cô bạn thân liền, thôi đi đi mắc công tên đó lại gặm gừ như bị ai đánh vào mông mắt.”

Dương Nghị đứng kế bên nghe thế hơi nhẩn mày nhưng lập tức hồi phục ngay, lại nhìn Gia Tiểu Mẫn, ánh mắt tỏ vẻ phức tạp.

Gia Tiểu Mẫn thấy Dương Nghị nhìn mình, cảm thấy chán ghét ngay, tuy hấn đẹp trai nhưng cô không phải loại mê trai hạng nặng.

“Nhìn gì ? chưa từng thấy người đẹp sao ? ”

Nói xong cô bỏ đi để lại Dương Nghị ngây ngốc nhìn theo nhưng sau đó hấn leo lên xe ngay sau Lăng Tĩnh Hy.

Lăng Tĩnh Hy vừa mở cửa xe thì tay bị kéo vào một cách thô bạo, cô bị kéo mạnh nên ngã vào lòng Vương Vũ Hàn, cô đẩy hấn ra nhưng vô dụng.

“Đi.” – Hấn lạnh lùng phun ra một chữ, mắt vẫn dán chặt vào mắt Lăng Tĩnh Hy.

“Xin lỗi nhưng tôi nói xong rồi sẽ đi ngay, không phiền ngài ...”

“Nói đi.” – Chưa nói hết câu thì bị hấn chen ngang mà hấn vẫn giữ tư thế ôm cô vào lòng, không hề muốn buông ra.

“Tôi sẽ không chia tay Thiếu Phong.” – Cô kiên định nói, cô phải kiên trì đến cùng, không thể dễ dàng bỏ cuộc như thế được.

“Vậy cô thấy Thiếu Phong sẽ nghĩ sao về việc người nó yêu lại lên giường với anh trai nó.” – Hấn cười nham hiểm.

“Đó chỉ là do tôi uống say ...”

“Vậy Lăng tiểu thư khi uống say thì có thể lên giường với bất kì tên đàn ông nào sao ?”

“Vương Vũ Hàn, anh đừng nhục mạ người khác như thế ?”

Cầm bỗng dung bị hấn siết chặt, cô đau đớn nhìn thẳng vào hấn, lòng run rẩy khi thấy đáy mắt hấn sâu thẳm, cô cảm thấy rét cả sống lưng.

“Lăng Tĩnh Hy, tôi không muốn nhiều lời với cô, lập tức chia ta Thiếu Phong nếu không, hừ ... tôi rất muốn biết nó sẽ phản ứng ra sao khi biết được sự thật về cô.”

“Nếu anh ép tôi, tôi sẽ nói cho anh ấy biết là do anh ép buộc tôi chứ không phải tôi tự nguyện, đến lúc đó Thiếu Phong nhất định sẽ hận anh.”

“Ha ha ha ... ép buộc, Lăng Tĩnh Hy vậy là cô vẫn cứng đầu không chấp nhận.”

Ngờ khi hấn càng lúc càng lạnh, Lăng Tĩnh Hy biết hấn đang tức giận nhưng cũng không chịu thua.

“Là do anh ép tôi, không phải tôi tự nguyện, Thiếu Phong nhất định sẽ tình tôi.”

Mặt hấn áp sát mặt cô, găng từng chữ một. – “Lăng Tĩnh Hy, đều là do cô tự chuốc lấy.”

Hấn quay đầu nói với Dương Nghị. – “Trở về biệt thự.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Uy hiếp (2)

Chiếc xe đưa Lăng Tĩnh Hy đến Nguyệt Thự, nơi mà cô chán ghét không muốn đến nhất, dù cố chống cự nhưng sức của nam và nữ chênh lệch rất nhiều.

Vừa xuống xe thì bị Vương Vũ Hàn hung hăng kéo đi vào biệt thự.

Do tối hôm trước cô say nên không nhìn rõ nơi này thật sự rất đẹp và rộng rãi biết nhường nào, kiến trúc theo cổ điển Tây Âu, cả biệt thự phủ lên màu trắng ngà của ngà voi, nơi đây nhìn giống cung điện hơn là biệt thự.

Vương Vũ Hàn kéo cô đi qua một vườn hoa với đầy đủ các loại hoa quý hiếm, cô cũng tò mò quan sát không bỏ sót nhưng công nhận, chi hoa viên thôi đã rộng gần bằng quảng trường nơi cô và Thiếu Phong hay đến.

Nghe đến đây, lòng cô chùng xuống mới vừa định thần thì bị ném mạnh xuống giường, cô hoảng hốt bật dậy chạy tới cánh cửa, Vương Vũ Hàn không quan tâm chỉ đi thẳng vào nhà tắm.

“Cách.” – Cửa lại khóa, Lăng Tịnh Hy sợ hãi đến bên đầu giường tìm điều khiển nhưng không thấy, cô hoảng hốt lại chạy về cửa chính ra sức đập cửa kêu cứu nhưng vô dụng.

Cửa phòng tắm đột ngột mở ra, Vương Vũ Hàn bước ra chỉ có chiếc khăn tắm quấn ngang eo nhìn cô bất lực ngồi đó, hắn cảm thấy thú vị đi đến chỗ cô.

“Không được đến đây, đồ biến ...”

Chữ tiếp theo đã bị Vương Vũ Hàn nuốt trọn vào miệng, hắn ra sức cắn mút đôi môi đỏ mọng của cô rất thô bạo, Lăng Tịnh Hy ra sức đánh trước ngực hắn nhưng chỉ làm đau tay thêm, người hắn cứ như sắt cang đánh càng đau tay mình.

“Hự.” – Vương Vũ Hàn khê kêu, miệng cũng có vị máu tanh, hắn buông môi cô, ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người.

“Vương Vũ Hàn, anh là kẻ biến thái, tôi nhất định sẽ nói cho Thiếu Phong biết, anh là tên cầm thú đã cưỡng ép tôi.” – Lăng Tịnh Hy nước mắt giàn giụa nói.

“Cưỡng ép ...” – Hắn cảm thấy nghe được chuyện cười, nhếch môi.

“Tôi sẽ cho cô thấy là cô tự nguyện chứ không phải do tôi ép buộc cô.”

Hắn buông cô ra, đi đến đầu giường lấy ra một thứ gì đó, xoay người đi đến chỗ cô, giật mạnh tóc cô ra phía sau để cô phải ngửa đầu, hắn đổ vào miệng cô một thứ gì đó rồi thả cô ra, sau đó lấy chai rượu nhưng không rót ra ly mà uống một ngụm lớn, ngồi ở đầu giường, dùng ánh mắt đỏ rực nhìn cô.

Lăng Tịnh Hy không hiểu ý hắn muốn làm gì ? ... lát sau, cả người cô rất khó chịu, có thứ gì đó đang kêu gào trong người Lăng Tịnh Hy, nóng đến mức cô cảm thấy từng mạch máu như muốn nổ tung ... Lăng Tịnh Hy không do dự cởi áo khoát, sau đó muốn cởi áo sơ mi nhưng lý trí cuối cùng mách bảo cô ... Vương Vũ Hàn đã cho cô uống thứ gì đó nên cô mới ...

“Lại đây.” – Chỉ ngắn gọn hai chữ nhưng giống như bùa chú khiến lý trí cuối cùng của Lăng Tịnh Hy biến mất, từng bước từng bước tiến đến chỗ hắn.

Ngoài trời mây đen kéo tới nhưng cơn mưa lại rất nhỏ, chỉ là mưa bụi mà thôi.

“Rầm” – Tiếng sét vang lên, Lăng Tịnh Hy giật mình vội ôm Vương Vũ Hàn không chút cảnh giác.

“Vẫn muốn tôi sao ?” – Vương Vũ Hàn nhàn nhạt nói.

Từ lúc hoan ái xong hắn vẫn nhìn cô như thế, Lăng Tịnh Hy khác với những người đàn bà trước kia, không phấn son, không nước hoa, chỉ đơn thuần như một mảnh giấy trắng khiến hắn gầy vò suốt 8 tiếng đồng hồ ... Không, phải nói là cô quần lấy hắn mới đúng nhưng hắn không cảm thấy mệt mà tinh thần rất sảng khoái còn cô gái này thì lại ngất đi lúc nào không hay.

“Vô sỉ.”

Lăng Tịnh Hy tức giận đưa tay lên muốn đánh nhưng hắn kịp né tránh, cũng không nổi giận mà hắn lại cười.

“Lăng Tịnh Hy, có phải tôi không đủ sức thỏa mãn cô nên cô muốn đánh tôi ?”

“Câm miệng.” – Tay cô lại vung lên nhưng bị hắn khóa chặt sau lưng, đôi mắt đầy sát khí trừng cô.

“Tôi ghét nhất ai nói hai từ này với tôi ... kết quả của kẻ đó chỉ có cái chết .”

Lăng Tịnh Hy không sợ lời đe dọa của hắn, cô khiến răng.

“Tôi nhất định sẽ nói cho Vương Thiếu Phong biết, anh trai anh ta là đồ biến thái, vô sỉ, là tên cầm thú ...”

Vương Vũ Hàn làm ngơ lời cô nói, tay cầm điều khiển nhấn nút, trên màn hình TV lớn trước mặt, hình ảnh người phụ nữ ngồi trên vật cứng kêu ngạo của đàn ông, đông đưa rất cuồng nhiệt, tiếng đàn ông thờ dốc cùng tiếng phụ nữ rên rỉ đập thẳng vào mắt, vào tai Lăng Tịnh Hy.

Lăng Tịnh Hy hóa đá nhìn người phụ nữ trên TV, không ai khác chính là cô, Lăng Tịnh Hy nắm chặt tay, quên cả việc mình khóa thân chạy đến chỗ TV, lục lọi tìm đĩa VCD, thấy được nó, cô ra sức bẻ gãy chiếc đĩa làm đôi.

“Đó chỉ là bản phụ, ở đây còn rất nhiều ... đủ mọi khía cạnh.”

Vương Vũ Hàn nói một câu khiến cô chết đứng.

“Hắn nói mọi góc, vậy ... vậy rốt cuộc có bao nhiêu camera ?”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy nhục nhã ê chề, cô ước gì lúc đây nếu có động đất hay bão lụt thì hay biết mấy.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” – Cô vô lực nói.

“Tôi không thích nhắc lại nhiều lần.” – Hấn lạnh nhạt nói nhưng tầm mắt lại rơi xuống người Lăng Tịnh Hy, hạ thể tự nhiên lại thấy nóng lên.

Lăng Tịnh Hy cảm thấy mệt mỏi, cô đứng dậy nhưng bỗng quy xuống, hạ thể tự nhiên đau rất, giờ cô mới nhận ra vì do hoan ái khi nãy nên cả người đau nhức không thôi, lần trước là do được ngủ một giấc đến sáng nên không đau cho lắm nhưng lần này vì tiếng sét nên cô bị đánh thức ... mất ngủ, lại chưa ăn gì, cả người đau nhức, Lăng Tịnh Hy cười khinh chính mình.

Cô gượng dậy đi lấy túi sách, móc điện thoại nhân số của Vương Thiếu Phong, bên kia vừa kết nối máy, cô lên tiếng trước.

“Thiếu Phong, khi nào anh về.” – Giọng nói cô trở nên lạnh nhạt.

“Tịnh Hy, không phải anh nói với em là hai ngày sau anh sẽ ...” – Vương Thiếu Phong khó hiểu nói.

“Vậy tối thứ bảy, em muốn gặp anh ở chỗ cũ, em có chuyện muốn nói ... không gặp không về.”

Không đợi hấn nói thêm, cô cúp máy, nhìn người đàn ông trước mặt, cô đi đến bên hấn, giọng không chút sức sống.

“Thứ bảy này tôi sẽ nói chia tay với Thiếu Phong ... anh trả lại đĩa cho tôi.”

Cô không quan tâm hình ảnh này sẽ bị Thiếu Phong nhìn thấy nhưng nếu Vương Vũ Hấn thắng tay thì không phải chỉ một mình Thiếu Phong mà ngay cả cha mẹ của Tịnh Hy cũng biết, đến lúc đó cha mẹ Tịnh Hy sẽ đau khổ biết chừng nào ?

Wương Vũ Hấn mày nhíu lại nhìn người con gái đang khóa thân trước mặt, hấn không nói gì, đứng dậy đi đến chỗ cô, Lăng Tịnh Hy hoảng sợ lui một bước nhưng hấn chỉ đi ngang qua.

“Khi nào xong việc, tôi sẽ đưa cho cô.” – Bỏ lại một câu, hấn đi thẳng vào phòng tắm.

Lăng Tịnh Hy không nhìn theo hấn, cô nhắm mắt, tay nắm chặt, cổ đè nén cơn đau, nhặt quần áo mặt vào rồi đi đến cửa, lần này cửa không khóa, không do dự chạy thẳng ra cái nơi âm u này, cũng không quay đầu lại nhìn.

Không lâu sau, Vương Vũ Hấn từ phòng tắm đi ra, nhìn quanh không thấy ai, biết cô đã đi, hấn đến bên giường ngồi xuống, tay vô thức sờ kể bên, vẫn cảm thấy còn hơi ấm cùng mùi hương dễ chịu của cô để lại, hấn nằm xuống hít thật sâu.

Đêm nay là đêm duy nhất và cũng là lần cuối cùng hấn dùng thủ đoạn hạ lưu này, hấn từ trước đến nay chỉ có luật sống hoặc chết nhưng lần này là vì em trai hấn nên hấn mới nương tay với Lăng Tịnh Hy mà dùng đến thủ đoạn bẩn thỉu.

Nhưng một phần, hấn cũng không hiểu tại sao lại quyến luyến Lăng Tịnh Hy như thế ? ... Trên người cô có thứ gì đó khiến hấn có chút say ... Từ mùi hương, đôi môi, ánh mắt, cùng sự chặt khít đó ... Cảm giác có chút quen thuộc.

Nhưng đều làm hấn bất ngờ là hấn lại phá luật để cô nằm trên giường ngủ cùng hấn đến tận hai lần.

Lý do mà hấn không cho phụ nữ ngủ qua đêm hay nằm trên giường hấn vì hấn không muốn đang hoan ái hay đang ngủ say mà bị ám sát, không chỉ hấn ... Man Cảnh Ân, Mạch Quân Vỹ đều vậy.

Lúc trước đang trong cơn hoan ái thì bị ám sát khiến hấn mất hứng, hấn liền bế gầy cổ người đàn bà đó, hấn không sợ bị ám sát chỉ sợ bị mất hứng mà thôi.

Nhưng Lăng Tịnh Hy thì khác, cô ta không có vẻ gì nguy hiểm ... Không, nhiều khi còn hơn cả nguy hiểm mà hấn không nhận ra nhưng mặc kệ, sau chuyện lần này hấn tuyệt đối không cho cô ta xuất hiện trước mặt hấn và Thiếu Phong nữa, không bao giờ xuất hiện nữa.

Đôi mắt Vương Vũ Hấn tỏ ra sát khí, mang theo tia chết chóc khiến căn phòng trở nên lạnh lẽo thêm.

Trong nghĩa trang âm u đáng sợ, những ngôi mộ mang hai màu đen trắng nằm trải dài thành những bậc thang.

Không gian im lặng như tờ, ngoài tiếng gió thổi hù hù, những hạt mưa rơi xuống như thác nước, đôi lúc có tiếng cú quạ kêu khiến không khí xung quanh càng thêm lạnh lẽo, nếu có thêm một vài bóng trắng vụt qua thì có thể dựng phim làm phim kinh dị.

Lăng Tịnh Hy một thân ướt sũng đứng trước một ngôi mộ màu trắng ... Không có tên, không có ảnh, trên mộ chỉ khắc một cái cây không rõ là cây gì ?

Nhưng Lăng Tịnh Hy biết rõ ... Đó là cây sao, cái cây mà cả gia đình cô cùng trồng lúc cô 8 tuổi, sau này từ một cây nhỏ nó đã hình thành một cây thụ lớn nằm gần nhà cô.

Bia mộ màu trắng này là cô dựng lên cho cha mẹ cô và em trai vào một năm trước nhưng nó chỉ là một bia mộ, không có hài cốt.

Một năm trước, cô quay về nơi ở của gia đình nhưng mọi thứ đã thay đổi, nơi đó được đưa vào khu quy hoạch, bây giờ đã xây thành khu chung cư dành cho giới thượng lưu ở, cô lại không thể vào trong nhưng vẫn nhận ra đây là nhà mình bởi vẫn còn cây sao ở đó.

Cô cũng điều tra về cái chết của cha mẹ nhưng vô dụng, không một chút manh mối nhưng cũng vô tình biết được, khi đó ngôi nhà bị thiêu rụi, mọi người cho là tai nạn nên cảnh sát không truy cứu, còn về hài cốt cha mẹ cô, vì lúc đó mọi thứ cháy rụi nên hài cốt cũng bị vùi vào đồng than, mọi người đem hết đồng than đó đem chôn dưới gốc cây sao, rồi nhờ thầy cúng đến cầu siêu, mong cho linh hồn cả nhà được siêu thoát.

Sau này biết không thể làm gì, hài cốt cha mẹ cũng được chôn dưới cây sao, coi như họ vẫn được yên ổn nhưng để tỏ lòng hiếu thảo, cô dựng bia mộ tại đây, hàng tháng đều đến thăm và nói chuyện cùng gia đình.

“Phịch.” – Là tiếng đầu gối cô chạm xuống nền xi măng lạnh lẽo. Nước mắt hòa cùng nước mưa khiến bộ dáng cô trở nên đáng thương, giọng nói vì nước mưa bắn vào mà có phần ướt át hơn.

“Con đã làm sai rồi phải không ? ... con không nên tự cho mình là kẻ thông minh ... không nên dùng thủ đoạn vô liêm sỉ mà trả thù ... là con đã sai, con quá xem thường hân ... từ đầu con nên biết, con không thể đầu lại hân, con đã sai rồi ... đã sai rồi.”

Cô ôm chặt lấy bia mộ, hét lên những khó chịu trong lòng.

“Ba, mẹ, tiểu Minh ... con không thể làm gì hân, ngược lại còn khiến bản thân phải chịu nhục nhã, khiến trinh tiết của Tịnh Hy bị hân lăng nhục, ... con là kẻ vô dụng, kẻ bất hiếu ... không thể trả thù cho ba mẹ ... con xin lỗi ... xin mọi người hãy tha lỗi cho con, tha lỗi cho con ...”

Từng câu oán hận, từng câu khổ đau trong lòng vang lên trong màn đêm u tối, mưa lại mỗi lúc một lớn hơn, cơn mưa giống như muốn khóc cùng cô, muốn hòa cùng nước mắt của cô làm một.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chia tay (1)

Ngày Hôm Sau, khi Lăng Tịnh Hy tỉnh dậy, mặt trời cũng đã lặn xuống núi nhưng sau đó cô phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện.

Theo như lời y tá nói, người trong coi nghĩa trang lúc sáng sớm đi tuần xung quanh đã phát hiện cô nằm bất tỉnh trước một ngôi mộ, cả người ướt sũng, lại nóng như lửa đốt, ông ta lập tức đưa cô đến bệnh viện, sau đó cô đã hôn mê nên không hỏi rõ lý lịch của cô, cũng may y tá tìm thấy điện thoại trong túi xách của cô nhưng điện cho người nhà cô thì không được, đúng lúc Gia Tiểu Mẫn gọi lại, thế là họ nói tình hình của cô lúc bấy giờ luôn.

Lăng Tịnh Hy ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ, đôi mắt ngấn lệ, lòng vẫn đau xót không chấp nhận sự thật trước mắt, cô không can tâm, không muốn ngừng lại nhưng ... danh tiết, cùng danh dự của cha mẹ Tịnh Hy sẽ làm sao ? bây giờ Vương Vũ Hàn còn chưa thẳng tay với cô nếu hân tuyệt tình thì cha mẹ Tịnh Hy phải làm sao đây ?

“Tịnh Hy, cậu tỉnh rồi ?” – Nghe tiếng gọi tên cô, Lăng Tịnh Hy xoay người nhìn ra cửa thấy Gia Tiểu Mẫn nước mắt giàn giụa chạy đến ôm chặt lấy cô.

“Tịnh Hy, cậu không sao chứ ? tại sao chuyện lớn như vậy không nói cho mình biết, cậu có coi mình là bạn không hả ?”

Lăng Tịnh Hy mặt tái nhợt. – ‘ Không lẽ Tiểu Mẫn đã biết.’

Thấy cô nàng cứ im re, Gia Tiểu Mẫn biết cô nàng không hiểu mình đang nói gì, cô ôm chặt Lăng Tịnh Hy, nói chậm rãi.

“Mình nghe y tá nói, lúc khám cho cậu, bác sĩ bảo cậu bị sốt rất cao nên mới mê man như vậy, còn nữa, ở trên người cậu có dấu vết bị cưỡng bạo ... Tịnh Hy, nói cho mình biết rốt cuộc là tên cầm thú nào đã làm ?”

Lăng Tịnh Hy thở phào nhẹ nhõm, rất may Gia Tiểu Mẫn không biết nếu không chỉ e sẽ liên lụy đến cô bạn nóng tính này ... nhưng vụ bị cưỡng bạo ?

Lại nhìn xuống thân thể mình, cả người toàn vết hằn cùng vết bầm tím, cũ có mới có ... giống như bị cưỡng bạo thật.

“Tiểu Mẫn, mình không sao ?” – Cô nhỏ giọng.

Gia Tiểu Mẫn tức giận trừng mắt Lăng Tịnh Hy, cô gắt giọng.

“Không sao ? vậy theo cậu như thế nào mới có sao hả ? ... Tịnh Hy, cậu cứ nói thật đi, có mình và Thiếu Phong ở đây, không ai dám làm gì cậu đâu ?”

“Thiếu Phong đã về rồi sao ?” – Cô giật mình nắm vai Gia Tiểu Mẫn.

“Vẫn chưa, lúc nghe được điện thoại nói cậu ở bệnh viện thì mình đã chạy thẳng đến đây, lại lo thủ tục nhập viện rồi gọi điện cho ông bà chủ xin nghỉ, cộng thêm chuyện ở trường làm mình rối rắm hết, mình có thời gian đâu gọi cho hấn, mà nói thật mình cũng không dám gọi cho hấn, chỉ sợ...”

Gia Tiểu Mẫn vẫn muốn Lăng Tịnh Hy gọi cho Vương Thiếu Phong hơn, cô mà gọi thì hấn sẽ bốc hỏa mất.

“Tiểu Mẫn, hứa với mình, không được cho Thiếu Phong biết chuyện này.”

“Tại sao chứ? Cậu nghĩ xem, hấn có thể lực như thế, chỉ cần cậu nói ra, mình tin hấn sẽ thay cậu cho tên cầm thú đó, sống dở chết dở.”

Lăng Tịnh Hy cúi đầu, lại ôm Gia Tiểu Mẫn, nước mắt tuôn ra.

“Tiểu Mẫn, mình và Thiếu Phong đã chia tay rồi, mình không muốn liên quan đến hấn ta nữa vì thế cậu hãy hứa là giữ kín dùm mình, có được không?”

“Cái gì? chia... chia tay... nè, Lăng Tịnh Hy, cậu có bị mất...”

Lời chưa nói hết, cảm thấy vai ướt át, Gia Tiểu Mẫn biết đó là gì, cô thờ dài, vỗ lưng an ủi Lăng Tịnh Hy, giọng rầu rĩ.

“Thật ra mình cũng muốn biết vì sao hai người lại chia tay nhưng cậu đã nói thế thì mình nghe cậu vậy nhưng Tịnh Hy nè... sau này nếu có chuyện gì cũng phải nói cho mình biết, chúng ta là bạn thân mà, có gì phải giấu nhau chứ?”

“Cảm ơn, Tiểu Mẫn, cảm ơn cậu.”

Cứ thế, Lăng Tịnh Hy ôm Gia Tiểu Mẫn khóc đến khi mệt, sau đó ngủ lúc nào không hay, còn Gia Tiểu Mẫn cũng ở lại ngủ trên giường cùng Lăng Tịnh Hy, cô biết bây giờ đối với Lăng Tịnh Hy là cú sốc rất nặng mà cô lại không làm được gì, thôi thì ở bên cạnh cô nâng đỡ sức ảm u buồn vậy.

Mê man bất tỉnh hết một ngày, nằm viện thêm một ngày nữa thì đúng hai ngày, ngày phải đối mặt với Vương Thiếu Phong cũng đã đến, nó nhanh đến mức Lăng Tịnh Hy không biết sẽ lấy lý do gì mà chia tay Vương Thiếu Phong... Cõi lòng tan nát, tim cũng vỡ vụn, cô vẫn mong tất cả chỉ là một giấc mơ, dù là ác mộng cũng không mong mình sẽ tỉnh lại.

Đến tối, cô trốn viện rồi điện thoại báo Gia Tiểu Mẫn không cần đến, một mình cô đón Taxi ra quảng trường chờ đợi Vương Thiếu Phong.

Bây giờ trời đã vào thu, cái mùa lãng mạn cho các cặp tình nhân tay trong tay cùng nhau dạo phố, đi chơi, ngắm cảnh... Duy chỉ có Lăng Tịnh Hy phải ngồi cô đơn lẻ loi đợi chờ người yêu đến để kết thúc một chuyện tình không nên có.

Trong lúc lạnh lẽo nhất, một cái ôm từ phía sau khiến Lăng Tịnh Hy cảm thấy ấm áp nhưng cũng mang theo nỗi chua xót không thể tả, tiếp theo là một bó hoa oải hương lớn trước mặt.

“Thích không?” – Vương Thiếu Phong ôn nhu nói.

Lăng Tịnh Hy cố nén cơn đau, giọng lạnh nhạt.

“Thiếu Phong... chúng ta... chia tay đi.”

Cô muốn chấm dứt thật nhanh mọi chuyện để không cảm thấy đau đớn mà khóc trước mặt hấn, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt để cho nó xoa dịu bớt trái tim đang đau nhức.

“Ha... Tịnh Hy, anh mới vừa về nước, em không cần dùng mấy câu này đùa giỡn với anh làm gì? anh thích em nói... em yêu anh hơn nhiều.”

Vương Thiếu Phong nghĩ cô nàng đang giận vì không quan tâm đến cô trong thời gian qua nên mới nói ra những lời giận dỗi như thế?

“Thiếu Phong, em muốn chia tay.” – Lăng Tịnh Hy dứt khoát.

“Tịnh Hy đừng đùa nữa, anh không thích thế?” – Giọng hấn có chút không vui thấy rõ.

Lăng Tịnh Hy không nói thêm, kéo tay hấn đang ôm mình ra, quay mặt đối diện với hấn, về mặt không cảm xúc nhưng giọng nói có vài phần run rẩy.

“Em muốn chia tay.”

Vương Thiếu Phong nhú chặt mày, không nói nữa lời chỉ chăm chú nhìn cô.

Lăng Tịnh Hy bị hấn nhìn đến khó chịu, cô tránh né ánh mắt của hấn, bước ngang qua mặt hấn.

“Anh không trả lời tức đã đồng ý, em cũng không có gì để nói thêm... tạm biệt, hẹn... không gặp lại.”

Chưa bước thêm bước nào, cánh tay bị hấn nắm chặt, cô xoay người trừng mắt nhưng đối mặt cô là khuôn mặt u ám, cùng ánh mắt đầy tia lửa giận.

“Tại sao ? ... Tịnh Hy, rốt cuộc anh đã làm sai gì ? tại sao em lại như thế ? ... nếu là vì mấy tháng này thì anh ...”

Cô chen ngang lời hắn. – “Em thấy chúng ta không hợp nên muốn kết thúc ngay, lúc trước em đã từng nói, chúng ta cứ quen nhau một thời gian nếu không hợp chúng ta chia tay, anh cũng đã chấp nhận rồi mà ?”

“Đúng nhưng em cũng đã nói là ba tháng nhưng chúng ta đã quen nhau hơn sáu tháng rồi.” – Giọng hắn cũng bắt đầu run rẩy.

“Vậy thì sao ?” – Cô nhàn nhạt nói.

“Đối với em thời gian dù cho là 3 năm nhưng nếu em cảm thấy không hợp thì em cũng sẽ chia tay anh, vì thế anh hãy chấp nhận sự thật này đi.”

“Không hợp ? em nghĩ anh tin sao ? lúc trước chúng ta đã rất vui vẻ không phải sao ? Tịnh Hy ...”

Hắn kéo mạnh tay thì phát hiện ở cổ cô có vài vết màu hồng nhạt đầy ám muội, mắt hắn phát hỏa, gất giọng. – “ Là ai ?”

Lăng Tịnh Hy biết hắn đã nhìn thấy, cô cũng không có ý che giấu, giọng vẫn lạnh như tiền.

“ Là người ... mà mỗi khi em buồn đều ở bên cạnh em an ủi, lúc em vui thì chia sẻ cùng em, lúc em cần thì anh ấy sẽ có mặt ngay tức khắc, là người mà ... em yêu.”

Vương Thiếu Phong toàn thân cứng đờ không tin những gì cô mới nói ra. – Là người cô yêu sao ?

“Không thể nào ? người em yêu là anh.” – Hắn vẫn không chấp nhận sự thật này

Cổ nén nước mắt sắp trào ra, Lăng Tịnh Hy càng nắm chặt tay.

“Thiếu Phong, từ lúc chúng ta gặp nhau, cái anh muốn ở em là Tịnh Hy của thời trung học, một cô gái ngây thơ, trong sáng ... nhưng em không phải, từ lúc mất đi trí nhớ thì tình yêu của em dành cho anh cũng đã không còn ... sở dĩ em chấp nhận quen anh là vì anh tự đeo bám em vì thế em mới chấp nhận thử yêu anh một lần nhưng vẫn không được.”

Cô nhìn thẳng vào mắt hắn, thốt ra những lời từ đáy lòng không hề mong muốn.

“Cái em cần ở người em yêu là anh ấy luôn có thể ở bên cạnh bảo vệ em, cho em những thứ em muốn nhưng còn anh ... anh đã cho em được những gì ? ... tình yêu sao ? ... Thiếu Phong, anh hãy nghĩ kĩ lại xem, anh là yêu em của bây giờ hay là của thời trung học ?”

“Thời trung học là anh thích em ... còn bây giờ là yêu em”

Hắn không hề suy nghĩ mà trực tiếp nói ra tiếng lòng nhưng nó lại là những từ khiến lòng Lăng Tịnh Hy càng thêm chua xót.

“Anh sẽ chấp nhận người yêu của anh từng lên giường với người đàn ông khác sao ?” – Cô vẫn pahị hạ thấp bản thân để hắn xem thường mà buông tay.

“Anh không quan tâm ... Tịnh Hy, chúng ta có thể bắt đầu lại được ...”

“Không thể ... Thiếu Phong, cái em cần là người đàn ông có quyền lực, có địa vị trong cái thế giới khắc nghiệt này nhưng anh có được gì ? ... theo em biết, chức vị Tổng giám đốc công ty WINDY của anh cũng là do anh trai anh cho anh, trong tay anh chẳng có gì cả.”

Bị nói chúng chỗ đau, hắn rất ghét ai đem hắn cùng anh trai ra so sánh, bàn tay siết chặt tay Lăng Tịnh Hy nhưng giọng điệu vẫn cố ôn nhu nói.

“Anh đã nói, chỉ cần hai năm là anh có thể ...”

“Hai năm ... Ha ... Thiếu Phong, sau hai năm anh nghĩ anh có thể hơn anh trai anh sao ? ... anh trai anh bây giờ có thể lực như thế nào chúng ta đều biết, anh ta chỉ cần ngồi một chỗ là có biết bao hợp đồng chạy đến tìm anh ta xin chữ kí mà anh ta cũng không điếm xia tới, còn anh ... phải đi cầu xin người ta kí hợp đồng, anh nghĩ sau hai năm sẽ có công ty nào đến cầu xin anh sao ?”

Những lời mĩa mai không chút nương tay từ miệng Lăng Tịnh Hy làm tim hắn chấn kinh, hắn nhìn người con gái trước mắt ... mấy tháng trước cô là một cô gái vui vẻ, đầy nhiệt huyết, lúc nào cũng xem thường tiền tài địa vị nhưng sao giờ lại trở thành kẻ hám danh háo lợi như thế ?

Thấy hắn vẫn đứng yên không động đậy, cô biết lời nói tàn nhẫn này đã đâm trúng tim đen hắn, cười khổ trong lòng, phải chi nói ngay từ đầu thì tim cô đã không đau như thế, cô hất tay hắn ra, xoay người.

“Từ nay về sau, chúng ta cũng đừng gặp nhau nữa, kết thúc như vậy là tốt nhất.”

“Anh yêu em”

Vừa muốn bước đi nhưng nghe được câu hắn nói, cô dừng hẳn.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Chương 16: Chia tay (2)

“Chúng ta kết hôn đi.”

Lăng Tịnh Hy dừng bước, cả người như bị đông cứng, tay nắm chặt còng buông lỏng ra, đôi mắt hơi ướt xoay người nhìn Vương Thiếu Phong.

Vương Thiếu Phong nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo, vẻ mặt không có cảm giác gì là đang cầu hôn, hần vút bó hoa oải hương xuống, tay rút vào túi quần lấy ra một chiếc hộp nhung màu tím than, bật nắp ... bên trong là chiếc nhẫn bạc có đính viên kim cương màu tím lớn, trong rất đẹp, rất sáng, rất cao quý.

Lăng Tịnh Hy nhận ra nó, bởi lúc trước khi cô thấy nó trên TV đã mơ tưởng nói cho Vương Thiếu Phong rằng ước gì cô được đeo nó một lần nhưng không nghĩ hần ta lại mua nó về làm nhẫn cầu hôn cô.

Vương Thiếu Phong đi đến trước mặt Lăng Tịnh Hy, môi nhếch lên nhưng là nụ cười rất nhạt nhẽo, hần không nói gì, mắt vẫn chăm chú nhìn cô sau đó phát tay lên cao.

“Tùm” – Đó là tiếng đồ rơi xuống nước, Lăng Tịnh Hy sững sờ nhìn theo, chiếc hộp đã bị hần ném xuống hồ phun nước lớn bên cạnh, trong lòng dâng lên nỗi mất mát, miệng khô đắng không nói được một lời.

“Đó là câu mà tôi đã muốn nói với em ... Tôi cảm nhận mình không phải siêu nhân, hai năm đối với tôi rất dài, tôi muốn đính hôn cùng em trước, muốn em ở bên cạnh tôi, muốn bảo vệ em, muốn yêu thương em, muốn cho em tất cả mọi thứ mà tôi có ... nhưng ... tôi thấy bây giờ em đã có thứ em muốn ... vậy thì những thứ này chẳng còn ý nghĩa gì cả.”

Hần nói một tràn dù lời nói thì rất chua chát nhưng khẩu khí thì lạnh nhạt, không có chút ấm áp của mùa xuân, chỉ có mùa đông lạnh lẽo đến rợn cả người.

Nói xong, hần bước ngang qua cô đi về phía trước. Lăng Tịnh Hy đứng ngây ngốc nhìn bóng lưng hần xa dần, những lời hần nói ra như mũi kim đâm thẳng vào tim, rất khó chịu, rất đau đớn, nước mắt không tự chủ mà tràn ra ... Cô ước gì thời gian có thể quay lại, cô sẽ không ngu ngốc mà hành động như thế, là cô đã sai, là cô ngu ngốc.

“Em yêu anh.” – Cô nhàn nhạt nói.

Vương thiếu Phong dừng bước nhưng không quay đầu, Lăng Tịnh Hy nước mắt mỗi lúc một nhiều hơn nhưng cố nén cho giọng không nức nở.

“Trong nhật kí của Tịnh Hy thời trung học đã viết như thế ? ... Thiếu Phong, anh hãy quên em của hiện tại, anh chỉ cần nhớ ở quá khứ có một Tịnh Hy ngây thơ, trong sáng yêu anh hết lòng là được.”

Cô vẫn muốn trong lòng Vương Thiếu Phong, Tịnh Hy là người yêu hần và cũng là người hần yêu nên bịa chuyện nhưng ít nhất ba từ – “Em Yêu Anh.” – Đó là tiếng lòng của cô nói với hần và đó cũng là lần cuối cùng cô nói yêu một ai.

“Cô biết không ? nếu là lúc trước, tôi sẽ thấy vui vẻ và rất hạnh phúc khi nghe được ba từ đó nhưng bây giờ ... tôi ước gì mình không nghe được, vì như thế tim tôi sẽ không đau, không khó chịu như bây giờ ...”

Hần dừng một giây. – “Lăng Tịnh Hy, từ này về sau, tôi mong cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt của tôi nữa ... vĩnh biệt.”

Bóng dáng hần hơi chao đảo bước về phía trước, hần cảm thấy xung quanh rất mờ ảo, phía trước rất u tối ... Từ lúc gặp lại cô, hần có biết bao nhiêu là vui vẻ và hạnh phúc, cô đem đến cho hần những điều thú vị trong cuộc sống nhưng giờ đây cô đã cướp đi hết tất cả, vui vẻ, hạnh phúc, kể cả tình yêu.

Hần đã làm, người con gái ngày ấy đã biến mất, đổi lại là một cô gái đầy tham vọng nhưng sau cô lại nhanh chóng thay đổi, là vì tiền tài, địa vị sao ? thứ đó là gì ? sao có thể biến cô trở thành như vậy ?

Dù suy nghĩ, dù khó hiểu nhưng mọi thứ đã chấm dứt, hần không muốn nghĩ nữa, rất mệt mỏi, rất đau lòng ... giờ hần muốn được yên ổn, chỉ muốn được một mình tịnh tâm mà thôi.

Nhìn bóng hần dần khuất trong bóng tối, Lăng Tịnh Hy mới khóc nức nở hơn, mặc kệ xung quanh mọi ánh mắt hướng về cô, Lăng Tịnh Hy ôm bó hoa trong người mà khóc lớn ... nước mắt nếu có thể làm lòng cô tốt hơn, cô nguyện khóc hết đêm nay, không ... phải nói khóc cho đến khi nào trái tim thôi đau đớn.

Bất chợt nhớ ra điều gì, cô chạy nhanh đến đài phun, không quan tâm mọi người nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, cô nhảy xuống đài phun, bắt đầu tìm kiếm.

Mọi người giật mình trước hành động của cô, tuy chỉ còn vài cặp tình nhân nhưng khi họ tụ lại thì cũng đông không ít, kể cả bảo vệ cũng bị kinh động.

“Nè, cô kia, mau lên đây ngay, nơi này là nơi công cộng, cô không được ...”

Bảo vệ mới nói một nửa đã im lặng, bởi thấy được khuôn mặt tái nhợt của cô cùng đôi mắt đã nhòe nước khiến hấn hơi xao động nhưng vì quy định hấn quyết định nhảy xuống, chạy tới chỗ cô, kéo mạnh tay cô gắt giọng.

“Cô kia, cô không được ...”

Lăng Tịnh Hy chen ngang. – “Xin anh, tôi muốn tìm một vật, nó màu tím, nó rất quan trọng với tôi, xin anh, cho tôi chút thời gian thôi.”

Bảo vệ khó xử nhìn cô bỗng một cô gái lên tiếng.

“Anh bảo vệ, anh cho cô ấy mấy phút đi.”

“Đúng vậy, nhìn cô ta tôi nghiệp chưa kia.” – Một chàng trai lên tiếng nhưng vì ga lăng, hấn nhảy xuống bắt đầu tìm phụ cô.

Bảo vệ thấy thế, bỏ tay cô ra rồi nhập bọn tìm luôn, giờ đây trong đài phun có khoảng 5, 6 người cùng tìm giúp Lăng Tịnh Hy.

Tuy đài phun chỉ rộng 50 mét nhưng do mấy chàng trai cô gái hay ước nguyện lung tung mà thấy rất nhiều đồng tiền vào khiến mọi người tìm hơi lâu.

“A ... tìm được rồi.”

Chàng trai khi nãy lên tiếng giờ cao cái hộp, Lăng Tịnh Hy vội chạy đến mặc kệ cả người đã ướt sũng đón lấy cái hộp rồi cảm ơn rồi rút.

Cô mở hộp ra, nước mắt mới ngưng động trên mi giờ lại tuôn ra lần nữa, bảo vệ thấy thế cũng đoán đại, chắc bị bạn trai chia tay, hoặc bị chồng bỏ hay bạn trai mất ... đại loại là thế.

Sau đó Lăng Tịnh Hy như kẻ vô hồn bị kéo khỏi đài phun, rồi phải hứng chịu lời dạy dỗ của cả đội bảo vệ ... Đúng một tiếng đồng hồ, cuối cùng cô cũng được về nhà, mấy bảo vệ muốn đưa cô về nhưng cô từ chối.

Một mình đi về con đường quen thuộc nhưng Lăng Tịnh Hy cảm thấy mọi thứ xung quanh rất xa lạ, thời gian qua cô đã có một cuộc sống bình yên bên người thân cùng bạn bè nếu không gặp Vương Thiếu Phong, nếu không chấp nhận tình yêu của anh thì cuộc sống của cô sẽ không đi vào bế tắc như thế.

Lăng Tịnh Hy vừa cười ngây ngốc vừa đi về phía trước, bỗng phía sau có ánh đèn chiếu rọi thêm tiếng bấm còi, cô quay người thì thấy ánh sáng chiếu vào mắt, lấy tay che mắt mới nhìn rõ người vừa bước xuống xe.

Hấn đi tới chỗ cô, vẫn là bộ Tây Âu màu đen sang trọng, vẫn là đôi giày da sáng bóng đắt tiền, vẫn là đôi mắt xanh lam mang vẻ u ám đáng sợ, vẫn là vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Vương Vũ Hàn nhìn người con gái trước mặt, mới hai ngày không gặp, vẻ mặt cô xanh xao, đôi môi đỏ mọng quyến rũ giờ đã nứt nẻ thấy rõ, đôi mắt đầy quần thâm, bộ dáng trông rất đáng thương.

“Đĩa của tôi đâu?” – Lăng Tịnh Hy nhìn thẳng vào mắt hấn, lạnh nhạt phun ra vài chữ.

Vương Vũ Hàn lấy trong áo vest ra cái đĩa đưa cho Lăng Tịnh Hy, cô nhận lấy, cũng không biết từ đâu lấy ra sức mạnh, Lăng Tịnh Hy bẻ gãy làm đôi, không nói một câu, cô xoay người bước về phía trước.

“Đứng lại.” – Vương Vũ Hàn ra lệnh.

Lăng Tịnh Hy xoay người nhìn hấn với vẻ hỏi hột, Vương Vũ Hàn cũng nhìn cô, hấn phát tay lên, Dương Nghị từ sau đi tới mang theo vật gì đó đưa cho Lăng Tịnh Hy, sau đó hấn lui ra sau.

Lăng Tịnh Hy nhìn món đồ trên tay, đó là cái hộp đựng sợi dây chuyền đắt tiền, bên trên là hai sấu chìa khóa, cô đón ra có thể là chìa khóa nhà và chìa khóa xe, còn có một tấm chi phiếu với rất nhiều số 0 trên đó mà cô không quan tâm đếm.

“Từ này về sau, tuyệt đối ... không được xuất hiện trước mặt Vương Thiếu Phong ... và nhất là tôi ... nếu không ... hậu quả của cô phải gánh chịu, sẽ rất đắt.”

Vương vũ Hàn chậm rãi nói, giọng điệu cũng lạnh băng, đôi mắt lóe lên tia chết chóc nhưng đối với lăng Tịnh Hy thì chẳng là gì cả.

“Cám ơn Vương tiên sinh đã tặng tôi món quà lớn đến thế, Vương tiên sinh an tâm, trừ khi tôi chết ... tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt ngài.”

Giọng điệu của cô cũng lạnh lùng không kém, nói xong cô xoay người chậm rãi bước đi về phía trước.

Vương Vũ Hàn cười khinh, hấn bước lên xe, ngồi chéo chân, lấy một điếu xì gà hút một hơi. – “Đến sân bay.”

Dương Nghị nghe xong, hần bước lên ghế phụ, bảo tài xế chạy, hần có chút hiếu kì về cô gái này vì đây là lần đầu tiên, Vương Vũ Hàn chịu buông tha để dành cho cô gái của Vương Thiếu Phong.

Từ trước đến nay, những cô gái vây lấy Vương thiếu Phong, không bị Vương Vũ Hàn cho đi Thái Lan làm vũ công thì cũng bị cho đi Ma Cau tiếp khách, mà lần này Vương Vũ Hàn lại dễ dàng cho qua, lại cho thêm rất nhiều hậu đãi, xem ra cô ta có sức hấp dẫn chết người thật.

Đoàn xe chạy ngang qua Lăng Tịnh Hy đi về phía trước cô, Lăng Tịnh Hy dừng lại, nhìn kè bên có thùng rác, tay mở nắp thùng quăng hết mấy thứ đó vào trong, tiếp tục hướng về phía trước.

Đối với cô, những thứ xa xỉ đó chỉ khiến lòng cô thêm căm hận, nó giống như thứ xỉ nhục vô hình mà Vương Vũ Hàn ban tặng cho cô, cô cảm thấy nó thích hợp nằm trong thùng rác hôi thối hơn là ở trên người cô.

Hành động đó dĩ nhiên không thoát khỏi cặp mắt điều hâu của Vương Vũ Hàn, mày hần nhúu chặt, tay cầm điều khiển xi gà chà mạnh xuống gạt tàn.

Dương Nghị cũng nhìn thấy, hần nhìn về kiếng xe thấy vẻ mặt u ám của Vương Vũ Hàn, lên tiếng . – “ Vương tiên sinh, có cần tôi ... ”

“ Không cần ... cứ mặc cô ta.”

Hần nghĩ cô ta chê ít nên mới hành động như thế, đúng là đồ đàn bà lòng tham không đáy, hần cười giễu khi nãy còn có chút thương xót, giờ nghĩ lại đúng là dư thừa.

Ngày hôm sau, Lăng Tịnh Hy đến lớp bắt gặp cả trăm con mắt dán chặt lên người mình ... Có kẻ tò mò, có kẻ cười chế giễu, cũng có kẻ đồng tình nhưng cô không quan tâm.

“ Ây da, mới có một thời gian mà bị đá rồi, tội thật đấy.” – Cô gái tóc xoăn cổ lớn giọng cho Lăng Tịnh Hy nghe thấy nhưng cô vẫn chăm chú đọc sách.

“ Chắc ở trên giường không khơi được hứng thú của đàn ông nên mới bị cho ra rìa ấy mà, nhục thật đấy.” – Một cô gái tóc ngắn lên tiếng.

Nhưng Lăng Tịnh Hy xem họ như không khí, hai người bực tức đi tới trước mặt cô, bắt đầu mĩa mai.

“ Tịnh Hy à, nghe nói tối hôm qua cậu bị Thiếu Phong bỏ rồi phải không ? mình còn nghe nói cậu quỳ xuống khóc lóc van xin cậu ấy đừng bỏ cậu nữa thì phải ? ”

Cô gái tóc ngắn cô ý nói lớn để tập trung mọi ánh mắt về phía này ... Nếu không phải bạn trai cô vô tình thấy được rồi gọi điện nói với cô thì cô đã không biết, có cơ hội tốt thế, cô phải nhân đầu Lăng Tịnh Hy cho đến chết mới thôi, ai biết cô ta quen được Vương Thiếu Phong làm gì.

“ Tịnh Hy, mình thấy thương cho cậu, mới có bao lâu đâu mà bị Thiếu Phong đá rồi, có phải kĩ thuật trên giường của cậu tệ quá nên mới bị đá đi phải không ? ”

Tóc xoăn mở miệng đầy thô tục, không có chút gì kiêng dè, cô nàng cũng lấy làm vui vì lúc trước bị Lăng Tịnh Hy cướp mất người tình trong mộng, giờ nghe họ đã chia tay dĩ nhiên phải báo thù rồi.

Lăng Tịnh Hy chỉ muốn yên ổn, ai ngờ bị khiêu khích cô dĩ nhiên muốn tìm chỗ phát tiết, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về hai người, lạnh giọng.

“ Dù kĩ thuật của mình có tệ đến đâu nhưng ít nhất cũng được lên giường của Vương thiếu Phong, còn hơn ... kẻ tự cho là kĩ thuật cao siêu mà ngay cả cửa phòng của Thiếu Phong, cô cũng không nhìn thấy thì nói chi là lên giường.”

Hai cô gái cứng họng, nếu đáp trả thì cho mình là kẻ phóng đảng nhưng không nói thì cục tức biết quăng vào đâu.

“ Tịnh Hy.” – Gia Tiểu Mẫn từ ngoài chạy vào, thở hồng hộc, Lăng Tịnh Hy nhúu mày chưa kịp hỏi thì cô nàng đã chen ngang.

“ Khi nãy mình đến phòng giám hiệu để nộp tư liệu, mình thấy Thiếu Phong nộp đơn xin thôi học, mình chưa kịp hỏi cậu ta thì cậu ta đã đi ra khỏi cổng rồi, nghe Thầy hiệu trưởng nói là cậu ta sẽ ra sân bay qua Mỹ để học tập bên đó ... ”

Lăng Tịnh Hy mặt trắng bệch, cô không kịp nghe về sau của Gia Tiểu Mẫn, đứng bật dậy bỏ chạy, quăng lại cho Gia Tiểu Mẫn vài chữ.

“ Xin Nghĩ giúp mình.”

Lăng Tịnh Hy chạy ra khỏi cổng, cô đón Taxi đến sân bay, đầu óc trống rỗng không biết làm gì, chỉ biết theo cảm tính mà chạy đi thôi.

Trong sân bay lớn YY, Lăng Tịnh Hy tìm kiếm xung quanh bóng dáng Vương Thiếu Phong, cô dùng ánh mắt như tia lade quan sát, cuối cùng thấy hần ở đây ghé dành cho khách.

Vương Thiếu Phong vận Âu phục màu bạc, vẻ mặt hốc hác, đôi mắt quàn thâm, râu cũng thấy rõ, bộ dáng chạt vật không thể diễn tả bằng lời ... Chỉ mới một đêm, người đàn ông luôn mang vẻ kiêu ngạo, lúc nào cũng nở nụ cười đào hoa giờ lại giống như kẻ lưu manh đầu đường xó chợ ... tất cả là vì cô.

Lăng Tịnh Hy muốn bước tới nhưng chân như bị ai nắm lại, cô bất động nhìn Vương Thiệu Phong ... Nếu cô đã chấp nhận từ bỏ thì không nên lưu luyến, không nên níu kéo, mà phải buông tay, chấm dứt từ giây phút này.

“Thiệu Phong, em chúc anh sẽ tìm được người con gái yêu anh hơn em.”

Nhìn Vương Thiệu Phong đứng dậy, hần từ từ đi vào trong cửa kiểm soát, cô nhàn nhạt nói, cũng không khóc, chỉ nở nụ cười trừu mến, nụ cười giống một nụ hoa mới nở nhưng cũng mau chóng tàn.

Hình ảnh đẹp mắt đó đập vào mắt Vương Vũ Hán, hần có chút say nhìn Lăng Tịnh Hy, đáng lẽ hần đã cất cánh bay đi Nhật Bản tối hôm qua nhưng vì công ty có chuyện, hần đành đổi chuyến bay, cũng không nghĩ sẽ thấy cảnh tượng đẹp thế này.

“Vương tiên sinh, máy bay sắp cất cánh.”

Dương Nghị phía sau lên tiếng, Vương Vũ Hán không nói gì, xoay người đi về phòng soát vé, về mặt lại lạnh lùng như cũ.

Một người mang trái tim đau khổ đi về nước Mỹ, đất nước của sự tự do.

Một người mang trái tim phức tạp không rõ nguyên do đi về xứ sở hoa anh đào.

Một người ở lại mang theo trái tim đã đóng băng không chút sức sống.

Có người từng nói rằng,

“Điều kì diệu nhất trong cuộc đời này chính là tình yêu và duyên số,

Tình yêu là cơ hội, duyên số là định mệnh

Ta có thể bỏ qua cơ hội nhưng không thể tránh né định mệnh.”

Vì thế việc gì đến sẽ đến, chúng ta chỉ cần chờ đợi cái duyên số đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Âm ảnh (1năm sau)

Đối với Lăng Tịnh Hy, một năm không phải quá khó khăn để sống.

Từ sau cái ngày ở sân bay, hai tháng đầu, Lăng Tịnh Hy như người không hồn, làm chuyện gì cũng không xong nhưng qua tháng thứ ba, cô bắt đầu thay đổi.

Cắt tóc ngắn giống Rihanna, ăn mặc cũng không cầu kì như trước, cũng không trưng diện, nói chuyện cũng không chua chát, cô giờ đã là sinh viên năm cuối, chỉ vài tháng nữa là ra trường, cô cũng quyết định sau khi ra trường sẽ bay sang Hy Lạp ở cùng bố mẹ, cô không muốn ở lại cái nơi đầy đau thương này nữa.

Hiện tại, Lăng Tịnh Hy vẫn làm việc trong tiệm cháo và bắt đầu học như điên để không suy nghĩ vẩn vơ, hình tượng của cô bây giờ khiến Gia Tiểu Mẫn chỉ phán một câu ... Một sách.

Trời bắt đầu lạnh thêm bởi mùa đông kéo đến, Lăng Tịnh Hy vận một chiếc quần Jean xanh kết hợp áo sơ mi tay lửng, mang giày thể thao chạy tới chạy lui trong cửa hàng.

Bởi vì đã qua mùa đông nên tiệm cháo sẽ rất đắt khách vì thế cô chạy ngược chạy xuôi, mệt muốn đứt hơi mà vẫn không thờ nổi.

“Tịnh Hy, đem cháo này ra cho khách ở ngoài xe kia đi.”

Ông chủ đưa cô hộp cháo, tay chỉ ra cửa nơi chiếc xe Koenigsegg Agera R màu trắng đang đậu.

Lăng Tịnh Hy than thầm trong lòng, cô cảm thấy thế giới này thật không công bằng, tại sao có người thì nghèo đến mức không có áo mặc, còn người thì giàu đến nỗi chỉ biết quẳng tiền vào mấy thứ xa xỉ đó chứ.

Mang tâm trạng không vui, đi nhanh ra phía trước nhưng vô tình đụng trúng một cô gái trước cửa, cô gái té ngã xuống đất.

“O, xin lỗi, chị không cố ý, em không sao chứ ?” – Lăng Tịnh Hy vội vã xin lỗi.

Cô gái đứng dậy nhìn Lăng Tịnh Hy với vẻ mặt vô cảm, Lăng Tịnh Hy lúc này mới quan sát rõ, cô gái trước mặt rất đáng yêu, nhìn giống như búp bê vậy ...

Đôi mắt màu hổ phách, đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận, làn da trắng hơn cả cô, lông mi dày và dài nhìn như cây quạt xếp ... đẹp thật.

Cô gái không trả lời chỉ đưa tay đón lấy hộp cháo rồi đưa tiền sau đó xoay người bỏ đi. Lăng Tịnh Hy đứng nhìn ngây ngốc không hiểu nhưng khi thấy cô gái bước lên chiếc xe sang trọng đó, cô mới biết.

‘ Thì ra là đại tiểu thư con nhà danh giá.’ – Nghĩ thầm trong lòng, cô lắc đầu quay người vào trong tiếp tục làm việc.

“ Tịnh Hy.”

Đang dọn đồng chén đĩa trên bàn, một giọng nói trầm thấp phía sau lưng, cô xoay người nhìn.

Trước mặt, một thanh niên vận bộ vest bạc, dáng người cao ráo, đôi mắt đen láy hớp hồn, môi nở nụ cười nhẹ, tay cầm bó hoa hồng lớn đi đến trước mặt cô.

Lăng Tịnh Hy khẽ cười. – “ Hôm nay cậu không đi làm sao ?”

“ Chưa tặng được hoa, làm sao đi được.” – Thái Phàm nhàn nhạt nói.

“ Ở bên trong, đừng khiến cậu ta đập bẻ đồ là được.”

Thái Phàm gạt đầu rồi đi vào trong, Lăng Tịnh Hy lắc đầu, từ ngày Gia Tiểu Mẫn tỏ vẻ thương xót Thái Phàm thì hẳn ta thay đổi 180 độ quay sang cửa cảm Gia Tiểu Mẫn, ngày ngày như cún con đeo bám Gia Tiểu Mẫn khiến cô nàng bực bội.

Lúc thì tặng hoa, lúc thì tặng trang sức, hoặc lên đi theo hai cô nàng đi shopping ... nhưng Gia Tiểu Mẫn chỉ xem hán như không khí.

Lăng Tịnh Hy vô thức nhớ tới Vương Thiệu Phong, lúc trước hẳn ta vì theo đuổi cô cũng làm thế nhưng chưa bao giờ tặng cô mấy thứ đắt tiền, chỉ là hoa và thú nhồi bông ... Lăng Tịnh Hy cười khổ, thì ra muốn quên một người lại khó đến như vậy.

“ Rầm” – Như có tiếng đập cửa, Lăng Tịnh Hy quay về hiện tại, nhìn về phòng nghỉ thấy Thái Phàm ôm bó bông nát bầy đi ra, mặt méo xẹo.

“ Hôm nay cửa hàng đông khách, cậu ấy bận quá nên đâm ra bực bội, mai cậu hãy đến.” – Lăng Tịnh Hy giải thích dù không biết đây là lần thứ mấy 100.

Thái Phàm xụ mặt đi ra, bó hoa bị nhét vào tay Lăng Tịnh Hy.

“ Hẳn đi chưa ?” – Gia Tiểu Mẫn lú nửa cái đầu nhìn Lăng Tịnh Hy.

“ Hazi, mình thấy Thái Phàm cũng được mà, con nhà giàu, ga lăng, lại chiều bạn như thế, cậu còn muốn gì nữa ?”

Vừa nói cô vừa thấy bó hoa nát như rau xuống giỏ rác.

“ Mình không thích mấy tên công tử bột ... A, tôi tới đây.”

Gia Tiểu Mẫn không muốn nghe Lăng Tịnh Hy căn nhắc, cô vờ như có khách gọi, chạy đi mất.

Lăng Tịnh Hy cười cười, cô biết rõ việc Gia Tiểu Mẫn từ chối Thái Phàm, cũng vì " Thanh mai trúc mã." của cô nàng mà thôi nhưng đến giờ không biết cái tên đó hiện ở phương trời nào rồi.

Lăng Tịnh Hy quay lại hiện thực, tiếp tục làm việc ... Cuộc sống một năm qua của cô vẫn thế, sáng đi học, chiều đi làm, tối về nghe nhạc, đọc sách ... Tuy đơn giản nhưng lại thấy bình yên vô cùng.

Cô không muốn nghĩ đến thù hận, bởi biết chỉ có hai bàn tay trắng, lấy gì đấu lại người ta.

Nhìn ra bên ngoài, cô ước gì cuộc sống cứ thế trôi qua, cô nguyện cả đời không yêu thương ai chỉ mong đổi lại cuộc sống yên bình bên người thân và bạn bè mà thôi.

Nhật Bản.

Trong tiếng nhạc diên cuồng hòa cùng điệu nhảy mê ly của các vũ công gợi cảm.

Vương Vũ Hàn nhàn nhã nghịch ly rượu trên tay, đôi mắt có vẻ ngà ngà say.

Một năm qua, hấn vẫn điên cuồng tập trung vào công việc, mới qua Nhật Bản một năm mà hấn đã thu mua 12 khu đất lớn cùng 25 khu đất nhỏ, tuy không nằm trong dự tính nhưng hấn cảm thấy cũng đủ thỏa mãn.

Nhưng trong lòng vẫn thấy thiếu thứ gì đó ... là mất mát, trống rỗng, không giải thích được.

Đang nhắm nhĩ ly rượu mạnh, một dáng người ẻo lả đứng trước mặt hấn, ăn mặc lòe loẹt, trang điểm như hát tuồng, nở nụ cười với hấn.

“Vương tiên sinh, đây là Hi Hi, cô ấy vẫn là xử nữ, hôm nay cô ấy mới ra làm, tôi đặc biệt để cô ấy tiếp ngài, chúc ngài một đêm thật vui vẻ.”

Má Mi biết rõ Vương Vũ Hàn đang không vui, cần người hầu hạ nên nắm bắt cơ hội đẩy con gái yêu quý đến bên hấn, chỉ cần lên giường một đêm thôi là con bà sẽ đạt đến đỉnh cao của danh vọng.

Má Mi vừa nói xong đã lui xuống, cô gái tên Hi Hi nũng nịu đi đến ngồi bên cạnh Vương Vũ Hàn, lấy ly rượu trên tay hấn, giọng trong trẻo vang lên.

“Vương tiên sinh, Hi Hi mời ngài một ly.” – Nói xong cô uống cạn.

Vương Vũ Hàn giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc ấy, xoay mặt nhìn cô gái đang dựa vào mình nhưng sau đó cảm thấy thất vọng, cũng không hiểu vì sao ?

“Cô tên Hi Hi.” – Hấn lạnh nhạt nói.

“Vâng, Hi Hi hôm nay sẽ hầu hạ ngài thật chu đáo.”

Cô phả một luồng hơi nóng vào tai hấn, Vương Vũ Hàn có chút say bởi tiếng nói của Hi Hi, hấn không nhiều lời, hấn trực tiếp ôm cô đi vào thang máy, lên tầng trên cùng, vào phòng Vip, trực tiếp thấy cô lên giường, người cũng đè lên cô.

Hi Hi hoảng hốt trước hành vi của Vương Vũ Hàn, cô từng nghe nói Tổng giám đốc Vương thị là người lạnh lùng, bá đạo, không hề chủ động đụng vào đàn bà, chỉ để họ tự nguyện dâng lên nhưng hôm nay Hi Hi cảm thấy toàn bộ điều sai sự thật, nhưng cũng có thể là cô có sức quyến rũ nên mới hấp dẫn được hấn.

Về việc Má Mi nói cô còn là xử nữ hoàn toàn sai, cô đã lên giường với biết bao đàn ông nhưng mỗi lần xong đều đi và lại để mình lên giá cao, vì đa số đàn ông chỉ thích chơi xử nữ mà thôi.

“A ...” – Đang suy nghĩ thì môi bị cắn mạnh, nụ hôn mãnh liệt kéo tới làm Hi Hi muốn nghẹt thở, cũng không biết hấn đã cời trần khi nào cũng không biết cô bị hấn lột sạch khi nào, chỉ biết hiện giờ hai người đang khỏa thân.

“A ...” – Một lực xâm nhập rất mạnh khiến hạ thể như bị xé nát, nước mắt không tự chủ trào ra nhưng sau đó bị hấn liếm sạch.

“Vương tiên sinh, ngài sao lại gấp như thế, người ta chưa chuẩn bị mà.”

Hi Hi nũng nịu chỉ ngón tay về phía vòm ngực rắn chắc của hấn.

Vương Vũ Hàn nhìn người con gái dưới thân, cái tên Hi Hi gần giống tên cô ta, giọng nói cũng giống, chỉ có khuôn mặt, ánh mắt ... hấn cười giễu, tay siết chặt eo cô, ra vào càng mạnh bạo.

“Nhắm mắt lại ... hét lớn lên cho tôi.” – Hấn ra lệnh

Hi Hi sùng sốt nhưng cũng làm theo, cô nhắm chặt mắt và bắt đầu ngân nga, từng đợt chiếm hữu mạnh mẽ khiến mọi tế bào của Hi Hi như bị vỡ nát, tay cô siết chặt vai hấn, môi bị hấn hôn kịch liệt, từng tiết tấu như muốn đâm thủng tim cô.

Lát sau, hấn cũng gầm nhẹ và phóng thẳng vào cô thứ chất lỏng mà bao nhiêu cô gái đều ham muốn, cả người mềm nhũn, bên tai nghe tiếng hấn nỉ non.

“Gọi tên tôi ... Hàn.”

Hi Hi đã mệt lả người, chỉ biết nghe theo. “Hàn.”

Như bị điện giật, hấn lại lật người cô và tiếp tục cuộc hoan ái.

Mặt trời đã lên cao, ánh sáng chiếu vào căn phòng hỗn độn.

Hi Hi vừa mở mắt thì thấy khuôn mặt Vương Vũ Hàn đang áp sát mặt mình, cô mỉm cười đắc ý, bởi vì cô là người đầu tiên được nhìn thấy vẻ mặt hấn khi ngủ lúc này, cô nhất định sẽ khoe với đám chị em để họ tức chết.

Ngũ quan tuần mi đầy kiêu ngạo, đôi môi màu bạc quyến rũ, hàng chân mày rậm rạp, khuôn mặt này đã hấp dẫn biết bao nhiêu người con gái ...

Tay cô vô thức sờ lên, kéo một đường dài xuống sống mũi ... Bỗng nhiên hấn mở mắt nhìn cô với vẻ mặt muốn giết người.

“Á.” – Cô ngã nhào xuống giường với lý do bị hấn đạp.

“Cút.” – Vương Vũ Hàn tức giận quát.

“Hàn ... anh ...” – Chưa nói hết câu, cô đã bị hấn siết chặt, cô trợn mắt nhìn.

“Cô dám kêu thêm một lần nữa, tôi đảm bảo cô sẽ không nhìn thấy mặt trời ... Cút ngay.” – Mặt hấn hiện lên tia máu chết chóc.

Hi Hi không hiểu sao hấn lại trở nên như vậy ? không phải lúc tối hấn đã bảo cô gọi hấn như thế sao ? Tại sao lại thay đổi nhanh như vậy ?

Nhưng không dám ở lại đâu, cô quơ lấy quần áo, mặc vào có chút lộn xộn nhưng tính mạng là trên hết, chạy thẳng ra ngoài.

“Dương Nghị.” – Hấn biết thuộc hạ đang ở bên ngoài nên lên tiếng gọi.

Dương Nghị đi vào, vẻ mặt không cảm xúc cúi đầu chờ lệnh.

“Tôi không muốn thấy cô ta xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Chỉ một câu nhưng Dương Nghị hiểu ra hàm ý của hấn nên chỉ gật đầu.

“Bên ông Kamawa có nói gì không ?” – Hấn lại lên tiếng.

“Vâng, ông Kamawa bảo nếu ngài vẫn muốn tiếp tục hợp tác thì ông ấy sẽ rất vui, ông ấy sẽ tặng ngài tuổi Thọ Đào, coi như thành ý hợp tác của hai bên.”

“Nói với ông ấy, tôi không muốn hợp tác ba năm mà muốn lâu hơn nữa.” – Hấn mặt áo vào đi đến cửa sổ ngắm tuyết đang rơi.

“Tôi cũng đã nói với ông ấy, ông ấy đồng ý và muốn mời ngài đến quán trà đạo, cùng ông ấy xem điệu nhảy truyền thống và bắt đầu bàn về chuyện hợp đồng.”

“Nói với ông ta, tôi có việc quan trọng, không đi được ... cậu đem cặp ngọc thạch Song Long đến tặng ông ấy, coi như chuộc lỗi.”

“Thuộc hạ đã biết, thuộc hạ sẽ đi làm ngay.” – Dương Nghị lui ra đến cửa.

“Khoan đã.” – Hấn dừng một chút, như suy nghĩ gì đó.

“Xử lý nhanh mọi việc, chuẩn bị về nước.”

Dương Nghị sửng sốt, đây là lần đầu tiên Vương Vũ Hàn muốn về nước nhanh như thế, theo như hấn biết, Vương Vũ Hàn một khi đặt chân đến đất nước nào cũng phải thu mua gần hết số đất nơi đó mới chịu quay về, vì sau lần này lại muốn về nhanh như thế ?

Tuy khó hiểu nhưng ông chủ đã bảo, làm thuộc hạ chỉ có thể nghe theo, Dương Nghị “Vâng” một tiếng lui ra ngoài.

Vương Vũ Hàn mang về mặt trầm ngâm nhìn ra cửa sổ, đêm qua không biết có bị bỏ thuốc hay không mà lại nhìn cô ả Hi Hi gì đó ra cô ta, lại để cô ả ngủ trên giường qua đêm nữa chứ ? Rốt cuộc hấn bị làm sao thế ?

Mây nhú chặt, hít một hơi thật sâu, đôi mắt lạnh lẽo nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, có lẽ hấn chỉ vì có chút áy náy với cô mà thôi, cô ta thật đáng ghét, mong rằng cô ta sẽ không xuất hiện trước mặt hấn nếu không cô ta chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ngôi nhà nhỏ

Sau một ngày làm việc mệt mỏi, Lăng Tịnh Hy lê tấm thân sắp vỡ vụn thành từng mảnh về nhà.

Cô lên xe buýt đi khoảng 20 phút thì đến một con phố nhỏ, đi sâu vào bên trong, hai bên toàn những ngôi nhà cũ kỹ, đi khoảng 5 phút đến một dãy nhà hai tầng hơi cũ, tường nhà màu xám bị bám một chút rong rêu, Lăng Tịnh Hy từng bước một bước lên cầu thang, đi đến cửa phòng đầu tiên, cô mở cánh cửa màu xám có vài vết nứt ra đi vào trong.

Căn phòng chỉ có 30 mét vuông, vào trong là thấy ngay phòng khách nhìn thẳng phía bên trái là nhà bếp, đi tới nữa là phòng ngủ và đối diện là nhà vệ sinh.

Nửa năm trước, Lăng Tịnh Hy vẫn còn ở trong ngôi biệt thự rộng lớn nhưng vì sau đó nó bị đưa vào khu giải tỏa với lý do muốn xây dựng khu chung cư hạng sang dành khách nước ngoài sinh sống, cha mẹ Lăng Tịnh Hy đã biết từ trước, ông bà cũng không phản đối bởi trước sau Lăng Tịnh Hy cũng sẽ qua Hy Lạp định cư với ông bà nên đồng ý bán ngay căn biệt thự, kiếm thêm chút tiền để hộ thân cũng tốt, ông bà còn cho Lăng Tịnh Hy một ít tiền để thuê nhà trọ, khi nào cô tốt nghiệp thì lập tức bay sang Hy Lạp sống cùng với ông bà.

Lăng Tịnh Hy cũng không phản nản, cô biết rời xa nơi này là ước muốn lớn nhất nên đồng ý ngay, với lại chỉ còn khoảng 4 tháng nữa tốt nghiệp rồi nên cũng không có gì bất tiện, cộng thêm hiện tại cô vẫn đi làm ở tiệm cháo nên cũng có chút tiền, cuộc sống cũng ổn định không đến nỗi tệ.

Đang rửa mặt trong nhà vệ sinh, cô đứng trước gương vuốt tóc, môi cong lên cười khê, cô vẫn nhớ cái ngày mình đến cửa hàng cắt tóc, cô chỉ muốn thay đổi con người một chút, làm cho mình mạnh mẽ hơn, cứng cỏi hơn nên quyết định hót kiểu Rihanna, lúc đó ông chủ hót tóc cho cô mà cứ lắc đầu tiếc rề, nói cô có mái tóc vừa dài vừa mảnh mai nhìn vào chỉ muốn vuốt ve chứ không muốn cắt, còn nói đừng vì thất tình mà cắt đi rất tiếc.

Cô liền cười nghiêng ngả, không lẽ muốn cắt tóc ngắn thì chỉ có lý do đó thôi sao ? ... Hazi, không lẽ các ca sĩ, diễn viên nổi tiếng cũng thế chắc.

Dưới sự tận tình của ông chủ, rốt cuộc cô cũng chỉ cắt ngắn tới vai, ông chủ dĩ nhiên rất hài lòng còn khen trong cô rất nữ tính, rất trẻ trung, rất rất rất ... sau đó cô cũng thoát khỏi những câu tán bốc của ông chủ và vui vẻ ra về.

Sau khi cắt xong thì đi tìm Gia Tiểu Mẫn hỏi xem cô trông thế nào ? cô nàng nhìn cô sau đó không có biểu hiện gì chỉ quăng cho cô hai chữ. – “Đồ điên.”

Nhưng sao đó Gia Tiểu Mẫn vẫn phải chấp nhận vì tóc là của cô dù cô có cạo trọc thì cô nàng cũng không thể làm gì được.

Vệ sinh thân thể xong, cô nấu gói mì ngồi ăn, vừa đọc sách vừa ăn là tục lệ từ trước đến giờ của cô bởi ở nhà cô không có ti vi, cũng không có radio, một phần vì không có tiền, một phần vì cô thích không gian yên lặng như thế bởi nó làm tâm tình cô dễ chịu hơn nhiều.

Tiếng di động vang lên, Lăng Tịnh Hy buông tô mì xuống, nhìn chủ số máy lắc đầu nhưng vẫn bắt máy.

“Chưa gì nhớ mình rồi sao ?” – “Cô ra về chộc ghẹo.

Đầu dây bên kia, Gia Tiểu Mẫn giả bộ nôn. Sao đó nghiêm túc.

“Ngày mai sinh nhật của tên phiền phức kia, cậu mua quà gì chưa?”

Nghe thôi cũng biết là ai, Lăng Tịnh Hy cười nhạt.

“Nói không quan tâm tới người ta, giờ tới sinh nhật người ta lại hỏi mua gì, động tâm rồi sao ?”

“Động cái đầu cậu, mình chỉ hỏi thế thôi, mình thì mua rồi, một cái Caravat màu đỏ, được không ?”

Lăng Tịnh Hy bị sặc. – “Sao không mua màu vàng hay cam luôn đi.”

Gia Tiểu Mẫn hiểu ý, cười khi – “Mình cũng mua luôn rồi nên cậu khỏi cần mua, giá chỉ 30 tệ thôi, rẻ không ? mình mua trên mạng, thấy bán 80 tệ mình trả còn 30 tệ, mình hay không nà ?”

Lăng Tịnh Hy ghen luôn. – “Người ta theo đuổi cậu tặng toàn hàng hiệu mà cậu lại đem hàng tồn kho tặng người ta, nhờ cậu ta biết thì sao đây ?”

“Xi, mình đâu bảo hấn làm thế ? mà dù hấn biết thì làm gì được mình nà, thôi cúp máy, ngày mai gặp, mình còn kiểm giấy gói quà.”

“Cậu không định lấy giấy báo gói quà đó chứ ?” – Tuy là dò hỏi nhưng khả năng này rất cao.

“Dĩ nhiên là không, mà cậu yên tâm mình lấy giấy dán tường của mấy bà ở xóm gói lại là xong, thôi cúp máy nha.”

Lăng Tịnh Hy lắc đầu, cô cúp máy tiếp tục ăn mì, không hiểu sao Gia Tiểu Mẫn lại thả tay như vậy ? không lẽ tên thanh mai trúc mã gì đó quan trọng lắm sao?

Áo Cũ.

Đứng trước tấm bảng hiệu lớn, Lăng Tịnh Hy thật muốn quay đầu bỏ chạy, tuy đã hơn một năm nhưng giờ thấy nó, tâm tình cô rất khó chịu, cũng không biết tên Thái Phàm này nghĩ sao mà lại chọn nơi phức tạp này tổ chức sinh nhật làm gì không biết.

Nhưng rồi cô vẫn không tình nguyện đi vào trong với Gia Tiểu Mẫn, nghe nói Thái Phàm đặc tiệc ở trên tầng bốn, nơi dành cho khách thượng lưu vì thế hai người đi thẳng đến thang máy.

Lăng Tịnh Hy hít sâu một hơi đi vào thang máy, đã hơn một năm, mọi chuyện hãy cho vào dĩ vãng.

Khi thang máy đi lên tầng bốn, hai cô gái bước ra khỏi thang máy thì mở to mắt nhìn khung cảnh trước mặt, đúng như phong cách thượng lưu, trên nền gạch trải thảm đỏ, giữa phòng là chùm đèn lớn, những chiếc bàn được đặt theo thứ tự sát vách tường nhưng họ không dùng ghế đơn mà dùng loại ghế salon dài cũng màu đỏ sẫm, phía bên tay phải các cô là dàn nhạc giống giao hưởng, một cô ca sĩ mặc bộ váy ngắn màu vàng đang hát bài “From Shara With Love”, bài nhạc tuy rất xưa nhưng vẫn được nhiều người yêu thích bởi âm điệu nghe rất êm tai.

Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn mới bước vào cũng không ít cặp mắt dòm ngó, bởi hôm nay hai người trong rất bắt mắt.

Gia Tiểu Mẫn vận một chiếc váy liền màu xanh nhạt, tóc cũng búi lên, trang điểm cũng nhẹ, trong cô hôm nay rất thanh nhã, dịu dàng giống một tiểu thư danh giá.

Lăng Tịnh Hy thì vận một chiếc váy trắng rời dài hơn gối, phối cùng áo sơ mi vàng nhạt không tay để lộ bờ vai trắng nõn, thật ra cô muốn mặc quần Jean cùng áo thun nhưng bị Gia Tiểu Mẫn trừng mắt đến mức muốn nuốt cô vào bụng nên cô đành để Gia Tiểu Mẫn xem mình như ma nơ canh mặc sức mà thay đồ.

“Hôm nay hai bạn thật đẹp.”

Thái Phàm từ đầu đi tới, tuy là lời khen đối với hai người nhưng ánh mắt lại dừng trên người Gia Tiểu Mẫn.

Gia Tiểu Mẫn cũng nhìn Thái Phàm, đánh giá hần từ trên xuống, hôm nay Thái Phàm vận Tây Âu màu xanh sẫm, giày da sang bóng, tuy cô vẫn thấy hần mặt Tây Âu mỗi ngày nhưng hôm nay trong bảnh hơn, có thể Tây Âu đi làm khác hần Tây Âu dự tiệc nên cô thấy khác cũng nên.

“Thái Phàm, sinh nhật vui vẻ.” – Lăng Tịnh Hy không phải muốn quấy rầy không khí quá dị này nhưng đứng hoài không phải cách tốt, cô vừa nói vừa đưa quả về phía Thái Phàm, trong lòng cũng cầu mong khi hần mở ra xem sẽ không chết ngất.

“Các cậu đến là mình vui rồi, quà cáp làm gì tốn kém” – Thái Phàm khiêm tốn nói nhưng vẫn mong muốn sẽ được xem quả của Gia Tiểu Mẫn ngay.

“Nói cũng phải, biết cậu nói thế mình đã không mua, đỡ tốn 30 ....”

Mới nói một nửa, miệng của Gia Tiểu Mẫn đã bị Lăng Tịnh Hy bịt lại, Gia Tiểu Mẫn nhú mày bất mãn.

“Ha, cũng trễ rồi, chúng ta nhập tiệc đi ha.”

Lăng Tịnh Hy nói xong trừng mắt mới Gia Tiểu Mẫn, bảo cô không được lăm lời.

Gia Tiểu Mẫn lè lưỡi, cô có sao nói vậy, sự thật mắt lòng còn hơn để hần biết, hậu quả ... Ấy da, cô rất muốn thấy vẻ mặt hần khi đó quá đi.

Sau một lúc trừng qua liếc lại, buổi tiệc cũng bắt đầu, nói là sinh nhật nhưng chả có bánh kem, cũng chỉ có ít đồ ăn và vài người bạn nhưng vì tầng này dành cho giới thượng lưu nên bọn họ chỉ được một xó ở một góc mà thôi, dù gì Thái Phàm cũng chỉ muốn ra oai cho Gia Tiểu Mẫn chứ muốn bao cả tầng này ... Chắc, chắc ... đợi hần tiếp quản công ty của mẹ hần thì cũng còn may.

Sau hai tiếng đồng hồ, cuối cùng ai nấy cũng không còn nhìn thấy nổi ánh mặt trời ngoài trừ Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn bởi hai cô nàng đã dùng tuyệt chiêu “Trộm Long Trảo Phụng”. Rượu đổi thành toàn nước lã.

“Chúng ta ra khiêu vũ đi.” – Thái Phàm mặt đỏ như cà chua lão đảo kéo Gia Tiểu Mẫn ra sàn, cô nàng ai oán giậm chân đi theo, dù muốn chạy cũng không được bởi tên này dùng sức trâu mà.

Lăng Tịnh Hy thấy Gia Tiểu Mẫn dùng đôi mắt sắp có bão tới cầu cứu cô, Lăng Tịnh Hy thờ dài đứng dậy đi ra sàn, một tay nắm lấy tay Gia Tiểu Mẫn quăng ra khỏi sàn, tay còn lại bắt lấy tay Thái Phàm, chỉ một giây cô đã nhào vào hần.

Gia Tiểu Mẫn thoát nạn chạy ủa về salon, uống nước giảm nhiệt. Về Thái Phàm tuy đã có men rượu nhưng vẫn thấy rõ bạn nhảy đã đổi người, hần định buông ra nhưng bị Lăng Tịnh Hy ôm chặt không cho đi.

“Nhảy với mình một bài không được sao?” – Tuy giọng nói nhẹ nhàng nhưng trong lòng thầm mắng mười mấy đời tổ tổ nhà Gia Tiểu Mẫn, hôm nay cô phải hy sinh quên mình vì bạn rồi.

“Dĩ nhiên là được.” – Thái Phàm cúi đầu, ôm eo Lăng Tịnh Hy đứng đưa theo điệu nhạc.

“Tịnh Hy, nói cho mình biết vì sao Tiểu Mẫn không chấp nhận tình cảm của mình vậy?” – Do dự một lát hần quyết định hỏi thẳng vấn đề.

“Không hợp.” – Đó là tổng kết của Lăng Tịnh Hy sau mấy lần thấy Thái Phàm bị Gia Tiểu Mẫn cự tuyệt.

“Mình học giỏi, gia cảnh không tệ, mình lại rất thích cậu ấy, vậy tại sao lại không thích mình?”

Thái Phàm lãi nhãi, bỏ ngoài tai cái lý do không đầu của Lăng Tịnh Hy.

Lăng Tịnh Hy lắc đầu. – “Thích một người, là mong người đó vui vẻ mỗi ngày, hạnh phúc cả đời, ... Tiểu Mẫn là một người thích gì làm nấy, không thích bị trói buộc, cách cậu theo đuổi cậu ấy có thể có hàng vạn cô thích thú nhưng đối với Tiểu Mẫn chỉ là sự trói buộc vô hình mà thôi.”

“Trời buộc gì chứ ? tôi thích cậu ấy thất sự mà.” – Thái Phàm lẩm bẩm.

“Nếu cậu thích hay yêu một người thì phải tôn trọng cảm nhận của người ấy, cậu cứ muốn cho Tiểu Mẫn tất cả những gì cậu có nhưng cậu có nghĩ Tiểu Mẫn muốn nhận hay không ? ... với lại Tiểu mẫn còn vị Thanh Mai Trúc Mã của cậu ta nữa, mình nghĩ cậu biết ?”

Thái Phàm chán nản gật đầu, ai nói không biết, tai của hắn ngày nào cũng bị Gia Tiểu Mẫn rửa bằng bốn chữ đó sắp phát điên lên rồi.

“Giờ mình phải làm sao đây?” – Cuối cùng hắn cũng nói được một câu.

“Buông tay ... đó là cách duy nhất, mà mình thấy trên đời này còn biết bao cô gái, cậu cần gì vì một bông hoa mà bỏ cả khu vườn.”

Khi so sánh Gia Tiểu Mẫn với một loài hoa, thật Lăng Tịnh Hy không biết cô nàng hợp với hoa gì nữa.

Thái Phàm nghe xong, mắt sáng lên nhìn Lăng Tịnh Hy không chớp mắt mà Lăng Tịnh Hy cảm thấy có dấu hiệu chẳng lành, cô trừng mắt.

“Ngoại trừ mình ra muốn hái bông nào cũng được.”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy ? mình chỉ là thấy cậu nói đúng thôi mà nhưng giờ mình rất buồn, muốn khóc quá.”

Lăng Tịnh Hy kêu trời không thấu, đàn ông gì mà muốn khóc, cô thề với lòng hắn mà khóc cô sẽ cho một cước bay xuống lầu luôn ... nhưng nói đi phải nói lại, từ khi nào mình trở thành chuyên gia tâm lý vậy ta.

“Được rồi, cậu đừng khóc, hôm nay là sinh nhật cậu mà, vui lên chút đi, bắt quả hôm nay mình cho cậu mượn vai để dựa nhưng không được khóc nghe chưa ?”

Hình như có gì đó không đúng, nên đổi ngược lại hình ảnh một chút thì phải, cô là nữ kia mà ... Ui, thôi kệ, xong chuyện này tìm Gia Tiểu Mẫn tính xỏ sau.

Thế là Thái Phàm ôm chặt Lăng Tịnh Hy, cầm tựa vào gáy cô, tay cũng ôm cô vào lòng, bắt đầu lẩm nhảm, còn Lăng Tịnh Hy thảm nguyện rửa Gia Tiểu Mẫn, thêm đó là cầu trời cho tên này mau chấm dứt hồi tụng kinh nếu không cô không khổng chế được bản thân mà đánh hắn một trận cho phơi thay tại chỗ này.

Giữa sàn nhảy, những cặp tình nhân đang đưa theo điệu nhạc thật lãng mạn, cặp đôi Lăng Tịnh Hy và Thái Phàm được chú ý nhiều nhất bởi hai người giờ không giống như đang khiêu vũ mà giống đang ôm nhau làm chuyện mờ ám hơn.

Dĩ nhiên cảnh đẹp như thế không thoát khỏi đôi mắt như điều hâu rét lạnh đang quan sát họ trong một góc tối ở gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trốn không thoát

Trong góc tối, Vương Vũ Hàn vận Tây Âu tối màu, sắc mặt lạnh rét cả sống lưng quan sát đôi nam nữ đang ôm ấp trước mặt.

Từ lúc Lăng Tịnh Hy bước chân ra khỏi thang máy thì hắn đã thấy cô, trong lòng có chút khó chịu, cũng có chút phản khởi nói trắng ra ... rất phức tạp.

Hôm nay sau khi hợp cổ đông xong, hắn thấy hơi mệt mỏi nên muốn giải khuây vì thế hắn đến Áo Cũ uống chút rượu, cũng không nghĩ mới về nước lại gặp được Lăng Tịnh Hy tại nơi này, càng không nghĩ cô gái ngày trước hay khóc lóc ý ỏi không muốn buông tha Vương Thiếu Phong giờ lại ân ái với một tên đàn ông khác ... đúng là đàn bà phóng đảng, miệng nói thế này nhưng quay đi lại hành động ti tiện như vậy.

Nhìn hai người cứ ôm ôm ấp ấp khiến trong lòng hắn cảm thấy khó chịu, hắn nhíu chặt mày. – “Dương Nghị.”

Dương Nghị không cần Vương Vũ Hàn nói gì mà vẫn hiểu ý của hắn bởi Dương Nghị cũng thấy rõ Lăng Tịnh Hy và từ lúc cô bước ra khỏi thang máy thì ông chủ cứ nhìn cô không chớp mắt, chỉ là Vương Vũ Hàn vẫn im lặng nên hắn cũng không muốn nói nhiều.

Lăng Tịnh Hy cố không đập vào chỗ hiểm của Thái Phàm bởi cảm nhận tên này đang có ý đồ xấu xa, tuy hắn đã say nhưng bản tính cảm thụ của đàn ông vẫn đánh ngã lý trí, cô muốn đẩy hắn ra nhưng chưa kịp làm gì thì nhạc bỗng nhiên tắt mà Thái Phàm thì bị ai đó kéo mạnh một cái té ngã xuống đất, Lăng Tịnh Hy giật mình định đến đỡ hắn thì Dương Nghị chắn ngang cô, nghiêm mặt nói.

“Lăng tiểu thư, Vương tiên sinh muốn gặp cô.”

Không cần Dương Nghị nói, chỉ cần thấy hắn thôi cũng biết tên kia đang ở đây, cô nhìn xung quanh một lượt rồi ánh mắt rơi xuống người Vương Vũ Hàn đang chéo chân ngồi đó, xung quanh hắn lại tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, dù không tới gần vẫn cảm nhận được bởi đôi mắt sắc lạnh đó.

Lăng Tịnh Hy theo bản năng lùi lại một chút, chưa kịp nói gì thì Gia Tiểu Mẫn từ đâu chạy tới chắn ngang cô, trùng mắt với Dương Nghị.

“Tên háo sắc, ai cho phép bắt nạt Tịnh Hy, mau xéo đi, đồ đại sắc lang.”

Dương Nghị nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt hơi phức tạp nhưng cũng khôi phục rất nhanh, cũng không để tâm đến Gia Tiểu Mẫn, hần nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Lăng tiểu thư, mong Lăng tiểu thư đừng để Vương tiên sinh đợi lâu.”

“Đại sắc lang nếu tên Vương Thiếu Phong đó muốn gặp Tịnh Hy thì lăn ra đây đi.”

Gia Tiểu Mẫn ăn gan hùm nên hét to.

Dương Nghị mặt tối sầm – “Vị tiểu thư đây mong cô tránh qua một bên nếu không tôi sẽ không khách khí.”

Khí thế của hần làm Gia Tiểu Mẫn phải nuốt nước bọt, lại muốn cầu cứu Thái Phàm nhưng tên kia giờ đã nằm ì ra đất giống một xác chết chỉ chờ mong người ta đem đi chôn là cùng.

Lăng Tịnh Hy không muốn Gia Tiểu Mẫn gặp chuyện, cô kéo tay cô nàng nhỏ giọng.

“Không phải Vương Thiếu Phong, là ... Vương Vũ Hân, anh trai của cậu ta.”

Lần này Gia Tiểu Mẫn chỉ muốn uống một chai rượu mạnh mong nó làm mình say ngay lập tức bởi cô biết rõ Vương Vũ Hân là kẻ lãnh khốc, tàn nhẫn hơn bất cứ ai, dù cô hay đùa bỡn cùng Vương Thiếu Phong nhưng mỗi lần vô tình gặp Vương Vũ Hân là câu giờ bỏ chạy ngay lập tức, dù hần chưa hề biết cô mang họ gì.

Thấy cô bạn như bị điểm huyết, Lăng Tịnh Hy thờ dài trong vô vọng, giờ chỉ còn cách đối mặt, coi như xui xẻo, hôm nay ra đường không coi ngày vậy.

“Tiểu Mẫn, cậu về trước đi, mình đi nói chuyện với anh ấy một chút.”

“Không được, lỡ tên đó giết cậu sao ?”

Không phải Gia Tiểu Mẫn nói đại, mà thật sự có thể như thế, bởi Lăng Tịnh Hy đã ăn gan cạp, uống mật gấu nên mới đá Vương Thiếu Phong, mà tên này lại là em trai của tên lãnh khốc kia, cô rất sợ ngày này năm sau phải đi mua hoa viếng mộ Lăng Tịnh Hy lắm.

“Cậu suy nghĩ đi đâu vậy ? mình sẽ không sao đâu ... được rồi nếu mai không thấy mình đi học thì báo cảnh sát, OK ?”

Gia Tiểu Mẫn cắn chặt môi, cố gắng gạt đầu, giờ có nói gì cũng như không ? đành chờ ngày mai xem ra sao cái đã.

Cô nói vài câu với Lăng Tịnh Hy, đi đến chỗ Thái Phàm đá mạnh hần một cái, rồi bảo mấy tên đang trốn sau chậu hoa khiến hần về, trước khi đi ra cửa cô liếc Dương Nghị mắng một tiếng. – “Đại sắc lang.”

Dương Nghị vẫn nghiêm mặt không nói nhìn Lăng Tịnh Hy rồi làm tư thế mời, mời cô đi đến chỗ Vương Vũ Hân.

Lăng Tịnh Hy cố không cho run rẩy, đi đến chỗ hần, trong lòng vẫn báo cổ lên, phải mạnh mẽ.

Khi đã đứng trước mặt hần, vẻ mặt cô cũng trở nên bình thường, giọng nói lạnh nhạt cũng không phải chào hỏi.

“Vương tiên sinh,. Không biết ngài tìm tôi có gì chỉ bảo ?”

Vương Vũ Hân nhìn người con gái trước mặt, Lăng Tịnh Hy khác đi rất nhiều, mái tóc dài ngày trước giờ chỉ còn ở ngang vai, ăn mặc cũng không cầu kỳ hay khiêu gợi như trước, cũng không trang điểm lòe loẹt, trong cô thanh nhã lại mang chút cá tính khiến hần có chút thất thần.

Sau một lúc hần cũng lên tiếng.

“Lăng tiểu thư hình như trí nhớ không được tốt cho lắm, có muốn tôi nhắc lại không ?”

Hần cũng không vòng vo làm gì nên trực tiếp hỏi.

Lăng Tịnh Hy chợt nhớ lại lời hứa, cô hơi cau mày nhưng vẫn bình thản nói.

“Tôi nhớ rất rõ nhưng mong Vương tiên sinh hiểu cho, tôi không hề muốn xuất hiện trước mặt ngài, vì hôm nay là sinh nhật của bạn tôi nên tôi mới tới đây, nếu tôi biết Vương tiên sinh có mặt tại đây thì tôi nhất định sẽ không đến.”

“Quả là đàn bà nói dối không hề chớp mắt ... Lăng Tịnh Hy, cô nghĩ tôi tin sao ?”

“Nếu Vương tiên sinh không tin tôi cũng đành chịu, chỉ mong Vương tiên sinh giờ cao đánh khề.”

Cô biết hôm nay không tránh khỏi bị phi bán nên chấp nhận hết, chạy không thoát thì thôi chấp nhận trừng phạt vậy.

Vương Vũ Hàn đứng dậy đi đến chỗ cô, lại là hương thơm dễ chịu đó, hần lại tham luyến muốn hít nhiều hơn, hương vảnh tai cô nói nhỏ.

“Vây cô nghĩ tôi nên làm gì cô đây?”

Hồi thờ nam tính cùng mùi xạ hương khiến Lăng Tịnh Hy hơi run, cô lùi một bước tránh né nhưng tay bị hần giữ chặt không cho trốn tránh, môi hần cong lên về tà mị, không nói một lời kéo cô đi vào thang máy.

Lăng Tịnh Hy hoảng sợ giẫy ra nhưng vô dụng, trời bất công sao cho đàn ông thì sức như trâu bò còn đàn bà thì sức lực chỉ như con thỏ, sự chênh lệch quá lớn khiến Lăng Tịnh Hy chỉ biết đi theo sau.

Lên tầng cao nhất, cô phát hiện nơi đây giống một ngôi nhà kín, có hồ bơi, có quán Bar, có phòng tập thể hình, ... còn nhiều thứ khác, trên này nhìn rộng rãi, lại rất thoải mái.

Chưa nhìn hết xung quanh, cả người đã đẩy vào một căn phòng sang trọng, bên trong trang trí hai màu đen trắng, vừa vào đã thấy chiếc giường lớn màu đen, Lăng Tịnh Hy hoảng sợ muốn bỏ chạy nhưng bị hần nắm chặt tay.

Vương Vũ Hàn nhìn mấy tên vệ sĩ ra lệnh. – “Không có sự cho phép của tôi, bất cứ ai cũng không được vào.”

Mấy vệ sĩ cùng Dương Nghị cúi đầu hô “Vâng” sau đó khuất bóng khỏi cánh cửa.

Lăng Tịnh Hy biết việc gì sẽ xảy ra với mình, đang cố giẫy khỏi cánh tay hần, hét lớn.

“Vương tiên sinh, mong ngài buông tay ra, tôi biết tôi không nê ....”

Chỉ sau đã bị Vương Vũ Hàn nuốt vào trong miệng, Lăng Tịnh Hy tròn mắt nhìn hần, cả người bị ôm chặt cùng hần ngã thẳng xuống giường lớn, cô đẩy hần ra nhưng không được, trên môi lại truyền đến cơn đau như bị ai đó cắn, lưỡi cũng bị cuốn lấy rất khó chịu.

Lăng Tịnh Hy nước mắt muốn trào ra nhưng cố chịu, cô muốn cắn xuống cái lưỡi không an phận đó, ai ngờ Vương Vũ Hàn biết được ý định của cô, tay bóp chặt cằm cô không cho cô làm càn.

Cằm bị nắm chặt đến phát đau, môi cũng đau, lưỡi cũng đau, cả thân người bị hần đè nặng, bất lực không phản kháng được đành phải để mặt hần cuồng hôn.

Vương Vũ Hàn thấy cô không chống cự nên hôn càng mạnh bạo hơn nhưng sau đó lại dịu dàng một chút, ngay cả hần cũng không biết mình đang làm cái gì, chỉ biết khi thấy môi cô nhấp nháy trước mặt, cánh môi đỏ tươi đó khiến hần không nhịn được mà gât gao hôn lấy.

Hần hôn đến khi cô sắp thở không nổi mới buông cô ra, ánh mắt nhìn cô có chút phức tạp, đôi mắt cô vẫn trong veo sâu thẳm như thế, hần vẫn luôn cảm thấy mình đã thấy nó ở đâu rồi nhưng không nhận ra, đôi môi bị hần tàn sát giờ đã sưng đỏ càng thêm quyến rũ.

Lăng Tịnh Hy nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn không khác gì một năm trước, đôi mắt màu lam vẫn lạnh lùng, vẻ mặt uy nghiêm thêm chút lạnh băng, đôi môi đang khẽ nhếch lên, mắt cô chuyển hóa lạnh băng, nỗi hận sâu thẳm bị chôn dấu trôi dạt.

“Vương tiên sinh cao cao tại thượng không lẽ chuyên dùng hình phạt này đối với những kẻ như tôi sao?”

Giọng cô đầy mỉa mai nhưng Vương Vũ Hàn lại không giận mà cười lạnh.

“Chỉ dùng đối phó với kẻ tiện như cô thôi.”

Lăng Tịnh Hy trừng mắt nhưng sau đó nghe được tiếng kéo khóa, lại cảm nhận chiếc quần lót đã bị hần xé rách, cô hoảng sợ đặt tay lên ngực hần. – “Không được.”

“Đối với tôi, khi ở trên giường không nên nói hai từ đó.”

“Á.” – Đi theo câu nói đó là cơn đau bất chợt dưới hạ thể, Lăng Tịnh Hy cắn chặt môi không cho cơn tiếng nước nỏ, cô căm phẫn nhìn hần.

Vương Vũ Hàn lại cong môi, hạ thể bắt đầu động, mắt vẫn dán chặt lên khuôn mặt cô quan sát, tay hần cũng bắt đầu luồn vào áo cô xoa nắn bộ ngực đầy đặn ấy. Hần muốn cô phải cầu xin hần tha cho cô, lại rất muốn nghe tiếng cô rên rỉ nên lực bàn tay cũng mạnh hơn và động thân cũng mạnh bạo hơn.

Nhưng dù Vương Vũ Hàn có mạnh bạo bao nhiêu đôi lại không phải khóc lóc cầu xin, cũng không phải về mặt đang hoan ái mà chỉ là về mặt không cảm xúc, hần tức giận lại mạnh bạo hơn nữa.

Lăng Tịnh Hy nắm chặt ga giường, mắt nhìn thẳng vào hần, cô kiềm nén tiếng kêu sắp thoát ra khỏi miệng, cô biết mình đang chịu nhục nhã nhưng vẫn phải giữ vẻ tôn nghiêm lại, dù chỉ một chút.

Thời gian trôi qua rất chậm, chậm đến mức có thể nghe được tiếng từng giọt nước đang rơi xuống ... trên chiếc giường lớn, người đàn ông cao lớn vận

bộ Tây Âu sang trọng đang ra sức chen ép người con gái dưới thân càng lúc mãnh liệt hơn nhưng cũng chỉ có tiếng thở dốc của người đàn ông, người con gái vẫn im lặng cho đến lúc hắn gầm nhẹ và gục xuống vai cô gái.

Vương Vũ Hàn lại nghe thấy hương thơm dễ chịu ấy, đột nhiên hắn rất muốn ngủ.

“Vương tiên sinh nếu đã trừng phạt xong thì mong ngài rời khỏi người tôi được không?”

Vương Vũ Hàn nghe cô nói thế, mày nhíu chặt nhưng cũng đứng dậy, sửa sang quần áo lại một chút rồi đi đến ghế sofa lấy ra điều xì gà hút một hơi.

Lăng Tịnh Hy cũng ngồi dậy, cũng may hắn không xé đồ cô nên cô cũng chỉ sửa lại một chút, cô muốn đứng dậy nhưng hạ thể rất đau, cô cắn răng khựng lại một chút, lật túi sách đứng dậy đi đến cánh cửa, mở cửa đi ra ngoài.

“Rầm” – Cánh cửa bị bàn tay đàn ông đẩy mạnh đóng sập lại, cô xoay người nhìn hắn, thấy rõ mắt hắn đã đỏ rực, trán cũng nổi gân xanh.

“Không biết Vương tiên sinh còn muốn chỉ bảo thêm điều gì không?”

Vương Vũ Hàn không biết tại sao mình lại mất kiểm soát? Lị cảm thấy rất tức giận, khi thấy cô không nói tiếng nào mà lặng lẽ bỏ đi, lòng hắn cảm thấy hơi mất mát, cộng thêm hiện tại lời nói của cô rất lạnh nhạt càng khiến hắn muốn nổi điên.

“Không có gì muốn nói với tôi sao?”

Câu nói quá quen thuộc nhưng cô không còn như một năm trước, vẫn lạnh nhạt nói.

“Một khóc, hai nháo, ba thất cổ ... Vương tiên sinh muốn tôi chọn cách nào?”

“Cô ...” – Hắn nói được một chữ thì ngừng lại, cong môi cười khinh, tay nắm chặt cầm cô.

“Có phải đây là lý do khiến Vương Thiếu Phong yêu cô? ... Lạ lắm buột chặt.”

Cô không trả lời chỉ rũ mắt xuống, quá khứ khơi dậy không ai lại không đau lòng, tay nắm chặt thành nắm đấm, cô không muốn đổi mặt.

Vương Vũ Hàn thấy cô không nói, lại nhìn chăm chăm vào cô, tay khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng nõn mịn màng, vì cao hơn cô một cái đầu nên khi cúi xuống đập vào mắt hắn là khuôn ngực căng tròn cùng khe rãnh đang nhấp nhô theo hơi thở của cô, hạ thân tự nhiên nóng lên, hắn nhìn không được cất thành tiếng.

“Tiểu yêu tinh.”

Lăng Tịnh Hy giật mình trừng mắt lớn nhìn hắn mà Vương Vũ Hàn cũng không tránh né, cảm thấy tâm tình tốt hơn, hắn lên tiếng.

“Tôi nói sai sao? tiểu yêu tinh chuyên đi câu dẫn đàn ông ... Phóng đảng.”

Lăng Tịnh Hy không chịu nổi xúc động, gờ tay lên muốn tát hắn nhưng lại bị hắn chặn lại.

“Câu dẫn không được, lại muốn hại người sao? Tiểu yêu tinh?”

“Mong Vương tiên sinh tôn trọng người khác một chút, tôi chưa hề nghĩ sẽ câu dẫn ngài.”

Bị gọi như thế, cho dù là tảng băng ngàn năm cũng phải bốc hỏa hướng chi là cô.

“Tôn trọng ... cô đáng sao?”

“Vương tiên sinh, tôi nghĩ giữa tôi và ngài nên kết thúc tại đây, hôm nay là do tôi sai, ngài cũng đã trừng phạt xong rồi, tôi cũng sẽ hứa, đây là lần cuối cùng ngài nhìn thấy tôi, ngài yên tâm, chuyện này sẽ không xảy ra lần thứ hai.”

Cô không muốn tiếp tục ở cạnh hắn, nếu không cô sẽ bị tên này tiếp tục lăng nhục.

“Sẽ không có lần thứ hai? Vương Vũ Hàn tôi chỉ nói một lần nhưng cô đã phạm vào cấm kỵ của tôi nên cô phải bị trừng phạt thật nghiêm khắc.”

Lăng Tịnh Hy hoảng sợ nhìn hắn. – ‘Hắn còn muốn gì nữa đây?’

Vương Vũ Hàn chậm rãi nói từng chữ.

“Sự trừng phạt đó là ... từ nay trở đi cô phải ở bên cạnh tôi, làm món đồ chơi cho tôi giải khuây, khi nào tôi chơi chán thì cô sẽ được tự do.”

Sét đánh ngang tai cũng có thể nghe thấy rõ lời hắn nói, mặt cô tái nhợt, tay nắm chặt hơn, một lúc sau cô thở ra, nụ cười lạnh lẽo.

“Vương tiên sinh, ngài nghĩ tôi sẽ chấp nhận sao? giữa tôi và ngài chẳng có bất kì liên quan gì nhau cả, vì tôi thất hứa nên hôm nay tôi đã chấp nhận chịu phạt nhưng cũng chỉ một lần, sau này tôi và ngài là hai người không liên quan gì nhau cả.”

Nói xong cô xoay người mở cửa nhưng tay hấn vẫn đẩy mạnh cánh cửa không cho cô mở ra, miệng nói khể bên tai cô.

“Cái đĩa đó ...”

Hấn dừng lại không nói tiếp như hiểu được Lăng Tịnh Hy sẽ phản ứng ra sao, người hấn dán chặt vào cô hơn. Lăng Tịnh Hy nghe thế xoay người thì mặt hấn và cô rất gần nhau, sự tức giận lên đến đỉnh điểm, cô đẩy mạnh hấn ra nhưng vô dụng.

“Thì ra, Vương tiên sinh vẫn còn dùng thủ đoạn hèn hạ như thế ? thật khâm phục nhưng ...” – Cô dựa người vào cánh cửa, mặt không cảm xúc nói.

“Ngài muốn cho Thiếu Phong xem thì cứ việc, tôi và hấn ta đã không còn quan hệ gì với nhau, ngài muốn làm gì tùy ngài.”

Thiếu Phong nhìn thấy thì sao, sẽ thấy cô ghê tởm, khinh thường cô, hoặc nhục mạ cô, cô cũng chẳng còn quan tâm, mọi chuyện cũng đã kết thúc.

Khóe miệng Vương Vũ Hàn ngày càng mở rộng, hấn nâng cằm cô lên.

“Chắc, chắc ... một năm không gặp, gan cô càng lúc càng lớn nhưng mà phạm vi của tôi không nhỏ như thế đâu.”

“Ngài có ý gì ?” – Trong lòng cô tràn đầy lo lắng, mong rằng không như cô dự đoán.

“Không biết ông bà Lăng sẽ có phản ứng ra sao khi con gái họ như thế nào khi nằm uối thân một người đàn ông ? ”

“Vương Vũ Hàn ”

Sự kích động của cô càng khiến hấn khoái chí, nhất là khi cô gọi tên hấn càng làm hấn phấn khích hơn.

“Ngoan ngoãn một chút, như thế trò chơi mới thú vị, không nhàm chán.”

“Vô si.” – Cô thốt ra hai chữ cũng không nghĩ đến hậu quả, dĩ nhiên từ cảm truyền đến con đau, cô vẫn cố nhịn không cho nước mắt tuôn ra.

“Tốt nhất đừng chọc giận tôi, nhớ cho rõ, từ nay về sau, cô là món đồ chơi của Vương Vũ Hàn tôi, nhiệm vụ của cô phải làm tôi vui vẻ nếu không cái đĩa đó sẽ trực tiếp được đưa đến Hy Lạp, cô cũng không muốn ông bà Lăng sẽ lên bệnh đau tim chứ ?”

Lăng Tịnh Hy mặt tái nhợt, cả người mềm nhũn, không nói gì mà cúi đầu tựa như đã khuất phục, cô không nghĩ sự kiên cường bấy lâu nay chỉ vì một câu nói của hấn mà vỡ thành từng mảnh, rốt cuộc một năm nay không phải cô kiên cường mà là đang trốn tránh đó thôi, cũng chỉ là về bề ngoài còn bên trong là cánh cửa đang đóng kín và sau cánh cửa đó là trái tim yếu đuối không chút sức sống.

Thấy cô thỏa ý hấn gạt cô ra một bên, mở cửa đi ra ngoài nhưng mới đặt một chân, hấn lên tiếng.

“Ngày mai Dương Nghị sẽ đến đón cô.”

Sau đó hấn đi ra ngoài không nói gì thêm nữa.

Lăng Tịnh Hy đợi cho tiếng bước chân đi khuất, cô ngồi bẹp xuống, nước mắt cố nén cũng tuôn ra, cuối cùng cũng không thoát khỏi, vì cái gì cô phải chịu nhục như thế, vì cái gì ?????

Lăng Tịnh Hy bước ra khỏi Áo Cù, bóng cô đơn độc đi về phía trước, ban đêm trời rất lạnh cộng thêm đang là mùa đông nên càng thêm giá rét nhưng cũng không rét lạnh bằng trái tim của Lăng Tịnh Hy.

Cô đi một lúc thì ghé vào tiệm thuốc mua một hộp thuốc tránh thai, lấy ra hai viên cố nuốt vào.

Một năm trước tuy đã quan hệ hai lần với hấn nhưng cô không kịp uống, cũng may là thời kì an toàn nên không sao nhưng giờ thì không, cô không muốn mang thai cùng tên cầm thú đó, cô có lỗi với cha mẹ, Tiểu Minh, đáng lẽ cô phải rời khỏi thành phố này ngay nhưng vì việc học nếu không cô đã bay sang Hy Lạp, có thể lúc này cô đã rất hạnh phúc bên cha mẹ nuôi cũng nên, tất cả đã chấm dứt và ngày mai cô sẽ tiếp nhận những hành hạ tra tấn của hấn.

Nước mắt lại rớt xuống, cô nhìn lên bầu trời đen kịt, không có sao, không có trăng, chỉ là một màu u tối, tay nắm chặt, đôi mắt trong trẻo sâu thẳm thẳm, môi cười lạnh.

“Vương Vũ Hàn, tôi sẽ chơi với anh đến cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Dọn nhà

“Tĩnh Hy, nói mình biết đi, hôm qua Vương Vũ Hàn có làm gì cậu không ?”

Từ sáng sớm cho đến xế chiều, Gia Tiểu Mẫn đã như cái đuôi theo sau Lăng Tĩnh Hy hỏi đi hỏi lại cũng chỉ một câu mà Lăng Tĩnh Hy đã trả lời mỗi cả miệng nhưng cô nàng cũng không tin.

“Mình đã nói chỉ là anh ấy muốn nói chuyện với hỏi thăm mình vài câu thôi.”

Gia Tiểu Mẫn trừng mắt. – “Mình không phải con nít, tên Vương Vũ Hàn đó là hạng người gì chứ ? để bỏ qua cho kẻ làm em trai hấn đau lòng sao ?”

Nói tới đó, cô nàng im bất bởi vẻ mặt của Lăng Tĩnh Hy rất khó coi, cô biết mình không nên nhắc đến nhưng chỉ là buột miệng thôi mà.

“À, ờ ... Tĩnh Hy, cậu đã lấy hồ sơ xin thực tập chưa ?” – Gia Tiểu Mẫn đổi đề tài.

“Hồ sơ gì ?” – Lăng Tĩnh Hy ngớ ngẩn hỏi.

Gia Tiểu Mẫn phát cáu. “Ya, rốt cuộc cậu đi học để điểm danh cho có thôi hả ?”

“Nếu đi học điểm danh cho có vậy người nào đó đi học để kiếm chỗ ngủ thôi à ?”

Gia Tiểu Mẫn bậm môi, nếu không phải làm thêm nhiều cộng học quá khuya thì đâu đến nỗi tệ thế.

Cô lờm Lăng Tĩnh Hy, nhỏ giọng.

“Là hồ sơ xin thực tập ngành kế toán, còn 4 tháng nữa là tốt nghiệp nhưng trong ba tháng cuối chúng ta phải xin thực tập tại một công ty nào đó, trong ba tháng thực tập nếu được CEO nhận xét trong hồ sơ là thành tích tốt thì coi như hoàn thành khóa tốt nghiệp.”

Gia Tiểu Mẫn lấy trong túi xách một tập hồ sơ đưa cho Lăng Tĩnh Hy

“Biết là cậu chưa lấy nên mình lấy hộ luôn, cuối tuần này là hết hạn nộp hồ sơ đó.”

“Cậu định vào công ty nào chưa ?” – Lăng Tĩnh Hy xem sơ bên trong nói.

“Thái Phàm có giới thiệu mình rồi nhưng mình còn chờ cậu nên chưa chấp nhận, tên công ty là NIGHT, chuyên về thu mua vật liệu xây dựng, Thái Phàm nói nếu làm tốt thì sau này khi tốt nghiệp bọn mình có thể xin vào đó luôn.” – Gia Tiểu Mẫn giải thích.

“Để mình suy nghĩ một chút.”

Kết ... Nghe tiếng phanh xe trước mặt mình, Gia Tiểu Mẫn mắt sáng rực nhìn chiếc xe trước mặt, là Lamborghini aventador nha, riêng Lăng Tĩnh Hy thì cau mày bởi cô biết đó là xe của ai.

Gia Tiểu Mẫn thiếu điều muốn chảy nước bọt nhưng khi thấy người bước xuống xe, cô nuốt nó xuống ngay, trừng mắt nhìn người đàn ông bước xuống xe.

Người đàn ông đẩy về nam tính bước tới gần hai cô gái, gật đầu chào nhẹ.

“Lăng tiểu thư, Vương tiên sinh bảo tôi đến đón Lăng tiểu thư, mời Lăng tiểu thư lên xe.”

“Đại sắc lang.” – Gia tiểu Mẫn hét lớn khiến xung quanh không ít người quay đầu tò mò nhìn xem nhưng họ điều ngây người bởi vẻ ngoài đầy hấp dẫn của người đàn ông này, bảo hấn là đại sắc lang, cho họ 10 bộ não cũng không dám tin.

Dương Nghị nhìn Gia Tiểu Mẫn, hấn không biết tại sao mỗi lần thấy hấn cô đều gọi như thế cho dù hấn chưa bao giờ chạm đến người cô lần nào.

“Tiểu Mẫn, cậu về trước đi, mình có việc đi đây một chút.” – Lăng Tĩnh Hy nói với Gia Tiểu Mẫn, cô chán nản thở dài trong bụng, quả thật tên này nói được làm được.

“Vương Vũ Hàn muốn gặp cậu sao ? hấn muốn làm gì nữa đây ?” – Gia Tiểu Mẫn ghé sát tai cô thỏa thê.

“Chỉ hỏi vài chuyện thôi ... à, cậu nói với ông chủ xin nghỉ dùm mình một bữa vậy.”

“Nhưng mà ...”

“Tiểu Mẫn, mình đảm bảo là anh ấy sẽ không làm gì mình đâu, cậu an tâm.” – Lăng Tĩnh Hy chen ngang.

Gia Tiểu Mẫn khó chịu gật đầu, nếu cô bạn đã nói vậy thì đành chịu, nhưng dù phản kháng cũng vô dụng, tên đại sắc lang này cao to như thế, một bạt tay cũng khiến cô bay ra mười mấy mét, cô vẫn chưa muốn chết sớm thế đâu.

Đội Gia Tiểu Mẫn đi khuất, Lăng Tĩnh Hy ủ rũ đi lên xe, vừa mở cửa thì thấy Vương Vũ Hàn đã ngồi đó xem laptop, cô khựng lại kinh ngạc nhìn.

“Còn không mau lên.” – Vương Vũ Hàn không ngược nhìn mà chỉ nói.

Lăng Tĩnh Hy hít một hơi rồi đi vào xe, ngồi kế hắn nhưng vẫn giữ khoảng cách.

“Về biệt thự.”

Dương Nghị cho xe chạy đi, hắn cũng không hiểu Vương Vũ Hàn muốn gì, ban đầu bảo hắn đi đón cũng khiến hắn lấy làm lạ, có gì bảo Nick là tài xế riêng đi là được rồi nhưng khi hắn định đi thì Vương Vũ Hàn lại ngồi vào xe và bảo chạy, rốt cuộc ông chủ muốn gì đây?

“Tôi muốn về nhà lấy ít đồ.”

Lăng Tĩnh Hy biết hiện giờ thân phận của mình là nhân tình của hắn hay nói đúng hơn là món đồ chơi của hắn nên việc về căn biệt thự kia là điều không thể tránh nhưng cô còn sách vở cùng một số thứ ở nhà trọ nên muốn đem theo cùng.

“Không cần.” – hắn lạnh nhạt nói. - “Mọi thứ ở đó không thiếu, mấy thứ rách nát của cô cứ vứt vào thùng rác là được.”

Lăng Tĩnh Hy cắn môi, hình như không khi nào tên này không sỉ nhục cô, đó là niềm vui của hắn sao?

“Có một số tài liệu liên quan đến việc học, tôi muốn về lấy, sẽ không mất nhiều thời gian của ngài đâu.”

Hắn vẫn giữ lặng, Lăng Tĩnh Hy khó chịu, cô vội níu tay hắn.

“Chỉ mất 10 phút thôi, mấy thứ đó rất quan trọng với tôi.”

Lúc này hắn mới nhìn cô rồi nhìn đến tay cô đang nắm cánh tay hắn, mày nhíu chặt.

Lăng Tĩnh Hy biết mình thất thủ buông tay hắn ra, cúi đầu.

“Đến biệt thự Hoa Nhật.” – Hắn lại nhìn vào laptop phun vài chữ.

Nghe hắn nói đến nhà mình cô chợt vui nhưng nhớ lại hiện giờ cô không còn ở đó nữa, cô lên tiếng.

“Xin lỗi nhưng anh có thể đến chỗ 320 Đường XX được không?”

Wong Vũ Hàn lại nhìn cô sau đó đóng laptop lại nói. – “Đến đó đi.”

Trước ngôi nhà hai tầng cũ nát, Vương Vũ Hàn ngồi trong chiếc xe sang trọng nhìn bóng Lăng Tĩnh Hy đi lên cầu thang, hắn dựa vào ghế da. – “Điều tra một chút.”

Dương Nghị gật đầu, mắt cũng hướng về dãy nhà hai tầng kia.

Lăng Tĩnh Hy vào trong thu dọn ít sách vở, cô không lấy đồ đạc bởi Vương Vũ Hàn bảo không cần, nhìn quanh căn phòng, cô thờ dài, đôi mắt chợt buồn đi.

Số phận sau này sẽ ra sao? cô có thể đánh gục hắn không khi chỉ có hai bàn tay trắng, ý nghĩ lúc đó chỉ là do quá căm hận nhưng giờ bình tĩnh lại thì thấy thật ngu ngốc, Vương Vũ Hàn là ai kia chứ? cô có thể đánh gục hắn sao? mơ cũng không thấy nói chi là làm.

Lấy trong hộp tủ ra một khung ảnh cũ, tay cô vuốt nhẹ mặt khung, đáng lẽ cô đã vứt bỏ hết nhưng không nghĩ lại bỏ sót nó, trong ảnh là hình ảnh cô đang được Thiệu Phong ôm vào lòng, nụ cười trên môi anh thật hiền hòa còn cô thì bị anh ôm chặt nên hơi cúi nhưng vẫn cười rất vô tư.

Quá khứ qua đi nhưng tình yêu vẫn xót lại, biết bao nhiêu lần muốn quên đi nhưng hàng đêm luôn mơ thấy, một mối thật nhưng cũng cố hết sức mà quên, tạm biệt tất cả.

Đang muốn bỏ nó vào lại chỗ cũ thì Vương Vũ Hàn bước vào cửa từ khi nào, cô nhìn hắn sững sờ, chưa kịp nói gì thì khung ảnh đã bị hắn giật lấy, hắn cười lạnh.

“Thì ra thứ quan trọng mà cô nói là đây sao?”

Không đợi cô trả lời, khung ảnh đã bị hắn quăng ra cửa sổ, tiếp theo là nghe tiếng xoảng.

Lăng Tĩnh Hy bật dậy muốn chạy lại xem nhưng tay bị hắn giữ lại.

“Không nghĩ hạng đàn bà như cô vẫn tiện như thế ... Sao ? vẫn muốn quay lại với Thiếu Phong à ?”

“Vương tiên sinh đã hiểu lầm, tôi chỉ muốn vứt nó đi thôi nhưng chưa kịp làm gì thì Vương tiên sinh đã bước vào rồi.” – Cô không muốn bị hấn sỉ nhục thêm nên phải nói dối.

“Còn không ?” – Câu nói không đầu không đuôi làm cô đắn ra.

Vương Vũ Hân nhú mày. – “Những gì liên quan đến hai người, đem hết ra đây ?”

“Đó là thứ duy nhất.” – Sợ hấn không tin, cô bồi thêm.

“Nếu Vương tiên sinh không tin, có thể lục xét.”

Nhìn quanh phòng hấn lại nhìn cô lạnh giọng. – “Nên nhớ thân phận của mình là gì ?”

Sau đó xoay người bỏ ra cửa.

Lăng Tịnh Hy mệt mỏi ngồi xuống giường nhưng chợt nhớ một chuyện, cô chạy đến chỗ hấn lên tiếng.

“Vương tiên sinh, tôi muốn xin ngài một chuyện.”

Hấn xoay người nhìn cô nói tiếp. – “Tôi muốn giữ lại nhà trọ này.”

Hấn cười lạnh. – “Không lẽ ngoài tôi ra cô vẫn muốn ở nơi này hầu hạ kẻ khác.”

Hai tay siết chặt, cổ không cho mình hết lớn, cô nói chậm rãi.

“Tháng sau ba mẹ tôi từ Hy Lạp trở về, họ có thể sẽ đến đây tìm tôi.”

Ý tứ của cô quá rõ, cô không muốn cha mẹ biết cuộc sống của mình hiện giờ hèn hạ đến mức nào nên muốn giữ lại nhà trọ, để khi họ về vẫn thấy cô ở đây.

Vương Vũ Hân nhìn cô với vẻ phức tạp, môi nhếch lên. “Tùy cô nhưng nên nhớ ... tôi không thích món đồ chơi của mình không an phận.”

Lăng Tịnh Hy hơi kinh ngạc bởi hấn đã chấp nhận nhưng không suy nghĩ nhiều, bây giờ quan trọng là không cho cha mẹ biết là được rồi.

Được một lúc hấn lại nhìn cô chăm chăm, lên tiếng.

“Từ nay không được cắt tóc nữa.”

Hấn vừa quay đi thì cô lại hỏi.

“Tóc là của tôi, tôi muốn làm gì là quyền của tôi.”

Muốn quản cô ư, không dễ vậy đâu.

“Là món đồ chơi thì phải nghe lời chủ nhân, cả người cô đều là của tôi, nếu vẫn bướng bỉnh như thế, ngay lập tức cô sẽ biết hậu quả là như thế nào ?” – Hấn chậm rãi nói.

Cô cười nhạt, cô biết không nên chọc giận hấn nhưng không biết tại sao mỗi khi hấn muốn cô làm theo lời hấn thì cô lại muốn đối đầu, muốn phản kháng, có thể do trong tiềm thức cô, trong mỗi giác quan trên cơ thể luôn bài xích hấn nên cứ chống đối thế thôi.

Nguyệt Thụ

Chiếc xe nhanh chóng quay về biệt thự xa hoa kia, Lăng Tịnh Hy như robot đi theo sau Vương Vũ Hân vào trong, biệt thự vẫn như ngày nào, không có gì thay đổi, chỉ có điều nó lại chứa thêm một kẻ không ra gì, là cô đây.

Đến đại sảnh, một người phụ nữ ngoài 40, chắc là quản gia biệt thự, nhìn bà trong có vẻ hiền lành tuy đôi mắt nhìn cô như tia lade muốn xuyên thủng người cô vậy.

“Cậu chủ, cậu đã về.” – Người phụ nữ nghiêm trang cúi chào cùng với mấy người giúp việc sau lưng.

“Cô ta tên Lăng Tịnh Hy, sau này cô ta sẽ sống ở đây, dẫn cô ta lên phòng đi.”

Nói xong hấn đi lên cầu thang, cũng không nói thêm lời nào.

“Mời Lăng tiểu thư theo tôi.”

Lăng Tịnh Hy nghe người đó nói với mình, cô cúi chào lễ phép rồi theo sau bà đi lên lầu. Họ đi đến căn phòng quen thuộc, Lăng Tịnh Hy do dự không muốn vào nhưng cửa đã mở sẵn, cô đành cắn răng theo vào trong.

Bên trong mọi thứ vẫn như cũ, chỉ khác một chút là cái giường ngày ấy giờ đã được đổi thành cái giường lớn hơn, ra giường màu trắng tinh, khung giường lớn có thể chứa khoảng 7, 8 người, trong đầu cô hiện lên suy nghĩ.

‘Không lẽ hán biến thái đến mức muốn cùng một lúc với nhiều người hay sao?’

Cô rung mình một cái, đầu lắc mạnh cho cái suy nghĩ kia bay đi.

“Tôi là quản gia của Nguyệt thụ, mọi người hay gọi tôi là dì Phùng, nếu Lăng tiểu thư không ngại cũng có thể gọi tôi như thế?”

Dì Phùng nhìn người con gái trước mặt, cô khác với mấy vị tiểu thư lúc trước, không trang điểm hay ăn vận khiêu gợi, lại lễ phép khiến bà cảm thấy thích, bà cũng lấy làm lạ khi cậu chủ lại đưa cô gái này về nhà, không những thế lúc sáng này cậu lại ra lệnh cho người chuyển chiếc giường lớn này vào phòng, lại căn dặn mua một số đồ dành cho phụ nữ, nhìn cậu chủ lúc đó tuy vẻ mặt không cảm xúc nhưng lời nói thì toàn liên quan đến phụ nữ khiến bà cùng những người giúp việc rất tò mò, và nhất là cậu chủ lại muốn cô gái này ngủ trong phòng cậu càng khiến bà kinh hoàng hơn.

“Vâng, dì Phùng.” – Đối với người lớn tuổi, Tịnh Hy luôn lễ phép nên không phân biệt là thù hay bạn.

Dì Phùng khẽ cười. - “Lăng Tiểu thư tắm rửa trước đi, sau đó xuống lầu dùng cơm tôi.”

Nói xong bà ra hiệu cho hai cô gái phía sau tiến lên muốn cởi áo cho Lăng Tịnh Hy nhưng bị cô ngăn lại.

“Tôi có thể tự làm” – Sau đó vụt chạy vào nhà tắm đóng khóa cửa lại, cứ sợ họ sẽ xông vào trong vậy.

Dì Phùng cùng hai cô người làm cười tủm tỉm nhưng cũng không nói nhiều, lặng lẽ ra ngoài.

Trong phòng tắm rộng lớn, Lăng Tịnh Hy cũng không xa lạ nơi này, cô đi vào bồn tắm đã chứa đầy nước, thử nước đã ấm, cô cởi đồ rồi bước vào trong tắm rửa, muốn tắm sữa tắm, thấy bên cạnh có chai sữa tắm cô cầm lấy, hơi ngạc nhiên vì không hiểu sau lại có loại sữa tắm mà cô hay dùng ở chỗ này, loại oải hương dễ chịu.

Mang tâm trạng hết khó hiểu lại nghi ngờ cố gắng tắm cho xong, cô không muốn nghĩ theo chiều tốt bởi nó sẽ làm đầu óc cô nổ tung mất.

Sau khi tắm xong, chợt nhớ quên mang đồ vào, cô lấy khăn tắm quấn ngang mình đi ra ngoài, mở cửa tủ quần áo ra, cô choáng váng.

Trước mặt, một hàng đồ Tây Âu tối màu sang trọng và một hàng toàn váy áo phụ nữ đủ màu sắc nhưng không màu mè, cô nuốt nước bọt.

‘Không nghĩ hán lại có nhiều phụ nữ đến thế?’

Nhưng suy nghĩ đó chợt bay đi khi váy áo toàn đồ mới tinh, còn có cả tem chưa cắt nữa chứ - ‘Không lẽ hán mua cho mình?’

Cô lại lục tìm đồ ngủ xem có không thì càng kinh hoàng bởi ngay cả đồ lót cũng có nhưng đồ lót thì toàn loại tối màu không có màu sáng, đồ ngủ cũng vậy, chỉ có điều cô mà mặc đồ ngủ này thì thôi khỏi mặc cho rồi.

Không hờ trước, cũng hờ sau, dù không hờ cũng mỏng lét, khuôn mặt cô đỏ bừng cầm cái áo hai dây ngán ngán nhìn ngây ngốc, con tức giận cùng xấu hổ trời đất.

“Biến thái.”

“Tôi có thể xem đó là lời cô đang khen tôi?”

Vương Vũ Hàn không biết đứng trước cửa từ khi nào, hán chỉ muốn về phòng xem cô sau lâu rồi mà không xuống ăn, hán cũng không có nhẫn nại mà chờ nên về phòng xem sao nhưng không nghĩ lại thấy được cảnh xuân như thế này, trên người cô chỉ quấn mỗi khăn tắm của hán, nhìn thấy đôi chân thon dài đó, cùng khe rãnh trước ngực, người hán tự dưng nóng lên.

“Tiểu yêu tinh.”

Lăng Tịnh Hy cau mày không hiểu sau mỗi lần hán gặp cô cứ gọi cô như thế? cô đâu có tai nhọn hay mắt mèo đâu mà tiểu yêu tinh cái nỗi gì.

“Tôi muốn về nhà lấy đồ của mình.” – Mặc cái này ư? vậy khỏi mặc cho rồi.

Hán tiến tới chỗ cô, tay vuốt ve khuôn mặt cô.

“Hình như cô là kẻ không có não? đây là lần cuối tôi lặp lại... là món đồ chơi, cô chỉ có thể nghe lời, hiểu chưa?”

Tay hắn siết chặt cằm khiến cô cau mày nhưng cũng chỉ còn cách phục tùng, cô cắn răng gật đầu.

Tay hắn lại vuốt xuống xương quai xanh, lại đi xuống dưới, Lăng Tịnh Hy chặn tay hắn lại, hắn nhủu mày, cô lúng túng. – “Tôi ... tôi đói bụng.”

“Hừm ... để tôi ăn no rồi cô sẽ được ăn.”

Hắn nhếch môi, không nói gì thêm lập tức bế bổng cô lên đi đến chiếc giường lớn, cô hoảng sợ ôm cô hắn, môi cắn chặt.

Nếu đã chấp nhận thì có chống cự cũng chỉ làm đau mình nhưng mọi chuyện vẫn chưa bắt đầu, cô nhần nhục không có nghĩa cô buông xuôi, trò chơi vẫn mới bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Kẻ thù truyền kiếp

Những ngày sau, Lăng Tịnh Hy bị Vương Vũ Hàn chèn ép đến nghẹt thở, cô không biết hắn lấy đâu ra nhiều tinh lực đến thế, ban ngày đi, làm ban đêm lại hành hạ cô đến hừng đông mới thôi, cả người như bị xe ủi chạy ngang qua, thân thể đau nhức rã rời còn hắn thì tinh thần sáng khoái, nhiều khi còn trêu chọc cô, si nhục cô, nhưng cô nhin, dưới mái hiên người khác dù lòng tự trọng có cao đến mấy cũng đã bị hắn chà đạp mất hết rồi.

Như mọi bữa, cô thức dậy lễ tắm thân mềm nhũn không sức sống vào nhà vệ sinh tắm rửa sạch sẽ, sao đó vơ đại một bộ váy mặc vào.

Nói đến cách ăn mặc hiện tại của cô thì khỏi phải nói, khi Gia Tiểu Mẫn nhìn cô như người ngoài hành tinh, cô chỉ có cách nói muốn thay đổi một chút, Gia Tiểu Mẫn hung hăng quát cho hai từ. – “Thần kinh.”

Kiểu ăn mặc như tiểu thư này cô muốn chắc, tại tên biến thái đó nói không được phạt ý hắn nên cô mới chịu thôi, nhìn những bộ váy trước mặt cùng với lượng giày phía dưới, không biết có mặc hết trong một năm không nữa.

Vệ sinh thân thể xong, cô xuống lầu thì thấy di Phùng đã chuẩn bị xong điểm tâm sáng, nếu không phải hắn bắt buộc ăn xong mới được đi học thì đánh chết cô cũng không muốn ăn cùng hắn.

Cô chào di Phùng rồi ngồi vào ghế cất món bít tết ăn ngấu nghiến, cô không muốn cùng ăn với hắn nên dùng tốc độ thật nhanh để ăn, bất quá lấy lý do trễ giờ rồi lao đi là được.

“Cốc, cốc, cốc ...” – Tiếng giày cao gót nện trên sàn gạch láng bóng khiến tai Lăng Tịnh Hy nhức nhói, đang gặm bít tết, cô ngược nhìn.

Người con gái vận chiếc váy ngắn màu xanh bó sát người, cổ áo trệ đến mức có thể thấy được khe rãnh phía trong, dáng người nóng bỏng ngay cả cô còn nhìn đến ngực người hướng chỉ là mấy tên đàn ông.

Cô gái đi đến trước mặt cô, môi khẽ cười. – “Lâu rồi không gặp, chào em, Tịnh Hy.”

Âu Thực Lợi nhìn Lăng Tịnh Hy cười tươi như hoa nhưng trong lòng chỉ muốn đâm chết cô, nếu không phải cô biết được Vương Vũ Hàn đang bao nuôi một cô gái tại Nguyệt Thụ thì cô đã không bỏ buổi quảng cáo bên Pháp quay về xem thử con hồ ly tinh đó là ai.

Đối với mấy cô tình nhân lúc trước bên cạnh Vương Vũ Hàn, cô không hề liếc mắt tới bởi không quá một tháng thì đã bị hắn đá đi rồi nhưng giờ thì khác dù chưa tới một tháng nhưng con hồ ly tinh này lại được sống ở Nguyệt Thụ và nhất là được nằm trên chiếc giường mà cô hằng ao ước, cô không lo mới là chuyện lạ.

Lăng Tịnh Hy nhìn Âu Thực Lợi, nếu nói Vu Từ Băng là bạn thân của cô bao nhiêu thì Âu Thực Lợi là kẻ thù đáng sợ hơn bấy nhiêu. Từ năm cấp hai cô và Âu Thực Lợi như nước với lửa, bằng mặt nhưng không bằng lòng, Âu Thực Lợi luôn càn quét hết bạn trai của cô dù là xấu xí cũng bị cướp mất, hình như cô ả sinh ra là để đối đầu với cô vậy.

“Thật không nghĩ lần trước gặp mặt em, được biết em là bạn gái của Thiếu Phong, còn lần này gặp lại thì ... là tình nhân của Vũ Hàn.”

Âu Thực Lợi tuy nói với ngữ điệu rất nhẹ nhàng nhưng lời nói lại đầy châm chích, Lăng Tịnh Hy thấy khó chịu nhưng quá quen con người hai mặt này nên cũng dễ đối phó thôi.

“Em còn phải học hỏi ở chị nhiều, nghe nói chị làm tính nhân bên cạnh anh ấy cũng gần 5 năm rồi thì phải?”

Về mặt Âu Thực Lợi méo xẹo, cô không nghĩ sẽ thua một đứa chỉ mới 20 mấy tuổi, vẫn giữ nụ cười trên môi, nhẹ giọng.

“Nếu em biết thế thì nên biết địa vị của chị trong lòng Vũ Hàn và cũng nhìn lại bản thân một chút, nếu không khôn khéo thì chưa đến 10 ngày em sẽ giống như những cô gái trước đây, bị đưa đi đến những nơi mà mình không ngờ tới đâu.”

“Chị nói cũng phải, hiện giờ mỗi đêm em đều phải hầu hạ anh ấy đến thờ không nổi, buổi tối cứ bị ôm chặt không thở được, em không biết có thể chịu bao lâu nữa đây ? ... Chị à, hay chị giúp em có cách nào giống chị được ở ngoài biệt không ? Thà lâu lâu anh ấy gọi một cú điện thoại rồi em sẽ đến, chứ ngày nào cũng thế, em sợ không sống nổi tới tháng sau quá.”

Giọng cô tuy trách móc nhưng lại cho thấy mình rất được sủng, việc đó dĩ nhiên khiến vẻ mặt Âu Thục Lợi tối sầm lại, cô nắm chặt tay không cho mắt bình tĩnh mà bật tay Lãng Tịnh Hy, cũng cắn chặt miệng không cho mình chửi thề thẳng mặt cô ta, cơn tức lên đến não sắp bốc hơi ra ngoài.

Chợt mắt cô lóe lên, cô không đôi co nữa mà tiến tới chỗ Vương Vũ Hàn đang đi xuống lầu, cô ôm chặt tay hắn, giọng nũng nịu.

“Vũ Hàn, em nhớ anh quá đi.”

Nói xong còn hôn cái chụt lên má hắn khiến Lãng Tịnh Hy nổi đầy da gà.

“Tại sao đến đây ?” – Hắn lạnh nhạt nói, mắt quan sát Lãng Tịnh Hy đang ăn ngấu nghiến, cũng đi đến bàn ăn, ngồi xuống và bắt đầu dùng bữa.

Âu Thục Lợi cứ như bạch tuột đeo theo hắn tới bàn ăn, giọng vẫn ướm át như cũ.

“Người ta nhớ anh nên mới về đây sớm gặp anh đó thôi, anh thật vô tâm.”

Lãng Tịnh Hy muốn nôn, nếu bắt cô nói mấy tiếng này thì bắt cô 10 ngày không ăn gì, đảm bảo cô có thể nói được ngay.

Vương Vũ Hàn thấy thái độ Lãng Tịnh Hy xem hắn như vô hình mà hắn lại ghét điều đó, hắn không ăn mà ôm eo Âu Thục Lợi, giọng cũng dịu hơn.

“Thế em muốn thế nào ?”

Âu Thục Lợi thấy mình được sủng, dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội, cô vòng tay qua cổ hắn, giọng ngọt ngào.

“Em muốn đi Shopping, em mới biết có một cửa hàng chuyên về Tây Âu rất đẹp, chúng ta đi đi có được không ?”

Hắn nhếch môi, mắt liếc Lãng Tịnh Hy một cái, nhỏ giọng. – “Được.”

Âu Thục Lợi vui như tết đến. – “Vây ăn xong mình đi nha anh.”

Lãng Tịnh Hy ăn xong ngược nhìn đôi cầu nam nữ đang nói những lời muốn nôn trước mặt, cô nhỏ giọng.

“Tôi ăn xong rồi, xin phép đi trước.”

Cầm nhanh túi xách, cô đứng dậy bỏ đi nhưng mới một bước thì khí lạnh từ phía sau đã làm cô rét cả sống lưng.

“Đứng lại.” – Hắn lạnh giọng.

Cô xoay người nhìn hắn, giọng ấp úng. – “Tôi sắp trễ học rồi.”

“Xin nghỉ đi, hôm nay đi ra ngoài với tôi.”

“Nhưng ...”

“Vũ Hàn, Tịnh Hy phải đi học, hay để khi khác đi, hai chúng ta đi cũng được mà.”

Có thể người ngoài cho là Âu Thục Lợi đang giúp Lãng Tịnh Hy nhưng thật ra cô không muốn cô nàng làm kì đà phá hỏng những giây phút lãng mạn này nên mới nói giúp cô.

“Nếu không đi thì sau này cũng đừng mong đến trường.”

Nói xong, hắn lấy khăn giấy lau nhẹ khóe miệng, đứng dậy đi ra cửa, Âu Thục Lợi liếc nhẹ Lãng Tịnh Hy một cái sau đó theo sau Vương Vũ Hàn.

Lãng Tịnh Hy sầu sã, lấy điện thoại gọi cho Gia Tiểu Mẫn xin nghỉ một ngày rồi cũng theo sau.

Trong cửa hàng thời trang cao cấp dành cho cả nữ lẫn nam, những nhân viên bán hàng nở nụ cười tươi như hoa đón chào khách quý nhưng chẳng ai quan tâm.

Vương Vũ Hàn từ lúc bước vào không hề nhìn một cái mà chỉ ngồi xuống sofa xem laptop, Âu Thục Lợi thì chạy Đông chạy Tây lấy đồ ra thử, Lãng Tịnh Hy thì đi xung quanh ngắm nghía, nhưng không chạm vào thứ nào bởi ở nhà còn một đống quần áo, mua về cũng để trưng bày mà thôi.

Đi vòng quanh hồi lâu, cô dừng trước một tủ kiềng, mắt chăm chăm ngắm đôi giày búp bê cao gót trước mặt, đây là kiểu giày màu đen, có chiếc nơ kết

hạt ngọc lấp lánh, nó cũng đơn giản không cầu kì, Lăng Tịnh Hy từng thấy nó trên mặt báo thời gian, liếc qua bảng giá, mắt cô tròn trắng ... 500 tệ, nhiều đây tiền ra ngoài chợ đêm mua cả chục đôi còn được đó.

“Thích nó sao ?”

Phía sau vang lên giọng nói nhưng Lăng Tịnh Hy lo chăm chú nhìn giá tiền nên chỉ trả lời trong vô thức.

“Ừm ... nhưng mắc quá.”

Vừa nói xong thì chợt thấy hơi thở quen thuộc phả trên đỉnh đầu, cô xoay người thì đụng ngay Vương Vũ Hàn, bốn mắt nhìn nhau, hai người rơi vào khoảng lặng.

“Lấy nó ra giúp tôi.” – Vương Vũ Hàn phá vỡ sự im lặng, hần nhìn cô bán hàng đang chảy nước miếng nhìn hần.

“Không cần, tôi không thích nó nữa rồi.”

Hần nhếch môi. – “Lấy đôi đó cho tôi.”

Hần không quan tâm cô nói mà ra lệnh cho nhân viên lấy nó, Lăng Tịnh Hy nhìn hần, tuy rất thích nhưng không muốn nhận thêm từ hần cái gì, cô muốn cản lại thì hần lên tiếng.

“Thực Lợi, em lại đây.”

Âu Thực Lợi đang chọn túi xách, nghe hần gọi, cô chạy như bay đến, vui vẻ hỏi.

“Chuyện gì vậy anh ?”

“Thử xem nó có vừa không ?”

Lăng Tịnh Hy đóng băng tại chỗ, cô bị hồ hởi.

Âu Thực Lợi tuy không thích nhưng vì muốn lấy lòng hần vẫn tươi cười mang vào.

“Vũ Hàn, đôi giày này đẹp thật đó, anh đúng có khiếu thẩm mỹ nha.”

“Thích sao ?”

“Đương nhiên em thích rồi, chỉ cần là quà anh tặng, em đều thích hết.”

Âu Thực Lợi ra sức nịnh nọt, lại liếc nhẹ Lăng Tịnh Hy, lấy làm đắc chí.

“Ngoan lắm, chỉ cần em biết nghe lời, thì muốn thứ gì tôi đều cho hết, hiểu chưa ?”

Hần nói với Âu Thực Lợi nhưng thực sự là cho Lăng Tịnh Hy nghe, cô cũng không ngốc mà không hiểu, chỉ là làm lơ tiếp tục.

Sau khi chọn đồ xong, Âu Thực Lợi lại chọn mấy bộ Tây Âu cho Vương Vũ Hàn, hần không quan tâm, lại đi vào nhà vệ sinh, Âu Thực Lợi ào nã đi chọn tiếp đồ của mình.

Lăng Tịnh Hy lại đi đến quầy trang sức, cô ngắm nghía một chút thì thấy một chiếc lắc tay rất đẹp, giá chỉ có 1800, chiếc lắc rất đơn giản, sợi dây làm bằng bạch kim, chỉ có một viên ngọc màu đen, cô nhìn không được lên tiếng.

“Cho tôi xem cái này được không ?”

Cô bán hàng vui vẻ lấy cho cô xem – “Vị tiểu thư đây rất biết nhìn, đây là lắc chân, sản phẩm mới nhất của công ty chúng tôi, chỉ có một sợi thôi, giá 1800 bằng anh, nếu được chúng tôi có thể bớt 10 % cho quý khách.”

Cầm Lăng Tịnh Hy muốn rút xuống, 1800 bằng Anh không phải quy ra sẽ thành 2 vạn tệ đó sao ... OMG.

Chưa kịp lên tiếng, chiếc lắc trong tay đã bị cướp mất, cô nhìn qua mới biết là Âu Thực Lợi.

“Cái này nhìn chẳng đẹp tí nào.”

Cô bán hàng vẫn vui vẻ nói. – “Vị tiểu thư này không biết đó thôi, sợi dây thì không đáng giá nhưng viên kim cương này thì rất quý đó, bởi nó có một truyền thuyết.”

“Truyền thuyết gì ?” – Cả hai cùng đồng thanh nói, sau đó nhìn nhau như người ngoài hành tinh.

Cô bán hàng giải thích. – “Viên kim cương này còn có tên là Lệ Băng Tinh, là giọt nước mắt của Nữ Vương băng giá, Nữ Vương đã vì người mình yêu mà rơi lệ và viên kim cương này đã được Nữ Vương phù phép biến nó thành một phép màu chiếm giữ tình yêu, chỉ cần người đàn ông nào đeo viên kim cương này vào chân người phụ nữ thì suốt đời này người đàn ông đó sẽ thuộc về người phụ nữ, cả tình yêu lẫn thể xác.”

Âu Thực Lợi mắt sáng rõ nhìn viên kim cương màu đen huyền bí, trong đầu chợt hiện lên ảo tưởng.

‘ Nếu Vương Vũ Hàn đeo vào chân cô thì sao ?’ – Mơ mộng bay đầy đầu.

Lăng Tinh Hy khỏe môi giật giật, cái gì mà truyền thuyết truyền thống ... đầu truyện, cuối chuyện chẳng liên quan gì nhau ... gạt người.

“Được rồi tôi mua nó.” – Âu Thực Lợi mơ mộng xong thì lấy ngay.

Lăng Tinh Hy lắc đầu xoay người thì đụng mặt Vương Vũ Hàn. – ‘ Hấn là quý chắc ‘

Âu Thực Lợi đưa chiếc lắc đến chỗ Vương Vũ Hàn, miệng hớn hở.

” Vũ Hàn, anh xem nó đẹp không ? anh đeo nó giúp em nha.”

Biết hấn sẽ không đeo lên chân mình thôi thì đeo tay cũng được, nên cô mong chờ.

“Đồ xấu xí này không hợp với em, chọn cái khác đi.”

Hấn nhìn Lăng Tinh Hy không nói gì sau đó quay người bỏ đi.

Lăng Tinh Hy nhếch môi.

“Chị Thực Lợi, em buồn thay chị đó.” – Rồi cũng đi theo sau Vương Vũ Hàn.

Âu Thực Lợi mặt lạnh như tiền, nhìn bóng hai người dần khuất, cô tức giận quát với nhân viên.

“Thứ xấu xí này cũng muốn tôi mua sao ?”

Sau đó giậm chân chạy theo sau hai người. Nhân viên bán hàng hóa đá.

Tiếp theo đó, họ đi đến mấy cửa hàng khác, Âu Thực Lợi ra sức càn quét, Lăng Tinh Hy cũng chỉ dòm hoặc ngó hay sờ vài thứ nhưng không mua bởi vì mấy thứ đó đều bị Vương Vũ Hàn tặng hết cho Âu Thực Lợi khiến cô nghiến răng nghiến lợi.

Kết quả cuối cùng, Âu Thực Lợi đồ chất đống hết cả một xe mà Lăng Tinh Hy thì tay trống không đi về.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Dị ứng

Trong nhà hàng sang trọng, Lăng Tinh Hy ngồi đối diện với một con sói hoang và một con xà tinh, cô thật rất muốn về nhà, nếu không phải Âu Thực Lợi muốn đi ăn cái gì mà hương vị của biển cả gì đó thì cô đâu phải chịu tội mà ngồi ở đây, lại nghĩ đến mấy món sắp đem ra, da gà nổi đầy người.

Trước đó cô nói ăn không được mà Âu Thực Lợi bảo ăn rất ngon, phải nếm thử cho biết, cô chưa kịp nói nguyên nhân thì cô ta như quả trứng gà nhét vào miệng cô không cho nói một thêm một câu nào.

Vương Vũ Hàn vẫn nhâm nhi ly rượu đỏ, lâu lâu lại liếc Lăng Tinh Hy, thật sự hấn không có hứng thú đi Shopping gì đó, chỉ vì thái độ của Lăng Tinh Hy làm hấn khó chịu nên hấn mới đồng ý đó thôi.

Từ trước đến giờ đối với đàn bà, hấn chỉ hứng thú khi ở trên giường, ngoài ra chỉ giống như mấy bình hoa, ngắm cho đỡ chán mà thôi, ngay cả Lăng Tinh Hy cũng thế nhưng cả ngày hôm nay, hấn lại làm ra chuyện mất mặt, tự pha trò trước mặt cô mà cô lại không có hứng thú dù chỉ liếc nhìn một cái.

Tự cười giễu bản thân, từ khi nào hấn lại quan tâm cảm xúc của cô như thế ?

Đồ ăn cũng được đem ra, ba phần ăn tôm hùm hảo hạng, món mà Âu Thực Lợi thích nhất nhưng cùng vì Vương Vũ Hàn thích ăn nên cô mới thích đó thôi.

“Vương tiên sinh, tôm hùm hôm nay là loại được bắt vào rạng sáng, mong hợp khẩu vị của Vương tiên sinh.”

Đầu bếp chính ra sức nịnh nọt, hẳn biết Vương Vũ Hàn ưa chuộng món tôm hùm nướng phô mai nên cố ý đích thân bung ra, mong Vương Vũ Hàn thấy hẳn có thành ý biết bao và cũng mong trong cuộc thi đầu bếp kì này, hẳn sẽ có một điểm của Vương Vũ Hàn.

“Tôi không thích lúc đang ăn lại có kẻ chen ngang.”

Hắn lạnh giọng, cũng không thèm nhìn về mặt tái xanh của đầu bếp chính, tên đầu bếp biết mình thất thố vì thế gật đầu rồi đi như bay vào bếp.

Hai người trước mặt ăn rất tao nhã, còn Lăng Tịnh Hy nhìn con tôm to trước mặt như kẻ thù từ bao đời trước, cô mà ăn vào đảm bảo ngày mai khỏi đi học.

“Còn không ăn?”

Đang ăn một nửa hắn lại thấy Lăng Tịnh Hy chỉ nhìn mà chẳng chạm dao nĩa, hắn lấy làm lạ, quan sát về mặt của cô.

“Tôi ... tôi không ăn được.”

“Tịnh Hy à, món này rất ngon lại bổ, em không ăn rất phí đó.” – Âu Thục Lợi thấy Lăng Tịnh Hy đang làm mất lòng Vương Vũ Hàn, cô ra sức châm dầu.

“Không ăn được ... cũng phải ăn.” – Giọng của hắn tuy không lạnh nhưng vẫn rét cả người.

Lăng Tịnh Hy nhìn con tôm trước mặt, thâm nguyên rửa mười tám đời nhà nó, sau đó ậm ực cố nuốt cho hết.

Sau một hồi nuốt trọn gần hết món tôm, cô uống một ly nước cho mau trôi, bây giờ chỉ chờ hai người kia ăn xong là có thể phi nhanh về nhà uống thuốc nhưng ...

“Mùi vị thế nào?” – Hắn lên tiếng hỏi, khiến cả hai cô gái sững sốt.

Âu Thục Lợi càng thấy chán ghét Lăng Tịnh Hy, từ trước đến giờ Vương Vũ Hàn có khi nào hỏi cô thế đâu, tại sao lần này lại quan tâm con nhỏ đến thế kia chứ?

Lăng Tịnh Hy thâm kêu trời ơi, cô biết vị nó như thế nào chết liền, mà cho dù ngày thường ăn gì cô cũng chẳng quan tâm, chỉ cần no bụng là được nhưng giờ ...

“Khi này ... tôi ăn nhanh quá nên ... nên ...”

“Phục vụ” – Hắn vừa lên tiếng, một bồi bàn vụt đến nhe răng cười.

“Vương tiên sinh cần gì thêm không ạ?”

“Đem một phần tôm hùm nướng phô mai cho vị tiểu thư đây.”

Phục vụ lên cười rồi gật đầu quay đi, Lăng Tịnh Hy hóa đá.

“Tôi ... tôi ... tôi no rồi.”

“Khi ăn phải biết thưởng thức, đừng làm mất mặt tôi.”

Cô cuối mặt, lệ muốn trào ra, thưởng thức cái quái gì, sắp chết đến nơi rồi.

Ngay sau đó phần ăn khổng lồ cũng đưa ra, Lăng Tịnh Hy lại ăn thêm một con và cố biểu đạt tâm trạng của mình khi biết cái hương vị chết tiệt đó là gì, cuối cùng cũng được Vương Vũ Hàn thừa nhận.

Cứ nghĩ ăn xong thì sẽ được về nhà, ai ngờ cái còn xa tính kia lại muốn xem phim, mà tên Vương Vũ Hàn này hôm nay bị ma nhập, Âu Thục Lợi muốn hắn đi đâu là hắn đi theo đó khiến cô muốn nổi điên.

Cuối cùng cũng được về nhà, cả người cô bắt đầu ngứa ngáy, cô chạy vội tới chỗ dì Phùng đang chỉ cho mấy người giúp việc lau bụi.

“Dì Phùng, dì có thuốc trị dị ứng không ạ?” – Cô vừa hỏi vừa gãi.

“Ồ, cô Tịnh Hy, mặt cô sao vậy?” – Dì Phùng hốt hoảng khi thấy trên mặt Lăng Tịnh Hy có vài đốm đỏ.

“Chuyện gì?”

Từ sau, Vương Vũ Hàn đi đến thấy Lăng Tịnh Hy cúi đầu không nói lại nhìn dì Phùng.

“Vâng, thưa cậu chủ, cô Tịnh Hy, cô ấy ...”

Chưa nói được gì thì Vương Vũ Hàn kéo Lăng Tịnh Hy quay lại đối diện hần, hần sừng sốt khi thấy mặt cô có vài đốm đỏ, mày nhíu chặt.

“Đi bệnh viện.”

Nói xong, kéo Lăng Tịnh Hy đi, để lại Âu Thực Lợi nghiêng răng đứng nhìn cùng dì Phùng mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bệnh Viện

Trong phòng khám, một nữ bác sĩ khoảng gần 40 đang khám cho Lăng Tịnh Hy, Vương Vũ Hàn ngồi trên ghế chéo chân, mắt nhìn vào những đốm đỏ trên mặt cô.

“Di San, cô ta bị sao vậy ?”

Nữ bác sĩ lườm Vương Vũ Hàn. – “Gọi tôi là bác sĩ Trần.”

Sau đó nhìn Lăng Tịnh Hy với vẻ dò xét, bà là bác sĩ riêng của Vương Vũ Hàn, từ trước đến giờ chưa thấy hần dẫn cô gái nào đến nhờ bà coi bệnh mà giờ lại đem một cô bé trông xinh xắn thế này làm bà kinh ngạc, cô gái này có quan hệ gì với Vương Vũ Hàn đây ?

Lăng Tịnh Hy bị nhìn đến mắt tự nhiên, cô cúi đầu. Trần San cũng hiểu mình thất thố, bà hắng giọng rồi hỏi Lăng Tịnh Hy.

“Từ chiều đến giờ cháu đã ăn những gì ?”

“Tôm ... Tôm hùm nướng phô mai.” – Cô khó khăn nói.

“Cháu có biết cháu bị dị ứng với đồ biển không ?” – Bà nhỏ giọng.

Lăng Tịnh Hy gật đầu khiến Trần San sững sốt, còn Vương Vũ Hàn thì cũng đã hiểu lý do cô không chịu ăn, trong lòng thấy khó chịu.

“Vậy sao cháu còn ăn ?”

Lăng Tịnh Hy lườm Vương Vũ Hàn, nếu không phải tại hần thì cô đâu ra nông nổi này, nhưng có ăn gan hùm cũng không dám nói tại hần, thôi đành ôm cục tức vậy.

“Tại cháu thèm ăn quá nên ăn càng.”

“Hoi ... là con gái thèm ăn cũng có mức độ, cháu có biết thể chất của cháu bị dị ứng rất nặng không ? nếu ăn quá nhiều có thể những đốm đỏ này sẽ trở thành bọ, có thể bị sẹo đó.”

“Cháu biết rồi, sau này cháu sẽ cẩn thận hơn.”

Trần San muốn nói gì thêm nhưng bị Vương Vũ Hàn chặn họng.

“Di San, cũng trễ rồi, cháu phải về, sau này có dịp, cháu sẽ mời dì dùng cơm.” - Lại nhìn Lăng Tịnh Hy. – ” Về thôi.”

“Mỗi ngày hai lần, uống khoảng ba ngày là được, cháu cũng nhớ tránh ăn đồ dị ứng nữa đó.” – Trần San vừa đưa thuốc vừa dặn dò.

Lăng Tịnh Hy gật đầu rồi theo sau Vương Vũ Hàn.

Trong xe, ở ghế sau, Vương Vũ Hàn nhắm mắt như đang nghỉ ngơi, Lăng Tịnh Hy nhìn ra cửa sổ xe, không gian im lặng như tờ.

“Ngoài tôm hùm ra còn gì không ăn được nữa ?”

Bỗng nhiên hần lên tiếng làm cô giật mình. – “Chỉ có tôm và cua, ngoài ra cái gì cũng ăn được hết.”

Tương hần sẽ trả lời, ai ngờ lại chẳng thấy gì, cô lại quay ra nhìn cảnh vật bên ngoài.

Về đến biệt thự, hần đi thẳng lên cầu thang nhưng không về phòng mà đi đến phòng làm việc. Lăng Tịnh Hy cầm bịch thuốc mệt mỏi đi lên phòng, vừa bước vào thì thấy Âu Thực Lợi chỉ quần mỗi khăn tắm đứng trước tủ quần áo của cô.

“Hèn gì hôm nay em không mua quần áo gì, thì ra trước đó đã mua không ít nhỉ ?”

Ánh mắt lúc sáng là ánh mắt dịu dàng nhưng giờ lại như con dao muốn đâm thẳng vào tim Lăng Tịnh Hy, cô rùng mình.

“Em thua xa chị nhiều”

Cô đi tới lấy một bộ quần áo đi thẳng vào nhà tắm, xem Âu Thục Lợi như không khí nhưng cô ta cũng không nói gì chỉ héch miệng cười.

Lăng Tịnh Hy không tắm mà chỉ lau mình, đứng trước gương thấy toàn đốm đỏ trên làn da trắng nõn, thật không biết ngày mai có đi học được không nữa.

Bước ra phòng tắm, đã thấy Âu Thục Lợi nằm trên giường lớn, cô ta ngồi dậy, giọng nói tuy mang vẻ quan tâm nhưng thật chất lại là ra lệnh.

“Em hôm nay không được khỏe nên tối nay chị sẽ hầu hạ Vũ Hàn, em đi tìm phòng khác ngủ đi.”

Cứ nghĩ Lăng Tịnh Hy sẽ cau có, ai ngờ cô ta chỉ đi đến bàn trang điểm lấy Laptop cùng vài quyển sách, không nói một lời, đi thẳng ra khỏi cửa để lại Âu Thục Lợi với cái miệng há to đầy kinh ngạc.

Lăng Tịnh Hy đi xuống lầu, thấy dì Phùng, cô khẽ cười.

“Dì Phùng, còn phòng nào trống không ạ?”

“Hà ? à, còn nhưng có gì không Lăng tiểu thư?”

“Dì cứ gọi là Tịnh Hy được rồi, đừng gọi tiểu thư, cháu ngại lắm” – Nói xong cô giải thích nguyên nhân.

“Thật ra thì hôm nay cháu không được khỏe nên để chị Thục Lợi ngủ trên phòng ... cháu muốn tìm một phòng để học bài.”

Dì Phùng ra về khó xử, vì cậu chủ từ đó đến giờ có cho Âu Thục Lợi vào ngủ ở phòng đó đâu nhưng Lăng tiểu thư đã nói thế ...

“Lăng ... à không, cô Tịnh Hy, vẫn còn phòng nhưng là phòng cho người làm, tôi ...”

“Không sao đâu ạ.”

Dì Phùng cũng muốn cho Lăng Tịnh Hy ở một phòng trên lầu nhưng vì mấy phòng đó đều đang tu sửa, vài phòng còn lại là của ông bà chủ cùng nhị thiếu gia nên bà không cho Lăng Tịnh Hy vào đó được.

Rốt cuộc bà cũng chỉ một phòng ở phía cuối cầu thang. Lăng Tịnh Hy gật đầu.

“Cảm ơn.” – Rồi bước nhanh đến đó.

Vương Vũ Hàn từ thư phòng trở về phòng ngủ, vừa bước vào đã thấy Âu Thục Lợi nằm trên giường ngủ nhưng hần lại nghĩ là Lăng Tịnh Hy đang nằm đó, hần đến cạnh giường ngồi xuống, thở dài.

“Uống thuốc chưa?”

Âu Thục Lợi nghe thế, con tức trỗi dậy, cô không nghĩ Vương Vũ Hàn lại quan tâm Lăng Tịnh Hy đến thế, cố nhin con tức, cô vụt dậy nhưng vẫn nở nụ cười.

“Em không sao, chỉ ho vài tiếng thôi mà.” – Cô hùa theo, bất quá cứ làm kẻ ngốc thì sẽ được cưng chiều nhiều hơn.

Vương Vũ Hàn giật mình, không phải Lăng Tịnh Hy, lại nhìn Âu Thục Lợi không mảnh vải che thân trước mặt, hần không thấy hứng thú mà lại tức giận.

“Xuống ngay.”

“Vũ Hàn, hôm nay Tịnh Hy không được khỏe, để em hầu hạ anh vậy?”

Vừa nói hết câu thì cô nhào tới hần nhưng chưa kịp làm gì thì bị hần hất mạnh xuống đất, cô đau đớn nhìn hần, cất giọng ghen ngào.

“Vũ Hàn, anh sao vậy?”

“Cô đã quên nhưng gì tôi nói rồi sao ? ... cút ngay.”

“Em ...”

“Tôi cho cô 5 giây, cút ... ngay.”

Hần nói xong thì không đợi cô cút đi mà hần lại đi ra khỏi phòng, Âu Thục Lợi nước mắt đã rơi đầy mặt, tay nắm chặt, ánh mắt cũng trở nên tàn ác.

Vương Vũ Hàn vừa xuống lầu thì gặp dì Phùng.

“ Cô ta đâu rồi ?”

Di Phùng không hỏi cũng biết “ Cô ta” mà cậu chủ nói là ai, bà chỉ thẳng đến phòng người làm.

Vương Vũ Hàn mặt đầy sát khí đi đến cuối hành lang, hấn phải dạy cho Lăng Tĩnh Hy một bài học, vì không nghe lời hấn, hấn là chủ nhân của cô, mà cô cứ luôn chống đối hấn, lần này không thể tha cho cô ta được.

Vừa mở cửa, đập vào mắt hấn là hình ảnh Lăng Tĩnh Hy đang ngồi trên ghế, một chân gác lên ghế, chân kia buông xuống đồng đưa, trên mặt là một chiếc kính cận, mái trước thì cột một chùm y như bó cỏ, mắt nhìn chăm chăm vào Laptop, mày hơi nhíu lại.

Bất giác con tức trong lòng vụt tan mất, hấn lại thấy đáng về của cô hiện giờ rất buồn cười, trong rất ngốc.

“ Ai cho phép cô ở đây ?”

Hấn không muốn nhìn nữa, đi đến chỗ cô, giọng đầy tức giận nhưng chỉ là ra về.

Lăng Tĩnh Hy giật mình khi thấy Vương Vũ Hàn, cô không nghĩ hấn sẽ tìm tới nhanh như vậy, chỉnh lại dáng ngồi, cô ập ứng.

“ Chị Thực Lợi nói muốn ở cùng anh, nên tôi ...”

“ Tôi là chủ nhân của cô, không phải cô ta, đừng để tôi phải lặp lại lần nữa.”

Hấn nhìn vào màn hình. – “ Đó là gì ?”

“ À, là bài tập cho ngày mai nhưng tôi tính đi tính lại mà không tính ra được, không biết nó bị gì nữa ?”

Thấy hấn không mắng mình, cô dĩ nhiên lảng sang chuyện khác, hùa theo hấn vậy.

Vương Vũ Hàn nhìn một lúc vào màn hình, sau đó hấn đưa tay gõ vài phím, sau đó Enter.

Lăng Tĩnh Hy nhìn theo, mắt tròn trắng, trong vô thức thốt ra.

“ Hay thật, tôi làm hai ngày rồi mà không được, anh hay thật đấy.”

Nói xong, cảm thấy thật mất mặt cùng xấu hổ, hấn là ai kia chứ ... mấy cái này làm khó hấn chắc.

“ Ngu ngốc.”

Quăng cho cô hai câu, hấn lại nhìn lên bàn thấy tập hồ sơ, hấn lại hỏi.

“ Đây là gì ?”

Lăng Tĩnh Hy muốn giật lại nhưng với chiều cao 1m62 dù có nhảy đến ngày mai cũng không lấy lại được tập hồ sơ từ tên cao 1m84 như hấn, vậy mà hấn còn giờ tay cao lên nữa chứ, đúng là tên xấu xa

“ Là hồ sơ xin thực tập, mỗi sinh viên trước khi tốt nghiệp phải tìm một công ty xin thực tập, sau đó đội CE maO đánh giá hành tích xem có tốt nghiệp được không ?” -Bắt đầu dĩ cô phải giải thích.

Hấn nhìn cô, lại nhìn tập hồ sơ. – “ Đã xin vào công ty nào chưa ?”

“ NIGHT, đó là công ty mà Gia Tiểu Mẫn đã xin giúp tôi.”

“ Làm lại đi.” – Hấn không hỏi gì mà chỉ quăng tập hồ sơ vào sọt rác.

“ Làm lại ? tôi thấy công ty đó cũng được mà.” – Cô muốn lượn lại nhưng bị hấn lườm nên đành thôi vậy.

“ HP ... Nộp hồ sơ vào đó.”

Lăng Tĩnh Hy như nghe được truyện cười.

“ Vương tiên sinh, anh nghĩ với khả năng của tôi có thể vào đó được sao ? với lại tập đoàn đó làm gì có nhận sinh viên thực tập kia chứ ?”

“ Ngu ngốc đúng là ngu ngốc, cô nghĩ tôi không có khả năng đưa cô vào đó sao ?”

” Anh sẽ giúp tôi.” – Giọng cô vui lên, mắt cũng phát sáng.

“ Vậy phải xem đêm nay cô hầu hạ tôi như thế nào đã ?”

Nói xong hắn kéo mạnh cô vào lòng, một tay hắn tháo kính của cô ra, tay còn lại bắt đầu dò xét.

Lăng Tịnh Hy vẫn đang suy nghĩ việc sẽ vào tập đoàn HP thực tập, đó là tập đoàn lớn nếu vào đó thực tập thì sau này ra ngoài đi làm, không cần biết thực lực ra sau, chỉ cần có chữ kí của CEO là cô có thể có một công việc hoàn mỹ.

“Khoan đã.” – Cảm nhận bàn tay đang luồn vào áo mình cô chặn lại, cũng chẳng còn gì để mất, cô không muốn chịu thiệt.

“Vậy anh có thể giúp luôn một người được không?”

Thấy hắn nhú mày, cô vẫn nói.

“Đó là bạn thân của tôi, giúp tôi một lần thôi, làm ơn.”

Lần đầu cô làm nũng trước mặt hắn nhưng nếu Gia Tiểu Mẫn cùng làm chung thì cô sẽ không lạc loài, cô phải nhẫn, cố ra vẻ nịnh nọt dù ngàn vạn lần không hề muốn thế.

Mày hắn giãn ra, mắt chăm chú nhìn cô, lần đầu nghe cô dùng giọng dịu dàng nói chuyện với hắn khiến hắn thấy lòng man mát, hắn xoay người đặt cô dưới thân.

“Vậy phải xem đêm nay em có cho tôi ăn no không đã.”

Hắn cúi xuống, môi quần lấy môi cô, từ từ cời hết những chướng ngại vật trên người hai người.

Lăng Tịnh Hy cũng buông xuôi, tay vòng qua cổ hắn đáp trả. – Mục đích đạt được thì sau này mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn.

Trong căn phòng nhỏ nhắn, cảnh xuân diễn ra, hai bóng dáng dây dưa quấn quít tạo nên một khung cảnh đầy gợi tình, khiến người nhìn vào phải đỏ mặt nhưc tai nhưng người đứng trước cửa lại không như thế.

Qua khe cửa, Âu Thực Lợi mắt đầy tia máu, lúc này cô muốn xuống lầu tìm Vương Vũ Hàn, cố dụ dỗ hắn quay lại với mình nhưng không nghĩ lại thấy được cảnh này.

Mỗi lần ở bên cạnh cô, hắn nào dịu dàng ôn nhu đến thế, mà giờ ...

Lòng căm thù Lăng Tịnh Hy mỗi lúc một lớn, cô thầm nghĩ.

‘Lăng Tịnh Hy, cứ đợi đấy, rồi mày sẽ phải hối hận vì đã tranh giành với tao, tao nhất định sẽ khiến mày sống không bằng chết ... cứ đợi đấy.’

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Món đồ chơi hạ cấp

“Cái gì?”

Tiếng hét của Gia Tiểu Mẫn khiến Lăng Tịnh Hy muốn điếc cả tai, mọi người cũng bắt đầu nhìn hai cô gái nhỏ.

Lăng Tịnh Hy ho khan như ra hiệu bảo Gia Tiểu Mẫn vận nhỏ âm thanh một chút.

“Mình nói thật, cậu làm lại hồ sơ đi, chúng ta sẽ vào tập đoàn HP thực tập.”

Gia Tiểu Mẫn sờ trán Lăng Tịnh Hy. – “Không có nóng nha, cậu nói giỡn hay nói chơi vậy?”

Khéo môi Lăng Tịnh Hy giật giật. – “Không tin thì tuần sau đi cùng mình đến tập đoàn đó sẽ biết ngay.”

Gia Tiểu Mẫn như nghĩ ra gì đó. – “Cậu đừng nói với mình là nhờ Vương Vũ Hàn giúp nha.”

Lăng Tịnh Hy sững sốt. – “Sao cậu biết?”

“Cậu giả ngốc hay là ngốc thật vậy, tập đoàn đó là của Vương Vũ Hàn mà.”

“Nhưng không phải Vương Thị mới là của hắn sao?” – Lăng Tịnh Hy lại ngây ra hỏi.

“Vương Thị chỉ là danh hiệu bao quát tất cả chi nhánh của Vương Vũ Hàn, HP là trụ cột.” – Gia Tiểu Mẫn giải thích.

Lăng Tịnh Hy thở dài, đây là cái tội lớn không chịu xem TV, nhưng cũng không nghĩ thể lực hẳn lại lớn như thế.

“Sao cậu nghĩ là Vương Vũ Hàn giúp mình mà không phải người khác?”

“Vì gần đây cậu cứ hay gặp Vương Vũ Hàn nên mình nghĩ vậy.”

Gia Tiểu Mẫn không hiểu sao Vương Vũ Hàn lại chịu giúp Lăng Tịnh Hy, lại hỏi tiếp.

“Cậu và hẳn ra xảy ra chuyện gì vậy? sao tự nhiên hẳn lại giúp cậu? trong khi...” – Sở nói lơ lửng, cô lại im miệng.

“Mình cứ nghĩ não của cậu chỉ nhỏ bằng hạt đậu, không nghĩ cũng đủ to để hiểu ra vấn đề đấy chứ?... Sao? muốn đổi nghề làm thám tử à?” – Lăng Tịnh Hy đổi đề tài.

“Vào đề tài chính đi.” – Gia Tiểu Mẫn không ngu đến mức không hiểu cô nàng đang lảng sang chuyện khác.

Lăng Tịnh Hy thở dài. – “Chỉ là anh ấy nể tình Vương Thiếu Phong nên giúp mình, cậu chỉ cần biết vậy là được rồi.”

Gia Tiểu Mẫn vẫn còn nhiều điều không giải thích được nhưng nghĩ lại chuyện tình cảm là của Lăng Tịnh Hy, cô chỉ có thể động viên hoặc cùng chia sẻ vui buồn, còn những chuyện Lăng Tịnh Hy đã không muốn nói, cô cũng không muốn hỏi nhiều, vẫn là sợ đụng chạm nỗi đau của người khác đó thôi.

Ảo Cư

Tối đến, Vương Vũ Hàn gọi điện cho Lăng Tịnh Hy bảo cô đến Ảo Cư, cô đương nhiên không từ chối, nhưng đến khi bước vào Ảo Cư cô thật muốn quay trở về.

Trên tầng cao nhất, Lăng Tịnh Hy đứng nhìn những người trước mặt, hiểu ngay hẳn vì sao lại gọi cô đến, cười lạnh trong lòng, đi đến chỗ hẳn ngồi xuống.

Trong gian phòng rộng, Man Cảnh Ân đang ngồi cùng một cô gái nhỏ nhắn, Lăng Tịnh Hy trông thấy cô gái thì nhận ra ngay bởi dáng người xinh xắn ấy sao cô có thể quên được, là cô bé cô đã đụng té ngã ở tiệm cháo, kế bên là Mạch Quân Vỹ nhưng hẳn chỉ ngồi một mình mà nhìn có vẻ đã hơi say thì phải, còn cô thì ngồi cùng Vương Vũ Hàn và Âu Thực Lợi đang như con bạch tuột quấn lấy hẳn.

“Hàn, mình thấy cậu lợi hại thật đấy, không nghĩ mới đây đã thu nhận được bạn gái của Thiếu Phong, cậu không sợ Thiếu Phong tức giận sao?”

Mạch Quân Vỹ hiếu kì nhìn Lăng Tịnh Hy nói với Vương Vũ Hàn, hai anh em này tối ngày chỉ biết pha trò đối địch nhau mà hình như lần này tình hình có vẻ không ổn như mấy lần trước.

Lại nhìn Lăng Tịnh Hy, sau 1 năm, từ một cô bé đáng yêu nay trở nên xinh đẹp, quyến rũ hơn nhiều, hẳn cũng cảm thấy có chút say khi nhìn cô, tuy không được xem là khuynh nước khuynh thành nhưng cũng được xem là một viên ngọc quý hiếm.

“Cũng không phải lần đầu tiên, bên cạnh Thiếu Phong chỉ toàn loại hạ cấp, mình chỉ tiện tay giúp nó dọn dẹp một chút mà thôi.”

Vương Vũ Hàn nói xong, liếc Lăng Tịnh Hy xem phản ứng của cô, quả nhiên Lăng Tịnh Hy có phản ứng, tay nắm chặt nhưng không khỏi run rẩy, cố nén cơn tức giận, cúi đầu không nhìn xung quanh.

Âu Thực Lợi cười thầm trong bụng, uống một ngụm rượu, nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Tịnh Hy, rót rượu.”

Mắt hẳn nhìn cô ra lệnh, lại chỉ về hai cái ly của Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vỹ.

Lăng Tịnh Hy máy móc làm theo, lại vô ý nhìn cổ bé xinh xắn, cô ta vẫn chăm chú ăn từng miếng bánh kem nhỏ, không quan tâm xung quanh ra sao nhưng khi nhìn cô bé, Lăng Tịnh Hy cảm thấy rất thoải mái.

“Ân, từ khi nào cậu thích quan hệ với trẻ dưới vị thành niên vậy hả?”

Mạch Quân Vỹ lại lão cào, hôm nay tâm trạng hẳn không tốt muốn xả Stress nên bắt đầu nói càn nhưng khi nói xong đổi lại là ánh mắt lạnh lẽo của Man Cảnh Ân.

“Mình cũng không bằng cậu... thích kiêu loạn lun.”

Mạch Quân Vỹ nghe vậy không tức giận mà nhìn Vương Vũ Hàn.

“Mình còn thua xa Hàn... em dâu cũng không tha.”

Vương Vũ Hàn lườm Mạch Quân Vỹ, tay hắn ôm chặt eo Lăng Tịnh Hy.

“Nghe nói hiện tại cậu sắp ly hôn thì phải ? ... Mới đây đã chán mình tính rồi sao ? muốn chuyển qua thư kí ?”

Lăng Tịnh Hy ngạc nhiên, Mạch Quân Vỹ ly hôn, loạn luân ? thư kí ? – Đúng là cảm thú chỉ có thể làm bạn với cảm thú.

Một hồi chuông điện thoại vang lên, Mạch Quân Vỹ nhăn nhó nhìn màn hình, ánh mắt lóe sáng, bất máy.

“Đã tìm được chưa ?”

“ ... ”

“Chết tiệt, tôi bỏ tiền ra để nuôi lũ người vô dụng như các cậu làm gì hả ? chỉ có một người cũng tìm không được ?”

“ ... ”

“Tôi cho các cậu ba ngày, nếu không tìm được thì đừng quay về nữa.”

“Bụp” – Một tiếng va chạm tuy không lớn nhưng vẫn làm mọi người giật mình ngoại trừ Vương Vũ Hàn cùng Man Cảnh Ân, có thể họ đã quá quen với hành động này của Mạch Quân Vỹ.

“Cái thứ mấy rồi ?” – Man Cảnh Ân lạnh nhạt hỏi.

“Thứ 4.” – Vương Vũ Hàn siết chặt eo Lăng Tịnh Hy như bảo cô rót thêm rượu, Âu Thực Lợi không muốn yếu thế, cô nhỏ giọng.

“Vũ Hàn, đề em.”

Sau đó cô rót rượu, đưa ly lên miệng uống một ngụm, tay choàng qua cổ hắn, hôn nhẹ lên môi, đưa hết rượu qua môi hắn.

Vương Vũ Hàn hai tay đặt trên thành sofa, không phản đối nhưng lại rất hưởng thụ. Lăng Tịnh Hy thấy tình cảnh trước mặt, cô quay chỗ khác, dù biết cảnh này sẽ còn thấy dài dài nhưng vẫn thấy ngượng ngùng.

Mạch Quân Vỹ thấy cảnh trước mắt, trong đầu nghĩ ra ý đồ đen tối.

“Hàn, đêm nay mình không vui, mình muốn giải khuây.”

Âu Thực Lợi dứt rượu xong lại ôm eo Vương Vũ Hàn, đầu tựa vào vai hắn, Vương Vũ Hàn nghe Mạch Quân Vỹ nói thế, hắn hừ một tiếng, tay vỗ nhẹ lên đầu Âu Thực Lợi.

“Đêm nay giúp bạn tôi vui vẻ một chút.”

Tuy không phải lần đầu quan hệ với những kẻ hợp tác làm ăn với Vương Vũ Hàn nhưng Âu Thực Lợi vẫn chỉ muốn phục vụ mình hắn mà thôi, cô giờ vờ khó xử đứng dậy nhưng chưa kịp đi đến chỗ Mạch Quân Vỹ thì hắn đã lên tiếng.

“No, no, no ... mình muốn Tịnh Hy.”

Lúc này không chỉ Lăng Tịnh Hy mà cả Âu Thực Lợi sùng sốt, Man Cảnh Ân cùng cô bé đáng yêu kia thì không phản ứng gì, cứ như hai người họ là vô hình vậy ?

Vương Vũ Hàn nhàu mày nhìn Mạch Quân Vỹ.

“Không được sao ? Anh em như tay chân, đàn bà như quần áo, là ai đã nói câu này với mình nhỉ ?”

Mạch Quân Vỹ giả ngu nói, sau đó mắt léo sáng như mới vừa được khai sáng điều gì đó.

“Chắc, chắc ... Hàn, đừng nói với mình là cậu ... hà, cậu động tâm rồi nha ?”

Bây giờ ngay cả Man Cảnh Ân cũng chú ý đến vẻ mặt của Vương Vũ Hàn, hắn lấy làm hứng thú. Lăng Tịnh Hy thì như nghe được chuyện cười còn Âu Thực Lợi mặt đã tối sầm.

“Đêm nay, cô ta sẽ là của cậu, đừng chơi quá sức, mình vẫn còn muốn dùng đến.”

Nói xong, Vương Vũ Hàn đẩy mạnh Lăng Tịnh Hy, làm cô xém ngã.

Mạch Quân Vỹ nở nụ cười gian xảo, kéo tay Lăng Tịnh Hy làm cô ngồi lên đùi hắn, tay bắt đầu vuốt ve khuôn mặt cô, Lăng Tịnh Hy hoảng hốt muốn lùi nhưng eo bị giữ chặt.

“Đừng sợ anh như thế, ngoan một chút, anh sẽ thương nhiều.”

Mặt hắn bắt đầu kề sát mặt Lăng Tịnh Hy, một tay ôm eo, một tay giữ chặt gáy, làm cho Lăng Tịnh Hy không cự quật được, môi hắn bắt đầu tiến lại gần hơn.

“Không được.” – Lăng Tịnh Hy nhin không nổi, hai tay đẩy hắn ra nhưng tên này so với Vương Vũ Hàn thể lực ngang nhau ... nước mắt cô muốn rớt ra.

Mạch Quân Vỹ thấy cô sắp khóc, không thấy thương tiếc mà lại hứng thú nhìn Vương Vũ Hàn đang cầm ly rượu ngồi kế bên, hắn có thể thấy tay Vương Vũ Hàn đang nổi gân xanh thì phải ?

Lâu lâu mới có dịp trả đũa, hắn không ngại làm càn.

“Mặc cỡ sao ? được rồi, anh sẽ chịu em vậy ... chúng ta vào phòng.”

Không nói hai lời, Mạch Quân Vỹ kéo Lăng Tịnh Hy đang run rẩy đi thẳng về phòng.

Man Cảnh Ân thấy thú vị bồi thêm một câu. – “Nếu không đủ sức, bên trong có thuốc, dùng dùng quá liều là được.”

“Mình không tệ đến nỗi phải dùng mấy thứ đó ... nhưng mà ... chắc Tịnh Hy cần dùng thì phải ?”

“Rầm” – Tiếng đóng cửa rất mạnh, Vương Vũ Hàn sắc mặt khó coi tu hết một ly rượu mạnh, giọng lạnh băng. – “Rót rượu.”

Âu Thực Lợi lần đầu thấy hắn có vẻ mặt đó, cũng cảm thấy lạnh sống lưng, tay cố không run rẩy rót rượu cho hắn.

“Bây giờ chắc vẫn còn kịp.”

Man Cảnh Ân bồi thêm một câu, muốn nói cho Vương Vũ Hàn nghe nhưng hắn thất vọng, tên này là tên đầu đá.

Trên chiếc giường lớn, Lăng Tịnh Hy bị Mạch Quân Vỹ nằm đè lên người, mắt cô đỏ hoe, thật sự rất muốn khóc.

“Đừng lo, dù gì em cũng từng là bạn gái của Thiếu Phong, anh sẽ nể tình cậu ấy, bắt quá anh sẽ cố gắng dịu dàng một chút.”

Tay hắn bắt đầu thăm dò bên trong váy cô, tay còn lại thì vuốt ve khuôn ngực đầy đặn của cô, môi hắn bắt đầu hạ xuống.

Đột nhiên điện thoại vang lên, làm trì hoãn giây phút nóng bỏng sắp xảy ra, hắn mắng thăm một tiếng, định tắt điện thoại nhưng nhớ lại đâu phải tiếng máy của mình.

“Xin lỗi.” – Lăng Tịnh Hy vụt dậy, cô mừng thầm vì tiếng chuông cứu mạng này, lại nhìn điện thoại, mặt cô ngầy ra, cô bắt máy.

“Chị Từ Băng ?”

Lăng Tịnh Hy dò hỏi dù biết chủ nhân số điện thoại này là ai nhưng cô nhớ là từ trước đến giờ Từ Băng chỉ gọi cho cô hai lần, một là cho cô số điện thoại, hai là lúc cô nài hỏi cô nơi nào yên tĩnh cần chỗ tĩnh tâm, giờ gọi lại lần này là gì đây ?

“Tịnh Hy, em khỏe không ?”

Chưa kịp trả lời thì góc áo đã bị ai đó kéo kéo, cô giương mắt nhìn thì thấy Mạch Quân Vỹ ngồi xếp bằng, miệng nói khẩu hình bảo cô tăng âm lượng lên, cô khó hiểu làm theo.

“Tịnh Hy, em có đó không ?”

“Vâng, em đây, chị gọi em có gì không ?”

“À, chị mới về nước, lần trước nhờ có em nên chị mới tìm chỗ tốt như thế ? chị có chút quà muốn cảm ơn em đó thôi.”

Đang muốn trả lời thì Mạch Quân Vỹ Lại kéo áo cô, cô thấy hắn đưa đưa thoại lên, bảo cô nhìn vào, cô lại khó hiểu nhưng thấy mặt hắn lạnh băng như ý bảo. – ‘Em không làm theo thử xem’

Cô nuốt nước bọt. – “Chị đang ở đâu ?”

“Chị đang ở quán TEAM, em đến đó đi.”

Cô lại nhìn Mạch Quân Vỹ, thấy hắn ra hiệu gật đầu, cô thờ dài.

“Dạ vâng, vậy khoảng 15 phút nữa em sẽ đến.”

Cô cúp máy nhìn Mạch Quân Vỹ.

“Mạch tiên sinh, vậy tôi ...”

“Đi thôi.” – Hân chen ngang, vẻ mặt có chút vui mừng, hân gấp gấp chỉnh lại quần áo cũng không đợi Lăng Tịnh Hy nói thêm lời nào, kéo tay cô ra khỏi phòng.

Man Cảnh Ân thấy Mạch Quân Vỹ kéo tay Lăng Tịnh Hy muốn đi vào thang máy, hân nhượng mảy với Vương Vũ Hàn.

“Mới đây đã xong rồi sao ?”

Vương Vũ Hàn nhìn theo nhưng mắt lại dán lên hai tay của hai người, không nói một lời đi nhanh đến chắn ngang hai người, giọng lạnh tanh.

“Đi đâu ?”

“Có liên quan gì cậu, tối nay Tịnh Hy là của mình, cậu đừng quên cậu đã tặng Lăng Tịnh Hy cho mình một đêm, đương nhiên mình phải tranh thủ rồi.”

Mạch Quân Vỹ nóng lòng lại nói thêm

“Hân, cậu muốn nuốt lời sao ? ... Không lẽ, cậu ...”

Mây hân càng nhũn chặt hơn, hân không nói gì nữa xoay người đi đến ghế sofa, tiếp tục uống rượu.

Vương Vũ Hàn biết Mạch Quân Vỹ này đang muốn trêu chọc hân ... Động Tâm ư ? dù cho có vạn kiếp, hân cũng không có hứng thú với Lăng Tịnh Hy, dù cô ta có lên giường với bao nhiêu tên đàn ông thì cô ta cũng chỉ là món đồ chơi của hân, chỉ có thể thôi.

Lăng Tịnh Hy nhìn Vương Vũ Hàn, từ đầu cô biết kết quả của mình ra sao, cô không hề mơ mộng gì hết, cuộc sống còn dài, cô vẫn sống tiếp, vẫn đi tiếp con đường mình đã vạch ra sẵn, lạnh lùng xoay người đi theo Mạch Quân Vỹ lên xe, cũng không ngoái đầu lại nhìn.

“Nếu cảm thấy không làm được thì đừng cố chấp.”

Man Cảnh Ân trầm giọng, khi hân thấy phản ứng của Vương Vũ Hàn thì biết tên này chắc đã động tâm nhưng cũng không chắc bởi cảm xúc của Vương Vũ Hàn ngay cả hân làm bạn đã lâu với Vương Vũ Hàn cũng không phân biệt được nên chỉ đoán mò mà thôi.

“Cậu ở lại vui vẻ, mình có việc đi trước ... Kha Nhi, mình đi.”

Bỏ lại một câu, Man Cảnh Ân ôm eo cô bé nhỏ đi ra khỏi quán Áo Cũ.

Vương Vũ Hàn dựa vào sofa, mắt nhắm nghiền, hôm nay uống hơi nhiều nên đầu óc có vấn đề, tự nhiên lại làm chuyện không đâu, hân lắc mạnh đầu xoay người nhìn Âu Thực Lợi.

Tay hân vuốt nhẹ môi cô, lại vuốt xuống xương quai xanh, tay bóp nhẹ ngực cô.

“Đêm nay nếu em không làm tôi hài lòng thì đừng mong ra khỏi cánh cửa này.”

Sau đó hân cúi đầu hôn xuống, Âu Thực Lợi cũng đáp lại nồng nhiệt.

Mấy tên vệ sĩ biết thế lui ra hết, chỉ còn lại hai cơ thể đang quấn lấy nhau trong không gian rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trừng phạt

Trong quán cafe TEAM, Mạch Quân Vỹ ngồi kế Lăng Tịnh Hy và đối diện là Vu Tử Băng, không khí có chút mất tự nhiên nhưng cũng bị Vu Tử Băng phá bỏ.

“Tịnh Hy, cái này tặng em, mong rằng em sẽ thích nó.”

Lăng Tịnh Hy mở cái hộp nhỏ ra xem, bên trong là một chiếc khăn lụa quần cổ màu xanh nhạt.

" Nó được dệt bằng tơ tằm, không phải bằng lụa thường đâu."

Lăng Tịnh Hy sững sốt sau đó hiểu ý, cô khẽ cười.

"Chị đừng hiểu lầm, em chỉ là thấy nó rất mềm, cứ mãi lo sờ nên quên nói với chị, em rất thích, cảm ơn chị nha."

Đối với cô, mấy loại trang sức quý giá không quan trọng bằng tấm lòng, đương nhiên nhận món quà đơn giản thích hơn mấy món đắt tiền nhiều.

"Quà của anh đâu?"

Mạch Quân Vỹ bị cho ra rìa này giờ, nhin không được lên tiếng.

"Anh rể, em thấy anh rất dư tiền, có thể tự mình mua lấy, đâu cần nhận mấy món rể tiền này của em làm gì?" – Vu Tử Băng mỉa mai.

"Quà của anh đâu?" – Vẫn lặp lại câu cũ nhưng giọng nói đã có chút khó chịu.

"Nếu anh rể muốn quà vậy đi tìm chị của em mà lấy, chị ấy mới về nước, chắc sẽ có quà tặng anh đó thôi."

"Anh sắp ly hôn với chị em rồi, không cần cứ gọi anh rể thế đâu?" – Hần lạnh nhạt nói.

Vu Tử Băng mặt cũng đóng băng. – "Chị ấy là vợ của anh."

"Vậy thì sao ... không hợp, không vui vẻ, ly dị, chuyện rất bình thường."

"Tịnh Hy, sao em lại đi chung với anh rể chị vậy?"

Vu Tử Băng không muốn gây chuyện nên đổi đề tài mà cô cũng rất muốn biết vì sao Lăng Tịnh Hy lại đi chung với Mạch Quân Vỹ.

"Tiện đường nên anh cho em ấy quá gian ... anh cảnh cáo em, không được gọi anh rể nữa, anh sắp ly hôn rồi."

Không đợi Lăng Tịnh Hy giải thích, Mạch Quân Vỹ nói thay, thật ra hẳn cũng không muốn Vu Tử Băng biết chuyện vừa rồi mình đang muốn lên giường với Lăng Tịnh Hy.

"Chị ấy đã có thai với anh, anh phải chịu trách nhiệm với chị ấy."

Vu Tử Băng lại xoay lại đề tài cũ, tức giận nói.

Mạch quân Vỹ nghe xong, mặt đầy tơ máu, tay nắm chặt nổi cả gân xanh.

"Chịu trách nhiệm? ... Vu Tử Băng, nếu em muốn anh chịu trách nhiệm, anh đồng ý."

Hần lạnh lùng đứng dậy, tay hướng tới Vu Tử Băng kéo cô ra khỏi quán cafe.

Trước đó quay lại nhìn Lăng Tịnh Hy này giờ ngồi ngây đờ tại chỗ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Tịnh Hy, việc hôm nay cảm ơn em, sau này có chuyện gì cứ gọi cho anh."

Ngay sau đó, Lăng Tịnh Hy chỉ thấy Vu Tử Băng bị Mạch Quân Vỹ mạnh tay đẩy vào xe, chiếc xe cũng từ từ mất hút.

Trong lúc này, Lăng Tịnh Hy vẫn chưa tiêu hóa hết mọi chuyện nhưng điều cô còn biết rõ, khi này là Mạch Quân Vỹ chở cô đi, vậy bây giờ cô về bằng cách nào? ... cô không có mang theo tiền, chỉ đủ trả tiền cafe thôi nha.

Đi bộ cả chục cây số, gần một tiếng đồng hồ cô mới lếch về được biệt thự, hôm nay toàn gặp chuyện chẳng ra làm sao? bây giờ cả người rất mệt, muốn về ngâm nước nóng, sau đó đánh một giấc thật thoải mái mới được.

Vừa vào trong sảnh, một luồng khí lạnh lẽo lan khắp phòng, cô rung mình một cái đi nhanh lên lầu, chắc tại trời lạnh nhưng sao giờ này mọi người ngủ sớm thế, xem sơ đồng hồ mới biết gần 10 giờ rồi.

"Đứng lại."

Âm thanh phát ra từ chỗ ghế sofa, giờ cô mới phát hiện Vương Vũ Hàn đang ngồi ở đó, vì không có đèn nên cô không thấy vẻ mặt tối sầm của hắn.

"Tôi thấy hơi mệt, tôi ngủ trước."

Vừa đi vài bước thì bị ai đó kéo mạnh, cả người ngã vào lòng hắn, ngược mắt nhìn thì chạm vào đôi mắt đang bùng bùng lửa giận của hắn. – Hắn phát điên sao?

Tay hắn siết chặt eo cô, tay kia sờ lên mặt cô.

“Đúng là yêu nghiệt, bất cứ nơi nào cũng có thể câu dẫn đàn ông.”

Lăng Tịnh Hy cứng người, sao đó hiểu được chuyện gì, cô cười lạnh.

“Vương tiên sinh, theo như tôi biết thì ngài là người bảo tôi đi câu dẫn Mạch tiên sinh thì phải?”

Bảo cô hầu bạn hắn, giờ nói cô câu dẫn, hắn là loại người gì chứ?

Cầm bị siết chặt, cô nhú mồm nhìn hắn.

“Em rất thích đối chọi với tôi phải không? em nghĩ làm như thế sẽ có hậu quả gì?”

Hắn bình thản nói, cô quả thật yêu nghiệt, mới đây vừa hoan ái cùng Âu Thực Lợi xong, giờ ở cạnh cô lại có phản ứng.

Mùi rượu cùng mùi thuốc lá phả lên khuôn mặt trắng nõn, Lăng Tịnh Hy càng nhăn mày. – Hắn đã uống bao nhiêu rượu rồi.

“Vương tiên sinh, tất cả là ngài bảo tôi, không phải tôi đã rất nghe lời đó sao? rốt cuộc ngài muốn tôi phải làm như thế nào nữa chứ?”

“Rất nghe lời? ... Nếu đã nghe lời như thế, vậy bây giờ làm cho tôi thỏa mãn đi.”

Lăng Tịnh Hy trừng mắt, tay đặt lên ngực hắn giữ khoảng cách.

“Vương tiên sinh, hiện giờ tôi rất mệt, ngài tha cho tôi lần này được không? tôi ...”

Chưa nói hết câu đã bị hắn đặt xuống sofa, cô hoảng sợ đẩy hắn ra nhưng tay bị chế trụ.

“Vương ... Á.”

Một vật nóng hổi mạnh mẽ xâm nhập, cô cắn chặt răng, không biết khi nào hắn đã xé mất quần lót của cô, một giọt nước mắt không tự chủ rơi xuống, thật sự rất đau.

“Mệt sao? tôi không nghĩ với khả năng của Mạch Quân Vỹ sao có thể dễ dàng ra về thế được.”

Lời nhục mạ iền tiếp phun ra từ miệng hắn.

“Kỹ thuật trên giường kém đến thế, thôi thì để tôi dạy cho em, sau này còn có thể dùng thân thể của em giúp tôi kí kết hợp đồng.”

“Cầm miệng, anh là tên cầm thú ... rút ra khỏi người tôi ngay.”

Sự chịu đựng đã đến giới hạn, cô hét lớn, tay bị chế trụ trên đỉnh đầu không cựa quậy được, cô chỉ có thể dùng sức hét lên nhưng môi lại bị hắn chặn lại, không phải hôn mà là cắn, mùi máu tanh cũng chảy trên khóe miệng rất đau.

“Uhm ... cầm ... thú ... thôi ... tha ... Á ...”

Vương Vũ Hán ra vào càng lúc càng mãnh liệt, khiến Lăng Tịnh Hy không thể la hét được nữa mà chỉ kêu đau nhưng chỉ ít phút sau, tiếng rên rỉ lại vang lên bởi động tác hắn bắt đầu chậm lại.

“Sao không mừng nữa đi? ... hừ, đàn bà phóng đảng vẫn tiện như thế, miệng cứ bảo không nhưng thân thể lại cắn chặt tôi như thế ... hèn hạ.”

Hắn thật sự phát điên, khi thấy cô bị Mạch Quân Vỹ kéo đi, hắn cư nhiên muốn đuổi theo nhưng vì hai chữ “Động Tâm” kia mà hắn đã bỏ ngay ý định điên khùng đó.

Cứ nghĩ cùng Âu Thực Lợi hoan ái xong sẽ quên hết những chuyện làm hắn đau đầu nhưng lại càng khiến hắn phiền lòng hơn thế là tự lái xe đi tìm cô.

Thấy cô cười nói vui vẻ với Mạch Quân Vỹ mà nụ cười đó chưa bao giờ có với hắn, hắn lại đâm ra tức giận. Hắn biết rõ vì sao? bởi vì cô là đồ chơi của hắn, tất cả của cô chỉ dành cho hắn, hắn không muốn ai đụng vào đồ chơi của mình, trừ khi hắn chơi chán cũng tự mình hủy diệt chứ không muốn bỏ thí cho ai khác, kể cả bạn thân cũng thế.

Nghĩ như vậy, lực bóp mạnh hơn, hắn phải cho cô bài học, cho cô biết nếu là món đồ chơi thì phải biết nghe lời, chọc giận hắn sẽ không có kết quả tốt.

Lăng Tịnh Hy nước mắt rơi là cả trên khuôn mặt tái nhợt, thân dưới như bị xé rách ra, rất đau nhưng sao miệng cô lại kêu ra nhưng tiếng đáng khinh như thế, cắn chặt môi, trừng mắt nhìn tên cầm thú phía trên.

“Kêu lên cho tôi.” – Thấy cô cắn môi, hắn bóp cầm cô mạnh hơn, lực phía dưới không vì thế mà chậm lại.

“Vương Vũ Hàn, tôi hận anh, tôi nguyện rửa anh không có kết cục tốt.”

Hắn không lấy làm tức giận, nhếch môi châm chọc.

“Hận tôi, em cứ hận đi, nguyện rửa tôi, em cứ việc, mạng sống là của tôi, trừ khi tôi muốn chết, không ai có quyền lấy mạng của tôi hết, nếu có thì kết cục của hắn chỉ có sống không bằng chết mà thôi.”

“Nhất định sẽ có báo ứng ... Á.”

Vừa nói một câu thì hắn lại nhanh hơn, cô lại hét lớn, mà hắn thì cười khoái trá.

Ba tiếng trời qua, rốt cuộc hắn cũng ngừng lại, phóng thích thứ dơ bẩn bên trong cô, từ từ rút ra rồi đứng dậy, chỉnh lại quần áo, lại nhìn Lăng Tịnh Hy, mặt lạnh băng.

“Tránh xa Mạch Quân Vỹ ra, nếu không nghe lời ... đừng trách lần sau tôi không nương tay.”

Quảng xong một câu, hắn đi lên lầu, hướng về phòng làm việc.

Lăng Tịnh Hy nằm đó bất động, hạ thân đau nhức, cả người không chút sức lực.

Cô rốt cuộc đã làm cái gì, không phải đều do hắn muốn thế sao ? hắn muốn cô lên giường với Mạch Quân Vỹ, bây giờ bảo tránh xa Mạch Quân Vỹ ra, hắn bị điên phải không ? tính tình hắn như trang sách, cứ lật mãi như thế dù cô có ba đầu sáu tay cũng không theo kịp, nhưng giờ ... còn cách nào sao ?

Cố gượng dậy đi lên nhưng lại trượt xuống, chân cô run rẩy, thật không đứng nổi rồi.

“Cô Tịnh Hy.” – Di Phùng từ đâu chạy ra, đỡ lấy Lăng Tịnh Hy.

Từ lúc Lăng Tịnh Hy bước về bà đã biết và những gì nghe thấy kể cả nhìn bà cũng không bỏ sót, không biết cậu chủ sao lại như thế ? từ đó đến giờ đây là lần đầu thấy cậu chủ nổi giận đến vậy, cô Tịnh Hy rốt cuộc đã chọc giận cậu chủ chuyện gì ?

“A .. máu .” – Bất chợt nhìn lên ghế sofa là một vệt máu lớn, lại nhìn Lăng Tịnh Hy đã thấy vấy cô cũng dính một ít.

“Cô Tịnh Hy, để tôi đi gọi bác sĩ.”

“Không cần ... di Phùng, đi đỡ cháu lên phòng được không ? cháu rất mệt.”

Lăng Tịnh Hy yếu ớt nói, giọng có chút khàn khàn có thể do đã hét lúc nãy.

“Nhưng ...”

“Cháu không sao ? đi làm ơn giúp cháu với.”

Di Phùng đành làm theo, dìu Lăng Tịnh Hy lên phòng.

Đi vào trong phòng, cô bảo Di Phùng đi ra, sau đó lấy một bộ quần áo, chăt vật đi vào nhà tắm.

Dòng nước chảy xuống khắp người khiến thân thể cô thoải mái hơn, kì cọ thật sạch sẽ, hạ thể hơi đau nhưng cố gượng tắm cho xong, cũng không suy nghĩ nhiều.

Đi ra phòng, cô ngồi nhìn ra cửa sổ, đôi mắt trong trẻo sâu thẳm, vẻ mặt không cảm xúc, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên như chỉ là vô thức, cả người cô tựa như một con búp bê mất đi trí giác, ngồi đó ngẩn trắng.

Không biết đã bao lâu, cửa phòng mở ra, Vương Vũ Hàn đi vào nhìn cô gái đã ngủ trước mắt, hắn đang trong phòng xem các hạng mục, thì di Phùng đi vào nói với hắn nguyên trạng của cô.

Lúc đó hắn biết hắn đã quá nặng tay, nhưng chỉ là hắn muốn trừng phạt cô một chút thôi, giờ thấy cô như thế, hắn bỗng áy náy.

Đi đến bên giường xốc chăn lên, hắn nằm xuống ôm cô vào lòng, cảm thấy hơi thở đều đặn nghĩ chắc cô đã ngủ, hắn thở dài nhắm mắt, thôi thì ngày mai tính vậy.

Cảm nhận người đàn ông bên cạnh đã ngủ say, Lăng Tịnh Hy đột nhiên mở mắt, môi cười nhạt, đôi mắt càng sâu thẳm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngày đầu thực tập

Đứng trước là tòa cao ốc 68 tầng, được thiết kế bằng bê tông cốt thép và kính cao 262 m (861 FT), Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn cứng cả người, nhất là Lăng Tịnh Hy, cô biết Vương Vũ Hàn có thể lực cùng gia thế lớn mạnh như thế nào nhưng không nghĩ tòa cao ốc này cũng nằm trong gia sản của hắn, càng ngày cô càng hụt hẫng, ý nghĩ trả thù càng ngày càng xa vời.

Ngghĩ đến Vương Vũ Hàn, tuy ngày hôm sau Vương Vũ Hàn có gọi bác sĩ Trần đến chữa trị cho cô nhưng cô cũng không nói một lời với hắn, qua ngày sau thì hắn biến mất, nghe di Phùng nói là hắn đi bàn chuyện làm ăn bên Pháp, 5 ngày sau mới về.

Như thế cũng tốt, trong thời gian này không gặp hắn, cô thấy thật thoải mái, lại có thể đến tiệm cháo cùng Gia Tiểu Mẫn phụ dọn hàng, tuy không còn làm ở tiệm cháo nhưng cô vẫn hay đến dọn dẹp, ông bà chủ cũng rất vui vẻ khi thấy cô đến, cô cảm thấy nơi đó giống mái nhà thứ ba của cô vậy, lúc đó trong đầu cô chợt ước nguyện nếu Vương Vũ Hàn đi luôn không trở về thì tốt biết mấy.

“ Tịnh Hy ... hay là mình về thôi, lỡ họ không nhận thì mất mặt chết.”

Gia Tiểu Mẫn chân muốn nhũn cả ra, nếu thật sự bị từ chối thì đào đâu ra cái lỗ trong tòa cao ốc này để chui đây.

“ Đừng nói nhảm nữa, vào thôi.” – Lăng Tịnh Hy thở dài, kéo tay Gia Tiểu Mẫn đi vào trong Vương Vũ Hàn đã chịu ký tên thì cô việc gì phải sợ.

Gia Tiểu Mẫn nhẩn mây đi theo Lăng Tịnh Hy, trong lòng trầm nghĩ.

‘ Biết vậy khi này đã mua thêm khẩu trang cùng kính đen.’

Từ ngoài đi vào trong, mắt hai cô gái như được khai sáng, tòa cao ốc này bên ngoài được thiết kế rất tinh xảo, còn bên trong vừa sang trọng, lại uy nghiêm lộng lẫy, khiến người nhìn vào không khỏi tặc lưỡi khen ngợi.

Đến bàn tiếp tân, một cô gái với mái tóc xoăn ngắn, môi to son đỏ khề cười nhìn hai người.

“ Không biết tôi có thể giúp được gì cho hai vị ?”

“ Chào chị, tôi tên Lăng Tịnh Hy, còn đây là Gia Tiểu Mẫn, chúng tôi đến để nộp hồ sơ xin thực tập.”

Lời vừa nói xong, cô tiếp tân đã nhìn hai người với ánh mắt quái lạ nhưng chỉ trong chốc lát lại tỏ nụ cười như cũ.

“ Xin mời hai vị theo tôi.” – Cô tiếp tân gạt đầu rồi cùng hai cô gái vào thang máy.

Thang máy đi thẳng đến lầu 67, ba người bước đến một bàn làm việc lớn, một cô gái tóc hơi xoăn dài, đôi mắt phượng quyền rũ cùng dáng người đẹp như người mẫu đang chăm chú xem màn hình vi tính.

“ Thư ký Trang, đây là Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn, họ nói đến xin thực tập.”

Cô gái nhướn đôi mắt phượng chăm chú nhìn hai nàng nhưng mắt lại dán chặt vào Lăng Tịnh Hy.

“ Amelia, cô xuống dưới tiếp tục làm việc đi.”

Amelia gạt đầu cũng không nói thêm, chỉ liếc nhẹ hai cô nàng rồi đi vào thang máy.

“ Các cô đi theo tôi.”

Thư ký Trang đứng dậy đi cùng họ, vừa đi vừa nói.

“ Tôi là Trang Mật Ly, là thư ký riêng của Vương Tổng, các cô có thể gọi tôi là thư kí Trang, cũng có thể gọi tôi là Mary, sau này các cô sẽ theo tôi làm việc ... và đây là bàn làm việc của hai cô.”

Trang Mật Ly nói xong cũng chỉ vào hai bàn làm việc đối diện nhau, ánh mắt vẫn nhìn Lăng Tịnh Hy.

“ Xin lỗi, nhưng chúng tôi thuộc chuyên ngành kế toán chứ không phải thuộc chuyên ngành thư ký, không biết có nhầm lẫn gì ở đây hay không ?”

Lăng Tịnh Hy tuy nói nhưng ánh mắt vẫn quan sát Trang Mật Ly, cô nhớ đây là lần đầu gặp cô ta nhưng không hiểu vì sao cô ta cứ nhìn mình mãi, không lẽ cô ta có quen biết Tịnh Hy hay sao ?

“ Xin lỗi nhưng tôi chỉ làm theo mệnh lệnh của cấp trên, Vương Tổng cũng có nói các cô cũng có thể không làm, các cô có thể tự mình quyết định.” – Trang Mật Ly không khách khí nói.

Lăng Tịnh Hy cố nén con tức trong lòng, đành mặt kệ tên thói tha đó muốn làm gì, chỉ cần có chữ ký của hắn cho cô tốt nghiệp là được.

“Thư ký Trang chắc đã hiểu lầm, tôi chỉ là muốn hỏi lý do thôi, công việc này dĩ nhiên chúng tôi rất cần, mong sau này thư ký Trang sẽ chỉ bảo thêm.”

Lăng Tịnh Hy đưa tay ra muốn bắt tay với Trang Mật Ly nhưng Trang Mật Ly vẫn không động đậy, cô cười gượng rút tay về.

Gia Tiểu Mẫn thì than thầm, mới vào làm đã thấy tình huống không mấy lạc quan rồi, chỉ cầu mong sóng gió đừng ập đến, dù Lăng Tịnh Hy chống chọi nổi nhưng cô thì không.

“Helen, Susan, hai cô đem một ít công việc của mình cho bọn họ làm, cũng nhớ đừng vì họ là thực tập mà chỉ cho mấy việc cón con, tập đoàn HP chỉ đào tạo ra nhân tài chứ không phải đào tạo phế thải.”

Trang Mật Ly nói xong, quay người bước đi, Lăng Tịnh Hy cau mày, cô chắc chắn lúc trước Tịnh Hy chắc đã làm gì Trang Mật Ly nên bây giờ cô ta mới trả đũa như thế.

“Cô là Lăng Tịnh Hy.”

Cô gái tên Helen nhìn Lăng Tịnh Hy, soi mói từ đầu đến chân, tỏ ra nụ cười khinh miệt.

Helen cũng không đợi Lăng Tịnh Hy gật đầu mà đi đến bàn làm việc cách đó không xa, một lúc sau ôm về một chồng tư liệu, giọng lạnh lạnh như chim hót.

“Từ đây cho đến tan tầm, cô phải đánh xong mấy phần văn kiện này, sau đó photo mỗi thứ thành 10 bản, như thế cô có thể về”

“Nhiều đây tới tan tầm cũng chưa xong” – Gia Tiểu Mẫn lẩm bẩm.

“Đó là của cô ta, cái này mới là của cô, cô cũng làm y hệt như thế.”

Susan cũng ôm một chồng đến, Gia Tiểu Mẫn muốn xiù.

Hai cô gái nhìn nhau nhếch môi cười, không nói gì thêm lặng lẽ đi về bàn làm việc của mình.

“Tịnh Hy, rốt cuộc cậu kêu mình đi theo để chết cùng cậu phải không?”

Gia Tiểu Mẫn mặt méo xẹo nói.

“Chỉ ba tháng, cố lên.”

Lăng Tịnh Hy nói xong thì ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu cuộc chiến sống còn với chồng núi trước mặt.

Nếu Vương Vũ Hàn muốn khó dễ cô thì cô sẽ đối mặt chứ không trốn tránh, vì bằng tốt nghiệp, cô bắt chấp, còn con đường cô đã vạch ra nên phải cố gắng nhiều hơn.

Vất vả làm xong một nửa cũng đến giờ ăn trưa, Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn muốn đánh nhanh rút gọn nên họ xuống tầng 52, đó là nhà ăn chuyên luôn phòng giải trí cho nhân viên công ty, hai người đánh chén thật nhanh rồi lên phòng làm việc tiếp.

Sau khi ăn xong, Lăng Tịnh Hy đi vào nhà vệ sinh, cô ngồi trong phòng vệ sinh suy nghĩ chuyện hồi sáng cộng thêm chuyện khi nãy ăn trưa, ánh mắt của mọi người luôn dõi theo cô cùng Gia Tiểu Mẫn nhưng cô thấy rõ họ đều nhắm vào cô.

‘Không lẽ việc cô đi đường tắt đã có người biết.’

Tự cốc đầu mình, cô không thể suy nghĩ như thế, chuyện đó là không thể, bởi đây là lần đầu cô bước vào Vương thị, quan hệ giữa cô và Vương Vũ Hàn cũng chả có ai biết, trừ khi...

“Nè, cậu nói thử xem, rốt cuộc con nhỏ họ Lăng đó có quan hệ gì với Vương Tổng của chúng ta vậy?”

“Vậy cậu nghĩ nó có quan hệ gì với Vương Tổng?” – Câu hỏi này là của Helen, cô ta vừa to son vừa nói.

Lăng Tịnh Hy sững sốt, tại sao họ lại biết nhanh như thế? chuyện cô và Vương Vũ Hàn không thể mới đây đã đồn đến công ty được.

“Cô ta là tình nhân của Vương Tổng phải không?” – Susan mắt sáng rực, tiếp tục nói.

“Hèn gì, mới chỉ là sinh viên mà được vào tập đoàn HP làm việc, trong khi đó chỉ là thực tập mới ghê chứ? con nhỏ này bề ngoài thấy cũng hiền lành nhưng không ngờ thủ đoạn cũng gớm thiệt.”

“Mình còn nghe nói, lúc trước cô ta từng là bạn gái của Vương Thiếu Phong nữa cơ đấy.” – Helen tiếp tục soi mói.

Susan tròn mắt. – “ Cái gì ?” – Cô sờ cằm, một lúc sau lại nói.

“ Vậy là hiểu rồi nhá, chắc lại giống mấy con nhỏ lẳng lơ lúc trước, ngoài mặt thì muốn câu dẫn Vương Thiếu Phong nhưng thật chất là muốn lên giường của Vương Tổng chúng ta rồi ... hạ tiện thật.”

“ Tôi không hiểu Vương Tổng nhìn trộm cô ta ở chỗ nào, người thì lùn, lại ốm yếu, chỉ có khuôn mặt nhìn cũng khá xinh, ngoài ra chẳng có cái gì phải khiến đàn ông nổi thú tính hết.”

Helen càng nói càng đắc ý, cô không nghĩ mình lại thua con nhỏ kia, nhìn cô còn hấp dẫn hơn nhiều.

“ Chắc ông chủ muốn đổi khẩu vị đó thôi, con nhỏ đó chắc cũng chẳng trụ được bao lâu đâu, dạng con nít miệng còn hôi sữa đó đến cả liếm gót giày cho Vương Tổng còn thấy tiếc nữa là khác.”

Như nhớ ra điều gì, Susan lại hỏi tiếp.

“ Vậy còn nhỏ bạn của nó thì sao ? không lẽ cũng là tình nhân ?”

“ Cái đó thì mình không biết ... nhưng chắc cùng một giuột mà thôi.”

“ Thật ghê tởm, không lẽ buổi tối hai đứa nó cùng hầu hạ ông chủ sao ? kinh thật đấy.”

Tiếng nói không khách khí cùng ngữ điệu chế giễu đó lọt hết vào tai Lăng Tịnh Hy, cô thật không thể nhịn được nữa, dù là ai gây ra nhưng cô cũng phải lấy lại công bằng cho mình.

“ Không nghĩ trong nhà vệ sinh đã bốc ra mấy mùi kinh dị rồi mà cũng không bằng hai cái miệng của hai chị ... thôi chết đi được.”

Lăng Tịnh Hy vừa nghe đã biết là Gia Tiểu Mẫn, cô cũng ra theo.

Susan cùng Helen thấy hai cô gái từ hai hướng đi ra, cũng không thấy chột dạ vì nói xấu kẻ khác mà còn lớn tiếng.

“ Con quý cái, mày nói ai miệng thối hả ?”

“ Trong đây có bốn người, tôi không có điên mà tự đi nói mình, cũng không có đứt gãy thần kinh nào mà đi nói bạn của tôi, vậy chị nghĩ xem ?”

“ Mày ...” – Susan tức điên lên muốn tát Gia Tiểu Mẫn nhưng bị Lăng Tịnh Hy nắm chặt tay lại.

“ Chị Susan, chúng tôi mới vào làm, không hiểu biết nhiều nên mong chị chỉ dạy nhiều thêm nhưng không phải là chỉ dạy bằng cách này.”

Giọng Lăng Tịnh Hy rất bình tĩnh nhưng đôi mắt có chút lạnh lẽo.

“ Hừ, loại đàn bà ti tiện chỉ biết bám lấy đàn ông như mày thì có tư cách gì nói chuyện với tao ?”

“ Susan, chúng ta là người thượng lưu chứ không phải hạ lưu, đừng làm mất thể diện của bản thân.”

Helen nho nhá nói, dù gì cũng phải giữ thể diện một chút, cô vẫn muốn chơi tiếp, không muốn kết thúc nhanh như vậy.

Susan nghe vậy mới biết mình đã quá thô lỗ, cô hắng giọng nhưng vẫn nói mĩa mai.

“ Helen, cậu nói đúng lắm, mấy loại hạ lưu như thế, nói chuyện lâu chỉ phí nước bọt.”

Lại nhìn về Gia Tiểu Mẫn.

“ Chỉ là hai con nhóc, thật không biết Vương Tổng nghĩ sao nữa ? ... À ... chắc trên giường hai đứa phối hợp rất ăn ý nên mới được Vương Tổng chú ý phải không ?”

Susan nhếch môi cười khinh.

“ Đàn ông chỉ thích mấy thứ mới mẻ, cứ dùng hoài mấy chiêu cũ rích đó sẽ rất nhàm chán, chị khuyên hai em nhớ học thêm mấy chiêu trên phim AV nhiều vào, có thể có hữu ích đấy.”

“ Chị ...”

“ Tiểu Mẫn.”

Lăng Tịnh Hy nắm chặt tay Gia Tiểu Mẫn, cô không muốn mới ngày đầu đã gây náo loạn như thế, cái gì cũng phải chờ, cái gì cũng phải nhịn.

“ Susan, chúng ta đi thôi, ở đây toàn mùi hạ đẳng, nghe muốn thối cả mũi.”

Susan cùng Helen cười khoái chí đi ra ngoài, Gia Tiểu Mẫn mắt lóe lửa giận tím mặt, cô trừng Lăng Tịnh Hy.

“Cậu sao vậy ? sao không để mình đấu với họ, chúng ta hai người không lẽ đấu không lại bọn họ sao ?”

“Cậu muốn ngày đầu đi làm đã bị đuổi rồi sao ? đừng gây chuyện nữa.”

“Nhưng họ gây chuyện trước cơ mà ?”

Lăng Tịnh Hy thở dài, giải thích.

“Ngay từ khi bước vào công ty, cậu phải hiểu rõ chúng ta sẽ phải đối mặt những gì kia chứ ?” – Lăng Tịnh Hy nhìn Gia Tiểu Mẫn với ánh mắt hối lỗi.

“Xin lỗi Tiểu Mẫn, đáng lẽ mình không nên kéo cậu theo cùng, khiến cậu bị vạ lây.”

“Xi ... lỗi phải gì ở đây, mình cũng biết sẽ phải gặp mấy tình huống này rồi, chỉ là không nghĩ mới ngày đầu đã phải hứng đạ.”

Gia Tiểu Mẫn an ủi Lăng Tịnh Hy, ngay từ đầu cô cũng biết việc đi đường tắt chắc chắn sẽ bị dị nghị nhưng vì muốn bảo vệ Lăng Tịnh Hy không bị ăn hiếp nên chấp nhận đi theo nhưng xem ra cô cũng bị cuốn vào luôn rồi.

“Chúng ta về phòng làm việc thôi, còn cả đồng hồ sơ đang đợi chúng ta nữa đó.”

Lăng Tịnh Hy không muốn bàn về việc này nữa, đánh sang chuyện công việc rồi kéo Gia tiểu Mẫn ra khỏi phòng vệ sinh.

Gia Tiểu Mẫn cô tỏ nụ cười, hết chuyện này lại tới chuyện khác, cầu mong ba tháng chớp mắt sẽ qua thật nhanh.

Gia Tiểu Mẫn mặt ủ mây chau đi theo sau Lăng Tịnh Hy nhưng không thấy được vẻ mặt của cô nàng lúc này.

Khuôn mặt lạnh băng, đôi mắt trong veo giờ đầy nộ khí, cô nhin một bước nhưng tiến trăm bước, cô không để gì để cho qua chuyện, cô không chạm vào họ nhưng họ lại muốn chạm vào cô vậy đừng trách cô, cô cũng chỉ muốn tự vệ mà thôi.

Hai người họ ra khỏi phòng vệ sinh nhưng không biết phía sau còn một người mới từ phòng vệ sinh đi ra, đôi mắt sắc bén pha chút giảo hoạt nhìn bóng Lăng Tịnh Hy.

“Coi như cô không may.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Đồ kỵ

Quán café LADY, nơi dành cho các quý cô giới thượng lưu thư giãn, Trang Mật Ly mặc chiếc váy công sở màu đen, để lộ đôi chân thon dài quyến rũ, cùng chiếc áo sơ mi cổ sâu có thể thấy rõ khe rãnh bên trong, tư thế ngồi chéo chân đầy quý phái khiến một số nhân viên nam cứ nhìn không chớp mắt.

“Có gì thì nói nhanh lên, mình còn nhiều việc phải làm”

Trang Mật Ly tựa người vào ghế da, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn nhìn cô gái đang vận đồ hồng trước mặt.

“Là bạn bè lâu năm mà cậu lại tiết kiệm thời gian với mình như thế sao ?”

Âu Thực Lợi mặc váy liền bó sát, tay khoanh trước ngực, vẻ mặt khó chịu nói.

“Vào đề tài chính đi.” – Trang Mật Ly không kiên nhẫn nói.

Nếu không phải hai người từng là bạn thời trung học thì cô đã không thêm đếm xỉa đến Âu Thực Lợi, nhưng quan trọng hơn tình bạn giữa hai người là vì Vương Vũ Hàn, người đàn ông cô đã yêu từ cái nhìn đầu tiên, chỉ vì hắn mà cô từ bỏ chuyên ngành được sĩ chuyển sang kinh tế, vì hắn mà cô phải dùng mọi thủ đoạn mới có thể leo lên cái ghế Tổng thư ký nhưng một phần cũng nhờ vào năng lực của cô, cô đã vì hắn nhiều như thế đương nhiên vị trí Vương Phu Nhân, cô phải có cho bằng được.

Về phần Âu Thực Lợi, bên ngoài hai người như không thân thiết nhưng họ luôn ngầm dùng mọi thủ đoạn để loại bỏ những cô gái không an phận muốn giành vị trí Vương phu nhân kia, Trang Mật Ly biết rõ Âu Thực Lợi cũng muốn nhưng cô ta ham hư vinh nhiều hơn.

Một người cần tỏa sáng, một người cần quyền lực, mà việc đó chỉ có một người có thể giúp họ ... Vương Vũ Hàn.

Bao năm này, mọi chuyện đều do Trang Mật Ly an bài, còn về hành động thì do Âu Thục Lợi, hai người kết hợp rất ăn ý, bởi thế Âu Thục Lợi mới ở bên cạnh Vương Vũ Hàn được 5 năm.

Mới đây, cũng vì cô gái tên Lăng Tịnh Hy mà khiến Trang Mật Ly phải ra tay, cô cũng thấy khó hiểu bởi lần này Âu Thục Lợi hành động khá nhanh, vì muốn biết nguyên do nên mới chịu ra đây gặp Âu Thục Lợi nếu không cứ như mấy lần trước, âm thầm làm xong mọi chuyện cũng âm thầm biến mất.

“Con nhỏ họ Lăng đó hiện tại đang sống trong Nguyệt Thụ.”

Trang Mật Ly nhíu mày nhưng vẫn không nói chỉ chờ Âu Thục Lợi nói tiếp.

“Đáng lẽ mình không ra tay sớm như thế, nhưng hiện tại con hồ ly tinh đó hàng đêm đều nằm trên chiếc giường mà cậu hằng mơ ước ... mình cũng chỉ vì cậu thôi.”

Đôi mắt phượng bỗng tối sầm, tay cầm chặt tách cà phê, môi khẽ hừ lạnh.

“Là vì mình hay vì cậu ?”

“Mật Ly, là bạn bè lâu năm, hiểu nhau quá còn gì ?” – Âu Thục Lợi uống ngụm nước.

“Con nhỏ đó thủ đoạn rất cao tay, lúc trước mình từng biết Vương Thiếu Phong từng vì cô ta mà gây bất hòa với Vũ Hàn, bây giờ lại quán lấy Vũ Hàn, mình ...”

“Cậu cũng biết sợ sao ?” – Trang Mật Ly hờ hững nói.

“Thời gian mình tiếp xúc với con nhỏ đó, mình thấy nó uôn đối địch với Vũ Hàn, hay khiến Vũ Hàn tức giận mà anh ấy cũng không làm gì nó ... mình không sợ, chỉ lo lắng.”

“Lạt mềm, buột chặt ... chắc cô ta muốn dùng chiêu này để giữ chân anh ấy.” – Trang Mật Ly cảm thấy thú vị, môi khẽ cười.

“Cậu nghĩ Vũ Hàn sẽ vì thế mà thích cô ta sao ? mình không tin.” – Âu Thục Lợi phản bác.

Trang Mật Ly lắc đầu.

“Hàn là người cao ngạo, chỉ thích chi phối cuộc sống của người khác, nếu không nắm được thứ gì thì càng muốn có được đó, có thể Lăng Tịnh Hy hiểu rõ điểm này nên mới dùng chiêu này.”

“Đúng là ti tiện.” – Âu Thục Lợi hiểu ra vấn đề, cô tức giận găm nhẹ.

“Cậu muốn như lúc trước, chơi lâu một chút hay dứt khoát.”

Trang Mật Ly cũng không muốn dơ dài, nếu Lăng Tịnh Hy đã muốn thế, cô cũng phải ra tay, dù là nhóc con nhưng cũng không thể coi thường.

“Mình muốn kéo dài cuộc chơi này một chút, kết thúc nhanh như vậy không vui.”

Mắt Âu Thục Lợi đầy sát khí.

“Làm gì cũng đừng quá lộ liễu, hiện tại cô ta đang ở Nguyệt Thụ, sẽ khó ra tay đó.” – Trang Mật Ly nhắc nhở, cô cũng thấy khó chịu khi biết được việc này.

“Đây đâu phải lần đầu tiên, làm nhiều lần như thế mà có ai phát hiện đâu ? Ngay cả Vũ Hàn còn không biết.” – Âu Thục Lợi hưng phấn nói.

“Mình nên nói cậu ngốc thật hay ngốc giả ? ... cậu ở bên anh ấy 5 năm mà không hiểu anh ấy là người như thế nào sao ? Thục Lợi, đây là lần cuối mình nhắc nhở cậu, không phải Vũ Hàn không biết mà anh ấy không hề để mắt tới, không lẽ cậu nghĩ anh ấy có cơ nghiệp như ngày hôm nay là dựa vào cái gì ?”

Trang Mật Ly ngừng một giây, môi cười châm chọc.

“Anh ấy biết cách nhìn người, lại đoán được tâm ý của người khác, là người không từ một thủ đoạn nào để hoàn thành công việc và nhất là ... không bao giờ tha cho kẻ phản bội hay lừa gạt anh ấy, trừ khi anh ấy không quan tâm.”

Nghe những lời đó, Âu Thục Lợi mới biết mình không hề hiểu rõ Vương Vũ Hàn, bao nhiêu năm này cứ thỏa mãn dục vọng của hắn coi như đã xong, tuy nhiều lần thấy hắn làm việc rất tuyệt tình nhưng có thể đó chỉ là một phần bản tính hắn mà thôi.

“Mình biết rồi, mình sẽ cẩn thận một chút.” – Lại nhớ đến Lăng Tịnh Hy, đôi mắt đầy tia lửa.

“Lăng Tịnh Hy chắc chắn sẽ sống không yên với mình, mình sẽ cho con nhỏ đó biết, tranh giành thứ không thuộc về mình, phải trả giá đắt như thế nào ?”

Trang Mặt Ly không nói nhưng lòng cũng lạnh giá theo câu nói của Âu Thực Lợi, cô cũng muốn xem Lăng Tịnh Hy sẽ đối phó như thế nào ? ... kịch hay sắp được mở màn.

Nguyệt Thụ

Tan tâm, Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn cũng hoàn thành xong công việc, Lăng Tịnh Hy cả người rã rời đi về Nguyệt Thụ.

Hôm nay chỉ là ngày đầu đi làm mà mệt như thế này, không biết sao này sẽ phải đối mặt những gì nữa, tất cả là tại Vương Vũ Hàn, hắn không thể kín miệng hơn một chút sao ?

Vừa vào trong đại sảnh đã gặp di Phùng, cô gật đầu chào.

“Di Phùng, hôm nay cháu mệt nên không ăn bữa tối, giờ cháu chỉ muốn ngủ thôi, di không cần để phần cho cháu đâu ạ.”

“Cô Tịnh Hy, ngày đầu đi làm mà mệt đến thế sao ? nếu cô Tịnh Hy ăn không vô vậy để tôi đi lấy cho cô ly sữa, để bụng đói không tốt cho sức khỏe đâu ?”

Di Phùng vừa nói vừa nở nụ cười hiền lành với Lăng Tịnh Hy.

Bà rất thích nói chuyện với Lăng Tịnh Hy bởi cô không phân biệt trên dưới, lại rất lễ phép, không như mấy cô gái trước chỉ toàn ra vẻ đại tiểu thư, nhất là Âu Thực Lợi khi không có cậu chủ thì cứ hay sai bảo, hoặc la mắng bọn họ.

“Vậy cháu cảm ơn di trước.” – Lăng Tịnh Hy khẽ cười rồi đi lên lầu, bây giờ cô chỉ muốn tắm sau đó đánh một giấc thật ngon mà thôi.

Di Phùng gật đầu rồi đi vào bếp nhưng chợt khựng lại.

“Ày, quên mất ... cô Tịnh Hy ...” – Vừa quay lại thì Lăng Tịnh Hy đã biến mất, bà thở dài rồi đi vào bếp.

Lăng Tịnh Hy vừa vào phòng đã đi đến tủ quần áo, lấy một bộ đồ ngủ xem như đủ kín đáo đi vào nhà tắm, vừa mở cửa ra, đập vào mắt cô là dáng người cao to đứng dưới vòi sen mà người này lại không một mảnh che thân ... Vương Vũ Hàn.

Lăng Tịnh Hy như bị điểm huyết đứng chết chân tại chỗ, tuy quan hệ không ít lần nhưng đây là lần đầu cô thấy rõ từng đường nét trên người của Vương Vũ Hàn.

Với chiều cao lý tưởng cùng thân hình vạm vỡ ... bắp tay cứng rắn, cơ bụng săn chắc, làn da màu đồng nam tính, đứng dưới vòi sen, từng dòng nước từ trên mái tóc đen láy chảy xuống dưới, không biết phải dùng từ gì để hình dung ra hiện cảnh bây giờ nhưng khi mắt cô chuyển xuống cuống long thì ...

“Xem đủ chưa ?” – Giọng Vương Vũ Hàn trầm thấp vang lên kéo Lăng Tịnh Hy về hiện tại.

Cô nhìn hắn, bỗng hét to. – “Á ... xin lỗi, xin lỗi.”

“Rầm” – Cô đập mạnh cửa, mặt đỏ như quả cà chua, tim đập mạnh đến mức cô phải ôm ngực sợ nó sẽ nhảy ra ngoài.

“... Nhưng công nhận, hắn cũng hấp dẫn đấy chứ ?”

Lắc mạnh đầu cho con quỷ háo sắc bay ra ngoài, cô bị điên thật rồi.

Thở một hơi sâu, vừa muốn đi lại giường thì cửa phòng tắm mở ra, một bàn tay to lớn kéo cô vào trong, cô giật mình muốn phản bác thì người bị xoay mạnh, mùi xạ hương quen thuộc xộc thẳng vào mũi, môi đột ngột bị chiếm lấy thô bạo.

Lăng Tịnh Hy trừng mắt nhìn Vương Vũ Hàn, tay chống lên ngực hắn muốn đẩy ra nhưng cô cảm thấy mình toàn làm chuyện dư thừa nên mặt kệ hắn hôn.

Như cảm thấy cô thuận theo, tay hắn bá đạo giữ chặt eo cô, lưỡi bắt đầu xâm nhập nhưng cô không hé miệng, hắn khó chịu lấy tay bóp nhẹ cằm cô, Lăng Tịnh Hy bị đau đương nhiên phải hé miệng ra để đầu lưỡi hắn xâm nhập vào khoang miệng quấn lấy lưỡi cô.

Vương Vũ Hàn cứ như kẻ tham ăn, hắn hôn rất mạnh bạo cứ như sợ môi cô sẽ mọc chân mà chạy đi mất. Đột nhiên môi có cảm giác nóng ẩm, lúc này Lăng Tịnh Hy mới cảm nhận ra là hắn đang khẽ liếm môi cô, môi cô hơi run một chút.

Vì hắn đang khóa thân, mà với tư thế mờ ám của hai người, cô cảm nhận được vật nam tính của hắn đang chọc vào bụng của cô, cơ thể Lăng Tịnh Hy bỗng run lên.

“Không lẽ hắn muốn nổi thú tính sao ?”

Một lúc sau, Vương Vũ Hàn cũng chịu buông tha đôi môi đã bị hắn hôn đến sưng cả lên, mắt hắn quan sát từng đường nét trên khuôn mặt trắng nõn của

Lăng Tịnh Hy.

Từ đôi mắt to tròn, cái mũi nhỏ nhắn xinh xắn, đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ ... tất cả bị hắn thu hết vào mắt. Hắn cảm thấy mình thật quái lạ, theo dự định, chuyến công tác sẽ kéo dài 5 ngày nhưng mới ba ngày hắn lại cảm thấy khó chịu, làm việc thì lơ đãng, trong lòng lại nghĩ đến cô.

Đương nhiên mới qua Pháp hắn không nhớ gì đến Lăng Tịnh Hy nhưng khi đi ngang hàng bán hoa, vô tình ngửi được mùi hương quen thuộc, hắn dừng lại và thấy mùi hương đó là mùi oải hương, mà mùi hương này chỉ có thể nghe được từ người Lăng Tịnh Hy, mấy cô tình nhân bên cạnh hắn thì không có ... vì một mùi hương mà lại nhớ đến cô, khiến hàng đêm hắn ngủ cũng không được, vì thế chỉ còn cách đẩy nhanh tốc độ làm việc, rút ngắn thời gian còn ba ngày mà về gặp cô.

Hắn rất mệt mỏi vì phải ngồi suốt 8 tiếng đồng hồ trên máy bay, cứ nghĩ về nhà sẽ ngủ một giấc nhưng khi nhìn thấy Lăng Tịnh Hy thì hắn không thấy buồn ngủ mà lại có phản ứng muốn cô ngay lập tức.

Hắn tự cười giễu, rốt cuộc cô đã cho hắn ngửi phải mê được gì mà mỗi lần ở bên cạnh cô là hắn chỉ nghĩ đến chuyện cùng cô lên giường.

“ Vào hầu tôi tắm.”

Bỏ lại một câu, hắn vẫn trần như nhộng đi đến bức tường thủy tinh, cánh cửa tự động kéo sang một bên, phía trong là một hồ nước lớn, Vương Vũ Hàn đi xuống bể tắm nhìn Lăng Tịnh Hy.

Lăng Tịnh Hy chán nản, cô thay bộ đồ ngủ rồi vào trong phòng tắm, đi xuống bể nước.

Nước trong hồ rất ấm, bởi được người làm xả nước trước, trong làn hơi nước, mặt Lăng Tịnh Hy hơi hồng, tay cô với lấy bông tắm, đổ ít sữa tắm vào trong và bắt đầu chà lên người Vương Vũ Hàn.

Động tác cô nhẹ nhàng nhưng cũng cố làm cho nhanh để còn đi ngủ, cô cũng không dám động đây bởi vừa rồi đã thấy phản ứng của hắn, cô sợ nếu động đây thì hắn sẽ như con sói hoang nhào tới vồ lấy cô mất.

Vương Vũ Hàn hai tay để trên thành bể, mắt vẫn dán chặt lên người Lăng Tịnh Hy, người con gái này lúc nào cũng muốn chọc tức hắn, xuống bể mà còn mặc quần áo, cô nghĩ như thế có thể ngăn cản hắn sao ? lại nhìn cảnh xuân trước mặt, vì xuống nước nên váy áo mỏng manh càng thấy rõ từng đường cong tuyệt mỹ trên người cô, nhất là khe hở trước ngực khiến hắn muốn phát điên.

“ Nhớ tôi không ? ” – Cơ nhiên hắn lại nói một câu mà ngay cả hắn cũng giật mình.

Lăng Tịnh Hy sững sờ nhìn hắn nhưng không trả lời. – Hắn bị đứt dây thân kinh rồi sao ?

Vương Vũ Hàn nâng cằm Lăng Tịnh Hy, để cô đối mặt với hắn, lần này hắn không hỏi nữa mà lại ra lệnh. – “ Nói ... nói em nhớ tôi.”

“ Không nhớ.” – Cô phát cáu nói, tự nhiên nổi điên gì chứ ?

“ Không nói ? ... được, không nói ... vậy làm.”

Tay hắn luồn vào váy cô, bắt đầu mon trón da thịt mịn màng của cô, Lăng Tịnh Hy hoảng sợ, chặn bàn tay ma quỷ của hắn lại.

“ Hôm nay tôi rất mệt, anh tha cho tôi một ... ”

Môi lại bị hắn hôn, mấy từ còn lại cũng bị hắn nuốt mất, cô rầu rĩ đẩy hắn ra.

“ Tôi ... Vương tiên ... Vương .... ” – Cô cố nói qua kẻ rằng nhưng hắn vẫn không buông.

“ Vương ... Vũ ... Vũ Hàn.”

Vừa kêu tên hắn xong thì lập tức cả người bị hắn đẩy ra, cô thờ hồn hển, cổ hít thật nhiều không khí.

“ Gọi lại lần nữa.” – Giọng hắn có chút khàn khàn, như là đang nén cái gì đó xuống.

Lăng Tịnh Hy im lặng nhưng thấy hắn muốn bùng tới cô vội và nói.

“ Vũ Hàn.”

Vừa nói xong thì cô phát hiện, môi hắn cong lên, không ... là đang cười nhưng chỉ là hành động rất nhỏ, có thể kính hiễn vì sẽ nhìn thấy được bởi nó chỉ là thoáng qua mà thôi.

“ Nói ... nhớ tôi.” – Hắn lại ra lệnh.

“ Nhớ anh.” – Cứ xem như cô nói tựa bài hát đi, cũng không phải nói nhớ hắn là được.

Vương Vũ Hàn, mắt tỏ ý cười, lại dựa vào thành bể. – “ Tiếp tục.”

Cái này thì cô hiểu, lại lấy bông tắm đang nổi trên mặt nước, chà lên người hắn, Lăng Tịnh Hy có thể thấy được dục vọng của hắn bởi hơi thở của hắn từ trên đầu cô rất nóng cộng thêm vòm ngực của hắn đang phập phồng, cô sợ sẽ không khỏi qua đêm nay quá.

“ Công việc tốt không ?” – Hắn lại hỏi.

“ Cũng không tệ nhưng tôi công nhận hiệu suất làm việc của công ty anh rất khủng bố, như muốn rút hết máu của người ta vậy ?” – Cô rầu rĩ nói.

“ Mệt ?” – Hắn nhú mày hỏi.

Lăng Tịnh Hy không dám gật đầu vì biết như thế sẽ là mách lẻo, cô lái sang chuyện khác.

“ Có việc tôi không hiểu, chuyên ngành của tôi là kế toán, sau anh lại sắp xếp cho tôi qua làm việc bên thư ký vậy ?”

Hắn cười nhạt, tay vuốt mái tóc ngắn của cô. – ‘ Dài hơn lúc trước thì phải ?’

Hắn còn nhớ hắn đã bảo cô để tóc dài vì mái tóc cô rất đẹp, để tóc ngắn tuy trông cô có vẻ chín chắn hơn nhưng mái tóc dài trong cô sẽ mảnh mai, quyến rũ hơn, và cô đã làm theo lời hắn, tuy mới dài hơn vai một chút nhưng cũng rất nữ tính rồi, chắc phải bảo người làm mua thêm thuốc dưỡng như thế sẽ mau dài hơn.

“ Kế toán trong công ty không thiếu người nhưng muốn ngồi ở vị trí đó thì phải có năng lực cùng trí nhớ siêu tốt, hiện tại em chỉ là thực tập nên phải học hỏi nhiều hơn, đầu tiên cần óc quan sát cùng trí nhớ tốt, bên phòng thư ký chuyên về các số liệu cùng các bản hợp đồng rất quan trọng, em bên đó học nhiều một chút sẽ tốt cho em, không phải học ngành nào thì làm ngành này, cũng phải xem cốt lõi của nó là gì ? ... em hiểu không ?”

Đây là lần đầu hắn chịu khó giải thích với một cô gái, hắn không thích nhiều lời, chỉ là thấy bộ mặt ngốc nghếch của cô, hắn chịu không được đành phải giải thích đó thôi.

Lăng Tịnh Hy giờ đã hiểu, thì ra công việc của ngày hôm nay là vì học hỏi chứ không phải là việc cô nên làm, ngày mai phải nói với Gia Tiểu Mẫn mới được.

Lại cảm nhận bàn tay của hắn đang xoa bóp nơi đầy đà của cô, cô hoảng hốt.

“ Hôm nay tôi thật sự rất mệt.” – Cô cúi đầu, giọng nhỏ dần.

Vương Vũ Hàn thấy thế cũng không muốn ép cô, bởi hắn hôm nay cũng mệt lắm người, nếu có làm cũng không thấy hứng thú nhưng đạn đã lên nòng, không bắn không được.

Mắt hắn bỗng lóe sáng, khuôn mặt cương nghị áp sát tai cô.

“ Nếu em mệt, tôi sẽ không ép nhưng em phải giúp tôi giải quyết thì tôi sẽ tha cho em đêm nay.”

Lăng Tịnh Hy khó hiểu nhìn hắn .... Giải quyết.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, đã thấy bàn tay to lớn của hắn nắm lấy tay cô và đưa xuống dưới.

Mặt Lăng Tịnh Hy trắng bệch, không cần nhìn, cô cũng biết được hắn nói “ Giải quyết” là ý gì, Cảm nhận tay mình đang cầm vật nam tính nóng hổi của hắn, cô muốn rút tay lại nhưng hắn bỗng phun ra mấy từ làm cô chết khiếp.

“ Nếu em không giải quyết được ... thì tôi sẽ giải quyết em”

Cô chỉ có thể kêu trời, ước gì kiếm chỗ nào đâm đầu chết cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hiểu lầm

Bị ánh sáng buổi sớm mai chiếu rọi vào mắt, Lăng Tịnh Hy nhú mày, từ từ mở mắt ra.

Từng đoạn phim quay chậm của đêm hôm qua ủa về ... như Vương Vũ Hàn đã nói, hắn sẽ tha cho cô đêm qua nhưng sáng ngày hôm sau không biết 1 hay 2 giờ gì đó, cả người lại bị hắn giày vò, Lăng Tịnh Hy đành cắn răng chịu đựng, cô thật sự không nên tin lời nói của kẻ cầm thú.

Vừa thiếu ngủ vừa bị đau nhức toàn thân, Lăng Tịnh Hy lười biếng nhắm mắt ngủ tiếp nhưng thấy gì đó hơi lạ, cảm nhận trên ngực có gì đè lên, cô nhìn

xuống mới phát hiện bàn tay to lớn của Vương Vũ Hàn đặc trên đó.

Mặt đỏ bừng, cô quay sang nhìn thì đối diện là gương mặt đang ngủ say của hần

Có thể nói khuôn mặt của hần tựa như được điêu khắc, ngũ quan tuấn mỹ vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, sóng mũi rất cao, mày rậm, đôi môi mỏng màu bạc hơi hé ra.

Về mặt của hần khi ngủ khác với ngày thường, về mặt khi ngủ y như trẻ con, còn về mặt thường ngày y như là muốn giết người, thật đáng sợ.

Bỗng nhiên hần mở mắt đối mặt với ánh mắt của cô, bốn mắt nhìn nhau không chớp ...

“Mấy giờ rồi.” – Lăng Tịnh Hy cảm thấy xấu hổ, muốn thoát khỏi sự ngượng ngùng này, cô hỏi một cậu chẳng ra làm sao ?

“8 giờ.” – Vương Vũ Hàn trả lời bình thản, cứ xem đó là chuyện bình thường.

“8 giờ ? ... 8 giờ ... Á ....”

Lăng Tịnh Hy hét lớn vọt dậy rời khỏi giường, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Chết rồi, chết rồi, trễ giờ rồi.”

Vương Vũ Hàn thấy Lăng Tịnh Hy như đang chạy nạn, thấy cô không quan tâm mình đang khóa thân mà nhào xuống giường đi đến tủ quần áo vơ đại quần áo đi vào nhà tắm.

Vương Vũ Hàn cũng cảm thấy không đến mức trễ, tuy luôn làm việc đúng giờ nhưng hôm nay ngoại lệ một chút cũng không sao.

Đợi cô tắm rửa chải đầu xong, hần mới ngồi dậy xuống giường nhưng ...

“Em đang mặc cái quái gì vậy ?” – Hần cau mày hỏi.

Trước mặt hần, Lăng Tịnh Hy mặc một chiếc váy công sở màu đen dài hơn gối, áo sơ mi trắng tay dài, tóc cô búi hình củ tỏi ... nếu có thêm chiếc kính cận là đủ bộ.

“Đồ công sở, đi làm không phải mặc vậy sao ?” – Lăng Tịnh Hy khó hiểu hỏi.

Mặc hần tối sầm, không quan tâm mình trần như nhộng đi đến tủ quần áo, lấy một chiếc váy xòe màu đỏ dài ngang gối, cùng chiếc áo voan trắng mỏng cổ sâu, tay ngắn đưa đến trước mặt cô.

“Thay cái này cho tôi, nếu một lúc sau tôi đi ra mà em vẫn chưa thay, thì tôi sẽ thay giúp em.”

Hần dừng một lát, lại nhìn cô từ trên xuống. – “Trang điểm một chút, cũng đừng để đầu tóc y như mấy quả phụ vậy.”

Hần nói xong thì đi vào nhà tắm mà Lăng Tịnh Hy từ nãy tới giờ chỉ có nhắm chặt mắt.

Nghe tiếng đóng cửa, cô thở hắt ra, lại nhìn quần áo trong tay, không tình nguyện mặc nó vào.

‘ Nghe lời hần mới sống lâu được.’

Ngồi trước gương, cô bắt đầu trang điểm nhưng chỉ chấm chút phấn, tô chút son, tóc thì xả xuống, lấy một cái kẹp tóc kẹp một bên, lại đứng trước gương nhìn, quả thật khác xa lúc nãy rất nhiều.

Vương Vũ Hàn vừa bước ra đã thấy dáng người mảnh khảnh đang đứng trước gương, hần biết cô sẽ rất đẹp khi mặc bộ váy này, hần nhớ lúc trước khi gặp cô, phong cách ăn mặc của cô rất có gu thẩm mỹ, không lòe lẹt nhưng lại quyến rũ cực kỳ.

Nhưng một năm sau gặp lại thì cô không còn như trước, điểm đậm đến nhạt nhẽo.

Phát hiện mùi xạ hương thoang thoang phía sau, cô xoay người nhìn đã thấy Vương Vũ Hàn vận Tây Âu xăm, tay dứt túi quần, tia mắt mang rõ ý cười nhìn cô.

“Sau này không được mặc nó nữa.” – Hần bước tới ôm eo cô.

“Nhưng đó là đồ ...”

“Tập đoàn HP coi trọng năng lực nhưng cũng coi trọng hình thức.” – Hần nói ngắn gọn nhưng đã nói rõ ra điểm mấu chốt.

Lăng Tịnh Hy cũng hiểu, tiền tài hạng nhất, hình thức hạng hai mà năng lực chỉ đứng hạng ba nhưng đó là đồ cô tự bỏ tiền túi ra, rất tiếc đó nha.

“Đi thôi.” – Hần kéo tay cô đi xuống lầu, trong khi đó Lăng Tịnh Hy vẫn còn trong suy nghĩ mở quần áo cổ hủ đó.

Đến khi cô ngồi vào xe mới giật mình. – “Tôi đi xe buýt.”

“Em nghĩ giờ này đi xe buýt sẽ kịp đến công ty sao?” – Hấn ôm chặt eo cô, giọng có chút không vui.

Lăng Tịnh Hy lại một lần nữa ngồi yên tại chỗ, cô thờ dãi lại tiếp tục suy nghĩ làm sao qua được cửa ải của Trang Mật Ly.

Tập Đoàn HP

Xe vừa tới công ty, Lăng Tịnh Hy mở nhanh cửa xe cũng không chào Vương Vũ Hàn một tiếng mà chạy trời chết vào trong.

Vương Vũ Hàn nhìn thân hình nhỏ nhắn hối hả chạy vào cổng, mắt ngập ý cười. – “Đi thôi.”

Lăng Tịnh Hy chạy nhanh vào thang máy đi lên tầng 67, thang máy vừa mở ra, tuy ở xa nhưng cô thấy rõ Trang Mật Ly đã đứng trước bàn làm việc của cô, Lăng Tịnh Hy xấu hổ đi nhanh đến.

“Xin lỗi thư ký Trang, hôm nay tôi trễ chuyển xe nên ... nên ...”

Trang Mật Ly đánh giá Lăng Tịnh Hy một chút, hôm qua là bộ dạng bà cụ non nhưng giờ trông trẻ trung xinh đẹp hơn nhiều ... hồ lý tình quả có khác.

“Trong vòng một tiếng, dịch xong tư liệu này cho tôi.” – Trang Mật Ly đặc tập tài liệu xuống, xoay người rời đi.

Lăng Tịnh Hy nhìn tập tài liệu tiếng Pháp kia. – ‘ Một tiếng ? ... sao không giết cô luôn đi.’

Dù lòng thầm than nhưng vẫn cắn răng mà làm, ai biểu đi trễ làm gì, cũng tại tên thói tha kia hết.

“Vội bộ dạng của cậu hiện giờ chắc tốn không ít thời gian nhỉ?” – Gia Tiểu Mẫn đối diện ngẩn đầu lên hỏi.

“Hình thức luôn quan trọng, cậu cũng thay đổi đi.” – Lăng Tịnh Hy vẫn nhìn vào màn hình, không thèm liếc Gia Tiểu Mẫn một cái.

Gia Tiểu Mẫn bĩu môi, lại cúi đầu làm việc.

Đang tập trung cao độ, điện thoại bàn reo lên, Lăng Tịnh Hy bắt máy.

“Alo, đây là công ty ...”

“Mang một tách cafe lên phòng tôi.” – Giọng nói chẳng có chút mùa xuân vang lên, cũng không đợi Lăng Tịnh Hy hỏi gì đã cúp máy.

Lăng Tịnh Hy cau mày nhìn ống nghe, ngây ngốc một hồi lại tiếp tục làm việc.

Chẳng bao lâu điện thoại lại reo lên, cô bắt máy nhưng chưa kịp nói thì bên kia đã lên tiếng.

“Nếu trong 10 phút tôi không thấy em lên đây, tôi sẽ xuống dưới.”

Lại cúp máy tiếp, lúc này Lăng Tịnh Hy mới hiểu là ai, cô thờ dãi. Không tình nguyện đứng dậy đi pha cafe.

Gia Tiểu Mẫn thấy cô bỏ đi nhện không được lên tiếng. – “Chỉ có một tiếng tôi đó.”

“Cậu lo cho cái núi Phú Sĩ của mình đi.”

Bỏ lại một câu, cô đi lên tầng 68, trên tầng này ngoại trừ phòng của Chủ Tịch ra thì những phòng còn lại đều là phòng họp, hay nói đúng hơn trên phòng này chỉ có mình Vương Vũ Hàn cùng thư ký Trang, lần trước cô ta còn dưới lầu vì Chủ Tịch bận công tác, giờ Chủ Tịch về thì cô ta lại hí hửng bay lên tầng này. – Toàn là đại sắc nữ.

Xa xa đã thấy Trang Mật Ly ngồi kế bên cánh cửa lớn, cô biết ngay phong độ là của ai, vội vàng đi tới, có chút khó khăn lên tiếng.

“Vương Tổng bảo tôi mang cafe cho ngài ấy.”

Trang Mật Ly liếc nhẹ cô, cầm một tập tài liệu nói.

“Đem cái này vào trong, báo với Vương Tổng, cái này cần ký gấp.”

Lăng Tịnh Hy cười cười nhận tập hồ sơ. – ‘ Sao không tự đi mà làm.’

Cô xoay sang cánh cửa gỗ nhẹ, bên trong truyền ra tiếng nói lạnh lùng của hấn. – “Vào đi.”

Lăng Tịnh Hy đẩy cửa đi vào, bên trong rất rộng, từ màu sắc cho đến cách bày trí đều giống phòng làm việc của hần ở Nguyệt Thự. – ‘ Tên này tưởng công ty là nhà hần sao ?’

Lại nhìn người đàn ông đang cúi đầu làm việc, từ trên bàn đến xuống đất toàn là tài liệu được sắp xếp gọn gàng, Lăng Tịnh Hy lại nhìn tập tài liệu trong tay, ảo não đi đến trước mặt hần.

“ Vương Tổng, cafe của ngài.”

Vương Vũ Hàn ngừng bút, mắt liếc nhẹ cô rồi cầm tách cafe uống một ngụm, không nói lời chê khen gì mà cúi đầu tiếp tục làm việc.

Lăng Tịnh Hy nuốt nước bọt ngập ngừng nói.

“ Vương Tổng ... cái này, cần ký gấp, mong ngài xem một chút.”

“ Để đó đi.” – Hần lạnh nhạt nói.

Lăng Tịnh Hy thở phào nhẹ nhõm, cô đặt tài liệu xuống, định đi ra ngoài thì bị hần gọi lại.

“ Ngồi đó chờ, tôi ký xong rồi em mang ra.”

‘ Tập tài liệu 10 trang, hần xem khi nào xong.’ – Dù thâm nhũ nhưng cũng phải đợi, cô ngồi xuống sofa trước mặt hần, chờ đợi.

Vương Vũ Hàn vẫn không động đến tập tài liệu mà đang viết cái gì đó, Lăng Tịnh Hy quan sát mọi thứ xung quanh, lại nhìn Vương Vũ Hàn, có thể nói người đàn ông hấp dẫn nhất vẫn là khi tập trung làm việc.

Bỗng chân đụng phải vật gì, cô cúi nhìn thì thấy một quyển tạp chí bị nhét dưới bàn, cúi người nhặt lên nhìn, nhưng ...

Mặt cô đỏ như tôm tươi, tay cũng run lên, bởi trang bìa quyển tạp chí khá bắt mắt, một cô gái khỏa thân ngồi trên ghế sofa với tư thế đầy gợi tình, hai chân gian rộng, ngực to đùng khiến người nhìn vào suýt phun máu mũi.

Lăng Tịnh Hy tay run rẩy cầm, mặt càng lúc càng đỏ hơn, đang không biết làm sao thì nghe Vương Vũ Hàn cất cao giọng gọi cô.

“ Đang xem gì vậy ?”

Theo phản xạ cô giấu cuốn tạp chí ra sau lưng, mặt trắng bệch nhìn Vương Vũ Hàn.

‘ Không xong rồi, hần mà biết mình phát hiện sở thích biến thái của hần thì có làm thịt mình tại đây không vậy trời ?’

“ Không ... không có gì ... Vương Tổng, ngài ký xong rồi à ?”

Vương Vũ Hàn vẫn chăm chú nhìn cô, tay đưa tập hồ sơ khi nãy, Lăng Tịnh Hy đón lấy, định xoay người rồi đi thì ...

“ Em giấu gì sau lưng vậy ? đưa đây...”

Lăng Tịnh Hy thâm kêu trời, mặt cô lại chuyển đỏ, cúi đầu, tay run rẩy đưa cuốn tạp chí cho Vương Vũ Hàn.

Hần khó hiểu nhận lấy, nhìn cuốn tạp chí thì cả người cứng đờ.

“ Xin lỗi Vương Tổng, tôi không cố ý xem đồ của ngài đâu, chỉ vô tình thôi, tôi hứa sẽ không có lần sau đâu, tôi cũng sẽ không nói với ai đâu, tôi ... tôi còn nhiều việc, tôi đi trước.”

Nói một tràn, cô vốn bỏ chạy nhưng cổ tay bị hần bắt lấy, bị kéo vào lòng ngực hần, trên đầu tiếng nói đầy hàn khí vang lên.

“ Em nghĩ nó là của tôi ?”

Không gật đầu cũng không lắc đầu, cô im lặng.

Thấy phản ứng của cô như thế, Vương Vũ Hàn không tức giận mà nói bình thân.

“ Em nghĩ mấy thứ rác rưởi này có thể giúp tôi phát tiết hết sao ? ... hay em nghĩ tôi không có đủ đàn bà bên cạnh để làm chuyện ấy nên mượn nó để giải sầu.”

Lăng Tịnh Hy căm như hến, Vương Vũ Hàn bắt đầu thấy khó chịu, hần đi đến bàn làm việc, ấn điện thoại, giọng lạnh băng.

“ Thư Ký Trang, những ngày tôi đi vắng, những ai đã vào phòng của tôi.”

Trang Mật Ly khó hiểu nhưng vẫn nói ra một vài tên, Vương Vũ Hàn nghe xong cúp máy, hần lại gọi đến một số, đợi thông máy thì chính âm thanh lớn lên.

“Mạch Quân Vỹ, cuốn tạp chí rác rưởi này là của cậu phải không?” – Không đợi bên kia lên tiếng hắn đã nói trước.

Bên kia Mạch Quiaan Vỹ cười ha hả, một lúc mới nói.

“Cậu thấy được chứ? mình mới thu mua một tạp chí thời trang nhưng thấy nhàm chán nên chuyển sang dạng hình mẫu này, mình cũng tặng Man Cảnh Ân vài quyển rồi... Hàn, nếu không đủ mình gửi thêm cho cậu...”

“Nếu cậu không muốn ngày mai cái công ty đó thành bãi rác công cộng thì cứ tiếp tục gửi đi.”

Nói xong hắn đập máy, lại nhìn Lăng Tịnh Hy lúc này đang ngây ngốc tiếp thu những gì vừa rồi mình nghe. – Thì ra là hiểu lắm.

“Lại đây.” – Vương Vũ Hàn ngồi trên ghế, mắt điều hâu sắc bén nhìn Lăng Tịnh Hy, hắn không hiểu vì sao phải giải thích nhưng hắn chỉ biết, dù hắn là kẻ độc đoán như thế nào cũng không muốn bị người khác nói là kẻ biến thái khi xem mấy thứ rác rưởi này.

“Tôi” – Nói được một chữ, lại thấy vẻ mặt muốn giết người của hắn, cô cúi đầu đi đến bàn làm việc.

Chưa kịp nói gì, cả người đã bị hắn áp lên bàn làm việc, một số tài liệu bị rớt xuống.

Lăng Tịnh Hy hoảng hốt chưa kịp hét lên thì môi bị hắn chiếm lấy, môi hắn lạnh băng mát lấy môi cô rất nhẹ nhàng, chỉ mát lấy mát đờ chứ không cho lười đi vào trong, cứ thế rất lâu rất lâu, hắn mới buông môi ra cho cô thở chút ít.

Lăng Tịnh Hy thấy rõ mắt hắn đã đục ngầu, hơi thở cũng rối loạn, cô nhanh tay chống ngực hắn.

“Vương Tổng, đây là phòng làm việc.”

“Nếu không có lệnh của tôi, ai dám vào đây?” – Hắn khàn giọng nói.

“Nhưng lúc sáng chúng ta...”

“Làm người đàn bà của tôi phải biết khả năng của tôi như thế nào? ... em phải học thêm nhiều hơn.”

Lần này hắn không nói cô là món đồ chơi mà là người đàn bà của hắn, Lăng Tịnh Hy sùng sột.

“Ừm...” – Môi lại bị hắn chiếm lấy, cô biết đàn ông như hắn có đòi hỏi rất cao nhưng không nghĩ lại quá mức như thế, ban sáng mới giãy vò cô xong giờ lại muốn nữa, tinh lực dư thừa sao không đi tìm Âu Thực Lợi phóng thích đi.

Trong suy nghĩ, Lăng Tịnh Hy không biết bàn tay ma quỷ của hắn đã trượt vào váy của cô, kéo chiếc quần lót của cô xuống, tay kia luồn vào áo cô mở khóa ngực, tay hắn nóng hổi xoa bóp nơi đầy đặn của cô, môi hắn cũng bắt đầu rời môi cô đi xuống dưới, mỗi nơi đều có dấu vết của hắn để lại như là dấu ấn quyền sở hữu.

Trong lúc kịch tính, không khí quá nóng bỏng, tiếng thở dốc càng nghe rõ hơn nhưng...

“Cốc, cốc, cốc.”

Mọi động tác dừng lại, Lăng Tịnh Hy cả người ửng hồng, váy bị tuột xuống, áo cũng bị kéo cao lên tới cổ, Vương Vũ Hàn vẫn bộ Tây Âu không chút nhả nhúm, tay hắn chuẩn bị kéo khóa quần thì lại bị tiếng gõ cửa làm mất cả hứng.

Hắn lạnh lùng lên tiếng. – “Có chuyện gì?”

Trang Mật Ly nghe giọng nói đó biết ngày bên trong họ đang làm gì, nhưng vẫn bình thản trả lời.

“Vương Tổng, cuộc họp sắp bắt đầu, người bên Malaysia đã chờ sẵn.”

“Cô đến đó trước đi.”

“Vâng.” – Trang Mật Ly trả lời xong, nở nụ cười thỏa mãn bước đi.

Vương Vũ Hàn lại nhìn Lăng Tịnh Hy đang xấu hổ xoay mặt chỗ khác, hắn cong môi, đứng dậy, chỉnh sửa quần áo một chút.

Lăng Tịnh Hy muốn đứng dậy nhưng với tư thế nằm cả trên bàn thì sao đứng được, mặc kệ mọi chuyện, cô nắm cánh tay của Vương Vũ Hàn theo đà đứng dậy nhưng vì lực quá mạnh nên ngã nhào vào hắn, cô hoảng hốt đẩy hắn ra rồi chỉnh sửa lại váy áo.

Vương Vũ Hàn không nhịn được cười, cảm thấy cô càng ngày càng thú vị, hắn đứng đó nhìn cô chỉnh lại quần áo.

Lăng Tịnh Hy chỉnh sửa quần áo xong thì cầm tập tài liệu, cầm đầu chạy ra ngoài, phía sau vẫn nghe được tiếng cười khê của hắn.

Giờ ăn trưa, mọi người tụ tập đông đủ dưới tầng 52, Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn ngồi chung bàn với trưởng phòng Jack cùng mấy cô thư ký khác, tuy họ không làm chung tầng nhưng có vài việc liên quan đến nhau nên cũng thường xuyên gặp mặt, nhất là trưởng phòng Jack, tuy bề ngoài mập mập, người hơi lùn, lại bị hôi đầu nhưng làm việc không hề vụng về, lại rất biết cách chọc bọn họ vui, thế là mỗi lần ăn cơm trưa họ đều hẹn nhau cùng ăn.

Vẫn như mọi ngày tám chuyện người khác, cô thư ký tên Julia với vẻ mặt tỉnh ranh lên tiếng.

“Các cậu, năm này định tặng quà gì đây?”

“Mình nghĩ là tặng Cravat.” – Một thư ký tóc ngắn lên tiếng.

“Xì, mình thấy nó thật cổ hủ, hay tặng áo sơ mi đi.” – Thư ký tóc dài nói.

“Mình cổ hủ vậy cậu là người cổ đại rồi, cậu không thấy chủ tịch có bao nhiêu áo sơ mi, đếm tới năm sao cũng không hết.”

“Tôi thấy các cô nên tặng xì gà là tốt nhất, chủ tịch hay hút loại đó mà.” – Trưởng phòng Jack rút cuộc cũng lên tiếng, ông tỏ vẻ châm chọc.

Cả đám bĩu môi, trừng mắt Trưởng phòng Jack. – “Anh bị hư não à.”

“Sao phải tặng quà cho Chủ tịch?” – Câu này là của Gia Tiểu Mẫn, cô lấy làm tò mò hỏi.

“Tiểu Mẫn, cậu đừng nói cậu không biết nghe, cậu ở tầng 67 rút cuộc làm cái quái gì mà không biết hả” – Thư ký Julia lườm Gia Tiểu Mẫn.

Biết bao nhiêu người muốn lên tầng đó mà không được, mà cô nàng này lên được cũng không biết nắm bắt tin tức gì hết.

“Bọn mình không biết thật, mới đi làm có vài ngày thôi mà, Julia cậu nói đi, vì sao phải tặng quà?”

Lăng Tịnh Hy cũng thấy khó hiểu, cô ở chung nhà còn không biết nữa là.

“Ba ngày sau là sinh nhật của Chủ tịch, cậu không biết sao?”

“Hả?” – Cả Gia Tiểu Mẫn cùng Lăng Tịnh Hy đều giật mình, thật các cô không biết việc này.

Bốn người còn lại thì mặt đen xì, lắc đầu bó tay, Chủ tịch là người đàn ông được hàng trăm cô gái mơ ước, mọi tin tức về Vương Vũ Hân, các cô đều đào bới từng ngõ ngách để biết vậy mà hai cái cô này lại như kẻ ngốc, nhưng không biết ngốc thật hay ngốc giả nữa đây.

“Tôi khuyên các cô đừng nên tặng gì là hay nhất, Chủ tịch có khi nào nhận đâu?”

Trưởng Phòng Jack lại nói nhưng lần này lại đúng trọng tâm, họ đều biết Chủ tịch là người có gia cảnh thế nào, lại không thiếu thứ gì, thì làm gì cần quà họ tặng kia chứ?

Ba cô thư ký lại thở dài.

Gia Tiểu Mẫn nhìn Lăng Tịnh Hy nói nhỏ.

“Cậu có tính tặng gì không?”

“Không?” – Cô dứt khoát trả lời. Hàng đêm hầu hạ còn chưa đủ sao? mắc gì tặng quà phí tiền của cô.

“Tịnh Hy.” – Gia Tiểu Mẫn gặng giọng.

“Chủ tịch đã giúp đỡ chúng ta vào làm ở đây, chúng ta chưa có đáp trả mà giờ lại là thời cơ tốt nhất đó.”

“Cậu nghĩ nên mua thứ gì? tiền, anh ta không thiếu.”

Gia Tiểu Mẫn im bật, cô thật nói lời dư thừa mà.

Bàn ăn vẫn rơi vào trầm lặng, mỗi người một suy nghĩ có nên tặng hay không, nếu tặng thì tặng gì đây? nếu có thể hỏi tặng gì thì hay biết mấy ...
Hazi!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Tin nhắn

Như mọi ngày, Lăng Tịnh Hy đến công ty làm việc bình thường nhưng hôm nay cô cảm thấy hơi khó hiểu ... thứ nhất, sáng sớm khi rời giường đã không thấy Vương Vũ Hàn đâu, cô nghe di Phùng nói là hắn đi từ đêm hôm qua tới sáng chưa về.

Thứ hai đó là hôm nay mọi người đi làm rất sớm, điều này cô có thể lý giải được bởi hôm nay là sinh nhật của Chủ tịch tập đoàn HP, họ đương nhiên đi sớm để tặng quà nhưng có ai tặng được đâu, đa phần họ đi sớm cũng để quà trước cửa làm kiếng mà thôi.

Lăng Tịnh Hy vừa vào công ty đã đi lên lầu 68 pha cafe, cô cầm tách cafe đi đến cửa phòng làm việc của hắn thì thấy toàn là những hộp quà, to có nhỏ có. – Họ thật biết cách phô trương.

Bàn làm việc của Trang Mật Ly trống không, cô thở phào nhẹ nhõm, đưa tay gõ cửa.

“ Vào đi. ” – Nghe tiếng trả lời, vậy là hắn đến công ty từ sớm ?

Lăng Tịnh Hy đẩy cửa vào thì trước mặt, từ trên bàn đến xuống đất cũng là tài liệu nhưng nổi bật hơn thường ngày ở chỗ, mấy hộp quà đều nằm dưới đất. – Chủ tịch có khác, đãi ngộ không nhỏ.

“ Vương Tổng, cafe của ngài.”

“ Ừ.” – Hắn chỉ cúi đầu không liếc nhìn cô một cái.

Lăng Tịnh Hy cũng không muốn nói nhiều, chỉ sợ sẽ lại bị ăn mất nên đánh nhanh bỏ chạy.

“ Nếu Vương Tổng không còn gì cản dận, tôi xin phép ra ngoài làm việc tiếp.”

“ Ừ.” – Hắn quăng đại một chữ, cũng không nhìn cô.

Lăng Tịnh Hy xoay người bỏ đi nhưng ...

“ Tịnh Hy.” – Giọng hắn trầm thấp vang lên sau lưng, cô xoay người nhìn.

“ Vâng ? ”

Bốn mắt nhau, không gian im lặng như tờ.

“ Không có gì ? em đi ra ngoài làm việc tiếp đi.”

Lăng Tịnh Hy cau mày khó hiểu xoay đi thì hắn lại lên tiếng.

“ Tịnh Hy.” – Cô lại nhìn hắn, lại im lặng.

“ Hôm nay ... ” – Hắn dừng một lát, thấy cô không có phản ứng, hắn thở dài.

“ Thôi đi ra ngoài đi.”

‘ Thần kinh. ’ – Cô nói thầm trong bụng, gật đầu đi ra ngoài.

Cửa đóng, Vương Vũ Hàn nhìn cánh cửa, ánh mắt tỏ vẻ phức tạp.

Lăng Tịnh Hy vừa bước ra ngoài thì đụng phải Trang Mật Ly, cô khẽ cười bước ngang qua nhưng Trang Mật Ly lại chắn ngang cô.

“ Đừng nên vượt quá giới hạn.”

“ Trang thư ký đang tự nói mình sao ? ” – Cô nói nhẹ nhàng nhưng vẫn mang vài phần châm chọc.

Lăng Tịnh Hy sao mấy ngày suy nghĩ mới biết, Trang Mật Ly cũng là bạn học thời trung học, không những thế còn là bạn thân của Âu Thực Lợi, chỉ là hai người họ không có hay đi chung nên mỗi lần cô và Âu Thực Lợi gây nhau cũng không thấy cô ta, giờ lại chạm mặt ở đây, quả là trái đất tròn mà.

Âu Thực Lợi thì dễ đối phó hơn Trang Mật Ly bởi cô quá quen tính của cô ả nhưng còn Trang Mật Ly, loại tâm địa khó lường này, phải khiêu khích mới có thể tìm ra điểm yếu của cô ta được, chỉ là ... cô vẫn còn non, sẽ rất khó rồi.

Trang Mật Ly nhếch miệng cười.

“ Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô nên xem lại bản thân, rút lui sớm sẽ không phải chịu tổn thương cả tinh thần ... lẫn thể xác.”

“ Câu này chị cũng nói với Âu Thực Lợi sao ? ” – Cô nhìn sâu vào mắt Trang Mật Ly.

“Nếu có thời gian quản chuyện người khác thì nên quản người bên cạnh Vương Tổng thì hơn, theo như tôi biết Âu Thực Lợi ở bên cạnh Vương Tổng cũng 5 năm rồi thì phải ?”

Suy nghĩ một chút, cô lại nói. – “Thư ký Trang, không lẽ chị lại sợ người mới hơn người cũ ?”

Trang Mật Ly vẫn giữ nụ cười trên môi. – “Chỉ là loài cỏ dại mà khiến tôi phải bận tâm sao ?”

“Cỏ dại sống rất dai, rễ thì bám rất sâu, dù diệt nó, không bao lâu vẫn có thể sống lại, tôi nói phải không ?” – Cô trả lời thân nhiên.

“Vậy thì sao ? cỏ dại, suốt đời suốt kiếp vẫn là cỏ dại, cũng giống như loài chim sẽ luôn mơ ước được biến thành phượng hoàng ... mơ ước chỉ là mơ ước mà thôi.” – Trang Mật Ly chế giễu.

“Hình như không phải chỉ mình tôi và Âu Thực Lợi mà ngay cả Trang thư ký cũng muốn bay lên thành phượng hoàng thì phải ?” – Cô lại hỏi.

“Tôi không ước mơ mà muốn sự thật phải như vậy.” – Trang Mật Ly nói nhỏ bên tai Lăng Tịnh Hy.

“Vị trí Vương phu nhân, cả đời cô cũng đừng mong có.” – Sau đó đi đến bàn làm việc.

Mới được một bước, Lăng Tịnh Hy lại nói.

“Chị đã lên giường của Vương Tổng rồi phải không ?”

Trang Mật Ly cười lạnh. – “Lần đầu tiên của tôi luôn cho người mình yêu ... mà tôi lại yêu anh ấy, vậy cô nghĩ xem ? ...” – Cười gian xảo một cái lại nói. – “Cũng không phải một lần.”

Lăng Tịnh Hy nở nụ cười. – “Thì ra chị và Âu Thực Lợi cùng cảnh ngộ, có phải vì thế mà hai người mới trở thành bạn thân không ?”

Trang Mật Ly đen mặt. – “Cô nói thế là có ý gì ?”

“Ồ, tôi nói thế không phải sao ? Âu Thực Lợi cũng giống chị thôi, trừ khi là Vương Tổng gọi mới có thể lên giường của anh ấy, không như tôi ... đêm nào cũng bị anh ấy giày vò, mà mấy ngày nay chắc không có đêm nào anh ấy gọi cho chị phải không ?”

“Lăng Tịnh Hy.” – Trang Mật Ly mắt bình tĩnh gọi cả họ lẫn tên cô nhưng sau đó Trang Mật Ly lại thay đổi sắc mặt, nhẹ giọng.

“Kỹ nữ vẫn là kỹ nữ, hàng đêm hầu hạ đàn ông cũng là chuyện bình thường.”

“Chị nói phải, kỹ nữ đương nhiên đêm nào cũng phải hầu hạ đàn ông, nhưng nếu là kỹ nữ thì phải đi khách sạn hoặc vào phòng trọ hầu hạ rất nhiều đàn ông, riêng tôi ... đêm nào cũng hầu hạ Vương Tổng, không những thế lại còn ngủ trên chiếc giường của Vương phu nhân nữa đây ?” – Lăng Tịnh Hy lại khiêu khích.

Trang Mật Ly giờ đã hiểu mình bị cô ta bẫy, bởi Lăng Tịnh Hy đã nói cô và Âu Thực Lợi cùng cảnh ngộ chẳng phải việc Âu Thực Lợi từng lên giường với rất nhiều đàn ông, cô cũng giống như thế sao ?

Tay siết chặt, cô rất muốn tát Lăng Tịnh Hy nhưng chợt nghĩ ra điều hay, cô lại nở nụ cười.

Lăng Tịnh Hy thấy Trang Mật Ly vẻ mặt lúc đen lúc hồng, mà mặt hồng này là điềm báo chẳng hay.

“Hôm nay là sinh nhật Vương Tổng, lúc sáng anh ấy nói sẽ hủy bỏ hết lịch trình vào buổi tối, cô có biết tại sao không ?”

Lăng Tịnh Hy nhún mày, Trang Mật Ly thấy cô mờ tịt, hiểu ra nhưng cô cũng biết rõ vì sao, lấy làm đắc ý nói.

“Năm nào ngày sinh nhật của Vương Tổng, anh ấy đều cùng Man Tổng, Mạch Tổng, tụ hội lại với nhau, mà chỉ có ba người họ, không có bất kỳ ai cả, năm nay cũng thế thôi.”

“Vậy sao ? vậy là ba chị em chúng ta cũng không ai có vinh dự ở cùng anh ấy vào cái ngày quan trọng này rồi ... tiếc thật.” – Cô ra vẻ buồn chán.

“Cái đó chỉ có mình cô và Âu Thực Lợi thôi, bởi sau 8 giờ lịch trình mới bị hủy, mà lúc đó Vương Tổng sẽ cùng tôi ăn bữa cơm sinh nhật, như cô nói không có ai vinh dự ở cùng anh ấy, ngoại trừ tôi.”

Trang Mật Ly nói dối không chớp mắt, bởi tối nay lúc 7 giờ, cô và Vương Vũ Hàn sẽ đến khách sạn SOLY để bàn việc làm ăn, vì quan trọng nên cô mới có thể ở cùng hắn ta chứ từ lúc tan tầm, hắn đã biến mất dạng.

Trong lòng bỗng thấy lạnh lẽo, Lăng Tịnh Hy không hiểu cảm giác này là gì, chỉ khi nghe thấy Trang Mật Ly cùng Vương Vũ Hàn đón sinh nhật thì thấy khó chịu, nhưng chỉ thoáng qua.

“Vậy chúc chị buổi tối vui vẻ.” – Cô lại nói nhỏ vào tai Trang Mật Ly.

“Đòi hỏi của anh ấy rất cao, mong rằng ngày mai chị đi làm không phải dùng đến xe lăn.”

Nói xong cô xoay người bỏ đi để lại Trang Mật Ly mặt lúc tím lúc đỏ, trông rất buồn cười.

Tan tầm, Lăng Tịnh Hy không về chung với Vương Vũ Hàn vì hẳn phải ở lại họp.

Vừa về nhà cô đã tắm rửa thay đồ, nhưng chưa xuống lầu mà ngồi xem ít tài liệu, gần 7 giờ thì dì Phùng cũng lên kéo cô xuống để dùng bữa tối.

Ngồi trước một bàn đầy thức ăn ngon, cô tự nhiên buồn bã chẳng muốn ăn, mắt lại hướng đến chiếc di động, tay cầm đũa chọc chọc mấy miếng tào hủ khiến nó nát bét.

Dì Phùng đứng đó thấy vậy, che miệng cười, bà lên tiếng.

“Cô Tịnh Hy, hay cô gọi cho cậu chủ xem khi nào cậu chủ trở về, nhiều đồ ăn như vậy bỏ đi thật lãng phí đó.”

“Sao dì không gọi cho anh ấy, kêu cháu gọi làm gì? mà anh ấy cũng không có về đâu nên dì đừng lo hão.” – Tự nói tự trả lời, cô trong rất giống kẻ điên.

“Cô Tịnh Hy gọi đi, tôi có việc vào bếp ngay.”

Dì Phùng đi nhanh vào bếp, mấy người làm khác đứng đó cười khúc khích.

Lăng Tịnh Hy nhìn điện thoại cười nhạt, cô nhìn một lúc rồi đặt xuống bàn, tới khi dì Phùng ra thấy cô vẫn nhìn điện thoại lại thở dài, cô ấn nút gọi.

Đợi một hồi lâu cô nhìn dì Phùng. – “Không ai bắt máy.”

“Chắc cậu chủ đang bận cô gọi lại đi.”

Lăng Tịnh Hy lại gọi tiếp, khoảng 4, 5 lần gì đó, rốt cuộc cũng thông máy.

“...”

“Anh ấy khóa máy luôn rồi.” – Cô nhìn dì Phùng, giọng có hơi u rú.

Dì Phùng thở dài, cùng người làm thu dọn bát đĩa đi vào bếp. Lăng Tịnh Hy vẫn ngồi đó nhìn điện thoại, lát sau cô nhấn một dãy số.

“Xin chào, đây là...”

“Là tôi... Lăng Tịnh Hy.” – Cô chần ngang không cho bên kia nói tiếp.

Mà bên kia, Trang Mật Ly vẫn ngồi ở bàn làm việc, vì buổi chiều có cuộc họp quan trọng nên Vương Vũ Hàn dời buổi ăn tối cùng khách hàng người Malaysia sang ngày hôm sau, thế là bay đi một năm không được ở cạnh hẳn, đang buồn bực thì Lăng Tịnh Hy lại gọi, cô hơi khó chịu nói.

“Chuyện gì?”

“Không quan trọng lắm, tôi chỉ muốn hỏi Vũ Hàn có ở đó không? tôi gọi vào di động của anh ấy không được nên đành gọi cho chị.” – Cô đi thẳng vào vấn đề.

“Tên của Vương Tổng cô có thể gọi bậy bạ như thế sao?” – Trang Mật Ly lạnh giọng.

“Chắc chị đã nhầm, bây giờ đâu phải giờ làm việc, tôi muốn gọi gì mà không được?” – Cô cười nhạt nói tiếp.

“Tôi cũng không muốn dông dài nữa, anh ấy có ở đó không? tôi muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Vương Tổng bận họp, không có thời gian tiếp điện thoại của cô.” – Trang Mật Ly muốn dập máy thì Lăng Tịnh Hy lên tiếng.

“Vậy nhờ cô nhấn lại dùm... chúc anh ấy sinh nhật vui vẻ.”

Trang Mật Ly chưa kịp nói gì thì Lăng Tịnh Hy đã cúp máy.

Sắc mặt Trang Mật Ly khó coi cực điểm, cô không cần biết Lăng Tịnh Hy muốn làm cái quái gì nhưng mà điện thoại Vương Tổng sao không gọi được chứ? thường thì dù đang họp anh ấy cũng mở máy kia mà?

Nhìn lên đồng hồ đã gần 8 giờ, cô khó chịu thu dọn đồ đạc, coi như năm nay mất công đi, nhưng cũng may vẫn tặng được quà.

Mở ngăn kéo ra, cô giật mình, bên trong là một chiếc điện thoại màu xanh sẫm, kiểu dáng sang trọng mới toanh mà nó không phải của cô, đó là của

Vương Vũ Hàn, Trang Mật Ly khó hiểu cầm điện thoại lên xem thì phát hiện nó đã tắt, vừa mở máy lên thì bị ai đó giật lấy.

“Điện thoại của Vũ Hàn sao nằm trong tay cậu vậy?”

Âu Thục Lợi trong bộ váy ren hở vai màu hồng ngấn, tóc uốn xoắn để một bên, trong như mới vừa dự tiệc về, Âu Thục Lợi tuy hỏi nhưng bắt đầu nghịch điện thoại của Vương Vũ Hàn, chột mặt méo xẹo.

“Con hồ ly tinh gọi cho Vũ Hàn hết mấy cuộc gọi nhờ rồi nè.”

Cô đưa cho Trang Mật Ly xem, mặt chột lóe lên, cô xóa hết các cuộc gọi.

“Cậu làm gì vậy?” – Trang Mật Ly gặng giọng. – “Cậu quên là anh ấy rất ghét ai động vào điện thoại của anh ấy sao?”

“Các cô đang làm gì vậy?”

Vương Vũ Hàn từ sau đi tới, thấy Âu Thục Lợi đang cầm điện thoại của mình, mặt tối sầm giận lại.

“Tại sao nó lại nằm trong tay của cô?”

“Vương Tổng, ngài để quên điện thoại trên bàn làm việc, tôi...”

“Vũ Hàn, em thấy anh để quên điện thoại trên bàn làm việc, em chỉ muốn đem nó trả cho anh thôi mà ... hôm nay là sinh nhật của anh, đừng giận nữa nha.”

Âu Thục Lợi ôm tay Vương Vũ Hàn, cô muốn tranh công với Trang Mật Ly, với lại cô cũng quên việc hấn ghét ai chạm vào điện thoại của hấn, giờ cô không làm xoa dịu tức giận của hấn, một lát hấn nổi giận đuổi cô đi thì sao?

Vương Vũ Hàn nhìn điện thoại bầm bầm, mặt vẫn tối sầm – “Có ai gọi cho tôi không?”

“Dạ không?” Âu Thục Lợi lại lên tiếng, Trang Mật Ly cũng không muốn tranh giành điều vô nghĩa nên im lặng.

“Vũ Hàn, hôm nay cho em đi cùng được không? em có chuẩn bị một cái bánh kem rất to cho anh đó.”

Âu Thục Lợi âu ếm nói nhưng đôi lại là cái nhú mày của hấn.

“Cô quên tôi rất ghét đồ ngọt hay sao? ... cô cũng quên mỗi năm vào ngày này tôi không thích có đàn bà bên cạnh ... Âu Thục Lợi, trí nhớ cô càng ngày càng kém thì phải?”

Vương Vũ Hàn cảm thấy rất bức bối, hôm nay từ sáng đến chiều Lăng Tịnh Hy không nói với hấn một lời, không lẽ cô không biết hôm nay là sinh nhật của hấn? mà không ... mấy hộp quà chắt đầy phòng cùng cửa phòng làm việc của hấn, trừ khi mắt cô có vấn đề nên không thấy.

“Vũ Hàn, em sai rồi, anh đừng giận em nha.” – Âu Thục Lợi ôm hấn một cái, hôn lên má hấn cái chụt.

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ, em đi trước, có gì gọi cho em nha.”

Nói xong cô nhanh chóng rời đi trước khi hấn nổi giận, Trang Mật Ly lắc đầu, Âu Thục Lợi có lúc rất thông minh nhưng luôn dùng sai chỗ.

“Vương Tổng, cũng tối rồi, tôi xin phép về trước.” – Trang Mật Ly nhìn hấn với ánh mắt chan chứa tình cảm.

“Vũ Hàn, chúc anh sinh nhật vui vẻ.” – Cô nhón chân hôn hấn một cái rồi bỏ đi.

Vương Vũ Hàn vẫn hồ hởi, hấn không cảm thấy vui vẻ gì khi nghe mấy lời chúc của bọn họ, hấn lại muốn nghe con mèo hoang ở nhà nói lời đó hơn.

Hấn cười giễu, tự nhiên lại nhớ đến Lăng Tịnh Hy, thật điên.

Nguyệt Thụ

Lăng Tịnh Hy đang đứng trong bếp rửa chén cùng mấy người làm, cô cảm thấy buồn chán nên mới năn nỉ người làm cho cô phụ, dù gì không có Vương Vũ Hàn ở nhà thì cô được tự do hoạt động, ăn xong hoạt động nhiều rất tốt cho cơ thể mà.

Cảm giác điện thoại run, cô nhìn đi Phùng kế bên.

“Di Phùng, đi xem ai gọi cho cháu vậy? tay cháu toàn xà phòng nên không xem được.”

Bên phía di Phùng đang lau bát, bà cười vui vẻ lấy điện thoại trong cái tạp dề cô đang đeo, vừa xem thì mắt sáng rỡ.

“Cô Tịnh Hy, là cậu chủ nhắn tin cho cô.”

“Vậy đi xem giúp cháu với.” – Cô thân nhiên nói, cũng đưa hai tay toàn xà phòng cho đi Phùng xem, bà hiểu ý nên mở ra xem, càng cười tươi hơn lúc nãy.

“Cậu chủ nhắn ... cô chờ cậu chủ về.”

Vừa nói bà vừa đưa điện thoại cho Lăng Tịnh Hy xem, cô ngó ngẩn nhìn.

“Cô Tịnh Hy đừng rửa bát nữa, chúng ta làm ít đồ ăn đi, năm nay cậu chủ về sớm ăn sinh nhật cùng cô Tịnh Hy đó, chúng ta phải chuẩn bị thật long trọng mới được.”

Đi Phùng cười hớn hở nói rồi sai người làm chuẩn bị đồ ăn, trang hoàng đại sảnh một chút để mừng cậu chủ năm đầu tiên ăn sinh nhật ở nhà.

Bà thật sự rất vui vì cậu chủ đã chịu về nhà đón sinh nhật, bao năm nay cứ đến ngày này là gần sáng hôm sau cậu ấy mới về nhưng bây giờ khác rồi, cậu chủ đã về, bà chắc chắn là vì Lăng Tịnh Hy.

Bà biết cậu chủ có tình cảm với Lăng Tịnh Hy nên mới cho cô sống ở Nguyệt Thụ, nếu không thì làm gì có cô gái nào được cậu chủ đưa về đây sống kia chứ ? nếu thật như thế thì ông bà chủ ở trên thiên đường chắc sẽ vui lắm đây ... sắp có con dâu tốt rồi.

“Khoan đã.”- Lăng Tịnh Hy lên tiếng ngăn cản, mọi động tác của người làm nhất thời dừng lại, mắt nhìn về phía cô.

“Bây giờ cũng tối rồi, nếu anh ấy về sớm thì sẽ làm không kịp, cháu thấy chúng ta chỉ cần làm vài món ăn mà anh ấy thích là được và ...”

Cô ngừng một giây, đi lấy giấy viết, viết vài thứ rồi đưa cho đi Phùng, bà nhận lấy, mắt kinh ngạc.

“Cô Tịnh Hy, tôi thấy làm vậy hơi qua loa một chút, hơn nữa cậu chủ cũng không thích ăn đồ ngọt.”

“Vậy cháu sẽ dùng cà phê làm hương bánh, vị ngọt sẽ ít lại là được rồi.”

“Cô Tịnh Hy biết làm bánh kem ?” – Bà lại kinh ngạc hỏi.

“Cháu cũng biết chút ít, bất quá cũng có thể tạm chấp nhận ... thôi cũng trễ rồi, mọi việc trông cậy vào các người, cháu đi vào bếp chuẩn bị cái đã.”

Để mọi ánh mắt kinh ngạc phía sau lưng, Lăng Tịnh Hy bắt đầu công việc làm bánh sinh nhật, cũng may lúc trước có học qua nấu ăn, cũng từng làm thêm ở tiệm bánh ngọt nên cũng không khó lắm.

Chỉ có điều ... cô cười giấu, sau lại khăn trương chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Mê Hương

Màn đêm buông xuống, sao trên trời cũng đã giăng đầy, không gian thật tĩnh lặng, ngoài tiếng côn trùng kêu thì chỉ có tiếng nước chảy.

Trong hoa viên của Nguyệt Thụ, Lăng Tịnh Hy thiếu điều muốn nằm dài trên bàn đá mà trên bàn toàn thức ăn đủ màu sắc do cô cùng mấy người làm chuẩn bị và có riêng một chiếc bánh kem màu cafe do cô tự làm, bên trên đề chữ “Chúc Mừng Sinh Nhật, Vương Vũ Hàn”, xung quanh là vài thanh socola hình chiếc lá nhỏ, trên mỗi chiếc lá là một trái Cherry đỏ tươi.

Từ lúc 8 giờ bắt đầu làm bánh đến khi chuẩn bị xong toàn bộ thì cũng mất hết một tiếng, mà bây giờ đã gần 12 giờ rồi hán cũng chưa về, Lăng Tịnh Hy cũng mấy người làm đã chờ gần 3 tiếng đồng hồ.

Người làm đứng mỏi cả chân mà Lăng Tịnh Hy thì mắt đã muốn sụp xuống, cô rất buồn ngủ, ngày mai còn phải đi làm nhưng ... không đợi không được, mệnh lệnh của hán ai dám chống lại chứ ?

Đồng hồ vẫn cứ quay, mà người thì không thấy đâu, Lăng Tịnh Hy đứng bật dậy.

“Mọi người cứ chờ tiếp đi, tôi đi ngủ trước, mai tôi còn phải đi làm.”

Đang muốn bỏ đi thì đi Phùng đã chặn lại.

“Cô Tịnh Hy hay cô chịu khó một chút đi, chắc cậu chủ sắp về rồi.”

“Ba tiếng... nếu hấn muốn về thì đã về từ lâu... xin lỗi dì Phùng, cháu thật sự rất mệt.”

“Cô Tịnh Hy, hay cô ở đây chút nữa thôi, để tôi đi xem cậu chủ về chưa?”

Dì Phùng kéo Lăng Tịnh Hy ngồi trở lại ghế, đi nhanh hết sức có thể ra cổng chính.

Lăng Tịnh Hy lại nghịch bậc lửa, đôi mắt trầm ngâm nhìn xa xăm.

Dì Phùng vừa mới chạy ra tới cổng thì thấy xe Vương Vũ Hàn chạy vào, bà vui mừng ra cửa cúi chào. – “Cậu chủ, cậu về rồi...”

Wương Vũ Hàn cởi áo khoát đưa cho Dì Phùng, mày nhíu lại.

“Giờ này sao đi chưa ngủ?... có chuyện gì sao?”

“Cậu chủ, cậu nói gì thế, cậu bảo chúng tôi đợi cậu mà... Cậu chủ à, tôi và cô Tịnh Hy chờ cậu gần 3 tiếng đồng hồ rồi đó.”

Wương Vũ Hàn càng nghe càng khó hiểu. – “Cô ấy đâu?”

“Vâng, cô Tịnh Hy đang chờ cậu ở hoa viên.”

Wương Vũ Hàn vừa bước tới hoa viên, hấn ngạc nhiên nhìn khung cảnh trước mặt.

Xung quanh đều được thấp nền sáng rực, Lăng Tịnh Hy vận bộ váy liền bằng ren trắng, dây lưng màu hồng thắt nơ dài, mái tóc dài hơn vai xõa trên mặt bàn, hai chân trắng nõn mịn màng lộ ra, đôi môi đỏ mọng hé mở, đôi mắt trong veo mơ hồ, tay cô đang nghịch chiếc bật lửa, dáng vẻ của cô lúc này thật rất mê người.

Lúc này những người làm cùng dì Phùng đã biến mất dạng, họ biết điều nên lui cả xuống để lại không gian cho hai người.

Wương Vũ Hàn vẫn đứng nhìn, hấn có chút si mê khi nhìn khung cảnh trước mắt nhưng chợt nhớ một việc, hấn đi tới cạnh cô.

“Sao còn chưa đi ngủ?”

Lăng Tịnh Hy giật mình, cô ngược nhìn người trước mặt, Vương Vũ Hàn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi xăm bó sát thân người, mái tóc thường được chải keo giờ đã sụp xuống che mất đôi chân mày rậm, vẻ mặt hấn có chút đắm chiều nhìn cô.

Lăng Tịnh Hy thấy mình thất thố, đứng dậy, hai tay đan vào nhau.

“Anh bảo tôi đợi anh về, anh chưa về sao tôi dám đi ngủ.”

“Tôi bảo em đợi tôi khi nào?” – Hấn cau mày hỏi.

Lăng Tịnh Hy nhìn hấn như người ngoài hành tinh, cô cắn môi khó chịu nói.

“Khoảng 8 giờ anh có gửi tin nhắn cho tôi, bảo đợi anh về... anh xem đi.”

Lăng Tịnh Hy lấy điện thoại đưa cho Vương Vũ Hàn xem tin nhắn, mặt cô lúc này đen xì.

Wương Vũ Hàn xem xong, mày nhíu chặt hơn. – “Không phải của tôi.”

“Đó là số của anh.” – Cô tức giận gằn giọng.

“Tôi từ trước đến giờ không thích nhắn tin, việc đó chỉ làm lãng phí thời gian.”

Hấn lại giải thích, cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng thật sự từ trước đến giờ hấn chỉ gọi chứ không nhắn tin, nó vừa mất nhiều thời gian lại phải đợi lâu nhưng giờ lại có người lấy điện thoại nhắn tin cho Lăng Tịnh Hy bảo cô đợi hấn, hấn không biết kẻ nào không muốn sống nữa đây, lại dám động vào điện thoại của hấn.

Lăng Tịnh Hy thở hắt ra, tay siết chặt lại, không nói nên lời. – “Vậy coi như là ma quỷ gửi vậy.”

Nói một câu không đâu, cô bước qua người hấn nhưng bị nắm cổ tay kéo lại.

“Đó là gì?” – Vương Vũ Hàn chỉ chiếc bánh kem đen xì trước mặt.

“Là bánh kem... tôi làm.” – Cô thấp giọng nói, cũng không muốn nhìn mặt hấn nên chỉ cúi đầu.

Vương Vũ Hàn đi đến bàn lấy cái bánh kem đánh giá một chút rồi nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Em không biết tôi rất ghét đồ ngọt sao ?”

“Cái đó làm từ cafe mà anh hay uống, độ ngọt tôi cũng giảm bớt nên mùi vị gần giống cafe anh thường uống thôi.” – Cô giải thích.

Vương Vũ Hàn lấy tay quẹt một miếng đưa lên miệng nhưng chưa ăn, hấn lại nhìn cô.

“Nếu tôi không làm thì mấy ngày trước em từng nguyên rửa tôi, nói em hận tôi, nói tôi sẽ bị trời trừng phạt ... giờ lại làm bánh kem cho tôi ... Lăng Tịnh Hy, rốt cuộc em đang tính toán gì trong đầu vậy ?”

Lăng Tịnh Hy hít một ngụm khí lạnh, nhìn vào mắt hấn, lớn giọng.

“Phải, tôi ghét anh, tôi hận anh, tôi chỉ muốn anh chết thôi, cái vánh kem này tôi đã bỏ 10 ký thuốc chuột vào, anh không sợ chết thì ăn nó đi.”

Nói xong một hơi, cô thở hỗn hển, trừng mắt nhìn hấn xoay người bỏ đi nhưng được vài bước thì cả người bị ôm chặt vào ngực hấn, chưa kịp la mắng thì bị xoay mạnh đối diện với hấn, cô tức tối.

“Bỏ ra.”

“Nếu nó có độc, vậy phải ăn thử mới được.”

Hấn khẽ cười, đưa bánh kem cho cô cầm, trầm giọng. – “Nếu làm rớt tôi sẽ phạt em”

“Hả ?” – Chỉ nói một chữ, mấy chữ muốn nói tiếp đã bị hấn bốt một miếng vánh kem nhét vào miệng sau đó là môi hấn áp vào môi cô, mút lấy những miếng bánh đó.

Cả người bị hấn ôm chặt, môi bị quăn lấy, tay cô run rẩy cầm bánh kem nhưng không dám buông, vì thế hấn dễ dàng hôn cô hơn.

Lăng Tịnh Hy lúc này không phân biệt được đâu là bánh kem đâu là lưỡi hấn, chỉ nhắm tịt mắt mặc cho hấn hôn.

Một phút sau, hấn mới buông tha môi cô, ánh mắt mang ý cười nhìn cô say đắm, Lăng Tịnh Hy thì thở hỗn hển nhìn hấn, cô giật mình ... lần đầu thấy được đôi mắt lạnh lùng đó có chút ôn nhu nhìn cô, khiến cô hơi ôn lạnh.

“Mùi vị không tệ.” – Hấn thấy trên miệng cô còn ít kem nên liếm nhẹ, Lăng Tịnh Hy né tránh nhưng vẫn bị hấn xoay mặt lại, liếm sạch

“Tiểu yêu tinh.” – Hấn liếm môi cô một cái, phun ra ba chữ khiến Lăng Tịnh Hy nổi giận.

“Tôi không phải tiểu yêu tinh.”

“Thật không ?” – Hấn nhướn mày, nở nụ cười xấu xa, siết chặt vòng eo của cô cho hai thân thể dán chặt nhau hơn.

“Buông ra, tôi sắp nghẹt thở rồi.” – Cô nhấn mày nói.

“Vẫn chưa cảm nhận được ?” – Hấn lại đổi tư thế một chút.

“Cảm nhận gì chứ ? anh mau ... buông ...”

Lăng Tịnh Hy cứng đờ, từng chữ phun ra càng lúc càng chậm bởi cô cảm nhận được vật nam tính của hấn đang chọc vào bụng cô, giờ cô đã biết vì sao rồi ... khóc không ra nước mắt.

“Bùm, bùm, bùm ...” – Một loạt pháo hoa bắn lên, hai người đều ngẩn cả ra.

Lăng Tịnh Hy cau mày. – ‘ Không phải chỉ có một đợt thôi sao ?’

Vương Vũ Hàn cong khóe miệng. – “Còn gì ngạc nhiên nữa không ?”

Hôm nay hấn tự nhiên thấy vui, lúc chiều cứ nghĩ đi cùng bọn Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vỹ ở Áo Cư uống say như mọi năm nhưng sau đó hấn lại muốn về nhà nên đánh thay đổi kế hoạch.

Không nghĩ lần thay đổi kế hoạch này lại mang đến cho hấn một niềm vui không nhỏ, bao năm qua hấn không thích cùng ai đón sinh nhật bởi xung quanh chẳng ai thật lòng mừng sinh nhật cùng hấn ngoài hai tên kia. Hiện tại hấn không biết Lăng Tịnh Hy là thật lòng hay giả dối nhưng hấn vẫn cảm thấy vui.

“Không có.” – Cô suy nghĩ một chút, đặt bánh kem lên tay Vương Vũ Hàn.

“Khuya rồi, tôi đi ngủ trước.” – Mai còn phải đi làm, cô không muốn lại đi trễ, càng không muốn chạm mặt với Trang Mật Ly.

Vừa xoay người thì bỗng trời đất quay cuồng, cả người nhẹ hừng như bay, nhìn lại mới biết cả người đã bị hấn bế lên. – “Anh làm gì vậy ?”

“Đi ngủ.”

“Hà ? ... Không, tôi hôm nay rất mệt, thật muốn đi ngủ.” – Giờ này cô không có tâm trạng đâu mà làm chuyện đó với hấn, hơn 12 giờ rồi nha.

“Di Phùng, đem bánh kem cắt đi.”

Hấn lên tiếng cũng không cần biết Di Phùng đang núp ở đâu, trực tiếp bế Lăng Tịnh Hy về phòng.

Di Phùng cùng mấy người làm hì hục đi ra dọn dẹp, một cô tóc ngắn nói.

“Di Phùng thấy gì không ? khi này tôi thấy ông chủ cười đó ?”

“Ông chủ cười thật đẹp trai nha.” – Một người khác chen vào.

“Đừng nhiều chuyện, lo dọn dẹp đi.” – Di Phùng tuy trách mắng nhưng miệng vẫn cười.

“Ôi, ước gì ngày nào ông chủ cũng như thế thì hay quá ?”

Lời này vừa nói qua, ai nấy đều gật đầu tán thành, bao năm nay mùa đông cứ thế bao trùm Nguyệt Thụ khiến bọn họ đều làm việc trong lo sợ, cứ sợ sợ xảy một chút sẽ bị trách phạt hay bị ném ra ngoài biệt thự nhưng từ lúc có cô Tịnh Hy ở đây, bọn họ thờ phào nhẹ nhõm bởi tính của ông chủ đỡ hơn một chút, họ hy vọng cô Tịnh Hy sẽ ở đây mãi để mỗi ngày của họ đều là mùa xuân.

Vương Vũ Hàn đặc Lăng Tịnh Hy xuống giường rất nhẹ nhàng, hấn đề lên người cô, đôi mắt mang theo dự vọng nhìn người con gái dưới thân, môi cười khê, sau đó cúi đầu hôn xuống, tay cũng bắt đầu cời bỏ chướng ngại vật của cả hai.

“Tôi ... Vũ ... Hàn ... tôi.” – Cô đẩy gương mặt hấn ra, mặt đỏ ửng nhìn hấn.

Vương Vũ Hàn đang hôn mê say thì bị đẩy ra, hơi mất hứng nhưng khi nghe cô gọi tên hấn, hấn cảm thấy tâm tình cũng đỡ buồn bực hơn.

Vô tình ánh mắt liếc qua bàn đèn, hấn nhíu mày, vợ lấy thứ trên đó.

“Sao em lại có cái này ?”

Lăng Tịnh Hy nhìn trong tay hấn là một sáp thơm hình hoa hồng xanh, cô thản nhiên nói.

“Cái này mua chung với sáp thơm đốt ở hoa viên, tôi thấy cái này đẹp nên đem về phòng tính đốt thử nhưng mà nó chỉ có một cái thôi, cũng không biết ông chủ có bán nhầm không nữa.”

Ý cười bên môi càng đậm, hấn lên tiếng. – “Em muốn đốt nó ?”

Cô gật đầu, Vương Vũ Hàn nở nụ cười tà mị, đem sáp hoa hồng đốt lên, chỉ một lát thì cả căn phòng ngập mùi hương hoa, mùi hương này rất lạ, nó vừa có chút giống mùi hoa hồng vừa có chút giống mùi của trái cây nhưng nói thẳng, người vào rất dễ chịu.

“Thơm thật.” – Lăng Tịnh Hy lờ mờ nói, mùi này nghe thật thơm, cô cảm thấy thích nhưng trong chốc lát nó khiến cả người mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, vô thức cô tựa người vào ngực Vương Vũ Hàn.

“Rất Thơm.” – Tiếng nói trầm thấp vang lên, Lăng Tịnh Hy quay mặt nhìn.

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt cương nghị thường ngày giờ mang một chút gì đó rất ôn nhu, đôi mắt hấn đầy tơ máu, đôi môi mỏng cong lên từ từ cúi xuống phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Uhm ...” - Lăng Tịnh Hy khẽ kêu, cô cảm nhận bàn tay ma quỷ của hấn đang di chuyển trên thân thể của cô, cả người vô lực bỗng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ ửng cả lên.

Dáng người nhỏ nhắn, da thịt mịn màng không chút tỳ vết, lại thêm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ khiến người ta không khỏi si mê.

Vương Vũ Hàn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, cổ họng có chút khô khan, hấn lại cúi xuống hôn lên đôi môi nóng bỏng đó, đầu lưỡi nhẹ nhàng đi vào bên trong khoan miện cô mà Lăng Tịnh Hy lại như cổ vũ hế cánh môi ra đón nhận hấn từng chút một.

Lưu luyến rồi môi cô, từng nụ hôn bắt đầu di chuyển từ xương quai xanh đến bộ ngực tròn trịa, hấn nhắm nháp toàn bộ, để lại phía sau là những vết đỏ hồng ám muội.

Lăng Tịnh Hy toàn thân bị kích thích mạnh, đầu óc vẫn mờ mịt nhận lấy, đôi mắt trong veo nhìn người đàn ông phía trên mình, tay vô thức sờ lên gương mặt hấn, như bị quý ám, cô vòng tay qua cổ hấn nương người lên, hôn lấy đôi môi mọng ấy một cách dịu dàng.

Vương Vũ Hàn sững sốt nhưng chỉ thoáng qua, hần khẽ cười thỏa mãn, đón nhận nụ hôn của cô một cách nhiệt tình.

Môi lưỡi cứ thế dây dưa, tay hần vẫn di chuyển khắp người cô nhưng sau đó, cả hai tay đều dời xuống mông cô, hạ thế từ từ tiến vào.

Tuy hần rất nhẹ nhàng nhưng Lăng Tịnh Hy vẫn nhũu mảy đón nhận, cô ngửa đầu thờ hắc ra, đón nhận vật nam tính của hần.

Vương Vũ Hàn cũng không khắc chế được dục vọng bản thân, hạ thế bắt đầu ra vào liên tục, có thể nói cơ thể của cô luôn khiến máu hần sôi trào.

Bỗng hần kéo cô lên ngồi trên đùi hần, để chân cô quấn chặt eo hần, Lăng Tịnh Hy theo phả xạ ôm cô Vương Vũ Hàn, bầu ngực trắng nõn áp vào lồng ngực rắn chắc, hạ thế vẫn bị vật nam tính mạnh mẽ xâm chiếm.

“Hơ ... không ...” – Lăng Tịnh Hy rút cuộc chịu không nổi kích thích, tuy đầu óc vẫn mơ hồ nhưng cơ thể bị va chạm kịch liệt như thế, cô thật không chịu nổi.

“Gọi tên tôi ... Tịnh Hy.” – Hơi thở của hần có chút hỗn loạn khẽ vang lên bên tai cô, giọng nói vẫn khàn đục.

“Hàn.” – Vẫn trong mơ hồ gọi tên hần, không biết vì động tình hay vì do hương thơm kích thích mà cô lại để hần tiếp tục xâm nhập vào bên trong cô.

“Tiểu yêu tinh.” – Hần cười thỏa mãn, lại mạnh mẽ tiến công sâu hơn vào bên trong.

Tiếng rên rỉ của cô hòa cùng tiếng thờ dốc khàn đục của hần, cứ thế hai cơ thể dây dưa hết lần này đến lần khác, mà động tác của hần càng lúc càng mãnh liệt khiến cô như được bay bổng lên thiên đường, cả người đầy hưng phấn tiếp nhận sự va chạm mãnh liệt ấy.

Mười ngón tay siết chặt vào nhau, tiếng gầm của hần cùng tiếng hét của cô phát ra, một dòng chất lỏng nóng bỏng chảy xuống, chứng tỏ cả hai đã lên đến đỉnh cao dục vọng.

Nhưng đêm vẫn còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thủ thuật

Không phân biệt được hiện tại là ban ngày hay ban đêm, Lăng Tịnh Hy cả người mềm nhũn nằm trên giường lớn.

Hôm qua không biết đã bị hần giày vò bao nhiêu lần, chỉ biết khắp phòng đều vượn mùi hoan ái của hai người, từ trên giường, phòng tắm, vách tường, ghế sofa ... Vương Vũ Hàn đúng là kẻ điên mà.

Chậm rãi mở mắt nhìn quanh, đã thấy thân hình to lớn của hần ngồi ở góc bàn làm việc, không biết đang xem cái gì mà rất chăm chú.

Như có thần giao cách cảm, hần bỗng ngược nhìn cô, môi cong lên. – “Tĩnh ?”

Đứng dậy đi đến bên giường, bàn tay to lớn vuốt ve thân hình mềm mại đầy dấu vết xanh tím do cuộc hoan ái gây ra.

“Đừng.” – Cô gạt tay hần, mặt nhăn nhó, tay nắm chặt chăn mùng che đi cảnh xuân trước mắt, giờ mà hần còn muốn thả giết cô thì hơn.

“Ừm ...” – Mới ngẩn đầu lên đã bị hần hôn, mùi xạ hương cùng hơi thở nam tính bao vây lấy cô, Lăng Tịnh Hy cảm giác hần như muốn cô, cô sợ hãi, một tay ôm chần, một tay đẩy hần ra.

Như trời đã nghe thấy cô nguyện cầu, vương Vũ Hàn lưu luyến buông môi cô ra, tay vuốt nhẹ cánh môi sưng đỏ, hần cười nhẹ.

Từ đêm hôm qua cho đến giờ, hần và cô đã truyền miên không biết bao nhiêu lần, mà cô không như mấy lần trước cứ như khúc gỗ, có thể do hương được nên mới khiến cô tiếp nhận hần một cách cuồng nhiệt như thế, hần cảm thấy hưng phấn, cư nhiên lại muốn cô thêm một lần nữa.

Loại cảm giác đó rất tuyệt, nhất là được nghe cô gọi tên hần, giọng nói trong trẻo khiến hần si mê.

“Hôm qua tôi làm đi làm lại rất nhiều lần, chắc em rất mệt, ngủ thêm một chút đi.” – Hần nhẹ giọng.

“Mấy giờ rồi.” – Không quan tâm hần nói gì, cô chỉ muốn biết mấy giờ để còn đi làm.

“7 giờ.” – Hần nhàn nhạt nói, mắt vẫn không rời thân thể của cô.

Lăng Tịnh Hy thờ phào, cô muốn đứng dậy nhưng hai chân không có chút sức lực.

“Em muốn đi đâu?” – Thấy cô không đi nổi, hắn cười khê.

“Đi làm.” – Hiện tại cô chỉ là thực tập sinh mới được mấy ngày mà cứ nghĩ hoài, dù tốt nghiệp cũng chẳng vinh quang.

“Hôm nay công ty không có tăng ca.” – Thấy vẻ mặt đờ ra của cô, hắn cười khê.

“Bây giờ là buổi tối, đã hết giờ hành chính rồi.”

Lăng Tịnh Hy há hốc mồm, cổ nuốt hết những gì Vương Vũ Hàn vừa nói vào não. Theo như hắn nói, vậy chẳng phải hai người đã làm hết một ngày một đêm rồi sao? ... Trời ạ ...

“Từ đêm hôm qua cho tới khi mặt trời sắp lặn, em luôn rất nhiệt tình.” – Hắn nói giọng mập mờ khiến mặt Lăng Tịnh Hy đỏ bừng.

Không nói thì thôi, nhắc tới thì cảnh tượng truyền miên của hai người bỗng hiện ra trước mắt, quả thật cô và hắn làm đi làm lại rất nhiều lần, mà cô lại rất hưởng thụ nữa chứ?

Nhưng ngay sau đó, Lăng Tịnh Hy suy nghĩ một chút, lại đối mặt với hắn.

“Là anh bỏ thuốc tôi?”

Vương Vũ Hàn sững sốt, sau đó cười cười nhìn cô. – Là tôi hay là em muốn thế?”

Hắn lấy cây sáp thơm đã cháy chỉ còn cái cây đưa đến trước mặt cô, giọng cợt nhả.

“Là em muốn tôi đốt cái này cho em, em quên rồi sao?”

“Nó có liên quan gì đến chuyện hôm qua kia chứ?” – Nói xong cô cúi đầu, cắn chặt môi dưới.

Vương Vũ Hàn không giận, hắn cong môi đi đến bàn làm việc, ngồi trước máy tính gỗ vài phút, sau đó nhìn Lăng Tịnh Hy. – “Em lại đây.”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn nghe lời, cô nhìn quanh xem có gì che cảnh xuân này không, thấy áo sơ mi của hắn bên giường, cô vội lấy mặt vào đi đến chỗ hắn, chưa kịp nói gì, cả người đã bị kéo ngồi lên đùi hắn, mặt cô càng đỏ hơn.

“Tôi đứng ... đứng được rồi.”

“Đừng lộn xộn ... em xem đi.” – Tay hắn giữ chặt eo cô, cảm hắn tỳ trên đầu cô, lại hít một chút hương thơm của riêng cô, cảm thấy rất thỏa mãn.

Lăng Tịnh Hy đành nhẫn nhịn làm theo, khi nhìn đến màn hình, cô thấy tấm ảnh to trước mặt là hình cây nến sáp hình hoa hồng xanh, phía dưới đề tên. – ‘Hương Tình.’

Lại đi chuyển chuột xuống nữa thì nó để công dụng, cô đọc được vài chữ thì ...

“Đọc cho tôi nghe.” – Vương Vũ Hàn lên tiếng, vẻ mặt lúc này rất ư là vui vẻ.

Lăng Tịnh Hy nuốt nước miếng, cô thật không muốn đọc nó chút nào.

“Hương Tình ... là loại sáp thơm thích hợp cho việc ... động phòng, ...” – Cô lại ngừng nhưng eo bị siết chặt hơn, đành nuốt nước mắt đọc tiếp.

“... Nó giống như một chất xúc tác giúp nâng cao sự hấp dẫn của việc hoan ái của nam và nữ ... nó ... nó ... tôi không đọc nữa.” – Cô bực bội đứng dậy nhưng lại bị kéo lại chỗ cũ.

“Tôi không biết gì hết.” – Lăng Tịnh Hy ầm ừ nói.

“Có cần tôi sai người mua thêm một ít nữa không? ... tôi vẫn thích em như đêm qua hơn.” – Giọng hắn trầm thấp vang bên tai cô, khê cắn nhẹ nó.

“Vương Vũ Hàn ... anh ... anh ...”

Cô hét lớn nhưng cũng không biết nên nói cái gì chỉ ập ứng kêu tên hắn.

Điện thoại vang lên, hắn bắt máy. – “Chuyện gì?”

“...”

“Cứ làm theo cách cũ là được.”

Chỉ nói vài từ, hắn đã cúp máy, lại nhìn cô gái trong lòng, mặt đỏ cả mang tai, tay hắn vuốt nhẹ tóc cô, lên tiếng. – “Hình như em còn thiếu tôi một thứ?”

“Sao ?” – Cô ngây ngốc hỏi.

“Chúc mừng sinh nhật, quên rồi sao ?” – Tâm trạng hôm nay không tệ, giọng hân cũng trở nên ôn nhu hơn.

“Tôi đã làm bánh kem, còn đốt pháo hoa cho anh xem còn ...” – Cô muốn nói cũng đã cho hân ăn sạch sẽ một cách triệt để nhưng không nói nổi.

“Tất cả là tiền của tôi bỏ ra.” – Hân nói như định đóng cột.

Lăng Tịnh Hy không phản bác, bởi đó là sự thật, biết vậy cô không làm mà đi mua luôn cho rồi.

Suy nghĩ một chút. – “Nhưng mà tôi ... tôi ... là của tôi.” – Thân thể là của tôi, cô nói không nên lời đành cúi đầu.

Hân đương nhiên hiểu, châm chọc. – “Vậy, chúng ta làm thêm một lần ?”

“Sinh Nhật Vui Về ... Vũ Hàn.” – Chỉ là một câu chúc mừng, không cần vì bốn chữ này mà mất mạng.

Hân nhếch môi. – ‘ Cô bé này thật thú vị.’

Tay hân vuốt tóc cô, nhẹ giọng. – “Chắc em cũng đói rồi, tắm rửa xong thì xuống ăn tối.”

Hân đứng dậy, hôn nhẹ lên má cô một cái, thông thả đi ra ngoài.

Lăng Tịnh Hy lại ngồi xuống ghế, vẫn cúi đầu không nhìn hân, đợi đến khi nghe tiếng đóng cửa, cô ngược nhìn, môi nở nụ cười lạnh, lại nhìn vào màn hình, cong môi cười ta mị.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm đã bị Gia Tiểu Mẫn bắn nước bọt liên tục, bởi vì cô mà cô nàng phải gánh hai núi việc làm mỗi cả tay, nhứt cả người, đau cả đầu, óc cũng muốn nổ tung.

Lăng Tịnh Hy đương nhiên không phản bác, cô cười hi hi, Gia Tiểu Mẫn thấy vậy bó tay chịu thua.

Một lúc sau, cô lên tầng pha cafe thì chạm mặt Trang Mật Ly, cô ta nhìn cô rất lâu không nói, Lăng Tịnh Hy cười cười rồi đi ngang nhưng ...

“Là cô làm ?” – Phía sau lưng, Trang Mật Ly lạnh giọng.

“Ý chị là gì ? tôi không hiểu ?” – Cô nhún mày hỏi.

“Điện thoại của Vũ Hàn, là do cô bỏ vào ngăn tủ của tôi ?”

“Bằng chứng ?” – Lăng Tịnh Hy thản nhiên nói.

“Tôi có một người bạn, cô ta biết một thủ thuật gửi tin nhắn, đầu tiên cô ta sẽ lấy máy của người đàn ông đó nhấn một tin nhắn gửi vào máy cô ta sau đó khóa máy của người đó ngay, cô ta ấn định thời gian khi nào người đó mở máy thì tin nhắn đó lập tức gửi vào máy cô ta nhưng chủ nhân số điện thoại đó sẽ không biết.”

Trang Mật Ly không trả lời mà chậm rãi nói những thứ vô nghĩa nhưng đối với Lăng Tịnh Hy thì rất có hứng thú nghe.

“Cô bạn ấy muốn gài bẫy tình địch củo ta mở máy bởi cô ta biết người đàn ông đó rất ghét ai đụng vào điện thoại của mình ... Một mũi tên bắn trúng hai con nọ ... thứ nhất khiến người đàn ông trở mặt với cô gái kia còn mục đích thứ hai chính là tin nhắn, tuy nhiên tôi vẫn chưa biết rõ ... vậy nên ...

Lăng Tịnh Hy, cô có thể nói cho tôi biết hay không ?”

Lúc này Lăng Tịnh Hy cũng có phản ứng, cô nhếch môi.

“Tôi công nhận chị thông minh hơn Âu Thục Lợi nhiều nhưng ... tôi vẫn không hiểu chị đang nói cái gì ? ... tôi từ trước đến giờ luôn nghĩ cho bản thân, chỉ cần người không hại ta thì ta sẽ không hại người, tôi chỉ muốn bảo vệ bản thân mà thôi, những việc khác tôi không biết gì hết.”

Trang Mật Ly cười lạnh. – “Nếu muốn bảo vệ tốt bản thân vậy sao cô không rời xa Vũ Hàn ?”

“Muốn bảo vệ tốt bản thân với sức của tôi thì không được, vẫn phải tìm một chỗ dựa đáng tin cậy hơn, vừa có gia cảnh tốt, vừa có thế lực lớn, chị nghĩ xem, ai có khả năng đó ?”

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt ... Lăng Tịnh Hy, là cô muốn tự chuốt lấy ?”

Lời của Trang Mật Ly như dao nhọn muốn đâm thủng tim cô nhưng Lăng Tịnh Hy vẫn tỏ ra bộ mặt hờ hững.

“Hình như số chị rất tốt, Vũ Hàn không trách gì chị sao ?”

“Rất tiếc phải phụ lòng tốt của cô ban tặng, có người đã giúp tôi hứng chịu cả rồi.”

Nếu lúc đó không có Âu Thục Lợi ham muốn hưởng công thì e rằng giờ này người ở trong kia khóc lóc y oí là cô chứ không phải Âu Thục Lợi, nhưng cũng coi như đây là bài học dành cho cô ta để sau này có mắt biết nhìn người một chút.

Cửa phòng làm việc bỗng mở ra, Âu Thục Lợi mắt đỏ hoe bước ra, đi đến trước mặt Lăng Tịnh Hy không nói một lời.

“Bốp.” – Cái tát rất mạnh gián xuống má Lăng Tịnh Hy, ngay lập tức nơi đó ửng đỏ lên, cũng có dấu hiệu sưng tấy.

“Lăng Tịnh Hy, mày rốt cuộc đã nói gì với Vũ Hàn ? tại sao anh ấy lại vì mày mà nổi giận với tao ? con tiện nhân không biết liêm sỉ này.”

Âu Thục Lợi vừa muốn bước tới đánh Lăng Tịnh Hy nhưng bị Trang Mật Ly ngăn cản.

“Cậu có thôi ngay đi không ? tuy phòng này cách âm tốt nhưng cũng không được tùy tiện làm vậy.”

“Mật Ly, cậu xem con tiện nhân nó đang cười đắc ý kia, nó là cái thá gì chứ ? cũng là đồ tiện nhân chỉ biết bám lấy đàn ông mà thôi, con nhỏ đó có gì hơn mình mà Vũ Hàn lại xem trọng nó chứ ? Mật Ly, cậu thấy vậy không tức sao hả ?”

Âu Thục Lợi nói năng không kiêng dè, tâm cô đang phát hỏa, đầu cũng bốc cả khói, sáng sớm cô đã chuẩn bị mấy món ăn, muốn đem cho Vương Vũ Hàn thưởng thức, hần không khen thì thôi, đã hất hết đồ ăn xuống đất còn cảnh cáo cô sao này không được động vào đồ của hần nếu không sẽ thẳng tay trừng trị, còn nói không được gây khó dễ Lăng Tịnh Hy.

Rốt cuộc cô đã làm gì Vũ Hàn lại mắng cô chứ, nếu là vì điện thoại thì cô chỉ xóa cuộc gọi thôi mà, không lẽ con nhỏ này mách lẻo ... chắc chắn là vậy rồi.

Càng nghĩ càng tức sôi máu, Âu Thục Lợi hất tay Trang Mật Ly đi đến chỗ Lăng Tịnh Hy đang cười đắc ý, vươn tay lên.

“Âu Thục Lợi, cô rất rãnh phải không ?”

Giọng nói lạnh băng truyền từ phía sau, Vương Vũ Hàn cả người toát ra nộ khí đi đến trước mặt ba cô gái, ánh mắt rơi xuống gò má sưng đỏ của Lăng Tịnh Hy, tức giận quát.

“Là cô đánh ?”

“Vũ Hàn, em ...”

“Xin Lỗi mau.” – Hần lạnh giọng.

“Không cần xin lỗi, tôi còn có việc, xin phép đi trước.” – Lăng Tịnh Hy cúi mặt muốn rời đi nhưng bị hần kéo lại.

“Còn không mau nói ?” – Hần vẫn giữ thái độ lạnh nhạt nhìn Âu Thục Lợi.

Âu Thục Lợi cắn chặt răng, đôi mắt ướt át nhìn hai người, tay nắm chặt. Trang Mật Ly cũng không khác gì, trong lòng tức giận không thể tả nhưng vì đại cuộc cô nhích người kéo tay Âu Thục Lợi ra hiệu.

“Xin lỗi.” – Âu Thục Lợi thấy Trang Mật Ly nhắc nhở, đành cắn răng chịu đựng cúi đầu nhưng cô sẽ không để Lăng Tịnh Hy yên ổn, nỗi nhục này cô bắt Lăng Tịnh Hy phải trả gấp trăm lần.

“Cút đi, đừng để tôi nhìn thấy mặt cô thêm phút nào nữa.”

Hần lạnh lùng nói, sau đó kéo tay Lăng Tịnh Hy vào phòng, đóng mạnh cửa.

Năm phút im lặng trôi qua, vài giọt nước mắt rơi xuống, Âu Thục Lợi quệt hết nước mắt, giọng nói đầy gai nhọn thốt lên.

“Lăng Tịnh Hy, tao sẽ không để mày yên đâu ?”

“Giận quá mất khôn, mọi chuyện cứ từ từ đã.” – Trang Mật Ly khuyên ngăn, tuy cũng rất hận nhưng nếu lúc này ra tay, người bị tình nghi nhiều nhất vẫn là họ, vẫn phải đợi thêm chút thời gian nữa.

“Mình không thể đợi, cứ tiến hành theo kế hoạch đã định đi.”

Âu Thục Lợi xoay người bỏ đi, đợi ư ... cô thà chết sớm cũng phải trả mối nhục này nếu không cô sẽ không mang họ Âu.

Trang Mật Ly lắc đầu nhưng cũng sẽ tiên hành, bất quá thay đổi một chút là được.

Trong phòng làm việc, Lăng Tịnh Hy yên lặng ngồi trên ghế sofa, Vương Vũ Hàn ngồi kế bên nhìn gò má sưng đỏ của cô, hần nhú mày đi lấy hộp đựng

thuốc, lấy ít thuốc mỡ bôi lên má cô.

Lăng Tịnh Hy vẫn im lặng đợi hấn bôi thuốc xong, cô mới lên tiếng.

“Nếu không có chuyện gì nữa, tôi xin phép ra ngoài.”

Chưa kịp đứng lên đã bị hấn kéo lại ôm vào lòng, tiếng thở dài vang trên đầu.

“Nếu em muốn, sau này cô ta sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.”

Đây cũng là ý muốn của hấn từ lâu bởi Âu Thục Lợi ngày càng tham lam khiến hấn khó chịu, mặc dù từ trước đến giờ cô ta làm rất nhiều việc sau lưng hấn nhưng càng lúc càng rắc rối cô ta gây ra càng nhiều, hấn cảm thấy chán ghét vì thế mới đưa ra quyết định này.

“Nếu sao này tôi cũng cho một tình nhân khác của anh một cái tát, có phải anh cũng sẽ nói thế phải không?” – Cô nhàn nhạt nói, vẻ mặt hồ hững.

“Em ....” – Điện thoại reo lên, hấn đến bàn làm việc bắt máy.

“Chuyện gì?”

“...”

“Cho cậu ta vào.”

Hấn cúp máy lại nhìn Lăng Tịnh Hy, ánh mắt phức tạp.

“Mặt em còn sưng, vào phòng nghỉ của tôi nghỉ một chút đi.”

“Không cần, tôi còn nhiều việc phải làm” – Cô cúi đầu, mặt không cảm xúc đi lướt qua hấn.

“Sẽ không.” – Hấn phun hai chữ không ý nghĩa, Lăng Tịnh Hy dừng một chút cũng không nói nhiều, cô đi thẳng ra ngoài.

Vương Vũ Hàn ngồi xuống ghế, tay đỡ trán, trầm tư.

“Vương tiên sinh.”

Dương Nghị vào trong thấy điệu bộ lúc này của Vương Vũ Hàn thì nhũn mảy nhưng chỉ là thoáng qua, hấn gật đầu chào.

“Nói đi.” – Vương Vũ Hàn đi đến bàn làm việc, ngồi dựa vào ghế da, lấy một điều xì gà, châm thuốc.

“Mấy chuyến hàng gần đây của Man tiên sinh bị người ta phá, Man tiên sinh bảo tôi nói với ngài nên cẩn thận bởi bọn người lần này không phải đơn giản muốn nuốt hàng mà muốn nuốt luôn cả địa bàn.”

“Điều tra được gì rồi.” – Hấn hồ hững nói, trong đầu lại hiện khuôn mặt nhỏ nhắn ấy.

“Là một tổ chức mới, hiện tại vẫn chưa xác định được, chúng tôi cần thời gian.”

“Khi nào xác nhận được thì báo Ân đừng nóng vội, cần tìm ra căn cứ của bọn chúng, diệt trừ luôn một thể.”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.” – Dương Nghị gật đầu lui ra ngoài.

Vương Vũ Hàn ngồi đó, vẻ mặt vẫn lạnh băng, tay dụi tắt điều xì gà.

Từ đêm hôm qua, lòng hấn luôn mang cảm giác khó tả, lần đầu tiên hấn được hưởng thụ trọn vẹn một đêm sinh nhật vui vẻ, lòng hấn đến giờ vẫn còn thấy hưng phấn, Lăng Tịnh Hy tuy tính tình ngang bướng lại hay chọc giận hấn nhưng đêm qua, vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ của cô khiến hấn có chút dao động.

Hấn rất thích vẻ mặt đó, cứ muốn ngày nào cũng thấy mãi, chợt nghĩ đến Vương Thiếu Phong, có phải đó là lý do mà Thiếu Phong đã yêu Lăng Tịnh Hy không?

Một cảm giác khó chịu bao trùm thân thể, tay siết chặt, trong đầu biết bao suy nghĩ hiện ra.

Lăng Tịnh Hy và Vương Thiếu Phong đã trải qua những ngày tháng ra sao? Có phải lúc nào Lăng Tịnh Hy cũng bày ra vẻ mặt đó không? Có phải cô luôn nở nụ cười với Thiếu Phong phải không?

Lại nghĩ đến lần đầu tiên cô nhầm lẫn hấn và Thiếu Phong, nếu lúc đó không phải hấn vậy bây giờ có phải Lăng Tịnh Hy đã ở bên Thiếu Phong mãi mãi hay không?

“Xoạt.” – Giấy tờ trên bàn bị hấn gạt xuống đất.

Cả người toát ra hàn khí, ánh mắt cũng trở nên sắt lạnh, hấn bị sao thế chứ ? Lăng Tịnh Hy chỉ là tình nhân của hấn, sao hấn phải bận tâm.

Nhưng khi nghĩ đến gò má sưng đỏ của cô, hấn lại thấy khó chịu, cảm giác này rốt cuộc là gì ... Động tâm sao ? có phải giống như Mạch Quân Vũ nói, hấn đã động tâm ?

Điên thật, hấn và Lăng Tịnh Hy tính từ lần đầu gặp mặt chỉ ba lần, sau đó thì hấn đem cô về sống chung chưa được một tháng, sau lại động tâm. Càng điên hơn khi hấn lại thấy khó chịu khi nghĩ đến Thiếu Phong ? ... sao hấn lại cảm thấy khó chịu chứ ?

Đi đến tủ rượu, hấn lấy một chai Vang, rót vào ly, tụt một hơi.

‘ Cô ta không xứng ?’

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Làm việc tốt

Khí trời hôm nay rất tốt, Lăng Tịnh Hy vừa tan tầm đã tản bộ về khu nhà trọ.

Mấy ngày nay Vương Vũ Hàn bận việc ở công ty nên không quản cô vì thế cô mới được tự do, tranh thủ về nhà trọ lấy vài thứ, sẵn tiện quét dọn một chút.

Ba mẹ của cô lần này không về nước bởi khách rất đông nên bảo tới sinh nhật cô, họ về chúc mừng luôn ... thật ra cũng không sao, bắt quá nếu nhớ họ thì điện thoại là được.

“Gâu, gâu, gâu ...”

Đang nhìn những hàng cây khô không lá, bỗng một con chó từ đâu chạy tới chắn chân cô, Lăng Tịnh Hy nhìn xuống, là một chú chó nhỏ lông xù màu trắng trông rất đáng yêu, nó đang quẫy đuôi khê lưỡi ngồi bẹp xuống đất nhìn cô.

Lăng Tịnh Hy rất thích cho nên thấy vẻ đáng yêu đó làm sao nhịn được, vì thế cô liền ngồi xuống ôm nó vào lòng vuốt ve, lại hôn một cái chụt nữa chứ.

Con chó nhỏ tự nhiên nghiêng đầu sau đó nhảy xuống làm cô hoảng sợ, nhìn theo thì thấy cô gái nhỏ nhắn vận một chiếc váy liền màu trắng, trông như thiên sứ, chỉ thiếu mỗi đôi cánh mà thôi.

Chú chó nhỏ nhảy vào vòng tay cô bé, Lăng Tịnh Hy giờ mới nhận ra đó là ai, cô đi tới mỉm cười.

“Kha Nhi, lâu rồi không gặp, em vẫn khỏe chứ ?”

Nói xong cô mới biết mình thật sai lầm, Kha Nhi không biết nói thì làm sao trả lời, cô từng hỏi Vương Vũ Hàn về Kha Nhi, hấn nói cô bé là quái vật, đừng nên tiếp cận nhưng cô bé thật sự rất đáng yêu nha.

Kha Nhi gật đầu coi như chào hỏi, vẫn ôm chú chó nhỏ nhìn Lăng Tịnh Hy.

Lăng Tịnh Hy liếc môi, cô không biết nên nói cái gì nữa đây ? nhìn xung quanh cũng không thấy Man Cảnh Ân, không lẽ Kha Nhi đi lạc.

“Man tiên sinh không đi cùng em sao ?”

Kha Nhi gật đầu, cô lại hỏi tiếp. – “Em đi một mình sao ? không ai đi cùng em à ?”

Cô bé lại gật đầu, Lăng Tịnh Hy không biết làm sao cho phải, cô lấy giấy viết ra.

“Em cho chị số của Man tiên sinh, chị sẽ gọi cho anh ấy đến đón em.”

Cô bé im lặng, không nhút nhích, Lăng Tịnh Hy thật sự bó tay, không hiểu vì sao một người sống trong hắc đạo như Man Cảnh Ân lại có thể dễ bên cạnh một cô bé đáng yêu như thế này ?

Mấy người có quyền lực luôn có sở thích biến thái hay sao ?

“À, em biết đường về nhà không ? để chị gọi taxi hộ em ?”

Kha Nhi vẫn nhìn cô ngây ngốc, cô cúi đầu thờ dài.

“Kha Nhi, hiện tại chị có việc cần làm, nếu em biết đường về nhà vậy chị đi trước nha.”

Cô lấy ít tiền đưa cho Kha Nhi, sau đó muốn rời đi nhưng ...

“Ân đi Mỹ mai mới về, em đang đi dạo với Zero.”

Thanh âm trong trẻo đến mức khiến người nghe có cảm giác như có một dòng nước ấm đang chảy vào tim, Lăng Tịnh Hy xoay người nhìn Kha Nhi.

“Em ... nói được ?” – Cô dò hỏi.

Kha Nhi gật đầu, Lăng Tịnh Hy lại càng khó hiểu hơn, nếu biết nói chuyện sao này giờ không nói sớm, báo hại cô phải suy nghĩ nát óc mới nghĩ ra cách đề hỏi.

“Tin, tin, tin ...” – Tiếng còi in ỏi lời kéo ánh mắt hai cô gái.

Trước mặt họ là chiếc Ferrari màu xám sang trọng, cửa xe mở ra, chủ nhân chiếc xe vừa bước xuống là một người đàn ông có đôi mắt đào hoa, thân người thẳng tắp vận bộ Tây Âu đen phối áo tối màu, trên cổ choàng một chiếc khăn màu nâu, tay dứt túi quần, trong anh thật tuấn lãng khiến biết bao cô gái đi đường đều phải chết chân đứng nhìn.

Lăng Tịnh Hy cảm thấy hôm nay không biết là vận may hay xui xẻo mà cứ gặp người quen mãi, thấy người đàn ông ăn mặc bảnh bao đi đến chỗ mình, cô mỉm cười.

“Lâu rồi không gặp, Mạch tiên sinh, ngài vẫn khỏe chứ ?”

Mạch Quân Vỹ nở nụ cười tà mị, anh nói với vẻ thân thiết.

“Gọi anh là Quân Vỹ được rồi, anh vẫn bình thường, chỉ có điều sắp bị tên Man rợ rịa quấy rầy sắp chết.” – Lại nhìn Kha Nhi.

“Kha Nhi, Ân nhờ anh chăm sóc em mấy ngày, bảo em muốn đi đâu thì nói với anh là được.”

Kha Nhi không nói một lời, chỉ gật đầu, Lăng Tịnh Hy nhú mày, sao lại im lặng nữa rồi ?

“Tịnh Hy, em định đi đâu sao ? anh có thể có em quá giang được đó.”

Mạch Quân Vỹ tuy lúc đầu không có thiện cảm lắm với Lăng Tịnh Hy, bởi cô nàng từng làm cậu em thân yêu ruột thừa của anh đau lòng nhưng việc lần trước nhờ có cô mà hắn mới tìm được Vu Tử Băng vì thế hắn mới có thiện cảm một chút.

“Ồ, thôi anh đưa Kha Nhi đi đi, em đi một chút nữa là tới rồi.”

Cô cự tuyệt nhưng váy lại bị Kha Nhi kéo kéo như muốn cô đi chung, nhìn vẻ mặt đáng yêu như thiên thần ấy làm sao cự tuyệt nổi, cô ậm ừ rồi cũng lên xe.

“Phiền anh vậy.”

Chiếc xe sang trọng từ từ hòa vào dòng xe đang chạy. Trong xe ba người không ai nói với ai, Kha Nhi ngồi ghế sau cùng Zero, Lăng Tịnh Hy ngồi cạnh Mạch Quân Vỹ, thấy không gian cứ yên ắng, cô đành lên tiếng.

“Chị Tử Băng dạo này vẫn khỏe chứ anh ?”

“Băng đi Pháp rồi, ba ngày sao mới về.” – Nhắc đến Vu Tử Băng, vẻ mặt Mạch Quân Vỹ tươi hẳn, khiến Lăng Tịnh Hy rất tò mò không biết rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì.

Một năm trước, Lăng Tịnh Hy biết được thì ra Mạch Quân Vỹ là anh rể của Vu Tử Băng nhưng không biết một năm sau đã xảy ra chuyện gì mà Mạch Quân Vỹ lại ly hôn còn muốn sống chung với Tử Băng, cô không phải nhiều chuyện nhưng là bạn tốt nên biết chút ít để nếu có chuyện gì xảy ra cô cũng có thể an ủi được cô bạn thân.

“Em thấy anh đường đường là Tổng giám đốc vậy mà sao nhàn rồi thế ? còn chị Tử Băng chỉ là thư kí mà bận tới mặt tối mũi, hơi ... tội thật.”

Lăng Tịnh Hy cố ý châm chọc, cô cũng không biết lấy đâu ra dũng khí mà nói năng kiểu đó, chắc tại cô biết chỉ cần là chuyện của Vu Tử Băng thì Mạch Quân Vỹ đời nào trách nổi cô.

Quả nhiên, ánh mắt hắn bỗng thâm trầm, vẻ mặt không còn mang vẻ hời hợt mà mang theo chút buồn bã. – “Cô ấy nói nếu muốn tốt cho cô ấy, hãy để cô ấy được tự do.”

Làm việc với tự do liên quan gì với nhau ? Lăng Tịnh Hy thờ dãi, đành tìm một dịp nào đó hỏi cho ra lẽ mới được, cô cũng mong Vu Tử Băng được hạnh phúc đó thôi.

“Còn em thì sao ?” – Hấn chợt hỏi cô, Lăng Tịnh Hy giật mình nhưng vẫn cười khẽ trả lời.

“Cuộc sống của món đồ chơi, anh nghĩ xem ?” – Cô nhìn ra cửa sổ.

“Anh cũng biết chuyện của em và Thiếu Phong rồi đó ... Không ba năm đại một giờ, ngày ấy nếu em không ngu ngốc thì đâu rơi vào tình trạng này, cũng là do em tự làm tự chịu, không trách ai được.”

Đôi mắt nhìn về xa xăm – “Chỉ mong Vũ Hàn mau chán món đồ chơi này mà thả em đi, sau khi được tự do, em sẽ quay về cuộc sống hiện tại, sống thật hạnh phúc bên ba mẹ.”

Không biết vì sao nói ra những lời này, cô cảm thấy rất dễ chịu, tuy không tiếp xúc nhiều với Mạch Quân Vũ nhưng thấy hấn chịu tâm sự cùng mình nên cô cũng không ngại nhiều lời.

“Hàn bề ngoài tuy lạnh lùng nhưng cậu ấy rất để ý đến cảm giác của người khác, cũng biết quan tâm đến người khác, chỉ là em chưa thấy đó thôi.” – Hấn dừng một giây.

“Tịnh Hy à, anh nói thật, từ lúc quen biết Hàn cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên anh thấy cậu ấy luôn tỏ ra khó chịu khi bọn anh nhắc đến em, nhất là lần ở Áo Cù, lần đầu tiên Hàn không muốn để người phụ nữ bên cạnh mình phục vụ bọn anh.”

Lăng Tịnh Hy quay mặt nhìn Mạch Quân Vũ, cô muốn nghe hấn nói tiếp nhưng hấn lại ngập ngừng.

“Anh không biết nên nói sao cho em hiểu nhưng bất kì người đàn bà nào đều có thể phản bội Hàn nhưng em tuyệt đối không thể làm thế, hiểu không ?”

Cô cau mày. – “Vì sao ?”

Hấn cười cười. – “Vì đối với Hàn, mấy cô gái đó chẳng là gì cả nhưng còn em thì Hàn sẽ không vui.”

Lăng Tịnh Hy im lặng nhìn về phía trước, trong đầu nảy sinh ra rất nhiều vấn đề.

Lát sau cô lên tiếng. – “Nếu anh nói thế, không lẽ cả đời này, em cũng đừng mơ đến hai chữ tự do sao ?”

“Em cứ tiếp xúc với Hàn thêm một thời gian nữa thì sẽ biết cậu ta là người thế nào ? Hàn ... thật sự rất đáng thương.”

Nghe xong lời đó, cô sùng sốt, kẻ lòng lang dạ sói như hấn mà đáng thương sao ? nếu hấn đáng thương vậy những kẻ hấn giết thì sao ? còn ba mẹ cô không lẽ đang chết sao ?

Không muốn nhớ đến chuyện đau lòng, Lăng Tịnh Hy chuyển đề tài.

“Khăn choàng đan đẹp thật, chị Từ Băng tay nghề vẫn như xưa.”

Mạch Quân Vũ giật mình bởi câu nói đột ngột của cô, hấn cười khẽ, tay chạm vào khăn choàng.

“Anh thật muốn biết, em và Băng thân nhau đến mức nào, em có thể kể anh nghe những chuyện của Băng cho anh biết được không ?”

“Em chỉ biết sơ sơ thôi ... như sở thích, năng khiếu ... ngoài ra em không biết gì hết.”

Cô nói dối không chớp mắt, nếu nói quá nhiều thì sẽ lộ ngay.

“Ừm ... À, anh có chút chuyện muốn nhờ em, em giúp anh được không ?”

“Anh cứ nói đi nhưng quá sức của em thì không được.”

Hấn xoay bánh lái nói. – “Anh muốn mua một ít đồ cho Băng nhưng không biết cô ấy thích gì ? giờ có em ở đây nên anh nhờ em giúp anh chọn đồ được không ?”

“OK, nhưng ngay bây giờ thì không được vì em còn có việc.” – Cô còn phaie về lấy đồ nữa nha, cũng không muốn về trễ để tên kia bắt bẻ.

“Không cần gấp, chủ nhật tuần này đi, sáng anh sẽ rước em.” – Hấn lại nhìn kiếng xe.

“Kha Nhi đi chung luôn nha.”

Người vô hình này giờ mới được nhắc tới ngốc đầu lên, gạt một cái rồi cho chú chó nhỏ ăn xúc xích.

“Vâng, vậy chủ nhật anh đến tiệm cafe TEAM đón em đi.”

Cô không muốn tên kia lại gây chuyện không đâu, giấu hấn là tốt nhất. Mạch Quân Vũ cũng hiểu ý, hấn cười cười.

“Em giúp anh nhiều thế, nếu có chuyện gì cần anh giúp thì cứ nói, anh sẽ cố hết sức.”

Càng lúc hần càng thích Lăng Tịnh Hy, có cô rồi thì hiểu biết về Vu Tử Băng sẽ càng nhiều.

Lăng Tịnh Hy suy nghĩ một chút, lại nhìn khăn choàng trên cổ hần, cô lên tiếng.

“Có đấy, em sẽ làm phiền anh một thời gian dài đấy nha.”

Mạch Quân Vỹ cười gât đầu dù chưa biết cô muốn hần làm gì nhưng đối với hần, mọi thứ chỉ là việc nhỏ, chuyện của Vu Tử Băng mới là chuyện lớn.

Gần một tháng trôi qua trong im lặng, Lăng Tịnh Hy hai mắt ngày nào cũng như gấu trúc đi đến công ty, một phần vì Vương Vũ Hàn, phần còn lại cũng là vì hần, cô không biết tạo sao mình phải tự hành hạ bản thân mình như thế, thật là điên hết chỗ nói.

Quán TEAM.

Lăng Tịnh Hy cùng Mạch Quân Vỹ và Vu Tử Băng ngồi uống cafe, không khí hiển nhiên rất vui vẻ, Mạch Quân Vỹ lại giữ về mặt cột nhà chọc ghẹo Lăng Tịnh Hy nhưng lại bị Vu Tử Băng bóp cổ.

Lát sau, Vu Tử Băng đi vệ sinh, còn lại hai người, Lăng Tịnh Hy lấy túi sách, lên tiếng.

“Tiếp tục nào ?”

“Nữa sao ?” – Hần thở dài tỏ vẻ rầu rĩ nhưng vẫn đứng lên làm người mẫu.

Lăng Tịnh Hy cười hi hi, từ trong túi sách lấy ra một chiếc khăn choàng màu đen, hoa văn trên khăn có hình hoa tuyết rất tinh xảo, Lăng Tịnh Hy đứng dậy đến bên Mạch Quân Vỹ choàng qua vai hần, sờ cảm nghiệm ngắm.

“Uhm... khoản một gang tay nữa là được rồi.”

“Anh thấy nên hai gang thì hơn, tên đó cao hơn anh một chút.” – Hần cũng cho thêm ý kiến.

“Đây là khăn choàng cổ chứ không phải Cravat.” – Cô nhún mày nói.

Đàn ông quả không có khiếu thẩm mỹ mà, nhìn gái là hay nhất.

Hần lại cười, sau đó vẫn thấy hơi khó hiểu, hần lại hỏi.

“Sao em không kêu Hàn làm thử nghiệm ? như vậy tiện hơn.”

Lăng Tịnh Hy chỉnh chu một chút, không ngần đầu nhìn hần, nói về thân nhiên.

“Anh cũng biết anh ấy chỉ sài đồ hiệu, đâu thích mấy món rẻ tiền này.”

Cô dừng một chút. – “Em định đan xong sẽ đến chỗ cửa hiệu em quen đóng nhãn hàng hiệu, sau đó gói lại tặng anh ấy, như vậy anh ấy sẽ không nghĩ nó là hàng rẻ tiền.”

Lúc trước cô và Vu Tử Băng hay đan khăn, nón, áo bằng len để kiếm tiền nên có quen một cửa tiệm đóng nhãn hàng hiệu, chỉ cần đóng tem thì bán được với giá rất cao nhưng với tay nghề của hai cô đương nhiên không ai phát hiện, chắc Vương Vũ Hàn cũng thế thôi.

“Anh thấy nếu Hàn biết là em làm thì dù nó chỉ đáng 1 xu, cậu ấy vẫn thích.”

Mạch Quân Vỹ nói thật lòng, theo như kinh nghiệm tình trường lão luyện thì chắc tên kia đã động tâm nhưng vì đầu đá như hần chỉ biết tìm gái phát tiết, mà chuyện tình cảm thì lại mù tịt nên đến bây giờ vẫn làm khó dễ Lăng Tịnh Hy.

“Chuyện anh kể chẳng vui tý nào.” – Lăng Tịnh Hy cười chế giễu, lại suy nghĩ, mắt trừng hần.

“Anh nói đồ em chỉ đang một xu anh muốn chết sao ?”

Mạch Quân Vỹ thở dài, hai cánh tay dè lên vai Lăng Tịnh Hy, nếu người ngoài nhìn thấy tưởng đâu họ đang muốn trao nhau một cái hôn nồng cháy nữa là khác.

“Anh giỡn thôi mà, làm gì hung dữ thế ?” – Hần chọc chọc má cô.

“Nhưng Tịnh Hy à, anh thấy tên kia là tên đầu đá, em đừng nói với anh em là đầu gỗ nghe ?”

Cô lườm hần, cũng không hất tay hần ra, mà vòng bên hong néo mạnh.

“Á...” – Hấn lui lại, xoa hai bên hong, – “Em hung dữ như thế không sợ đàn ông bỏ chạy hết sao?”

“Nếu được như lời anh nói thì em sẽ cúng một con heo quay.”

Cô vừa cười vừa nói, lại nhìn đáng vẻ Mạch Quân Vỹ đang xoa hai bên hong, không nhìn được nên cười lớn hơn.

Đây mà là Tổng giám đốc ngân hàng đa quốc gia sao? cho xin đi, thà tin heo biết leo cây còn hơn.

Vu Tử Băng đi ra trông thấy bộ dạng ấy cũng không nhìn được cười.

“Tổng giám đốc cao cao tại thượng như anh mà không làm lại một cô nhóc, nếu chuyển ra ngoài, mặt mũi của anh chắc nên đi thăm mỹ viện chỉnh sửa lại để người ta khỏi biết anh là ai thì hơn.”

“Băng, em đùa với Tịnh Hy ăn hiếp anh sao? ... được, được lắm, hôm nay bốn đại gia sẽ cho hai cô nương biết tay.”

Nói xong, hấn liền nhào tới như muốn ăn tươi nuốt sống Vu Tử Băng nhưng bị Lăng Tịnh Hy chắn ngang ôm lại.

“Là đàn ông con trai mà đi so đo với phụ nữ, anh là đàn bà chắc.”

Lăng Tịnh Hy nói xong buông hấn ra, môi vẫn nở nụ cười, Mạch Quân Vỹ nghe thế không giận, nhìn Vu Tử Băng, cười gian xảo.

“Băng à, Tịnh Hy nói anh là đàn bà, em chứng minh cho em ấy thấy đi.”

Vu Tử Băng mặt đỏ như quả cà chua, cô cắn môi, trừng mắt. – “Anh muốn chết?”

Thấy cô nổi giận, hấn cười cười đi đến ôm cô vào lòng.

“Đừng giận, bảo bối, anh thích em cười nhiều hơn, em cười rất đẹp đó nha.”

Vu Tử Băng nghe được hấn khen, trong lòng cảm thấy ngọt ngào cũng ôm lại không hề để ý Lăng Tịnh Hy kể bên đang xem phim tình cảm.

Lăng Tịnh Hy nhìn họ với vẻ ngưỡng mộ cùng ghen tỵ, không biết khi nào cô mới được như Vu Tử Băng, được người đàn ông mình yêu ôm vào lòng, cảm giác đó chắc chắn rất tuyệt.

Nguyệt Thụ

Không gian hôm nay rất lạ, Lăng Tịnh Hy vừa về đến biệt thự thì mọi người làm đã đứng hàng ngang ở đại sảnh, vẻ mặt người nào cũng nặng nề như sắp có động đất đến nơi nhưng không biết đường nào để chạy.

Lăng Tịnh Hy khó hiểu đi đến muốn hỏi han thì một luồng khí lạnh quét trước mặt khiến cô rùng cả mình, nhìn về phía có hàn khí bay đến.

Vương Vũ Hàn cả người toát vẻ u ám, vẻ mặt tối sầm như ai đang thiếu nợ hấn, từng bước chân đi xuống cầu thang như muốn giẫm chết người, hấn đến chỗ cô, giọng lạnh đến âm độ.

“Tại sao bây giờ mới chịu về?”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Hậu quả

“Tại sao bây giờ mới chịu về?”

Ngữ khí lạnh đến âm độ khiến Lăng Tịnh Hy tưởng mình đang ở bắc cực, theo phản xạ cô lui về sau một bước, nuốt ngụm khí lạnh trước mặt, lấy lại tinh thần.

“Tôi đi uống cafe với bạn”

“Với ai?” – Hấn lại hỏi.

“Cùng chị Từ Băng uống cafe ở quán TEAM.” – Thấy vẻ mặt đó nếu không nói thật chắc sẽ bị hấn làm cho đồng băng mất thôi.

Hấn cười lạnh. – “ Dương Nghị.”

Từ sau Dương Nghị đi đến, khề lên tiếng.

“Ngày hôm nay, cô Tịnh Hy tan tầm lúc 5 giờ, sau đó đến một cửa hàng gia dụng, 6 giờ 30 đến quán TEAM, 7 giờ thì Mạch tiên sinh đến, sau đó hai người ...”

Lăng Tịnh Hy tức giận, không đợi Dương Nghị nói hết đã chen ngang.

“ Anh cho người theo dõi tôi ?”

“Hừm, đó là điều tất nhiên, tôi rất muốn biết trong lúc tôi không có nhà, người phụ nữ của tôi muốn cùng ai lên giường.”

“Vương Vũ Hàn, anh ...” – Cô giờ tay lên muốn tát nhưng bị hấn giữ chặt, mắt hấn trở nên u ám.

“Tôi đã từng cảnh cáo cô, không được tiếp cận Mạch Quân Vỹ mà sao cô cứ thích làm trái ngược những gì tôi nói ?” – Hấn gắng từng chữ một.

Hấn thật sự nổi điên, vì dạo này công ty có chuyển biến xấu, gặp thêm chuyện bên tổ chức của Man Cảnh Ân nên cả tháng nay ít khi gặp cô, tối về thì cô đã ngủ nên hấn cũng không làm được gì.

Hôm nay giải quyết được một nửa công việc tự nhiên muốn thấy cô nên chạy về, không nghĩ cô lại cùng Mạch Quân Vỹ tươi cười khoát vai nói chuyện, lúc nhìn những tấm hình đó, hấn đã xé nát chúng cũng muốn xé luôn nụ cười trên môi cô, nụ cười đó không bao giờ cô dành cho hấn.

Tại sao chứ ? tại sao cô có thể cười với bất kì ai, tại sao lại không cười với hấn ? cô ghét hấn đến thế sao ?

“Tôi gặp chị Từ Băng, Mạch Tổng cũng ở đó ? – Cô giải thích nhưng thấy vẻ mặt của hấn thì biết mình toàn nói lời vô nghĩa, vì hấn có chịu nghe đâu.

Quả nhiên. – “Đàn bà quả thật có cái lưỡi không xương ... Lăng Tịnh Hy, cô thật to gan.”

Hấn nắm chặt cằm cô. – “Sao hả ? mấy ngày tôi không ở nhà, không ai thỏa mãn loại phóng đảng như cô nên mới tìm Mạch Quân Vỹ giúp đỡ sao ?”

“Câm miệng.” – Cô hét lớn nhưng ...

“BÓP.” – Một cái tát giáng xuống rất mạnh, máu từ khóe môi chảy xuống.

Lăng Tịnh Hy ngây ngốc ngồi đó không tin những gì vừa gì ra ... Hấn đánh cô ?

Vương Vũ Hàn không cảm thấy mình làm sai, vẫn nói những từ khiến người ta căm hận.

“Tôi đã từng nói không được dùng hai từ đó với tôi ... Lăng Tịnh Hy, trí nhớ của cô kém như thế sao ? tôi nghĩ nên cho cô bài học để nhớ việc gì nên làm, việc gì không nên làm.”

Hấn kéo người cô lên đi đến sofa, đẩy cô ngã xuống, cả người đè lên.

Khi Lăng Tịnh Hy biết chuyện gì sắp xảy ra thì ... - “ Xoẹt”

Áo và váy bị xé nát, quần lót cũng bị xé rách, cô hoảng sợ đẩy hấn ra, miệng quát lớn.

“Vương Vũ Hàn, anh không có quyền đối xử với tôi như thế ?”

Những người làm biết chuyện gì sắp xảy ra nên đồng thời lui xuống nhưng ...

“Đứng lại hết cho tôi.”

Bọn người làm giật mình, cùng một suy nghĩ. – ‘ Ông chủ muốn làm gì thế ?’

“Không có lệnh của tôi nếu người nào dám bước khỏi chỗ của mình ... thì đánh chết ngay tại chỗ.”

Tất cả hoảng sợ, không ai động dậy hay lùi nửa bước, họ không biết vì sao ông chủ lại muốn thế ? cũng không biết cô Tịnh Hy đã làm gì nhưng họ biết ông chủ đang rất tức giận, bọn họ cũng không muốn chết nên đành nghe lệnh đứng đó.

“Á ...” – Bị vật nam tính xâm nhập bất ngờ, Lăng Tịnh Hy hét lớn bởi không có bước dạo đầu nên cô rất khô khan, không thể thích ứng kịp vật to lớn của hấn.

“Vương Vũ Hàn, anh là tên cặn bã .”

Nước mắt trào ra theo những gì cô nói ... nhục nhã , thật nhục nhã, hấn cư nhiên làm thế với cô trước bao nhiêu người, vì sao phải nhục nhã cô như thế ? cô đã làm gì kia chứ ?

“ Cắn bã sao ?” – Hấn lại thực mạnh một cái làm Lăng Tịnh Hy muốn ngất xỉu, cô nắm chặt cạnh ghế, nhìn hấn chỉ thấy vẻ mặt hấn chỉ càng u ám thêm

“ Hừ ... trước mặt mọi người có thể bá vai ôm cổ câu dẫn đàn ông mà lại thấy nhục nhã khi làm chuyện này trước mặt người khác sao ? loại đàn bà phóng đảng như cô đáng lẽ phải thấy kích thích mới đúng chứ ?”

“ Vương Vũ Hàn., tôi thật sự là kẻ ngốc.”

Nói một câu không đâu ra đâu, cô cắn chặt môi quay mặt chỗ khác, mặt cho hấn ra vào bên trong cô.

Nhưng hấn lại xoay mặt cô đối mặt với hấn. – “Đúng, là cô ngu ngốc, cô nên biết như thế ?”

Suy nghĩ của hấn lại trái ngược với cô nhưng hấn cũng không để ý nhiều, mặc kệ xung quanh, hấn dùng mọi sức lực tra tấn cô hết lần này đến lần khác.

Người làm ai nấy chỉ cúi đầu không dám nhìn cảnh tượng trước mặt, ông chủ của họ thật sự điên rồi, sao lại làm thế với cô Tịnh Hy kia chứ ?

Di Phùng cũng đang cay cú đầu, mấy ngày trước còn vui vẻ với nhau, sao giờ lại thành ra thế này, cậu chủ thật là, mọi cố gắng của bà đã bị cậu chủ làm hỏng hết rồi.

Thời gian trôi đi cũng khá nhanh, mọi động tác cũng dừng lại khi hấn gằm nhẹ.

Đứng dậy sửa sang quần áo, nhìn người nằm dưới ghế sofa, đôi mắt vô thần, nước mắt cũng khô cạn nhưng vẫn còn đọng chút ít ở khóe mắt, quần áo bị hấn xé nát, trông cô y như đóa hoa bị dùi vấp nhưng hấn không động tâm, chỉ hừ lạnh.

“ Đây là lần cuối, nếu cô còn muốn quần lấy Mạch Quân Vỹ, thì lần sao ... tôi sẽ muốn cô trước mặt ... ông bà Lăng.”

Lấy áo khoát từ tay người làm, hấn bước nhanh ra khỏi đại sảnh.

Lăng Tịnh Hy vẫn nằm đó, không biết suy nghĩ cái gì, di Phùng cùng mấy người làm chạy tới đỡ cô, thấy phía dưới ra chút máu đỏ, họ hoảng sợ hỏi.

“ Cô Tịnh Hy, để tôi ...”

“ Buông ra.” – Giọng cô không chút âm áp vang lên khiến họ cũng hoảng hốt mà buông tay ngay.

Lăng Tịnh Hy chặt vật đứng dậy đi từng bước lên cầu thang, tuy hạ thể đau nhưng vẫn có thể đi được.

Di Phùng vẫn không an tâm, bà đi tới nắm tay cô thì phát hiện tay cô lạnh ngắt, bà lo lắng.

“ Cô Tịnh Hy, để tôi gọi bác sĩ khám cho cô được không ?”

“ Buông ra.”

Cô quát lớn khiến bà sùng sốt cũng kinh hoàng bởi ánh mắt của Lăng Tịnh Hy trở nên sắc lạnh cùng giọng nói đầy nộ khí, bà buông tay ngay.

Lăng Tịnh Hy tiếp tục đi lên lầu, để lại mấy người làm vừa lo vừa sợ nhìn cô, đây là lần đầu tiên họ thấy Lăng Tịnh Hy như vậy, họ không biết sau này còn xảy ra sóng gió gì trong cái biệt thự này nữa đây ?

Ảo Cư

Trên tầng cao nhất, Man Cảnh Ân mặc áo choàng đen, ngồi trên ghế sofa và Kha Nhi thì được hấn ôm vào lòng.

Khi kích tình qua đi, Kha Nhi cả người mềm nhũn dựa vào vòng tay ấm áp của hấn, vẻ mặt hồng hào mang theo chút phong tình đầy quyến rũ mà Man Cảnh Ân tuy vẻ mặt thỏa mãn nhưng vẫn thấy khó chịu bởi hấn vẫn chưa ăn đủ vì bị người ta phá đám.

Mà cái tên phá đám ấy lại nhàn hạ ngồi uống hết mấy chai rượu quý của hấn, đã vậy còn không chịu về, Man Cảnh Ân lườm kẻ đã ngà ngà say trước mặt.

“ Rượu chứ không phải nước là ... nếu cậu khát thì đi ra hồ bơi mà uống.”

Wang Vũ Hàn không để ý, lại tụt hết một ly. – “ Nếu là bạn bè tốt thì lấy thêm rượu cho mình đi.”

“ Chuyện gì mà khiến cậu tức giận đến mức phải dùng rượu hạ hỏa vậy ?”

Man Cảnh Ân cảm thấy tên này gần đây rất lạ, cứ hay đến tìm mấy tú rượu của hấn mà phá hoại, tuy hấn không tiếc nhưng nếu tên này cứ đến hoài thì

hắn và Kha Nhi phải làm sao ? Hắn vẫn muốn nhân dịp mấy ngày rảnh rỗi ôm ấp tiểu thiên thần của hắn nha.

“Nếu là chuyện đàn bà thì tìm Mạch Quân Vũ là tốt nhất, tên kia đào hoa có tiếng.”

Thấy hắn cứ uống hoài, Man Cảnh Ân đành lên tiếng muốn đuổi khách.

“Đừng nhắc đến tên đó trước mặt mình” –

Giọng hắn nghe ra có sát khí muốn giết người khiến Man Cảnh Ân càng khó hiểu hơn, chưa kịp lên tiếng thì ...

“Giờ này mà còn có người nhớ đến mình sao ? ... Ày ... Hân à, làm gì uống nhiều vậy ?”

Mạch Quân Vũ từ thang máy đi ra thấy cảnh này không khỏi giật mình, Tên Vương Vũ Hân này mỗi khi có chuyện buồn đều như thế ? vậy là chuyện gì đây ?

Mới bước được vài bước thì ... - “Xoảng.”

Mạch Quân Vũ nhìn chai rượu quý bay thẳng vào mình, kịp thời né tránh, không khỏi toát mồ hôi lạnh, bị nó đập vào đầu, không chết cũng liệt giường.

“Cậu nổi điên gì thế ? sao lại chọi mình.”

Mạch Quân Vũ mặt đen thui đi tới nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy tà khí của Vương Vũ Hân khiến hắn muốn co giò bỏ chạy ngay. Đành đi vòng sang ngồi kế Man Cảnh Ân, hắn nháy mắt hỏi xem chuyện gì nhưng Man Cảnh Ân chỉ lắc đầu, hắn đành liều mạng hỏi.

“Sao rồi ? là chuyện của mấy chuyến hàng lần trước hay là chuyện ở công ty ?”

Đạo gần đây có một tổ chức bí mật hay kiếm có gây sự với bọn họ nhưng hành tung của bọn chúng quá cẩn mật nên bọn họ vẫn chưa tìm được, tuy hơi đau đầu nhưng không đến nỗi khiến tầng băng này phát hỏa.

“Đạo gần đây cậu rất rảnh thì phải ?” – Vương Vũ Hân lên tiếng, nhìn về Mạch Quân Vũ nhếch môi cười khinh.

“Một con báo con không đủ thỏa mãn cậu, muốn tìm thêm con mèo hoang của mình nữa sao ?”

Tuy hắn không biết sao lại khó chịu nhưng Lăng Tịnh Hy là món đồ chơi của hắn, ngoài hắn ra không một ai được đụng vào cô , mà giờ tên Mạch Quân Vũ này lại động dục muốn Lăng Tịnh Hy, hắn thì lại rất ghét như thế.

Mạch Quân Vũ vẫn không hiểu chuyện gì nhưng Man Cảnh Ân có thể cảm nhận được tên Vương Vũ Hân này ... đang ghen.

Vẫn muốn xem kịch hay, Man Cảnh Ân vẫn ôm Kha Nhi trong lòng, phớt lờ động tác nháy mắt nhướng mày của Mạch Quân Vũ nhìn về phía mình.

Mạch Quân Vũ thấy Man Cảnh Ân làm lơ, đành phải tự lực cánh sinh.

“Cậu nói vậy là có ý gì ?”

Vương Vũ Hân hừ lạnh. – “Vũ, cậu nên nhớ rõ, mình không thích ai đụng vào đồ của mình, dù là bạn bè cũng không được ?”

“Cái này thì mình biết nhưng mình đụng vào cái gì của cậu chứ ?” – Hắn lại hỏi.

Tự dưng cảm thấy lạ lạ, lại suy nghĩ câu nói cái gì báo con, cái gì mèo hoang, mắt bỗng sáng lên, lại nhìn Vương Vũ Hân mặt tối sầm như đêm 30 kia, cột nhà hỏi.

“Cậu nói là Tịnh Hy sao ?” – Thấy Vương Vũ Hân có phản ứng, hắn tự nhiên muốn chọc nhưng nghĩ đến cái chai khi nãy ném bay trúng đầu, đành thôi vậy.

“Chắc cậu đã hiểu lầm, mình và Tịnh Hy chỉ là bạn bè thôi, với lại em ấy là bạn của Tử Băng, mình thì không có hứng thú lên giường với bạn của người yêu chút nào.”

Vương Vũ Hân nhếch môi. – “Hai người làm việc gì không liên quan đến mình, dù gì sao này cô ta cũng không có gan để gặp cậu.”

“Cậu đã làm gì Tịnh Hy ?” – Hắn lo lắng hỏi, lại bắt gặp vẻ mặt chế giễu của Vương Vũ Hân.

“Nói không có hứng thú mà lại lo lắng sao ? ... Vũ, cậu yên tâm, mình không làm chết cô ta là được rồi.”

“Cậu ...” – Mạch Quân Vũ cau mày, tên Vương Vũ Hân này làm việc luôn đọc đoán, không biết Lăng Tịnh Hy có sao không ? nghĩ kỹ một chút, hắn lại nói.

“Mình không biết cậu đã làm gì với Tịnh Hy nhưng đừng để bản thân hối hận là được.”

“Loại đàn bà như cô ta, lúc không có mình thì đi tìm cậu tỏ ra lưỡng lự, vì thứ như thế, tại sao mình phải hối hận việc đã làm ?”

Mạch Quân Vỹ giờ đã hiểu chuyện, chắc tên này lại cho người theo dõi Lăng Tịnh Hy nên mới biết cô nàng tìm đến hấn, Mạch Quân Vỹ thở dài, bắt đầu giải thích.

“Cậu hiểu lầm rồi, đúng là dạo này Lăng Tịnh Hy có tìm mình nhưng là vì cậu mới tìm mình.”

Vương Vũ Hàn nhú mày, đợi Mạch Quân Vỹ nói tiếp.

“Dạo trước mình được Ân nhờ vả trông chừng Kha Nhi, lúc đó tìm được Kha Nhi nhưng Tịnh Hy cũng ở đó, sau đó mình muốn mua đồ cho Tử Băng mà Tịnh Hy lại biết Tử Băng thích gì nên mình nhờ vả em ấy, ngược lại em ấy bảo mình làm mợ con, thử chiều dài khăn choàng cổ giúp em ấy.”

Hấn uống ngụm rượu, ngược nhìn Vương Vũ Hàn ngồi ngây đờ tại chỗ lắc đầu.

“Tịnh Hy nói với mình, lần trước sinh nhật cậu, em ấy không có tặng cái gì hết nên muốn đan khăn choàng cổ tặng cậu, mình cũng bảo em ấy tìm chiếc cậu được hơn nhưng em ấy bảo cậu toàn mặc hàng hiệu mà em ấy không có tiền, đành lấy giả tráo thật, tự đan rồi đóng tem hiệu để tặng cậu.”

Lúc này Vương Vũ Hàn như kẻ bị dội xô nước lạnh, tỉnh hẳn ra, Mạch Quân Vỹ lại nói tiếp.

“Hàn, mình biết cậu luôn cho rằng Tịnh Hy là kẻ tham tiền muốn quần lấy Thiếu Phong nhưng nếu là thế thì em ấy sẽ nhận lấy tờ chi phiếu cùng mấy thứ cậu cho lúc trước, chứ không phải quăng đi như thế ?”

Hấn từng nghe Hàn kể lại, cảm thấy Lăng Tịnh Hy là người có cá tính, vì thế việc cô nàng là kẻ tham tiền háo danh lợi, hấn không tin chút nào.

“Còn nếu cậu nghĩ em ấy muốn từ Thiếu Phong để tiếp cận cậu vậy bây giờ em ấy phải có được những thứ em ấy muốn nhưng em ấy lại bảo không có tiền, mình tự hỏi rốt cuộc là em ấy mưu kế cao, muốn nhiều thứ hơn nên bày ra vỏ bọc giả tạo ấy hay là do cậu luôn giáng cho em ấy là loại đàn bà tham lam chỉ biết có tiền ?”

Vương Vũ Hàn siết chặt nắm tay. – “Hừ, cậu nghĩ mình sẽ tin sao ?”

“Không tin cậu có thể hỏi Kha Nhi ... Phải không ?”

Mọi ánh mắt dồn hết về Kha Nhi, cô bé ngẩn đầu nhìn Vương Vũ Hàn, gật đầu một cái.

“Kha Nhi không biết nói dối.” – Man Cảnh Ân lên tiếng.

Lúc này Vương Vũ Hàn đương nhiên vẫn không tin nhưng suy nghĩ lại những chuyện đã qua.

Đúng, Lăng Tịnh Hy chưa hề đòi hỏi bất cứ thứ gì từ hấn, còn nhớ việc đi mua đồ cùng Âu Thực Lợi, cô nàng cũng chỉ ngẩng nhìn ngoài ra chẳng mua gì hết, lại nghĩ những ngày ngoài đi làm thì cô chỉ về nhà không có đi đâu, vậy chắc cũng chẳng đi shopping hay đi ăn uống cùng bạn bè, chỉ có lâu lâu cô cũng xin hấn đến tiệm cháo gì đó rồi thôi.

Những hình ảnh cũ chợt hiện ra, thanh tâm cảm thấy áy náy, lại nghĩ đến lúc nãy ở biệt thự, hấn đã ...

“Chết tiệt, tại sao bây giờ cậu mới chịu nói hả ?”

Vương Vũ Hàn nắm chặt cổ áo Mạch Quân Vỹ, cũng không nói gì thêm đã bỏ đi.

“Cậu có hỏi mình sao ? ... Ủa, đâu rồi ?”

Lúc Mạch Quân Vỹ nhận ra thì Vương Vũ Hàn đã biến mất dạng, hấn nhìn về phía Man Cảnh Ân đang bế Kha Nhi chuẩn bị về phòng liền hỏi.

“Nè, mình đến cậu không hoan nghênh sao ?”

“Hết phim rồi, mình phải đi ngủ, cậu ở lại dọn dẹp vậy ?”

Hấn còn phải ăn tiếp, nãy giờ ôm người đẹp trong lòng, nhịn không nổi nữa rồi.

Mạch Quân Vỹ nhìn mấy chai rượu trống không, mặt queo đơ. – Bạn tốt đây sao ? một giọt cũng không chừa.

Nguyệt Thụ.

Từ Áo Cù trở về Nguyệt Thụ, Vương Vũ Hàn chạy hết tốc lực, trong đầu nghĩ đến bộ dạng của Lăng Tịnh Hy lúc bị hấn trừng phạt, áy náy cộng thêm chút đau lòng.

Hấn đương nhiên không hiểu chuyện gì hết chỉ vì mấy tấm ảnh mà hiểu lầm cô, còn đối xử với cô như thế trước mặt mọi người, hấn điên rồi sao ?

Thật ra cũng không phải tại Vương Vũ Hàn mà vì mấy tấm ảnh đó, do ba người ngồi trong góc mà Vu Tử Băng lại bị che bởi góc khuất đó nên tên chụp ảnh không chụp được cô đó thôi, nếu Vương Vũ Hàn mà biết thì tên chụp ảnh đó ... chết chắc.

Di Phùng thấy hần trở về, vẻ mặt không vui đón hần, cúi đầu chào rồi đưa hần một cái túi.

“Đây là gì?” – Hần khó hiểu hỏi.

“Cái này là khăn choàng cổ, cả tháng nay, cô Tịnh Hy đã thức đêm để đan tặng cậu.” – Bà thờ dài nói tiếp.

Một tháng này chính bà cũng chỉ Tịnh Hy cách đang đó thôi, làm sao không biết được chứ? tại Tịnh Hy không cho bà nói nên bà chỉ im lặng chờ đón xem phim tình cảm lãng mạn nhưng ai ngờ được ...

“Cậu chủ à, cô Tịnh Hy dù có làm cậu tức giận đến đâu cũng không nên làm như thế trước mặt người làm, đối với con gái đó là sỉ nhục, rất nhục nhã, cậu biết không?”

Hần cầm khăn choàng màu đen trong tay, nhìn lên lầu hai, không nói một lời đi thẳng lên trên.

Di Phùng nhận lấy khăn choàng, lắc đầu. – ‘Cầu mong ông bà chủ phù hộ cho cô Tịnh Hy nhanh giận nhưng mau quên.’

Trông phòng ngủ ngoài ánh đèn vàng nhỏ đầu giường, thì chỉ có ánh trăng rọi vào cửa sổ sát đất.

Lăng Tịnh Hy yên tĩnh ngủ trên chiếc giường lớn, trên mặt vẫn còn vết sưng đỏ, vẻ mặt tái nhợt, đôi môi hơi hé ra, ngay khóe miệng còn vուն chút máu chưa khô hẳn.

Vương Vũ Hàn đi đến bên giường, đưa tay vuốt nhẹ gò má bị sưng, hần không hiểu tại sao lại mất tự chủ như thế? chỉ biết rất tức giận, muốn bốc hỏa, khi nghe cô bảo hần cầm miếng thì càng như đổ dầu vào lửa, hần liền tát cô.

Biết được lý do cô gặp Mạch Quân Vỹ, hần cảm thấy áy náy, đau lòng, sao cô không nói là đan khăn choàng tặng hần, hần nào chê đồ cô tặng, ngay cả bánh kem ngọt kia hần cũng ăn hết đó thôi, sao cô cứ hay làm những chuyện mình muốn mà không hỏi ý kiến của hần?

Thờ dài, hần đi lấy hộp thuốc, lấy chút ít thuốc mỡ thoa lên vết sưng của cô, cảm thấy thật buồn cười, ngày trước thấy cô bị Âu Thực Lợi đánh, hần thấy khó chịu đến thế vậy vì sao khi hần đánh cô?

Cảm giác có ai đó chạm vào mặt, Lăng Tịnh Hy chậm rãi mở mắt thì thấy Vương Vũ Hàn, cô hoảng hốt bật dậy lui về đầu giường.

“Sợ tôi sao?” – Giọng hần nghe qua có chút cô đơn.

Cô không nói gì chỉ cúi đầu như thừa nhận, hần lại kéo cô về chỗ cũ, tay vẫn thoa thuốc lên má cô. – “Không được nhút nhích, tôi chỉ muốn bôi thuốc cho em thôi.”

Lăng Tịnh Hy vẫn giữ bộ mặt lạnh nhạt, dù cảm thấy lạ nhưng cũng chẳng muốn quan tâm, tính tình hần như lật trang sách, nắng mưa thất thường, cô không muốn đoán nữa.

Bỗng bị hần ôm, Lăng Tịnh Hy muốn giãy ra nhưng càng bị siết chặt, cô đành im lặng.

Thời gian qua nhanh, không biết Vương Vũ Hàn đã ôm Lăng Tịnh Hy bao lâu, đến khi hần cảm thấy cô đã yên lặng không nháo nữa, hần vuốt ve tóc cô, trầm giọng.

“Sao không nói cho tôi biết, việc cái khăn choàng kia?”

Thấy cô im lặng, hần thờ dài. – “Mai mốt có chuyện gì cũng phải nói cho tôi biết, được không?”

Cô vẫn im lặng, hần hít ngum khí, đây là lần đầu hần chịu nhẹ giọng với cô, vậy mà cô không có phản ứng gì hết, tại sao chứ? ... lại thờ dài.

“Xin lỗi.” – Lần đầu tiên trong đời hần nói câu này nhưng Lăng Tịnh Hy vẫn không đáp trả, hần thật sự bốc hỏa, đẩy cô ra nhưng ...

Nhìn người con gái đã ngủ say như chết, hần dờ khóc dờ cười, vậy ra này giờ hần tự nói chuyện với chính mình sao?

Hần lắc đầu bất lực, đặc cô xuống giường, cũng nằm xuống ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô.

“Tịnh Hy, ngủ ngon.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: ZERO....Chú chó vô giá

Sáng ngày hôm sau, Lăng Tịnh Hy vừa bước xuống cầu thang đã thấy Vương Vũ Hàn ngồi sẵn ở bàn ăn, hắn không dùng bữa sáng mà ngồi xem báo.

Lăng Tịnh Hy cũng không để ý nhiều, cô đến bàn ăn ngồi đối diện, từ đầu đến cuối không nói một lời, im lặng dùng bữa. Vương Vũ Hàn thấy cô đã ăn trước hắn, cũng không giận, đặt báo sang một bên dùng điểm tâm.

Di Phùng đứng kế bên thấy không khí quá âm u, nhin không được lên tiếng.

“Cô Tịnh Hy, món bít tết này, cô thấy thế nào ?”

Lăng Tịnh Hy cười nhạt, ngẩng đầu nhìn Di Phùng, – “Rất ngon ạ.”

Di Phùng cười tươi như hoa, nhìn sang Vương Vũ Hàn.

“Cậu chủ à, tay nghề của cậu chủ vẫn như xưa, chắc tôi phải học hỏi cậu nhiều rồi.”

“Khụ, khụ, khụ...” – Lăng Tịnh Hy ho sặc sụa bởi lời nói của Di Phùng.

Loại ngựa động dục như hắn chỉ biết tìm đàn bà phát tiết mà lại biết nấu ăn ? thà tin con heo biết leo cây còn hay hơn.

“Cô Tịnh Hy không sao chứ ?” – Di Phùng đem ly nước cho cô, lại vỗ nhẹ sau lưng cho cô dễ thở.

Wương Vũ Hàn kế bên nhủ mày, nhưng nhớ lại cô đã khen món ăn của hắn, lòng cảm thấy man mát.

Lăng Tịnh Hy lại tiếp tục ăn, dù là ai nấu cũng mặc kệ, no bụng là được.

Di Phùng lại thấy không khí chẳng có gì thay đổi, nên lại nổi hứng, bà liếc người làm kế bên như ra hiệu. Người làm hiểu ý, mang đến một cái túi, Di Phùng lấy trong túi ra cái khăn choàng cổ đưa cho Lăng Tịnh Hy, giọng nói hiền lành.

“Cô Tịnh Hy, cái khăn choàng này cô vẫn chưa đan xong, không biết cô ...”

Lăng Tịnh Hy không liếc một cái, chỉ cúi đầu. – “Di đem bỏ đi dùm tôi, tôi không phải kẻ ngốc mà đi làm chuyện vô bổ.”

Mặt bà cứng đờ, Lăng Tịnh Hy lần này thật sự đã giận đến hết thuốc chữa rồi, lại lên nhìn Vương Vũ Hàn thì thấy mặt hắn đen xì, bà nuốt nước bọt.

“Ha ... vậy khi nào cô rảnh thì đan tiếp vậy.”

Không gian lại u ám như cũ, Vương Vũ Hàn tay siết chặt nhìn Lăng Tịnh Hy, hôm nay không biết có phải hắn bị quỷ ám hay không mà lại thức sớm làm điểm tâm cho cô, lại chờ cô ăn sáng trong khi hắn phải đi họp hội nghị cuối tháng.

Vậy mà cô từ lúc xuống cầu thang cũng không nói một lời, còn cái khăn kia không phải đan cho hắn sao ? giờ lại nói cái gì mà ngu ngốc ? cái gì vô bổ ?

Suy nghĩ một chút, lại nhớ câu nói hôm qua của cô. – ‘Tôi thật sự là kẻ ngốc.’

Hắn cười giễu, thì ra cô nói câu đó là có ý nghĩa này nhưng hắn lại chẳng hiểu.

Thờ dài trong lòng, lại tiếp tục dùng bữa sáng.

Lăng Tịnh Hy ăn xong, lấy giấy lau nhẹ khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Vương Vũ Hàn. – “Hôm nay tôi có chút chuyện, tôi chỉ đi 3 tiếng rồi về ngay.”

Cũng không đợi hắn đồng ý hay không, cô đứng dậy muốn đi thì hắn đã lên tiếng.

“Không được đi.”

“Ba tiếng không phải lâu, tôi ...”

“Nếu muốn đi thì làm xong cái đó đi, nếu em không làm xong thì đừng mong rời khỏi nhà này nữa bước.”

Hắn chỉ vào cái túi khăn choàng, giọng nói không mang sát khí nhưng là nộ khí, sau đó đứng dậy đi lên lầu.

Lăng Tịnh Hy thờ hắc ra, tên này rốt cuộc bị gì thế ?

Lại nhìn cái túi, thờ dài đi đến nhận lấy, cô ngồi tại chỗ làm rất nhanh, mới đầu tính còn một gang tay nữa là được nhưng giờ chẳng cần, cô nói mấy cọng len với nhau thắt gút coi như xong, sau đó đưa cho dì Phùng, nhanh bước đi ra cửa.

Dì Phùng bắt lức trước hai người này, bà muốn kéo hai người gần nhau hơn nhưng chẳng làm gì được, cậu chủ là kẻ kiêu ngạo còn Tịnh Hy là kẻ bướng bỉnh cứng đầu, muốn họ hiểu về nhau, ở bên nhau mà không xả ra chuyện gì, trừ khi mặt trời mọc hướng Tây.

Trong nghĩa trang vắng lặng, Lăng Tịnh Hy đặc bó hoa hồng trắng trước bia mộ, vẻ mặt cứng rắn hàng ngày cũng bỏ xuống đôi lại là vẻ mặt bi thương, đau khổ.

“Ba, mẹ, Tiểu Minh, con đến thăm các người đây.”

Mấy tháng nay vì bị Vương Vũ Hàn giữ khá chặt nên cô không có thời gian đến viếng họ, thật là đưa con bất hiếu mà.

“Cuộc sống của con vẫn ổn, mọi việc diễn ra trôi chảy, chỉ có điều xuất hiện một số người không đâu nhưng con sẽ cố gắng vượt qua, mọi người cứ yên tâm”

Nếu có thể trả thù vì sao cô lại không tận dụng những gì đang có, lúc trước cô có thể lợi dụng Vương Thiếu Phong, thì tại sao không dùng thân thể làm mê hoặc Vương Vũ Hàn, dù bên cạnh hắn có bao nhiêu đàn bà thì sao ? ... làm hắn yêu cô thì rất khó nhưng làm hắn mê luyến thân thể của cô thì lại rất dễ.

Nhớ lần sinh nhật hắn, như Trang Mật Ly nói, cô không tiếc thủ đoạn để tiện dùng đến thủ thuật đó thì việc dùng mê hương cũng chỉ là chuyện nhỏ nhưng không nghĩ lại gặp nhiều khó khăn đến thế.

Rốt cuộc là làm hắn mê luyến cô, hay là tự đẩy dọa bản thân, dù là gì thì cô cũng có chút lo sợ, bởi dùng cách này cô chỉ sợ ngay cả mình cũng không đảm bảo mũi tên này có dội ngược lại hay không ? ... có yêu hắn hay không ?

Dù ra sao thì cô cũng sẽ cố gắng bảo vệ trái tim của mình, tim là của cô, nhưng đến một ngày nó không còn là của cô nữa thì cô sẽ tự tay hủy nó bởi giữa cô và Vương Vũ Hàn không thể tồn tại thứ gọi là “Yêu”.

“Bia mộ này là của ai ?”

Từ sau vang lên tiếng nói quen thuộc, vừa lạnh lùng vừa cao ngạo và chỉ có một người có thể nói thế với cô ... Vương Vũ Hàn.

Lăng Tịnh Hy siết chặt bàn tay run rẩy, cả người cũng cứng ngắt xoay lại nhìn Vương Vũ Hàn, đôi mắt xanh lam dò xét nhìn bia mộ trắng.

Trong lòng hoảng sợ không thôi, vừa rồi cô đã nói gì liệu hắn có nghe thấy hay không ?

Wương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy lại liếc nhìn bia mộ, mày nhíu lại.

Lúc ở biệt thự, sau khi lên lầu một chút thì hắn lại muốn xem cô có ngồi đan khăn choàng cho hắn không nên đi xuống nhưng lại thấy cô chỉ làm qua loa, rồi bỏ đi, không biết xảy ra chuyện gì nên hắn mới đi theo và đến được đây.

Từ xa nhìn thấy bia mộ, hắn giật mình, không biết cô đang nói cái gì mà rất thành khẩn, còn có vẻ mặt đau khổ đó, nhìn không được nên đến hỏi.

“Anh ... sao lại đến đây ?” – Cô ngập ngừng hỏi, cũng quan sát vẻ mặt của hắn nhưng vẫn chỉ là cái nhíu mày.

“Đây là mộ của ai ?” – Vẫn là câu nói cũ nhưng giọng điệu cũng dịu đi hắn.

Lăng Tịnh Hy không biết nên nói của ai, một phần không có tên tuổi, một phần không có hài cốt, vậy nói gì đây ?

“Sao không có tên ? lại khắc cây sao chứ ?” – Hắn khó hiểu hỏi, lần đầu thấy bia mộ không có tên.

“Là mộ của STAR ... con chó tôi yêu nhất.”

Nói thế vẫn được hơn, là con chó chắc hắn không truy hỏi nữa nhưng ...

“Vậy sao không khắc tên mà lại khắc hình cây sao ?”

“Đó là nhà của nó.” – Cô nhún mắt trả lời, tên này từ lúc nào lại nói nhiều như thế.

“Em rất thích chó ?” – Hắn lại hỏi.

“Phải, tôi rất yêu nó, nó gần như là mạng sống của tôi vậy ?”

Wương Vũ Hàn có thể nhìn ra câu nói của cô rất chân thành, không một tia giả dối, hắn im lặng nhìn bia mộ trắng. – “Về thôi.”

“Anh về trước đi, tôi ... A, buông.”

Chưa kịp nói hết câu, tay đã bị hấn kéo đi, cô ngạc nhiên cùng khó hiểu ... lần đầu tiên hấn nắm lấy tay cô.

Ra tới xe, cô mới biết hấn tự lái, ngồi vào vị trí ghế phụ, cô im lặng nhìn về phía trước, chiếc xe rời khỏi nghĩa trang đi vào thành phố.

Trong xe vẫn im lặng, cô không nói hấn cũng không hỏi cho đến khi xe ngừng trước một cửa hiệu, hấn mới lên tiếng. – “Xuống xe.”

Lăng Tịnh Hy giờ mới biết hấn đưa cô đi đâu, đứng trước bảng hiệu lớn BABY DOG, Lăng Tịnh Hy tròn mắt. – ‘Hấn muốn gì chứ?’

Tay lại bị hấn kéo vào trong, vừa vào đã gặp ông chủ tiệm, ông chủ là một người mập mạp, nụ cười rất ư dịu dàng nhìn hai người với vẻ ngoài sang trọng

“Không biết tôi giúp gì được cho hai vị.”

“Thích con nào thì lấy con đó.” – Vương Vũ Hàn không liếc nhìn xung quanh, chỉ quăng đại vài chữ cho cô.

Giờ Lăng Tịnh Hy mới hiểu, hấn là muốn mua chó cho cô sao ?

Ông chủ thấy hai người đứng yên như tượng đá, nhin không được bèn lên tiếng rao hàng.

“Ở chỗ chúng tôi có rất nhiều chó, đây là Papillon, Toy Poodle, Phốc xóc, Maltese...”

Ông chủ ôm hết con này đến con khác cho Lăng Tịnh Hy xem còn nói tên của chúng làm Lăng Tịnh Hy hoa cả mắt.

Mới đầu cô còn do dự nhưng nghĩ lại, tuy chỉ là nói dối nhưng cô cũng muốn một con vì thế suy nghĩ một lúc.

“Ông chủ, chỗ ông có con Akita Inu không ạ?”

Cô nhớ con ZERO của Kha Nhi là loại chó Nhật, gần giống chó sói, nhưng nếu là chó con chắc cũng dễ nuôi, có thể huấn luyện phòng thân cũng được.

Ông chủ đỏ mặt cười. – ‘Nhà giàu có khác, mua là phải mua chó xịn không hà.’

“Xin lỗi cô nhưng chúng tôi không có ... hay cô chọn con khác đi.”

Ông chủ ôm một con Chi hua hua đưa cô nhưng Lăng Tịnh Hy lắc đầu.

“Tôi chỉ thích nó thôi.” – Nhìn sang Vương Vũ Hàn, vẻ mặt thất vọng. – “Đi thôi.”

Mặt ông chủ đen thui nhưng hết cách, coi như không gặp ma, nở nụ cười chuyên nghiệp.

“Vậy lần sau cô rảnh thì đến xem tiếp, cảm ơn quý khách đã ghé thăm.”

Ra tới cửa tiệm, hấn mới lên tiếng. – “Con chó lúc trước của em là loại Akita Inu?”

Cô gật đầu đại, loại đó vừa dễ thương vừa dễ huấn luyện, phải chi được ôm nó thì hay biết mấy.

“Gâu, gâu, gâu...” – Tiếng sủa nghe quen tai, Lăng Tịnh Hy nhìn tới thì thấy ZERO chạy như bay tới trước mặt, cô vui vẻ ôm nó lên.

“Bé con, sao em lại ở đây?” – Cô hôn cái chụt lên má ZERO khiến Vương Vũ Hàn đen mặt.

Hấn tóm lấy chú chó quăng xuống, kéo Lăng Tịnh Hy lại, vòng ngang eo ôm cô.

“Anh làm gì vậy? nó chỉ là chó con thôi mà?” – Lăng Tịnh Hy cúi gắt giấy ra nhưng vô dụng.

ZERO lắc lắc cái đầu, sủa vài tiếng rồi chạy đến chủ nhân đang đi tới.

“Ban ngày mà cậu vẫn nổi thú tính được sao?”

Man Cảnh Ân ôm eo Kha Nhi đi tới, thấy màn trước mắt không khỏi châm chọc, lại nhìn ZERO chạy tới chỗ Kha Nhi, không kiên nhẫn mà đạp nó một cái nhưng chưa kịp đã bị Kha Nhi tóm lấy, đôi mắt màu hổ phách nhìn hấn nhưng không có vẻ gì là tức giận.

Man Cảnh Ân cười khề, ôm eo cô, lườm ZERO một cái, lại nhìn Vương Vũ Hàn.

“Hôm nay không đi họp sao?”

“Dương Nghị đi thay rồi, mấy cuộc họp vô bổ đó nghe cũng chỉ lãng phí thời gian.” – Hấn nhàn nhạt nói.

Nói thật hẳn cũng không nhớ đến cuộc họp, bởi lo chạy theo Lăng Tịnh Hy nên đã đẩy Dương Nghị đi thay nhưng dù có họp cũng chẳng có gì thú vị.

Vương Vũ Hàn lại nhìn con chó trong tay Kha Nhi. – “Ân, mình muốn mua nó.”

Man Cảnh Ân ngạc nhiên, nhìn sang Lăng Tịnh Hy, liếc qua cửa tiệm trước mặt, hiểu ý, hẳn cười tà mị. – “Cậu ra giá đi.”

“Khu đất C ở phía Bắc.”

Hắn biết mấy đồng tiền lẻ chả là gì đối với Man Cảnh Ân vì thế chỉ phải dùng đất đai mà bàn bạc, mà hẳn ... đất bao la.

“I Don’t Like.” – Man Cảnh Ân dứt khoát.

“Thêm một thùng BRANDY.” – Hẳn lại ra giá.

“Không hứng thú.” – Man Cảnh Ân thờ ơ nói.

“Căn biệt thự ở JEJU.” – Hẳn lại ra giá tiếp.

“Căn biệt thự đó cậu chán rồi nên cho mình sao ?”

“Đợt hàng ở Thái ... đây là giá cuối.”

Man Cảnh Ân cảm thấy tên này bị điên thật, đơn hàng đó ít nhất cũng mấy trăm triệu, chỉ vì một con chó mà hào phóng như thế ? ... là vì chó hay vì người.

Chưa kịp lên tiếng, tay áo bị Kha Nhi kéo, hẳn thở dài.

“Cậu cho mình một tỷ, mình cũng không bán.”

Lăng Tịnh cũng không nghĩ sẽ tranh giành ZERO với Kha Nhi, cô muốn lên tiếng nhưng bị Vương Vũ Hàn nói trước.

“Cậu thích chó từ khi nào vậy ?” – Lại nhìn Kha Nhi, nụ cười quái dị nhìn Man Cảnh Ân.

“Nếu cậu thích đến thế ... không bằng nuôi chó, cậu cùng Kha Nhi sinh một đứa đi.”

“Phi ...” – Lăng Tịnh Hy nhin không che miệng cười nhưng vẫn kinh động đến ba người trước mặt.

Man Cảnh Ân đen mặt, Kha Nhi vẫn điềm tĩnh như không, còn Vương Vũ Hàn cảm thấy trong lòng nhẹ hẳn bởi cô đã cười.

Hắn nhú mày, cô cười thì liên quan gì hẳn ?

“Hàn, vậy cậu đừng mua chó của mình, bảo Tịnh Hy sinh một đứa là được chứ gì ?” – Man Cảnh Ân tráo trở nói lại.

Lăng Tịnh Hy giật mình, tay siết chặt ... Sinh con ? ... có phải ý hay không ?

“Cậu nghĩ ai cũng có thể sinh con cho mình sao ?”

Chỉ là một câu trả lời đơn giản nhưng có thể hiểu rõ người có thể mang thai con hẳn ... không phải là cô.

Cảm giác thân thể nhỏ nhắn trong lòng cứng đờ, không hiểu sao hẳn lại có chút khó chịu, nhưng hẳn nói thế có gì sai ? người mang thai con hẳn chỉ có thể là vợ hẳn thôi.

Man Cảnh Ân còn muốn trêu chọc thêm nhưng nữ nhân trong lòng lại kéo tay áo hẳn, hẳn đành thôi vậy ?

“Hàn, mình và Kha Nhi muốn dùng bữa, cậu đi chung không ?”

“Cũng được.”

Vương Vũ Hàn đồng ý, cùng Lăng Tịnh Hy lên xe với Man Cảnh Ân và Kha Nhi.

Nhà Hàng Mộng Nguyệt

Trên tầng cao nhất, Lăng Tịnh Hy ngồi cùng Vương Vũ Hàn và đối diện là Man Cảnh Ân cùng Kha Nhi.

Trên bàn toàn là thức ăn đầy màu sắc, hấp dẫn khẩu vị người khác nhưng Lăng Tịnh Hy lại do dự bởi đa phần toàn là tôm với cua, mà người gọi Menu lại là Man Cảnh Ân nên cô không thể chen vào.

Đang do dự thì trong chén đã có một con tôm đã lột vỏ sẵn, cô nhìn người gắp cho mình ... Kha Nhi không cười, không nói, chỉ chớp đôi mắt đáng yêu nhìn cô như bảo mời ăn.

Cô cười nhẹ. – “Xin lỗi Kha Nhi, chị ăn không được.”

Kha Nhi không tỏ vẻ gì, gắp lại con tôm bỏ vào chén mình, cúi đầu ăn.

Trong chén lại có một miếng sườn, cô ngạc nhiên nhìn Vương Vũ Hàn thì hắn vẫn bình thản uống rượu, cô cảm thấy hôm nay hắn rất lạ, không lẽ muốn xin lỗi sao ? ... ý nghĩ chợt bay đi mất, hắn mà biết hối lỗi sao ? tin rằng ngày mai sao hỏa đâm địa cầu còn hay hơn.

“Kha Nhi, tôi cũng muốn ăn.” – Man Cảnh Ân trầm giọng, ngón tay thon dài chỉ con tôm to trước mặt.

Kha Nhi không nói một lời, gắp lấy con tôm lột vỏ bỏ vào chén hắn, Man Cảnh Ân nhìn Vương Vũ Hàn như cơn mưa khiêu khích.

Vương Vũ Hàn cong môi. – “Tĩnh Hy, tôi muốn ăn tôm”

“Tôi bị dị ứng.” – Cô thản nhiên trả lời, ăn tôm không được thì việc lột vỏ càng không bởi da cô là cây ghép, nếu bị vỏ tôm cắt trúng vẫn bị nổi đóm đỏ bình thường.

Vương Vũ Hàn mặt tối sầm, liếc cô một cái. – “Lột tôm cũng bị sao ?”

“Phải.” – Cô hờ hững trả lời.

Vương Vũ Hàn mặt càng đen hơn, một phần vì câu trả lời của cô, một phần vì Man Cảnh Ân đang cười đắc ý nhưng sau đó ...

“Anh ăn cái này đi.” – Lăng Tĩnh Hy gắp một miếng thịt cho hắn.

Vương Vũ Hàn nhếch môi nhìn Man Cảnh Ân mà tên này lại cười gian xảo.

“Kha Nhi, tôi muốn uống rượu.” – Vừa nói hắn vừa chỉ vào môi như ý muốn Kha Nhi đút rượu bằng miệng cho hắn.

Kha Nhi như robot làm theo mệnh lệnh, uống ngụm rượu rót vào miệng hắn. Man Cảnh Ân nụ cười ngày càng đậm nhìn Vương Vũ Hàn.

Vương Vũ Hàn thấy thế đương nhiên không muốn chịu thua, hắn vừa muốn nói nhưng Lăng Tĩnh Hy đã lên tiếng.

“Man tiên sinh, đối với ngài Kha Nhi là gì ?”

Man Cảnh Ân ngạc nhiên nhìn Lăng Tĩnh Hy, không nghĩ cô sẽ hỏi thế.

“Lăng tiểu thư có ý gì đây ?”

“Tình nhân hay người yêu ?” – Cô không trả lời mà hỏi tiếp.

Man Cảnh Ân nhú mày, Kha Nhi bên cạnh cũng ngừng mọi động tác, không ngăn đầu nhưng là đang lắng nghe.

“Là tình nhân ? tôi không ý kiến, nếu là yêu ... tôi thấy ngài nên mua một con robot về sẽ tốt hơn nhiều.”

Giọng cô trầm ổn nhưng lời nói lại sắc bén vô cùng.

Man Cảnh Ân mặt lạnh như tiền, uống ngụm rượu nhìn Lăng Tĩnh Hy.

“Nếu rảnh nên quản chuyện của mình thì hay hơn.”

Chuyện của hắn từ trước đến giờ không thích ai xen vào, Kha Nhi là gì của hắn thì có liên quan gì Lăng Tĩnh Hy nhưng ... hắn cũng không biết giữa hắn và Kha Nhi là gì ?

“Người quan trọng ở trước mắt, nếu không biết trân trọng, đến khi mất đi, hối hận cũng đã quá muộn.”

Lăng Tĩnh Hy buông ra một câu, không biết là nói cho Man Cảnh Ân hay Vương Vũ Hàn nhưng nó rất có ý nghĩa đối với Kha Nhi.

Kha Nhi nhìn Lăng Tĩnh Hy, đôi mắt có chút rung động. Lăng Tĩnh Hy cười nhạt nhìn Kha Nhi, cô không muốn Kha Nhi giống như robot, chỉ biết nghe theo lệnh của Man Cảnh Ân.

Thời đại bây giờ nam nữ bình đẳng, dù cô không có tự do nhưng người khác thì có thể, mà Kha Nhi đáng yêu như vậy càng phải có người biết quý trọng.

Vương Vũ Hàn nhú mày, cô là đang nói cho hắn nghe sao ?

Điện thoại vang lên, Lăng Tĩnh Hy bắt máy.

“Alo, Lăng Tĩnh Hy xin nghe.”

“...”

“Bà chủ?”

“...”

“Vâng, vâng, cháu sẽ đến ngay.”

Cô cúp điện thoại nhìn Vương Vũ Hàn. – “Tiệm cháo có chút chuyện, tôi phải đến đó ngay.”

“Không phải tôi bảo em nghỉ làm ở đó rồi sao?” – Hấn không vui nói.

“Tôi làm ở đó lâu rồi, bây giờ có chuyện, tôi chỉ đến đó một chút thôi, xin anh đấy.” – Cô mệt mỏi nói.

Mày hấn vẫn nhủ chặt nhưng thấy vẻ mặt cô lo lắng đến thế hấn đành gạt đầu.

“Tôi sẽ đi cùng em.”

“Không được, tôi đi một mình là được rồi.”

Nếu hấn đi cùng, Gia Tiểu Mẫn thấy được thì nguy to.

“Vậy thì không được đi.” – Hấn kiên định nói.

Do dự một lúc, lại quá gấp cô đành gạt đầu.

“Bọn mình đi trước.”

Vương Vũ Hàn nói với Man Cảnh Ân một câu cũng rồi đi.

Man Cảnh Ân chỉ gạt đầu, đang muốn uống rượu thì tay áo lại bị Kha Nhi giật giật, nhìn thấy đôi mắt cô cũng đã biết cô muốn gì, hấn thờ dài.

“Em muốn đi?”

Kha Nhi gạt đầu, hấn suy nghĩ một lát chỉ vào môi, Kha Nhi hiểu ý hôn vào nhưng gáy bị hấn giữ chặt không buông.

Hấn hôn rất sâu, mút rất mạnh cái lưỡi thom tho của cô, tay siết chặt gáy và eo cô khiến Kha Nhi hơi khó thở nhưng về mặt vẫn là không cảm xúc.

Một lúc sau, hấn mới buông ra, ngón tay lướt nhẹ đôi môi sưng đỏ của Kha Nhi.

“Kha Nhi, tôi nên làm gì với em đây?”

Kha Nhi vẫn chỉ nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé áp lên mặt hấn vuốt ve.

Man Cảnh Ân cười khổ, đối với cô bé này hấn bất lực, một năm đã qua đi nhưng cảm xúc của cô vẫn như thế ... không cười, không khóc, không giận dữ, lại ít nói, lúc hoan ái cũng chỉ là về mặt này.

Hấn cũng muốn biết cảm giác đối với cô là gì nhưng cô cứ vô cảm như thế, làm sao hấn hiểu được kia chứ?

“Đi thôi.” – Bất lực thờ dài, hấn ôm eo Kha Nhi đứng dậy đi ra khỏi nhà hàng.

Mọi chuyện cứ để thời gian trả lời

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tình bạn

Chiếc xe màu đen sáng bóng vút nhanh đến tiệm cháo, vừa tới nơi, Lăng Tịnh Hy vút xuống xe, quay lại nhìn Vương Vũ Hàn.

“Anh đừng vào, Tiểu Mẫn ở trong đó ... tôi, tôi không muốn cậu ấy biết.”

Vương Vũ Hàn thở dài – “Đi nhanh đi.”

Nghe hắn nói thế, cô an tâm chạy vào trong. Vương Vũ Hàn nhìn đáng vẻ cô tự nhiên có chút lo lắng, hắn không nhớ mình đã hứa gì, xuống xe bước vào theo.

Vừa đẩy cửa vào, trước mặt cô là một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, vẻ mặt rất giận dữ đứng trước Gia Tiểu Mẫn, xung quanh có một số khách đã bị khí thế của bà ta làm cho hoảng sợ mà bỏ ra ngoài.

Lăng Tịnh Hy muốn lại gần thì bà chủ chạy ra nắm tay cô.

“Tịnh Hy, cháu đến hay quá, người đàn bà này không biết nổi điên gì đến đây gây rối, còn la mắng Tiểu Mẫn rất thậm tệ, còn đuổi hết khách đi nữa.”

“Bà chủ, bà vào trong đi, để cháu lo cho ạ.” – Cô trấn an.

Bà chủ gạt đầu rồi vào trong, Lăng Tịnh Hy đến bên Gia Tiểu Mẫn vẫn đang cúi mặt, nắm chặt tay cô bạn nhìn người đàn bà trước mặt.

“Không biết nên xưng hô như thế nào ?”

Gia Tiểu Mẫn khước mắt uрон ướt, tay lạnh cóng nắm chặt tay Lăng Tịnh Hy.

Người đàn bà ăn mặc sang trọng liếc xéo cô một cái nhưng thấy quen quen, bà suy nghĩ một chút lại lên tiếng.

“Ô, tưởng ai xa lạ, thì ra cũng cùng một giuột ... đều là bọn hồ ly tinh.”

“Mong bà cẩn trọng lời nói của mình.” – Mặt cô không cảm xúc nói.

“Loại hồ ly tinh như các cô mà cũng cần lòng tự trọng sao ?”

“Tôi không phải hồ ly tinh.” – Gia Tiểu Mẫn chột lên tiếng.

Lăng Tịnh Hy rút cuộc cũng hiểu được chút ít nhưng vẫn phải xem vì sao Gia Tiểu Mẫn lại bị như vậy. Còn người đàn bà trước mặt là ai ? Sao lại biết cô ?

“Không phải hồ ly tinh ? vậy là cáo già già nai tơ sao ?” – Người đàn bà lại nói những lời độc địa.

Gia Tiểu Mẫn cắn chặt môi. – “Điều phu nhân, thật sự tôi và Điều tổng không có gì hết, tất cả chỉ là sự hiểu lầm.”

Giờ Lăng Tịnh Hy đã biết người đàn bà này là ai ? bà ta tên Mỹ Lệ, là vợ của Điều Tiên Xuân, một cổ đông trong công ty cô, lần trước bàn hợp đồng, Susan đã bảo Gia Tiểu Mẫn làm thư ký tạm thời cho Điều Tiên Xuân.

Mọi chuyện coi như quá rõ, chắc tên háo sắc kia lại giờ trò chữ gì ? cô lại nhìn Mỹ Lệ, nhẹ giọng.

“Điều phu nhân, sao bà biết bạn tôi quyến rũ Điều Tổng ? có chứng cứ sao ?”

“Chứng cứ ? cô ta là thư ký mà không làm tròn bổn phận, tối ngày cứ bám riết chồng tôi, chuyện này cả công ty đồn ầm cả lên, cần có chứng cứ sao ?”

Mỹ Lệ liếc mắt nhìn Lăng Tịnh Hy, lại đâm mũi tên ngay vào cô.

“Mà dù không có chứng cứ nhưng người ta thường, nói gần mực thì đen ... có người bạn cũng là hồ ly tinh thì cũng là hồ ly tinh mà thôi.”

Cảm nhận bàn tay Gia Tiểu Mẫn cứng ngắt, Lăng Tịnh Hy lo sợ nhìn Mỹ Lệ.

“Tôi không hiểu bà đang nói cái gì ? nhưng đây là chỗ làm ăn, bà đến làm loạn như thế tôi có thể thưa bà về tội gây mất trật tự nơi công cộng.”

“Thưa tôi ? hừ ... Lăng Tịnh Hy, tôi sợ cô sao ? đừng nghĩ có Vương Tổng chống lưng thì muốn làm càn, cô cũng chỉ là tình nhân của Vương Tổng, trước sau gì cũng bị chơi chán mà vứt đi thôi.”

Bàn tay đang siết chặt bị buông lỏng, Lăng Tịnh Hy xoay mặt thấy Gia Tiểu Mẫn nhìn mình bằng ánh mắt không tin nổi, cô siết chặt tay nhìn Mỹ Lệ.

“Điều phu nhân, nếu bà cứ dùng lời lẽ nhục mạ người khác như thế, tôi có thể thưa bà về tội phi bản ... bà không tin ? có thể nói tiếp.”

Thấy ánh mắt u ám của Lăng Tịnh Hy, Mỹ Lệ có chút sợ hãi, bà nuốt nước bọt nhưng không muốn mất mặt nên tiếp tục nói.

“Lăng Tịnh Hy, cô đừng nghĩ leo lên được chiếc giường của Vương Tổng là hay ho, loại đàn bà rẻ mạt như cô chỉ là món ăn nhẹ mà thôi, ăn qua một lần

thì không có hứng thú ném lần thứ hai đâu.”

Lăng Tịnh Hy thật sự tức giận nhưng điều cô quan tâm là Gia Tiểu Mẫn ... cô biết sự việc không thể giấu mãi, chỉ là cô không muốn mất đi người bạn này.

“Điều phu nhân, bà thân phận cao quý nhưng lại dùng lời lẽ không đáng một đồng, xem ra Điều Tổng muốn tìm người mới là lý do này phải không?”

“Bốp.” – Một cái tát giáng xuống, Lăng Tịnh Hy không kịp tránh nên lãnh trọn.

“Con tiện nhân, mày tưởng mày ngon hơn ai, loại gái hạ đẳng như mày chỉ để bọn đàn ông trêu đùa mà thôi, tao sẽ xem mày lên mặt được bao lâu.”

Lăng Tịnh Hy lau khóe miệng ứa máu, cô không sợ hãi lùi bước, cười nhạt.

Mỹ Lệ thấy vẻ mặt khó ưa của cô, chịu không nổi nên bùng tới muốn tát thì một bàn tay to lớn nắm lấy tay bà, bà xoay người thì kinh hoàng.

Vương Vũ Hàn về mặt khó coi nhìn Mỹ Lệ, lại nhìn đến gò má sưng lên của Lăng Tịnh Hy, chưa kịp lên tiếng thì Mỹ Lệ đã nhẹ giọng nói trước.

“Ôi Vương Tổng, ngài đến đây làm gì thế?”

Thái độ xoay 180 độ của bà khiến Lăng Tịnh Hy muốn nôn, lại nhìn Vương Vũ Hàn, lúc này cô đã thấy hấn chuẩn bị vào nên muốn thử vận may, không nghĩ hấn lại giúp cô, là cô đã thành công hay đơn giản hấn không muốn mất mặt?

“Điều phu nhân, bà hình như rất rảnh?” – Giọng hấn trầm thấp nhưng vẫn mang vài phần băng lạnh làm Mỹ Lệ run người.

Bà biết người đàn ông này rất nguy hiểm, cũng không nghĩ sẽ gặp hấn ở đây, giờ mới bắt tay Lăng Tịnh Hy xong bà có chút hối hận nhưng vì lý do chính đáng nên bà không sợ.

“Vương Tổng, tôi biết ngài đã thấy tôi tát tình nhân của ngài nhưng vì cô ta hỗn xược với tôi, còn nữa bạn của cô ta lại đi câu dẫn chồng tôi, tôi vì tức giận nên mới...”

“Tôi không thích kẻ khác động vào đồ của mình, bà biết chứ?” – Giọng hấn lạnh xuống đến âm độ.

Mỹ Lệ sao không biết điều này nhưng lửa giận trong lòng vẫn còn, bà bắt mắt nói.

“Vương Tổng, tôi biết ngài có rất nhiều tình nhân nên quần không hết, tôi chỉ là dạy dỗ giúp ngài thôi, ngài không biết đó chứ mấy cô tình nhân bây giờ không thích cung phụng một người đâu.”

Về mặt hấn khó coi đến cực điểm, liếc nhìn Lăng Tịnh Hy thì cô lại dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn hấn, hít một ngụm khí lạnh.

“Điều phu nhân rất thích quần người khác? vậy bà nên về quần chồng mình hay hơn... gần đây công ty của ông ấy không được tốt thì phải?”

Sắc mặt bà tái mét khi nghe được lời đó, gần đây công ty chồng bà làm ăn rất thuận lợi nhưng giờ hấn nói thế... không lẽ hấn muốn...

“Vương Tổng, ngài nên công tư phân minh.” – Bà nhắc nhở, điệu bộ cũng dịu hấn, bà không muốn vì Lăng Tịnh Hy mà hủy cả công ty.

“Tôi đương nhiên công tư rõ ràng nhưng phải xem biểu hiện của họ như thế nào?”

Ý tứ quá rõ ràng, bà siết chặt tay, giờ chỉ còn một cách. – “Vương Tổng, tôi còn có chút việc, tôi đi trước.”

Vì công ty của chồng, bà tạm tha cho mấy con hồ ly này nhưng nếu có cơ hội bà nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng thế đâu.

Như chưa hết tức giận, xoay người nhìn Gia Tiểu Mẫn vẫn cúi đầu, bà hừ lạnh.

“Gia Tiểu Mẫn, coi như cô gặp may, có cô bạn tốt như vậy nhưng nên nhớ nếu lần sau còn vụng trộm với chồng tôi một lần nữa, tôi sẽ không dễ yên đâu.”

Trút giận xong, Mỹ Lệ mới rời khỏi cửa hàng, để lại không gian yên lặng đến đáng sợ.

Vương Vũ Hàn muốn xem mặt Lăng Tịnh Hy nhưng bị cô đẩy ra, hấn nhủ mày muốn nắm tay cô kéo lại nhưng thấy cô đã đến trước mặt Gia Tiểu Mẫn.

“Tiểu Mẫn, cậu vẫn ổn chứ?”

Cô khó khăn hỏi, cũng xem phản ứng của Gia Tiểu Mẫn, mọi chuyện đã lộ thì còn che giấu làm gì, chỉ mong Gia Tiểu Mẫn có thể hiểu cho cô.

“Là thật sao?” – Gia Tiểu Mẫn nhàn nhạt nói, ngược nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Cậu là... tình nhân của Vương Vũ Hàn.”

Phía sau, Vương Vũ Hàn thấy Gia Tiểu Mẫn gọi cả tên lẫn họ mình, thái độ không vui thấy rõ, hần bước tới thì bị Lăng Tĩnh Hy che lại.

“Tiểu Mẫn, cậu nghe mình giải thích, mình...”

“Cậu muốn giải thích gì đây ? giải thích vì sao bọn Susan và Helen lại nói cậu là đứa vô sỉ ? giải thích vì sao cậu chia tay Thiếu Phong ? giải thích vì sao bà Diêu lại nói cậu là hồ ly tinh ? giải thích vì sao cậu lại gạt mình hả ?”

Câu cuối cùng, Gia Tiểu Mẫn hét lớn khiến Vương Vũ Hàn cũng giật mình.

Lăng Tĩnh Hy đau lòng đi tới giữ chặt tay Gia Tiểu Mẫn, nước mắt vô thức rơi xuống mà Gia Tiểu Mẫn cũng không hơn gì, nước mắt cũng rơi đầy mặt.

“Giờ mình đã hiểu vì sao Susan và Helen lại có hiềm khích với cậu thì ra họ đều biết sự thật ... Tĩnh Hy, có phải cậu sợ một mình cậu chịu tai tiếng không đủ nên kéo theo mình vào làm chung phải không ?”

Lăng Tĩnh Hy nức nở lắc đầu. – “Không phải như vậy đâu, Tiểu Mẫn, cậu tin mình được không ? mình...”

Gia Tiểu Mẫn không nghe Lăng Tĩnh Hy giải thích, chỉ về phía Vương Vũ Hàn.

“Anh ta là anh trai của Thiếu Phong, cậu biết không hả ?”

“Tiểu Mẫn, cậu nghe mình nói đi, mình không muốn như vậy đâu ?” – Cô yếu ớt nói, bi thương cùng nỗi đau ngày trước chọt ủa về khiến tim cô vỡ vụn.

Gia Tiểu Mẫn nắm chặt vai Lăng Tĩnh Hy, việc biết cô là tình nhân của Vương Vũ Hàn khiến Gia Tiểu Mẫn bị đã kích mạnh.

“Cậu có biết Thiếu Phong yêu cậu như thế nào không ? sau khi chia tay xong cậu ấy đã gọi cho mình, cậu ấy nói tại sao cậu có thể tàn nhẫn như vậy ? cậu ta yêu cậu nhiều đến thế, còn cầu hôn cậu, muốn sống cả đời cùng cậu nhưng cậu thì sao ?”

Cô buông Lăng Tĩnh Hy ra, cười giễu, mũi như nghẹt lại.

“Lúc trước, khi cậu chia tay Thiếu Phong, mình không biết vì sao ? cũng không muốn hỏi vì cứ nghĩ hai người không hợp nhau nhưng giờ...”

Gia Tiểu Mẫn ngừng một giây. – “Là vì tiền sao ? vì Thiếu Phong không đủ tiền cho cậu sao ?

... Tĩnh Hy, đối với cậu tiền quan trọng đến mức có thể bán đi trinh tiết mà lên giường cùng anh trai của người yêu mình sao ?”

“Bốp.” – Gia Tiểu Mẫn đứng im nhận cái tát.

Lăng Tĩnh Hy, mắt đầy phẫn nộ cùng đau lòng, nước mắt lại rơi xuống, giọng nói nghẹn ngào.

“Cả thế giới có thể nhục mạ mình nhưng cậu thì không được.”

Gia Tiểu Mẫn nhìn Lăng Tĩnh Hy, ánh mắt lạnh nhạt.

“Tĩnh Hy, cái tát này coi như mình trả cho cậu vì cậu đã nhận thay mình cái tát của bà Diêu ... sau này mình không muốn gặp cậu nữa ... tình bạn chúng ta bắt đầu từ hôm nay ... chấm dứt.”

Nói xong cô đi vào trong, Lăng Tĩnh Hy đau lòng đi tới nắm tay cô, giọng ướm át.

“Tiểu Mẫn, mình không cố ý, mình xin cậu đừng bỏ rơi mình, mình chỉ có cậu là bạn thôi, xin cậu đấy.”

“Cậu nên dùng mấy giọt nước mắt này cho cha mẹ cậu xem, mong rằng họ sẽ vì thế mà động lòng tha thứ cho cậu.”

Cô hất tay Lăng Tĩnh Hy ra, đi vào trong nhưng Lăng Tĩnh Hy lại lên tiếng.

“Đừng vì mình mà nghĩ việc có được không ?”

Cô không muốn vì cô mà Gia Tiểu Mẫn nghĩ việc, như thế việc tốt nghiệp sẽ rất khó khăn.

Gia Tiểu Mẫn không quay đầu, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

“Mình sẽ không vì cậu mà nghĩ việc, mình sẽ dùng chính năng lực của mình để lấy bằng tốt nghiệp, sẽ không như cậu ... dùng thân thể để đổi lấy hư vinh.”

Nhìn bóng dáng yếu ớt cô bạn thân đi khuất, Lăng Tĩnh Hy siết chặt tay, nước mắt vẫn rơi không ngừng ... Là cô tự làm tự chịu, trách ai được đây.

Vương Vũ Hàn thấy cô cứ khóc mãi, lòng cảm thấy khó chịu, hần đến bên ôm cô vào lòng nhưng cô lại đẩy ra, không nói một lời đi thẳng ra xe.

Từ tiệm cháo về đến biệt thự, hai người không nói tiếng nào nhưng Vương Vũ Hàn biết Lăng Tịnh Hy đang rất đau lòng bởi lời nói của Gia Tiểu Mẫn.

Hắn không nghĩ Vương Thiếu Phong lại yêu Lăng Tịnh Hy đến thế, còn muốn kết hôn nữa chứ ? ... Là hắn đã sai sao ? chia cách hai người họ là hắn đã sai sao ?

Ý nghĩ cứ thế đeo bám hắn về tới biệt thự, vừa vào cửa, Lăng Tịnh Hy đã đi nhanh vào trong thì chạm mặt Âu Thục Lợi, cô nàng nhìn cô với vẻ đắc chí.

“Bị bạn bỏ rơi rồi sao ?”

“Là chị làm ?” – Cô nhú mảy hỏi dù biết nó thật dư thừa.

Âu Thục Lợi ghé sát tai cô thỏa thê.

“Đây chỉ là mới bắt đầu, nếu không muốn những người thân của mình từng người từng người bỏ đi thì rút khỏi cái biệt thự này đi.”

Lăng Tịnh Hy liếc nhẹ Âu Thục Lợi cũng không trả lời mà đi thẳng lên phòng.

Âu Thục Lợi cười gian xảo, việc tin đồn của Gia Tiểu Mẫn cùng Diêu Tiễn Xuân là do cô cùng Trang Mật Ly sắp đặt, cô muốn từng người thân bên cạnh Lăng Tịnh Hy phải rời khỏi cô ta, để cô ta đơn độc chống chọi với những chuyện tiếp theo sẽ xảy ra, có như thế cô mới thấy thỏa mãn.

“Sao cô lại ở đây ?” – Vương Vũ Hàn vừa bước vào đã thấy Âu Thục Lợi một mình đứng đó, hắn nhú mảy hỏi.

“Vũ Hàn, mấy ngày nay người ta rất nhớ anh đó.”

“Về đi.” – Hắn bỏ lại hai chữ, rồi đi thẳng lên lầu, lòng tự nhiên lo lắng không biết Lăng Tịnh Hy có sao không ?

Nhìn người đàn ông đang hấp tấp bỏ lên lầu, vẻ mặt vừa tỏ ra đáng yêu trước mặt hắn nay trở nên lạnh lẽo cùng thâm độc.

“Em đang làm cái gì vậy ?” – Đây là câu đầu tiên khi hắn bước vào trong.

Hiện trạng xung quanh rất hỗn loạn, Lăng Tịnh Hy vất hết đồ trong tủ ra, lại lật hết ga giường lên, không biết đang tìm thứ gì ?

Lật tung tất cả lên nhưng vẫn không thấy thứ mình cần tìm, Lăng Tịnh Hy đứng trước mặt hắn, mắt đỏ hoe, đưa tay ra.

“Trả đĩa lại cho tôi.”

Hắn ngậy người trong giây lát. – “Để làm gì ?”

“Vương Vũ Hàn, anh trả cái đĩa lại cho tôi.” – Cô hét lớn, nước mắt lại rơi xuống.

“Vương Vũ Hàn, cầu xin anh trả lại đĩa cho tôi có được không ?”

Cô ngồi bẹp xuống, bắt lực nói tiếp.

“Tôi nhận ... tôi thừa nhận tôi vô sỉ, tôi là tiện nhân, tôi không biết nhục nhã đi mê hoặc Thiếu Phong, như thế anh vừa lòng chưa ? ... cầu xin anh tha cho tôi đi, tôi không muốn như thế nữa, không muốn ...”

Vương Vũ Hàn cũng ngồi xổm xuống, bàn tay to lớn nắm chặt bả vai cô, giọng.

“Em muốn lấy lại cái đĩa ? em muốn bỏ đi ?”

“Phải, tôi không muốn cùng anh một chỗ, tôi ghét anh, tôi ghét anh.”

Cô đẩy hắn ra muốn rời đi nhưng tay bị kéo lại, xoay người một cái đã bị hắn đặt xuống thân, cô không giãy dụa mà ngoảnh mặt đi, nước mắt vẫn chảy xuống.

“Nhìn tôi.” – Giọng hắn càng lúc càng lạnh, không đợi cô quay mặt nhìn, hắn đã nắm cằm cô xoay mạnh.

Mắt hắn đầy tơ máu, là giận dữ, là bức tức, cô muốn rời khỏi hắn sao ? ... không, hắn không cho phép.

“Tôi nói cho em biết, dù không có cái đĩa đó thì em cũng là của tôi, thân thể em cũng là của tôi.”

Nói xong hắn cúi người ngậm lấy cánh môi đang run của cô, nhanh chóng cuốn lấy đầu lưỡi của cô mút mạnh.

“Khô .. ưm ... không ...” – Lăng Tịnh Hy chỉ có thể phát ra những âm thanh không rõ ràng, một chút phản kháng cũng không được bởi cả người đã bị

hắn đè chặt.

Bàn tay ma quỷ của hắn từ từ cời từng lớp áo của cô, Lăng Tịnh Hy vô thức khép chặt đùi ngọc, nhưng bị hắn mạnh mẽ kéo ra, vật nam tính nóng bỏng bất ngờ xâm nhập khiến cô đau đớn, Lăng Tịnh Hy ngửa đầu ra sao đón nhận, nước mắt mỗi lúc nhiều hơn.

Từng cái va chạm liên tiếp diễn ra, mà mỗi lần như muốn đẩy cô xuống địa ngục Lăng Tịnh Hy cắn răng chịu đựng nhưng miệng lại vô thức phát ra tiếng rên rỉ mê người ... cô đương nhiên có phản ứng với hắn.

Dù cảm thấy nhục nhã thì đã sao ? trừ khi hắn thỏa mãn cô mới được buông tha, vì thế đành nhắm mắt chấp nhận.

Con kích tình qua đi, cả người cô mềm nhũn nằm dưới sàn gạch lạnh lẽo, mà người đàn ông vừa phát tiết xong như được thỏa mãn.

Vương Vũ Hàn sau khi phát tiết xong cứ ngồi nhìn cô như thế, tâm cảm thấy như bị kim đâm, tay vô thức sờ lên lưng cô, làn da trắng mịn đầy vết xanh đỏ.

“Tôi thích phụ nữ biết nghe lời, em nên biết điều đó ... muốn rời khỏi tôi, vĩnh viễn đừng nghĩ đến ... Lăng Tịnh Hy, trừ khi tôi chán nếu không ... cả đời này em vẫn phải ở bên cạnh của tôi.”

Hắn đứng dậy sửa sang lại quần áo, đi thẳng ra ngoài.

Lăng Tịnh Hy vẫn nằm đó, cô cười khổ.

‘ Đây không phải kết quả cô muốn sao ? nhưng ... trả giá có phải quá đắt không ?’

Bên ngoài phòng, Âu thực Lợi nhàn hạ ngắm nhìn bóng dáng trần trụi của Lăng Tịnh Hy, ánh mắt đố kỵ cùng ghen ghét.

Cô héch mòi cười khinh bỉ, đi đến một góc tường, lấy điện thoại ra ấn số.

“ Là mình đây.”

“ ... ”

“ Thay đổi kế hoạch đi, mình mới phát hiện một chuyện rất thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Sóng gió ập đến

Từ ngày xảy ra chuyện ở tiệm cháo, Lăng Tịnh Hy và Gia Tiểu Mẫn cũng không nói chuyện với nhau, nếu có chạm mặt cũng chỉ lướt qua.

Tình bạn của họ thật sự đã chấm dứt, Lăng Tịnh Hy cũng không oán trách bởi cô hiểu thời gian sẽ khiến Gia Tiểu Mẫn hiểu cô nên cô chỉ im lặng.

Như mọi hôm, cô đến công ty làm việc nhưng vừa bước vào thì mọi người nhìn cô đầy quái dị, cô hơi khó hiểu nhưng chẳng quan tâm đi thẳng lên tầng 67.

Lúc này cả tầng ai nấy đều nhón nháo xem máy tính của họ, khi thấy Lăng Tịnh Hy ai cũng dừng vẻ mặt đầy soi mói, nhìn cô từ đầu đến chân.

Lăng Tịnh Hy nhún máy biu mọi nhìn xung quanh thì mấy cái đầu không an phận cúi xuống, cô khó hiểu lắc đầu đi đến bàn làm việc thì thấy Gia Tiểu Mẫn cũng chết chân dán chặt mắt vào màn hình. Cô rất muốn hỏi tại sao nhưng nhớ lại hai người vẫn chưa giãn hòa nên thôi vậy.

Ngồi xuống bàn mở màn hình lên đã thấy có một tin nhắn Video, cô mở ra xem thì ngây người.

Video trước mặt khiến người xem phải đỏ mặt tía tai, bởi hình ảnh trước mặt là đôi nam nữ đang hoan ái mà nhân vật nữ chính ... là cô.

Hình ảnh tuy hơi mờ ảo như được ai xử lý nhưng nếu ai biết cô thì chắc chắn ai cũng biết người con gái trong đoạn Video này là cô, Vương Vũ Hàn thì đỡ hơn vì hắn xoay lưng về phía máy quay nên không ai nhận ra nhưng còn cô ...

“Hô ... mới sáng sớm đã được xem cảnh nóng như thế ? chắc, chắc ... Tịnh Hy, nhìn cô gái trong đây giống em lắm đó.”

Susan từ sau đi tới, thấy vẻ mặt Lăng Tịnh Hy trắng bệch thì chắc cô gái trong Video là cô ta, chỉ có điều cô vẫn không biết ai to gan dám truy cập mạng vào công ty và đăng Video này lên nhưng thấy cô ta như thế, cô đương nhiên thấy mất lòng.

“Ừm, tuy hình ảnh có mờ một chút nhưng nhìn cũng giống em đó ... Tịnh Hy, công ty trả lương không cao nên em tìm thêm việc để làm sao ?”

Helen phía sau phụ họa, cũng cười đắc chí trong lòng.

Lăng Tịnh Hy mặt xanh mét, tay run rẩy không biết tắt ở đâu thì một bàn tay nhỏ nhắn cầm lấy con chuột tắt đi, Lăng Tịnh Hy ngược nhìn đã thấy Gia Tiểu Mẫn nhìn cô với ánh mắt đau lòng.

“Các cô không có việc để làm sao ?”

Trang Mật Ly đi tới tuy giọng không vui nhưng về mặt hoàn toàn ngược lại, nhìn Lăng Tịnh Hy mỉa mai.

“Dù có vô si đến mức nào, cũng không nên bại hoại như vậy ? đúng là loại hạ đẳng.”

Lăng Tịnh Hy siết chặt nắm tay, cô bật dậy đi vào thang máy, mọi người từ nam lẫn nữ đều nhìn cô với ánh mắt khinh thường, chế giễu, còn xì xầm to nhỏ sau lưng.

Không có tiếng gõ cửa, cô xông thẳng vào thì trước mắt, Vương Vũ Hàn nhàn nhạ ngồi trên ghế còn Âu Thục Lợi ngồi trên đùi hần, quần áo Âu Thục Lợi không chỉnh tề cho thấy cô vào đây không đúng lúc chút nào.

“Không biết gõ cửa sao ?”

Vương Vũ Hàn đẩy Âu Thục Lợi ra, mắt nhìn cô chẳng có nửa điểm vui vẻ, không phải vì cô phá hư chuyện tốt của hần mà vì hơn nửa tháng nay, giữa cô và hần giống như hai tảng băng, dù làm tình hay vô tình chạm mặt cũng vậy.

Giờ cô tự nhiên lại hùng hổ xông vào, không biết phép tắc gì hết khiến hần càng tức giận hơn.

“Tại sao anh lại làm như vậy ?” – Không quan tâm Âu Thục Lợi kể bên đang xem kịch hay, cô lớn tiếng nói.

Vương Vũ Hàn nhíu mày, không hiểu chuyện gì xảy ra. – “ Là chuyện gì ?”

Thấy hần không phản ứng cô đến chỗ bàn làm việc, lấy máy laptop đang mở của hần, đánh vào một địa chỉ sau đó xoay màn hình lại cho hần xem.

Tiếng thờ dóc, tiếng rên rỉ vang lên, Vương Vũ Hàn trừng mắt nhìn hình ảnh trước mặt, hần quay sang nhìn Lăng Tịnh Hy, giọng lạnh đến âm độ.

“Tại sao lại như vậy ?”

Cô hừ lạnh. – “ Anh hỏi tôi ? ... Vương Vũ Hàn, tôi không ngờ anh lại vô si đến thế ? anh đã nói nếu tôi nghe lời thì sẽ không tung nó lên mạng, giờ anh làm vậy là sao ? ... Là vì tôi không nghe lời anh ? hay không thỏa mãn anh nên anh mới làm thế ?”

Nước mắt tuôn xuống hai bên gò má, ướt đầm cả mấy sợi tóc hai bên má, trông cô như đóa hoa bách hợp monh manh trong cơn mưa tầm tã.

Vương Vũ Hàn đứng dậy đi đến trước mặt cô, tim có chút nhói đau, hần gằng giọng. – “ Không phải tôi.”

Cô thở hắt ra, nụ cười mỉa mai.

“Không phải anh ? không lẽ là tôi sao ? không lẽ tự tôi quay lại rồi tung lên mạng ? ... Vương Vũ Hàn, dù tôi có ti tiện cỡ nào cũng không làm ra loại chuyện đê tiện như thế.”

Lúc này hần bỗng nhìn cô với ánh mắt dò xét khiến Lăng Tịnh Hy ngây người, cô chưa xót cười khổ, không muốn nói gì nữa, định đi ra ngoài thì bị kéo lại.

“Nói ... nói với tôi là em không có làm”

“Anh nghĩ là tôi ?” – Cô hỏi ngược lại.

Hần trầm tư suy nghĩ, không phải không muốn tin cô nhưng khả năng đó cũng không nhỏ, có thể vì muốn thoát khỏi hần, cô có thể làm ra chuyện như thế cũng nên.

“Vũ Hàn, anh đang làm Tịnh Hy đau đó.” – Âu thục Lợi đi tới ôm tay hần dịu dàng nói, lờ mờ Lăng Tịnh Hy một cái.

“Mọi chuyện có thể chỉ là hiểu lầm, dù Tịnh Hy có gan bằng trời cũng không dám đâu, hay anh cho người điều tra đi, nếu buột tội vô cớ như thế, Tịnh Hy thật oan ức đó.”

Lăng Tịnh Hy như nghe được chuyện cười, Âu Thục Lợi lại đi nói giúp cô sao ? Nhìn sâu vào đôi mắt Âu Thục Lợi, cô cười lạnh.

Nếu không phải quá quen với con người này thì cô cho rằng cô ta đồi tính, từ mù phù thủy biến thành công chúa bạch tuyết cũng nên.

“Cút đi.” – Vương Vũ Hàn ánh mắt lạnh băng nhìn Lăng Tịnh Hy, phun ra hai chữ.

Lăng Tịnh Hy cũng không do dự, đi thẳng ra ngoài nhưng mới tới cửa thì hần lại lên tiếng.

“Về ngay biệt thự, không có lệnh của tôi, em dám rời khỏi dù chỉ nửa bước, tôi sẽ khiến em hối hận cả đời.”

Lăng Tịnh Hy đi rồi, Âu Thực Lợi lại sáp tới hần, giọng nũng nịu.

“Vũ Hàn, anh đừng giận, không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Đi đi.” – Hần lạnh nhạt nói.

Thấy vẻ mặt hần âm u như thế, Âu Thực Lợi biết thời thế dĩ nhiên không muốn hứng chịu cơn giận của hần, cô hôn nhẹ lên má hần, giọng vẫn ngọt như đường.

“Khi nào cần em cứ gọi, em sẽ đợi anh.”

Hần không nói một câu, đợi Âu Thực Lợi rời khỏi, cả người mệt mỏi ngã dựa vào ghế, tay xoa xoa mi tâm.

Mấy ngày nay hần rất ít được ngủ ngon, công việc cứ luôn gấp trục trặc, lại thêm tổ chức bí ẩn, giở lại đến chuyện của Lăng Tịnh Hy khiến hần đau cả đầu.

Tâm tĩnh lại một chút, hần ấn một dãy số cũng không đợi bên kia lên tiếng đã nói trước.

“Vỹ, trong vòng một ngày mình muốn tất cả Video trên mạng XXX phải biến mất, đừng hỏi lý do vì sao ? cứ làm là được.”

Hần cúp máy, lại ấn một dãy số.

“Ân, cậu tìm người điều tra xem ai đã tung Video trên trang mạng XXX, càng nhanh càng tốt.”

Lại cúp máy, sự việc lần này hần nhất định phải tra cho ra ai là kẻ to gan dám đưa hình ảnh hần lên mạng, nếu thật sự là Lăng Tịnh Hy, hần cũng sẽ không tha thứ.

Là người đàn bà của hần, đang ra phải vui vẻ mới đúng vì sao hết lần này đến lần khác cô cứ muốn đối nghịch với hần, hần có bạc đãi cô sao ?

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên màn hình, bàn tay to lớn siết chặt.

“Lăng Tịnh Hy, đừng để tôi biết là em phản bội tôi nếu không tôi nhất quyết khiến cho em sống không bằng chết.”

Trên sân thượng tòa nhà cao tầng, Lăng Tịnh Hy một thân áo xanh, dáng người mỏng manh yếu ớt đứng trước gió, ánh mắt cô tràn đầy đau khổ cùng bi ai nhìn Gia Tiểu Mẫn một thân áo vàng với đôi mắt đầy đau thương.

Hai người đứng đó rất lâu nhưng không ai nói một câu, cho đến khi nước mắt Lăng Tịnh Hy đột ngột rơi xuống, cô đến trước mặt Gia Tiểu Mẫn, không nói một lời mà ôm chặt lấy cô bạn thân khóc nức nở.

Gia Tiểu Mẫn không ôm Lăng Tịnh Hy chỉ lặng lẽ nghe tiếng khóc của cô, mới đầu cô rất tức giận việc Lăng Tịnh Hy làm tình nhân của Vương Vũ Hàn, họ đã gần nửa tháng không nói chuyện với nhau nếu không nhờ Video kia bị tung lên mạng thì có thể cả đời này cô cũng không muốn nói chuyện với Lăng Tịnh Hy.

“Tại sao lại trở nên như vậy ?”

Gia Tiểu Mẫn đầy nhẹ Lăng Tịnh Hy, thanh tâm có chút đau lòng, ngón tay thon dài lau đi mấy giọt nước mắt còn vưon hai bên má cô.

“Mình bị hại, mình bị ép buộc, mình ... mình không có đường lựa chọn ... Tiểu Mẫn, cậu tin mình không ?”

Một lời nói nhưng bao hàm hết nỗi đau mà cô phải chịu, đương nhiên Gia Tiểu Mẫn cũng hiểu được chỉ là ...

“Mình sẽ tin cậu một lần, kể hết mọi chuyện cho mình nghe đi.”

Lăng Tịnh Hy gật đầu, sau đó kể hết mọi chuyện từ lúc bữa tiệc đính hôn của Mạch Quân Vỹ cho đến việc Video bị tung.

Chỉ như một cơn gió thoảng qua đã có thể kết thúc một câu chuyện buồn.

Gia Tiểu Mẫn nước mắt lưng tròng nhìn người con gái trước mặt, giọng nói nghẹn ngào nói không nên lời.

“Tĩnh Hy, sao cậu không nói cho mình biết ? ... Tĩnh Hy, xin lỗi.”

Cô ôm chầm lấy Tĩnh Hy, nói ra những lời xin lỗi chân thành, cô thật ngu ngốc, sao không chịu nghe Lăng Tĩnh Hy giải thích, sao lại có thể nói ra những lời nói cay nghiệt gây tổn thương đến người bạn thân.

Lag bạn thân lâu năm, cô nên hiểu Lăng Tĩnh Hy là người thế nào, sao có thể làm ra chuyện bại hoại như thế ?... nhưng cô lại không tin, còn nhục mạ Lăng Tĩnh Hy, cô thật ngốc mà.

“Mình thật ngu ngốc ... Tĩnh Hy, cậu chịu nhiều đau khổ như thế, mình là bạn cậu mà chẳng làm được gì, lại còn nhục mạ cậu, mình xin lỗi ... xin lỗi.”

Lăng Tĩnh Hy lắc đầu, lau đi giọt nước mắt vừa rơi xuống, cười đau khổ.

“Là mình không đúng, mình không nên nói dối cậu, không nên kéo cậu vào công ty làm chung, để cậu phải chịu uất ức, mình mới là người xin lỗi mới đúng.”

Không để Gia Tiểu Mẫn chen ngang cô lại nói.

“Tiểu Mẫn, cậu là bạn thân của mình, dù mình có làm bất cứ chuyện gì cậu cũng đừng ghét mình có được không ? mình có nỗi khổ riêng, mong cậu hiểu cho.”

Về thân phận của cô, tuy không biết nói như thế nào nhưng cô vẫn muốn giấu Gia Tiểu Mẫn, những chuyện liên quan đến mạng người, không biết sẽ tốt hơn.

“Mình tin cậu, mình sẽ luôn tin cậu, dù sau này có ra sao, mình vẫn sẽ tin cậu ... Tĩnh Hy, mình sẽ không bỏ rơi cậu, sẽ luôn ở bên cậu vì thế nếu có chuyện gì không vui thì phải nói cho mình biết, được không ?”

Từng lời nói ra đều mang theo chút tia đau xót nhưng cũng xen lẫn chút ít ngọt ngào khiến thanh tâm Lăng Tĩnh Hy được nói lỏng.

“Cám ơn cậu ... cám ơn vì đã tin mình.”

Sau trận khóc ròng thì hai người ngồi xuống băng ghế nhìn về bầu trời trong xanh, Gia Tiểu Mẫn vẫn nắm chặt tay Lăng Tĩnh Hy, giọng lo lắng hỏi.

“Giờ cậu tính sao ? không lẽ cậu muốn cả đời làm tình nhân cho Vương Vũ Hàn, còn Video kia, cậu có biết là ai làm không ?”

“Vũ Hàn từng nói chỉ cần mình ngoan ngoãn nghe lời thì hắn sẽ không đưa Video đó đến tay ba mẹ mình nhưng giờ Video đã bị phát tán mà hắn lại không cho mình đi, còn dọa sẽ làm hại đến ba mẹ, mình cũng rồi lắm.”

Cô ngừng một giây. – “Về Video đó thì không phải cái đĩa mà hắn giữ, bởi hình ảnh đó là mới đây.”

Nói đến đó cô hừ lạnh. – “Kẻ tung ra nó không biết là ngu ngốc hay thủ đoạn quá độc, chỉ là nếu tung ra Video đó, Vũ Hàn dĩ nhiên không bỏ qua cho kẻ làm hắn mất danh dự, hắn nhất định sẽ điều tra ra chân tướng sự thật.”

“Cậu biết là ai sao ?” – Gia Tiểu Mẫn dò hỏi.

Nghe câu nói của Lăng Tĩnh Hy, cô biết chắc cô bạn đã đoán ra ai nhưng sao lại làm như vậy ?

Lăng Tĩnh Hy không nói, cô biết kẻ đó chắc chắn là Âu thực Lợi, bởi người có thể vào phòng của Vương Vũ Hàn, ngoài cô ra chỉ có thể là cô ta, Vương Vũ Hàn muốn tung Video hạ nhục cô thì hắn có thể dùng đĩa cũ chứ không quay đoạn mới như thế, trừ khi trong tay hắn không có cái đĩa nào mà thôi.

Nhưng nó lại không có khả năng.

“Còn ba mẹ cậu ? cậu tính sao ? mình nghĩ chắc họ đã thấy rồi.”

Gia Tiểu Mẫn lại hỏi, Video bị tung lên mạng thì chắc không phải mình công ty có, phạm vi rộng hơn nhiều.

“Việc gì tới sẽ tới, mình sẽ tìm cách giải thích với họ, cậu an tâm.”

“Còn Thiếu Phong ?” – Gia Tiểu Mẫn lại hỏi.

Thật ra nếu ngay từ đầu Lăng Tĩnh Hy nói cho Vương Thiếu Phong biết thì có phải mọi chuyện sẽ không rồi đến thế này không nhưng mà hắn ta biết thì sẽ như thế nào ? ... có phải sẽ đau khổ hơn không ?

Thấy Lăng Tĩnh Hy không trả lời mình, Gia Tiểu Mẫn cũng im lặng nhìn về phía trước, mọi chuyện cứ phải chờ vậy ? nếu họ may mắn chắc sẽ vượt qua được thôi.

Về đến Nguyệt Thụ, Vương Vũ Hàn lên thẳng lầu hai, hôm nay hắn thật nhứt đầu bởi một số đối tác tự dung hủy hợp đồng, không lý do, không cần bồi thường ... Mặc dù thể lực hắn lớn nhưng tổ chức bí ẩn kia ra tay nhanh như thế, hắn và Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vỹ trở tay không kịp.

Giờ phải đợi tìm được trụ sở của chúng mới có thể thờ phào nhẹ nhõm nhưng hơn cả tháng trời, một số thuộc hạ của hắn đều một đi không trở về, mà tin tức lại biến động không ngừng, hắn thật cảm thấy mệt mỏi.

Mới đến cửa phòng, thanh âm mà hắn muốn nghe nhất vang lên, hình như cô đang nói chuyện điện thoại, hắn tính bước vào nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Lăng Tịnh Hy.

“Chỉ là hiểu lầm thôi, cô gái trong Video đó không phải con.”

Thì ra là đang nói chuyện với ba mẹ, hắn lại không bước vào mà đứng đó như không muốn phá vỡ bầu không khí gia đình của cô.

“Người giống người thôi mà mẹ, con gái mẹ làm sao lại làm ra chuyện bại hoại đó được chứ .”

Nói tới đây cô đưa mu bàn tay lên cắn mạnh để giảm đi tiếng nức nở của cô.

Nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của cô, Vương Vũ Hàn cảm thấy tâm cơ rút lại, cảm giác khác lạ chưa từng thấy trong lòng khiến hai tay siết chặt như muốn kiềm nén cái gì đó.

“Con không sao hết, mẹ yên tâm”

“ ... ”

“Vâng, con sẽ chăm sóc mình thật tốt.”

“ ... ”

“Con biết rồi, khi nào tốt nghiệp con sẽ qua sống cùng bố mẹ.”

“ ... ”

“Vâng, ba mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe, con cúp máy đây.”

Cố hết sức ấn nút tắt điện thoại, lau đi mấy giọt nước mắt vừa nhìn lên đã thấy bóng dáng Vương Vũ Hàn trước cửa, vẻ mặt hắn y như sát thủ, âm u, lạnh lẽo, còn mang theo vài tia bức người.

Hắn đi đến chỗ cô, nâng cằm cô lên. – “Em muốn bỏ đi.”

“Tôi vì nó mà ở lại bên cạnh anh, bây giờ nó đã bị tung ra, đương nhiên tôi cũng hết nhiệm vụ.” – Giọng cô không buồn không vui khác hẳn vẻ mặt bi thương khi nãy.

“Tôi nói gì em đã quên rồi sao ? không có cái đĩa đó em vẫn là của tôi ... hơn nữa ...” – Hắn siết chặt cằm cô khiến cô phải nhú mày.

“ ... Video đó không phải tôi làm ”

“Anh còn muốn tiếp tục tra tấn tôi như thế nào nữa đây ?”

Lăng Tịnh Hy nhìn chăm chú khuôn mặt cương nghị của hắn , nở nụ cười khổ.

“Dù là ai đi nữa thì nó cũng bị phát tán khắp thế giới, mọi người đều biết tôi hèn hạ đến mức nào ... như vừa rồi, mẹ tôi cũng hỏi về Video đó, anh có biết ba tôi suốt lên con đau tim không ?”

Một giọt nước mắt chợt rơi xuống bàn tay to lớn của hắn, hắn mím chặt môi thu tay lại như sợ phải chạm vào nước mắt của cô.

“Thân thể của tôi anh vẫn chưa chán sao ? ... được, vậy làm một lần, làm đến khi nào anh cảm thấy chán thì thôi.”

Thấy hắn im lặng, cô đứng dậy, ngón tay thon dài trắng mịn, đưa đến trước ngực, cởi từng cúc áo một mà Vương Vũ Hàn cũng không bảo cô dừng lại, hắn chỉ đứng nhìn không chớp mắt.

Áo sơ mi, váy ngắn, áo lót và cuối cùng là chiếc quần lót, từng cái rơi xuống nền gạch lạnh lẽo, Lăng Tịnh Hy cứ thế không mảnh vải che thân đứng trước mặt Vương Vũ Hàn.

Từng đường cong tuyệt mỹ, làn da trắng mịn, mái tóc nay đã dài che đi bầu ngực tròn trịa kia, khiến cô như đóa hoa quỳnh đang nở rộ, đáng vẻ động lòng người như thế, khiến bao kẻ nhìn thấy phải si mê nhưng ...

Về mặt không còn tia cảm xúc như ý muốn buông xuôi tất cả khiến hắn không thể chạm vào nếu là lúc trước hắn nhất định sẽ hung hãn muốn cô ngay

nhưng giờ ... một chút dục vọng cũng không có.

Hắn hít thật sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Khi nào có kết quả, thì em sẽ được ra khỏi biệt thự nhưng ... rồi khỏi tôi, thì đừng nghĩ đến ... bỏ ngay cái suy nghĩ ngu xuẩn này đi.”

Ánh mắt trong veo không chút lay động như muốn bức điên hắn, cô lại chẳng nghe lọt tai câu nào sao ?

“Em đừng quên, bên cạnh ba mẹ em, vẫn có thuộc hạ của tôi giám sát.”

Hắn xoay người đi ra tới cửa, giọng lẩm bẩm chỉ mình hắn nghe.

“Ồ lại bên cạnh tôi ... không được sao ?”

Trong phòng trở nên yên tĩnh, Lăng Tịnh Hy chậm rãi mặt lại đồ, sau đó cầm điện thoại ấn dãy số quen thuộc, bên kia vừa kết nối được, cô đã lên tiếng.

“Là con đây, hôm nay ba và mẹ có thấy Video gì trên mạng không ?”

“Không có ... có việc gì vậy Tịnh Hy ?” – Bên kia, An Tuệ khó hiểu hỏi.

“Không có gì đâu mẹ ? tại có chút việc thôi nhưng không quan trọng, ba mẹ vẫn khỏe chứ ạ ?” – Cô trều mến nói.

“Vẫn khỏe con ạ, làm ăn cũng tốt lắm ... À, khi nào tốt nghiệp thì con tranh thủ qua đây sống chung với ba mẹ nghe chưa ? ba và mẹ rất nhớ con.”

“Vâng, con biết rồi nhưng khi nào con làm xong chuyện thì sẽ bay sang đó.”

Cô dừng một chút, suy nghĩ nói tiếp.

“Mẹ à, dù sau này có chuyện gì xảy ra, ba và mẹ cũng đừng đau lòng vì con, có được không ?”

“Tịnh Hy à ?” – An Tuệ chưa nói câu tiếp theo thì Lăng Tịnh Hy đã chen ngang.

“Mẹ yên tâm, con làm gì cũng có cân nhắc, con chỉ lo cho ba và mẹ thôi.”

“Tuy mẹ không biết con sẽ làm gì nhưng mong con được bình an vô sự.”

“Con biết rồi ... thôi con cúp máy đây, mai một mẹ con mình sẽ nói chuyện nhiều hơn.”

“Ừm, vậy con ngủ sớm đi ... ngủ ngon, Tịnh Hy.”

Cúp máy xong, cô đi đến cửa sổ sát đất ngắm nhìn bầu trời đen ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Kết quả là cơn ác mộng

Hai tuần trôi qua trong yên ắng, Lăng Tịnh Hy bị giám sát 24 giờ, không cho ra khỏi biệt thự nhưng cô không bận tâm, chỉ có điều tháng sau là tốt nghiệp mà cô cứ nghĩ thế này vậy làm sao tốt nghiệp được.

Thấy thật buồn cười, chuyện lớn không lo lại lo chuyện nhỏ.

Thờ dài một hơi tiếp tục dùng bữa tối, mấy ngày nay Vương Vũ Hàn cũng về biệt thự nhưng không chạm đến cô, chỉ về lấy vài thứ rồi đi ngay, cô không biết hắn đã điều tra được gì chưa ? chỉ mong mọi việc sẽ êm đẹp.

“Cô Tịnh Hy, Vương tiên sinh bảo chúng tôi đến đón cô.”

Lăng Tịnh Hy ngược nhìn hai vệ sĩ cường tráng trước mặt, vest đen đầy nam tính cộng thêm khuôn mặt anh tuấn không kém diễn viên, làm vệ sĩ có phí quá không ? nhưng tên Vương Vũ Hàn này cũng biết chọn người đấy chứ ?

Lăng Tịnh Hy gật đầu đứng dậy đi theo họ lên xe, cũng không hỏi họ đưa cô đi đâu, chỉ biết khi đến nơi lại là quán Bar Ảo Cự.

Tầng cao nhất.

Vừa bước vào trong, Lăng Tịnh Hy cảm thấy bầu không khí rất ngột ngạt, Vương Vũ Hàn ngồi đó cùng Âu Thục Lợi, vẻ mặt lại giống như cái ngày ở phòng làm việc của hắn, chỉ khác một chút là quanh người hắn tại tản ra tia chết chóc khiến cô không dám tiến lại gần.

Âu Thục Lợi môi cong theo đường tuyệt đẹp, tay ôm chặt cánh tay rắn chắc của Vương Vũ Hàn, nhìn Lăng Tịnh Hy đầy khiêu khích.

Lăng Tịnh Hy cũng không quan tâm, lại nhìn bên phải thì thấy hai người đàn ông một mập một gầy, nhìn y như số 10 đang quỳ, cô hiểu ngay chắc đã tìm ra manh mối nên mới bảo cô đến.

Thở dài nhẹ nhõm bước tới nhưng không khí có gì rất lạ khiến cô hơi lo lắng.

“Là ai sai các người đưa Video đó lên mạng?” – Giọng nói trầm thấp nhưng lại khiến hai tên đang quỳ run rẩy muốn ngất đi.

“Vương ... vương tiên sinh, chúng tôi không cố ý, vì cô ta nói là người đàn bà của ngài, còn nói nếu không nghe theo thì sẽ giết chúng tôi, chúng tôi bắt đất dĩ nên mới ...”

“Là ai?” – Giọng hắn cao lên khiến tên mập vừa mới lên tiếng muốn tè ra quần, tên ốm thấy vậy bèn lên tiếng trước.

“Tôi không biết cô ta, chỉ biết cô ta có đôi mắt nâu đen, tóc dài hơn vai, trong cũng xinh đẹp lắm ... Vương tiên sinh, ngài muốn tôi nói gì tôi sẽ nói hết, không giấu ngài đâu nhưng tôi thật sự không biết cô ta là ai?”

“Là cô ta phải không?”

Vương Vũ Hàn chỉ tay về phía Lăng Tịnh Hy đang ngây ngốc không hiểu tên gnom nói gì thì thấy hắn chỉ tay về phái cô, lòng cô trở nên lạnh băng.

Tên gnom quay lại nhìn chăm chú, sau đó cúi đầu yếu ớt nói.

“Vâng, là ... là cô ta.”

“Anh nói dối.” – Lăng Tịnh Hy hét lớn phản kháng, tay siết chặt nhìn tên gnom.

“Tôi chưa bao giờ gặp anh, tại sao đổ oan cho tôi?” – Lại nhìn Vương Vũ Hàn.

“Tôi không có làm.”

Đôi mắt đầy tơ máu đỏ cho thấy hắn rất tức giận nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong veo có chút ướt át của cô, chưa kịp lên tiếng thì Âu Thục Lợi đã nói.

“Tịnh Hy, chị không nghĩ em lại có thể làm như vậy? chị thấy Vũ Hàn có bạc đãi gì em đâu? em muốn gì mà không được? sao lại làm ra cái loại chuyện hạ đẳng này chứ?”

Nghe xong những lời đó, Lăng Tịnh Hy mới biết mình hoàn toàn sập bẫy, thì ra mục đích cô ta nói tốt cho cô cũng chỉ chờ đến giây phút này, cũng khỏi phải chấp vắn hai tên kia làm chi, bởi chắc hai tên này đã bị cô ta mua chuộc.

Lăng Tịnh Hy cười khở nhưng suy cho cùng người quyết định không phải Vương Vũ Hàn sao? mà hắn ...

Nhìn Vương Vũ Hàn ngồi đó, lúc này vẻ mặt hắn như ma vương hiện hình, toàn thân tỏa ra sự tàn nhẫn cùng ánh mắt mỗi lúc lạnh lẽo hơn, cô biết với thái độ đó ... cô chết chắc.

Vậy là mọi nỗ lực của cô coi như công cốc, thì ra người đàn ông này vẫn là ma quỷ, dù mê luyện thân thể cô thì sao? ma quỷ vẫn là ma quỷ, một khi chạm đến điều cấm kỵ của hắn, chết vẫn còn quá ư là nhẹ nhàng.

“Không muốn giải thích gì nữa sao? – Hắn nhàn nhạt nói.

“Anh muốn như thế nào thì là như vậy đi.” – Cô vô lực nói, sau đó xoay rời đi nhưng bị hai vệ sĩ giữ lại.

Vương Vũ Hàn từ sau đi tới, tay siết chặt cầm cô nâng lên.

“Cuộc đời tôi ghét nhất ai phản bội tôi ... Lăng Tịnh Hy, cô thật to gan.”

Cô cười lạnh. – “Chuyện tôi gạt anh còn rất nhiều, anh có muốn nghe không?”

Vương Vũ Hàn muốn nói gì đó nhưng Âu Thục Lợi lại chen ngang.

“Vũ Hàn, em thấy Tịnh Hy còn nhỏ không hiểu chuyện, hay anh tha cho em ấy lần này đi, bắt quá cho em ấy một bài học là được rồi.”

Nghe xong lời của Âu Thục Lợi, hắn bỗng nhếch môi cười tà mị.

“Đem cô ta đi.”

“Vương tiên sinh còn hai tên này thì sao ?” – Một vệ sĩ lên tiếng.

“Vũ Hàn, hai người này bị ép buộc nên mới làm thế, anh niệm tình em tha cho họ đi, em đảm bảo họ sẽ không có lần thứ hai đâu ?”

Âu Thục Lợi nũng nịu cầu xin, cô cũng muốn diệt trừ hai tên này nhưng nếu làm ngay thì hai tên này sẽ khai bậy vì thế đợi giải quyết xong chuyện của Lăng Tĩnh Hy mới âm thầm xử lý bọn họ sau.

Vương Vũ Hàn không lên tiếng, xoay người bước đi, Âu Thục Lợi thở phào nhẹ nhõm lại liếc họ một cái rồi đi theo sau hần.

Dưới tầng hầm của Áo Cù

Có thể nói bên trên trống lẹ bao nhiêu thì dưới này tồi tàn bấy nhiêu.

Lăng Tĩnh Hy lần đầu biết nơi đây có tầng hầm, nhìn xung quanh khiến cô muợn ói bởi nơi đây thật dơ bẩn, còn có những tên vớ vẩn mặt man rợ đáng sợ có khắp nơi, thấp cổ, mập cổ, ốm cổ, lùn cổ, không nguyên vẹn cũng có.

Bọn họ thấy Vương Vũ Hàn thì cúi đầu cung kính, sau đó một tên mập mập tiến tới cần trọng nói.

“Không biết ngọn gió nào đưa Vương tiên sinh ghé thăm anh em nhà chúng tôi.”

Vương Vũ Hàn mặt lạnh băng không nói, nhìn hai tên vệ sĩ như ra hiệu.

Hai vệ sĩ bỗng lùi Lăng Tĩnh Hy thấy trước mặt tên mập rồi lui xuống.

“Các người đạo này vất vả rồi vì thế muốn tặng cho các người một món quà nhỏ ... chơi vui vẻ một chút.”

Lăng Tĩnh Hy chấn kinh nhìn người đàn ông trước mặt.

‘ Hần đang nói gì thế ?’

Tên mập thấy mỹ nhân ngồi dưới đất, lòng cũng nao nao, lúc trước Vương Vũ Hàn cũng quăng vài cô xuống nhưng chẳng mỹ lệ như lần này, chỉ nhìn sơ thôi cũng khiến đàn ông nổi thú tính.

Tên mập cười nham nhở, cúi đầu trước Vương Vũ Hàn.

“Vương tiên sinh thật hào phóng, xin ngài đừng lo, tôi sẽ chăm sóc tốt tiểu mỹ nhân này.”

Tên mập dùng ánh mắt thèm nhõ dãi nhìn Lăng Tĩnh Hy, đá mắt mấy tên đàn em bảo họ cùng góp vui.

Lăng Tĩnh Hy hoảng sợ bật dậy muốn chạy nhưng bị hai tên vệ sĩ đẩy ngược lại làm cô ngã vào mấy tên thối tha phía sau ?

Ánh mắt hoảng sợ nhìn Vương Vũ Hàn như cầu cứu.

“Vương Vũ Hàn, anh không có quyền đối với tôi như vậy ... Á ...”

Cả người bị đè xuống, váy áo bị xé toạc, Lăng Tĩnh Hy khóc thét lên nhưng Vương Vũ Hàn chỉ lạnh lùng quăng một câu.

“Tôi đã từng nói, phản bội tôi sẽ không có kết cục tốt, Lăng Tĩnh Hy, là do cô tự gây ra mà thôi.”

Váy áo sắp bị xé hết, cô xoay người giơ tay cào vào mặt tên mập.

“Bốp.” – Tên mập tức giận tát Lăng Tĩnh Hy, cô choáng váng nằm dưới đất.

Vương Vũ Hàn nhíu mày, trong vô thức tiến lên một bước thì Âu Thục Lợi lại kéo tay hần.

“Vũ Hàn, chúng ta lên trên đi, nhìn cảnh này chỉ làm bẩn mắt anh thôi.”

Âu Thục Lợi muốn kéo hần đi nhưng Lăng Tĩnh Hy lại lên tiếng, giọng cô điềm tĩnh đến đáng sợ.

“Vương Vũ Hàn, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Vương Vũ Hàn sau khi nghe xong, mày nhíu chặt, lại nhìn tình cảnh trước mặt, hần như bình tĩnh, hất tay Âu Thục Lợi ra muốn đi về phía trước nhưng ...

“Dừng lại.” – Giọng nói nam tính lạnh lùng vang lên khiến mọi động tác của mấy tên man rợ cũng đóng băng.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy Mạch Quân Vỹ mặt tối sầm đi tối, phía sau là Vu Tử Băng và Gia Tiểu Mẫn.

“Buông cô ấy ra.” – Mạch Quân Vỹ đã lên tiếng dĩ nhiên họ không dám làm trái, chỉ là người ra lệnh cho họ còn đứng đằng kia mà tên này mạnh hơn Mạch Quân Vỹ nhiều.

Thấy không ai nghe theo mình, hấn rút súng chỉ về phía họ.

“Đừng bắt tôi lặp lại lần thứ hai.” – Mạch Quân Vỹ nhấn mạnh từng chữ.

Bọn họ thấy súng chĩa vào mình, đương nhiên buông ngay, mạng sống vẫn quan trọng hơn mỹ nhân nhiều.

Gia Tiểu Mẫn cùng Vu Tử Băng chạy nhanh tới chỗ Lăng Tịnh Hy, lúc này quần áo cô đã bị xé nát, Gia Tiểu Mẫn đau lòng cởi áo khoát che lại tấm lưng trần của cô, giọng chua xót.

“Tịnh Hy, cậu không sao chứ ?”

Lăng Tịnh Hy vẫn không nói một lời, đôi mắt hoảng loạn nhìn xa xăm, thân người run rẩy, nước mắt ùy khuất đột nhiên rơi xuống.

Vu Tử Băng thấy cảnh tượng đó cũng đau lòng, nếu không phải Gia Tiểu Mẫn gọi cho cô thì cô không biết Lăng Tịnh Hy sẽ trở thành cái dạng gì rồi, tuy tiếp xúc với cô bé không lâu nhưng đối với Lăng Tịnh Hy, cô có cảm giác quen thuộc giống như người thân và cũng nhờ Lăng Tịnh Hy nhiều lần an ủi nên cô mới có dũng khí ở bên cạnh Mạch Quân Vỹ dù hai người bọn họ vẫn còn nhiều lá chắn.

Tay siết chặt, đôi mắt như bốc lửa nhìn Vương Vũ Hàn, cô lạnh giọng.

“Vương tiên sinh, tôi không biết Tịnh Hy đã đắc tội gì ngài nhưng đối xử với một cô gái như thế, ngài có phải đàn ông hay không ?”

“Vỹ, con báo con của cậu không an phận, cậu nghĩ mình nên xử trí ra sao đây ?”

Wương Vũ Hàn không trả lời Vu Tử Băng mà nhìn Mạch Quân Vỹ hỏi.

Mạch Quân Vỹ thờ dài, không phải hấn muốn xen vào nhưng giữa bạn và tình hấn đương nhiên chọn tình, với lại một phần là vì Lăng Tịnh Hy.

“Hàn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

“Cậu đã xem qua Video đó thì phải biết ? ... cô ta là kẻ tung nó lên.”

“Cái gì ?” – Mạch Quân Vỹ, Vu Tử Băng và Gia Tiểu Mẫn đều sửng sốt, họ cứ nghĩ mình nghe lầm.

“Tịnh Hy không làm chuyện đó.” – Gia Tiểu Mẫn hét lên nhưng sau đó run rẩy bởi khí thế bức người của Vương Vũ Hàn.

“Nhân chứng, vật chứng đều có, cô ta cũng nhận tội rồi.” – Hấn lại nói, ánh mắt xoẹt qua tia chết người nhìn Lăng Tịnh Hy.

Hấn không muốn tin vào sự thật nhưng cô cũng đã thừa nhận không phải sao ? vì sao phải dùng thủ đoạn đê tiện đó ? Ở bên cạnh hấn đáng sợ hơn tung Video đó lên mạng hay sao ?

Vu Tử Băng nhìn Lăng Tịnh Hy lúc này như người vô hồn, cứ như xung quanh xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến cô vậy.

Vu Tử Băng thờ dài. – “Vương tiên sinh, tôi tin Tịnh Hy sẽ không làm thế, ngài nên điều tra lại đi.”

“Sự thật trước mắt, vì sao phải điều tra lại ... Tử Băng à, cậu đừng thấy cô ta như thế mà làm, bụng dạ rất thâm độc đó.”

“Hừ ... Thực lợi, bụng dạ Tịnh Hy có thâm độc thì đã sao ? cũng không bằng người khẩu Phật tâm xà.”

Vu Tử Băng lạnh lùng nói với Âu Thực Lợi, nhìn sang Vương Vũ Hàn.

“Vương tiên sinh, tôi sẽ chứng minh Tịnh Hy là vô tội, ngài cho tôi một tuần, sau một tuần, tôi sẽ cho ngài câu trả lời, nếu thật là Tịnh Hy làm, tôi tình nguyện cùng em ấy chịu phạt nhưng ... nếu không phải em ấy làm thì ngài phải cho em ấy một sự công bằng, không những thế còn phải xin lỗi em ấy, ngài thấy sao ?”

“Tử Băng, vì con nhỏ hạ tiện đó mà cậu làm thế có đáng không ? mình thấy ...”

Âu Thực Lợi khó chịu cùng lo sợ đan xen, cô không muốn tiếp tục điều tra nên phản đối nhưng ai ngờ Vu Tử Băng lại chen ngang.

“Lo cho mình trước đi ... Âu Thực lợi, người ta nói làm việc xấu ắt sẽ gặp quả báo, ông trời luôn luôn có mắt mà.”

Âu Thực Lợi nuốt nước bọt, liếc nhìn Vương Vũ Hàn nhưng hấn vẫn im lặng.

Không lâu sau, hấn cũng lên tiếng. – “Được ... tôi cho cô một tuần.”

Nhìn sang Lăng Tịnh Hy. – “Đưa cô ta đi.”

“Tịnh Hy sẽ sống cùng tôi trong thời gian này.” – Vu Tử Băng lên tiếng.

“Không được.” – Hấn dứt khoát.

“Vương tiên sinh, tôi chỉ muốn đảm bảo an toàn cho Tịnh Hy, nếu lỡ có ai đó không an phận mà làm bậy thì sao ?” – Vu Tử Băng nói mập mờ.

“Hàn, mình bảo đảm Tịnh Hy sẽ không chạy trốn được đâu.”

Mạch Quân Vũ này giờ y như pho tượng rớt cuộc cũng chen vào một câu, hấn vẫn muốn cuộc sống bình yên nha.

Vương Vũ Hàn vẫn nhũn mày, nhìn Lăng Tịnh Hy ngây ngốc ngồi đó, hấn hừ lạnh xoay người bỏ đi, Âu Thực Lợi tuy hơi lo sợ nhưng cũng trấn an mình rồi chạy theo hấn.

“Tịnh Hy, về thôi.”

Gia Tiểu Mẫn đỡ Lăng Tịnh Hy đứng dậy nhưng cô không đủ sức, xém té ngã thì có người đỡ cô, xoay mặt nhìn thì thấy Dương Nghị, cô hất tay hấn ra, mắt bốc lửa.

“Hỗn đản.”

Bỏ hai chữ cho Dương Nghị, cô xoay lại muốn đỡ Lăng Tịnh Hy nhưng cô nàng đã được Mạch Quân Vũ bế lên cùng Vu Tử Băng đi về phía trước, cô tức tốc chạy theo.

Dương Nghị phía sau lắc đầu. – ‘Lại thêm một cái tên mới.’

Tại nhà trọ của Lăng Tịnh Hy, Vu Tử Băng cùng Gia Tiểu Mẫn ân cần chăm sóc giúp Lăng Tịnh Hy mặc quần áo mới rồi vỗ về cô ngủ.

Lúc đầu Vu Tử Băng muốn dẫn Lăng Tịnh Hy về biệt thự của cô và Mạch Quân Vũ nhưng cô nàng lại muốn về nhà trọ, hết cách ... đành phải nghe theo cô.

“Tối nay em sẽ ngủ lại với Tịnh Hy, chị Tử Băng, chị về trước đi.”

Vu Tử Băng thờ dài. – “Chị cũng muốn ở lại nhưng không được ... Vậy e, ở lại chăm sóc Tịnh Hy, chị sẽ cho vài vệ sĩ bảo vệ hai người nhưng còn gia đình em ? không sao chứ ?”

“Chị an tâm, họ hiện tại sống ở quê, em thì ở trọ cùng bạn, em nói với cậu ta một tiếng là được.” – Gia Tiểu Mẫn giải thích.

Mới đầu cô muốn ở trọ cùng Lăng Tịnh Hy nhưng vì cô bạn kia cũng thân, lại chiều cô cô rất nhiều nên cô không nỡ bỏ rơi bạn ấy nhưng giờ chắc phải dọn qua đây sống luôn quá.

“Cũng tối rồi, chị về đây.” – Nhìn Lăng Tịnh Hy một cái, cô lắc đầu.

“Nếu em ấy tỉnh lại thì an ủi một chút.”

Gia Tiểu Mẫn gật đầu, rồi tiễn Vu Tử Băng ra cửa, sau đó quay vào phòng, nằm lên giường với Lăng Tịnh Hy, tay cô ôm chặt cô bạn thân, hai người cùng đi vào giấc ngủ say.

Bóng tối, xung quanh chỉ có sương mù cùng mùi hôi thối khiến Lăng Tịnh Hy muốn ói, cô biết đây là giấc mơ nhưng không tài nào tỉnh lại được vì thế cứ tiếp tục đi về phía trước.

Đi mãi, đi mãi cũng thấy được bóng ai kia, cô đến gần thì mắt sáng lên.

“Ba, mẹ, tiểu Minh.”

Trong mơ cô gặp được cha mẹ cùng em trai, cô vui mừng chạy đến thì thấy họ một thân đầy máu me, họ nhìn cô với ánh mắt đầy căm phẫn.

“Tịnh Hy, tại sao không giết Vương Vũ Hàn trả thù cho ba mẹ ?”

Giọng cha cô âm lãnh đến mức khiến cô cũng run sợ, chưa kịp lên tiếng thì mẹ cô lại ôm chặt vai cô lắc mạnh.

“Con quên báo thù cho ba mẹ sao ? Tịnh Hy, đồ bất hiếu này.”

“Không, con không có quên, con đã lên kế hoạch rồi, chỉ là gấp chút rắc rối thôi nhưng ba mẹ tin con, con sẽ cố gắng, con sẽ khiến hấn phải đau khổ, con sẽ khiến hấn phải rơi xuống vực sâu không thấy đáy, ba mẹ tin con đi.”

Cha và mẹ cô từng bước tới gần cô, máu từ trong miệng, từ mắt, mũi, cả cánh tay đều là máu, da thịt họ như tan ra mà chảy xuống khiến Lăng Tịnh Hy hoảng sợ mà lùi lại từng bước.

“Tịnh Hy, giết nó đi, giết tên đã cưỡng bức con, giết tên đã đánh chết ba con, giết tên đã bóp chết em trai con, giết tên đã khiến mẹ con phải chết thảm, giết đi ... giết Vương Vũ Hàn đi ... giết đi.”

“Aaaaaa.....”

Lăng Tịnh Hy hét thất thanh, cô bật dậy, cả người đầy mồ hôi, Gia Tiểu Mẫn bị cô làm giật mình cũng tỉnh giấc, thấy Lăng Tịnh Hy như thế, lòng càng thêm đau.

Cô ôm Lăng Tịnh Hy vào lòng an ủi.

“Tịnh Hy, không sao rồi, mọi việc ổn rồi, cậu đừng lo, chỉ là ác mộng thôi mà.”

Gia Tiểu Mẫn cứ nghĩ Lăng Tịnh Hy nằm mơ thấy cảnh bị làm nhục nên ra sức an ủi, cô không biết cô nàng lại thấy cảnh còn ghê rợn hơn nhiều.

Nước mắt lại rơi xuống nhưng nó mang theo sự phẫn nộ cùng căm hận, lạnh lẽo cùng thù hận đan xen, cô ôm chặt Gia Tiểu Mẫn, đôi mắt xoẹt tia ác độc.

Trong phòng, hai cô gái ôm nhau, nước mắt rơi như suối chảy nhưng họ không biết ở bên ngoài, tại một góc nhỏ, một chiếc xe màu đen bóng huyền bí nằm đó từ bao giờ.

Người đàn ông trong xe chậm rãi hút thuốc, vẻ mặt đầy mệt mỏi cùng suy tư.

Không hiểu vì sao hấn lại chạy đến đây, càng không hiểu vì sao lại lo lắng khi nghe tiếng cô hét lên ... cô gặp ác mộng sao ?

Vương Vũ Hàn cảm thấy thật nực cười, vừa rồi hấn rất tuyệt tình khi đối xử với cô như thế nhưng khi về nhà hấn lại không có hứng thú với bất kỳ điều gì, ngay cả việc Âu Thực Lợi lừa thế trước mặt hấn cũng vậy.

Trong đầu lúc đó lại là bóng dáng của Lăng Tịnh Hy, đáng lẽ hấn phải ghét cô mới đúng nhưng vì sao lại quan tâm ?

Xoa xoa mi tâm, hấn thật sắp bị cái suy nghĩ này làm cho phát điên ... chân nhún mạnh ga, xoay bánh lái, cho xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nguồn đang cập nhật

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Dịu dàng trong đêm

Thời tiết hôm nay rất tốt, bầu trời trong xanh không một gợn mây nhưng lại trái ngược với thời tiết trong phòng trọ, vừa âm u, ẩm đạm.

Lăng Tịnh Hy về mặt không chút huyết sắc ngồi trước bàn ăn, vẻ mặt mệt mỏi cho thấy cô thiếu ngủ trầm trọng.

Gia Tiểu Mẫn thờ dài, cầm đũa chọc vào miếng thịt, chọc mắt lóc lên.

“Tĩnh Hy à, mình muốn ăn sườn xào chua ngọt, hôm nay cậu nấu cho mình ăn đi.”

Gia Tiểu Mẫn cảm thấy Lăng Tĩnh Hy nên ra ngoài giải khát, chứ ở trong nhà hoài sẽ thấy u uất nhớ đến chuyện cũ thì không hay.

“Ừm, chiều mình sẽ đi siêu thị mua đồ về nấu.” – Cô nhẹ giọng nói, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Gia Tiểu Mẫn nắm tay cô an ủi. - “Chuyện rồi cũng sẽ qua, cậu cứ như vậy sẽ khiến mọi người lo lắng thêm đó.”

Cô cười nhạt, gật đầu, lại cúi xuống ăn tiếp.

“Được rồi, mình đi làm đây ... À, cái này, cậu cầm lấy mà đi chợ.”

Gia Tiểu Mẫn cầm ít tiền đưa cô, Lăng Tĩnh Hy chau mày nhưng nghĩ giờ trong túi không có một xu, tiền cùng thẻ đều ở trong Nguyệt Thụ, cô đành nhận lấy.

Bất chợt nhớ gì đó, cô lên tiếng.

“Sắp tốt nghiệp rồi nhưng mình lại xảy ra chuyện, không biết có ảnh hưởng gì đến cậu không?”

“Yên tâm, mình thì không sao, chỉ sợ Vương Vũ Hàn không biết có cho cậu tốt nghiệp hay không nữa?” – Gia Tiểu Mẫn nói dối không chớp mắt.

Từ lúc Video tung ra, cô cũng bị dòm ngó nhưng họ không thẳng mặt mĩa mai vì ít nhất họ cũng không nói lại cô, tốt nghiệp hay không có sao? người cô lo lắng vẫn là Lăng Tĩnh Hy, sợ tên kia không cho cô nài một con đường sống đó thôi.

“Mình đã không còn bận tâm gì nữa, chỉ cần ba mẹ bình an là được.”

Chỉ cần Vu Từ Băng điều tra được kẻ kia thì mọi chuyện vẫn có thể cứu vãn nhưng nếu thủ đoạn của Âu Thực Lợi cao tay hơn thì ... trừng phạt là điều không tránh khỏi nhưng cô vẫn mong hắn có thể tha cho cha mẹ Lăng.

Gia Tiểu Mẫn đi xong, Lăng Tĩnh Hy bắt đầu dọn dẹp mọi thứ trên bàn, rửa chén, lau nhà, dọn dẹp hết mấy thứ bụi bặm từ trong ra ngoài.

Tổng vệ sinh xong nhà cửa trông thật sạch sẽ ngăn nắp, nhìn lên đồng hồ thì giật cả mình, mới đó đã 4 giờ rồi sao?

Hối hả lấy túi sách vội vàng đi siêu thị mua đồ làm bữa tối.

Trời đã chuyển sang xuân, mấy cành cây khô giờ cũng đã đâm chồi, thời tiết cũng ít lạnh hơn, trên đường mọi người vẫn tấp nập tới lui.

Lăng Tĩnh Hy tay sách túi lớn thong thả đi về, cô cũng muốn đón Taxi cho nhanh nhưng giờ phải tiết kiệm nên đành đi bộ, quãng đường từ siêu thị về đến nhà trọ chỉ mất 20 phút, coi như đi tản bộ vậy.

Đang đi nửa đường thì bị người khác đụng té, cô ngã xuống nhưng người kia không đỡ cô mà đi luôn, bộ dạng lại rất gấp nên cô cũng không kêu la làm gì.

Cái túi lớn bị rách khiến mấy trái cà lăn lóc, cô lấy áo khoát thắt phía sau lưng y như tạp dề, rồi bắt đầu nhặt mấy quả cà chua, đầu cảm cúi nhặt hết quả này đến quả khác cho đến khi ...

Một đôi giày da sáng bóng hiện ra trước mặt, còn đập lên quả cà chua cô tính nhặt, tức giận ngược lên nhìn, cô muốn mắng nhưng khi biết là ai thì cô ngậm người trong giây lát.

Vương Vũ Hàn nhìn cô với vẻ mặt phức tạp, vừa tan tầm hắn không về nhà lại muốn xem cô thế nào nên đến nhà trọ thì đã thấy cô đi ra, cứ như thế suốt đoạn đường từ nhà đến siêu thị hắn cũng không ra mặt nhưng khi thấy cô bị té ngã, lại nhìn không được mà xuất hiện.

Lăng Tĩnh Hy lấy lại bình tĩnh, cô run rẩy tránh sang bên khác nhặt cà chua, Vương Vũ Hàn nhíu mày khi cô làm lơ hắn, thờ dài trong lòng, đột nhiên ngồi xổm xuống nhặt cà chua giúp cô.

Tuy rất kinh ngạc nhưng cũng không nói tiếng nào cho đến khi nhặt xong, cô đứng dậy cúi đầu như cảm ơn rồi xoay đi.

“Về biệt thự đi.”

Cô khựng lại, tin rằng mình nghe lầm nhưng khi thấy đôi mắt ấy có chút dịu dàng làm cô sững sốt. – ‘Mình nhìn nhầm sao?’

“Từ Băng vẫn chưa điều tra xong, nếu không tìm ra sự thật, tôi sẽ không quay về.”

“Không cần điều tra nữa, dù em có làm hay không tôi sẽ tha thứ ... chỉ cần em ngoan ngoãn nhận lỗi là được.”

Lời nói trầm thấp nghe có chút ám áp nhưng đối với Lăng Tĩnh Hy như nghe được chuyện cười, cô cười mĩa mai.

“Nhận lỗi ? ... Nếu có nhận lỗi tôi cũng sẽ xin lỗi chính mình ... vì một năm trước đã ngu ngốc mà làm ra chuyện bại hoại đó, còn chuyện Video ? ...”

Cô hừ lạnh. – “ Khi điều tra ra không phải tôi làm, thì coi như giao dịch ngày trước chấm dứt.”

“ Em nói cái gì ? ” – Gân xanh nổi trên trán, mắt hấn lạnh rét nhìn cô.

“ Không phải sao ? giữa tôi và anh chỉ là giao dịch mà thôi, chiếc đĩa đó là bằng chứng ... ”

Hắn đến bên cô, siết chặt cổ tay làm cô đau đốn nhủu mảy.

“ Đối với em, tất cả chỉ là giao dịch sao ? ”

Giọng hấn không cao như cổ khắc chế không bóp chết cô tại chỗ.

“ Phải. ” – Một chữ rất đơn giản nhưng lại như con dao nhọn đâm vào ngực hấn.

Tay hấn càng siết chặt tay, hơi thở nguy hiểm vang lên bên tai nhưng lời nói thì khác hấn.

“ Em thà chọc giận tôi cũng không muốn lừa gạt tôi sao ? ”

Lúc này hấn lại nói ra điều vô nghĩa, vì sao ? vì sao lại muốn cô nói dối, thà muốn cô gạt hấn, cũng không muốn cô phủ nhận chuyện này ?

Lăng Tịnh Hy lạnh nhạt rút mạnh tay về, không nói gì thêm xoay người bỏ đi nhưng cũng bỏ lại một câu.

“ Tôi có thể lừa gạt anh nhưng những chuyện anh đã làm với tôi thì ngay cả lừa gạt ... anh cũng không đáng được nghe. ”

Bóng dáng cô dần xa mà tim hấn lại như ai bóp chặt đến khó thở, lời cô nói không sai nhưng không phải điều do cô sao ? nếu cô nghe lời không bướng bỉnh chống lại hấn thì hấn sao có thể làm thế ?

Sao cô không giống như mấy người phụ nữ khác bên cạnh , như Âu Thực Lợi hay Trang Mật Ly chẳng hạn ... làm nũng cũng được, dịu dàng cũng được, chỉ cần nghe lời thì hấn sẽ yêu thương cô nhiều hơn, vì sao cứ chống lại hấn ?

Về đến nhà trọ, cô bước nhanh vào bếp và làm đồ ăn, những việc lúc này cũng bay đi mất.

Người đàn ông như Vương Vũ Hàn, cô không muốn đón già đón non, tính trước bước không qua, mọi chuyện tới đâu hay tới đó, cứ trực tiếp đối mặt là được.

Không lâu sau, cô nghe tiếng mở cửa, nghĩ chắc Gia Tiểu Mẫn đã về, cô bỏ nửa chừng đi ra phòng khách.

“ Sao về sớm vậy ? không phải cậu ... ”

Câu tiếp theo bị cô nuốt vào bởi người đàn ông trước mặt đã thông thả ngồi trên sofa mà con bình thân mở Laptop xem gì đó.

“ Sao anh lại vào được đây ? ” – Cô nhớ có khóa cửa rồi mà.

“ Tôi có chìa khóa. ” – Vương Vũ Hàn chỉ chiếc chìa khóa trên bàn.

“ Sao anh lại có nó ? ... anh ăn cắp chìa khóa của tôi ? ” – Đi theo hướng này là đúng nhất, bởi chìa khóa ngoài cô thì chỉ có chủ nhà ... không lẽ ...

“ Em nghĩ tôi là ai mà có thể ăn trộm chiếc chìa khóa của căn hộ tồi tàn này ? ”

Hắn chéo chân dựa vào ghế, thản nhiên nói.

“ Tôi là chủ nhân căn hộ này thì có chìa khóa cũng là chuyện thường tình. ”

“ Anh ... ”

Không đợi cô nói mà hấn đã lên tiếng.

“ Từ lúc em bảo muốn giữ lại nhà trọ này, tôi đã thu mua toàn bộ, bây giờ tôi là chủ nhân nhà trọ này, cũng là chủ nhà của em. ”

Cô thở hắt ra, vẫn không muốn tin những gì hấn nói, hít sâu một hơi.

“ Rất cuộc anh muốn cái gì ? ”

“Em có hai lựa chọn ... một, ngay lập tức theo tôi về biệt thự ... hai, mỗi ngày tôi sẽ ngủ lại đây.”

Cái này mà là lựa chọn đó sao ?

Đang muốn phản kháng thì nghe mùi gì quen quen. – “Chết rồi.”

Cô hét lớn cũng làm Vương Vũ Hàn giật mình, hấn theo cô vào trong thì thấy cô muốn chạm vào nồi canh đang sôi ục ục, hấn nhanh tay cản lại.

“Nước nóng, đừng dùng tay cầm.”

Hấn kéo cô ra phía sau, dùng miếng vải nhắc xuống, bên trong cũng chưa khét hết, hấn xoay người nhìn cô, cười nhẹ.

“Nấu ăn tệ như em, sợ rằng sau này sẽ không ai dám lấy.”

Cô tức giận. – “Thời này nam nữ bình đẳng, nếu có giỏi anh tự nấu đi.”

Nói xong cô nhú mày, tình huống gì đây ?

“Được ... em ra ngoài đợi đi.” – Hấn bình thản nói.

Lăng Tịnh Hy vẫn tưởng hấn nói đùa nhưng khi bị đẩy ra khỏi bếp, lại thấy hấn mang tạp dề của cô và bắt tay vào làm công việc còn dở dang kia thì cô mới phản ứng một chút.

“Định nấu món gì ?” – Hấn nhìn cô hỏi.

“Sườn xào chua ngọt và canh cá lóc.” – Cô ngây ngốc trả lời.

Cả quá trình, Lăng Tịnh Hy ngồi đó nhìn Vương Vũ Hàn nấu ăn, từ lúc cắt cà, làm cá, lật rau cho đến khi hoàn thành món ăn đem ra đặt trên bàn thì cô mới hoàn hồn.

Một canh, một xào, có thêm một ít sa lát cải cúc, tuy đơn giản nhưng cũng hấp dẫn khẩu vị người khác, cô lấy đũa chọc chọc thì hấn lên tiếng.

“Ăn vào không chết được đâu.”

Cô lườm hấn một cái, gấp một miếng thịt đưa vào miệng, hương vị chua chua ngọt ngọt rất vừa miệng, miếng thịt cũng không quá dai ... thật ngon.

“Uống thử miếng canh đi.” – Hấn mút một chén đưa cho cô.

Vị canh hơi nhạt nhưng vừa ăn, mùi cũng rất thơm, cô ngược nhìn hấn đầy khó hiểu, đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn lớn sao có thể vào bếp nấu ăn ? mà còn nấu ngon như thế ?

Đang nhìn hấn chăm chú, không nghĩ hấn lại nhìn cô, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên.

“Không ngon sao ?”

“Tôi nghĩ một người như anh, nấu ăn là chuyện không thể ?”

“Muốn trở thành người có địa vị cao nhất, không phải chỉ có gia thế là đủ, năng lực là trên hết.”

Hấn gấp một miếng thịt vào chén cô, nói tiếp. – “Nhưng ngay cả gia thế, tôi cũng chẳng có.”

Nói đến đây, đáy mắt hấn xẹt qua tia cô đơn, hình ảnh đó khiến tim cô trỗi lên cảm giác khó hiểu, cô nhẹ đặt tay lên ngực, lại nhìn hấn nhẹ giọng.

“Anh ... làm sao mới có ngày hôm nay ?”

“Là nhờ nó và cái này.” – Hấn đưa hai bàn tay lên rồi lại chỉ vào đầu.

Lăng Tịnh Hy kinh ngạc, hấn nhẹ nhàng cười.

“Lúc trước, tôi suy nghĩ rất nông cạn, lại hiểu sai, làm chuyện gì cũng tùy tâm nhưng ...” – Hấn dừng một chút.

“Sau khi ba mẹ qua đời, tôi và Thiếu Phong phải nương tựa nhau mà sống, nhưng cuộc sống không như người bình thường, phải trốn chạy dưới sự truy sát của kẻ khác ...”

“Hấn buông đũa nhìn cô chăm chú.

“Thời gian đó đúng là thảm hại nhưng cũng may tôi gặp được Man Cảnh Ân, hấn ta giúp tôi, cùng tôi tạo dựng sự nghiệp như ngày hôm nay, sau đó thì gặp Mạch Quân Vỹ, ba người chúng tôi cùng hợp tác, cùng xây dựng thế giới cho riêng mình, cùng diệt trừ những kẻ cản đường chúng tôi.”

Nói xong hắn mới biết mình vì sao lại tùy hứng đến thế ? nhưng thấy vẻ mặt cùng đôi mắt cô tỏ ra lo lắng ... là vì hắn sao ? ... tâm cảm thấy ảm áp, hắn cười nhẹ.

Hắn bị truy sát ? nghĩ đến điều này khiến cô có chút hoảng hốt, người đàn ông này cũng có lúc gặp nguy hiểm sao ? không phải hắn mới đem nguy hiểm đến cho người khác sao ? ... vì sao lại ...

“ Vì sao ... anh bị truy sát ? ” – Cô khó khăn hỏi.

“ Thế giới xã hội đen là thế, người giết người là chuyện thường tình, nếu bây giờ có ai đó chia súng vào tôi, tôi cũng không lấy làm lạ.”

Hắn không muốn nhắc đến quá khứ kia, ít gì cũng là tùy hứng một chút thôi.

“ Tịnh Hy, mình về rồi.”

Không khí ngột ngạt bị tiếng nói của Gia Tiểu Mẫn đánh tan, cô nàng vừa vào nhà thì như bị điểm huyệt đứng yên tại chỗ.

“ Tiểu Mẫn, cậu về rồi.” – Lăng Tịnh Hy đứng dậy đi ra kéo Gia Tiểu Mẫn vào trong, cô rất sợ cái không khí ngột ngạt này cũng may cô bạn về sớm.

Nghe tiếng Lăng Tịnh Hy, cô mới hoàn hồn, lại nhìn mấy món trên bàn, bụng đang đói dĩ nhiên bị hấp dẫn nhưng là ...

“ Tổng giám đốc bận bịu đến thế vậy mà cũng có thời gian đến ngôi nhà tồi tàn của chúng tôi dùng cơm sao ? ”

Hôm nay cô ăn phải gan hùm nên không sợ tí nào, mạnh miệng nói rất nhuần nhuyễn, bởi những chuyện Vương Vũ Hàn đã làm với Lăng Tịnh Hy, cô không thể chấp nhận được.

“ Gia Tiểu Mẫn, chắc cô không biết, tôi mới là chủ nhân của căn hộ này ? ” – Hắn chậm rãi nói, đôi mắt phóng ra tia điện có thể giết chết Gia Tiểu Mẫn.

Cô nuốt nước bọt ... được, cô thừa nhận, mạnh miệng nhưng vẫn yếu thế trước khí lực bức người của hắn, cô cũng không ngạc nhiên bởi tên này thiếu gì tiền, một căn hộ nghèo nàn thế này, hắn mua được cũng là chuyện nhỏ.

“ Tiểu Mẫn, có món sườn xào chua ngọt mà cậu thích nè, ăn thử đi.”

Lăng Tịnh Hy lên tiếng giãn hòa, không muốn Gia Tiểu Mẫn đắc tội Vương Vũ Hàn, vì cô nàng sẽ gánh không nổi.

Gia Tiểu Mẫn không muốn đôi co, cô ngồi xuống gấp miếng thịt, mắt sáng lên nhìn Lăng Tịnh Hy hơn hờ.

“ Tịnh Hy, tay nghề cậu không tệ đó, có thể so với đầu bếp ở nhà hàng năm sao nha, ngon thật đấy.”

Lăng Tịnh Hy tay che mặt, giọng nhỏ dần. – “ Món này là của Vương tiên sinh làm.”

“ Khụ, khụ, khụ ... ” – Gia Tiểu Mẫn bị sặc, ho khan liên tục, mặt đỏ cả lên.

Chủ tịch đại nhân của bọn họ lại xuống bếp nấu ăn ? nói ra ai có thể tin nhưng nó lại sờ sờ trước mắt như thế ... không tin ... trừ khi cô bị thiếu não.

Trong bàn ăn lại trở nên im lặng, Vương Vũ Hàn tao nhã dùng bữa, Lăng Tịnh Hy lạnh nhạt gấp đồ ăn còn Gia Tiểu Mẫn cầm đầu nuốt thức ăn.

Đêm xuống, cả bầu trời chìm vào bóng tối.

Lăng Tịnh Hy dọn dẹp một chút chuẩn bị đi ngủ thì chợt nhớ người đàn ông kia vẫn còn ở ghế sofa.

Sau bữa ăn, Vương Vũ Hàn không khách khí tóm cổ Gia Tiểu Mẫn quăng ra khỏi phòng, còn hắn thì ngồi trước Laptop xem tài liệu, cô biết hắn nói được thì làm được. Vì thế cô đành đem gối cùng chăn ra trải lên người hắn.

“ Anh muốn làm việc thì ngủ ở sofa luôn đi, giường tôi rất nhỏ không chứa nổi anh đâu.” – Nói xong cô vào trong đóng sập cửa lại.

Vương Vũ Hàn không tức giận, nhếch môi cười tà mị.

Trong phòng, Lăng Tịnh Hy trần trọc ngủ không được, cô rất sợ sẽ mơ thấy ba mẹ người đầy máu đến tìm cô, không phải cô không thương ba mẹ nhưng hình ảnh cùng lời nói đáng sợ đó, cô vẫn có bài xích.

Cảm thấy giường lún xuống, chưa kịp quay người thì bị ôm chặt vào lòng ngực cường tráng kia, bên tai là giọng nói dịu dàng chưa từng nghe thấy.

“ Đừng sợ, tôi chỉ muốn ôm em thế thôi.”

Tâm tình cô bỗng nhiên thả lỏng nhưng cũng lo sợ, vì chiếc giường này không biết có thể chịu được sức nặng của hai người không ? cô sợ sẽ sập mất thôi.

Không gian cứ yên ắng như thế, cô không biết vì sao ở trong lòng hấn, sự lo âu lại biến mất, mùi xạ hương bao quanh khiến tâm trạng dần được thả lỏng, không biết thời gian trôi qua bao lâu nhưng cô đã đi vào giấc ngủ.

Nhìn người con gái trong lòng, cô đã ngủ, vẻ mặt mệt mỏi ban nãy đã biến mất, vò bọc bướng bỉnh cũng không còn, đáng vẻ giờ đây chỉ đơn thuần thanh khiết, hấn say mê nhìn ngắm không chớp mắt.

Hương thơm từ người cô khiến hấn thấy dễ chịu, bao nhiêu mệt mỏi của mấy đêm không ngủ cũng biến mất, lúc này đây, hấn cảm thấy buồn ngủ hơn bao giờ hết nhưng lại sợ nếu ngủ rồi thì cô có còn bên hấn không ?

Tự cười giễu ... từ khi nào hấn lại biết sợ thế này ?

Lại nhìn Lăng Tịnh Hy trong lòng, cô nhỏ bé như thế vì sao lại có tính cách quật cường đến thế ? mà hấn vì sao hết lần này đến lần khác cứ tổn thương đến cô ?

Đặc nhẹ một nụ hôn dịu dàng lên trán cô, khẽ lẩm bẩm

“Tịnh Hy, tôi không muốn tổn thương đến em, tôi chỉ muốn em ngoan ngoãn ở cạnh tôi, vì thế ... đừng chọc giận tôi nữa có được không ??

“Ừm” – Trong vô thức, Lăng Tịnh Hy lại lên tiếng như đồng ý, lại xoay người ôm chặt lấy hấn không chút phòng bị.

Hấn cười dịu dàng, cô quả thật tiểu yêu tinh, nãy giờ hấn đã cố nhịn không muốn chạm vào cô vậy mà cô lại khiêu khích hấn.

Tay siết chặt eo cô, giọng nhẹ dần.

“Tôi sẽ tha cho em đêm nay ... tiểu yêu tinh.”

Mọi thứ lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc.

Ngày hôm sau, Lăng Tịnh Hy thức dậy thì không thấy Vương Vũ Hàn đâu nhưng trên giường vẫn còn vượn mùi xạ hương quen thuộc, chỗ chăn đó vẫn còn ấm cho thấy hấn mới rời đi.

Đêm qua, cô ngủ rất ngon, cũng không thấy ác mộng, không lẽ là vì có hấn bên cạnh sao ?

Lắc đầu cười khỏ, suy nghĩ lung tung chỉ khiến tâm mất không chế, cô vẫn muốn bảo vệ tim mình, không muốn nó lạc lối.

Gia Tiểu Mẫn lại đến, vừa bước vào thấy cô bạn cứ lắc đầu mãi, khó hiểu hỏi.

“Chuyện gì mà lắc đầu mãi thế ? coi chừng lắc đến hư não luôn đó.”

Lại nhìn xung quanh, chắc ăn tên kia không có đây, cô lớn giọng

“Tên man rợ kia đi rồi sao ?”

Lăng Tịnh Hy lườm Gia Tiểu Mẫn . – “Bây giờ hùng hồn quá nhỉ ? sao hôm qua cậu không nói thế đi ?”

“Xì” – Gia Tiểu Mẫn lè lưỡi, lại nhớ một chuyện.

“Cậu nhớ ngày mai là ngày gì không ?”

Lăng Tịnh Hy nhướn mày, mặt không có biểu hiện gì hết.

Gia Tiểu Mẫn cau mày, tức giận nói. – “Mai là sinh nhật của mình, cái cậu này, bạn bè mà thế hả ?”

Lăng Tịnh Hy chợt nhớ ra, cười giãn hòa. – “Xin lỗi Tiểu Mẫn, vì gần đây xảy ra nhiều chuyện nên mình không nhớ.”

Gia Tiểu Mẫn cũng biết, chỉ là khi nãy thấy cô nàng cứ ngây người làm cô mất hứng nhưng không muốn giận dỗi, cô cười hi hi.

“Vậy phải chuẩn bị quà cho mình nha.”

“Mới sáng sớm, em muốn đòi quà gì vậy ?”

Vu Tử Băng từ ngoài bước vào, có cả Kha Nhi đi cùng, cô bé có mang ít trái cây đưa cho Lăng Tịnh Hy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Ồ ngoài cửa chị gặp Kha Nhi nên cùng vào luôn, Kha Nhi cũng lo cho em lắm đó.” – Vu Tử Băng giải thích.

Lăng Tịnh Hy cười hòa nhã. – “Cám ơn em nhiều lắm”

“Nhưng mà quà gì thế?” – Vu Tử Băng lại hỏi.

“À, chẳng qua ngày mai sinh nhật em, em không có làm tiệc gì hết chỉ rữ Tịnh hy đi đến khu vui chơi rồi đi đến quán bọn em thường ăn ... chị Tử Băng đi chung cho vui, cả Kha Nhi nữa.” – Gia Tiểu Mẫn vui vẻ quảng cáo.

“Được, chị sẽ đi.” – Cô quay sang nhìn Kha Nhi. – “Em có đi được không?”

Kha Nhi bình thản gật đầu, Vu Tử Băng cười nhẹ, nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Vây ngày mai chơi vui vẻ một chút, sẵn tiện giải tỏa tâm trạng luôn.”

Lăng Tịnh Hy hiểu ý, cô vui vẻ gật đầu.

Trong căn phòng nhỏ, bốn cô gái cười tươi vui vẻ, hứa hẹn ngày mai sẽ là một ngày cực kỳ tuyệt vời ... mọi u buồn, lo lắng, cứ quên hết, phải chơi cho hết mình mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Khu vui chơi

Khu vui chơi lớn nhất nằm gần trung tâm thành phố, nơi tụ tập đông đủ các loại trò chơi hấp dẫn người đến, dù là trẻ nhỏ hay người lớn thì cứ đến chủ nhật là nơi này đông nghịt người.

Hôm nay vẫn như những ngày chủ nhật khác nhưng khác một chút, những người ra vào cổng chính, ánh mắt họ đều tập trung về một nhóm người phía trước cổng ... là ghen tỵ, là ngưỡng mộ, nhất là mấy cô gái ước gì mình có thể bay đến chỗ đó ngay.

Gia Tiểu Mẫn khỏe môi giât giât, sinh nhật năm nay của cô quả thật hoành tráng, cô nghĩ đơn giản cùng Lăng Tịnh Hy, Vu Tử Băng và Kha Nhi đón sinh nhật nhưng nào ngờ ...

Bóng dáng anh tuấn của bốn người đàn ông trước mặt, hấp dẫn bao nhiêu con mắt si mê ngấm nhìn.

Vương Vũ Hàn mặc áo sơ mi đen, quần tây đơn giản.

Man Cảnh Ân cũng mặc sơ mi nhưng là màu xanh sẫm, quần tây đen.

Mạch Quân Vỹ thì hơi sặc sỡ một chút, áo sơ mi đỏ sẫm.

Còn có thêm tên háo sắc Dương Nghị, khác mấy người kia, hần lại mặc vest đen, áo sơ mi trắng.

Vì sao ba Tổng giám đốc lớn lại đến “Chúc Mừng” sinh nhật của cô ? nhưng điều mà Gia Tiểu Mẫn hoảng sợ hơn là tiền đâu mà dẫn họ đi ăn ?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy trời ?

Lăng Tịnh Hy không để ý đến Vương Vũ Hàn, cô đưa Gia Tiểu Mẫn gói quà.

“Tiểu Mẫn, sinh nhật vui vẻ.”

Vu Tử Băng cũng tiến lên, đưa cô gói màu xanh. – “Sinh nhật vui vẻ, mong em sẽ thích nó.”

Kha Nhi không nói chỉ đưa gói màu tím hơi to tặng Gia Tiểu Mẫn.

Cô nàng cười gượng nhận hết, lại nhìn bốn người kia thì họ như pho tượng không nói một câu, cô cũng chẳng có máu mặt đâu mà đòi quà bọn họ.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu chơi trò gì trước đây?”

Vu Tử Băng hưng phấn lên tiếng, hôm nay cũng ngoài dự định, cô chỉ muốn cùng Mạch Quân Vỹ đến không nghĩ hần ta lại kéo luôn Vương Vũ Hàn theo, tuy khó chịu nhưng cứ xem hần ta là người tặng hình cũng được.

“Trò kia đi.” – Gia Tiểu Mẫn cũng mặc kệ luôn, cô hớn hờ chỉ đến vòng xoay lớn.

Vu Tử Băng hóa đá, Lăng Tịnh Hy nhăn mặt, Kha Nhi bình thản nhất còn gật đầu nữa chứ.

“Tiểu Mẫn, sáng chưa ăn gì hết ? không có gì để ới đâu ?” – Lăng Tịnh Hy phản bác.

“Hay chúng ta đi cái kia đi.” – Vu Tử Băng chỉ về khu nhà ma.

“Chỉ Tử Băng, cái của em chỉ muốn ới nhưng trò của chỉ đến mặt xanh cũng không còn.” – Gia Tiểu Mẫn xụ mặt.

“Em thấy chúng ta bắt đầu bằng cái kia đi.” – Lăng Tịnh Hy chỉ tay về phía quây thú nhồi bông.

“Quyết định vậy đi.” – Vu Tử Băng kéo tay Gia Tiểu Mẫn đi trước không quan tâm Mạch Quân Vũ nhấm mặt phía sau.

Lăng Tịnh Hy thở dài, nhìn sang Kha Nhi, cũng nắm tay cô kéo đi, Man Cảnh Ân phía sau thì nhàn hạ khoát vai Vương Vũ Hàn.

“Đi thôi, hôm nay chơi vui về một chút.”

Vương Vũ Hàn tuy nhấm mảy nhưng vẫn đi theo sau mấy cô gái. Hôm nay hấn cũng muốn gặp Lăng Tịnh Hy, vừa tới cửa đã thấy Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vũ, lúc đầu ngạc nhiên nhưng hiểu ra lý do hấn lại không từ chối mà đi theo.

Như thế cũng được, hôm nay phóng túng một ngày, hấn cũng đã lâu không đến đây kể từ khi ba mẹ qua đời, thôi thì cứ thoải mái một chút.

Đến quây thú nhồi, ông chủ nhe răng cười chào đón bốn mỹ nhân.

“10 tệ một lần bắn, nếu các cô bắn trúng liên tiếp 5 phát thì sẽ được chọn một con thú treo ở kia.”

Ông chủ chỉ tay lên giá là một hàng thú nhồi bông đủ loại, toàn cỡ lớn nhìn là muốn ôm ngay, lại nhìn mấy cô gái xinh đẹp.

“Nếu không trúng cũng không sao ? một phát trúng sẽ khuyến khích một lon nước ngọt.”

“10 tệ hơi mắc.” – Gia Tiểu Mẫn lên tiếng, nếu mấy cô nàng mà cao hứng thì không đợi đi tới quây khác, cô sẽ sạch túi mất thôi.

“Đừng lo, có người lo hết rồi mà.”

Vu tử Băng cong môi cười, nhìn về phía Mạch Quân Vũ, hấn cười khò lấy trong bóp ra một tờ lớn đưa cho ông chủ.

“Nhiều đây đủ rồi chứ ?”

Ông chủ mắt sáng lên, nhận tờ tiền lớn, gạt đầu lia lịa.

“Vâng, các vị có 100 lần bắn.”

“Được rồi, vậy ... cổ lên các em gái.” – Vu Tử Băng như ra hiệu.

Tất cả cầm súng lên bắt đầu bắn hạ mấy cái lon trước mặt, và kết quả thì ...

Lăng Tịnh Hy trúng một phát, Gia Tiểu Mẫn trật liên tục, Vu Tử Băng trúng hai phát, Kha Nhi trúng năm phát được ôm một con gấu lớn.

Ba cô còn lại rầu rĩ ngưỡng mộ nhìn Kha Nhi, rồi tiếp tục bắn nhưng lần này tệ hơn ... cả ba không trúng phát nào.

“Bắn súng phải có kỹ thuật.” – Vương Vũ Hàn nhìn không được bước tới phía sau Lăng Tịnh Hy

.

Cánh tay trắng kiện hoàn toàn bao bọc Lăng Tịnh Hy, bàn tay to lớn nắm lấy tay cô cùng khẩu súng.

“Muốn bắn trúng, trước tiên phải đứng thẳng lưng, chân hơi dang ra một chút.”

Lăng Tịnh Hy cứng đờ cả người, môi như bị ai che lại không nói được.

Tình thế lúc này là gì ? còn nữa, cái tư thế này có bao nhiêu mờ ám đây.

Khẽ liếc nhìn hấn, chỉ thấy vẻ mặt cương nghị anh tuấn chăm chú nhìn về phía trước, giọng nói trầm thấp vẫn vang lên bên tai cô nhưng lại chẳng chui vào được một chữ.

Có thể nói hấn thật sự rất đẹp trai nha, ngũ quan cương nghị tuấn mỹ, mày rậm, mũi cao, môi mỏng đầy quyến rũ, vẻ đẹp đầy nam tính đến thế khiến tim cô bông.“Thịch.”

“Em đã hiểu chưa ?” – Thấy cô không ừ hừ gì, hấn cúi đầu hỏi.

“Tôi ... tôi hiểu rồi.” – Thấy hơi chột dạ, cô gật đầu đại.

“Vậy em lặp lại những gì tôi nói đi.” – Giọng hắn có chút không vui nhưng mang vài phần sùng nịnh.

“... Chỉ là bắn súng thôi, có cần rắc rối vậy không?” – Cô nhăn nhó nói, cũng không nhắc lại lời hắn bởi cô nhớ được chữ nào đâu.

“Đó là lý do em bắn hơn 10 phát mà chỉ trúng một phát.” – Hắn nhàn nhạt nói.

Lăng Tịnh Hy cắn chặt môi, muốn buông súng xuống nhưng không được vì hắn cứ nắm chặt tay cô không buông, cô khó chịu nhìn hắn nhưng ...

Cô vừa nhìn lên thì hắn cũng cúi xuống, mùi xạ hương xộc thẳng vào mũi cô, hai người gần nhau trong gang tấc, chỉ một chút thôi là ...

Trong lòng cảm thấy bất an cùng hoảng hốt, đáng lẽ cô phải tránh đi nhưng vì sao vẫn không thể.

Nhìn sâu vào đôi mắt trong veo ấy, Vương Vũ Hàn thấy rõ sự lo âu, hoảng hốt của cô ... là vì vẫn còn sợ hắn sao ?

“Ôi, lại trật nữa rồi.” – Gia Tiểu Mẫn cố ý nói lớn để hai người kia dừng lại cái cảnh – ‘Tình chàng ý thiếp kia.’

Sự xuất hiện của mấy tên này cũng đủ gây chú ý lắm rồi, giờ thêm cảnh mặn nồng như thế, một lát chắc có phóng viên tới phỏng vấn luôn quá.

Vu Từ Băng cười mờ ám, tuy chưa xác định nhưng cũng lơ mờ hiểu chuyện, lại quay sang đưa súng cho Mạch Quân Vỹ.

“Em muốn con gấu trúc đó.” – Cô chỉ tay về con gấu to trên giá.

Mạch Quân Vỹ như nô tài không nói một lời đã làm theo, tài bắn súng của hắn chỉ thua hai tên kia nhưng đối với mấy trò trẻ con này lại là chuyện nhỏ.

Man Cảnh Ân cũng cầm súng lên bắn, sau đó đem một chú thỏ tặng Kha Nhi.

“Kha Nhi thích hợp với thỏ con hơn.” – Rồi lấy chú gấu ném cho bọn vệ sĩ.

Dương Nghị cũng nhập cuộc, bắn cũng không tệ, đã được một con thỏ lớn, nhìn qua Gia Tiểu Mẫn bắn đến đỏ cả hai tay, đi tới đưa cho cô.

Gia Tiểu Mẫn vẫn không có thiện cảm với Dương Nghị nhưng bắn hoài vẫn không được, cô đành cúi đầu nhận lấy.

“Bằng, bằng, bằng...” – Năm phát súng nghe thật êm tai.

Lăng Tịnh Hy thở hổn hển, tay hơi run bởi phải bắn nhiều lần mới trúng, dù hiện tại vẫn là do Vương Vũ Hàn cầm tay cô bắn.

Kết quả cô được một con gấu trắng to, ôm không xuể tay.

“WOA, thành quả không tồi, giờ chúng ta chơi tiếp trò khác đi.”

Vu Từ Băng đặt con gấu trúc vào tay Mạch Quân Vỹ lại quăng con thỏ lớn vào Dương Nghị kéo tay Gia Tiểu Mẫn chạy đến ngôi nhà ma.

Lăng Tịnh Hy ôm con gấu lớn, có thể quăng cô cũng muốn nhưng hậu quả sẽ rất đáng sợ.

Kha Nhi đẩy con thỏ cho Man Cảnh Ân, lấy luôn con gấu to đưa cho Vương Vũ Hàn, nắm tay Lăng Tịnh Hy rời đi.

Bốn người đàn ông quăng mấy thứ vớ vẩn cho mấy tên vệ sĩ, mà mấy tên vệ sĩ thì đau khổ nhận lấy.

Trong ngôi nhà ma âm u lạnh lẽo, từng làn khói trắng bay lơ vờn khắp nơi, lại thêm có tiếng quạ kêu làm khung cảnh trở nên đáng sợ.

Gia Tiểu Mẫn nuốt nước bọt đi kê bên Vu Từ Băng mà cô nàng chẳng có gì sợ hãi, còn chỉ Đông chỉ Tây.

Lăng Tịnh Hy đi phía sau, tay ôm chặt Kha Nhi, mặt cô xanh mét, cuộc đời cô ... Ma vẫn là thứ cô sợ nhất.

Họ cứ đi về phía trước, một luồng gió mạnh thổi qua, sau đó đèn bỗng tắt hết.

“Á ... Kha Nhi.”

Đèn bỗng tắt, Lăng Tịnh Hy hét lên nắm chặt tay Kha Nhi nhưng không thấy, mà phía trước giọng Gia Tiểu Mẫn cũng không hơn gì, hét y như bị thợ huyết.

Ngay sau đó âm thanh cũng tắt hẳn, cô lo lắng.

“Tiểu Mẫn ? chị Từ Băng ? Kha Nhi ? ... mọi người đâu rồi.”

Lần mò theo vách tường, đi về phía trước, bỗng chạm vào cái gì đó, cô kéo kéo nhưng ai ngờ ...

“Trả mạng lại cho tôi” – Một con ma tóc dài, mặt trắng tát có thêm cái lưỡi dài đỏ hoe, tay một mắt một còn chìa ra.

Lăng Tịnh Hy đứng hình trong giây lát ... sau đó ..

“Á ... Vũ Hàn.” – Vô thức lại gọi tên hắn, cô lui lại thật nhanh thì té xuống.

Trong lúc mặt sắp chạm đất thì một bàn tay kéo cô trở lại, sau đó ôm chặt cô vào lòng, mùi xạ hương quen thuộc, không cần nhìn cô cũng biết là ai, chưa kịp lên tiếng thì hắn đã nói trước.

“Chịu gọi tên tôi rồi sao ?”

Lời nói mới phát ra thì môi hắn đã phủ xuống, trong khi cô ngây người thì đầu lưỡi nóng bỏng đã len lỏi đi vào quần lý chiếc lưỡi thom tho của cô, hắn như muốn hút hết vị ngọt từ đôi môi cùng chiếc lưỡi ngọt ngào ấy.

Bàn tay cũng siết chặt eo cô, khiến hai cơ thể sát gần nhau hơn, hắn muốn hôn thật sâu, hôn thật lâu để thỏa mãn mấy ngày không được gần cô, cơ thể cô, mùi hương trên người cô, hắn đều muốn hưởng thụ hết.

Lúc này cô thấy đầu óc trống rỗng, tâm có chút dao động, đây đâu phải lần đầu bị hắn hôn nhưng cảm giác lúc này khiến cô lại thấy thoải mái ... tại sao lại trở nên như vậy ?

Con mà lưỡi dài đứng chết trân tại chỗ, hắn chỉ muốn nhát ma thôi nha nhưng nào ngờ lại xem được cảnh nóng mà hình như cặp đôi này hết chỗ làm hay sao ? cứ nhiên lại vô ngôi nhà ma ... thích cảm giác mạnh à ?

Nụ hôn truyền miền nhưng cũng phải có kết thúc, khi hắn quyền luyến buông đôi môi cô ra, nhìn vào mắt cô chỉ thấy vẻ quyền rũ mê người, ngón tay nhẹ lướt qua đôi môi đỏ mọng có chút ươn ướt.

Hơi thở của hắn có chút hỗn loạn, cảm hắn tựa trên đầu cô, hắn luôn cho rằng mình sẽ khống chế được bản thân nhưng ... trước mặt Lăng Tịnh Hy, mọi khả năng, mọi cảm kỳ đều biến mất.

Thoát được nụ hôn mãnh liệt đó, cô chán nản dựa người vào hắn ... vì cái gì ? vì cái gì mà tâm cô lại có chút quyền luyến.

“Đi thôi.” – Rốt cuộc hắn cũng lên tiếng.

Trực tiếp ôm cô ra khỏi ngôi nhà ma, lòng có chút đáng đo, chỉ sợ nếu cứ ôm cô như thế trong chỗ tối tăm này, nhìn không được mà muốn cô mất.

Vừa ra bên ngoài, Lăng Tịnh Hy đẩy mạnh Vương Vũ Hàn, đi tới chỗ Gia Tiểu Mẫn đang cúi mặt đứng đó.

“Cậu không sao chứ ? khi nãy thấy cậu là rất to ... thấy gì đáng sợ lắm sao ?”

“Ừ, rất đáng sợ.” – Gia Tiểu Mẫn miệng nói thế nhưng mặt lại đỏ cả lên, Lăng Tịnh Hy lại lấy làm khó hiểu.

“Chúng ta đi kiếm gì ăn đi .” – Vu Tử Băng lại cho ý kiến.

Mấy cô gái cũng không quan tâm mấy tên đàn ông phía sau, hí hửng đi đến quầy ăn uống, mua rất nhiều thứ ...

“Hôm nay sinh nhật em mà chị cứ ra tiền thế, em ngại lắm.”

Gia Tiểu Mẫn nhìn Vu Tử Băng áy náy nói.

“Lúc đầu, chị tính mấy chị em mình đi thôi, ai bảo bọn họ nhiều chuyện làm gì, em cũng đừng ngại, đối với bọn họ, số tiền này có là bao.”

Vu Tử Băng vừa nói vừa ăn cắn cánh gà ăn ngon lành.

Ở phía này, bốn người đàn ông chỉ uống nước suối, Vương Vũ Hàn vẫn nhìn Lăng Tịnh Hy, hôm nay nhìn cô khác hẳn mấy ngày trước, cười nhiều hơn.

“Việc đó mình vẫn chưa tra ra được.” – Mạch Quân Vũ lên tiếng.

“Không cần điều tra nữa, cậu lo điều tra việc tổ chức kia đi.”

Việc Lăng Tịnh Hy có làm hay không ? hắn chẳng quan tâm, bây giờ chỉ muốn mọi chuyện diễn ra như thế này là được.

“NO ... mình đã hứa với Băng, với lại Tịnh Hy là bạn của mình nên mình không thể bỏ qua, không lẽ cậu không muốn biết ai ở sau lưng giật dây sao ?”

Chuyện lần này Mạch Quân Vũ cũng muốn tra cho rõ, một phần vì Tử Băng và Tịnh Hy, một phần vì muốn xem tên nào chán sống rồi đi chọc giận Vương Vũ Hàn, thế nào chả có kịch hay để xem.

“ Chuyện tổ chức kia các cậu định làm ơ sao ?”

Man Cảnh Ân cũng lên tiếng, hấn bị tổ chức kia làm cho rối tinh rồi mù, báo hại mấy ngày nay không được ôm người đẹp vào lòng mà mấy tên này lại xem như không có gì.

“ Dương Nghị điều tra được rồi, giờ mình đang vạch kế hoạch, các cậu cứ làm theo là được.” – Vương Vũ Hàn uống ngụm nước, đôi mắt trở nên lạnh lẽo.

“ Không phải nói vui chơi sao ? giờ lại lo công việc ?” – Mạch Quân Vỹ nói xong lại quay qua quầy hàng thì giật mình.

“ Bọn họ đâu mất rồi.”

Ba người còn lại sững sốt nhìn theo thì chẳng thấy một bóng người.

“ Chết tiết.” – Vương Vũ Hàn mắng thảm.

“ Dương Nghị, bảo vệ sĩ đi tìm đi.”

Mới không nhìn cô một chút thì cô đã biến mất, cô gái này, không biết sống chết là gì sao ?

“ Đừng lo, bên cạnh Kha Nhi luôn có người của mình, chút nữa sẽ có người báo cáo thôi.” – Man Cảnh Ân nhàn hạ dựa vào ghế dài, thong thả uống ngụm nước.

Lúc này Vương Vũ Hàn mới buông lỏng bàn tay đang siết chặt, hấn thở dài một hơi, vì sao cô mới biến mất một chút, hấn đã lo lắng đến thế nếu cô tự nhiên biến mất trước mặt hấn thì hấn sẽ ra sao ?

Ý nghĩ này làm tim hấn đập càng nhanh, có chút đau, hấn không biết nên giải thích tâm tư lúc này là gì, nhưng hấn tin rằng nếu Lăng Tịnh Hy không bao giờ xuất hiện trước mặt hấn nữa, có thể hấn sẽ suy sụp không ?

Tự cười chính bản thân, không phải từ lúc đầu cô đối với hấn chỉ là món đồ chơi thôi sao ? vì sao lại quyến luyến không muốn buông tay như vậy ?

“ Cậu ... thích Tịnh Hy sao ?” – Mạch Quân Vỹ lên tiếng nhưng nói xong thì thấy hối hận bởi ánh mắt giết người của Vương Vũ Hàn đã đâm vào mắt hấn.

“ Vỹ, cậu đừng đùa nữa ... Hàn giữ cô ta bên cạnh cũng chỉ muốn cho Vương Thiếu Phong thấy Lăng Tịnh Hy đến bên em ấy cũng vì tiền tài mà thôi.”

Man Cảnh Ân tuy nói thế nhưng chỉ là châm chọc, mà nó lại là lời nhắc nhở thâm tình khiến Vương Vũ Hàn càng nhũn chặt mày hơn.

“ Mình nghĩ nếu thế thì tốt, nếu không ... chắc, chắc, khi Thiếu Phong trở về mà biết anh trai mình lại yêu ban gái cũ của mình thì ....”

“ Vỹ, cậu có biết miệng cậu rất thối không ?”

Wương Vũ Hàn gằng giọng, mặt tối sầm nhìn Mạch Quân Vỹ.

“ Thôi cũng sắp tối rồi, đi tìm mấy cô nàng thôi.”

Mạch Quân Vỹ nói một câu nhưng người đã không thấy đâu.

“ Vỹ lo lắng cho cậu nên nói thế ... Hàn, cậu nên suy nghĩ thật kỹ, chuyện của Lăng Tịnh Hy nên chấm dứt ngay đi, mình không muốn cậu và Thiếu Phong vì một người đàn bà mà mất hòa khí.”

Man Cảnh Ân nói xong, hấn thở dài lắc đầu bỏ đi.

Dương Nghị kể bên thấy Vương Vũ Hàn không động đậy, có chút lo lắng hỏi.

“ Vương tiên sinh, ngài có muốn về biệt thự không ? mấy ngày nay ngài ngủ rất ít.

“ Dương Nghị, làm như vậy là đúng hay sai ?”

Dương Nghị đầu tiên là sững sốt nhưng mau chóng lấy lại dáng vẻ cũ, hấn biết Vương Vũ Hàn muốn nói cái gì, cố gắng trả lời.

“ Có lẽ, ngài nên dừng lại đúng lúc.”

Wương Vũ Hàn thở dài, tay xoa mi tâm, không biết đang suy nghĩ cái gì thì điện thoại vang lên, hấn bắt máy.

“ Chuyện gì ?”

“... Hazi, là rượu của em mà ...”

Chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng hắn có thể nhận ra là giọng của Lăng Tịnh Hy, quên đi những gì mới nói, bật dậy rời đi.

Dương Nghị lắc đầu, cô gái tên Lăng Tịnh Hy đó rốt cuộc có ma lực gì khiến Vương tiên sinh cao cao tại thượng của hắn lại trở nên mất kiểm soát như vậy?

Trong quán Kim Bắp nhỏ.

Lăng Tịnh Hy, Vu Tử Băng, Gia Tiểu Mẫn cùng Kha Nhi đã say bí tỉ, những chai rượu Soju chất đầy bàn nhưng bốn cô gái không hề ngừng lại.

Vương Vũ Hàn vừa vào đã thấy cảnh này, lại nhìn bàn kế bên thì Mạch Quân Vỹ cùng Man Cảnh Ân lại bình thản uống rượu, hắn đi đến giọng lạnh lùng không chút tình cảm.

“Các cậu làm cái quái gì mà không ngăn bọn họ lại?”

Man Cảnh Ân cười gian xảo. – “Như vậy không tốt sao?”

Mạch Quân Vỹ phụ họa. – “Càng say càng tốt.”

Hắn nhú mày nhìn về phía mấy cô gái đang thi nhau uống rượu, mày giãn ra, ngồi xuống cũng bảo Dương Nghị ngồi theo.

“Cũng tốt, say rồi sẽ không làm loạn.”

“Hàn, cậu nói sai rồi, say rồi thì khó trị hơn.” – Mạch Quân vỹ giải thích.

“Vậy sao không ngăn bọn họ?” – Mấy tên này rốt cuộc bị gì thế?

“Cậu cứ đợi đi... Nào, chúng ta cũng uống vài chén, lâu rồi cả ba mới có dịp chung một chỗ... Dương Nghị cũng uống đi.”

Dương Nghị mới đầu cung kính nhưng Man Cảnh Ân lại đưa rượu đến môi thì hắn cũng bất lực đón nhận.

Không khí bên các cô gái càng uống càng hăng say, bên nhóm đàn ông cũng không thua kém, chai cũng đầy cả đất.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngoài ý muốn

Sau bãi chiến trường, bốn cô gái ngất ngây nằm đủ các phương hướng.

Lăng Tịnh Hy nằm bẹp dưới đất, Gia Tiểu Mẫn nằm dài trên bàn, Vu Tử Băng nằm lên bụng Lăng Tịnh Hy riêng Kha Nhi đỡ hơn một chút, ngồi thừ ra đó nhưng không trụ được lâu cũng ngã ngang tại chỗ.

“Dọn dẹp tàn cuộc thôi.” – Man Cảnh Ân là người phản ứng đầu tiên.

Hắn bế Kha Nhi lên, nhìn ba người còn lại. – “Chúc các cậu may mắn.”

“Tối nay chắc không ngủ được rồi.” – Mạch Quân Vỹ đỡ Vu Tử Băng say bí tỉ lên, nhìn Vương Vũ Hàn.

“Hàn, suy nghĩ kỹ những gì mình đã nói.”

Vương Vũ Hàn ngồi đó nhìn Lăng Tịnh Hy rất lâu, nội tâm phức tạp.

“Vương tiên sinh, ngài định thế nào?” – Dương Nghị lên tiếng nhắc nhở.

Hắn thở dài. – “Đưa Gia Tiểu Mẫn về nhà cô ấy.” – Sau đó bế Lăng Tịnh Hy rời đi.

Dương Nghị nhìn Gia Tiểu Mẫn, mặt đanh lại nhưng cũng không tình nguyện bế cô nàng lên.

“Oe ....”

Vừa về đến biệt thự, Lăng Tịnh Hy đã ôm bùng cầu ói đến mặt xanh cũng không còn, Vương Vũ Hàn ngồi xổm kế bên vuốt lưng cô.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy một cô gái ói nhiều đến thế, cũng thấy buồn cười vì sao không cảm thấy ghê tởm mà có nhẫn nại ngồi đó vuốt lưng cho cô dễ chịu.

Thấy cô đã nôn đến mặt tái mét, hắn bế cô lên giường sau đó đem cốc nước giải rượu đưa Lăng Tịnh Hy nhưng cô lại hất ra. – “Không cần.”

Cô lao đảo đứng dậy nhưng lại té xuống, Vương Vũ Hàn tuy tức giận trước hành động “Đại nghịch bất đạo đó.” nhưng với dáng vẻ hiện giờ của cô, tia mắt có chút đau xót, hắn đỡ cô đứng dậy nhưng cô lại kéo hắn xuống.

“Hi ...” – Cô bám vào hắn, bên môi nở nụ cười thật hồn nhiên giống trẻ nhỏ, cô đưa tay vòng lên cổ hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy.

“Anh thật đẹp trai nha.”

Vương Vũ Hàn lúc đầu sững sốt sau đó thì dở khóc dở cười, hai cánh tay rắn chắc ôm chặt cô, thở dài.

“Em say rồi, nên đi ngủ sớm nếu không mai thức dậy sẽ rất đau đầu.”

Lăng Tịnh Hy lắc đầu như trống bỏi. – “Tôi không say.”

Lại nhìn người trước mắt. – “Anh là ai ?”

“Tôi là Vũ Hàn.” – Hắn trầm giọng.

“Vũ Hàn ? ... không ... anh không phải tên ác ma đó.” – Cô phản bác.

Vương Vũ Hàn nhú mày, vẻ mặt tràn đầy tức giận. – “Em nói ai ác ma ?”

“Là hắn ... Vương Vũ Hàn, hắn là tên ác ma ...”

Nói đến đây nước mắt không tự chủ đã rơi xuống hai gò má ửng hồng do tác động của rượu, Lăng Tịnh Hy ôm chặt Vương Vũ Hàn khóc nức nở.

Nhìn người trong lòng đang khóc rất thê lương, nơi ngực dâng lên một cảm giác đau nhói, hắn đẩy nhẹ cô ra, nâng khuôn mặt ướt đầm của cô lên hôn nhẹ lên từng giọt nước mắt đang rơi xuống.

Khóc một lát thì cảm thấy cả người rất mệt, cô lại tựa vào người hắn lẩm bẩm.

“Hắn là tên xấu xa, tại sao có thể đối xử với tôi như thế ? ... tại sao không tin tôi ? ... tôi thật sự không có làm, tại sao không tin tôi ? ...”

“Em ghét Vương Vũ Hàn đến thế sao ? ... em ... không thích hắn chút nào sao ?”

Vương Vũ Hàn thật khó tưởng tượng mình có bao nhiêu nhẫn nại cùng chờ mong câu trả lời của Lăng Tịnh Hy lúc này, trong lòng cô, hắn thật sự là ác ma sao ? không lẽ cô không có chút cảm giác gì với hắn sao ?

“Thích ... ha ... thích một ác ma sao ?” – Cô nói nhưng giống như là tự hỏi chính mình, sau đó nhìn hắn, vẻ mặt bị thương.

“Tại sao tôi phải thích kẻ đã cưỡng đoạt tôi ? ... tại sao tôi phải thích kẻ đã chia rẽ tình cảm của tôi và Thiếu Phong ? ... tại sao tôi phải thích kẻ đã đẩy tôi cho những kẻ man rợ ấy ? ... anh nói đi, tại sao tôi phải thích hắn ?”

Cô nắm chặt cổ áo hắn, nước mắt rơi xuống ướt đầm cả áo hắn, Vương Vũ Hàn siết chặt tay, mắt xanh lam nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của cô, hắn có thể thấy rõ sự phẫn nộ, đau lòng, thù hận ở trong đó. – Hắn đã tổn thương cô nhiều đến thế sao ?

Như trút được con tức, tâm tình cô lại bình thản như cũ, đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn Vương Vũ Hàn chăm chú, đôi tay nhỏ bé lại quẩn lấy cổ hắn, nụ cười ngây ngốc lại nở rộ.

Trước nụ cười như thiên thần ấy, Vương Vũ Hàn có chút say, hắn biết khi cười cô sẽ rất đẹp nhưng không nghĩ nụ cười này cũng có một ngày hắn có thể nhìn thấy, mặc dù là vì cô đang say.

“Anh đẹp trai thật đó nha nếu đi làm Ngu Lang chắc sẽ đắc khách lắm đó.”

Mày hắn nhú chặt. – “Ngu Lang ? ý cô bảo hắn giống trai bao sao ?”

Nhưng chỉ một giây, mày lại giãn ra. – “Nếu không phải em say, tôi nhất định sẽ phạt em.”

Lăng Tịnh Hy đang say nên không suy nghĩ nhiều, hai tay ôm lấy mặt hắn nhẹ nhàng vuốt ve, khẽ thì thầm. – “Anh có thích tôi không ?”

Câu hỏi bất ngờ khiến Vương Vũ Hàn cả người cứng đờ, ánh mắt hoài nghi nhìn cô, hần suy nghĩ một chút, nhìn vào đôi mắt mê ly ấy.

“VẬY ... em có thích tôi không?”

“Thích.” – Cô không do dự mà trả lời, không biết phải tác dụng của rượu hay không mà cô có thể nói bình thản như thế?

Ánh mắt hần tỏ ra phức tạp, lại nhìn vào Lăng Tịnh Hy.

“Không phải em yêu Thiếu Phong sao?”

“Thiếu Phong? ... Thiếu Phong ...” – Cô kêu cái tên đó y như đọc thần chú.

Nước mắt mới khô lại rơi xuống, nụ cười bi thương hiện ra, giọng bất lực.

“Yêu ... yêu rất nhiều ... nhưng ... tôi không xứng ... tôi là kẻ đã bị vấy bẩn, anh nghĩ Thiếu Phong còn muốn tôi sao?”

Bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, ánh mắt có chút chua xót nhìn cô, nhìn không được, nhẹ nhàng hôn xuống ...

Lăng Tịnh Hy càng lúc càng thấy chóng mặt, cổ họng lại khô khan, cô muốn uống nước, tự nhiên có cảm giác môi uồn ướt, cứ tưởng là nước, không ngần ngại đón nhận.

Thấy cô đau lòng khi hần nhắc đến Vương Thiếu Phong, hần cứ nhiên có chút khó chịu, nhìn không được muốn hôn cô, không nghĩ cô lại đáp trả lại hần, dục vọng ảm đạm từ lâu, mặc kệ tất cả, hần bế bổng cô đi về phía giường lớn.

Môi lại một lần nữa phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô, hần có thể nếm được vị ngọt của cô cùng men rượu còn vưon lại, tay cũng bắt đầu cởi bỏ những thứ vướng víu của hai người.

Nụ hôn thật sâu cũng dừng lại, mắt hần sâu thẳm nhìn người con gái dưới thân, giọng trầm thấp.

“Tịnh Hy, nói ... nói em thích tôi.”

Khóe mắt còn đọng vài giọt nước chưa tan, môi đỏ mọng hé mở, mùi hương của rượu từ miệng nàng thổi vào mặt hần, giọng trong trẻo.

“Thích anh?”

Vương Vũ Hàn nở nụ cười hài lòng, hần hôn nhẹ lên môi cô, nói tiếp.

“Vậy ngày mai trở về biệt thự sống cùng tôi, không cho rời đi nữa.”

“Ừm ...” – Lăng Tịnh Hy thấy choáng váng, chỉ đơn thuần kêu một tiếng nhưng lại khiến Vương Vũ Hàn hài lòng.

“Tịnh Hy, em là của tôi, dù có xảy ra chuyện gì, tôi cũng không buông tha em ... trừ khi tôi chết.”

Lời nói như định đóng cột, mang theo tính bá đạo cùng mệnh lệnh không thể chống lại, một lần nữa hần lại phủ lên môi cô, không phải nụ hôn cuồng dã, mà là cái hôn nhẹ nhàng như người yêu của nhau vậy.

Trong phòng, cảnh xuân hiện ra, nhiệt khí dần dần tăng lên đến cực điểm ...

Sau đêm kích tình, Vương Vũ Hàn cứ thế ôm Lăng Tịnh Hy ngủ cho đến sáng nhưng nói trắng ra cũng hùng dũng hần mới ngừng lại.

Đêm qua, lần đầu tiên hần mới biết thỏa mãn là như thế nào, dù hần có đòi hỏi bao nhiêu, Lăng Tịnh Hy cũng không phản kháng, còn rất phối hợp, có thể là do say nên hần mới thấy được mặt khác của cô ... dịu dàng, thuần khiết, cũng có chút ngây ngốc khiến hần không muốn dừng lại.

Vừa mở mắt ra đã thấy thân thể mềm mại trong lòng khiến hần lại có phản ứng, tuy hần có không ít phụ nữ nhưng Lăng Tịnh Hy là người đầu tiên khiến hần mất không chế.

“Ừm” – Lăng Tịnh Hy rên khẽ, người tựa quây một chút, bàn tay nhỏ bé đặt lên khuôn ngực cường tráng của hần, dí chặt thân mình vào hần, vẻ mặt tỏ ra rất dễ chịu.

Vương Vũ Hàn cười khỏ, cô không phải đang câu dẫn hần đấy chứ?

Bàn tay không an phận bắt đầu vuốt ve tấm lưng trần, lần di chuyển xuống cặp mông trắng mịn, hần muốn xuống hơn nữa nhưng ...

“Á ...” – Lăng Tịnh Hy đột nhiên mở mắt, hét to lên, cô vội lui về phía sau, mắt hung dữ nhìn hần dò xét.

“ Tỉnh ?” – Giọng nói trầm tĩnh, không chút nổi giận.

Lăng Tịnh Hy nhìn hấn chưa nói được gì thì đầu chợt choáng váng, cô ôm đầu nhắm mắt. Vương Vũ Hàn có chút lo lắng, hấn nhủ mảy.

“ Nếu tối qua em chịu uống thuốc giải rượu thì hôm nay sẽ không đau như thế ?”

Lăng Tịnh Hy không nghe vô một chữ, đây chính là hậu quả của việc say rượu nhưng trí nhớ của cô vẫn rõ ràng.

Cô muốn bước xuống giường nhưng tay bị hấn giữ lại.

“ Em nghỉ ngơi đi, tôi bảo di Phùng nấu canh giải rượu cho em.”

Giọng hấn đầy quan tâm nhưng Lăng Tịnh Hy lại chẳng màng chú ý tới, cô lạnh giọng.

“ Không cần, tôi về nhà tự làm được.”

“ Đêm qua em nói sẽ tiếp tục ở đây, em đã quên ?” – Hấn không vui nói.

“ Không nên tin lời của kẻ say rượu ... anh phải là người hiểu rõ mới đúng.”

Tay truyền đến cơn đau nhức, nhìn lại về mặt hấn còn tối hơn đêm 30, có thể thấy cả gân xanh, quanh người tản ra nộ khí chết người.

Cứ nghĩ sẽ bị đánh hay ăn phạt tay nhưng chẳng có gì, đổi lại cơn đau qua đi, mà người trước mặt lại bình thản nở nụ cười yêu mị khiến cô nổi cả da gà.

“ Em nói đúng, không nên tin kẻ say rượu nhưng mà ... hành động đêm qua của em, tôi rất hài lòng.”

Cô chớp mắt vô tội nhìn hấn. – “ Thật xin lỗi, khi tôi uống say, ngay cả tôi họ gì tôi cũng không biết ... vậy nên, hôm qua chẳng có ấn tượng ... Á ...”

Xoay người một cái đã nằm dưới thân hấn, cô tức giận hết lớn. – “ Buông ra.”

Vương Vũ Hàn cười tà mị. – “ Em không nhớ ? tôi sẽ làm cho em nhớ ra.”

“ Anh ...”

Điện thoại làm gián đoạn cuộc chơi nhưng cũng như hồi chuông cứu mạng Lăng Tịnh Hy, cô đẩy mạnh hấn ra nhưng không được, đành ra về cầu xin.

“ Có thể là ba mẹ tôi gọi, tôi muốn nghe.”

Chỉ một câu đã khiến Vương Vũ Hàn thả cô ngay, tuy khó hiểu nhưng vẫn muốn giữ cái mạng này, cô lấy điện thoại ấn nút nghe ngay.

“ Alo ... Tiểu Mẫn ?” – Mới nói một chữ thì bên kia như pháo bắn, làm cô muốn diếc cả tay.

“ Cậu sao vậy ?”

“ ... ”

“ OK, mình đến ngay.”

Cô cúp máy nhìn Vương Vũ Hàn. – “ Tiểu Mẫn xảy ra chuyện, tôi phải đến đó ngay.”

Nhảy nhanh xuống giường đến tú lấy quần áo chạy vào nhà tắm, chỉ khoảng 5 phút là xong, cô đi ra chưa kịp nói đã bị hấn chặn ngang cửa phòng tắm mà hấn ... trần như nhộng trước mặt cô.

“ Đợi tôi một chút.” – Hấn đi vào trong đóng cửa lại.

Cô thở hắt ra, còn lâu cô mới chờ hấn. Vội vàng đi thẳng ra cửa. – “ Cạch.”

Mặt cô cứng đờ, cửa đã bị khóa ... tên này thật cảm thú mà.

Chiếc Lamborghini Aventador màu đen lướt nhanh trên lộ lớn.

Trong xe, không khí lạnh lẽo đến khó thở, Lăng Tịnh Hy im lặng nhìn phía trước, không biết Gia Tiểu Mẫn bị gì mà khóc sụt sùi trong điện thoại, cô thật lo lắng cho cô bạn này.

“ Về nhà trọ lấy những thứ em cần ... dọn về biệt thự đi ... đây là lệnh.”

Vương Vũ Hàn đột nhiên lên tiếng, tuy giọng lạnh nhạt nhưng không lạnh lẽo như lúc trước.

“Khi nào có kết quả thì hãy tính.” – Cô nhàn nhạt nói.

Hắn thờ dãi nói. – “Tôi tin em ... về biệt thự đi.”

Cô cười mỉa mai. – “Tin tôi ? ... có phải quá muộn rồi không ?”

Tay nắm vô lăng siết chặt, gân xanh cũng nổi lên nhưng hắn im lặng, Lăng Tịnh Hy thấy lạ quay mặt nhìn, chỉ thấy vẻ mặt mệt mỏi chứ không phải phần nộ, cô sững sốt giây lát chưa kịp lên tiếng thì xe đã đến trước cửa nhà trọ.

Không do dự, cô xuống xe thì giật mình khi thấy Dương Nghị đứng đó, vẻ mặt hắn rất khó coi, quần áo không chỉnh tề, tay cầm điều thuốc hút dở nhưng dưới đất thì còn nhiều tàn thuốc hơn cho thấy hắn đã ở đó rất lâu.

“Sao anh lại ở đây ?” – Cô khó hiểu hỏi.

Dương Nghị gật đầu chào Lăng Tịnh Hy, nhìn thấy Vương Vũ Hàn phía sau đi tới. – “Vương tiên sinh.”

“Cậu chưa về tổ chức sao ?” – Hắn nhú mày hỏi.

Dương Nghị cúi đầu, mặt có chút khó coi nhưng hắn vẫn im lặng.

Lăng Tịnh Hy chẳng có lòng dạ nào hỏi han, cô đi thẳng lên lầu, ấn chuông cửa nhưng không có ai mở cửa, đợi không được cô đập mạnh cửa.

“Tiểu Mẫn ... là mình ... Tịnh Hy đây, cậu mở cửa đi.”

Chỉ một câu đã khiến cánh cửa mở ra, Lăng Tịnh Hy giật mình nhìn người trước mặt, mới có một đêm mà trông Gia Tiểu Mẫn tiều tụy đi hẳn, mắt cũng thâm quầng, nước mắt cũng rơi đầy mặt.

“Tịnh Hy ...”

Gia Tiểu Mẫn nhào tới ôm Lăng Tịnh Hy, khóc mỗi lúc một lớn hơn, Lăng Tịnh Hy vỗ lưng an ủi bạn, với tình trạng hiện giờ của Gia Tiểu Mẫn, cô không mong hiểu biết của mình là sự thật nhưng ...

“Tên hỗn đản, đồ xấu xa, anh cút ngay cho tôi ...” – Gia Tiểu Mẫn hét lên khi thấy Dương Nghị dưới lầu, đẩy Lăng Tịnh Hy ra, ném một đồng giày xuống dưới.

Dương Nghị cùng Vương Vũ Hàn kịp thời tránh được cũng toát mồ hôi, dù bọn họ nhanh cỡ nào nhưng nhiều chiếc giày cùng bay đến một lượt cũng khó có thể tránh hết.

Vương Vũ Hàn lườm Dương Nghị. – “Cậu đã làm chuyện tốt gì khiến cho cô ta nổi cơn điên lên vậy ?”

Dương Nghị áy náy im lặng, lại nhìn Gia Tiểu Mẫn, cô nàng nhìn hắn như muốn giết người.

“Tiểu Mẫn đừng kích động, mình vào trong nói chuyện đi.”

Lăng Tịnh Hy kéo bạn vào phòng, đến khi nhìn thấy đồng đồ lộn xộn khắp phòng, cùng với vết máu đỏ trên giường thì cô khẳng định phán đoán của cô đã đúng.

“Mình phải làm sao đây ? ... Tịnh Hy, nói mình biết đi.” – Gia Tiểu Mẫn nức nở.

“Được rồi, cậu nói mình biết đi, vì sao lại ra đến nông nổi này ?”

“Mình không biết, chỉ nhớ tối qua cùng cậu uống rượu ... sau đó mình không nhớ gì hết ... chỉ biết khi tỉnh dậy thì tên hỗn đản đó đã nằm trên giường cùng mình ... lúc đó ... mình và hắn ... không có mặc quần áo ... mình ... hu hu ...”

Gia Tiểu Mẫn lại khóc, Lăng Tịnh Hy ôm bạn vỗ về, sự việc phát sinh ngoài ý muốn, uống say làm loạn đầu phải chỉ mình Gia Tiểu Mẫn.

“Mọi chuyện cũng đã lỡ rồi, giờ cậu tính sao ? có muốn hắn chịu trách nhiệm không ?”

Tuy hỏi nhưng lòng cô cũng lo lắng, tên Dương Nghị kia không biết tính tình ra sao ? liệu có chấp nhận hay không ? hay chỉ quăng đại một tấm chi phiếu cho Gia Tiểu Mẫn coi như xong chuyện .

“Mình không cần, mình chỉ muốn hắn đừng xuất hiện trước mặt mình là được.”

Gia Tiểu Mẫn hix hix, lau đi nước mắt, bình tĩnh nói tiếp.

“Tên cầm thú đó dù có chịu trách nhiệm, mình cũng không cần, mình ghét hắn ... nhưng ... Tịnh Hy, cậu nghĩ nếu Tiểu Nam biết được, liệu anh ấy có

chấp nhận mình không còn là xử nữ nữa không ?”

“Nếu một người đàn ông vì cô gái đó không còn tấm thân trong trắng mà không yêu cô gái nữa vậy người đó không đáng để cậu yêu, hơn nữa ... Tiểu Mẫn, mười mấy năm nay hán không hề xuất hiện, cậu nghĩ hán còn muốn cậu sao ?”

Gia Tiểu Mẫn cúi mặt, vài giọt nước mắt lại rơi xuống, giọng nghẹn ngào.

“Nhưng ... nhưng mình đã hứa rồi.”

Lăng Tịnh Hy thở dài. – “Được rồi, không nhắc đến hán nữa, giờ cậu nghĩ ngơi đi, mình xuống lầu giải quyết giúp cậu.”

Cô đỡ Gia Tiểu Mẫn nằm xuống, lấy chăn mới đắp cho cô nàng, quăng cái chăn cũ vào giỏ rác, sau đó đi thẳng xuống lầu.

Dưới lầu, Vương Vũ Hàn dựa người vào thân xe, Dương Nghị nghiêm nghị đứng đó, mặt vẫn khó coi như thường.

Thấy Lăng Tịnh Hy đi tới, Dương Nghị có chút lo lắng hỏi.

“Cô Tịnh Hy, cô ấy sao rồi ?”

“Anh định thế nào ?” – Cô không trả lời hán mà hỏi ngược lại.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm” – Hán dứt khoát.

Không chỉ Lăng Tịnh Hy, ngay cả Vương Vũ Hàn cũng giật mình bởi quyết định của hán.

Suy nghĩ một chút, cô lắc đầu. – “Không cần ... anh chỉ cần viết một tờ chi phiếu là được, con số sẽ do Tiểu Mẫn quyết định.”

Dương Nghị nhú mày, Lăng Tịnh Hy nói tiếp.

“Không phải từ trước đến giờ các anh luôn dùng chi phiếu hay sao ? ... Tiểu Mẫn chỉ có một yêu cầu, là anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy, coi như mọi chuyện chưa hề xảy ra.”

“Tôi đã nói tôi sẽ chịu trách nhiệm nên ...”

“Anh sẽ cưới cô ấy sao ? hay đem cô ấy về làm tình nhân của anh ? ... Dương Nghị, tấm thân trong trắng của người con gái là mạng sống của họ, một khi bị vấy bẩn thì dù cho họ núi vàng núi bạc, họ cũng chẳng cần.”

Cô dùng một lát. – “Gia Tiểu Mẫn không cần người không yêu cậu ấy chịu trách nhiệm, hơn nữa ... cậu ấy còn có “Thanh mai trúc mã”, hai người cũng có hôn ước từ nhỏ, chỉ đợi anh ta về cưới là cùng ... vì thế, anh hãy xem như đêm qua chỉ là giấc mộng cũng được ... tỉnh lại rồi thì quên hết đi.”

Dương Nghị siết chặt tay, nhìn Lăng Tịnh Hy, đôi mắt có chút lạnh lẽo.

“Đã làm phiền Cô Tịnh Hy.” – Sau đó xoay mặt nhìn Vương Vũ Hàn.

“Vương tiên sinh, tôi xin phép đi trước.”

Nói xong, hán đi đến chiếc Lexus LFA màu trắng trước mặt, nhấn ga rời đi.

Dương Nghị đi rồi, Lăng Tịnh Hy cùng đi lên phòng nhưng tay bị giữ lại, cô nhú mày. – “Buông ra.”

“Lên phòng lấy mấy thứ em cần, sau đó cùng tôi về biệt thự.”

Cô hừ lạnh. – “Đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn lớn nhưng sao trí nhớ lại kém như thế ?”

Cô nhìn thẳng vào mắt hán, không chút sợ sệt.

“Vương Vũ Hàn, đợi khi nào có kết quả thì tôi sẽ nghĩ đến việc có cùng anh quay về hay không nhưng ... dù đánh chết tôi cũng không muốn cùng anh một chỗ, trở về cái lồng giam đó, anh lại muốn làm gì tôi ... hành hạ hay trừng phạt tiếp ?”

Vương Vũ Hàn thoáng qua tia đau xót, cô chán ghét hán như thế sao ?

“Em không có lựa chọn ... một, theo tôi về ... hai ....”

“Giết ba mẹ tôi sao ?” – Giọng cô nhẹ nhàng chen ngang hán, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như không.

Tay hán siết chặt, mặt lạnh lùng nhìn cô, hán không có ý định đó, hán chỉ muốn nói sự lựa chọn thứ hai là hán sẽ dọn đến đây nhưng cô lại nói như thế ...

“Nói là lựa chọn nhưng cũng chẳng khác gì ép buộc.” – Cô nhìn hắn, nhỏ giọng.

“Anh yên tâm, tôi là đứa con có hiếu nên sẽ không để ba mẹ mình chết pah chết oan, đương nhiên ... tôi sẽ theo anh về nhưng anh nên nhớ cho kỹ ... Lăng Tịnh Hy tôi, đời này kiếp này vĩnh viễn cũng hận anh, đến chết cũng không tha thứ cho anh.”

Cô lạnh lùng quay đi nên không kịp thấy vẻ bi thương trên mặt hắn.

Vương Vũ Hàn nhìn bóng dáng cô khuất dần, lòng chột đau nhói.

Hận hắn đến thế sao ? ... Chết tiết ...

Máng nhẹ một tiếng, không hiểu sao lúc này hắn lại thấy khó chịu đến cực điểm, là vì lời nói của cô, là vì sự hờ hững cùng vẻ mặt lạnh lùng của cô đối với hắn.

Tự nhiên hắn muốn thời gian đêm qua có thể trở lại, lúc đó cô như một đứa trẻ nhu thuận ở bên hắn, cười với hắn, còn nói thích hắn ....

“Vương Vũ Hàn, mày điên rồi sao ?”

Tự nói với chính mình, vì sao lại mong cô đến thế ? ... cảm giác này khiến hắn có chút sợ hãi ... Sợ hãi ? lần đầu hắn dùng hai từ này để hình dung đối với một người phụ nữ mà cô đối với hắn không phải là món đồ chơi sao ?

Tâm tình hắn thật phức tạp, rốt cuộc Lăng Tịnh Hy là gì với hắn ? là món đồ chơi ? là tình nhân hay là ... không lẽ hắn thật sự động tâm ?

Lấy một điều thuốc, hắn hít một hơi sâu, mắt nhìn lên lầu hai.

“Tịnh Hy, tôi phải làm gì với em đây ?”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Sự thật là vì ai?

Trong bóng tối, bóng dáng đầy gọi cảm của người phụ nữ đứng trong phòng hóa trang lộng lẫy, bàn tay thon dài trắng mịn cầm điện thoại loại mới nhất, đôi môi đỏ vì tô son đậm cong lên.

“Tiếp theo, đến phiên cậu ra tay ... lần này cho nó vào tù là hay nhất.”

“Cậu đã khử hai tên kia chưa ?”

Đầu dây bên kia, Trang Mật Ly ngồi trong bồn tắm, tay đang đưa ly rượu đỏ.

“Mình đã thuê sát thủ rồi, khoảng 1 giờ nữa sẽ có kết quả ... Hừm, lần trước nó may mắn được Vu Tử Băng cứu thoát nhưng lần này thì cả ông trời cũng không cứu nổi nó đâu.” – Âu Thực Lợi vẻ mặt tà ác nói.

“Đừng quá đắc ý, chuyện lần này cậu đi hơi quá đà, Vũ Hàn có thể sẽ cho người điều tra lại, cẩn thận một chút đi.” – Trang Mật Ly nhắc nhở.

Gần đây Vương Vũ Hàn không có hành động gì nhưng cô biết Dương Nghị bên cạnh hắn lại không thấy đâu, cô tin chắc hắn sẽ điều tra lại, vì thế mọi việc phải cẩn trọng hơn, nếu có bất trắc, ngay cả cô cũng bị liên lụy.

Tất cả điều tại Âu Thực Lợi, kế hoạch ban đầu chỉ muốn đẩy Lăng Tịnh Hy vào tội làm gián điệp cho công ty khác, kế hoạch đã hoàn thành hết chỉ cần đưa cô ta vào tròng là đủ, ai ngờ Âu Thực Lợi muốn chơi lớn hơn vì vậy đã tung Video ra.

Trò này đã quá cũ vậy mà cô nằng nặc chơi mãi, cô có chút lo lắng nhưng cũng chịu, ai biết hai người cùng ngồi chung một chiếc thuyền, cô thì ả nhân chỉ có Âu Thực Lợi mới quang minh chính đại mà ra tay.

“Cậu lo lắng làm gì ? mọi chuyện chúng ta làm rất cẩn thận, muốn tra ra, trừ khi tìm được xác của hai tên kia ....” – Âu Thực Lợi uống ngụm rượu.

“Nói tóm lại, kế hoạch cứ thế mà tiến hành, chúng ta chỉ cần ngồi xem kịch vui mà thôi.”

“Làm gì cũng đừng để mình phải ra mặt.”

Câu nói không có chút tình cảm, ngay sau đó là tiếng cúp máy. Âu Thực Lợi hừ lạnh, mĩa mai nói.

“Hừ, cũng là thứ bám váy đàn ông mà bày đặc làm ra về ta đây ? tưởng mày ngon lắm sao ? ... Trang Mật Ly, nếu không phải mày có thể lợi dụng được thì tao đã phanh phui chuyện mày từng làm ở hộp đêm cho Vương Vũ Hàn biết rồi.”

“Chị Thực Lợi.” – Giọng nói run rẩy của trợ lý Tiểu An vang lên.

Âu Thực Lợi liếc xéo cô. – “Đã làm xong chưa ?”

“Em ... em ...” – Tiểu An ấp úng, chưa nói được gì thì phía sau, hai tên vệ sĩ mặt lạnh tanh bước vào nhìn Âu Thực Lợi.

“Các người là ai ? đây là phòng riêng của tôi sao các người ... Á ...”

Chưa nói hết câu cả người đã bị bao tải túm lấy, sau đó một trận đau ở đầu khiến cô mất đi ý thức.

Trên tầng cao nhất quán bar Áo Cù, Lăng Tịnh Hy ngồi trên sofa, kế bên là Vương Vũ Hàn mắt nhắm nhắm nghiền dựa vào thành ghế.

Kha Nhi cùng Man Cảnh Ân ngồi kế bên đang nói gì đó rất vui vẻ.

Hôm nay, khi cô đang chuẩn bị cơm chiều thì Vương Vũ Hàn đến báo cô tới Áo Cù vì đã tìm ra kẻ chủ mưu đưa Video đó lên mạng.

Dù luôn muốn lấy lại công bằng cho mình nhưng từ lúc đầu cô đã biết là ai làm, chỉ là không muốn biết nhanh như thế, bởi cuộc sống tự do sẽ vì thế mà biến mất.

Thở dài dựa lưng vào ghế, thôi cứ coi như đang xem một vở kịch vậy thôi.

Mạch Quân Vỹ mặt nhăn nhó đi vào, hần ngồi xuống lấy một chai Vani một hơi.

“Làm gì mà bức dọc vậy ? lại gây nhau sao ?” – Man Cảnh Ân lên tiếng.

“Băng bỏ đi rồi.” – Hần rầu rĩ nói, lại uống thêm một ngụm.

“Mình đã cho người đi tìm mà không được, tại sao cô ấy cứ thích trốn mình thế này ?”

“Đòi hỏi của cậu cao quá nên cô ấy chịu không nổi là phải ?” – Man Cảnh Ân châm chọc.

Mạch Quân Vỹ liếc hần, nhìn sang Lăng Tịnh Hy, hần vọt tới nắm tay cô, chưa kịp nói gì thì bị Vương Vũ Hàn thẳng chân đạp hần một cái ngã nhào xuống đất.

“Hàn, cậu biến thái sao ? mình có chuyện quan trọng muốn hỏi Tịnh Hy mà.”

“Nói chuyện dùng miệng chứ không phải dùng tay.”

Hần lạnh lùng trừng mắt Mạch Quân Vỹ, lại kéo Lăng Tịnh Hy ôm vào lòng.

Lăng Tịnh Hy muốn giãy cũng vô dụng, cô lờm hần một cái, nhìn Mạch Quân Vỹ. – “Hôm qua em có gọi cho chị ấy, hiện tại chị ấy ở Thái Lan.”

Mạch Quân Vỹ vui mừng muốn nhào đến ôm Lăng Tịnh Hy nhưng bị ánh mắt của Vương Vũ Hàn làm kinh sợ, hần cười cười lên tiếng.

“Cám ơn em Tịnh Hy, giờ anh đi ngay ... À, một lát vệ sĩ anh sẽ đưa người tới, em muốn làm gì thì làm.”

Nói một câu người cũng biến mất, Lăng Tịnh Hy lắc đầu, một người đàn ông như Mạch Quân Vỹ, chung tình như thế, vì sao Vu Tử Băng vẫn không chấp nhận ? là vì Vu Tử Bích sao ?

“Vương tiên sinh, Man tiên sinh, chúng tôi đã mang người đến.”

Hai người vệ sĩ nắm cổ áo hai tên một mập một gầy lần trước Lăng Tịnh Hy từng gặp đi vào, lần này họ thê thảm hơn lần trước, toàn thân đều nhuốm màu đỏ của máu, điều này cho thấy bọn họ bị tra tấn rất dã man.

“Vương tiên sinh, kẻ chủ mưu chuyện lần này đang được dẫn tới, mong tiên sinh chờ một chút.” – Vệ sĩ đầu đinh lên tiếng.

Một chút của họ chưa đầy 3 phút, từ thang máy đi vào hai tên vệ sĩ, trên tay họ là một bao tải lớn, còn có thêm một cô gái chừng 20 mấy tuổi, người run rẩy, mặt trắng bệch đi theo sau.

Lăng Tịnh Hy biết đó là trợ lý của Âu Thực Lợi và dĩ nhiên cái bao tải đó đang chứa ai trong đó.

Bao tải vừa mở ra, quả nhiên là Âu Thực Lợi, thần trí vẫn còn mơ hồ nhưng khi thấy Vương Vũ Hàn còn có Lăng Tịnh Hy cùng hai gã kia, cô biết

chuyện đã bị lộ.

Trong mất lộ về kinh hoàng, cả thân người run rẩy không thôi nhưng còn nước còn tát, cô không tin cô ở bên cạnh Vương Vũ Hân hơn 4 năm lại không bằng một Lăng Tịnh Hy chỉ ở cạnh hân chưa được 4 tháng.

Bây ra bộ mặt rạn nứt, cô chạy đến muốn ôm hân nhưng bị hai vệ sĩ phía sau đẩy mạnh, cô ngã ngang xuống đất, giọng tỏ ra nũng nịu.

“Vũ Hân, họ làm em đau quá.”

Lăng Tịnh Hy lắc đầu, đến bây giờ mà cũng không biết mình đang ở tình huống nào, lại cứ giữ cái tật đại tiểu thư kia ... Âu Thực Lợi ơi Âu thực Lợi, vì sao cậu cứ phải ngu ngốc mãi như thế ?

“Nói đi.” – Vương Vũ Hân hướng mắt về hai tên mập và ôm găng giọng.

Tên vệ sĩ thấy hai tên này chậm chạp, đạp thẳng vào người hân quát lớn.

“Còn không mau nói.”

“Vâng, vâng, tôi nói ... Video là do Âu Thực Lợi bảo tôi đưa lên mạng, còn cho tôi số tiền rất lớn, bảo xong việc thì làm thêm một chuyện là đổ tất tội lỗi lên người Lăng Tịnh Hy.” – Tên ôm nói nửa chừng thì ói ra ngụm máu.

Tên mập thấy thế, không muốn bị vạ lây nên tiếp lời.

“Cô ta bảo sau khi làm xong chuyện thì lập tức rời khỏi đây nhưng không ngờ ... không ngờ cô ta quá ác độc, thuê cả sát thủ giết chết chúng tôi.”

Nói đến đây, tên mập nhìn Âu Thực Lợi như muốn giết người, nếu không phải người của Vương Vũ Hân cùng Mạch Quân Vỹ đến kịp, có thể bọn họ đã đi gặp Diêm Vương cũng nên.

Lăng Tịnh Hy giật mình, không phải vì sự thật được phơi bày mà vì cô đã hiểu lắm, cứ tưởng do bọn họ bị bức cung nên mới chịu khai sự thật.

Nhìn Âu Thực Lợi, Lăng Tịnh Hy lắc đầu, thủ đoạn càng ngày càng âm độc, cô tự hỏi bản thân vì sao Âu Thực Lợi lại trở thành như vậy ?

“Nói dối.” – Âu Thực Lợi hét lên, chạy tới chỗ Vương Vũ Hân nắm cánh tay hân.

“Vũ Hân, em không có làm, là bọn họ đổ oan cho em” – Lại chỉ tay về phía Lăng Tịnh Hy.

“Là cô ta, chắc cô ta muốn thoát tội nên mới bày ra mọi chuyện ... Vũ Hân, em yêu anh như thế, làm sao em lại tổn thương anh ? ... nhưng cô ta thì khác, cô ta không yêu anh, cô ta chỉ muốn trả thù anh vì anh đã khiến cô ta và Thiếu ...”

“Bóp.” – Âu Thực Lợi ngã xuống đất, ôm mặt đỏ rát nhìn Vương Vũ Hân, nước mắt vì đau lòng mà rơi xuống.

“Tôi ghét nhất ai phản bội tôi ... Âu Thực Lợi, cô nghĩ tôi nên xử lý cô thế nào đây ?” – Mắt hân đầy tơ máu nhìn Âu Thực Lợi.

Sự thật phơi bày làm hân thật sự phẫn nộ, một phần vì cô ta dám gạt hân, một phần vì cô ta mà hân đã tổn thương đến Lăng Tịnh Hy, còn khiến cô nàng hận hân đến thấu xương, hôm nay hân không dạy dỗ cô thì không mang họ Vương.

Thấy tình huống không khách quan, Âu thực Lợi ôm chặt ống quần hân, khóc lóc van xin.

“Vũ Hân, em biết tội em rồi, anh tha cho em đi, có được không ? em chỉ là nhất thời nông nổi mới làm thế nhưng không ai biết là anh mà ? ... Vũ Hân, xin anh vì em bao lâu nay hầu hạ anh, tha cho em một lần ... xin anh.”

Nếu là trước công chúng thì Âu Thực Lợi sẽ thành công vì diễn xuất quá nhập vai nhưng đối với Vương Vũ Hân giống như con chuột chết, chỉ toàn bốc mùi hôi thối.

“Tha cho cô ta đi.”

Lăng Tịnh Hy rút cuộc cũng lên tiếng, dù gì cũng là bạn thân ngày trước, coi như cô trả lại tình bạn này đi.

Vương Vũ Hân tức giận. – “Cô ta hại em như vậy mà em vẫn muốn tha cho cô ta sao ?”

Lăng Tịnh Hy cười nhạt. – “Cô ta làm thế cũng vì quá yêu anh, không phải sao ?”

Cô nhìn Âu Thực Lợi nói. – “Vì yêu mới sinh ra đổ kỵ cùng thù hận, cô ta làm vậy cũng phải thôi, cùng là đàn bà với nhau nên tôi hiểu, khi thật sự yêu một người, thì cái chết cũng không cần, nói chi là hại người khác.”

Lại nhìn Vương Vũ Hân. – “Nếu muốn trị tội vậy người nên chịu tội là anh chứ không phải cô ta.”

Cầm bị hân bóp chặt, đôi mắt điều hâu sắc lạnh quan sát cô.

“Lăng Tịnh Hy, đừng nghĩ tôi nuông chiều em thì em có thể làm càn.”

Cô cười mỉa mai. – “Nuông chiều ? nếu đối với anh những gì anh làm với tôi gọi là nuông chiều thì tôi cảm thấy, chết có thể vui vẻ hơn nhiều.”

Bàn tay vốn siết chặt buồng lòng, hần đáng lý phải tức giận trước lời nói của cô nhưng vì sao ? khi thấy đôi mắt bất lực cùng âm ảm của cô, mọi buồn bực lại biến mất.

Hần thờ dài. – “Tịnh Hy, nếu em muốn tha cho cô ta cũng được nhưng hứa với tôi một điều kiện, tôi sẽ chấp nhận ngay.”

Lăng Tịnh Hy nhú mày. – “Chuyện gì ?”

“Lập tức thu dọn đồ đạc trở về Nguyệt Thụ, còn nữa ... không được giận đối bỏ đi nữa.”

Cô kinh ngạc nhìn hần, chưa nói được gì thì Âu Thục Lợi đã nhào tới nắm chặt cánh tay cô, móng tay cô ta cơ hồ bấu chặt vào da Lăng Tịnh Hy, khiến cô đau đớn nhú mày.

“Lăng Tịnh Hy, tao không cần mày giả vờ mèo khóc chuốt, mày là đồ đàn bà bụng dạ thâm độc, miệng đây rắn rết, mày đừng tưởng tao không biết mày nghĩ gì ... mày rất đặc ý phải không ?”

“Lôi cô ta ra.” – Vương Vũ Hàn quát lớn.

Hai vệ sĩ lôi Âu Thục Lợi ra xa, Âu Thục Lợi nhìn Lăng Tịnh Hy, mắt đầy tơ máu đỏ, cô như phát điên giãy giụa không ngừng.

Vương Vũ Hàn cầm lấy đôi tay bị cào xước một lớp da nhỏ, tâm có chút nhức nhối, giọng dịu đi hần. – “Không sao chứ ?”

Ánh mắt đầy thâm tình cùng dịu dàng như thế khiến Âu Thục Lợi như bốc hỏa, từ khi ở bên cạnh Vương Vũ Hàn, ngoài việc làm công cụ để hần phát tiết ra, một lời lo lắng quan tâm cũng không bố thí cho cô, vậy mà giờ đây ... là vì Lăng Tịnh Hy sao ? ... cô không cam tâm.

Âu Thục Lợi chịu không nổi nhìn cảnh trước mắt, cô gào lên.

“Lăng Tịnh Hy, mày đừng nghĩ được hần yêu thương quan tâm thì lấy làm đắc ý, rồi có một ngày mày cũng sẽ như tao, bị hần vứt bỏ mà thôi.”

Gọng cô có chút khàn khàn, nước mắt chảy xuống không ngưng lại.

“Lăng Tịnh Hy, mày quên rồi sao ? hần đã từng dâng mày cho bạn thân của hần hưởng lạc, còn ném mày xuống tầng hầm của Áo Cù, muốn cho mấy tên cận vệ ở dưới làm nhục mày, còn khiến mày và Thiếu Phong phải chia tay ...”

“Bốp.” – Lại một cái tát nữa nhưng Âu Thục Lợi không cảm thấy đau mà lại cười lớn.

“Mày thấy chưa ? tao ở bên hần hơn 4 năm mà hần còn vì người đàn bà khác đánh tao thì mày có há gì ? ... tao có ngày hôm nay thì mày cũng sẽ như vậy, khi hần tìm được kẻ thỏa mãn được dục vọng của hần hơn mày, mày cũng sẽ bị cho ra rìa, có thể còn thảm hơn tao nhiều ...”

Âu Thục Lợi nước mắt giàn giụa nói, đúng là cô tham tiền ham hư vinh nhưng nói cô không yêu Vương Vũ Hàn là gạt người nhưng con người này ngoài việc muốn thỏa mãn dục vọng ra thì hần có biết yêu là gì đâu ?

Tiểu An hoảng sợ kéo Âu Thục Lợi nhưng bị cô ta hất mạnh ngã nhào xuống đất.

“Lăng Tịnh Hy, tao nguyện rửa mày, nguyện rửa mày sẽ phải chịu kết cục thảm hơn tao, nguyện rửa mày suốt đời cũng không có được tình yêu của Thiếu Phong ... ha ha, tao rất mong đợi nếu Thiếu Phong biết được mày mỗi đêm đều nằm dưới thân anh trai hần mà rên rỉ, không biết hần sẽ như thế nào ? ahahahaha.”

Âu Thục Lợi cười rất sảng khoái, cô cười thật to nhìn Lăng Tịnh Hy nhưng đột nhiên tắt tiếng, đôi mắt ướt đẫm trừng to nhìn người trước mặt.

Trước mặt Âu Thục Lợi, không phải vẻ mặt bi thương, cũng không phải đau khổ mà là một nụ cười đầy yêu mị mà chỉ mỗi Âu Thục Lợi mới nhìn thấy nó.

“Mày?... tại sao?... tại sao?...”

“Đủ rồi.” – Rốt cuộc Vương Vũ Hàn cũng lên tiếng.

Những lời Âu Thục Lợi đã chọc giận hần, lửa giận trong đáy mắt mỗi lúc một lớn, hần quát to.

“Đem cô ta xuống tầng hầm.”

Mấy vệ sĩ nhanh chóng kéo Âu Thục Lợi rồi đi nhưng tiếng hét của cô ta vẫn còn vang lên không ngừng.

“Lăng Tịnh Hy, mày nhất định sẽ gặp báo ứng.”

Âu Thực Lợi đi rồi, mọi thứ trở nên vắng lặng. Vương Vũ Hàn đi tới trước mặt Lăng Tịnh Hy, thấy vẻ mặt cô tái nhợt, hần cầm tay cô.

“Về thôi.”

Cô ngược nhìn hần, nhàn nhạt nói.

“Vì sao người gây chuyện là anh mà người gặp báo ứng lại là tôi?”

Hần không nói gì, chỉ mím chặt môi nhìn cô, thờ dãi một hơi quay ra phía sau nói với Man Cảnh Ân.

“Minh về trước, mọi chuyện cậu cứ làm y như cũ.”

Nói xong, ôm Lăng Tịnh Hy rời đi.

Man Cảnh Ân nhìn Kha Nhi trong lòng đã ngủ say, hần thỏa thẽ.

“Kha Nhi, em nghĩ Hàn có phải đã động tâm rồi phải không?”

“Ừm.” – Chỉ là một âm thanh nhỏ phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn, Man Cảnh Ân cười nhẹ, hôn một cái, giọng lại dịu dàng khác hẳn vẻ mặt lạnh băng của hần.

“Vậy phải chúc cậu ta may mắn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Kế hoạch hoàn mỹ

Mọi chuyện đã được sáng tỏ, đương nhiên Lăng Tịnh Hy bị Vương Vũ Hàn ép buộc trở về Nguyệt Thụ, riêng Âu Thực Lợi thì không rõ tung tích sau cái đêm cô ta bị Vương Vũ Hàn ném xuống tầng hầm.

Cô cũng không hỏi nhiều vì dạo gần đây Vương Vũ Hàn rất bận, công ty gặp chuyện mà hần lại hay bực dọc, nhiều lúc lại tỏ ra tức giận với người làm, cũng may cô không bị cuốn vào nhưng buổi tối cũng trốn không thoát.

Nắng sớm trải dài trên từng ngói mộ trắng trong nghĩa trang.

Lăng Tịnh Hy một thân váy xanh đứng trước ngôi mộ trắng, đặc bó hoa hồng trắng xuống, cô cúi người hành lễ.

Sau lễ nghi Lăng Tịnh Hy nhìn bia mộ trắng, ý cười bên môi đầy quý dị.

“Mọi chuyện diễn ra rất tốt ... ba, mẹ, Tiểu Minh ... kế hoạch hình như đã đạt được một nửa rồi.”

Từ lần sinh nhật của Vương Vũ Hàn, cô đã bắt đầu vạch ra kế hoạch, rất đơn giản ... cô muốn trái tim của Vương Vũ Hàn.

Đối với người đàn ông vừa kiêu ngạo vừa bá đạo như Vương Vũ Hàn chỉ có thể “Lạt mềm buộc chặt”, chiêu này tuy xưa nhưng vẫn hữu dụng, chỉ có điều việc đầu tiên cần làm là khiến hần mê luyến thân thể của cô.

Vì thế, cô không biết liêm sỉ, dùng mê hương với hần ngay đêm sinh nhật, còn tỏ ra ân cần làm bánh kem, nấu ăn, đan khăn choàng cổ cho hần tuy gặp chút ít trở ngại ... như Trang Mật Ly nói, ngay cả thủ thuật nhắn tin cũng do cô làm.

Có thể nói từ đầu đến cuối cô chỉ là diễn một vở kịch bi thương, đau khổ cho hần xem ...

Loại người như Vương Vũ Hàn, trong tay nắm vận mệnh sống chết của kẻ khác, luôn đạt được mọi thứ mình muốn, đương nhiên sẽ không chịu được có kẻ chống đối lại hần ... càng bướng bỉnh, càng không khuất phục thì hần càng muốn có, càng muốn chiếm hữu.

Cô cũng phải bỏ rất nhiều thời gian cùng tâm cơ mới hiểu chút ít về con người này, dù nhiều lần bị hần hành hạ rất dã man nhưng cô có thể thấy trong lòng hần, cô đã chiếm một vị trí ... không biết lớn hay nhỏ, chỉ cần một chút cũng được.

“Ba mẹ biết không? Âu Thực Lợi đáng lẽ có thể sống bình yên, con không hề có ý định loại trừ cô ta nhưng vì cô ta không an phận ... kế hoạch cũ rích như thế cũng muốn đấu với con, thật ngu ngốc.”

Từ lúc Video bị tung ra cùng việc tranh cãi với Gia Tiểu Mẫn, cô biết tất cả điều do Âu Thực Lợi làm ... là bạn học nhiều năm, tranh đấu nhiều năm như

thế, lẽ nào cô không thuộc lòng cách thức cùng thủ đoạn của Âu Thục Lợi.

Cô chỉ thấy đáng tiếc cho Âu Thục Lợi vì một người đàn ông mà khiến bản thân trở nên như vậy thật không đáng.

Nhưng không vì thế mà cô có thể để Âu Thục Lợi làm càng ... muốn đưa cô vào tròng? cô sẽ cho cô ta đặc ý một chút nhưng trò chơi do ai làm chủ thì phải xem hoàn cảnh cùng thế lực ra sao?

Sau khi giải hòa với Gia Tiểu Mẫn, cô lợi dụng sự thương hại của cô bạn cộng thêm sự kết giao với Vu Tử Băng, cô đã có lợi thế, cô biết Vu Tử Băng có quan hệ rất tốt với Mạch Quân Vỹ, đương nhiên là chỗ dựa vững chắc cho cô.

Trước khi bị giải đến Áo Cù, cô đã âm thầm gọi trước cho Gia Tiểu Mẫn, nếu không may xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cầu cứu Vu Tử Băng, biết làm thế là vô si, hèn hạ nhưng vì mục đích, thứ cô thể lợi dụng được cô sẽ không bỏ qua.

“Tiếp theo đây ... sẽ tới phiên Trang Mật Ly.” – Cô lạnh giọng.

“Âu Thục Lợi chỉ là quân cờ để Trang Mật Ly thao túng, cô ta mới là người giật dây mọi chuyện ... cũng là đối thủ đáng sợ nhưng chỉ khi trừ khử hết bọn họ thì việc chiếm lấy trái tim của hần mới dễ dàng.”

Nụ cười ngày càng đậm, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy.

“Không nhất thiết phải lấy mạng của hần mới có thể trả thù cho ba mẹ ... bởi con biết ... nỗi đau lớn nhất của con người không phải là cái chết ...”

Về yêu mị cùng giọng nói đầy ác độc thốt ra từ đôi môi đỏ mọng mê người.

“Con rất muốn xem về mặt hần khi biết con là ai? muốn xem hần đau đớn như thế nào khi biết người hàng đêm hần ôm trong lòng luôn có ý định muốn giết hần ... con sẽ khiến hần niếm thử mùi vị đau khổ đến tận xương tủy.”

Trong mắt Lăng Tịnh Hy hiện giờ chỉ có thù hận, cô đã thay đổi không còn như trước kia, ngây ngô ngốc nghếch không hiểu chuyện ... muốn trả thù, tâm cơ phải cao, thủ đoạn phải độc thì mới có thể đạt được điều mình muốn.

Tập Đoàn HP

Mọi việc trở lại như cũ, Lăng Tịnh Hy cũng đi làm bình thường, có điều mọi thứ trong công ty có thay đổi, tuy không lớn nhưng cũng không phải nhỏ.

Việc Video chỉ phát sinh ra một ngày, sau ngày đó mọi người cũng im lặng, không ai dòm ngó hay soi mói gì Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn ... có điều ...

“Tịnh Hy, cậu có thấy lạ không?” – Gia Tiểu Mẫn ngốc đầu lên hỏi.

“Hừm ... có gì lạ đâu? mọi chuyện đã qua, mọi người cũng không có cớ mà buông chuyện, cậu nên mừng thì hơn.” – Cô nhẹ nhàng nói.

“Không phải ... chuyện là từ hai hôm nay, mình không thấy Susan cùng Helen đi làm ...” – Gia Tiểu Mẫn nhíu mày.

Sau cái ngày Video bị tung, thì cô cũng không gặp Susan và Helen. Nếu nói hai cô nàng đi công tác thì thật trùng hợp nhưng bị đuổi thì phải có lý do chứ? ... không lẽ ...

“Chuyện của mình lo chưa xong ... Tiểu Mẫn, cậu rất rảnh thì phải?”

Lăng Tịnh Hy khoanh tay trước ngực, việc Susan và Helen cô đã nghe phong phanh rằng hai người kia bị điều đi công tác, nói là đi công tác nhưng thật chất là bị đá ra khỏi công ty.

Theo như cô biết thì việc lần trước cô cùng Gia Tiểu Mẫn tranh cãi, Vương Vũ Hàn chắc biết đều do Susan và Helen gây ra nên mới tổng hai ả đi ... như thế cũng hay, mất thêm mấy con tép đỡ phải hao tâm tổn sức, có điều con tôm bự kia ...

Điện thoại bàn reo, cô bắt máy, chưa kịp lên tiếng thì bên kia đã nói trước.

“Lên phòng tôi.” – Giọng Vương Vũ Hàn bên kia vang lên sau đó cúp máy ngay.

Cô thờ dài đứng dậy.

“Lại bị kêu lên sao?” – Gia Tiểu Mẫn lo lắng hỏi nhưng sắc mặt thay đổi rất nhanh, mắt sáng lên nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Nha, tuần sau là tốt nghiệp rồi, bản thành tích cần phải nộp, cậu hỏi Chủ tịch xem khi nào có.”

Lăng Tịnh Hy cau mày, dùng ánh mắt quái dị nhìn Gia Tiểu Mẫn.

“Không phải cậu rất ghét anh ta sao ? tự nhiên dùng cái giọng bình thản như thế nói với mình về chuyện này ?”

Gia Tiểu Mẫn đứng dậy khoát vai Lăng Tịnh Hy, cười hì hì.

“Vì đại cuộc làm trọng, núp dưới mái hiên người khác đương nhiên phải biết cúi đầu ... hơn nữa ... nếu mình không làm thì Vương Tổng không đến nổi tề.”

Giọng cô trở nên nghiêm túc. – “Tịnh Hy, cậu có suy nghĩ sẽ chấp nhận đến với Vương Tổng hay không ? mình thấy anh ta đối với cậu hình như cũng có chút tình ý.”

Cái này cô nói thật lòng, tuy Lăng Tịnh Hy hiện giờ chỉ là tình nhân nhưng ngay cả Âu Thực Lợi cũng vì cô nàng mà bị Vương Vũ Hàn bỏ rơi thì chứng tỏ Vương Vũ Hàn có tâm ý với Lăng Tịnh Hy.

“Vậy cậu cho mình một lời khuyên ... nếu Thiếu Phong trở về thì làm sao ?”

Lăng Tịnh Hy cũng nghiêm túc nói nhưng cô lại chẳng quan tâm ... tình đã hết, duyên cũng chẳng còn thì còn gì phải quyến luyến nhưng ... nếu Vương Thiếu Phong về thì càng hay, vở kịch càng lúc càng kịch tính thì mới có đông khán giả chờ xem.

“Cái này ... cái này ...” – Gia Tiểu Mẫn gãi đầu, thật là vấn đề nan giải A.

Trong lúc cô bạn cứ gãi đầu mãi thì Lăng Tịnh Hy đã đi vào thang máy, mấy chuyện này cứ để ông trời quyết định, chuyện hiện giờ cô cần làm là đưa Trang Mật Ly vào trông nhưng phải xem cô ta có hành động gì không ?

Vừa nhắc Tào Tháo thì đã đụng ngay trước mặt.

Mới bước ra thang máy đã gặp Trang Mật Ly vừa muốn đi vào, bốn mắt nhìn nhau ... chỉ muốn vô tình lướt qua nhưng Trang Mật Ly lại ngừng trước mặt cô.

“So với độ tuổi thì thủ đoạn quả thật rất thâm sâu ... Lăng Tịnh Hy, tôi có lời khen dành tặng cô.”

Lăng Tịnh Hy nở nụ cười đầy giả tạo.

“Thâm sâu nhưng không thâm độc bằng ai kia ... em rất muốn biết vì sao Âu Thực Lợi lại không khai ra kẻ giật dây phía sau ? ... là do may mắn hay do cô ta thật ngu ngốc vì tình bạn, từ bỏ cả sinh mạng mà bảo vệ ?”

“Làm chuyện gì cũng phải chừa đường lui cho bản thân, bài học này cô nên nhớ kỹ.” – Trang Mật Ly vào thang máy nhưng vẫn không quên bỏ lại một câu.

Cô biết Âu Thực Lợi sẽ gây ra chuyện nên đã âm thầm rút lại toàn bộ kế hoạch đưa Lăng Tịnh Hy vào trông, còn tỏ ra bận rộn vì công việc quá nhiều nên lánh mặt ở công ty.

Sau khi Âu Thực Lợi gặp chuyện, cô không biết tình trạng cô ta hiện giờ ra sao nhưng vì sợ bị truy ra cô đành án binh bất động, đợi mọi chuyện ổn rồi sẽ cho người tìm Âu Thực Lợi.

Cô cũng công nhận Lăng Tịnh Hy quả thật nham hiểm, không biết cô ta làm cách gì có thể tránh khỏi kiếp nạn còn khiến Vương Vũ Hàn ngày càng coi trọng cô ta hơn.

Nhưng cô nhất định sẽ không ngừng tay, bây giờ cứ cho cô ta thư thả một thời gian, sau đó cô vẫn tiếp tục tiến hành kế hoạch nhưng không biết chuyện sắp tới đây, cô ta có đối phó nổi hay không thôi.

Trang Mật Ly cười nham hiểm. – “Đừng cười khi trò chơi vẫn chưa kết thúc, hơn nữa ... em nên xem tin tức một chút ... rất bổ ích cho em đấy.”

Cửa thang máy đóng lại, Lăng Tịnh Hy bỏ đi nụ cười giả tạo thay vào đó là đôi mày nhíu chặt. – “Cô ta nói thế là ý gì ?”

Suy nghĩ một chút, cô lắc đầu, nếu Trang Mật Ly muốn chơi, cô cũng không có ngăn.

Đến cửa phòng, cô gõ nhẹ cửa, chỉ chốc lát đã nghe tiếng cửa hân, cô bước vào.

Người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, vẫn dáng vẻ kiêu ngạo, vẫn khuôn mặt cương nghị, đôi mắt điều hâu sắc lạnh, đôi môi mỏng hơi cong lên, ngũ quan cân xứng như được điêu khắc ... đúng là yêu nghiệt.

Không biết đã bao nhiêu phụ nữ thà chết cũng muốn nhảy vào hố lửa yêu nghiệt này, đôi lúc cô cũng có chút mong lung, có chút dao động ...

“Em lại đây.” – Giọng hân đánh tan mộng tưởng của cô.

“Vương Tổng gặp tôi có chuyện gì không ?”

Cô vẫn đứng đó không nhút nhích khiến hân hơi nhíu mày.

“Tôi không phải ma quỷ, em đứng xa thế làm gì ? ”

‘Hắn không phải ma quỷ không lẽ là cô ?’

Nghĩ là nghĩ thế nhưng không đến không được, cô lại gần hơn thì hắn đưa ra hai tập hồ sơ để trên trên.

Lăng Tịnh Hy nhận ra đây là tập hồ sơ cô xin thực tập, cô nhận lấy mở ra, bên trong là chữ ký của Vương Vũ Hàn, còn có bản xác nhận thành tích tốt, của Gia Tiểu Mẫn cũng thế.

“Là công tư phân minh.” – Cô dò hỏi, dù gì cũng không muốn nhờ có ô dù mà được thành tích tốt.

“Nếu tôi không công tư phân minh thì thành tích của em sẽ là ... xuất sắc.” – Hắn châm chọc, mắt cũng mang theo ý cười, nói tiếp.

“Những ngày qua, em và Gia Tiểu Mẫn làm việc vừa chăm chỉ, xác suất làm được việc cũng cao, tôi đương nhiên rất hài lòng.”

Nghe hắn nói thế cô cũng yên tâm nhưng quả thật bọn họ làm việc rất chăm chỉ, mặt dù cô nghĩ hơi nhiều nhưng vẫn không bỏ dỡ phần việc của cô.

“Cám ơn.” – Cô vừa lên tiếng thì hắn đưa thêm hai tập hồ sơ nữa, cô lại mở tra, mắt mở to.

“Đây là bản hợp đồng ký kết làm việc trong 3 năm, em và Gia Tiểu Mẫn sẽ chính thức làm việc cho tập đoàn HP, mọi điều cần biết có hết trong đó, em cứ xem qua.”

Lăng Tịnh Hy lật từng trang xem, không nói đến tiền lương hàng tháng, chỉ cần là hoa hồng của một năm thôi cũng đủ mua cả một chiếc Ferrari 599 GTO.

“Tôi có quyền lựa chọn không ?” – Cô nhìn hắn, khẽ hỏi.

“Không.” – Hắn dứt khoát.

Lăng Tịnh Hy cũng không phản bác, cô ký tên vào, nhìn hắn nói tiếp.

“Gia Tiểu Mẫn thì có quyền đó.”

Nói xong, cô ôm hợp đồng của Gia Tiểu Mẫn xoay người rời đi nhưng ...

“Tịnh Hy.”

Hắn gọi cô cũng đứng lên đi đến chỗ cô, từ phía sau ôm chặt lấy cô, cằm hắn đặt trên đầu cô, giọng trầm thấp.

“Tôi chỉ muốn tốt cho em, bất cứ một ai cũng muốn công việc này ... em đừng bướng bỉnh nữa.”

“Tôi không có nói là không làm ... tiền lương cao, công việc cũng không quá khó.”

Cô ngược nhìn hắn. – “Tôi phải cảm ơn anh đã cho tôi một công việc tốt.”

Hắn nhìn cô, môi mông nhẹ hôn lên cánh môi cô, ôm chặt hơn một chút.

“Tịnh Hy, thời gian sau có thể xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn nhưng dù có chuyện gì, em cũng hứa với tôi không được rời khỏi Nguyệt Thụ, có biết không ?”

Cô nhú mày. – “Là chuyện gì ?”

Hắn vuốt tóc cô. – “Biết ít, sẽ tốt với em hơn.”

Sau đó vỗ nhẹ đầu cô. – “Em ra ngoài làm việc tiếp đi.”

Lăng Tịnh Hy không nói thêm gì, cô khó hiểu đi ra ngoài.

Hôm nay Vương Vũ Hàn có gì đó khác lạ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà hắn lại cảnh báo cô như thế ? còn Trang Mật Ly, bảo cô xem tin tức ? hai người này tâm linh tương thông sao ?

Lăng Tịnh Hy rời khỏi, Vương Vũ Hàn ngồi xuống sofa, hắn thở dài.

Điện thoại đột nhiên vang lên, hắn nhìn dãy số, mặt nhăn mày nhíu bắt máy nhưng giọng nói trái ngược với vẻ mặt đó.

“Anh nghe đây.”

“ ... ”

“Ừm, khi nào em về, anh sẽ đến đón em.”

“ ... ”

Nghe xong điện thoại hần quảng thẳng vào vách tường, đôi mắt đầy tơ máu, vẻ mặt trở nên lạnh lẽo.

“ Á. ”

Mọi ánh mắt hướng về hướng Gia Tiểu Mẫn đang hét lớn tại bàn làm việc.

Lăng Tịnh Hy che miệng Gia Tiểu Mẫn, nhú mào.

“ Cậu có cần hét như heo bị thọc huyết không hả ? ”

“ Cái này ... cái này ... ” – Gia Tiểu Mẫn lắp bắp.

“ Nếu cậu không muốn, mình sẽ đem đi nói với Vương Tổng cậu không làm. ”

Gia Tiểu Mẫn không đợi Lăng Tịnh Hy bỏ đi, đã nhào tới ôm lấy tập hồ sơ.

“ Có điên mới không làm. ”

Lăng Tịnh Hy lắc đầu, ngồi xuống bàn làm việc, Gia Tiểu Mẫn lại lảng vảng không đi.

“ Cậu làm gì như âm hồn không tan mà cứ đeo theo mình hoài vậy ? ”

“ Tuần sau ... cậu có dự định gì chưa ? ” – Gia Tiểu Mẫn chậm rãi hỏi.

“ Là sao ? ” Cô nhú mào.

“ Hazi ... tuần sau sinh nhật cậu, cậu định cùng mình ăn sinh nhật hay cùng tên kia ... ” – Gia Tiểu Mẫn nói một nửa nhưng Lăng Tịnh Hy có thể hiểu, cô nhẹ giọng.

“ Mình sẽ đi Hy Lạp đón sinh nhật cùng bố mẹ. ” – Cô nhìn Gia Tiểu Mẫn, ánh mắt áy náy.

“ Xin lỗi Tiểu Mẫn, mình thật rất nhớ họ. ”

Gia Tiểu Mẫn thờ dài – “ Mình có trách cậu đâu, sao lại bày ra bộ mặt đó ? ... nhưng mà ... tên kia đồng ý không ? ”

“ Mình sẽ nói vì nhớ ba mẹ nên muốn qua đó vài ngày, chắc là không sao ? ”

“ Tùy cậu. ”

Gia Tiểu Mẫn bỏ lại một câu, cô ôm đồng hồ sơ vào thang máy nhưng mới tới cửa đã đụng trúng người, tất cả hồ sơ đều rớt hết xuống đất.

Cô biết là do mình không nhìn trước sau mới đụng người ta nên rớt rít xin lỗi.

“ Xin lỗi, xin lỗi ... ”

Cô cúi đầu xin lỗi, nhìn xuống đã thấy một đôi giày da sáng bóng, bên tai là tiếng nói quen thuộc. – “ Không sao ? ”

Hắn ngồi xuống nhặt từng tập hồ sơ giúp cô, sau đó đưa cho cô, trong khi đó Gia Tiểu Mẫn vẫn như điểu huyết không nhút nhích.

“ Mai một nhớ cẩn thận. ” – Dương Nghị thấy cô vẫn không phản ứng, hần lên tiếng nhắc nhở.

Gia Tiểu Mẫn cắn môi, không liếc nhìn hắn, vẫn cúi đầu nhận đồng tài liệu, bước nhanh vào thang máy.

Khi thang máy sắp đóng, Dương Nghị vẫn nhìn Gia Tiểu Mẫn, bên môi nở nụ cười nhạt mang theo chút ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cô gái bí ẩn

Màn đêm buông xuống, tại khách sạn Mộng Nguyệt trên tầng cao nhất.

Vương Vũ Hàn chỉ vận mỗi chiếc áo choàng tắm, đôi mắt nhắm nghiền như đang suy tư chuyện gì đó.

Một lát sau, bóng dáng một tiểu mỹ nữ chỉ vận mỗi chiếc khăn tắm từ phòng tắm bước ra, có thể vì mới tắm xong nên trên tóc vẫn còn vài giọt nước đọng lại.

Tiểu mỹ nữ nở nụ cười quyến rũ, dáng vẻ đầy khiêu gợi bước tới ngồi lên đùi Vương Vũ Hàn, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve vòm ngực rắn chắc của hắn.

“Hàn, anh thật đáng ghét nha, bảo sẽ đến sân bay đón em vậy mà khi người ta vừa xuống máy bay chỉ thấy Dương Nghị, có biết em cảm thấy thất vọng lắm không?”

Người con gái có chút không vui nhưng giọng nói lại nũng nịu dịu dàng.

“Quân Đồng, ở công ty rất nhiều việc cần anh phải giải quyết, em đừng náo có được không?”

Vương Vũ Hàn rút cuộc cũng mở mắt, hấn nhú mày nhìn Hạ Quân Đồng.

Hạ Quân Đồng tuy bất mãn nhưng cũng biết cách thích ứng với hoàn cảnh, thấy hấn nhú mày cô liền chớp mắt, cười giãn hòa.

“Được rồi, là em sai, em biết mình không nên quá tùy hứng ... anh nha, đừng hờ một chút là nhú mày có được không?”

Vừa nói cô vừa đưa ngón tay lên xoa mi tâm cho Vương Vũ Hàn.

Từ khi gặp người đàn ông này cô biết hắn là kẻ lãnh khốc, lạnh lùng, không thích bị người khác thao túng nên cô luôn phải nhìn sắc mặt của hắn mà nói chuyện.

Tuy chỉ mới tiếp xúc hai tháng nhưng tình cảm của cô đã dành trọn cho Vương Vũ Hàn, ngay cả lần đầu tiên cô cũng cho hắn, chính là ngày hôm nay vừa mới xuống máy bay, tuy có chút tức giận nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ở trên giường cùng hắn hoan ái.

“Hàn, em thật sự đau lòng vì anh, nếu công ty nhiều việc như thế ? cứ bảo Dương Nghị đi làm, anh cũng phải nghỉ ngơi một chút, sức khỏe là quan trọng nhất.”

Ngón tay Hạ Quân Đồng rời khỏi mi tâm của hắn, bắt đầu di chuyển vào trong áo choàng tắm nhưng bị Vương Vũ Hàn ngăn lại.

“Còn muốn nữa sao?” – Hắn cười nhạt.

Hạ Quân Đồng đỏ mặt, thật sự cô cũng muốn, bên hắn cô thật sự rất hạnh phúc, rất vui vẻ, dù là lần đầu nhưng hắn rất nhẹ nhàng không làm cô đau, cô yêu hắn ở điểm này nhất.

“Gi chứ ? ... người ta nhớ anh, muốn ở bên cạnh anh lâu một chút thôi mà.”

Hạ Quân Đồng nói xong, hôn nhẹ lên môi Vương Vũ Hàn mà hắn cũng không tránh né, chỉ một giây đã bế bồng cô lên đi đến bên giường.

Chiếc khăn tắm nhẹ nhàng rơi xuống đất để lộ từng đường cong quyến rũ cùng bầu ngực đầy đặn của Hạ Quân Đồng, tay cô cũng nhẹ nhàng cởi áo choàng của hắn.

Cô công nhận thân hình Vương Vũ Hàn rất đẹp, nhất là khuôn mặt tuấn lãng mị hoặc mang theo chút tà khí có thể áp bức người khác.

Nhìn người con gái dưới thân, hấn khẽ nhếch môi, bàn tay dọc theo eo cô đi xuống, nhẹ nhàng đem hai chân cô tách ra.

“A ...” – Bị ngón tay hấn trên ghẹo, cô rên nhẹ một tiếng, muốn khép chân nhưng đã bị hấn chặn lại.

“Vũ Hàn ...”

“Muốn sao?” – Hắn cười tà mị.

“Anh ... xấu xa.” – Cô vỗ nhẹ lên ngực hắn.

Vương Vũ Hàn cười nhạt, nhẹ nhàng tiến sâu vào bên trong cô, bàn tay bóp chặt eo nhỏ bắt đầu vận động.

“Hàn ...” – Tuy mới vừa hoan ái xong nhưng cô vẫn muốn được hắn yêu thương, cô không hiểu vì sao lại bị hấn mê hoặc như thế ? nhưng được cùng hắn một chỗ thật tuyệt.

Kích tình qua đi, Hạ Quân Đồng cả người mềm nhũn nằm trong lòng Vương Vũ Hàn, đôi mắt có chút mê ly, tay ôm chặt bên hông hắn.

“Hàn ... anh có yêu em không?”

Vương Vũ Hàn sửng sốt, một giây sau trả lời rất bình thản.

“Nếu không yêu thì sao anh lại muốn kết hôn cùng em?”

Hạ Quân Đồng thở dài. – “Chúng ta chỉ biết nhau hai tháng, có quá nhanh không anh?”

“Tình yêu không phân biệt thời gian ... tháng sau chúng ta đã kết hôn, em còn nghi ngờ anh sao? – Hắn nhàn nhạt nói, tay ôm chặt cô hơn.

“Nếu em cảm thấy ta chưa đủ thời gian, vậy sao khi kết hôn từ từ bù đắp cũng được ... Quân Đồng, em an tâm, anh sẽ làm cho em thật hạnh phúc.”

Hạ Quân Đồng cười thỏa mãn, chợt nảy ra một ý, cô nói ngọt ngào.

“Hàn, ngày một em có thể dọn về Nguyệt Thụ ở không?”

Vương Vũ Hàn nhú mày. – “Anh đã chuẩn bị biệt thự Hoa Lan cho em, ngày mai chuyển đến là được.” – Ngừng một chút, hắn lại bổ sung.

“Nguyệt Thụ rất rộng, người làm thì không nhiều, họ sẽ không chăm sóc tốt cho em, anh không muốn em phải cô đơn.”

“Trước sau gì em cũng về đó sống, làm quen cũng là điều tất yếu ... nha anh?”

Cô lại nũng nịu, Vương Vũ Hàn vuốt nhẹ má cô, suy nghĩ một chút, hắn nhẹ giọng.

“Được rồi ... nhưng anh phải sắp xếp một số thứ, khi nào xong anh sẽ cho người đưa hành lý em đến.”

Hạ Quân Đồng gật đầu thỏa mãn cười, lại ôm chặt hắn hơn, đầu dựa vào vòm ngực hít thật sâu mùi xạ hương, từ từ đi vào giấc ngủ say.

Người con gái trong lòng đã ngủ say, Vương Vũ Hàn ngồi dậy đi vào nhà tắm, lát sau hắn đã quần áo chỉnh tề, về mặt nhu hòa khi này cũng biến mất.

Liếc nhẹ cô gái nằm trên giường đi ra khỏi phòng, thấy Dương Nghị đã chờ sẵn ngoài cửa, hắn lạnh giọng.

“Canh chừng cô ta cẩn thận.”

Nói xong hắn cũng li khai.

Nguyệt Thụ

Về đến Nguyệt Thụ trời lúc đó cũng sắp sáng, người hầu vẫn còn để đèn chờ hắn trở về.

Mấy năm qua đó cũng là thói quen của người hầu vì không biết ông chủ lúc nào trở về nên luôn để đèn chờ hắn.

Tháo Cravat đi vào đại sảnh đã thấy bóng dáng mềm mại kia đang nằm trên ghế sofa, Vương Vũ Hàn kinh ngạc, hắn chưa kịp tiến tới thì Di Phùng đã đến bên, nhỏ giọng nói.

“Từ lúc tan tầm về, cô Tịnh Hy đã đợi cậu chủ rất lâu, cô Tịnh Hy cũng có điện thoại cho cậu chủ nhưng không được nên đành đợi mãi ... xin lỗi cậu chủ, tôi cũng đã bảo cô ấy đừng chờ nhưng cô Tịnh Hy bảo có chuyện cần nói nên tôi ...”

“Được rồi, đi đi ngủ trước đi.” – Hắn trầm giọng.

Di Phùng gật đầu rồi lui xuống, Vương Vũ Hàn tiến tới, ngồi xuống sofa nhìn cô gái nhỏ đang ngủ say.

“Tịnh Hy.” – Hắn nhẹ giọng.

Ngón tay vuốt nhẹ má cô, dù cố gắng không muốn đánh thức cô nhưng lại nhịn không được, môi hắn nhẹ nhàng phủ xuống.

Nhẹ nhàng hôn lên môi cô, đầu lưỡi cũng len lỏi đi vào trong khoang miệng cô.

Lăng Tịnh Hy vẫn còn mơ hồ nhưng cảm thấy hít thở càng lúc càng khó khăn, ý thức từ từ thanh tỉnh, đôi mắt to tròn nhẹ nhàng mở ra.

Cô tròn mắt nhìn Vương Vũ Hàn trước mặt mà hắn cũng đang mở mắt nhìn cô, động tác nhẹ nhàng khi này trở nên mãnh liệt hơn, Lăng Tịnh Hy muốn đẩy ra nhưng hắn lại kiềm cô chặt hơn.

“ Ừm ... ” – Cô lại than một tiếng, đầu lưỡi cảm nhận rất rõ hương vị của hân, cùng mùi xạ hương nhưng mang theo một mùi khác nữa.

Là mùi nước hoa của đàn bà ... hân mới đi gặp ai sao ?

Cảm thấy nực cười, hân là ai chứ ? loại ngựa động dục như hân thì có bao nhiêu đàn bà bên ngoài sao cô phải quan tâm ? không có Âu Thục lợi thì có Trang Mật Ly hoặc còn ai nữa ? ... dù cô muốn quản cũng không quản nổi.

Cứ nghĩ sẽ bị hân muốn cô tại chỗ này nhưng không ? ... chỉ lát sau, hân đã buông cô ra, đôi mắt xanh lam nhuốm rõ dục vọng nhìn cô, bàn tay nâng cầm cô lên lại hôn nhẹ một cái.

“ Vì sao giờ này còn chưa ngủ ? ”

Lấy lại được không khí, Lăng Tịnh Hy thở ra một cái, nhìn hân áp ứng nói.

“ Tôi, tôi ... có chút việc muốn xin phép nghỉ ba ngày. ”

“ Chuyện gì ? ” – Hân nhàn nhạt nói.

“ Tôi muốn đi Hy Lạp thăm ba mẹ, tôi ... rất nhớ họ. ”

“ Không được. ” – Hân dứt khoát, đứng dậy muốn rời đi nhưng tay bị Lăng Tịnh Hy ôm lấy.

“ Nhưng mà ... ”

Còn chưa kịp nói hết câu đã bị hân chen ngang.

“ Tôi đã nói trong thời gian này không được rời khỏi Nguyệt thụ, em đã quên rồi sao ? ”

“ Ngày mốt là sinh nhật của tôi, tôi muốn đón sinh nhật cùng họ. ” – Lăng Tịnh Hy cắn môi, gian nan nói.

Đại sảnh bỗng chốc yên lặng, Vương Vũ Hàn mím môi nhìn cô.

“ Ba tháng ... sau ba tháng tôi sẽ cho em gặp ba mẹ em ”

“ Năm nào tôi cũng đón sinh nhật cùng ba mẹ, năm nay cũng thế. ”

Cô không sợ sệt, buông tay hân ra, đứng dậy đối diện với hân.

“ Anh có chấp nhận hay không ? tôi cũng sẽ đi. ”

Năm rồi vì không đủ tiền nên cô không bay qua đó đón sinh nhật cùng ông bà Lăng nhưng năm nay thì đủ rồi, dù họ không phải ba mẹ ruột nhưng hiện giờ dùng thân phận con gái bọn họ cũng phải tỏ ra là đứa con có hiếu một chút.

Đi vượt qua hân nhưng đã bị giữ lại, Vương Vũ Hàn bế bổng cô lên, cô kinh hãi hét lớn.

“ Vương Vũ Hàn, anh muốn làm gì ? ”

“ Không nghe lời sẽ bị phạt ... còn muốn đi không ? ” – Hân không giận, thản nhiên nói.

Lăng Tịnh Hy im bật, cúi đầu. Vương Vũ Hàn thở dài.

“ Thật muốn đi ? ”

Cô gật đầu, hân lại từng bước hướng lên lầu, tiến thẳng vào phòng ngủ.

“ Vậy phải xem biểu hiện của em ra sao ? ”

Khi đã nằm trên giường thì biết ông trời cũng không cứu nổi, cô nhìn hân lại gật đầu. Vương Vũ Hàn cười thỏa mãn.

“ Hôn tôi. ”

Lăng Tịnh Hy ngồi dậy, tay quấn cổ hân, môi đỏ mọng nhẹ nhàng hôn lên.

Màn đêm như ngưng đọng, bọn họ vẫn giữ tư thế, người hôn kẻ áp chế như thế rất lâu, Lăng Tịnh Hy vẫn không tài nào đi vào khoang miệng của hân được, một phần không cam nguyện, một phần kỹ thuật hôn của cô cũng chỉ có thế.

Rời khỏi môi hân, cô cúi đầu nhưng cầm lại bị nâng lên, hân cười nhẹ.

“Đề tôi dạy em”

Lăng Tịnh Hy kinh ngạc, cảm nhận gáy bị giữ chặt, eo cũng không nhúc nhích được, khuôn mặt tuấn lãng càng áp lại gần, đôi môi mỏng một lần nữa phủ xuống.

Hắn vẫn luôn bá đạo như thế, nói cái gì dạy cô, là chiếm đoạt thì đúng hơn.

Nụ hôn cưỡng ép mới đầu rất mãnh liệt, Lăng Tịnh Hy cắn chặt răng không muốn tiếp nhận hắn.

“Mở miệng ra.”

Hắn thờ ơ gấp ra lệnh, bàn tay xiết chặt cằm của cô làm cô đau đớn. Thế là cô phải hé mở hàm răng trắng nõn ra mặc hắn len đầu lưỡi đi vào bên trong.

Sau nụ hôn mãnh liệt lại là nụ hôn ôn nhu tựa như yêu thương, Vương Vũ Hàn say mê vị ngọt ngào của cô, từng chút từng chút một chỉ muốn bên trong khoang miệng cô hút hết vị ngọt mê người ấy.

Nụ hôn thật sâu ấy cũng kết thúc nhưng thay vào đó nó đã di chuyển xuống cổ cô.

Thân người Lăng Tịnh Hy bắt đầu run rẩy, đôi chân trắng như ngọc bất chợt khép lại, người có chút không tự chủ mà lui về phía sau.

Nhưng dù trốn thế nào cũng bị Vương Vũ Hàn tóm được, hắn ôm chặt hông cô, tách chân cô ra, mạnh mẽ tiến sâu vào.

“Hư ...” – Lăng Tịnh Hy nhăn nhó chịu đựng, ngửa đầu ra phía sau, mắt cũng có chút ươn ướt.

“Đau không?” – Hắn trầm giọng, ánh mắt đầy tơ máu dục vọng nhìn cô, bên dưới vẫn hung hăng đi vào.

Cô chỉ có thể than thầm, hỏi đau không mà như cảm thấy vậy hỏi làm gì? ... thật dư thừa.

“Hàn ... chậm lại ...”

Cũng không thể chịu nổi, cô khóc lóc cầu xin, móng tay dài bấm sâu vào da thịt hắn như kích thích, hắn lại mạnh mẽ hơn nữa ra vào trong cô.

Một trận co rút kéo dài khiến cô gài trong lòng run rẩy không thôi, môi hắn lại gặm lấy môi cô, nuốt hết mọi âm thanh cô phát ra, bàn tay to lớn nhẹ nhàng bao phủ nơi đầy đặn của cô.

Trên giường lớn, tiếng ngâm nga cùng tiếng thở dốc như hòa làm một.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, đến khi dừng lại cũng là lúc tiếng cô gài thét lớn cho thấy cô đã lên đỉnh điểm nhưng ... đối với Vương Vũ Hàn, nó chỉ là khúc dạo đầu.

Hắn lật người cô cho tấm lưng mịn màng kia đối diện với hắn, bên tai cô trầm giọng – “Một lần nữa vậy?”

Lăng Tịnh Hy một chút khí lực cũng không còn, cô than trời mong sau mau sáng để thoát khỏi địa ngục này ... bởi dục vọng của hắn, cô thật sự chịu không nổi.

“Nhớ kỹ, ai mới là người đàn ông ở bên trong em ... kêu tên tôi.”

Lăng Tịnh Hy cắn răng nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

“Vũ ... Hàn.”

Một lần lại một lần ra vào bên trong cô, Vương Vũ Hàn muốn Lăng Tịnh Hy cảm nhận được là hắn đang chiếm hữu cô, là hắn đang ở bên trong cô vì thế thời gian kéo dài rất lâu, họ làm cho đến rạng sáng mà Lăng Tịnh Hy không biết đã ngắt đi bao nhiêu lần.

Mỗi lần mơ hồ tỉnh dậy lại bị hắn dụ dỗ, cái gì một lần ... một lần của hắn đến sáng cũng không chịu buông nhưng nói thật cô không biết mình đã lên tới đỉnh bao nhiêu lần, hai chân đã mềm nhũn mà hạ thân thì không thể chịu nổi nữa.

Thời khắc cuối cùng, cô đã hét lên kêu tên của hắn mà hắn lại gặm lên, phóng thẳng mầm móng vào trong cô, cười thỏa mãn ôm chặt cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Sinh nhật khó quên

Nếu nói Vương Vũ Hàn là kẻ lãnh khốc, vô tình thì thà Lăng Tịnh Hy tin rằng hắn là kẻ lưu manh.

Sau cái đêm bị hắn tra tấn muốn gần chết đó, sáng hôm sau cứ nghĩ sẽ được nghỉ phép nhưng ai ngờ hắn bảo lúc đó chỉ nói sẽ suy nghĩ lại chứ không có đồng ý với cô ... Đúng là đại lưu manh mà.

Hôm nay là sinh nhật Lăng Tịnh Hy, mới sáng sớm Gia Tiểu Mẫn đã tặng cô một hộp quà to, Vu Tử Băng thì gửi quà qua bưu điện, kèm theo tấm thiệp cảnh cáo nghiêm trọng vì lần trước đã giúp Mạch Quân Vỹ khai ra chỗ cô nàng đang ở.

Kha Nhi cũng có gửi quà, tuy nhiên tên Vương Vũ Hàn lại chẳng thấy đâu. Lần trước hao tâm tốn sức mới làm ra một bàn tiệc mừng sinh nhật hắn vậy mà bây giờ một cọng cỏ cũng không thấy đâu huống chi là một bó hoa hồng tặng cô.

Không lẽ đối với hắn, cô chỉ thích hợp lên giường thôi sao ?

Ngồi trong vườn hoa, Lăng Tịnh Hy chán nản chống cằm ngắm mấy bông hoa mẫu đơn, cô cũng muốn gọi cho ba mẹ bảo rằng không đi được nhưng gọi hơn chục cuộc vẫn không ai nghe máy ... Hazi, phải làm sao đây ?

“ Cô Tịnh Hy, Vương tiên sinh bảo tôi đến đón cô.”

Nghe tiếng Dương Nghị, cô quay lại nhìn, người đàn ông này vẫn nghiêm mặt như thế ? không hiểu sao cô cảm thấy hắn có chút giống Vương Vũ Hàn ... là khí thế bức người ? ... Hazi ... dù là gì cũng mong hắn sẽ không biến thái như Vương Vũ Hàn, bức ép Gia Tiểu Mẫn là được.

Thấy Lăng Tịnh Hy cứ nhìn mình không chớp mắt, Dương Nghị ho nhẹ nhắc nhở, lúc này cô mới biết mình thất thố, cô háng giọng hỏi.

“ Anh ta muốn anh đưa tôi đi đâu ?”

“ Việc này đợi khi cô Tịnh Hy đến sẽ biết.” – Dương Nghị vẫn lạnh nhạt nói.

“ Anh đợi tôi một chút, tôi đi thay đồ.”

“ Cô Tịnh Hy, Vương tiên sinh bảo cô mặc cái này.”

Dương Nghị đưa cho cô một túi to, bên trong là bộ váy mới tinh cùng đôi giày cao gót, nói là đồ mới nhưng cũng không khác gì đồ đã mặc trong tủ áo, cô vẫn chưa mặc hết ... không lẽ đây là quà hắn tặng cô sao ?

Rời khỏi Nguyệt Thụ, Lăng Tịnh Hy lên xe cùng Dương Nghị, mặc dù không biết đi đâu nhưng mong hôm nay sẽ là ngày đẹp trời.

Đồ Vương Vũ Hàn tặng cô là một chiếc váy liền hai dây màu tím than, trên ngực cài một bông hồng nhạt, có thể nói nước da của cô rất thích hợp mặc mấy màu tối vì thế mà từ đồ hắn mua cho cô cũng chỉ có mấy màu như thế.

“ Sinh nhật vui vẻ.”

Đang trong suy nghĩ, chợt nghe tiếng Dương Nghị, cô hơi sững sốt nhưng cũng cười nhẹ . – “ Cảm ơn.”

Suy nghĩ một chút, cô lên tiếng.

“ Tôi không phải muốn nhiều chuyện, chỉ là có chút tò mò, chuyện giữa anh và Tiểu Mẫn đã giải quyết xong chưa ?”

“ Cô ấy vẫn tránh mặt tôi.” – Hắn bình thản nói nhưng có thể nghe thấy chút chua xót trong đó.

“ Anh ... thích Tiểu Mẫn.” – Cô dò hỏi.

Lý do này có khả năng nhiều nhất nếu không ... một người như Dương Nghị làm sao có tâm trạng mà quan tâm đến việc lên giường cùng ai ?

“ Tôi rồi.”

Không phải câu trả lời, Lăng Tịnh Hy nhìn ra cửa xe mới biết đã đến nhà hàng Mộng Nguyệt, cô xuống xe đứng trước người Dương Nghị, nghiêm túc nói.

“ Tiểu Mẫn là một cô gái tốt, cậu ấy có quyền được hạnh phúc.”

Dương Nghị chỉ nhìn cô, cũng không nói gì trực tiếp đi trước dẫn đường.

Vào bên trong nhà hàng, Lăng Tịnh Hy sững sốt, hôm nay nhà hàng trang hoàng rất đẹp mắt, không xa hoa tráng lệ nhưng cũng rất lãng mạn, đèn pha lê sáng trưng, xung quanh bày đủ ánh nến trên các bàn ăn nhưng lạ một điều là không có một vị khách nào hết ... không lẽ hắn bao hết nơi này rồi sao ?

“Đây là món quà thứ nhất Vương tiên sinh muốn tặng cô.”

Món quà đầu tiên vậy món thứ hai là gì ? thật hồi hộp nha ... nhưng tính ra hẳn cũng không tệ, mà cũng phải thôi, có nhiều đàn bà bên cạnh thì mấy việc này cũng là chuyện bình thường đối với hẳn.

Nhưng Lăng Tĩnh Hy nào biết, mấy thứ Vương Vũ Hàn chuẩn bị cho cô toàn là Mịch Quân Vũ bày ra cho hẳn, bởi từ trước đến nay ngoài việc làm ăn thì hẳn có biết lãng mạn là gì ?

“Anh ấy đâu rồi ?” – Cô khó hiểu hỏi.

Bày ra như vậy, hoành tráng như vậy mà hẳn lại mất tâm.

“Vương tiên sinh bận chút việc, lát sau sẽ đến ... Cô Tĩnh Hy, món quà thứ hai đang đợi cô ở bên trong.”

Món quà thứ hai ? hồi hộp cùng tò mò, Lăng Tĩnh Hy bước nhanh vào trong, hiện cảnh trước mắt làm cô kinh ngạc, vui sướng, cô vui vẻ đi nhanh về phía trước.

“Ba, mẹ ... sau hai người tới được đây ?”

Lăng Chính cùng Triệu An Tuệ vui mừng đứng dậy đi đến ôm Lăng Tĩnh Hy, Triệu An Tuệ mắt đầm lệ nói.

“Ngày hôm qua, cái cậu kia đến nhà ba mẹ báo đón ba mẹ qua mừng sinh nhật với con ... mới đầu mẹ hơi lo sợ nhưng cậu ta nói cứ yên tâm nếu không tin có thể báo cảnh sát trước rồi đi cùng họ cũng được.”

Nói thật, lúc đó Triệu An Tuệ cũng hơi hoảng sợ, người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng này, cùng khí thế có chút bức người nhưng cách nói chuyện lại hòa nhã, còn bảo đảm kiểu đó thì làm sao bà không tin cho được.

“Tĩnh Hy, sinh nhật vui vẻ.” – Lăng Chính nhìn con cười hiền lành.

Tuy không phải con ruột nhưng Lăng Tĩnh Hy rất ngoan không thua gì con gái của ông lúc trước.

“Xin lỗi con, vì gấp quá nên không kịp chuẩn bị quà cho con.

“Có ba mẹ đón sinh nhật cùng con là con vui rồi.” – Cô tươi cười nói.

Sau đó, ba người ngồi xuống, thức ăn cũng được dọn ra, Lăng Tĩnh Hy ngạc nhiên nhìn Dương Nghị kẻ bên.

“Không đợi anh ấy đến sao ?”

“Vương tiên sinh bảo cô và ông bà Lăng cứ dùng trước, không cần đợi tiên sinh.”

Giọng hẳn vẫn nghiêm nghị như vậy, Lăng Tĩnh Hy hơi nhú mày, cô nói tiếp.

“Vậy anh ngồi xuống cùng ăn với chúng tôi đi, tôi không quen có người đứng nhìn khi tôi cùng gia đình dùng bữa.”

“Xin lỗi nhưng đó là chức trách của tôi, nếu cô Tĩnh Hy không quen, tôi xin phép ra ngoài trước.”

Không đợi Lăng Tĩnh Hy có đồng ý hay không, Dương Nghị đã biến mất dạng.

“Người họ Vương gì đó là bạn trai của con à ?” – Triệu An Tuệ tò mò hỏi.

Từ lúc gặp cậu trai kia, thì cậu ta cứ bảo Vương tiên sinh này nọ, bà chỉ đón mò nhưng nếu thật có một người biết chu đáo lo cho con mình như thế bà cũng vui ... đối với bà, Lăng Tĩnh Hy như con ruột nên bà cũng mong con bé được hạnh phúc.

Lăng Tĩnh Hy cười nhẹ, cô không biết nên nói sao ? ... bạn gái hay tình nhân ? có thể hiện tại vẫn là món đồ chơi.

Đó cũng là lý do cô không muốn mang thai với hẳn, có thể việc mang thai sẽ rất hữu ích cho việc trả thù nhưng lỡ hẳn nhất thời cao hứng, đến khi có người khác hấp dẫn được hẳn, cô cũng sẽ giống Âu Thực Lợi bị hẳn vứt bỏ cũng nên.

Vẫn chưa chắc chắn nên cô đành nhẫn nại nhưng xem ra lần này tiến bộ được một bậc, sau ngày hôm nay cô sẽ thử thăm dò xem về chuyện con cái, để xem hẳn phản ứng ra sao mới quyết định được.

Trên bàn ăn, thức ăn ngày càng phong phú, họ đã ở đó hơn một giờ mà Vương Vũ Hàn vẫn chưa xuất hiện, Lăng Tĩnh Hy cũng không quan tâm cho lắm, ít nhất giờ này cô vẫn thấy mình rất hạnh phúc khi ở bên ba mẹ nhưng ...

“Lăng Tĩnh Hy.”

Một giọng nữ vang lên phía sau cùng tiếng giày cao gót nện xuống nền gạch sáng bóng nghe thật chói tai.

Lăng Tịnh Hy ngược nhìn cô gái trước mắt, đứng dậy theo phép lịch sự muốn chào hỏi nhưng ...

“Bốp.” – Một tiếng lớn giòn tan, trên mặt Lăng Tịnh Hy lập tức có năm dấu ngón tay đỏ hoe, cho thấy lực đánh rất mạnh.

“Cô kia, cô làm cái gì thế hả ? sao lại đánh con tôi.”

Triệu An Tuệ cả kinh chắn trước Lăng Tịnh Hy, tay xoa xoa má cô cho bớt đau.

Lăng Chính mặt tối sầm nhìn cô gái trước mắt, giọng lạnh tanh.

“Tiểu thư đây, cô cũng đã lớn nên cũng biết phép lịch sự tối thiểu ... không hỏi không rằng đã đánh người, rốt cuộc Tịnh Hy nhà tôi đã làm gì phật lòng cô, cô có thể nói, chúng tôi sẽ về dạy dỗ lại con bé.”

“Dạy dỗ ? ... hừ, vì các người không biết dạy con nên tôi mới thay các người dạy cô ta một bài học, đồ tiện nhân, hồ ly tinh.”

Lời cuối cùng, cô gái hét lớn khiến bao nhiêu cặp mắt của các nhân viên trong nhà hàng càng chăm chú soi mói Lăng Tịnh Hy nhiều hơn.

“Xin lỗi ... nhưng tôi không biết cô là ai ? có hiểu làm gì ở đây chẳng ?”

Lăng Tịnh Hy rốt cuộc cũng lên tiếng nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh hơn khiến Hạ Quân Đồng hơi run người nhưng cô ta cũng không sợ, quát lên.

“Hiểu làm ? ... Lăng Tịnh Hy, con đàn bà không biết liêm sỉ này, dụ dỗ chồng người khác còn làm ra vẻ nai tơ sao ?”

Hạ Quân Đồng thực rất tức giận, nếu không phải Trang Mật Ly nói cho cô biết Vương Vũ Hàn có tình nhân thì chắc cô đã như con cóc không biết gì hết.

Việc Vương Vũ Hàn có tình nhân cô cũng không quan tâm cho lắm nhưng Trang Mật Ly nói con ả này đang sống ở Nguyệt Thụ còn ngủ chung giường với Vương Vũ Hàn, không quan tâm cũng không được.

Wương Vũ Hàn là của cô, chỉ có cô mới có thể sống ở Nguyệt thụ và cũng chỉ có cô mới có quyền làm Vương Phu Nhân, Lăng Tịnh Hy là gì chứ ? gia thế không có, ngoại hình cũng không nóng bỏng bằng cô, cô ta có cái gì hay ?

“Cô có bằng chứng gì cho rằng con gái tôi dụ dỗ chồng của cô.” – Triệu An Tuệ lạnh giọng.

Hạ Quân Đồng cười lạnh. – “Vị hôn phu tương lai của tôi là Vương Vũ Hàn là chủ tịch tập đoàn HP, các người biết chứ ?”

Lăng Tịnh Hy chấn kinh. – ‘Vị hôn phu ? cô ta là vị hôn thê của Vương Vũ Hàn ? ... sao lại như vậy được.’

“Thì đã sao ?”

Triệu An Tuệ gạt đầu, bà cũng cảm thấy lạ, hình như mới đây cậu trai kia có nhắc đến Vương tiên sinh gì đó ... không lẽ ...

“Anh ta là vị hôn phu của tôi vậy mà con gái nhà các người không biết liêm sỉ đi dụ dỗ anh ấy ... À không, nói đúng hơn là làm tình nhân của Vương Vũ Hàn.”

Hạ Quân Đồng nói xong, lấy trong túi ra một bao hồ sơ thả lên bàn, Triệu An Tuệ mở nó ra, bà ngây người, tay run rẩy cầm những tấm hình, đôi mắt thất vọng nhìn Lăng Tịnh Hy.

Lăng Tịnh Hy thấy biểu hiện của mẹ cũng biết là hình gì, cô xiết chặt tay trừng mắt nhìn Hạ Quân Đồng.

“Làm cha mẹ như các người thật khiến người khác phải xấu hổ, dạy dỗ con cái kiểu gì lại khiến cô ta đi quyến rũ chồng người khác, phải chi có danh phận không nói, chỉ là tình nhân hèn mọn mà ...”

“Câm miệng.” – Lăng Tịnh Hy hét lớn, mắt hừng hừng lửa trừng Hạ Quân Đồng.

“Hừ ... tôi nói không phải sao ? loại gái hạ đẳng như cô nói thế là còn quá nương tay, đáng lẽ tôi nên cho người đến rạch mặt cô ra để xem cô còn có thể quyến rũ được ai nữa chứ ?”

“Ông ơi.”

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng, Lăng Chính đột nhiên quy xuống, Lăng Tịnh Hy kinh hãi lại đỡ phụ Triệu An Tuệ nhưng bị bà hất mạnh ra làm cô ngã xuống sàn gạch.

“Đừng đụng vào ông ấy.”

“Mẹ à, con ...”

“ Cô không phải con gái chúng tôi.” – Bà hét lớn, mắt đầy phần nộ nói

Sau đó, không thèm nhìn Lăng Tĩnh Hy, bà cùng hai nhân viên nam đỡ Lăng Chính đi ra ngoài.

Lăng Tĩnh Hy muốn đuổi theo nhưng bị Hạ Quân Đồng kéo lại còn hất mạnh cô vào bàn ... vì quá bất ngờ Lăng Tĩnh Hy kéo cả đồng chén đĩa trên bàn xuống đất, những mảnh vỡ vì thế cắt trúng tay Lăng Tĩnh Hy làm tay cô toàn máu.

Lăng Tĩnh Hy chặt vật đứng dậy, ánh mắt như con dao muốn đâm chết Hạ Quân Đồng, cô tiến tới, từng bước một nhưng sau đó Vương Vũ Hàn đã xuất hiện.

“ Hàn.”

Hạ Quân Đồng thấy Vương Vũ Hàn, vẻ mặt gian xảo, ác độc khi này biến mất, cô ôm tay hấn nũng nịu.

“ Hàn, anh phải cho em lời giải thích, rốt cuộc cô ta là tình nhân của anh phải không ?”

Vương Vũ Hàn thấy tay Lăng Tĩnh Hy chảy máu rất nhiều, mày nhíu chặt nhưng không tiến tới, đôi môi mỏng khẽ cong lên.

“ Có gì không được sao ?”

“ Đương nhiên là không rồi, em không thích cô ta, anh đuổi cô ta đi đi.”

Hạ Quân Đồng chớp chớp đôi mắt hồn nhiên, nắm lấy tay Vương Vũ Hàn lắc lắc.

Lăng Tĩnh Hy nhìn một màn này, cảm giác đó lại xâm chiếm tim cô, rất khó chịu, còn mang theo một chút chua xót nhưng cô không lên tiếng, cô muốn xem Vương Vũ Hàn sẽ phản ứng như thế nào ?

“ Được ... nếu em đã không thích thì anh sẽ chiều em vậy ?”

Giọng nói nhẹ nhàng mang theo chút ôn nhu khiến tim Lăng Tĩnh Hy trùng xuống – ‘hắn nói thế là sao ?’

Đôi mắt điều hâu nhìn Lăng Tĩnh Hy rất lâu, môi lạnh lùng lên tiếng. – “ Cút.”

Lăng Tĩnh Hy vẫn ngây ngốc không động dậy, cô cho là mình nghe lầm.

“ Tai cô có vấn đề sao ? tôi bảo cô cút ngay.”

Lần này âm thanh cao đến mức có thể khiến kẻ điếc cũng nghe được huống chi là người nguyên vẹn như Lăng Tĩnh Hy.

Cô cắn môi, khóe mắt có chút cay cay, nở nụ cười khổ nhìn hắn.

“ Đây là món quà thứ ba ... anh muốn tặng tôi phải không ?”

Hạ Quân Đồng nhíu mày, cũng không muốn dây dưa lâu, cô lên tiếng nhắc nhở.

“ Lăng Tĩnh Hy, cô nên biết điều một chút.”

Lăng Tĩnh Hy không quan tâm Hạ Quân Đồng nói gì ? mắt cô vẫn chăm chú nhìn Vương Vũ Hàn, cô thật sự nhìn không ra trong đôi mắt ấy đang ẩn chứa điều gì nhưng cô sẽ đợi.

Làm ra vẻ mặt khổ sở, nở một nụ cười cay đắng.

“ Vương Vũ Hàn, cảm ơn anh đã cho tôi một đêm sinh nhật thật khó quên ... suốt cuộc đời tôi ... sẽ không bao giờ quên cái ngày hôm nay.”

Một giọt nước mắt rơi xuống, Lăng Tĩnh Hy đi ngang qua Vương Vũ Hàn, cánh tay đầy máu đánh vai vào hắn bỏ đi.

Không gian trở nên yên tĩnh, Vương Vũ Hàn đứng đó, mắt hướng về những mảnh vỡ trên sàn nhưng thật sự là hắn đang nhìn về vệt máu trên đó.

Hạ Quân Đồng thấy hắn lạnh, cứ nghĩ hắn giận, cô cười giãn hào.

“ Hàn, anh giận em sao ?”

“ Không ... sao tự nhiên lại chạy đến đây ?” – Hắn vuốt tóc cô, nhẹ giọng.

“ Em không phải cố ý làm anh mất mặt nhưng em thật không thích cô ta.”

Hai tay nhỏ bé ôm chặt hong hân, mặt vùi vào ngực hân, cô ní non.

“Hân, anh hứa với em một chuyện được không?”

“Ừm.”

“Sao này, ngoài em ra, không cho anh có người phụ nữ khác.” – Cô ngược nhìn hân, giọng ngọt ngào nhưng có chút bướng bỉnh.

Hân cười nhẹ. – “Chỉ có một mình em.”

Sau đó đẩy nhẹ cô ra. – “Anh còn chút việc phải làm, Dương Nghị sẽ đưa em về.”

Hạ Quân Đồng chu miệng, vẫn ôm chặt hân nhưng không lâu, cô nhón chân hôn nhẹ môi hân ngoan ngoãn gật đầu rời đi.

Trong nhà hàng giờ chỉ còn Vương Vũ Hân, tia mắt lạnh băng nhìn xuống các mảnh vỡ, giọng trầm xuống.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhân viên run rẩy không nói nên lời, chủ nhà hàng mặt tái mét đi đến, nói là đứng trước mặt hân nhưng thiếu điều muốn quỳ xuống luôn.

Nhưng không nói thì chỉ có con đường chết, sau đó ông chủ kể toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra cho hân nghe.

Sắc mặt Vương Vũ Hân ngày càng tối, tay cũng xiết chặt cho thấy hân đang cố nén cơn giận mà không đánh chết người trước mặt.

“Dương Nghị.” – Hân lên tiếng.

Dương Nghị bước lên đối mặt với đôi mắt lạnh lẽo của hân.

“Không phải tôi bảo cậu trông chừng cô ta rồi sao?”

“Vương tiên sinh, tôi đã cho người canh chừng Hạ tiểu thư nhưng người của cô ấy đã đánh thuộc hạ của chúng ta bị thương ... tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Tuy giải thích nhưng là do hân thất trách lại quá khinh suất, lần này nếu Vương Vũ Hân trách phạt hân cũng cam chịu.

Cứ nghĩ hân sẽ nổi trận lôi đình nhưng chỉ nghe tiếng thờ dài.

“Bên Man Cảnh Ân có tin tức gì chưa?”

“Nghe Chấn Phi nói, tình hình bên đó rất loạn.”

“Được rồi, cậu quay về tổ chức đi.” – Nói xong, hân quay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Sóng gió qua đi, cuồng phong kéo tới

Bệnh Viện Tư Nhân

Trước phòng cấp cứu, Triệu An Tuệ ngồi trên dây ghế dành cho bệnh nhân, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía cửa phòng.

Lăng Tĩnh Hy cầm một ít thức ăn, về mặt đau khổ đi đến ngồi cạnh Triệu An Tuệ, đưa bà một chai nước suối nhưng bị bà hất ra.

“Mẹ ...”

“Tôi không phải mẹ cô.” – Bà lạnh giọng, quay sang nhìn Lăng Tĩnh Hy.

“Dù cô có muốn sống buông thả như thế nào cũng phải nghĩ cô đang mang thân phận của ai mà sống? con gái tôi từ nhỏ rất ngoan, chưa hề làm ra chuyện hèn hạ như thế này ... cô, cô đã hủy danh tiết của nó rồi, có biết không hả?”

Nói một lúc, bà nghẹn ngào khóc. Tĩnh Hy không may mất sớm, cứ tưởng may mắn có lại con gái nhưng không ngờ cô ta lại làm ra chuyện bại hoại như thế? ... thật đáng xấu hổ mà.

“Mẹ, mẹ nghe con giải thích có được không ? con có nỗi khổ riêng ... con ...”

Lăng Tịnh Hy cũng khóc, cô không nghĩ sự tình lại trở nên như vậy ? biết thế đã không mập mờ nói cho Vương Vũ Hàn biết về chuyện muốn cùng ba mẹ đón sinh nhật.

Vì muốn xem hấn có quan tâm cô hay không? ... giờ thì hay rồi, hấn đã có vị hôn thê mà còn vì cô ta bảo cô cắt đi, ba mẹ thì đau lòng vì cô ... là quả báo sao ?

“Dù nỗi khổ của cô có lớn bao nhiêu thì trình tiết của con gái tôi là mạng sống của tôi.” – Bà hét lớn làm kinh động những người xung quanh.

“Xin lỗi bà nhưng đây là bệnh viện, mong bà nhỏ tiếng một chút.” – Một y tá đi ngang nhỏ giọng nhắc nhở.

Mọi thứ trở nên yên lặng, hai người cứ thế ngồi đó không nói gì cho đến khi đèn cấp cứu tắt, một vị bác sĩ trông có vẻ già dặn bước ra, Triệu An Tuệ đi nhanh tới lo lắng hỏi.

“Bác sĩ, chồng tôi thế nào rồi ?”

“Ông nhà không sao ? chỉ là huyết áp tăng một chút, chỉ cần ăn uống bồi bổ là được.”

Triệu An Tuệ giờ mới thở phào nhẹ nhõm, bà nhẹ giọng.

“Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm ... giờ tôi có thể vô thăm ông nhà được không bác sĩ ?”

Bác sĩ gật đầu, cười hiền hòa với hai mẹ con, sau đó rời đi.

“Cô đừng bước vào nếu không ông ấy sẽ vì cô mà chết đó.”

Lăng Tịnh Hy muốn bước vào nhưng bị lời nói của Triệu An Tuệ làm cô đau lòng, đợi bà vào trong thì cô vẫn đứng đó đợi.

Khoảng nửa giờ đồng hồ sau, Triệu An Tuệ đi ra, vẻ mặt không tình nguyện nhìn cô. – “Ông ấy muốn gặp cô.”

Vào phòng bệnh, Lăng Chính vẻ mặt trắng bệch ngồi dựa người vào giường bệnh, đôi mắt có chút mệt mỏi nhìn cô.

Lăng Tịnh Hy đi đến bên giường, xấu hổ cùng áy náy không dám nhìn mặt Lăng Chính, khóe mắt đã ươn ướt.

“Ba cần một lời giải thích.”

Giọng ông nhẹ nhàng bên tai, không phải trách mắng mà đơn giản chỉ hỏi một câu.

Lăng Tịnh Hy nhắm chặt mắt, nước mắt rơi xuống như mưa, nước mắt làm tim cô xót quá, đặt tay lên ngực trái, trước mặt Lăng Chính cùng Triệu An Tuệ, cô quỳ xuống.

“Xin lỗi ... con xin lỗi hai người ...”

Triệu An Tuệ mới đầu còn tức giận nhưng thấy cô khóc thảm thiết như vậy, lòng cũng nguôi ngoai, bà thở dài.

“Nếu con cho chúng ta một lời giải thích thích đáng, ta sẽ không truy cứu nữa.”

“Con xin lỗi ...”

Nước mắt cứ rơi, bên môi thốt ra hàng vạn lời xin lỗi, cô vẫn quỳ đó khóc, cho đến khi chỉ còn tiếng nấc nghẹn ngào.

Ngoài hành lang bệnh viện, giờ không một bóng ai, bệnh nhân cũng đã đi ngủ sớm, chỉ còn bác sĩ cùng y tá trực ca đêm.

Vương Vũ Hàn một thân Âu phục đen, tay dắt túi quần, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Đáng lý hấn đã tới sớm hơn nhưng vì Hạ Quân Đồng cứ bám mãi nên hấn mới tới trễ, đứng trước cửa phòng bệnh cũng rất lâu nhưng hấn không muốn vào.

Lăng Tịnh Hy tay ôm bình nước nóng đi vào, thấy một màn trước mắt, mới đầu là kinh ngạc, sau đó cô quan sát hấn một chút mới tiến tới, không nói một lời đi ngang qua hấn nhưng tay bị giữ chặt.

“Buông ra.” – Cô lạnh giọng.

Hấn không buông tay mà vẫn nắm lấy, ánh mắt sâu thẳm nhìn bằng gạt trên tay cô, lòng có chút đau xót.

“Còn đau không?”

“Hừm... Vương Vũ Hàn, anh muốn gì nữa đây? chơi tôi chưa đủ sao?”

Cô hất mạnh tay hắn đi vào trong nhưng hắn nhanh hơn ôm chặt cô từ phía sau.

“Anh...”

“Cho tôi thời gian được không? ... chỉ một thời gian nữa thôi.” – Hắn trầm giọng.

“Thời gian?” – Cô thờ hất ra. – “Thời gian qua anh hành hạ tôi chưa đủ sao?”

Cô giãy khỏi người hắn. – “Nếu anh dư thời gian như thế thì nên về nhà ôm ấp cô vợ chưa cưới của anh kìa ... cô ta cần anh hơn tôi.”

Cô nói xong cũng nhanh chân đóng cửa phòng lại, Vương Vũ Hàn mím chặt môi, hắn vẫn không rời đi.

Khoảng năm phút sau, hắn mới ly khai nhưng ...

“Cô rút khỏi đây cho tôi.”

Tiếng Triệu An Tuệ hét lên, Vương Vũ Hàn dừng bước, hắn nhú mảy muốn bước vào nhưng cửa đã mở ra.

Ngay sau đó, bình nước nóng bay ra ngay chỗ hắn nhưng hắn kịp né tránh, tiếp theo là Lăng Tĩnh Hy, kì này hắn nhanh chân ôm lấy người cô.

“Chuyện gì vậy?” – Hắn lo lắng hỏi.

“Không phải chuyện của anh.” – Cô trả lời ngắn gọn.

Triệu An Tuệ đẩy xe lăn đi ra, Lăng Chính mặt nhợt nhạt nhìn Lăng Tĩnh Hy nhưng chỉ lướt qua, bà đẩy xe rời khỏi nhưng Lăng Tĩnh Hy chặn lại.

“Mẹ ... ba còn chưa khỏe, để ba ở bệnh viện vài ngày được không?”

“Việc này không liên quan tới cô.” – Bà liếc nhẹ Vương Vũ Hàn.

“Lăng Tĩnh Hy, đây là lần cuối tôi gọi cô như thế? sau này gia đình chúng tôi không có can hệ gì tới cô nữa ... cô muốn làm tình nhân của ai cũng không liên quan chúng tôi.”

Lăng Tĩnh Hy mặt đầy nước mắt chạy tới quỳ xuống trước hai người.

“Ba, mẹ ... con biết lỗi rồi, con sẽ không ở bên cạnh hắn nữa, con hứa sẽ qua Hy Lạp định cư, sẽ chăm sóc ba mẹ, hiếu thảo với ba mẹ, mong ba mẹ đừng bỏ con được không?”

Vương Vũ Hàn chịu không nổi tình cảnh trước mắt, hắn đi tới lôi cô đứng dậy.

“Ai cho em bỏ đi.”

“Anh buông ra.” – Cô giãy mạnh nhưng hắn đã ôm chặt không buông.

“Thật là không biết xấu hổ là gì? ... Lăng Tĩnh Hy, sau này cô không còn là con gái của chúng tôi nữa, chúng tôi không có đứa con không biết liêm sỉ như cô.”

Triệu An Tuệ đẩy xe lăn đi nhanh vào thang máy, mà Lăng Chính từ đầu tới cuối chỉ nhắm mắt không nói một câu.

“Mẹ à, ba à ...”

Lăng Tĩnh Hy giãy ra nhưng Vương Vũ Hàn vẫn giữ chặt, cô hét lớn.

“Vương Vũ Hàn, anh buông tôi ra, tôi phải đi theo họ ... tôi ...”

“Không cho phép em rời khỏi tôi.” – Hắn hét còn lớn hơn cô.

Khi nghe cô muốn rời khỏi hắn, tâm bỗng đau, hắn biết hắn không muốn cô đi, không muốn cô rời khỏi hắn, loại cảm giác này đã đeo theo hắn mấy tháng nay nhưng hắn vẫn chưa nghiệm ra nó là gì? chỉ biết dù chết cũng không muốn cô đi.

Lăng Tĩnh Hy lắc đầu, nước mắt trong suốt một lần nữa rơi xuống cánh tay rắn chắc đang kiềm hãm cô lại.

“Họ là ba mẹ của tôi, xin anh ... cầu xin anh để tôi đi với họ đi, cầu xin anh.”

Lòng ngực đau đớn như bị ai đó đâm một dao, tiếng khóc của cô làm trái tim băng giá của hắn đau nhói.

“Em ... đừng đi ... được không ?”

“Không muốn ... Vương Vũ Hàn, tôi không muốn cùng anh một chỗ, tôi ghét anh, tôi hận anh ... vì sao ? vì sao lại đối xử với tôi như thế ?”

Không giãy được, cô bắt đầu cắn mạnh vào tay hắn, mạnh đến mức chỉ một lúc đã nghe mùi máu tanh, mà hắn vẫn ôm chặt cô không buông ra.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, hai người cứ như thế mãi đến khi Lăng Tịnh Hy vô lực buông cánh tay đầy máu của hắn ra, mắt cô trống rỗng không biết đang nghĩ gì.

Thấy cô đã dần yên tĩnh, hắn không nói thêm gì nữa, nhanh chóng ôm lấy eo cô rồi đi ...

Nguyệt Thụ

Vừa trở về Nguyệt Thụ, Lăng Tịnh Hy đã đẩy hắn ra chạy nhanh lên lầu, sau đó nhanh chóng đi xuống chỉ với một túi nhỏ trên tay, Vương Vũ Hàn mặt tối lại, chắn ngang cô.

“Em muốn đi đâu ?”

“Chỉ cần thoát khỏi anh, đi đâu cũng được.” – Cô lạnh giọng.

Cô bước thẳng ra cửa, di Phùng thấy thế bèn níu cô giữ lại, chưa kịp nói gì thì Vương Vũ Hàn đã lên tiếng.

“Em dám rời khỏi đây nửa bước, em nhất định sẽ hối hận.”

“Tôi không rời khỏi đây mới là điều tôi hối hận nhất.” – Cô lạnh lùng nói.

“Hàn.”

Không khí đang căng thẳng, một giọng nữ ngọt ngào kêu tên hắn, Vương Vũ Hàn nhìn lại mới biết là Hạ Quân Đồng, hắn mẫn cảm trong lòng.

Lăng Tịnh Hy héch môi cười, mắt lạnh nhìn Vương Vũ Hàn để xem hắn giải quyết ra sao ?

“Sao cô lại ở đây ?” – Hạ Quân Đồng khó chịu hỏi, đi đến bên Vương Vũ Hàn vòng tay ôm hong hắn, liếc nhẹ Lăng Tịnh Hy, ngược lên nhìn Vương Vũ Hàn hỏi.

“Cô ta đến đây thu dọn đồ đạc để rời đi hả anh?”

“Ừ ...”

Lăng Tịnh Hy nhìn Vương Vũ Hàn như người ngoài hành tinh.

‘Hắn muốn chơi trò gì đây ?’

Cô nở nụ cười mỉa mai, giọng nói khinh thường.

“Đường đường là Chủ tịch tập đoàn HP mà cũng biết sợ vợ sao ?”

“Lăng Tịnh Hy, cô nếu muốn rời đi thì tốt nhất nên đi ngay, đừng ở đây nói nhảm nói cuội nữa.” – Hạ Quân Đồng lên tiếng.

Trang Mật Ly nói đúng, Lăng Tịnh Hy quả biết dùng thủ đoạn nhưng mà cô cũng không phải kẻ dễ dàng chịu thua, nở nụ cười nham hiểm nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Cô yên tâm, tôi không có hứng thú muốn làm Vương Phu Nhân nên cô không cần lo lắng.”

Lạnh nhạt nói một câu, cũng liếc nhẹ Vương Vũ Hàn muốn xem hắn ra sao nhưng vẫn là vẻ mặt lạnh băng ấy, cô mệt mỏi xoay người bước đi.

Dù Vương Vũ Hàn đang toan tính điều gì nhưng nếu cứ đối mặt với Hạ Quân Đồng thì cô sẽ thất thế, cứ về nhà trọ trước hãy tính sao ?

“Khoan đã.” – Hạ Quân Đồng lên tiếng, môi nở nụ cười quyến rũ.

“Jack, anh đến lục soát người cô ta xem có mang thứ gì quý báu trong biệt thự đi ra ngoài hay không ?”

Lăng Tịnh Hy nhún mày. – “Hừm ... đồ của Vương Vũ Hàn tôi không cần, cô yên tâm, tôi chỉ đem những thứ thuộc về tôi thôi.”

“Nếu đi tay không thì ai mà tin được, tình nhân không bao giờ chịu thiệt như thế đâu ... phải không Hàn ?”

Hạ Quân Đồng cười ngây ngô nhìn Vương Vũ Hàn, hần ... vẫn im lặng nhưng tay đã xiết chặt.

“Để tôi kiểm tra cho.” – Di Phùng thấy tình thế không ổn nên ra mặt.

“Di Phùng, đi đã già rồi nên chắc không tìm được gì đâu ... Jack, còn không mau làm.” – Hạ Quân Đồng lại nói, mắt liếc nhìn thủ hạ bên cạnh nháy mắt.

Jack hiểu ý, nở nụ cười nham nhở tiến đến.

Lăng Tịnh hy vẫn nhìn Vương Vũ Hàn, ánh mắt dò quan sát hần. – ‘ Không lẽ hần thật sự không quan tâm’

Bàn tay nóng bỏng của Jack bắt đầu mò nắm từng bộ phận trên người Lăng Tịnh Hy, cô vẫn đứng đó không động đậy, tay xiết chặt đến mức cảm giác móng tay đã đâm vào da thịt nhưng vẫn cắn răng chịu sự nhục nhã này.

Lại cảm nhận, tay Jack đang bóp nhẹ bầu ngực cô, cô liền đẩy hần ra.

“Đủ rồi đó.” – Cô hét lớn.

Jack cười cợt nhả. – “Cũng không phải chưa từng bị đàn ông sờ qua, còn ra vẻ thanh khiết như thế làm gì ?”

Ánh mắt trong veo đầy phẫn nộ, cô nhìn sang Vương Vũ Hàn, mắt dầm lệ.

“Đây là kết quả anh mong muốn phải không ?”

“Cút đi.”

Hần lạnh nhạt phun hai chữ sau đó đi lên lầu, cũng chẳng nhìn cô một cái.

Vương Vũ Hàn đi rồi, Hạ Quân Đồng mới lộ ra vẻ mặt ác độc, cô cười nham hiểm nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Tuồng rằng loại bỏ Âu Thực Lợi thì có thể nắm được trái tim của anh ấy sao ? ... Lăng Tịnh Hy, cô đừng quá đề cao bản thân ... tiện nhân mãi mãi chỉ là tiện nhân, đừng nghĩ sẽ một bước bay lên cảnh cao làm chim phượng hoàng ...”

Dùng một chút, Hạ Quân Đồng nhấn mạnh từng chữ một.

“Mà cho dù thật sự có như thế, tôi cũng có cách lôi cô xuống đất ... à không ... là địa ngục mới đúng.”

Hạ Quân Đồng cười lớn, từng bước nhàn nhã đi lên lầu.

“Cô em nếu cần tiền thì cứ tìm anh, đảm bảo anh sẽ thỏa mãn sự phóng dăng của em mà còn cho em nhiều thứ khác nữa đấy ? ... muốn không ?”

Jack nhìn cô say đắm, có thể nói hần có chút dao động bởi sắc đẹp của Lăng Tịnh Hy nếu đêm cô nàng về làm công cụ ẩm giường cũng không phải tệ.

“Muốn lên giường cùng tôi ? ... hừm, nếu anh có mạng mà hưởng thì tôi sẽ đáp ứng ngay.” – Cô cười lạnh nói.

Jack nhìn bóng dáng Lăng Tịnh Hy bỏ đi, lười liếm nhẹ môi.

“Tiện nhân, một ngày nào đó tao sẽ đè mày xuống thân, tra tấn cho đến khi mày cầu xin tao mới thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Em thích anh

Từng ngày trôi qua, Lăng Tịnh Hy phải đối mặt với những cặp mắt soi mói, khinh khi của nhân viên trong công ty nhưng cô vẫn bình thường đi làm.

Hiện tại cô đã vạch ra một kế hoạch, cô sẽ đặc cược một ván cuối cùng, thắng hay thua đều dựa vào nó cả.

“Vẫn còn tâm trạng mà đi làm sao ? tôi nghĩ cô nên đến cầu xin Vũ Hàn cho cô ở bên cạnh anh ấy mới đúng.”

Trang Mật Ly vào phòng nghỉ đã thấy Lăng Tịnh Hy đứng uống trà, cô đi tới đối diện với Lăng Tịnh Hy, cười khinh.

Lăng Tịnh Hy cũng không lùi bước, cô nở nụ cười ngọt ngào

“Tôi nghĩ chị nên vạch một con đường mới cho bản thân, vị trí Vương Phu Nhân giờ đã bị người khác cướp mất, không tiếc sao?”

“Theo suy đoán của tôi ... Lăng Tịnh Hy, cô muốn chơi trò gì nữa đây?”

Trang Mật Ly chắc rằng Lăng Tịnh Hy không dễ dàng bỏ cuộc, cô nàng chắc đã nghĩ được gì đó, chỉ là âm thầm cam chịu mà thôi.

“Một khóc, hai nháo, ba thất cổ ... chị nghĩ em nên chọn trò nào đây?”

Trang Mật Ly cong môi. – “Tôi rất hứng thú muốn xem cô sẽ làm gì?”

Nói xong, Trang Mật Ly bỏ ra ngoài.

Lăng Tịnh Hy thở dài, chuyện Vương Vũ Hàn lạnh nhạt với cô, cô có thể chắc chắn không phải đơn giản như vậy, tuy lúc đó rất tức giận nhưng lý trí vẫn còn rõ ràng nhận ra Vương Vũ Hàn có gì đó rất lạ.

Nếu biết Hạ Quân Đồng xuất hiện gây cản trở, biết vậy cô đã ngừng việc uống thuốc tránh thai, có thai rồi không phải tốt hơn sao? cần thận làm gì giờ mọi chuyện rồi tính cả lên.

Về đến nhà trọ, Lăng Tịnh Hy gọi điện báo Gia Tiểu Mẫn đến gấp, còn cô thì ngồi vào Laptop đánh nhanh một văn bản rồi in ra.

“Chỉ cần có được tình yêu của hắn thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Minh đến rồi đây?”

Gia Tiểu Mẫn đi vào thấy Lăng Tịnh Hy mặt đầy hắc tuyến khiến cô trùng bước.

“Cậu làm gì nhìn mình như người ngoài hành tinh vậy?” – Cô nhíu mày nói.

“À ... không có gì ... cậu gọi mình có chuyện gì không?”

Chắc nhìn nhầm rồi, Tịnh Hy sao có vẻ mặt đó được.

“Ngày mai cậu đem nó đưa cho Vương Vũ giúp mình.”

Lăng Tịnh Hy đưa một phong thư cho Gia Tiểu Mẫn, cô nàng nhận lấy, chỉ một giây, mặt đã trợn to.

“Cậu ...”

“Vì mình đơn phương chấm dứt hợp đồng nên có thể sẽ bồi thường một số tiền lớn ... đành phải mượn cậu vậy.” – Cô bình thản nói.

“Vấn đề không phải tiền bạc ... Tịnh Hy, chúng ta mới ra trường, may mắn có được công việc này, sao cậu lại muốn nghỉ?”

Nói là may mắn nhưng có thể thấy toàn nhờ Lăng Tịnh Hy ra mặt, tuy không cam lòng nhưng đi cửa sau cũng không chỉ riêng mình cô và Lăng Tịnh Hy.

“Cậu biết mà ...” – Cô hỏi ngược lại.

Gia Tiểu Mẫn trầm ngâm, sao cô lại không biết được chứ, mấy ngày nay cả công ty đồn ầm lên chuyện Chủ tịch sắp kết hôn, còn có mấy ánh mắt soi mói Lăng Tịnh Hy nữa.

Gia Tiểu Mẫn thở dài – “Vậy sau này cậu tính sao?”

“Mình đã mua vé máy bay, ngày mai mình sẽ đi Hy Lạp, qua đó định cư luôn.”

Nói xong, sợ Gia Tiểu Mẫn không tin, cô chỉ luôn vali đồ trong góc.

“Sao vội vậy? ... Cậu không đợi vài ngày nữa hả đi.”

“Rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt ... Tiểu Mẫn, cảm ơn cậu mấy năm qua đã luôn ở bên mình, cậu ở lại sống vui vẻ.” – Cô nắm tay Gia Tiểu Mẫn, giọng nhu hòa nói.

“Mình biết rồi, mai mình sẽ đưa giúp cậu.”

Lăng Tịnh Hy gạt đầu, uống một ngụm trà, đôi mắt đầy vẻ suy tư.

Tập Đoàn HP

Sáng sớm, Gia Tiểu Mẫn đã đến công ty rất sớm, cô không muốn bị Vương Vũ Hàn hỏi nguyên nhân Lăng Tĩnh Hy nộp đơn xin thôi việc nên cố tình đi sớm.

Vừa đến phòng Chủ tịch đã thấy Trang Mật Ly, cô nặng nề cười nhìn cô ta.

“Thư ký Trang, tôi có một tập hồ sơ muốn đưa cho Vương Tổng.”

“Đó là gì?” – Trang Mật Ly nhìn sơ qua đã thấy một phong thư kẹp trong hồ sơ, mày hơi nhíu nhưng cũng mau chóng giãn cô.

“Không nghĩ ngay cả Gia thư ký cũng muốn biến thành phượng hoàng bay lên cành cây cao...”

“Xin cô chị tôn trọng người khác một chút.” – Cô giận dữ nói.

“Vậy phong thư đó là gì? ... nếu là thư tình thì thật lố bịch, tôi nghĩ cô nên học theo Lăng Tĩnh Hy, trực tiếp lên giường thì hay hơn.”

“Trang Mật Ly, tôi tôn trọng cô nên mới không muốn gây chuyện ... cái này là thư thôi việc của Lăng Tĩnh Hy chứ không phải thư tình.”

Trang Mật Ly nhíu mày. – “Lăng Tĩnh Hy lại muốn chơi trò gì đây?”

Suy nghĩ một chút, cô lên tiếng. – “Đưa nó cho tôi, tôi sẽ trực tiếp đưa cho Vương Tổng.”

“Hả?” – Gia Tiểu Mẫn ngây người nhưng nghĩ lại như thế cũng tốt, cô gạt đầu đưa cho Trang Mật Ly, sau đó rời đi.

Đợi Gia Tiểu Mẫn đi rồi, Trang Mật Ly mở phong thư ra, bên trong quả thực là đơn xin thôi việc.

“Cô đang muốn chơi trò gì đây? ... Lăng Tĩnh Hy, tôi không tin cô dễ dàng bỏ cuộc như vậy?”

Nói xong, cô cất phong thư vào ngăn tủ của mình, mặc kệ Lăng Tĩnh Hy muốn dùng thủ đoạn gì cô phải ngăn lại mới được.

Trong phòng nghỉ, mấy cô gái bắt đầu tám chuyện.

“Ê, nghe nói Chủ tịch chúng ta sắp kết hôn, nghe thật đau lòng.”

“Đau lòng thì sao? người ta đường đường là đại tiểu thư nhà họ Hạ, ba là chủ tịch tập đoàn lớn chuyên khai thác dầu mỏ ... đừng mơ tưởng nữa.”

Một cô gái lên tiếng nhắc nhở, cũng mang vẻ mặt đau lòng nói.

Cô gái than thở khi nãy lên tiếng. – “Nà, hôm nay không thấy Tĩnh Hy đi làm nhỉ?”

“Chắc đang ở nhà quần chán khóc ròng ấy mà ... cũng phải thôi, chủ tịch sắp kết hôn, cô ta chỉ là tình nhân đương nhiên biết điều mà biến mất nhưng mình nghĩ chất bị vứt bỏ cũng nên.” – Tóc ngắn lớn tiếng.

“Nói cũng phải, ngay cả Âu Thực lợi, một nữ minh tinh nổi tiếng còn bị cho ra rìa, huống chi là Lăng Tĩnh Hy không danh không thế.”

“Các cô nói đủ chưa?”

Gia Tiểu Mẫn bên trong nãy giờ đã nghe hết, cô chỉ muốn tránh mặt nhưng từng câu nhục mạ Lăng Tĩnh Hy như thế, cô không chịu nổi.

“Ô, bạn của hồ ly tinh xuất hiện rồi kìa.” – Tóc ngắn cười mỉa mai.

“Bạn của hồ ly tinh? ... không lẽ các cô thấy Tĩnh Hy có đuôi à?”

Gia Tiểu Mẫn khoanh tay trước ngực, cười khinh.

Mới bị nói một câu, Tóc ngắn đã ghen hờn, cô cắn môi.

“Hừ, đừng tưởng bạn mày còn có chỗ dựa mà lớn lối, cẩn thận một ngày nào đó mày cũng bị đá ra khỏi cửa mà thôi.”

“Vậy để xem ai bị đá ra trước? nhưng thường thì tôi thấy mấy kẻ lắm mồm luôn bị đá trước, tương tự như Susan và Helen ... không tin các cô có thể thừa?”

“Mày ...”

“Các người nào đủ chưa ?”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Gia Tiểu Mẫn cứng người.

Hơi thở nam tính dần bao quanh người cô, trên đỉnh đầu vẫn là giọng nói đó.

“Đây là công ty, các cô muốn náo loạn thì ra bên ngoài, đừng làm mất hình ảnh công ty nhiều năm gây dựng.”

Tóc ngắn cùng cô bạn chỉ cuối đầu, trong công ty, người có quyền nhất là Vương Vũ Hàn, còn người thứ hai là Dương Nghị, họ có ăn gan hùm cũng không dám chọc hấn, biết thức thời, hai cô cười gượng rồi chuẩn bị mất.

Trong phòng nghỉ chỉ còn hai người, Gia Tiểu Mẫn muốn rời đi nhưng bị hấn giữ chặt tay, cô giãy ra nhưng không được.

“Còn muốn tránh mặt đến khi nào ?” – Hấn nhẹ giọng.

“Tôi với anh không có gì để nói cả.”

Hất mạnh tay hấn, cô mới lấy lại tinh thần rời đi.

“Không phải tôi đã nói chịu trách nhiệm rồi sao ?” – Phía sau hấn lại lên tiếng.

Gia Tiểu Mẫn quay lại, mắt phẫn nộ nhìn hấn, cô hét lớn.

“Vậy tại sao mười hai năm trước anh lại không chịu trách nhiệm cho lời nói của mình ?” – Mắt ươn ướt, giọng nghẹn ngào.

“Lý Tiểu Nam, tôi không phải con ngốc mười tuổi mà tin anh sẽ giữ lời hứa, giữa tôi và anh không còn quan hệ gì hết.”

Khi biết hấn là “Thanh Mai Trúc Mã” người cô chờ đợi suốt mười hai năm trời thì tim quặn đau.

Cùng sống trong một thành phố, cô luôn trong chờ hỏi thăm tin tức về hấn, vậy mà hấn vẫn bình thản sống, còn quan hệ với biết bao cô gái khác, cô làm sao có thể chấp nhận được đây ?

Dương Nghị đi tới ôm cô vào lòng, mặc cô giãy ra, hấn vẫn ôm thật chặt.

“Anh là bắt đắc dĩ, em tin anh đi có được không ?”

Cô đẩy mạnh hấn ra. – “Loại đàn ông như anh, tôi không có phúc phận mà nhận nổi.” – Gạt đi tia nước mắt.

“Anh và Vương Vũ Hàn rất giống nhau, khi đã đoạt được thứ mình muốn thì không thương tiếc mà vứt đi ... Tịnh Hy là minh chứng tốt nhất nhưng ít nhất hiện giờ cậu ấy rất hạnh phúc vì đã thoát khỏi Vương Vũ Hàn ... còn tôi, anh có khẳng định sau này sẽ không vì cô gái khác mà vứt bỏ tôi hay không ?”

“Vương Tổng ...” – Hấn ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

Gia Tiểu Mẫn hừ lạnh xoay người rời đi.

Ngày hôm sau.

Từ sáng cho đến trời gần tối, Lăng Tịnh Hy ngồi ở trong phòng chờ đợi nhưng không thấy Vương Vũ Hàn, cô muốn dùng thư thôi việc ép hấn ra mặt.

Chỉ cần trong lòng hấn có cô thì vị trí Vương Phu Nhân cô nhất định có cơ hội, cô không muốn hấn kết hôn với Hạ Quân Đồng vì nếu như thế thì việc trả thù còn có ý nghĩa gì ?

Chỉ cần có được vị trí Vương Phu Nhân, mọi hoạt động của hấn cô sẽ nắm giữ trong lòng bàn tay, từ sản nghiệp đến việc làm ăn của hấn, cô muốn từ từ biến sản nghiệp lớn mạnh đó thành ZERO ... Chỉ cần một bước nữa thôi là được.

“Tịnh Hy, chúng ta đi thôi.”

Thái Phàm vận vest bạc từ ngoài bước vào, lần này hấn có hợp đồng làm ăn bên Hy Lạp, mấy ngày trước vô tình gặp Lăng Tịnh Hy, cô nàng cũng đi qua đó định cư, vì cùng chuyến bay nên hấn sẵn tiện đón cô đi cùng.

Lăng Tịnh Hy gật đầu, Thái Phàm xách vali hộ cô ra xe.

Trong màn mưa, chiếc Nissan từ từ lăn bánh thẳng tiến đến sân bay YY.

Xe của Lăng Tịnh Hy vừa rời đi, một chiếc Lamborghini Aventador màu đen đã chạy vào.

Dừng xe trước nhà trọ, Vương Vũ Hàn ngồi ở ghế sau, ánh mắt thâm trầm nhìn lên cửa sổ đã tắt đèn.

“Vương tiên sinh, chúng ta không thể ở đây lâu.”

Dương Nghị phía trước nhẹ giọng nhắc nhở.

“Một chút nữa thôi.”

“Cốc, cốc, cốc...” – Cửa kính bị ai đó gõ.

Vương Vũ Hàn hạ kính xuống nhìn người phụ nữ trước mặt.

“A... thì ra là cậu, cậu đến tìm Tịnh Hy à?” – Di Hồng vui vẻ lên tiếng.

Bà nhận ra người đàn ông này vì từ lúc Lăng Tịnh Hy sống ở đây, người đàn ông này luôn dừng xe chờ ở dưới này, bà nghĩ chắc do giận nhau nên hẳn ta mới không dám lên nhưng người đàn ông đẹp trai như thế sao lại đành lòng giận hờn chứ?

Vương Vũ Hàn không trả lời, muốn hạ kính xe thì Di Hồng lại nói.

“Tịnh Hy ra sân bay rồi.”

“Cái gì?” – Hấn lạnh giọng làm Di Hồng cũng sợ hãi.

Giọng bà hơi run nói. – “Nghe nói... con bé muốn sang Hy Lạp định cư cùng gia đình nên...”

Chưa nói hết câu một lần khói trắng bay thẳng vào mặt bà, khiến bà ho sặc sụa.

“Tuổi trẻ... khụ... thời nay... khụ khụ... thật bất lịch sự mà.”

Trong sân bay, Lăng Tịnh Hy ngồi trên ghế chờ Thái Phàm làm thủ tục, cô chọn vé lúc 9 giờ nhưng bây giờ chỉ mới 8 giờ, cô muốn cho Vương Vũ Hàn thêm thời gian nhưng cũng không thấy hắn đâu.

Ở một góc, Vương Vũ Hàn đứng đó nhìn Lăng Tịnh Hy, vừa chạy đến hắn đã thấy cô, muốn đi tới kéo cô ôm vào lòng, không cho cô rời đi nhưng bị Dương Nghị chặn lại.

“Vương tiên sinh, đại cục làm trọng.”

Tay xiết chặt nhìn cô, mắt trở nên ôn nhu nhưng mang thêm tia chua xót.

Lăng Tịnh Hy nhìn vào điện thoại, mặc kệ si điện là gì cô nhấn số gọi.

Vương Vũ Hàn thấy cô gọi cho mình, hắn bắt nấy nhưng không lên tiếng.

Không nghe tiếng trả lời nhưng cô nghe được tiếng nhân viên đọc trên loa, cô biết Vương Vũ Hàn đang ở đây... đã đóng thì phải đóng cho giống.

“Em biết anh đang ở đây? ... Hàn, em sẽ đi Hy Lạp sống cùng ba mẹ nhưng trước khi đi em vẫn muốn gặp anh.”

Lời nói ôn nhu lần đầu hắn nghe được... là cô đang nói đó sao?

“Coi như em không biết liên si cũng được... chỉ cần bây giờ anh xuất hiện trước mặt em... em sẽ ở lại.”

Lăng Tịnh Hy nói xong, cổ nặn ra nước mắt, lại nhìn xung quanh một chút mong có thể thấy hắn nhưng vô dụng.

Thấy Lăng Tịnh Hy nhìn về phía mình, Vương Vũ Hàn bất giác né tránh.

Lăng Tịnh Hy không muốn chịu thua, cô lấy hết sức mình, giọng nghẹn ngào.

“Em thích anh.”

Câu nói thực quá bất ngờ, lại quá nhanh khiến Vương Vũ Hàn tay chân có chút luống cuống.

“Tịnh Hy...”

“Vương Vũ Hàn, anh không có nghe lầm ... em thích anh, em thật sự không chịu nổi nữa, thật sự không muốn giấu đi tình cảm của mình nữa...”

Từ xa, Vương Vũ Hàn có thể nhìn thấy mọi phản ứng của cô, lúc cô nói thích hắn, lúc cô đau khổ đều thu vào tầm mắt hắn.

“Những gì anh từng tổn thương đến em, đáng lẽ ra em phải hận anh mới đúng nhưng ... em lại không có cách nào khiến mình không thích anh.”

Cô lau đi khóe mắt tiếp tục nói.

“Em biết rõ anh là anh trai của Thiếu Phong, biết rõ anh là người đàn ông lạnh lùng, tàn nhẫn như thế nào, em đã từng nhắc nhở bản thân phải dừng lại nhưng em không thể ...”

Trên mặt hắn có chút biến đổi, nghe thấy cô nói thích hắn như thế, vừa đau lòng vừa có chút vui sướng, bản thân nhện không được muốn bước tới nhưng bị Dương Nghị kéo lại, hắn liếc nhìn một góc khác.

“Có người theo dõi.”

Đôi mắt điều hâu sắc lạnh liếc qua góc tối có mấy tên vest đen đứng đó, lại dùng đôi mắt đầy tình ý nhìn Lăng Tịnh Hy đang đau khổ gần chết ở chỗ kia.

“Vương Vũ Hàn ... anh xuất hiện đi có được không ? mọi chuyện em sẽ coi như không có gì hết, xin anh đấy.”

Trả lời cô vẫn là âm thanh rè rè, Lăng Tịnh Hy phần nộ nhìn điện thoại, trong lòng thầm mắng mười tám đời tổ tông nhà họ Vương.

Những lời thâm tình như thế, ngọt ngào như thế, người ngoài nghe còn đau tim mà khóc ròng, còn hắn ... tim lâm băng sắt sao ?

Không thể chịu nổi tình cảnh này nữa, giọng cô thay đổi trở nên lạnh lẽo.

“Vương Vũ Hàn ... em đếm đến ba ... anh không xuất hiện thì coi như chúng ta kết thúc.”

“Một.”

Vương Vũ Hàn muốn bước ra lại bị Dương Nghị túm tay giữ chặt.

“Hai. ”

Hắn nhìn Lăng Tịnh Hy, lòng chợt quặn đau.

“Ba.”

Môi cô run rẩy, giọng lạnh nhạt.

“Vương Vũ Hàn, tôi đã không biết liêm sỉ để cầu xin anh vậy mà anh một chút tình cảm cũng không bố thí cho tôi ? ... Vương Vũ Hàn, bắt đầu từ ngày hôm nay giữa tôi và anh coi như kết thúc, tình cảm tôi dành cho anh cũng không còn.”

Cô cúp máy, ngồi xồm xuồng, ôm mặt khóc nức nở.

Giờ phải làm sao đây ? mọi việc cô làm từ trước đến giờ coi như hỏng hết, hắn không có tình cảm với cô, không quan tâm cô, cô hạ mình như thế mà không đổi lại được gì ? ... thù của cha mẹ phải làm sao đây ?

Lăng Tịnh Hy khóc như vũ bão, mọi chuyện coi như kết thúc, cô đã trắng tay rồi.

Đối với người xung quanh thấy cảnh cô gái khóc lóc thê thảm như thế, đều khẳng định đa phần là đau khổ vì tình nhưng chỉ có Lăng Tịnh Hy mới biết vì không trả được thù được nên mới khóc.

Người khác còn tưởng lầm nói chỉ là Vương Vũ Hàn.

Gân xanh trên trán cùng tay đã nổi đầy cả lên, vẻ mặt hắn lạnh đến mức như từ địa ngục đi ra, hàn khí mỗi lúc một mạnh khiến Dương Nghị cũng kinh sợ nhưng vì đại cuộc, hắn vẫn nắm chặt tay Vương Vũ Hàn.

Khóc ròng rã xong, cô đứng dậy, Thái Phàm đi tới gạt mình, tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng hắn không phải kẻ nhiều chuyện, lịch sự lấy khăn tay đưa cô nhưng bị cô gạt đi.

“Chúng ta đi thôi.”

Cô lạnh giọng, trước khi đi còn ngoảnh lại nhìn một chút, sau đó mới rời đi.

‘ Vương Vũ Hàn, tôi không tin anh vô tình như thế ? tôi sẽ đợi ... nhất định sẽ đợi anh qua Hy Lạp cầu xin tôi quay trở về bên cạnh anh. ’

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Xả stress

Chiếc Lamborghini Aventador màu đen sáng bóng vút nhanh trong màn mưa lạnh lẽo.

Tốc độ của nó thật kinh người, nó nhanh đến mức ngay cả xe cảnh sát cũng đuổi không kịp.

Dương Nghị ở ghế phụ, mặt có chút tái nhợt bởi tốc độ quá nhanh, tuy không phải hắn chưa từng sử dụng tốc độ này nhưng giữa người ngồi ở vị trí lái cùng người ngồi ở vị trí ghế phụ hoàn toàn khác nhau, hơn nữa người ngồi kế bên ...

Vương Vũ Hàng ngồi ở tay lái, từ lúc ở sân bay rời đi, hắn vẫn im lặng như thế nhưng về mặt thì đằng đằng sát khí, toàn thân đều tỏa ra hơi thở nguy hiểm chết người.

Hắn cứ thế nhấn mạnh ga, tăng hết tốc lực, cứ như muốn đâm xảm mọi thứ cản đường trước mặt hắn, mắt đầy tia máu đỏ, tay cũng nổi gân xanh nhìn rợn cả người.

Ảo Cu.

Trên tầng cao nhất, trong phòng khách, dưới ánh đèn mờ ảo, không khí ẩm đầm đến khó thở, còn có mùi rượu nồng nặc phản phát khắp phòng, mà trên bàn hay dưới đất đã sớm chất đầy vỏ chai rượu, có cả bia.

Trên ghế sofa, Man Cảnh Ân chỉ mặc mỗi áo sơ mi nhăn nhúm, vẻ mặt như đã say đến mất đi ý thức, bên cạnh là Mạch Quân Vỹ, hắn đỡ hơn Man Cảnh Ân nhiều nhưng cũng đã say khướt.

“Rầm” – Cánh cửa to lớn kia chỉ vì một đập của Vương Vũ Hàn trở nên đáng thương, ngã ngang ra hai bên.

Vương Vũ Hàn người tỏa ra khí lạnh đi thẳng đến chỗ Man Cảnh Ân đang nằm ngồi, túm lấy hắn lôi dậy, không nói một câu đã vung thẳng nắm đấm vào mặt Man Cảnh Ân.

“Bình.”

“Hàn, bình tĩnh lại.”

Mạch Quân Vỹ chưa kịp cang ngăn đã thấy Vương Vũ Hàn giờ nắm đấm thứ hai, hắn bước nhanh tới giữ chặt tay Vương Vũ Hàn.

“Bình tĩnh ? cậu ta thân là lão đại một tổ chức lớn mà chuyện nhỏ như thế giải quyết cũng không xong, giờ còn mang cái bộ dạng không phải người này ... tôi phải đánh cho cậu ta ...”

“Bình.” – Chưa nói hết câu, Vương Vũ Hàn đã bị Man Cảnh Ân đấm một đấm, vẻ mặt hắn trở nên đáng sợ hơn.

“Được ... hôm nay tôi sẽ đánh cậu tỉnh ra mới thôi.”

Vương vũ Hàn quăng áo khoác sang một bên sau đó nhào tới, từng cú đấm cứ thế in lên khuôn mặt cương nghị của Man Cảnh Ân mà khuôn mặt tuấn mỹ của Vương Vũ Hàn cũng không thoát khỏi.

Mạch Quân Vỹ nhìn không được muốn tiến lên ngăn cản nhưng bị Dương Nghị giữ lại.

“Mạch tiên sinh, cứ để hai người xả stress một chút đi, gần đây Vương tiên sinh nhìn nhện cũng đủ rồi.”

“Mạch tiên sinh, Dương Nghị nói đúng, Man tiên sinh cần tĩnh tâm.”

Chấn Phi kế bên cũng không ngăn cản, hắn đi theo Man Cảnh Ân nhiều năm, đây là lần đầu thấy Man cảnh Ân trở thành cái bộ dạng như thế, nếu không để Man Cảnh Ân được giải tỏa e rằng khi hắn chịu không nổi thì mọi kế hoạch coi như hỏng hết.

Mạch Quân Vỹ thở dài. – “Xả stress kiểu này sao ?”

Tuy nói nhưng cũng không ngăn cản, Mạch Quân Vỹ biết hai người đàn ông này ... một người thì nhìn nhện đến phát điên còn một người bị lừa một cú quá đau, thôi thì để họ nổi điên một bữa vậy.

Nhưng cũng may hắn không bị vấy vào cuộc chiến này nếu không ngày mai còn mặt mũi nào mà đến công ty làm việc.

Thời gian nhanh chóng qua đi, hai người đàn ông đứng đầu hai giới hắc bạch đánh càn lúc càn hăng, trên mặt cũng bê bết máu me trong rất đáng sợ ...

“ Xoảng.” – Tiếng chai vỡ như báo hiệu kết thúc trận đấu, mà người đập vỡ nó không ai khác ngoài Mạch Quân Vỹ.

Tiếng vang rớt cuộc cũng khiến hai người đàn ông ngừng lại, hai bên tách ra cùng ngã xuống đất thở hổn hển.

“Vương tiên sinh.” – Dương Nghị phản ứng đầu tiên, chạy đến đỡ Vương Vũ Hàn nhưng bị hấn gạt tay ra.

Chấn Phi cũng chạy đến, hấn xem xét vết thương thì thấy máu đã thấm đỏ áo sơ mi Man Cảnh Ân, hấn lớn tiếng

“Mang thuốc đến đây.”

Một vệ sĩ tức tốc chạy tới cùng hòm thuốc trên tay, Chấn Phi mở một góc áo sơ mi, tháo băng gạc đã nhuộm đỏ máu ra, bắt đầu bôi thuốc.

Vương Vũ Hàn ngồi bẹp dưới đất, dựa người vào cạnh sofa nhìn Man Cảnh Ân.

“Kẻ làm lão đại như cậu thất thời đến mức bị người khác ám sát sao?”

“Không phải ám sát, mà bị bắn chính diện.” – Mạch Quân Vỹ lên tiếng.

Man Cảnh Ân vẫn không nói gì, túm một chai rượu gần đó uống một ngụm, liếc nhẹ Mạch Quân Vỹ nhìn qua Vương Vũ Hàn.

“Cậu nói điên cái gì vậy?”

“Con mèo hoang của cậu ta bỏ đi rồi.”

Mạch Quân Vỹ vừa lên tiếng đã nhận ngay một cái chai bay tới mặt, cũng may né kịp nếu không đẹp mặt rồi, hấn nhăn nhó nói.

“Hàn, mình cũng biết cậu đang tức giận nhưng cũng đâu phải lỗi do mình, ai biểu về mị hoặc của cậu quá lớn, con nhỏ họ Hạ kia vừa thấy cậu đã chầm rồi, muốn mình xen vào cũng không được.”

Kế hoạch ban đầu vạch ra, Mạch Quân Vỹ là mời câu Hạ Quân Đồng nhưng cô ả lại bị Vương Vũ Hàn mê hoặc nên cuối cùng đành để Vương Vũ Hàn làm mọi như.

Thật ra bọn họ cũng không có hứng thú với Hạ Quân Đồng, nếu không phải cô ta có liên quan đến tổ chức bí mật kia thì cho họ cả núi vàng cũng không thèm đếm xỉa tới cô ta ... tuy đáng người cô ả không tệ nhưng nữ nhân trong lòng bọn họ vẫn quyến rũ hơn nhiều.

Kế hoạch bị thay đổi cũng rất khó khăn, bởi Vương Vũ Hàn cứng đầu không đồng ý nhưng vì đại cuộc, hấn đã đánh Mạch Quân Vỹ tơi tả rồi mới chấp nhận tiến hành kế hoạch.

Sau một tuần chuẩn bị một chương dài ngoằn cho Vương Vũ Hàn học cách cung chiêu đàn bà thì mọi việc cũng đi vào quỹ đạo, giờ chỉ còn trông chờ vào mấy tên thuộc hạ mà thôi.

“Ai bắn cậu vậy?” – Vương Vũ Hàn lườm Mạch Quân Vỹ, quay sang nhìn vết thương của Man Cảnh Ân, bình thản nói.

“Kha Nhi.” – Tiếng nói rất nhẹ nhàng nhưng trong đó còn mang theo chút đau xót.

“Cô ấy là người của tổ chức bí ẩn.” – Hấn chậm rãi nói tiếp.

“Kha Nhi ... là sát thủ.”

Vương Vũ Hàn không lấy làm lạ, một cô bé chưa được hai mươi tuổi lại có thể bắn súng giỏi như thế thì chỉ có một lý do là có người dạy mà người đó chắc chắn không phải Man Cảnh Ân, bởi hấn ta từng nói sẽ không bao giờ để người đàn bà bên cạnh hấn đụng tới súng.

“Không ngờ cô ta ẩn giấu tốt như vậy ... công nhận con thỏ con của cậu thủ đoạn cũng cao tay thật.”

“Xoảng.” – Một cái chai lại bay đến chỗ Mạch Quân Vỹ, lần này hấn cũng may né tránh khỏi.

“Ya ... hai cậu đủ rồi đó, nếu còn sức chọi như vậy thì đánh nhau tiếp đi.”

“Ân, mình cảm thấy hơi ngứa tay.” – Vương Vũ Hàn nhìn Mạch Quân Vỹ với ánh mắt tà mị.

“Hàn, cậu cũng nghĩ như mình phải không?” – Man Cảnh Ân nhìn Mạch Quân Vỹ, mắt đầy hàn ý, hai tay đan vào nhau nghe rộp rộp.

Mạch Quân Vỹ nuốt nước bọt, hấn cười cợt nhả.

“Mình còn có việc, gặp các cậu sao ?” – Sau đó cong giò bỏ chạy.

Hai người đàn ông ngồi đó nhìn nhau cười lớn. Trong ba người bọn họ, một kẻ lạnh lùng, một kẻ vô tâm còn một kẻ hời hợt ... mà kẻ hời hợt đó luôn khiến hai người còn lại tìm được niềm vui trong nỗi buồn.

“Chuyện của Kha Nhi, cậu tính giả quyết ra sao ?” – Vương Vũ Hàn lên tiếng.

Nếu Kha Nhi là người của tổ chức bí mật, vậy kế hoạch của bọn họ có đổ bể hay không ?

“Mình không biết.” – Man Cảnh Ân thờ dãi, nhìn Vương Vũ Hàn.

“Lần này động tâm thật sao ?”

“Mình cũng không biết.” – Hấn biết Man Cảnh Ân có ý gì, chỉ nhàn nhạt trả lời.

“Mình nghe nói Thiếu Phong bên Mỹ làm việc rất mau lẹ, mới đây đã thu mua không ít công ty bên đó, thế lực của nó đã mạnh hơn nhiều ... nếu nó vẫn yêu Lăng Tịnh Hy thì lần này trở về sẽ có sóng to gió lớn ... khuyên cậu một câu chân thành ... buông tay đi.”

Vương Vũ Hàn không nói một câu, ngửa đầu tựa vào sofa, nhắm mắt lại suy nghĩ.

Nguyệt Thụ

Cả người nồng nặc mùi rượu đi về Nguyệt Thụ, tuy uống hơi nhiều nhưng thần trí vẫn tỉnh táo hơn Man Cảnh Ân, tên kia bị Kha Nhi chơi một cú quá đau, điên đến mức đến rượu thuốc cũng uống, cũng may cuối cùng chịu không nổi nên gục xuống.

Di Phùng thấy Vương Vũ Hàn cả người đầy mùi rượu, lo lắng hỏi.

“Cậu chủ, cậu không sao chứ ?”

“Cô ta đâu ?” – Hấn lạnh nhạt hỏi.

“Hạ tiểu thư đã ngủ rồi, cô ấy nói cậu chủ có về thì kêu cô ấy dậy.”

“Không cần đánh thức cô ta.”

Lạnh nhạt trả lời một câu, đang muốn đi lên lầu, ánh mắt vô thức hướng về ghế sofa, không biết vì rượu hay vì nhớ cô mà hấn lại mơ màng thấy được bóng dáng mảnh mai ấy đang nằm trên đó.

Đi đến sofa ngồi xuống, tay vuốt ve mặt ghế, đôi mắt thâm trầm chua xót.

“Cậu chủ, để tôi lấy canh giải rượu cho cậu.”

Di Phùng thấy cậu chủ như thế cũng đau lòng, nếu thương yêu sao lại tổn thương người ta làm gì ?

“Đưa đến thư phòng của tôi.”

Nói xong hấn đi lên lầu, Di Phùng lắc đầu thở dài.

Không gian yên lặng đến ngột thở, trong phòng chỉ có duy nhất một cái đèn bàn làm việc của hấn, ánh đèn rất nhỏ nên nhìn mặt hấn càng âm u hơn.

Di Phùng mở cửa đem theo canh giải rượu, Vương Vũ Hàn đón lấy uống một hơi cạn sạch. Di Phùng vẫn chưa rời đi, bà hơi dè dặt lên tiếng.

“Cậu chủ, cậu cho tôi nhiều chuyện cũng được nhưng không nói tôi không chịu được.”

“Chuyện gì ?”

“Cậu nên suy nghĩ kỹ về chuyện kết hôn cùng Hạ tiểu thư.”

Thấy hấn im lặng, bà nói tiếp.

“Tuy tôi đã già nhưng vẫn thấy được cậu đối với Hạ tiểu thư không hề có tình cảm, tôi không muốn cậu dùng hạnh phúc cả đời để đổi lấy sự nghiệp ... ông bà chủ trên thiên đường nếu biết được cũng không chấp nhận việc này đâu.”

“Đi có thành kiến với Quân Đồng ?” – Vương Vũ Hàn nhìn Di Phùng, không phải lời trách móc, chỉ là đơn giản hỏi.

“Tôi đây chỉ nói sự thật, cậu nên lấy người khiến cậu vui vẻ, khiến cậu cảm nhận mình có thể hạnh phúc bên người đó ... cậu nên nhìn vào trái tim mình,

nơi đó cần có ai” – Di Phùng mập mờ ám chỉ.

Vương Vũ Hàn xoa mi tâm, bóng dáng Lăng Tịnh Hy lại hiện trong đầu.

Di Phùng thấy hần mệt mỏi như thế cũng không nhiều lời, gật đầu chào một cái cũng rời khỏi.

Vương Vũ Hàn mở mắt nhìn quanh, không gian thật yên tĩnh, chẳng có tiếng náo loạn của ai kia, không có tiếng cười khúc khích, không có bóng dáng của cô ấy ... không khí thật ảm đạm.

Chợt nhớ đến cảnh tượng ở sân bay, nhớ đến giọng nói nghẹn ngào khi nói thích hần, từng chữ một hần vẫn nhớ rõ trong đầu.

Thời gian qua, hần tôn thương cô nặng nề như thế nhưng cô vẫn thích hần, hần cảm thấy vui, có chút thỏa mãn, cứ nhiên hần muốn nghe câu nói đó của cô một lần nữa nhưng ...

““Vương Vũ Hàn, tôi đã không biết liêm sỉ để cầu xin anh vậy mà anh một chút tình cảm cũng không bỏ thí cho tôi ? ... Vương Vũ Hàn, bắt đầu từ ngày hôm nay giữa tôi và anh coi như kết thúc, tình cảm tôi dành cho anh cũng không còn.””

Nhớ lại câu nói đó, tim hần như bị kim đâm ... lúc đó hần rất muốn, rất muốn chạy ra ôm cô vào lòng, muốn cô suốt đời ở bên cạnh hần nhưng không thể ...

Hần không sợ tổ chức bí ẩn gì đó, mọi chuyện cũng do Man Cảnh Ân mà ra ... nếu không phải hần còn nợ Man Cảnh Ân món nợ ân tình thì hần mặc kệ sự sống chết của Man Cảnh Ân rồi.

Nói là nói như vậy ... bạn bè vẫn phải giúp đỡ thôi.

Quay về thực tại, hần thờ dài một mẻ dựa vào ghế da.

Mất hướng về ngăn tủ, nhưn người lên mở ngăn kéo lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, mở chiếc hộp ra, bên trong là một sợi lắc đơn giản, chỉ có duy nhất một hạt ngọc màu đen.

Ký ức ngày đó quay lại, hần nhớ lúc đó cùng Lăng Tịnh Hy và Âu Thực Lợi đi mua sắm nhưng thật sự hần không có hứng thú, chỉ là muốn xem Lăng Tịnh Hy tham lam đến mức nào nhưng cô chỉ nhìn chứ không mua một thứ.

Trong phòng thay đồ đi ra đã thấy Lăng Tịnh Hy đứng trước quầy trang sức rất lâu, cứ nghĩ cô sẽ chọn món đặc biệt gì ai ngờ chỉ là một sợi dây đơn giản.

Tự nhiên lúc đó hần lại muốn chọc ghẹo cô nên luôn tìm cách cười nhạo, chế giễu còn ra vẻ coi thường cô nhưng cô không khóc cũng không nháo, chỉ lạnh lùng nhìn hần rồi bước đi.

Hôm sinh nhật của cô, vì bàn công việc hơi lâu nên mới đến trễ, cộng thêm hần phải đánh một vòng lớn để mua chiếc lắc có tên “Lệ Băng Tinh” này, vì hần biết cô sẽ rất thích món quà này nên mới chạy đi mua.

Vật ở đây nhưng người muốn tặng lại chẳng thấy đâu, hần nờ nọ cười chua xót, trong lòng cũng rất rối.

Man Cảnh Ân nói đúng, dù hần đã động tâm nhưng khi Vương Thiếu Phong trở về thì phải làm sao ? Từ trước đến giờ hần và em trai luôn bất hòa nhưng không được bao lâu hai người lại thân thiết như xưa.

Nhưng lần này Vương Thiếu Phong thật yêu Lăng Tịnh Hy, nếu em ấy vẫn muốn cưới Lăng Tịnh Hy vậy hần phải làm sao ? ... buông tay ư ?

Đôi mắt thâm trầm nhìn ra cửa sổ, tay siết chặt sợi lắc.

“Tịnh Hy, tôi ... không muốn buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hương vị mắt trời

Một năm sau ...

Hy Lạp ... nơi được xem là đất nước có khung cảnh cực kỳ lãng mạn cùng những thắng cảnh đẹp mê hồn.

Buổi sớm mai, những tia nắng chiếu xuống những ngôi nhà có kiến trúc cổ điển đậm nét truyền thống nhưng không hề chói chang.

Từ trong căn nhà màu vàng nhạt hai tầng, một cô gái mặc chiếc váy xanh ngọc, áo sơ mi trắng trên tay cầm một cái giỏ rỗng đi ra.

Ánh nắng sớm mai soi rọi lên dáng người nhỏ nhắn mỏng manh, làn da trắng nõn hòa hợp cùng thân váy xanh ngọc, trong cô thật thuần khiết.

Một thanh niên có khuôn mặt anh tuấn điển hình của người dân Hy Lạp, đôi mắt xanh lục không giấu nổi sự say mê khi nhìn cô gái trẻ nhưng ngay sau đó cũng lấy lại vẻ bình tĩnh, khẽ cười nói.

“Mới sáng sớm đã muốn ra ruộng hoa ?”

Một năm trước, lần đầu nhìn thấy cô, chỉ là vẻ mặt ưu tư lạnh nhạt nhưng thời gian sau, cô như đóa hoa mới nở, đẹp đến mê người.

“Frank, anh có muốn đi chung không ?”

Giọng nói mềm mại làm tim hắn muốn tan chảy. Frank cười cười nhìn cô gái, cúi người bày ra tư thế hết sức nhã nhặn.

“Hân hạnh được phục vụ người đẹp.”

Dưới ánh mặt trời, màu tím của hoa oải hương trải dài như một bãi biển vô tận.

Hai bóng dáng một nam một nữ đi vào biển hoa mênh mông, cô gái trẻ nhẹ nhàng hái những nụ hoa tím bỏ vào giỏ mà Frank thì y như dã thú, búng luôn cả gốc.

“Frank ... đó là hoa chứ không phải cỏ dại, anh nhẹ tay một chút có được không ?” – Cô gái nhú đôi mày liễu nói với người đàn ông tên Frank.

“Camellia ... anh đã cố gắng hết sức rồi.” – Frank làm ra vẻ mặt bất lực nói.

Camellia cười nhẹ, liếc nhẹ Frank một cái, sau đó cúi xuống tiếp tục hái hoa.

Bỗng có tiếng điện thoại reo, Frank nhìn số máy, thờ dãi nói với cô gái.

“Anh đi nghe điện thoại.”

Camellia lắc đầu, cô quay hướng về phía vườn hoa rộng lớn, đôi mắt dịu dàng nhưng mang vẻ suy tư.

Một năm ... không quá lâu nhưng cũng không quá nhanh, từ ngày cô bước chân đến đây thì những chuyện ở đất nước ấy, cô đã cho vào dĩ vãng.

Một năm trước, Lăng Tịnh Hy mang tâm trạng đau khổ rời đi nhưng không từ bỏ ý định trả thù, qua Hy Lạp khoảng một tháng, cô bắt đầu gọi điện cho Gia Tiểu Mẫn, nói là hỏi thăm nhưng thật chất đang dò hỏi chuyện của Vương Vũ Hàn nhưng không có kết quả.

Mọi chuyện cứ thế trôi qua ... cho đến một ngày, Lăng Tịnh Hy một mình ngây ngốc ngồi trước TV, những gì nhìn thấy trước mặt cho thấy sự cố gắng của cô đã vỡ thành từng mảnh vụn.

Trên màn hình phát sóng trực tiếp cảnh Vương Vũ Hàn một thân Âu Phục trắng đứng trong nhà thờ, vẻ mặt dịu dàng nhìn Hạ Quân Đồng được cha mình dắt tay đi tới đặc vào tay hắn, hai người họ trong thật xứng đôi.

Rốt cuộc, cô cũng bị bỏ rơi nhưng tâm trạng lúc đó khó chịu hơn nhiều, giống như bị ai đâm một nhát vào tim, đau đến chết đi được.

Thời gian sau, cô cũng từ từ quên hết mọi chuyện nhờ có cha mẹ và Frank bên cạnh động viên.

Lần ở bệnh viện, cô đã quỳ xuống xin cha mẹ tha thứ, cũng nói hết kế hoạch muốn trả thù cho họ biết, còn bảo họ cùng cô đóng một vở kịch cắt đứt tình nghĩa mẹ con, cô biết chỉ có như thế thì tính mạng của họ mới được bảo toàn.

Mới đầu hai người còn khuyên cô nên dừng lại, cùng họ qua Hy Lạp sống hết quãng đời còn lại nhưng thấy cô quá cương quyết, họ đành đau lòng gật đầu đồng ý.

Giờ mọi chuyện đã hết, cô quay lại cuộc sống của Lăng Tịnh Hy như ngày nào và lấy cái tên Camellia, cuộc sống cứ thế chậm chạp trôi qua.

Nói về Frank, anh năm nay 27 tuổi, hiện tại làm việc cho ruộng hoa, anh rất vui vẻ, cũng rất nhiệt tình giúp cô mọi chuyện, lúc cô buồn hay vui, anh luôn bên cạnh an ủi, giống như một người anh trai vậy.

Về phần ba mẹ, họ không còn làm bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ nữa mà chuyển sang chế tạo thuốc, cũng may lúc trước họ có học chút y dược nên cũng không khó khăn, một phần nơi đây cũng có nhiều loại hoa cỏ quý có thể làm thuốc.

Nơi này chỉ là thị trấn nhỏ, người ở đây cũng không phải người giàu có gì nhưng cũng không quá bần cùng, nhưng để tiết kiệm chút tiền thuốc cho họ nên cha mẹ chế dược, tiền thuốc cũng lấy rất rẻ.

“Camellia.”

Nghe tiếng Frank gọi, Lăng Tịnh Hy quay lại thì ...

“Tách.”

Cô chau mày. – “Anh làm gì vậy?”

“Chụp lại làm kỉ niệm.”

Frank cười cười, bỗng thấy Lăng Tịnh Hy mặt đầy sát khí, hấn lui vài bước, đưa hai tay lên cao, cười giãn hòa,

“Xóa ngay lập tức.” – Giọng mềm mại có chút tức giận, cộng thêm vẻ mặt xinh đẹp nhăn nhó khiến Frank nhìn không được véo má cô một cái.

“Ya ...”

Cô đi tới nhảy lên nhưng người này quá cao không thể với tới, cho đến khi ...

“Á ...”

Cả người mất thăng bằng ngã nhào vào Frank mà hấn cũng ngã luôn xuống đất.

Cô tức giận muốn ngồi dậy nhưng lại bị ôm chặt, cô giật mình nhìn Frank thì phát hiện hấn nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

“Anh ... để em ngồi dậy.” – Cô áp ngược ngừng nói.

“Nơi này rộng như vậy ? lại không có người hay chúng ta chơi trò ... bắn súng một chút cũng được.”

Frank nói lời nham nhở làm Lăng Tịnh Hy mặt đỏ cả mang tai, cô cắn mạnh vài vai hấn sao đó ngồi dậy, trừng đôi mắt đẹp nhìn hấn.

“Á ... em là cún chắc?”

Cô giờ nắm đầm nhỏ về phía hấn. – “Anh thử nói một lần nữa xem.”

“Xin thua.” – Hấn đưa tay lên đầu hằm.

Lăng Tịnh Hy cười khúc khích, dưới ánh mặt trời, nụ cười cô vừa ngây thơ vừa dịu dàng khiến khung cảnh xung quang càng thêm xinh đẹp.

Thoáng một cái lại trôi qua thêm một tháng, Lăng Tịnh Hy cùng những cô chú ở nông trại đã thu hoạch xong ruộng hoa.

Hôm nay là ngày lễ tung hoa, ý nghĩa rất lãng mạn, các thanh niên trai gái sẽ tụ tập tại cánh đồng hoa đã được thu hoạch, nếu ai chưa tìm được một nửa kia của mình, sẽ ôm một bó hoa oải hương thật tươi, đứng ở cánh đồng ngắm trông người nào thì thấy hoa về người đó, nếu chàng trai hay cô gái chấp thuận thì đối lại là một cái ôm đầy lãng mạn.

“Tịnh Hy, tối nay phải cướp về một cậu trai thật bảnh để mẹ nở mày nở mặt một chút.”

Triệu An Tuệ từ bếp đi ra, trên tay cầm theo một đĩa sườn chua ngọt đặc lên bàn, nhìn Lăng Tịnh Hy cười tươi như hoa.

“Mẹ à, tuổi con chưa đến nỗi phải bị ế đâu, làm gì muốn gả con nhanh đến thế?”

“Phải rồi, chưa bị ế nhưng một mảnh tình vắt vai cũng không có ... Hazi, mẹ chỉ là muốn ẵm cháu ngoại thôi mà.” – Triệu An Tuệ than thở.

“Mẹ và ba vẫn còn trẻ, hai người vận động nhiều một chút là có ngay thôi ... Á ... sao mẹ đánh con?”

Lăng Tịnh Hy xoa xoa cục u nhỏ trên đầu, mặt nhăn nhó nhìn Triệu An Tuệ.

“Con muốn chết ...” – Bà trừng mắt nhìn cô, cô lè lưỡi cúi đầu ăn cơm.

“Mình đừng ép con như thế, thời nay cưới chậm một chút cũng không phải không được.”

Lăng Chính từ ngoài đi vào, mặt hiền từ nhìn hai mẹ con.

“Ba vạn tuế.” – Cô vừa lên tiếng thì thấy Triệu An Tuệ như muốn cóc đầu mình, cô cười cười.

“Mẹ cũng vạn tuế.” – Sau đó cúi xuống ăn cơm nhưng vẫn nháy mắt với Lăng Chính cười hi hi.

“Ông cứ nuông chiều nó nhiều vô, con gái con đứa gì mà ... ủa ? đâu rồi.”

Triệu An Tuệ vừa nói vừa nhìn qua chỗ Lăng Tịnh Hy thì trống không.

“Ya ... Lăng Tịnh Hy ... con ...”

“Được rồi, để nó tự do một chút, dạo này tâm trạng của nó cũng tốt hơn rồi ... đừng ép nó quá.”

Lăng Chính cười hiền hòa, gấp miếng thịt để vào chén Triệu An Tuệ.

“Vì lo nên mới ép nó, tìm được một người đàn ông tốt chăm sóc nó tôi mới an tâm ... Hoi ... À, tôi thấy Frank cũng được, tuy cậu ta mò côi nhưng tính tình cũng không tệ, hay là ...”

“Cứ để bọn nhỏ tự lo liệu, mình nên để ý đến ông xã của mình nhiều hơn.”

Lăng Chính nắm tay Triệu An Tuệ, giọng nói ôn nhu đến mức khiến bà đỏ mặt, tuy hai người tuổi đã cao nhưng vẫn âu yếm như vợ chồng son vậy.

Hạnh phúc chỉ cần như thế cũng đủ, cả nhà ba người cùng ăn một bữa cơm, không vinh hoa phú quý, không xa hoa trụy lạc, đơn thuần chỉ là một tổ ấm nhỏ.

Cánh đồng hoa giờ đã đông nghịt người, ai nấy đều ôm bó hoa tươi trong tay, về mặt đầy hân hoan chờ đón giây phút lãng mạn sắp đến.

“Camellia ? chị không cầm hoa sao ?”

Một cậu bé khoảng mười mấy tuổi trông cực đáng yêu đi tới chỗ cô, trên tay cũng ôm một bó hoa tươi.

“Chị vẫn còn yêu tự do lắm” – Lăng Tịnh Hy cười dịu dàng trả lời.

“Xi, không ai thèm thì nói đại đi.” – Cậu bé lè lưỡi nói.

Lăng Tịnh Hy trừng mắt nhưng bỗng chuyển hướng về một góc, nơi đó một thanh niên mặc Áo phục đen, vẻ mặt tươi cười, thân hình cao to hấp dẫn mấy cô gái gần đó, trên tay cũng ôm một bó hoa, đi tới chỗ cô.

“Frank, hôm nay anh thật bảnh nha.” – Cậu bé trai mắt sáng rỡ lên tiếng.

“Hôm nay anh đi sẵn, đương nhiên phải diện một chút ... phải không Camellia ?”

Vẫn là lời nói cợt nhả chẳng ra làm sao nhưng cũng chọc Lăng Tịnh Hy cười.

“Không biết hôm nay cô gái nào xấu số bị anh ném hoa đây ?”

“Em yên tâm, không phải em đâu ?”

Nói xong hắn lại đưa cô bó hoa, nụ cười ngày càng đậm.

“Em ném cho anh là được rồi.”

“Anh ...”

“Nha ... em mà thấy là anh không ngại ôm em một cái đâu nha.”

Lăng Tịnh Hy tức giận trừng hắn mà hắn lại cười ngày càng lớn, sau đó không đợi cô thấy cho hắn, đã giựt lại bó hoa, ghé tai cô nói nhỏ.

“Hôm nay giúp anh một lần, anh không muốn bị gong xiềng, em nhận giúp anh được không ?”

Cô chu miệng lắc đầu, Frank cười cười nói tiếp.

“Sẽ có quà lớn, em sẽ rất ngạc nhiên ... rất lớn đó nha.”

Có chút tò mò về món quà lớn của Frank, Lăng Tịnh Hy gật đầu đồng ý.

Trên khán đài nhỏ, một cô gái trẻ, tóc nâu, mắt xanh, môi đỏ thắm với giọng nói nhẹ nhàng cầm micro nói.

“Các bạn thân mến, hôm nay là vũ hội ném hoa của những ai chưa tìm được một nửa kia của mình, mong rằng sau đêm nay các bạn sẽ tìm được người tình trong mộng ... và sau đây, vũ hội xin được phép bắt đầu.”

Tiếng kèn báo động vũ hội được bắt đầu vừa reo lên, các thanh niên cùng các thiếu nữ thi nhau ném hoa, trên mỗi bó hoa họ đều làm dấu hiệu cho mình nên có thể dễ dàng nhận ra đó của ai.

Hai mươi phút trôi qua, trên đất đầy cánh hoa tươi, mùi hương của hoa oải hương cũng phản phát đầy cánh đồng, loại hương thơm khiến người khác không khỏi say mê.

Sau trận chiến, mỗi người trên tay đều ôm một bó hoa đã nát bét ... giành giật cũng có, giẫm đạp cũng có, nhìn mà tội mấy bó hoa.

Lăng Tịnh Hy đứng yên tại chỗ, cô chờ hoa của Frank bay tới nhưng không thấy đâu mà toàn là hoa của mấy chàng trai kia bay đến, cũng may kịp thời né tránh nếu không ... hậu quả thật nghiêm trọng nha.

Đang sầu nào vì không thấy Frank đâu, bỗng một bó hoa bay tới, Lăng Tịnh Hy theo phản xạ ôm vào lòng.

Lăng Tịnh Hy thở dài, mắt nhìn chăm chăm bó hoa, không biết đây có phải hoa của Frank không ? nhưng khi thấy chiếc khăn lụa màu xanh nhạt quấn quanh bó hoa, lòng cô chấn kinh.

‘ Đây không phải khăn lụa Vu Tử Băng tặng mình sao ? mình nhớ nó còn ở Nguyệt Thụ mà ?’

“ Tịnh Hy.”

“ Thành thực” – Cô có thể nghe rõ tiếng tim đập nhanh, cảm giác giọng nói rất quen thuộc.

Cố gắng đè nén cảm xúc rồi bời, cô từ từ ngược nhìn về hướng giọng phát ra, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt.

Một thân Âu phục đen, bóng dáng cao lớn đầy uy nghiêm, ngũ quan tuấn mỹ lạnh lùng nhưng giờ lại mang chút nhu hòa, mỗi đường nét đều mang theo vẻ cao quý, vương giả khiến bao nhiêu cô gái mới nhận được hoa của người trong mộng đều rơi vào trạng thái say ... đúng là yêu nghiệt mà.

Cứ ngỡ sẽ không thể gặp lại nhau nhưng giờ phút này, hình ảnh quá chân thật, còn thêm giọng nói trầm thấp đó, cô có chết cũng không thể quên ... Vương Vũ Hàn ... cái tên mà mỗi đêm cô đều mơ thấy hắn.

Lăng Tịnh Hy có chút hoảng sợ, không phải cô luôn mong đợi điều này sao ? cô muốn hắn đến thì hắn đã đến rồi nhưng không hiểu sao tâm có chút đau ? vì sao khi cô dần dần quên đi thù hận thì hắn lại đến đây khơi mào.

Không biết vì sao ? Lăng Tịnh Hy lại lùi về sau từng bước nhỏ như muốn trốn chạy, mà người đàn ông trước mặt cũng không gấp, từng bước một tiến về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Quay về

“ Camellia ?”

Giọng Frank đánh tan khung cảnh ngột thở này, hắn đi tới bên cô, nhìn sang người đối diện, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Lăng Tịnh Hy có chút yếu ớt nép người về phía sau Frank như muốn lấy anh ta ra che chắn nhưng ...

“ Vương tiên sinh.”

Frank đẩy nhẹ tay Lăng Tịnh Hy ra, vẻ mặt hơi hốt thảng ngay trở nên nghiêm túc lạ thường, không đợi nhìn đến phản ứng của Lăng Tịnh Hy hắn đi về phía Vương Vũ Hàn, cả người cúi xuống thật nghiêm trang.

“ Vương tiên sinh, rốt cuộc ngài cũng đã đến.”

“ Ầm” – Tiếng sét đánh ngang tai, Lăng Tịnh Hy sững sờ nhìn Frank.

‘ Hắn ... hắn nói vậy là sao ?’

Wương Vũ Hàn không nói gì, mắt cứ nhìn người con gái đã in sâu vào tâm trí hắn.

Sau một năm gặp lại, cô trở nên xinh đẹp hơn, quyến rũ hơn, mái tóc ngắn ngày nào giờ đã dài đến thắt lưng, khiến cô trở nên dịu dàng hơn trước.

Một năm qua, hần luôn sống trong một môi cùng nhảm chán, không có tiếng cười của cô, không được chọc ghẹo cô, không thấy bóng dáng cô trong Nguyệt Thụ, những ngày đó khiến hần sắp phát điên lên được.

Sau khi phá hủy được tổ chức bí mật cũng nhanh chóng thu tóm Hạ thị, hần đã chạy đến chỗ cô ngay ... tính ra chỉ mất nửa năm nếu không phải tại Hạ Quân Đồng làm kế hoạch rồi lên thì hần đã nhanh qua Hy Lạp đón cô về.

Không thể nhẫn nổi, hần bước nhanh đến muốn ôm Lăng Tịnh Hy vào lòng nhưng Lăng Tịnh Hy đột nhiên bỏ chạy.

“Tịnh Hy.”

Mặc kệ thuộc hạ cùng mấy người nông dân phía sau đang ngây ngẩn nhìn tình cảnh trước mắt, Vương Vũ Hàn sai bước dài đuổi theo Lăng Tịnh Hy.

Frank đi tới, ngồi xổm xuống nhặt bó hoa cùng khăn lụa xanh lên phúi nhẹ, Dương Nghị đi tới, vỗ vai hần.

“Làm khổ thân cậu rồi.”

“Camellia tính tình không tệ, chỉ hơi bướng một chút.” – Hần cười nhạt nói.

Một năm trước, Frank nhận nhiệm vụ bảo vệ một cô gái tên Lăng Tịnh Hy, lúc đầu hần khó hiểu vì sao Vương Vũ Hàn lại quan tâm đến cô gái này đến thế ? nhưng khi tiếp xúc với cô ta một thời gian thì hần đã hiểu ...

Ngay cả người chưa tình động tâm như hần còn bị sự mỉa mai của Lăng Tịnh Hy làm động lòng hống chi là Vương tiên sinh cao cao tại thượng của bọn họ.

“Về nước luôn đi.” – Dương Nghị nói xong cũng không cần Frank trả lời, đã choàng vai hần bỏ đi.

Ánh trăng như nước soi rọi không gian yên tĩnh, giữa cánh đồng hoa, bóng dáng mảnh mai hồi hải lướt qua từng đóa hoa oải hương còn sót lại sau đợt thu hoạch.

Lăng Tịnh Hy không biết vì sao bỏ chạy nhưng khi thấy Vương Vũ Hàn tiến lên thì cô lại hoảng sợ chỉ muốn như con đà điểu trốn tránh.

Không biết mình sợ cái gì nhưng vẫn không muốn đối mặt, cô cần có thời gian suy nghĩ kỹ tiếp theo sẽ như thế nào, cô cũng biết hần đã đến thì trốn cũng không thoát nhưng cô cần tĩnh tâm, chỉ cần bình tĩnh mới có thể tìm ra cách đối phó.

“Á ...”

Vấp phải bụi hoa lớn, cô ngã xuống đất, muốn đứng dậy nhưng chân hình như bị trật ... xong rồi, giờ có muốn trốn cũng không được.

Wang Vũ Hàn vừa chạy tới thấy cô ngồi đó, trên đùi còn vուն ít máu, hần lo lắng chạy tới, nhìn cô, lại nhìn chỗ máu kia.

“Em không sao chứ ?”

Lăng Tịnh Hy trừng hần. – “Không cần anh lo, tránh ra.”

“Tính tình vẫn không thay đổi, vẫn cứng đầu như thế ?”

Tháo Cravat buộc lại vết thương cho cô, muốn bế cô lên nhưng bị cô đẩy ra.

“Không cần anh thương hại ... Vương Vũ Hàn vì sao anh lại xuất hiện, vì sao lại đến đây ? anh rốt cuộc muốn thế nào nữa đây ? vẫn muốn tiếp tục trò chơi nữa sao ?”

Bị cô chấp vắn đến á khẩu, mà hần lần đầu tiên không nói lại một cô gái, không biết là do áy náy hay thật sự không biết trả lời ra sao ?

Một lúc sau, hần nhìn cô, đôi mắt có chút thâm trầm, giọng nói cũng ôn nhu khiến Lăng Tịnh Hy tim đập sai một nhịp.

“Tịnh Hy, anh ... nhớ em”

Ngay lập tức, cả người bị hần ôm lấy, không phải hôn cũng không phải làm gì quá mức, chỉ là một cái ôm rất chặt.

Nước mắt không tự chủ rơi xuống, có thứ cảm giác rất lạ trong người Lăng Tịnh Hy, khiến cô không thờ nổi.

Vì sao lại thấy đau lòng ? vì sao lại thấy ỷ khuất khi nghe hần nói thế ? vì sao lại có chút vui khi nghe hần nói nhớ cô ? rốt cuộc là vì sao ?

Cảm nhận người con gái trong lòng đang run rẩy, hần nhẹ nhàng đẩy cô ra, hôn lên khóe mắt đã ướt của cô, hôn xuống cái mũi xinh đẹp, lại chuyển sang hai gò má đỏ hồng và cuối cùng là cái miệng nhỏ nhắn đang run rẩy đó.

Lăng Tịnh Hy lại không phản kháng, mặc cho hắn hôn thật lâu, hai cơ thể càng lúc siết chặt nhau hơn như muốn hòa làm một, Lăng Tịnh Hy cứ nhiên muốn giây phút này ngừng lại, mãi mãi không không muốn nó trôi qua.

“Tịnh Hy.”

Ngón tay thon dài vuốt nhẹ làn môi đỏ mọng của cô, ánh mắt đầy say mê cùng đau lòng nhìn cô không chớp mắt.

“Chúng ta về thôi.”

“Tự tôi đi được, không cần anh ... Á ... Vương Vũ Hàn, bỏ tôi xuống ngay.”

Đột ngột bị hắn bế lên, cô kinh hoàng la lên nhưng câu nói sau của hắn đã làm cô ngậm chặt miệng.

“Em còn la nữa, anh sẽ muốn em ngay bây giờ đó.”

“Vô si.”

Hắn nghe vậy không giận mà còn cười, sau đó bế cô đi về chiếc xe màu đen đã dựng trước đó từ khi nào, Lăng Tịnh Hy khó hiểu nhìn hắn.

“Từ đây về nhà tôi không cần phải đi xe.”

“Anh nói về ... là về Nguyệt Thụ.” – Mắt hắn tỏ ra rất vui khi nói câu đó.

Lăng Tịnh Hy giật mình, sau đó ánh mắt trong veo đầy phản nộ trùng lớn, ở trong lòng hắn cũng bắt đầu giãy mạnh, may mắn thay Vương Vũ Hàn ôm cô rất chặt nếu không cô đã ngã ê mông rồi.

“Vương Vũ Hàn, anh muốn tôi quay về chịu sự sỉ nhục của Hạ Quân Đồng nữa sao ? ”

Cô lau khóe mắt nhìn hắn.

“Ngày đó là sinh nhật của tôi, đơn giản tôi chỉ muốn ăn một bữa cơm gia đình là đủ rồi nhưng ... tôi thật rất đau lòng ... qua được Hy Lạp, anh có biết tôi phải khổ sở đến mức nào mới được ba mẹ tha thứ hay không ? ... tôi vĩnh viễn cũng không thể quên cái ngày đó, đến chết cũng không quên được.”

Tìm Vương Vũ Hàn như bị ai hung hăng ngắt chéo, hai tay ôm chặt cô hơn, đáy mắt hiện lên vẻ chua xót.

“Mọi chuyện anh đã giải quyết xong, em yên tâm ... cô ta sẽ không làm hại đến em nữa ... anh hứa.”

Lăng Tịnh Hy nhìn hắn, ánh mắt cầu xin thấy rõ.

“Tôi không muốn đánh mất cuộc sống hiện tại, coi như tôi xin anh tha cho tôi đi được không ? bên cạnh anh thiếu gì phụ nữ, cần gì phải dây dưa với tôi làm gì ?”

“Bên cạnh anh không thiếu phụ nữ nhưng người anh muốn chỉ có em.”

Lăng Tịnh Hy sững sờ, đôi môi run run nhìn hắn, chỉ một giây cô lấy lại bình tĩnh, cũng tránh đi ánh mắt đó nhưng hắn lại xoay mặt cô đối diện với hắn.

“Không phải em nói em thích anh sao ? trở về bên cạnh anh ... có được không ?”

Lăng Tịnh Hy cười mỉa mai.

“Một năm trước, tôi thích anh là sự thật ... một năm sau, cái gọi là thích đó đã biến mất, từ lúc thấy anh nắm tay Hạ Quân Đồng vào nhà thờ làm lễ thì tình cảm đó cũng chẳng còn hiện hữu ... anh đối với tôi chẳng khác gì người xa lạ.”

Hắn mím chặt môi, đôi mắt có chút phản nộ nhìn Lăng Tịnh Hy mà cô cũng đối mặt với hắn không sợ sệt, một phút sau ...

“Tịnh Hy, em không có quyền lựa chọn, em chỉ có thể ở cạnh anh, đừng bướng bỉnh nữa.”

“Anh ...”

“Em không đi ?” - Hắn như rồng mây.

“Không, chết cũng không đi.” – Cô dứt khoát.

Hắn để cô ngồi xuống đất, lấy điện thoại nhấn dãy số, bên kia lập tức thông máy.

“Để họ nói chuyện với tôi.”

“...”

Nghe bên kia đáp trả, hấn áp điện thoại vào tai Lăng Tịnh Hy.

“Tịnh Hy?”

“Ba ... ba ... Vương Vũ Hàn ... anh là tên vô si.”

Chưa kịp nói gì thì điện thoại đã bị hấn giật lấy, mặt đầy nham hiểm nhìn cô.

“Chúng ta đi được chưa?”

Cô cắn môi. – “Tại sao cứ ép tôi như thế? anh làm như vậy thì họ sẽ ghét bỏ tôi, sẽ không nhận tôi làm con nữa.”

“Đừng lo, thời gian sau, anh sẽ gặp họ giải thích.”

“Không cần ... hãy để họ được yên.”

“Được, được, chỉ cần em chịu theo anh về thì em muốn sao cũng được, vậy bây giờ đi thôi.”

Wang Vũ Hàn bế cô lên, đi thẳng ra xe.

Lăng Tịnh Hy trong lòng lo lắng, giờ hấn có thể uy hiếp ba mẹ Lăng, vậy cô phải làm sao? ... không được, phải tìm cách từ họ, tìm một nơi không ai biết cho họ đến đó sống, có như thế cô mới yên tâm được.

Trời cũng đã lập đông nhưng độ lạnh không đến mức thấu xương.

Từ lúc lên máy bay cho đến khi đặt chân xuống mảnh đất quen thuộc, Lăng Tịnh Hy đều bị Vương Vũ Hàn ôm chặt trong lòng, giống như sợ cô sẽ bỏ trốn bất cứ lúc nào.

Đứng trước tòa biệt thự nguy nga tráng lệ, tâm cô hơi nhức nhối, lại trở về ...

Không biết cô đã ra vào nơi này bao nhiêu lần, chỉ biết mỗi lần ra đi chỉ có đau khổ cùng cay đắng ... giờ lại trở về, không biết lần sau khi ra đi sẽ phải chịu nỗi nhục nhã gì đây?

“Cô Tịnh Hy, cô Tịnh Hy.”

Di Phùng từ trong hồi hả chạy ra, thấy Lăng Tịnh Hy, vui mừng nắm lấy tay cô.

“Rất cuộc cô đã về rồi, tôi và mấy người làm đều rất nhớ cô.”

“Di Phùng, di vẫn khỏe chứ? mọi người khỏe hết chứ ạ?”

“Tất cả đều khỏe hết ... Tịnh Hy, à cô ... ui, cô về làm tôi mừng quá, ăn nói cũng lộn xộn ...”

“Di cứ gọi Tịnh Hy được rồi, cháu thích như thế hơn.” – Cô cười hiền hòa nói.

“Tịnh Hy, ngoài trời lạnh lắm, vào trong đi.”

Wang Vũ Hàn nhìn cô ôn nhu nói, không đợi Lăng Tịnh Hy phản ứng đã ôm cô đi vào trong.

Những người làm khác, lau đi mồ hôi, cười rạng rỡ đi theo sau hai người.

Về căn phòng ngủ ngày trước, Lăng Tịnh Hy nhìn quanh, mọi thứ vẫn nguyên vẹn, mắt hướng đến cái giường lớn, tâm bỗng có chút khó chịu.

Chiếc giường này Hạ Quân Đồng và Vương Vũ Hàn hàng đêm đều hoan ái trên đó không phải sao? ... như nhớ ra một chuyện, cô đối mặt với hấn.

“Hạ Phu Nhân không ở đây sao?”

Wang Vũ Hàn sững sờ nhưng sao đó nhìn cô cười ôn nhu.

“Cô ta không còn là Hạ Phu Nhân, mãi mãi cũng không xuất hiện ở đây nữa.”

“Rất cuộc ... đã xảy ra chuyện gì?” – Cô bình thản hỏi.

“Chuyện rất dài, anh sẽ kể cho em nghe sau.” – Dừng một chút, hấn nói tiếp.

“Mọi thứ ở đây toàn bộ anh đã thay hết, cả chiếc giường cũng thế.”

Lần này đến Lăng Tịnh Hy sững sốt, hấn như hiểu trong đầu cô đang nghĩ gì nên mới giải thích sao ?

“Em chắc mệt rồi, người làm đã chuẩn bị nước nóng, đi tắm một chút đi ... anh đến phòng làm việc một chút.”

Hôn nhẹ lên má cô, hấn sai bước đi ra ngoài.

Di Phùng từ ngoài bước vào, mặt vui như tết đến nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Tịnh Hy, cháu biết không ? khi cậu chủ nói sẽ đón cháu về Nguyệt Thụ thì di rất vui, di đã bảo người làm lau chùi hết mọi thứ thật sạch sẽ để đón cháu nhưng cậu chủ bảo phải thay hết mọi thứ, cả cái giường này cũng mới thay ngày hôm nay đó.”

Đứng bên cửa sổ sát đất, Lăng Tịnh Hy không quay đầu, nhẹ giọng.

“Cháu nhớ lúc trước ở đây trồng rất nhiều hoa ... vì sao giờ chỉ trồng hoa oải hương ?”

“Từ lúc cháu đi thì cậu chủ đã sai người làm vườn bỏ hết tất cả mấy bông hoa cũ và chỉ trồng lại loại hoa oải hương này thôi.”

Di Phùng muốn làm câu nói nên nói tiếp.

“Cháu biết không ? ngày trước, đêm nào cậu chủ cũng thức rất khuya, không có về phòng ngủ cùng Hạ tiểu thư mà nhiều lúc còn ngủ lại ở thư phòng, đêm nào cũng uống rượu và hút rất nhiều thuốc, nhìn cậu chủ lúc đó di cũng thấy đau lòng.”

“Điều đó chứng minh được gì ?” – Cô lạnh nhạt nói.

Di Phùng thở dài.

“Tịnh Hy, di nói thật, cậu chủ thật sự có tình cảm với cháu, di có thể nhận ra bởi mỗi đêm đem cafe cho cậu chủ, bà đều thấy cậu chủ ôm chiếc khăn choàng mà con đan lúc trước ... còn bảo người làm mỗi ngày phải đem hoa oải hương đặt ở thư phòng ... đó không phải loài hoa cháu thích sao ?”

Thấy Lăng Tịnh Hy không có phản ứng, bà lắc đầu.

“Hazi ... ta biết cậu chủ từng tổn thương con sâu sắc nhưng không phải bây giờ rất ổn sao ? cậu chủ thật ...”

“Ý của di là anh ấy chỉ là muốn chuộc lại lỗi lầm mà anh ấy gây ra ? ... là vì ấy nấy mới làm thế ?”

“Không phải, không phải như thế ... di ...”

Như đuối lý, bà lại thở dài. – “Thôi được rồi, di không nhiều lời nữa, cháu ở đây nghỉ ngơi một chút, di xuống dưới xem đầu bếp đã chuẩn bị sao rồi.”

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Tịnh Hy, cô vẫn nhìn vườn hoa trước mặt, tâm có chút xao động, tim bỗng đập sai một nhịp, bất giác tay đưa lên ngực trái, giọng nói có chút chua xót, như tự nói với chính mình.

“Đừng vì thế mà xao động ... xin mây đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Anh ...Thích ...Em

Trong bồn tắm lớn, Lăng Tịnh Hy nhắm mắt cảm nhận mùi hương của những cánh hoa hồng đỏ thấm nổi bông bênh trên mặt nước.

Sự việc lần đi xa dự kiến, cô không biết nên vui hay nên buồn, theo như Di Phùng nói về Vương Vũ Hàn thì có thể hấn thật sự đã động tâm với cô.

Xoa nhẹ mi tâm, nếu như mình đã thành công thì phải vui mới đúng nhưng vì sao càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi ? ... thật sự cô vẫn muốn trở lại Hy Lạp, ít ra nơi đó còn có thứ khiến cô cảm thấy bình yên.

Mặt nước phẳng lặng bỗng nhiên nhấp nhô, Lăng Tịnh hy từ từ mở mắt ra.

“Anh ...”

Cô giật mình khi thấy Vương Vũ Hàn bước tới, mà hần không một mảnh vải che thân.

“Anh vào đây làm cái gì?” – Cô tức giận lớn tiếng.

Hần cười tà mị, đi đến chỗ cô, kéo cô vào lòng, nhẹ giọng bên tai cô.

“Anh muốn tắm cùng em.”

“Khoan đã...” – Thấy mặt hần gần cô trong gang tấc, cô chống hai tay lên ngực hần, mặt nhăn nhó.

“Tôi rất mệt.”

“Ngoan, anh sẽ rất ... nhẹ nhàng.”

Vừa nói hết câu, môi hần đã phủ xuống môi cô nhưng chỉ là nụ hôn nhẹ, hon xong hần rời môi cô, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng nhìn Lăng Tĩnh Hy.

“Em có biết, anh muốn em đến phát điên rồi không?”

“Cái anh muốn chỉ là thân thể của tôi.” – Cô lạnh nhạt lên tiếng.

“Phải, anh muốn thân thể của em nhưng ... anh càng muốn có trái tim của em hơn.” – Giọng hần vẫn dịu dàng như nước.

Tay hần bắt đầu dờn xuống nhưng chưa kịp chạm đến nơi tư mật kia thì đã bị cô giữ lại, cô nhìn hần, có chút ngập ngừng hỏi.

“Anh ... thích tôi?”

Lúc này, không hiểu sao cô lại muốn biết đáp án của hần đến thế, là vì kế hoạch trả thù hay là thứ khác ....

“Anh không có ghét em” – Hần chậm rãi nói.

“Hừ, cũng chỉ có thể thôi.”

Cô cười hờ hững xoay mặt đi nhưng hần lại quay mặt cô đối diện với hần.

“Tĩnh Hy, anh không phải những người thành niên còn mơ mộng chữ thích hay yêu, một khi anh muốn thứ gì thì sẽ không từ thủ đoạn mà có nó ... từ trước đến nay anh có tất cả mọi thứ nhưng anh vẫn thấy thiếu cái gì đó nhưng không nghĩ ra.”

Nhìn sâu vào mắt cô, từng lời nói chân thành vang lên.

“Đến khi anh gặp được em, lúc đầu anh chỉ muốn cho Thiếu Phong thấy em cũng giống như những người đàn bà khác, đến bên cạnh nó chỉ vì danh lợi vì thế mới nhiều lần tổn thương đến em nhưng anh đã sai ...”

Vương Vũ Hàn bỗng ôm Lăng Tĩnh Hy vào lòng, cô hơi hoảng hốt bởi hai người không mặc quần áo mà hai cơ thể áp sát như thế thật khó chịu nhưng Vương Vũ Hàn lại không quan tâm, vẫn bên tai cô giọng trầm thấp.

“Em khác với họ, không quán lấy anh làm nũng, không đòi hỏi danh lợi, cũng không nói lời ngon ngọt dụ dỗ anh mà chỉ muốn thoát khỏi anh, còn nhiều lần khiến anh tức giận ...”

Vuốt nhẹ mái tóc dài của cô.

“Anh không biết có phải em muốn “Lạt mềm buộc chặt” làm cho anh để ý đến em hay không nhưng ... em đã thành công, không những làm anh chú ý đến em, còn khiến anh sắp phát điên vì không nhìn thấy em bên cạnh ... Tĩnh Hy, anh không muốn mất em ... anh ... thích em.”

Nói ra ba chữ đó hần có vẻ mất tự nhiên nhưng thấy Lăng Tĩnh Hy cứ thờ ơ như thế, hần không thể không nói.

“Thành thật.” – Lăng Tĩnh Hy có thể nghe rõ tiếng tim đập mạnh, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, cô cứ nhiên có ý muốn trốn tránh.

Thấy vẻ mặt muốn trốn tránh của cô, Vương Vũ Hàn cười khò trong lòng, nếu một năm về trước có thể quay trở lại, có phải hay không bây giờ cô đã nhu thuận ở trong lòng hần, không giãy giụa, không trốn tránh.

Hần thở dài. – “Anh biết việc khiến em có lại tình cảm với anh sẽ rất khó nhưng anh sẽ đợi, đợi đến khi nào em cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh ... thích anh và ... yêu anh.”

Lăng Tĩnh Hy cúi đầu, cảm giác hiện tại khiến cô khó chịu, lời nói của hần khiến tim cô có chút bối rối vì sao cô lại có cảm giác với hần? ... không, cô ghét nó, cô hận Vương Vũ Hàn.

“Vậy còn Thiếu Phong thì sao? một khi anh ấy trở về liệu anh ấy có tiếp nhận việc anh trai mình cướp đi người anh ấy yêu không?”

Vương Vũ Hàn ngậy người, không phản ứng kịp câu nói của cô, Lăng Tịnh Hy cười lạnh.

“Vương Vũ Hàn, giữa tôi và em trai anh, chỉ có thể chọn một ... anh chọn tôi thì tình anh em của hai người sẽ chấm hết, còn nếu anh chọn Thiếu Phong thì ngay bây giờ buông tha cho tôi đi.”

“Cả hai anh đều chọn ... em đừng đánh giá thấp tình cảm anh em giữa anh và Thiếu Phong như thế.”

“Vậy anh nghĩ việc Thiếu Phong muốn kết hôn với tôi là giả sao ?” – Cô tiếp lời.

“Em vẫn còn yêu nó ?” – Tự nhiên hấn lại tức giận, lớn tiếng nói.

“Tôi không có tư cách để yêu bất cứ một ai ... anh biết mà ...”

Cô đẩy hấn ra, không quan tâm mình đang khỏa thân, đứng dậy rời khỏi phòng tắm nhưng mới tới nắm cửa đã bị ôm chặt, giọng hấn đầy bá đạo vang lên.

“Em không có tư cách yêu bất cứ một ai nhưng với tôi thì có ... Tịnh Hy, em có thể yêu tôi nhưng người khác thì không thể.”

Nói xong, hấn bế cô lên đi về phía giường ngủ, thân hình cao lớn đè lên.

“Đừng ...” – Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ lên.

“Tịnh Hy, dù em có yêu anh hay không thì em mãi mãi vẫn là của anh, dù có chết anh cũng sẽ kéo em theo cùng.”

Hấn cúi đầu thì thầm bên tai cô, từng nụ hôn trải dài trên thân thể nõn nà trắng mịn, hương oải hương dễ chịu khiến tâm hấn thanh tĩnh nhưng cũng khiến nhiệt huyết sôi trào.

Bàn tay không ngừng xoa nắn nơi đầy đặn của cô khiến nó nhuộm màu hồng nhạt, tay còn lại dòi xuống phía dưới nơi hoa viên bí mật ấy.

“Uhm ...”

Lăng Tịnh Hy không phản kháng nổi, chỉ có thể than nhẹ, cảm giác cả người như bị thiêu đốt, cơ thể khó chịu có chút vặn vẹo.

“Tiểu yêu tinh.” – Giọng hấn khàn khàn nhưng lại ôn nhu.

Ngón tay thon dài vẫn trêu chọc nơi hoa viên ấy khiến cô khó chịu, Lăng Tịnh Hy cảm thấy xấu hổ vì sao lại phản ứng như vậy ?, mày nhíu lại, nhẹ giọng.

“Anh ... xấu xa.”

“Vẫn còn mạnh mẽ thế sao ?” – Tay hấn bỗng tăng lực.

“Á ... không được.”

“Nói tôi muốn em ... Tịnh Hy.”

Vừa nói hấn vừa nâng hông cô lên, đem người đặt giữa chân cô, vật nam tính nóng bỏng chống đỡ nơi hoa viên ấy.

“Tôi không muốn .”

Đánh chết cô cũng không muốn nói lời ghê tởm như thế nhưng nơi tư mật cứ bị hấn trêu đùa khiến cô khóc không ra nước mắt.

Tự nhiên cảm giác có chút ủy khuất, xấu hổ, còn có chút cay đắng ... từ lúc nào cô trở nên đáng khinh như thế ? vì sao không khống chế nổi bản thân mà có phản ứng ? ... Một giọt nước mắt lăn dài trên má.

Vương Vũ Hàn chần chừ, hấn luống cuống ôm cô ngồi dậy, tay vỗ nhẹ lưng cô.

“Anh xin lỗi, anh chỉ là ... chỉ là muốn em ... anh không có ý làm em ... Tịnh Hy ... đừng khóc nữa ...”

Hấn chỉ muốn trêu chọc cô thôi, không nghĩ cô phản ứng mạnh thế, cùng hấn hoan ái khiến cô sợ hãi như thế sao ?

Một lát sau, cô nín khóc, hấn mới thở phào nhẹ nhõm, dục vọng kiềm chế bấy giờ cũng không chịu nổi, hấn lại đè cô xuống.

“Anh ... đi ra ngoài.”

Cô tức giận trừng lớn mắt, cô bị hấn gạt rồi, tên này sống bằng nửa thân dưới thì làm sao giống Vương Thiếu Phong khi thấy cô khóc dừng lại đúng lúc được chứ.

“Anh nhin không được ... một năm, anh đợi đúng một năm rồi.”

Mắt hấn đầy tia máu đục vọng, giọng nói khàn đục nghe rõ đã cố kiềm chế.

“Á ...”

Hấn vừa nói hết câu đã dùng sức động thân tiến thẳng vào sâu trong thân thể cô, hạ thể chọt căng lên khiến cô hét lớn.

Chưa kịp thích ứng thì hấn như điện cuồng loạn động bên trong, đục vọng nóng bỏng mãnh liệt khiến Lăng Tịnh Hy không thể thở nổi.

Lăng Tịnh Hy như mất đi ý thức, cô mê man, gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ cùng tiếng rên rỉ mê hồn càng kích thích đục vọng của hấn, không khống chế được bản thân, hấn ôm chặt thân thể mảnh mai của cô, ra vào mỗi lúc một nhanh.

“Tịnh Hy ... Tịnh Hy ... gọi tên anh ... anh muốn nghe em gọi tên anh.”

Vương Vũ Hàn thở gấp lên tiếng.

“Hàn.” – Lăng Tịnh Hy có chút mê man gọi tên hấn, giờ đây cô thật sự đã mất hết lý trí rồi.

Vương Vũ Hàn cảm thấy thỏa mãn, hấn bắt đầu chạy nước rút.

Bên trong khung cảnh nóng bỏng bao nhiêu thì bên ngoài không gian lạnh lẽo bấy nhiêu.

Ba ngày ... đúng ba ngày sau Lăng Tịnh Hy mới có thể rời khỏi giường.

Tên Vương Vũ Hàn cảm thú đến mức ép buột cô đúng ba ngày, ngay cả dùng bữa cũng ở trên giường ... đại cảm thú là hấn.

Sáng sớm thức dậy lại bị hấn hành hạ một chút mới chịu đi làm, còn nói cứ ngủ lấy lại sức, tối hấn sẽ về sớm ... lúc đó cô chỉ muốn cắn chết hấn thôi.

Dùng bữa sáng xong, cô ra vườn hoa đi dạo, khu vườn rất rộng nhưng chỉ có một loại hoa, tuy cô thích oải hương nhưng nếu có thêm mấy bông hoa khác cũng tốt, thôi đành đợi hấn về bảo hấn trồng thêm vài loại vậy.

“Tịnh Hy, trà của cháu đây?”

Di Phùng bưng trà cùng ít trái cây mang đến bàn đá, lại đưa thêm một tập vẽ cho cô, giọng hiền lành.

“Sao tự dung có hứng thú vẽ tranh vậy?”

“Cháu thấy cũng rảnh nên muốn vẽ hơn nữa hoa nở đẹp quá.” – Cô cười nhẹ.

Nói thật cô chẳng không biết vẽ gì hết, nếu không phải Tịnh Hy biết vẽ thì cô đã không học.

“Cháu và cậu chủ rất giống nhau, đều thích vẽ tranh.”

“Hà?”

Lời này nếu không phải Di Phùng nói ra thì cô cho rằng mình bị lãng tai.

Di Phùng ngồi xuống, bà nói như kể chuyện.

“Lúc nhỏ, ước mơ của cậu chủ là làm kiến trúc sư, vì thế từ năm cấp một cậu đã bắt đầu học vẽ, cậu chủ vẽ cũng rất đẹp, lên cấp hai cũng vẽ một số kiến trúc nhà cửa, còn đoạt giải thưởng nữa, cứ nghĩ sao này sẽ đạt được ước mơ ... không ngờ ông bà chủ lại xảy ra chuyện ... Hazi ...”

Nói đến đó Di Phùng thở dài, Lăng Tịnh Hy có chút tò mò, hấn từng mơ làm kiến trúc sư sao? chuyện lạ à nha ...

“À, Nguyệt Thụ cũng do cậu chủ thiết kế đó, rất đẹp phải không?”

Lăng Tịnh Hy sùng sốt, mày nhăn lại, Nguyệt Thụ rộng lớn này mà do hấn thiết kế sao? không thể tin nổi rồi.

Suy nghĩ một chút, trong đầu bỗng nghĩ đến một chuyện, cô xoay người hỏi Di Phùng.

“Di Phùng, vì sao Hạ Quân Đồng lại không ở trong biệt thự nữa vậy?”

“Hạ tiểu thư cùng cậu chủ đã ly hôn, đương nhiên cô ấy không sống trong biệt thự nữa rồi.” – Di Phùng giải thích.

“Vì sao họ ly hôn? cháu nhớ lúc trước Vương Vũ Hàn một lòng muốn cưới cô ấy mà.”

Di Phùng vừa muốn trả lời thì tiếng giày cao gót vang lên kèm theo là giọng nói đầy phẫn nộ.

“Lăng Tịnh Hy, con tiện nhân này...”

Giọng nói này .... Lăng Tịnh Hy cảm thấy quen tai, cô xoay người nhìn thì giật mình ... là Hạ Quân Đồng.

Mới một năm không gặp, Hạ Quân Đồng thay đổi rất nhiều, vẻ mặt xinh đẹp ngày nào giờ trở nên tiều tụy, vẻ mặt trở nên xanh xao, thân người cũng gầy đi hẳn hơn nữa trên mặt có một vết sẹo, tuy nhỏ nhưng nhìn kỹ sẽ thấy được.

Cô chưa kịp lên tiếng thì Hạ Quân Đồng đã hét một cái gì đó về phía cô, theo bản năng cô đưa tay che lại nhưng ...

“Á ...”

Tiếng hét làm kinh động rất nhiều người, Lăng Tịnh Hy ngã xuống đất, mặt trắng bệch, cô cảm giác cánh tay như bị kim châm, sau đó là cảm giác đau đến thấu xương, cô gắng chống đỡ, mơ hồ nhìn đến chỗ đau thì kinh hoàng.

Da thịt ở nơi đó ... nó đang ... chảy ra ... là axit ... nó là ... axit.

“Tịnh Hy ... người đâu, người đâu ...”

Di Phùng hoảng hốt chạy tới đỡ Lăng Tịnh Hy, cũng hét lớn gọi người tới, bà đỡ Lăng Tịnh Hy đứng dậy nhưng lại thấy Hạ Quân Đồng muốn hút nước nữa, di Phùng vội lấy khăn che chắn.

“Á ...”

Lần này tiếng hét là của Hạ Quân Đồng, cô ta định tạt thêm axit vào người Lăng Tịnh Hy nhưng tay bị ai giữ chặt, sao đó cả người bị đẩy mạnh xuống đất.

“Camellia .”

Cả người rơi vào vòng tay rắn chắc của ai đó, Lăng Tịnh Hy ngược nhìn mới biết là Frank, cô nhớ từ lúc trở về cũng chưa gặp hắn để chấp vấn lần nào, giờ lại gặp nhau trong tình huống này thì làm sao hỏi tội được đây.

Frank nhìn Lăng Tịnh Hy mà đau lòng, hắn đã đến trễ. Lúc sáng, Vương Vũ Hân gọi hắn đến muốn hắn tiếp tục bảo vệ Lăng Tịnh Hy, mới từ tổ chức trở về đã nghe tiếng hét của cô, cũng may hắn nhanh chân nên Hạ Quân Đồng mới không có dịp ra tay... nhìn đến cánh tay của cô, mắt hắn nổi đầy tia máu.

“Lăng Tịnh Hy, con điểm thôi tha, mày là tiện nhân ... chính mày, chính mày khiến Vương Vũ Hân bỏ tao ... Chính mày, chính mày làm tao mất đi hạnh phúc, tao phải giết mày, tao phải giết con tiện nhân này ...”

Hạ Quân Đồng chạy tới muốn giết Lăng Tịnh Hy nhưng bị người làm ngăn lại, Frank dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta.

“Giữ cô ta lại, để Vương tiên sinh quay về giải quyết cô ta.”

Vừa nói Sau đó, hắn bế Lăng Tịnh Hy lên đi thẳng ra xe, mà Lăng Tịnh Hy cũng mất đi ý thức.

“Các người không được tới đây, tôi là Vương phu nhân, là phu nhân của các người, các người dám đụng đến tôi, tôi sẽ giết chết các người.”

Hạ Quân Đồng cầm con dao gót trái cây nhào tới uy hiếp đến mấy người làm, sau đó chạy ra phía cửa chính.

“Lên xe.”

Một chiếc xe màu đen dừng lại trước cổng, thấy Hạ Quân Đồng, người trong xe lên tiếng.

Hạ Quân Đồng nhảy nhanh lên xe, chiếc xe nhanh chóng rời đi.

“Ông chủ đã bảo cô đừng kích động mà làm hỏng việc.” – Tên áo đen nhắc nhở.

“Hừ, tôi nhất định không tha cho nó, nhất định sẽ giết chết nó.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Vết sẹo trong tim

Bệnh Viện Tư Nhân.

Frank ngồi trên dây ghế xanh, hai tay đan vào nhau, ánh mắt không che giấu nỗi lo lắng nhìn về cửa phòng bệnh mà Di Phùng kể bên đã đứng ngồi không yên. Bà thấp thòm lo lắng đi tới đi lui trước cửa phòng, lại ngó xem có thể thấy gì được không ?

Trên hành lang dài, Vương Vũ Hàn mang vẻ mặt lạnh lùng đi tới, phía sau cũng có không ít vệ sĩ đi theo, trên mặt họ đầy sát khí khiến mấy bệnh nhân nhìn thấy muốn ngất xỉu.

Frank thấy Vương Vũ Hàn đi tới, hần nhanh chân đi đến trước mặt Vương Vũ Hàn, vẻ mặt lo lắng khi này biến mất, chỉ còn bộ dáng lạnh lùng, giọng cũng trở nên lạnh nhạt.

“Vương tiên sinh, là tôi làm việc thất trách, thật xin lỗi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?” – Giọng nói tuy lạnh nhưng vẫn mang vẻ lo lắng.

Di Phùng hai hàng nước mắt chạy tới trước mặt hắn.

“Cậu chủ, Tịnh Hy bị Hạ Quân Đồng tạt axit ... Tịnh Hy ... cô ấy ...”

“Cái gì ?” – Mắt hắn trừng lớn, sát khí tỏa ra ngày càng đậm.

“Tôi cũng không biết sao cô ta có thể chạy vào biệt thự được ? chỉ biết lúc Tịnh hy đang ngồi vẽ tranh, tôi mới quay đầu một cái thì đã nghe tiếng cô ta, sau đó là tiếng Tịnh Hy ... ôi Tịnh Hy ...”

Di Phùng khóc lóc thảm thiết, bà không nghĩ Lăng Tịnh Hy lại chịu khổ như thế, sóng gió qua đi, mới trở về biệt thự không lâu đã gặp chuyện, thật đau lòng.

“Hạ Quân Đồng đâu ?” – Gương mặt tối sầm, tay siết chặt nhìn Frank.

“Cô ta đã chạy thoát ...”

“Bình.”

Vương Vũ Hàn không nén nổi cơn giận, một nắm đấm bay tới mặt Frank, hắn bị đánh ngã vào vách tường, miệng cũng rướm máu.

“Nguyệt Thụ canh giữ chặt chẽ như thế mà một đứa con gái có thể dễ dàng ra vào như thế ? ... các cậu làm ăn kiểu gì thế hả ?”

Mắt hắn như điều hâu sắc bèn nhìn Frank như muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta.

“Theo như băng Camera quay lại, cô ta nhảy qua tường vào biệt thự ... Vương tiên sinh, cô gái này hình như đã được huấn luyện rất kỹ, bởi chỉ duy nhất một camera quay được cảnh đó.”

Frank giải thích xong cũng cảm thấy Hạ Quân Đồng không đơn giản, một tiểu thư khuê cát làm sao có thể trèo tường cao như thế, còn tránh được camera ở những khu vực khó nhìn thấy nữa chứ ?

Nghe xong, làm như cũng xả bớt cơn giận, hắn hừ lạnh.

“Hừ, che giấu kỹ thật ... Dương Nghị, dù phải lật tung cả thành phố này lên cũng phải tìm cho được cô ta đưa đến trước mặt tôi ... cậu cũng gọi cho bên Ân bảo hắn lưu ý một chút, xem có để cá lọt lưới hay không ?”

Dương Nghị gật đầu, không nói nhiều đã xoay người rời đi.

Thời gian chậm chạp trôi qua, Vương Vũ Hàn ngồi đó nhưng hàn khí vẫn không giảm, lòng thấy đau không thể tả, hắn từng hứa sẽ không để ai tổn thương đến cô nhưng giờ.

Chết tiệt thật, đáng lẽ khi thầu tóm được Hạ thị thì hắn cũng phải xóa sổ luôn Hạ Quân Đồng mới đúng, vì muốn nhanh chóng đón Lăng Tịnh Hy trở về nên quên mất Hạ Quân Đồng ... khôn kiếp thật.

Rốt cuộc cửa phòng bệnh cũng mở ra, Trần San mặc áo Blu trắng đi ra, nhìn thấy đôi mắt của Vương Vũ Hàn tỏ vẻ lo lắng, trong lòng tức giận cũng giảm xuống.

“Di San, cô ấy sao rồi ?” – Hắn lo lắng hỏi.

“Hừm ... vết bỏng không lớn, cũng may cấp cứu kịp thời nếu không cả xương cũng bị hủy.”

Khi gặp Lăng Tịnh Hy trong phòng bệnh, nhìn thấy vết bỏng do bị axit gây nên, Trần San muốn xông ra ngoài bóp chết cái tên cầm thú này nhưng khi biết ngay cả hắn còn chưa đến bệnh viện nên bà mới bót lửa giận.

Bà thờ dài. – “Vết bỏng tuy đã được xử lý nhưng da thịt của Tịnh Hy đặc biệt dị ứng nặng, việc để lại sẹo là không tránh khỏi.”

Vương Vũ Hàn cắn chặt răng, nắm tay cũng siết chặt, ngực phập phồng lên xuống chứng tỏ cơn giận đã lên đến đỉnh điểm.

“An ủi cô ấy một chút, không có gái nào chịu nổi trên người có vết sẹo đâu.”

Bà vỗ vai hắn, lắc đầu bỏ đi.

“Di Phùng, đi về trước đi.”

Hắn lạnh nhạt nói, cũng nhanh bước vào phòng bệnh.

Bầu không khí trong phòng bệnh rất yên tĩnh.

Vương Vũ Hàn nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt khiến hắn đau xót. Caretten đóng cửa lại đi thẳng đến giường bệnh.

Ngồi bên giường, mắt nhìn đến băng gạc, nhìn cách quấn băng cũng biết Trần San nói không sai, vết bỏng không lớn nhưng khi thấy nó hắn không thể tưởng tượng được cảnh cô bị axit bắn vào tay nhưng cũng may khuôn mặt vẫn không bị thương tổn gì.

Đôi mắt run run từ từ mở ra, Lăng Tịnh Hy nhìn người trước mặt, vẻ lạnh lùng không thấy đâu chỉ còn vẻ mặt mừng rỡ của hắn còn mang theo chút đau đớn.

“Em tỉnh rồi.”

Bàn tay hắn vuốt ve mặt cô. – “Xin lỗi ... anh ...”

“Không sao ... tôi cũng không quá xa lạ với hành động của mấy cô tình nhân của anh, xem ra ... tôi không nên quay về.”

Câu nói lạnh nhạt của cô khiến hắn cực kỳ đau lòng, tim như bị ai cắt, hắn biết hắn bất lực không thể bảo vệ cô nhưng hắn nhất định sẽ tìm Hạ Quân Đồng, nhất định đòi lại công bằng cho Lăng Tịnh Hy.

“Sẽ để lại sẹo phải không?”

Nghe tiếng cô hỏi, hắn chậm rãi gạt đầu, cô cười nhạt.

“Cũng phải thôi, vì nó đâu phải da thịt của tôi.”

Câu nói của cô làm hắn sững sốt, hắn nhíu mày. – “Em nói thế là ý gì?”

“Lúc trước, tôi bị phỏng nặng, phải lấy da của người khác ghép vào ... đó cũng là lý do tôi bị dị ứng nặng, không thể chữa được.”

Lăng Tịnh Hy biết nếu không nói sự thật việc mình được ghép da thì Trần San cũng sẽ nói cho hắn biết, cô phải chặn đầu trước, thân phận bại lộ thì chết cả nhà.

Cô cũng chẳng quan tâm mình có bao nhiêu vết sẹo trên người bởi trong tim còn có một vết sẹo lớn hơn, cả đời cô cũng không thể xóa được.

“Đáng sợ lắm sao? hay là ghê tởm?”

Thấy hắn nhìn mình như người ngoài hành tinh, cô hồ hững nói.

“Từ trước đến giờ anh không hề sợ bất cứ điều gì? cũng đối mặt với những chuyện còn ghê tởm hơn, việc này có là gì.”

Cô cười lạnh. – “Nếu tôi nói, cả người tôi đều là giả, anh tin không?”

“Không.” – Hắn dứt khoát, cô khó hiểu hỏi tiếp. – “Vì sao?”

“Cả người em đều miễn cảm như thế? nếu là ghép da cũng không có phản ứng mạnh như vậy, huống chi ... nơi đó rất mềm, không giống là giả.”

Hắn nở nụ cười tà mị, mắt lại hướng nơi ngực cô nhìn rất chăm chú.

Lăng Tịnh Hy theo phản xạ che lại, da ghép là thật nhưng chỉ có khuôn mặt, đùi, tay và lưng, còn những thứ khác đều là thật, mà hắn sao có thể nói mấy

lời nham nhở như thế ?

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhẹ hơn bởi đã vượt qua được một kiếp nạn, suy nghĩ một chút, cô chuyển đề tài nhanh chóng.

“Tôi muốn trở về công ty làm việc.”

“Đợi vết thương lành, anh sẽ sắp xếp công việc cho em” – Thấy cô chuyển đề tài, hần cũng không muốn chọc ghẹo làm gì.

“Không cần, tôi muốn ngày mai sẽ bắt đầu công việc.”

Cô nghĩ phải quay về công ty làm việc tiếp, trái tim cơ hồ đã có được, giờ cũng không cần kiêng kỵ làm gì nữa.

Thấy cô cương quyết như thế, hần chỉ biết thờ dài. – “Được, ngày mai anh sẽ đưa em đi làm.”

Ngày hôm sau, Vương Vũ Hàn giữ đúng lời hứa, trực tiếp trước mặt mọi người đưa Lăng Tịnh Hy đến công ty.

Vẫn làm việc ở vị trí cũ, Lăng Tịnh Hy cực kỳ vui vẻ vì gặp lại Gia Tiểu Mẫn.

Tối giờ cơm trưa, cô nhận điện thoại của Vương Vũ Hàn muốn cùng cô ăn cơm nhưng cô từ chối vì phải hàn duyên với Gia Tiểu Mẫn, Vương Vũ Hàn nghe xong không giận mà lại dễ dàng đồng ý, cô cũng không cảm thấy lạ, giờ đây hần luôn nhường nhịn cô, cô muốn gì hần đều đáp ứng.

Trong nhà ăn.

“Mình không nghĩ cậu sẽ quay lại đây làm việc ?” – Gia Tiểu Mẫn vui vẻ nói.

“Không có sự lựa chọn ... còn cậu, một năm không gặp, cậu sao rồi ?”

Gia Tiểu Mẫn cúi đầu, mặt buồn bã.

“Gia đình bình yên, cuộc sống không tệ ... có điều tình cảm thì ... mình sắp bị ép đến nghẹt thở rồi.”

“Dương Nghị khi dễ cậu ?”

Chuyện Dương Nghị là thanh mai trúc mã của Gia Tiểu Mẫn đúng là tên giết gân, thời gian qua cũng nghe Gia Tiểu Mẫn than thở là hần ta liên tục đưa sính lễ đến nhà muốn kết hôn với cô nàng nhưng cô nàng cự tuyệt từ chối ...

“Mình và hần đang ở cùng một chỗ.”

“Hà ?” – Lăng Tịnh Hy há hốc mồm, mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

“Hần bảo nếu không lấy hần thì phải sống ở nhà hần nếu không sẽ không để ba mẹ mình được yên.”

“Hình như đàn ông bọn họ chỉ có thể sử dụng chiêu này thì phải ?”

Lấy lại tinh thần, Lăng Tịnh Hy bình thản nói, giống như đó là chuyện thường tình xảy ra.

“Mình có thai rồi.”

“Phụt.” – Một mớ nước chanh phun thẳng vào mặt Gia Tiểu Mẫn nhưng cô nàng không giận chỉ muốn khóc mà thôi.

Tên thói tha Dương Nghị không hề sử dụng biện pháp phòng tránh mà thuốc tránh thai của cô toàn bộ bị đổi thành thuốc bổ dưỡng thân thể mới ác chứ.

“Khụ, khụ, khụ ... cậu ... hần biết chưa ?” – Lăng Tịnh Hy cố gắng nói, vì bị sặc nên mặt đỏ cả lên.

“Mình mà nói thì sẽ bị ép hôn, mình không muốn.”

Lăng Tịnh Hy thờ dài. – “Không lẽ cậu muốn giấu suốt đời ... nhưng mà cái bụng ... không giấu được đâu.”

“Hay là ...”

“Không được.” – Lăng Tịnh Hy nhăn mày, không cần Gia Tiểu Mẫn nói hết câu cô cũng biết cô nàng muốn làm gì rồi.

“Cậu hiểu sai ý mình rồi, mình chỉ muốn xin nghỉ làm một thời gian, sau khi zậy zậy xong thì đi làm tiếp.” – Gia Tiểu Mẫn giải thích.

Là máu mủ của cô, đánh chết cũng không bỏ nó.

“Cậu trốn được sao ? hơn nữa mình thấy Dương Nghị thật lòng yêu cậu, còn muốn kết hôn với cậu, vì sao còn cứng đầu không chấp nhận.”

Lăng Tịnh Hy tức giận nói, cô ao ước có một người yêu cô như thế, muốn kết hôn cùng cô vậy mà có ai đâu, Gia Tiểu Mẫn có phúc như thế lại không biết hưởng.

“Yêu mình ? ... mười hai năm, mình như con ốc đi tìm tung tích của hấn mà hấn một chút cũng không tìm đến mình ... hấn có thể lực như thế không lẽ tìm một người khó đến vậy sao ?” – Gia Tiểu Mẫn nghẹn ngào nói.

“Không phải anh ta cũng chịu trách nhiệm đó sao ? còn muốn cưới cậu nữa kìa.”

“Lúc hấn nói chịu trách nhiệm còn chưa biết mình là cô bé năm xưa ... mình mới là người nhận ra hấn trước tiên ... việc đó cho thấy trong lòng hấn không hề có mình.”

Nếu không phải lần thứ hai bị hấn ép muốn nghet thờ ở trên giường thì không vô tình nhìn thấy cái bớt ở phía bụng hấn thì cô đã không biết, mà hấn lúc đó khi cô hỏi đến thì như kẻ ngốc ... đến khi hấn nhớ ra thì còn nói chỉ là đùa nhóc vô tình cứu được ... lúc đó tìm cô chết lặng nói gì đến chuyện muốn cùng hấn một chỗ.

“Tiểu Mẫn.”

“Được rồi, mình không muốn vì chuyện không đâu mà khiến hai đứa bất hòa ... chuyện của mình, mình sẽ tự giải quyết, cậu cũng đừng nói cho hấn biết nếu không mình sẽ cắt đứt tình bạn với cậu ... mình ăn no rồi, mình đi trước.”

Thấy Gia Tiểu Mẫn khổ sở như vậy, cô cũng không chịu nổi nhưng biết làm sao khi cô còn chưa giải quyết xong chuyện của mình.

Trong nhà vệ sinh, Lăng Tịnh Hy đứng trước gương cúi người vốc nước lên mặt cho tỉnh táo, vừa ngước đầu lên đã thấy Trang Mật Ly nhìn cô cười cười.

“Một năm không gặp, chị vẫn xinh đẹp như xưa.” – Cô hồ hững nói.

“Xinh đẹp thì đã sao ? thủ đoạn không bằng người ta thì làm được gì ?”

Trang Mật Ly dựa vào bồn rửa mặt, quay lưng về phía gương.

“Đầu tiên là Âu Thực Lợi, sau đó là Hạ Quân Đồng, tiếp theo sẽ là ...”

“Trang Mật Ly.”

Không đợi Trang Mật Ly nói hết câu, cô đã tiếp lời, đôi mắt xinh đẹp mang theo vẻ kiêu mị nhìn Trang Mật Ly, môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy.

“Tên chị thật đẹp.”

Trang Mật Ly nhũn mày. – “Cô muốn gì ?”

“Người không phạm ta, ta không phạm người ... tên của chị rất đẹp, tôi không muốn cái tên xinh đẹp đó bị người khác lãng quên.” – Cô cười cười nói.

Trang Mật Ly khoanh tay trước ngực. – “Lăng Tịnh Hy, tên của cô cũng rất đẹp, tôi cũng không muốn nhìn thấy nó được khắc trên bia mộ trắng.”

Trang Mật Ly đến gần cô, ghé sát tai cô, từng lời nói như kim đâm muốn đâm chết Lăng Tịnh Hy.

“Đã leo lên lưng cạp thì đừng mong có ngày leo xuống ... đừng để tôi nắm được nhược điểm của cô ... nếu không ... cả chết cô cũng không chết được.”

Trang Mật Ly cười âm hiểm, xoay người rời đi.

Lăng Tịnh Hy cười lạnh. – “Trước khi bắt được nhược điểm của tôi, cũng mong chị sẽ giữ được cái mạng của mình.”

Trang Mật Ly nghe thấy nhưng vẫn đi về phía trước, cũng khẽ quăng lại một câu.

“Không nên kết luận quá sớm ... thời gian vẫn còn dài.”

Trang Mật Ly đi rồi, Lăng Tịnh Hy vẫn đứng đó.

Nhìn mình ở trong gương, cô cười khẽ ... nhược điểm của cô chính là thân phận thật sự của mình, về phần cha mẹ, cô đã âm thầm nhờ Thái Phàm sắp xếp cho họ một nơi ở rất kình đáo, nơi đó cũng hoang vắng ít người qua lại nên ngay cả Vương Vũ Hàn cũng không tìm ra được.

Mọi việc còn lại cứ thuận theo hoàn cảnh, hiện giờ bước tiếp theo phải làm chính là mang thai, cô cũng ngừng việc uống thuốc giờ chỉ còn chờ Vương Vũ

Hàn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trừng phạt dưới tầng hầm

Trong đêm tối, một tia chớp xẹt ngang bầu trời đen kịt, sau đó những giọt mưa nặng hạt bắt đầu rơi xuống.

Dưới tầng hầm Áo Cũ.

Vương Vũ Hàn ngồi trên ghế sofa, gương mặt cương nghị lạnh lùng, toàn thân tỏa ra mùi vị chết chóc.

Nhìn một nam một nữ trước đang quỳ trước mặt, mắt hắn tràn đầy sát khí khắc nghiệt.

“Hạ Quân Đồng, cô nghĩ có thể chạy thoát được sao?”

Trên mặt đất, Hạ Quân Đồng run rẩy không dám ngược mặt nhìn, cô không nghĩ sẽ bị bắt nhanh đến thế ... tất cả cũng tại tên Jack khốn kiếp, tham sống sợ chết, mới bị chặt một ngón tay đã sợ tè cả quần, khai ra chỗ cô ẩn náu.

Cũng may ông chủ chưa phát hiện chỗ ở của cô, nếu không dù cô không bị Vương Vũ Hàn bắt giữ thì cũng bị ông chủ giết chết.

“Tôi cứ nghĩ cô là đại tiểu thư nhà họ Hạ, không ngờ chỉ là loại phế phẩm được Smith nuôi dưỡng ... hừm ... dám động vào người đàn bà của tôi, cô nghĩ tôi nên làm gì mới xứng với loại phế phẩm như cô?”

Khi điều tra được, Hạ Quân Đồng chỉ là con cò được tổ chức bí ẩn có tên Hòa, cài vào Hạ thị, hắn cũng bắt ngờ.

Nếu không phải cô ta bị Camera ở biệt thự quay được thì hắn cũng không biết cô ta là người của Smith kẻ đứng đầu tổ chức Hòa, kẻ đang bị hắn truy sát.

“Vương Vũ Hàn, tôi biết tôi là phế phẩm, là kẻ được chủ nhân nuôi dưỡng như súng vật thì sao? ... vì yêu anh, tôi đã phản bội chủ nhân, xem chút đã chết dưới tay ông ta ... tôi chỉ mong được sống cùng anh ... không phải anh từng nói yêu tôi, nói chỉ yêu một mình tôi thôi sao? ... vì sao bây giờ lại đối với tôi như vậy?”

Nước mắt rơi xuống, tuy Hạ Quân Đồng y như đóa hoa tàn trước mặt Vương Vũ Hàn ní non.

Nghe câu nói của Hạ Quân Đồng càng khiến Vương Vũ Hàn tức giận hơn, tất cả đều do Mạch Quân Vỹ bày ra, cái gì nói muốn phụ nữ cam tâm tình nguyện yêu mình thì phải ra sức nuông chiều, ra sức dụ ngọt, còn phải nghe theo lời cô ta nói, cô ta nói cái gì cũng đúng, còn mình lúc nào cũng sai.

Trong một tuần bị Mạch Quân Vỹ nói đến điên cả đầu, hắn không nương tay mà quay chín Mạch Quân Vỹ, vì tội bảo hắn làm toàn chuyện mất mặt, đến bây giờ còn thấy tức giận.

“Cô nghĩ loại người như cô đáng được tôi yêu sao?”

Hạ Quân Đồng trợn mắt, vẻ mặt đau lòng nhìn hắn, giọng đầy ác độc.

“Là vì con tiện nhân Lăng Tịnh Hy, vì con điểm thối tha đó nên anh mới vứt bỏ tôi phải không?”

“Bốp.” – Vương Vũ Hàn không ra tay chỉ liếc một tên vệ sĩ thì tên kia đã hiểu, hắn tiến lên cho Hạ Quân Đồng một bạt tay.

“Ha ha ha ... Vương Vũ Hàn, anh đau lòng vì tôi nhục mạ Lăng Tịnh Hy sao? theo như tôi biết anh không khác gì tôi nhưng còn biến thái hơn nhiều ...”

“Bốp.” – Lại một cái tát nhưng Hạ Quân Đồng sợ, vẫn cười rất lớn.

“Vương Vũ Hàn, anh có nghĩ anh sẽ bị ông trời trừng phạt không? ... tôi thì rất mong ngày đó sẽ đến ... À, hay là trừng phạt anh bị Lăng Tịnh Hy chơi đùa? ...”

Hạ Quân Đồng càng nói càng hăng say, không để ý sắc mặt của Vương Vũ Hàn đang tối sầm lại, mắt cũng mang theo tia lạnh lẽo muốn giết người.

“Không phải anh yêu cô ta sao? ... người như cô ta rất thông minh, anh nghĩ cô ta dễ dàng nhu thuận ở bên cạnh anh sau khi anh tổn thương cô ta sâu sắc như thế sao?”

“Đừng khiêu khích tôi.” – Hắn gằn giọng.

“Nhìn thấy anh như vậy, tôi biết ngay cả anh cũng không chắc chắn phải không ? ... Loại con gái như Lăng Tĩnh Hy rất khó nhìn ra tâm tư ... tôi thật mong cô ta sẽ trả thù anh, khiến anh phải cực kỳ đau khổ ... hahahaha ....”

Ánh mắt đầy tia lửa giận nhưng chỉ một giây hấn đã cười lạnh lùng.

“Đem thứ đó đến đây.”

Một vệ sĩ đi tới đưa cho hấn một bình dung dịch, hấn nhận lấy đi tới chỗ Hạ Quân Đồng.

“Cô rất thích chơi với thứ này phải không ?”

Hạ Quân Đồng hoảng sợ, bởi khi hấn mở nắp ra cô đã nghe được mùi axit, là axit nguyên chất.

“Anh muốn làm gì ? ... Á ...”

Cả người bị giữ chặt không giãy được, Hạ Quân Đồng có thể cảm nhận rõ sự đau đớn ở cánh tay nhưng ...

“Chỉ một giọt đã khiến cô hoảng sợ thế sao ? Smith thật vô dụng khi nuôi dưỡng thứ rác rưởi như cô ... tôi nghĩ nên giúp hấn ta thanh lý thứ phế phẩm này thì tốt hơn.”

“Vương Vũ Hàn, tôi có chết cũng không tha cho anh.”

“Vẫn còn hơi sức nguyên rủa kẻ khác ? ... hừm, để xem tới đây, cô có còn mạnh mẽ được nữa hay không ?”

Hấn nhìn vệ sĩ ra lệnh. – “Bảo mấy tên kia vào đây.”

Lát sau, một nhóm khoảng bảy, tám tên vào, toàn là người sống ở tầng hầm.

“Vương tiên sinh có gì cần dặn.”

“Cô ta đang thiếu thốn tình yêu, các người giúp cô ta trao dồi tình yêu một chút.”

Sét đánh ngang tai, Hạ Quân Đồng hoảng sợ nhưng không chạy được, cô tuy được huấn luyện nhưng chỉ là học cách làm tiểu thư, đánh nhau chỉ tạm tạm, đối phó với mấy tên vệ sĩ này cô không chống lại được.

“Vũ Hàn, anh tha cho em đi, em biết lỗi rồi, em ... em sẽ khai ... em sẽ nói chỗ ẩn nấp của Smith, cầu xin anh tha cho em.”

Tĩnh quật cường khi này biến mất, nếu bị axit tạt trúng cũng chỉ hủy dung nhan nhưng một lần bị gần chục tên chơi đùa như vậy, không chết cũng thành tàn tật, cô không thể không hèn hạ mà cầu xin.

“Hấn ở đâu ?” – Hấn lạnh giọng.

“Hội Tam Bảo ở Thái Lan, hấn được Clifford che chắn ... Vũ Hàn, em nói thật đó, anh tin em đi.” – Cô khóc lóc van xin.

“Dương Nghị, cho người bên đó đi điều tra.”

Nói xong hấn ngồi xuống sofa, tay nâng ly rượu lắc nhẹ, ngược nhìn mấy tên đứng phía trước, lạnh nhạt nói.

“Còn ngây ra đó làm gì ?”

“Dạ, dạ.” – Mấy tên kia cười nham nhở, được chơi cô gái đẹp như thế, cầu còn không được ?

Hạ Quân Đồng hoảng sợ hét lên. – “Hàn, em đã nói hết cho anh biết rồi vì sao không tha cho em, anh đã hứa rồi mà ?”

“Tôi hứa khi nào ?” – Hấn hờ hững nói.

“Vù vù vù.” – Một con gió lạnh vụt qua, Hạ Quân Đồng đứng hình.

“Không, tôi không muốn, thả tôi ra.”

Hạ Quân Đồng thật sự sợ hãi, cô không nên tin Vương Vũ Hàn, người như hấn làm sao có tính người được chứ ?

“Xèo, xèo .... Á ...”

Vừa chạy được mấy bước, cả người đã ngã xuống, toàn thân bắt đầu đau rất khó chịu, nhìn lại mới biết, thân thể bị mấy giọt axit vấy vào người.

“Cô ta chạy một bước, thì nhỏ một giọt lên người cô ta.”

Nụ cười tà ác của Vương Vũ Hàn cùng lời nói ác độc bay thẳng vào tai Hạ Quân Đồng, lòng đau, thân thể cũng đau.

Vương Vũ Hàn liếc mắt ra lệnh, mấy tên man rợ kia tiến lên phía trước.

“Các người không được chạm vào tôi, cút hết...”

Nhìn thấy một tên mập mập xấu xí đi đến trước mặt, Hạ Quân Đồng quát lớn.

“Người đẹp, phản kháng cũng vô ích, đợi lát nữa anh cùng mấy anh em khác sẽ cho em biết thế nào là lên thiên đường.”

Tên mập nói xong tóm tóc cô lôi về phía bọn họ, bàn tay cũng nhanh chóng xé nát quần áo của cô.

“Vương Vũ Hàn, tên cầm thú nhà ngươi, tên hỗn đản.” – Hướng về phía hắn, cô không cầu xin mà chửi rủa liên tục.

“Nếu cô không chạm vào điểm mấu chốt của tôi thì cô đã không trở thành thế này, tự gây nghiệt không trách ai được.” – Hắn hờ hững nói.

“Á...”

Không kịp nói gì, hai chân bị mạnh mẽ dang ra, vật thối tha của tên mập thẳng tiến vào sâu nhất nơi tư mật của cô.

“Quay lại toàn bộ cảnh này, khi nào tìm được Smith thì cho ông ta xem con thú cưng của ông ta có bao nhiêu phóng đảng.”

Vương Vũ Hàn cũng không có ý định rời đi, hắn muốn xem con đàn bà này bị chơi đùa như thế nào? ... người nào đụng vào Lăng Tĩnh Hy thì phải chịu kết cục như thế.

Hạ Quân Đồng cắn chặt môi không cho phát ra tiếng rên rỉ nhưng khi bị tên cầm thú phía trên liên tục tát vào mặt, cô phải chấp nhận kêu la.

“Lăng Tĩnh Hy tao sẽ không tha cho mày.” – Cô hét lớn.

Đương nhiên Vương Vũ Hàn nghe thấy, hắn nhú mày.

“Các người không có sức hay sao? cô ta vẫn còn mạnh mẽ như thế?”

Một tên khác tiến lên, xoay người Hạ Quân Đồng cho cô ta nằm úp, tên mập phía sau kéo mạnh eo cô lên, hạ thân cũng mạnh mẽ ra vào, tên còn lại thì đẩy mạnh đục vọng vào miệng cô, cũng không ngừng luân động.

Hạ thân bị liên tục va chạm không ngừng nghỉ, miệng bị thứ dơ bẩn chặn lại, Hạ Quân Đồng khóc như vũ bão nhưng sau đó bản thân lại có phản ứng, còn cảm giác muốn cầu hoan, nhục nhã ê chề nhưng thân thể vẫn không ngừng lại được.

Cứ thế, một người lại một người ra vào bên trong cô, mạnh mẽ, mãnh liệt như vũ bão, khiến cô như được lên thiên đàng nhưng cũng muốn xuống địa ngục.

Con hoan ái trôi qua khá lâu cho đến khi máu từ hạ thể chảy ra cũng không thấy bọn họ dừng lại, Hạ Quân Đồng như hấp hối thở không nổi, hạ thể dĩ nhiên cứng ngắt không thể nhúc nhích được, dần dần cũng ngắt đi.

“Vương tiên sinh, cô ta đã ngắt xiu.”

Một tên đang muốn lên tới đỉnh thì phát hiện Hạ Quân Đồng đã ngắt xiu, thật là mất hứng, hắn đẩy cô nằm dài dưới đất, đứng dậy nhìn Vương Vũ Hàn báo cáo.

Vương Vũ Hàn nghe xong, đứng dậy đi tới gần Hạ Quân Đồng, cười lạnh.

“Đừng, đừng, đừng...” – Ba phát súng ngay tim, Hạ Quân Đồng tử vong tại chỗ.

Một vệ sĩ đặt ngón tay ở mũi Hạ Quân Đồng.

“Vương tiên sinh, cô ta đã tắt thở.”

“Lấy toàn bộ nội tạng của cô ta gửi cho Smith cùng với cuốn băng.”

Vương Vũ Hàn thấy súng cho vệ sĩ kê bên, lấy khăn lau tay mình, rồi lấy khăn lên người Hạ Quân Đồng, xoay người rời đi nhưng...

“Vương tiên sinh, còn tên này thì sao?”

Một vệ sĩ chỉ về phía tên Jack đang co rúm tại chỗ, từ lúc đầu hắn đã như con tôm bị nướng chín đến khét nghẹt

Nghe vệ sĩ nhắc đến mình, hắn nhào tới ôm ống quần Vương Vũ Hàn cầu xin.

“Vương tiên sinh, tôi vô tội, là cô ta sai tôi kiểm tra người Lăng Tịnh Hy, tôi chỉ làm theo lệnh, xin ngài tha cho tôi.”

Vương Vũ Hàn cười nhẹ, ngồi xuống nhìn Jack chăm chú, mắt dò xuống tay hắn.

“Bàn tay của mày đẹp y như tay con gái ... lúc đó sờ rất thoải mái phải không?”

Cái ngày Lăng Tịnh Hy bị Jack sờ mó, hắn đã muốn nướng chín tên này tại chỗ, vì kế hoạch ... nhả nhin lần này khá lớn.

“Tôi biết sai rồi ... xin ngài tha cho tôi, tôi hứa sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ngài nữa ... cầu xin ngài.”

Jack khóc như đứa trẻ, nếu biết có ngày hôm nay, đánh chết hắn cũng không dám đụng đến Lăng Tịnh Hy.

““Tiện nhân, một ngày nào đó tao sẽ đè mày xuống thân, tra tấn cho đến khi mày cầu xin tao mới thôi.””

Nói xong, hắn nhìn Jack trong mắt không chút tình cảm nào nói.

“Tôi nói thế có sai chữ nào không?”

“Vương ... Vương tiên ... sinh ...” – Giọng hắn mỗi lúc một nhỏ, cả người không ngừng run rẩy.

Vương Vũ Hàn hừ lạnh, hắn đứng dậy đá thẳng vào Jack khiến hắn ngã lăn xuống đất, trên mặt man theo nụ cười tà ác.

“Chặt hết các ngón tay của hắn.” – Nhìn về hướng mấy tên man rợ kia.

“Nhìn các người chắc vẫn chưa thỏa mãn ... thay đổi khẩu vị một chút đi.”

Jack kinh hoàng, muốn nhào tới chỗ Vương Vũ Hàn nhưng bị vệ sĩ ngăn lại.

“Vương tiên sinh, cầu ngài tha cho tôi ... tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài, cầu xin ngài.”

“Các người cũng nghe thấy rồi đó, hắn muốn chơi đùa theo kiểu trâu ngựa, vậy làm cho hắn thỏa mãn đi.” – Dừng một chút.

“Quay lại cảnh này thật đẹp, tôi muốn ngày mai cả thế giới đều phải thấy được cảnh này.”

“Vương tiên sinh ... Vương tiên sinh ... không .... Không ...”

Cảnh thối nát như thế, Vương Vũ Hàn không có hứng thú xem, hắn sai bước về phía thang máy, để lại sau lưng là tiếng hét thảm thiết của Jack.

Vào trong thang máy, chợt nhớ ra chuyện gì, hắn nhíu mày.

“Sao không thấy Âu Thực Lợi ở đây?”

Lúc ném Âu Thực Lợi xuống tầng hầm, hắn từng ra lệnh không cho cô ta ra khỏi tầng hầm nữa bước, trừ khi có lệnh của hắn nếu không cả đời này cô ta đều phải sống trong địa ngục.

“Vương tiên sinh, trong lúc bọn họ lơ đãng, cô ta đã chạy thoát.”

“Các cậu được huấn luyện kiểu gì thế hả?” – Hắn gầm nhẹ.

Mấy vệ sĩ cúi đầu, không phải họ không trông chừng, vì trong một năm xảy ra quá nhiều chuyện, việc tìm ra căn cứ của địch cũng khiến tiêu hao rất nhiều anh em, bối cục hỗn loạn, bọn họ hơi đầu ể ý một đứa con gái yếu đuối ... nhưng cũng do bọn họ sơ suất, chỉ mong Vương Vũ Hàn giờ cao đánh khề.

“Cho người truy sát cô ta, không cần sống hay chết, chỉ cần mạng sát cô ta về cho tôi.”

“Vâng, Vương tiên sinh.”

Mấy vệ sĩ có chút giật mình, lần đầu tiên Vương Vũ Hàn không trách phạt bọn họ, không lẽ mới trút cơn giận xong nên họ may mắn thoát chết.

Rời khỏi tầng hầm Áo Cũ, Vương Vũ Hàn nhanh chóng về biệt thự, lúc này hắn cư nhiên rất muốn gặp Lăng Tịnh Hy.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sự thật về cuộc thảm sát

Đạo gần đây, Vương Thị bỗng nhiên rơi vào tình trạng cổ phiếu bị rớt giá nghiêm trọng, mà nguy cơ này là do các hạng mục đầu thầu đều bị người khác giành mất.

Cổ phiếu rớt giá, thị trường biến động, lòng người hoang mang, nhân viên trong Vương Thị bắt đầu đồn giả đồn non xem rốt cuộc có bị thất nghiệp hay không ?

Trong phòng họp.

Vương Vũ Hàn ngồi ở ghế chủ tịch, mặt đầy phần nộ liếc nhìn xung quanh.

Trang Mật Ly kể bên cũng kinh sợ, bởi lần đầu thấy Vương Vũ Hàn giận dữ như thế, ngay cả nuốt nước bọt, cô cũng không dám.

“ Vì sao các hạng mục liên tiếp bị người khác cướp mất mà không ai ngăn được là sao ?” – Hấn lên tiếng, giọng cực kỳ lạnh.

Các thành viên trong cuộc họp có thể cảm nhận nhiệt độ trong phòng đã xuống âm độ.

Làm việc cho Vương Vũ Hàn bao lâu nay, bọn họ đều phải chịu sự áp bức vô hình của hắn, mặc dù biết hắn rất nghiêm khắc trong công việc nhưng cũng không một ai muốn từ bỏ công việc này.

Lương cao, hoa hồng cũng không nhỏ nếu đi công ty khác chưa chắc được nhận nhiều ưu đãi như thế, đương nhiên một phần cũng nhờ Vương Vũ Hàn biết điều hành công ty.

Một khi bị sa thải, họ chỉ có nước ăn xin, bởi người mà Vương Vũ Hàn bỏ đi chỉ là thứ phế thải, công ty khác cũng không dám nhận ... Helen và Susan là điển hình, nghe nói bây giờ họ đang làm ở quán Bar nào đó ở Thái Lan.

“Bush ...” – Hấn lên tiếng, mắt hướng về một thanh niên đang run rẩy.

“Ngày hôm nay không tìm được lý do thì lập tức cuốn gói khỏi nơi này.”

“Dạ, dạ ... Vương tiên sinh, tôi sẽ đi làm ngay.”

Bush sợ đến mức mặt tái mét, gật đầu như gà mổ, hồi hải chạy ra ngoài mà không biết mình còn đang trong giờ họp.

“Đã tổn thất bao nhiêu rồi ?”

Trang Mật Ly lật nhanh sổ sách. – “Vâng, khoảng 200 triệu nhưng đó chỉ là giá của ngày hôm nay.”

Sắc mặt hấn ngày càng khó coi. – “Những hạng mục khác có gặp trục trặc gì không ?”

“Ngoài miếng đất mới vừa đấu thầu xong vì do lúc bắt tay xây dựng, độ lún của đất sâu hơn ngoài dự kiến ... những hạng mục khác cũng ổn định.”

Hấn suy nghĩ một chút. – “Các hạng mục khác cứ tiếp tục tiến hành, còn miếng đất bị trục trặc thì dừng lại, bảo người bên xây dựng lo xử lý, nếu không thể tiến hành thì hủy bỏ.”

“Vương tổng, miếng đất đó chúng ta đấu thầu với giá cao nếu hủy sẽ gây tổn thất gần 500 triệu.” – Người bên quản lý hạng mục nhắc nhở.

“Vậy theo anh tôi nên làm thế nào ?” – Hấn nhàn nhạt hỏi, mắt hướng về tên nhân viên đang cúi đầu vì không biết làm sao.

Hấn hừ lạnh. – “Nếu không có biện pháp giải quyết thì đừng nói những lời dư thừa với tôi.”

“Vậy còn việc cổ phiếu rớt giá thì sao ?” – Một nhân viên khác lên tiếng.

“Ngay một, khi phiên giao dịch đầu tiên bắt đầu nếu cổ phiếu vẫn rớt giá thì nhanh chóng gọi qua Mỹ, bảo Mark xử lý.”

“Vương tiên sinh, bên kia cũng không được tốt cho lắm” – Nhân viên quản lý hạng mục bên Mỹ lên tiếng.

“Nếu cậu ta không giải quyết được thì bảo cậu ta ngay lập tức nộp đơn thôi việc cho tôi” – Hấn gặng từng tiếng một.

Mọi người nuốt nước bọt, Vương tiên sinh bọn họ nổi giận thật rồi.

“Còn chuyện gì muốn báo cáo nữa không ?”

Mọi người cúi đầu, mặt muốn chạm cả mặt bàn, không một ai lên tiếng.

Vương Vũ Hàn hừ lạnh, vẻ mặt không vui đi thẳng ra ngoài.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, một nhân viên bỗng lên tiếng.

“Vì sao Vương tiên sinh luôn giải quyết chuyện nghiêm khắc như thế ? làm không được là phải thôi việc.”

“Cậu muốn chết sao ? nói lớn tiếng thế hả ?” – Nữ nhân viên che miệng hắt, trợn mắt nói tiếp.

“Làm việc với Vương Tổng lâu năm, cậu còn không hiểu tính của ngài ấy sao ? ngài ấy cần nhân tài, cần năng lực, đương nhiên phải quyết đoán.”

Nhân viên nam cười mỉa mai.

“Ai không biết cô thầm thương trộm nhớ Vương Tổng, cứ bênh vực ngài ấy suốt nhưng mà ngài ấy hiện tại đã có cô thư ký xinh đẹp bên cạnh thì làm gì đối hoại tới loài cô đại như cô.”

“Hừ, nhiều chuyện nhưng cậu nói thư ký xinh đẹp là Trang Mật Ly hay Lăng Tịnh Hy ? ... tôi thì chọn Lăng Tịnh Hy vì cô ta dễ hòa đồng hơn.”

Nữ nhân viên vui vẻ nói, Nam nhân viên thở hắt ra.

“Dù là ai cũng không liên quan đến chúng ta, còn không mau đi làm, muốn bị đá ra khỏi cửa chắc.”

Mấy người nhân viên lần lượt rời khỏi phòng họp, Trang Mật Ly đi ra sau, môi cong lên lạnh lùng.

“Cốc, cốc, cốc ...”

Lăng Tịnh Hy gõ vài tiếng trên cửa sau đó đi vào phòng Vương Vũ Hàn.

“Vương Tổng, cà phê của ngài đây ?”

Cô đặt cà phê xuống bàn, lạnh nhạt quay người đi.

“Khoan đã ... em lại đây.” – Môi hắt nở một nụ cười nhạt, nhìn cô.

Lăng Tịnh Hy không do dự, cô hướng phía hắt đi tới, chưa kịp lên tiếng, hắt đã kéo tay cô, hai tay ôm trọn eo cô, khuôn mặt dựa vào bụng cô, vẻ mặt tỏ ra rất hưởng thụ.

Nghe tiếng hắt thở dài, cô khó hiểu hỏi . – “Mệt sao ?”

“Ừm ...” – Hắt thân nhiên nói cũng thấy buồn cười, người như hắt từ khi nào biết mệt ? nhưng khi nhìn thấy cô, con giận khi nãy ở cuộc họp lại biến mất.

Tay hắt bỗng siết chặt, khiến người cô áp sát vào hắt hơn.

“Tôi nghe nói cô phiếu rút giá, còn có ... các hạng mục bị người ta giành mất.”

Cô có chút khó khăn nói bởi tay hắt bắt đầu chạy loạn phía sau lưng cô.

“Vương Thị cũng không phải lần đầu gặp chuyện này, có điều ...”

Hắt dừng một chút, kéo thân hình nhỏ nhắn đặt lên đùi hắt, Lăng Tịnh Hy nhíu mày nhưng không kháng cự, hắt đương nhiên rất vui.

“Em đang lo lắng cho anh ?”

“Tôi chỉ lo mình sẽ bị thất nghiệp.” – Cô trả lời thẳng thắn.

“Dù em có thất nghiệp, anh cũng có thể nuôi em.”

Cô lườm hắt, mắt dán lên màn hình nhìn chăm chú, Vương Vũ Hàn cũng nhìn theo cười nhẹ. – “Hiểu đó là gì không ?”

“Chuyên ngành của tôi là kế toán, mấy số liệu phức tạp này tôi không biết.”

“Không phải bảo em học rồi sao ?” – Hắt nhíu mày.

Ý định của hắt là muốn cô học hỏi thật nhiều để khi hắt điều Trang Mật Ly qua Mỹ phụ Mark thì cô sẽ trực tiếp làm thư ký cho hắt nhưng giờ cô lại nhìn không hiểu ? rốt cuộc trong công ty cô đã học được những gì ?

“Em vào đây làm rồi cuộc học được những gì rồi ?”

Hắn nhìn cô, dù khó chịu nhưng vẫn nhẹ giọng.

“Đánh máy, photo hồ sơ, dịch văn bản...”

Hắn thở dài. – “Được rồi, từ ngày mai, nếu làm xong việc ở bộ phận thư ký thì lên đây, anh sẽ dạy em.”

“Học để làm gì?” – Cô nhú mồm.

“Sau này em sẽ biết, còn bây giờ...”

Hắn kéo dài âm cuối, môi bắt đầu sắp lại gần môi cô nhưng bị cô đẩy ra.

“Anh đã nói nếu không có lệnh của anh sẽ không ai dám vào, em yên tâm” – thấy cô phản kháng, hắn cười nhẹ nhắc nhở.

“Tối tới tháng rồi.”

“Sao?” – Hắn nhướn mày.

“Nếu anh không sợ bẩn, có thể làm.”

Hắn nhú mồm, vẫn không tin, tay luồn vào váy cô thăm dò, khi cảm nhận được thứ đó, hắn nhăn mặt. – “Tha cho em lần này.”

Hắn ngất nhẹ má cô. – “Được rồi, em ra ngoài làm việc đi.”

Lăng Tịnh Hy đứng dậy vừa mới một bước, hắn đã kéo tay cô lại.

“Ngày mai em đi cùng tôi tới một nơi.”

“Nơi nào?”

“Mai em sẽ biết... được rồi, đi đi.”

Lăng Tịnh Hy khó hiểu nhưng cũng không nhiều lời, cô đẩy cửa đi ra.

Vương Vũ Hàn mất đây ý cười nhìn bóng cô, vô thức trong đầu lại nghĩ đến lời nói của Hạ Quân Đồng.

““Người như cô ta rất thông minh, anh nghĩ cô ta dễ dàng như thuận ở bên cạnh anh sau khi anh tổn thương cô ta sâu sắc như thế sao?””

““... Loại con gái như Lăng Tịnh Hy rất khó nhìn ra tâm tư... tôi thật mong cô ta sẽ trả thù anh, khiến anh phải cực kỳ đau khổ... hahahaha...””

Mất hẳn trở nên lạnh lùng, Hạ Quân Đồng nói đúng Lăng Tịnh Hy có thể vẫn còn hận hắn nhưng dù cô hận hắn, muốn trả thù hắn, hắn cũng không buông tha cô.

“Tịnh Hy, anh sẽ không trách em.”

Sáng ngày hôm sau, Vương Vũ Hàn thức rất sớm, còn lôi kéo cô dậy không cho ngủ nướng, thật tức chết mà, chủ nhật cũng không được yên ổn.

Rời khỏi thành phố, Vương Vũ Hàn tự lái xe đưa Lăng Tịnh Hy đi ra ngoại ô.

Tuy không biết hắn đưa cô đi đâu nhưng suốt dọc đường, tay hắn cứ nắm tay cô không chịu buông, cô cũng kinh sợ vì hắn chỉ cầm lái bằng một tay, lỡ xảy ra chuyện thì sao? bỗng mắt sáng lên... nếu chết chung vậy có phải mọi chuyện sẽ kết thúc hay không?

“Đến rồi.” – Suy nghĩ bị tiếng nói hắn đánh tan.

Vương Vũ Hàn xuống xe, một tay nắm lấy tay cô, một tay ôm bó hoa oải hương cùng một cái giỏ hoa quả đi về phía trước.

Đường đi lúc đầu nhỏ hẹp nhưng sau đó càng lúc càng rộng hơn, họ cứ đi mãi đi mãi cho đến khi phía trước hiện ra một ngôi mộ trắng rất lớn, lúc đó Lăng Tịnh Hy mới giật mình.

Nơi này chỉ duy nhất có một ngôi mộ, hai bên là cây xanh cùng cỏ dại, phía trước là đồi núi nhấp nhô nhưng nếu đến đây ngắm hoàng hôn quả là rất tuyệt.

Chưa kịp lên tiếng thì Vương Vũ Hàn đã đi đến ngôi mộ trắng, đặt bó hoa xuống, sau đó quỳ trước mộ, bắt đầu bày ra trái cây cùng ít bánh.

Lăng Tịnh Hy cũng chạy đến giúp hắn bày hoa quả, sau đó thấy hắn bắt đầu nghi lễ cúi lạy, cô cũng làm theo.

Sau khi hoàn thành nghi lễ, hắn đứng dậy cúi chào một cái, ánh mắt lạnh lùng biến mất thay vào đó là vẻ dịu dàng, thanh âm cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Ba, mẹ ... con đến thăm ba mẹ đây.”

Lăng Tịnh Hy kinh ngạc ... là ba mẹ của hắn sao ?

Vương Vũ Hàn nói xong, nắm tay Lăng Tịnh Hy, mười ngón tay đan vào nhau.

“Hôm nay là ngày dỗ của ba mẹ, con có dẫn một người nữa đến ra mắt ba mẹ, cô ấy tên Lăng Tịnh Hy ... là bạn gái của con.”

Lời vừa thốt ra, Lăng Tịnh Hy lập tức kéo tay lại nhưng không được, vẻ mặt vẫn tỏ ra ngạc nhiên nhìn hắn.

‘Bạn gái ... hắn bảo cô là bạn gái của hắn ?’

“Tôi là bạn gái anh khi nào ? anh có hỏi tôi sao ?” – Cô chấp vắn.

“Bây giờ hỏi cũng không muộn, cũng đừng nghĩ có thể cự tuyệt anh.”

Nói xong, hắn ôm cô vào lòng.

“Tịnh Hy, chúng ta làm lại từ đầu có được không ? anh sẽ không tổn thương em nữa đâu ... cho anh một cơ hội đi.”

Lăng Tịnh Hy cười lạnh trong lòng nhưng bên ngoài vẫn là vẻ hờ hững, cô không trả lời mà liếc nhẹ ngó mộ trắng.

“Ba mẹ anh vì sao mất ?”

Hắn đẩy nhẹ cô ra, mày nhíu chặt. – “Không cho phép trốn tránh.”

“Tôi vẫn cần thời gian, cũng muốn hiểu về anh nhiều hơn ... không phải anh nói muốn bắt đầu lại sao ?” – Cô nhàn nhạt nói.

Nghe xong, hắn thở dài nhưng cũng cảm thấy vui, ít nhất cô không cự tuyệt.

Nhìn về bia mộ, giọng nói có chút nặng nề như không muốn nhắc đến quá khứ đau lòng ấy. – “Họ bị giết chết.”

“Sao ?”

Tin tức này thật làm người khác chấn động, nhìn về phía hắn, cô thật sự rất tò mò.

“Là ai ?”

“Em muốn nghe ?” – Hắn nhìn cô cười yếu ớt.

Lăng Tịnh Hy gật đầu, càng biết nhiều về hắn thì càng biết rõ nhọc nhằn là gì? Không phải sao ?

“Được, anh sẽ kể em nghe ... chuyện xảy ra 18 năm về trước, lúc đó anh 16 tuổi, Thiếu Phong mới 4 tuổi, ba mẹ anh đều là nhà điều chế dược liệu cho Chính Phủ nhưng họ không sống ở thành phố mà chọn một thị trấn nhỏ để chế dược, họ rất thích nơi yên tĩnh nên đã chọn nơi này cũng là nơi anh chôn cất họ.”

Nhìn về phía chân trời, hắn thở dài.

“Gia đình anh, cả nhà bốn người sống rất hạnh phúc, cho đến khi ...”

Một ngày kia, Vương Lạc, cha của Vương Vũ Hàn vô tình tìm ra loại thuốc quý, sau hơn một năm điều chế, ông và vợ đã điều chế ra thứ thuốc có thể không chế ma túy khi nó phát tác, điều này dĩ nhiên là thành công lớn nhất nhưng cũng là mối họa gây nên cảnh đẫm máu.

Khi họ đã làm xong dược liệu cũng đã lưu lại tài liệu chuẩn bị chuyển đến Chính Phủ thì một tổp sát thủ đã chặn đường truy đuổi họ, cũng may họ được một nhóm người bí mật do Chính Phủ cử đến bảo vệ nên bảo toàn mạng sống.

Nơi ẩn náu là một nơi hoang vu hẻo lánh, không một bóng người, cứ nghĩ đợi cho mọi chuyện lắng xuống thì đột ngột, họ bị phục kích.

Lúc đó Vương Vũ Hàn cùng em trai trốn dưới tầng hầm, nơi bí mật không ai biết, cha và mẹ thì lại bị bắt, bị tra tấn dã man, cảnh tượng lúc đó mỗi đêm đều đi vào giấc ngủ của hắn, mãi cũng không quên được.

“Sau đó thì sao ?”

Hắn kể được một lúc thì dừng lại, Lăng Tịnh Hy thấy lòng có chút đau xót, không nghĩ gia đình hắn không khác gì cô, cũng bị thăm sát như thế, có phải vì thế nên hắn mới lạnh lùng tàn nhẫn không ? ... nhưng còn gia đình cô, vì sao lại giết họ ?

Vương Vũ Hàn ôm cô vào lòng, đôi mắt đầy tia máu lửa hận nhưng khi ôm Lăng Tịnh Hy, mùi hương trên người cô khiến hắn bình tâm lại.

Sau khi chứng kiến cha mẹ chết thảm, hắn được mấy vệ sĩ không sợ chết xông vào cứu thoát, trên đường tẩu thoát còn phải cõng Thiếu Phong bỏ chạy thật khổ sở nhưng hắn phải sống, vì khi sống mới có thể trả thù cho cha mẹ được.

Khi đến đường cùng, cứ nghĩ cuộc đời chấm dứt nhưng nào ngờ Man Cảnh Ân xuất hiện, cứu hắn một mạng còn dạy hắn võ thuật, còn kết nghĩa anh em với hắn, thế là hắn bắt đầu từ hai bàn tay trắng, cũng bắt đầu đi lên trên con đường đen tối đầy máu me.

Về Thiếu Phong cũng may gặp được Di Phùng vì lúc đó bà về quê thăm cháu nên may mắn thoát chết, khi gặp lại bà, hắn đã đem Thiếu Phong cho bà nuôi dưỡng, cũng đưa bà cùng cháu và Thiếu Phong sang Mỹ để tránh kẻ thù truy giết.

Thời gian trôi nhanh, lúc hắn được 26 tuổi cũng là lúc hắn đứng đầu hắc bang, thế lực của hắn còn lớn hơn Man Cảnh Ân, cha của Man Cảnh Ân cũng muốn hắn làm lão đại nhưng hắn từ chối, hắn sống đến ngày hôm nay không phải vì danh lợi mà vì muốn báo thù.

Nghe đến đó, Lăng Tịnh Hy bất chợt lùi lại vài bước, ánh mắt có chút phức tạp nhìn hắn, trong lòng có chút sợ hãi cũng có chút thương tâm.

Thấy cô trốn tránh, lòng hắn trùng xuống, tay nắm chặt tay cô kéo lại gần hắn, ánh mắt đầy thâm tình nhìn cô.

“Cả thế giới có thể sợ anh nhưng em thì không được.”

Tránh né ánh mắt của hắn, bởi mỗi lần nhìn vào, tim cô sẽ đập rất nhanh.

“Sau đó thì sao ? anh giết chết mấy người đó à ?”

“Chuyện không dễ như thế, tổ chức sát thủ là một tổ chức lớn, thế lực hùng hậu rải rác khắp toàn cầu, muốn giết bọn họ, phải có lý do.”

“Lần đầu tôi nghe thấy chuyện nực cười.” – Cô cười nhẹ.

“Lúc đó thế lực của anh tuy mạnh nhưng vẫn thua họ, vẫn cần có người trợ giúp vì thế anh phải tìm bằng chứng cho giới hắc đạo biết, mà lý do chính là con chip chứa tư liệu về chất chống ma túy ... và anh cũng có lý do nói với hắc đạo, bảo hắn muốn không chế mấy tên buôn lậu ma túy khác, đương nhiên sẽ có người giúp anh.”

“Mượn đạo giết người ... anh cũng thật xảo huyệt ... sau đó thì sao ? anh có tìm được bằng chứng không ?”

Hắn cười cười, néo nhẹ má cô. – “đương nhiên, không những thế anh còn biết đó là kẻ đã bán đứng ba mẹ anh.”

“Có gián điệp sao ?” – Cô nhún mày.

“Không lẽ em nghĩ một nơi được chính phủ che giấu lại dễ dàng bị phát hiện vậy sao ?”

“Vậy họ là ai ?” – Cô càng lúc càng to mồm, cứ đặc câu hỏi mãi.

“Lúc anh gặp được ông ta, ông ta sống rất hạnh phúc cùng vợ và con gái với đứa con trai vừa tròn một tháng tuổi.”

“Àm.” – Trời quang mây tạnh nhưng Lăng Tịnh Hy lại nghe có tiếng sét.

Hơi thở có chút khó khăn, ngón tay run run siết chặt, Lăng Tịnh Hy mặt tái nhợt nhìn Vương Vũ Hàn.

“Người đó ... tên là gì ?” – Cô khó khăn nói.

“Diệp Nguyên cùng Trác Quyên.”

Cả người bỗng vô lực không ý thức dựa vào hắn, lúc này Lăng Tịnh Hy không thể nghĩ thông được điều gì ?

‘Ba mẹ cô đã bán đứng cha mẹ Vương Vũ Hàn sao ? ... không, không phải ...’

“Tịnh Hy, em không sao chứ ?” – Hắn lo lắng ôm cô vào lòng.

Một lúc sau cô mới lấy lại bình tĩnh, nhẹ giọng.

“Có thể họ có nỗi khổ nên mới làm thế ?”

Giọng cô lúc này rất yếu ớt nhưng vẫn muốn minh bạch cho cha mẹ, cô nhớ rõ khi mất đi ý thức vẫn nghe tiếng cha nói vì không muốn gia đình bị giết hại nên mới làm thế, cô tin cha cô là vì bất đắc dĩ.

“Em nghĩ thế thật sao ? ... Hừm, em không biết đó thôi ... ông ta ...”

Đang chăm chú nghe hần nói thì Vương Vũ Hàn im lặng, cô khó hiểu nhìn hần thì hần nhìn thẳng về phía trước, cô hướng mắt nhìn theo thì ...

“Về rồi sao không báo anh một tiếng.” – Vương Vũ Hàn lạnh giọng.

“Em không phải con nít ... Tịnh Hy, lâu rồi không gặp, cậu vẫn khỏe chứ ?”

Hai năm, đã hai năm trôi qua nhưng cô vẫn còn nhớ rõ giọng nói đó, vẫn nét mặt đó, vẫn đôi môi đó, vẫn đôi mắt đào hoa đó nhưng khác đi rất nhiều.

Về hiếu thắng cùng lười biếng ngày nào đã biến mất, giờ đôi lại chỉ có nét tà mị, đôi mắt đào hoa trở nên sắc bén còn mang theo chút sát khí.

Hần đã quay trở về ... Vương Thiếu Phong ... hần đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Vương Thiếu Phong trở về

Sự trở lại của Vương Thiếu Phong khiến Lăng Tịnh Hy bối rối.

Lăng Tịnh Hy vẫn còn ngỡ ngàng bởi cô vừa biết được cha cô là kẻ phản bội cha mẹ Vương Vũ Hàn, khiến hần nhà tan cửa nát, còn chưa chấp nhận được sự thật kinh hoàng này thì Vương Thiếu Phong lại trở về ... mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn.

Lăng Tịnh Hy không chấp nhận được cũng không thể thừa nhận chuyện cha mình phản bội cha mẹ Vương Vũ Hàn là sai. Cha của cô làm như thế cũng vì sống chết của cả nhà cô mà thôi, nếu ngược lại là cha mẹ Vương Vũ Hàn, có thể họ cũng làm như thế, bởi có ai lại không tham sống sợ chết ?

Vương Thiếu Phong một thân Âu Phục đen đi tới trước mặt hai người, mắt vẫn nhìn Lăng Tịnh Hy chăm chú.

“Đã lâu không gặp, trông cậu xinh đẹp hơn trước nhiều.”

Lăng Tịnh Hy muốn đẩy Vương Vũ Hàn ra nhưng vẫn bị hần ôm chặt, cô biết kì này mình gặp họa rồi.

“Cậu vẫn khỏe chứ ?” – Cô nhỏ giọng, mắt nhìn Vương Thiếu Phong nhưng chỉ một giây đã tránh đi.

Hần cười nhẹ. – “Rất khỏe.” – Mắt vẫn nhìn cô không rời đi, trong mắt ý vị sâu xa khó đoán.

“Đến rồi vẫn không chào hỏi ba mẹ sao ?” – Vương Vũ Hàn khó chịu lên tiếng.

Hần biết vào ngày giỗ của cha mẹ, Vương Thiếu Phong dù bận đến mấy cũng về đây thắp nhang cho họ và đó cũng là lý do hần dẫn Lăng Tịnh Hy đến đây.

Hần muốn Vương Thiếu Phong biết, hiện tại Lăng Tịnh Hy là người đàn bà của hần, dù lúc trước bọn họ là gì thì đó chỉ là quá khứ, mà quá khứ mãi mãi không thể quay lại được.

Vương Thiếu Phong cười nhẹ, hần đi tới ngôi mộ trắng, bắt đầu nghi lễ quỳ bái.

Lăng Tịnh Hy vẫn nhìn Vương Thiếu Phong ... hai năm qua đi, không biết hần đã quên đi nỗi đau mà cô đã gieo cho hần hay không ? bởi nỗi đau đó ngay cả cô còn không thể quên huống chi một người kiêu ngạo như hần nhưng ...

Chuyện hiện giờ cô lo lắng nhất là chuyện cha cô là gián điệp, cô không phải cô bé còn thơ ngây mà không hiểu chuyện, hơn nữa người như Vương Vũ Hàn không bao giờ biết nói chơi, nhất là chuyện gia đình của hần.

Nếu đó là sự thật, vậy cô phải làm sao ? ... cô không phải kẻ không phân biệt trắng đen, nếu thế thì từ lúc đầu cô đã nói hết sự thật cho Vương Thiếu Phong biết, để hai anh em họ tự hủy diệt lẫn nhau ... có thể vì thế mà cô không như Vương Vũ Hàn tàn nhẫn với mọi người liên quan đến cái chết của cha mẹ hần.

Tự tạo nghiệt không thể trách ai, là cha cô phản bội cha mẹ của hần trước, hần có quyền thù hận nhưng cái giá phải trả là cha mẹ cô và em trai cũng bị giết chết, như thế cô phải hần vẫn nợ cô một mạng phải không ?

Nhưng giờ cô có thể đòi như thế nào ? ... trả thù hay kết thúc ... trả thù thì cô và hần có hận thù gì ? cha mẹ cô phản bội cha mẹ hần, hần thay cha mẹ báo thù ... bây giờ cô trả thù lại hần ... cái vòng lẩn quẩn này phải kết thúc ra sao ? ...

Bất giác, đầu đau kịch liệt, Lăng Tịnh Hy một tay ôm đầu, Vương Vũ Hàn lo lắng. – “Em sao vậy ?”

“Chắc đứng dưới nắng lâu quá nên cậu ấy chóng mặt, chúng ta lên xe trước đi.”

Vương Thiếu Phong đi tới cũng lo lắng nói.

“Không sao ? nghĩ một chút là được.” – Lăng Tịnh Hy nhẹ giọng.

“Như vậy đi ... hiện tại cũng đã trưa, chúng ta đi ăn chút gì trước, sẵn tiện để Tịnh Hy nghỉ ngơi luôn.”

Vương Thiếu Phong đưa ý kiến, ánh mắt vẫn nhìn Lăng Tịnh Hy mang vẻ dịu dàng.

Vương Vũ Hàn nhú mày bởi Vương Thiếu Phong cứ nhìn Lăng Tịnh Hy mãi nhưng thấy sắc mặt nhợt nhạt của cô nên hần đồng ý.

Nhà Hàng ORCHIDS

Nếu nói nhà hàng Mộng Nguyệt là nơi lãng mạn nhất thì ORCHIDS được xem là nơi có khung cảnh thơ mộng, thích hợp cho việc ngắm cảnh cùng nghỉ mát.

Nếu là ngày thường, Lăng Tịnh Hy sẽ thích thú nhìn tới ngó lui từ phía nhưng giờ cô chỉ cúi đầu nhìn mũi chân của mình, lòng vẫn nặng trĩu, tâm tư đã bay về phương trời nao.

Ngồi bên cạnh, Vương Vũ Hàn vẫn nhú chặt mày, từ lúc lên xe cho đến nhà hàng, Lăng Tịnh Hy không nói một lời, mắt cứ nhìn Vương Thiếu Phong đầy tình ý.

Nhưng Vương Vũ Hàn nào biết, hiện tại Lăng Tịnh Hy đang suy nghĩ về việc có tiếp tục kế hoạch trả thù hay không ? ngay cả sự hiện diện của Vương Thiếu Phong cũng bị cô đá bay đi mất.

Trước mặt, Vương Thiếu Phong bình thần lắc nhẹ ly rượu đỏ và kế bên là một cô người mẫu với thân hình nóng bỏng đang quấn chặt lấy hắn nhưng lâu lâu vẫn liếc nhẹ Vương Vũ Hàn.

Laura không biết vì sao Vương Thiếu Phong lại gọi mình đến nhưng khi thấy người đàn ông trước mặt thì ý nghĩ muốn biết đó bị đá bay đi mất, bởi người đàn ông trước mặt là Vương Vũ Hàn, Tổng giám đốc tập đoàn HP, không những thế gia tài của hắn thì ăn đến mấy kiếp cũng không hết, mà quan trọng hơn là thế lực của hắn vẫn hơn Vương Thiếu Phong nhiều.

Laura cứ thế nhìn Vương Vũ Hàn, nhiều khi vô tình chạm ánh mắt của hắn, cô khẽ đỏ mặt tránh đi.

“Gần đây em rất rảnh phải không ?”

Vương Vũ Hàn lên tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn Vương Thiếu Phong.

“Bên Mỹ mọi chuyện rất suôn sẻ, chỉ muốn về đây xem mấy hạng mục mới thu mua được đang tiến hành ra sao thôi.”

Vương Thiếu Phong nở nụ cười yêu mị nhìn Vương Vũ Hàn.

Lăng Tịnh Hy lúc này mới có phản ứng, nghe được hai người nói chuyện tuy đơn giản nhưng là người trong công ty, cô dĩ nhiên biết là chuyện gì ... thì ra người tranh giành các hạng mục với tập đoàn HP là Vương Thiếu Phong ... nhưng hai người là anh em vì sao lại đối đầu với nha ? ... không lẽ là vì cô.

Sắc mặt Lăng Tịnh Hy bỗng chốc tái mét, tình hình hiện tại cô biết có thể xảy ra nhưng giờ cô lại không muốn như vậy ... trong lòng phức tạp, bối rối, tim đập rất nhanh.

“Cách.” – Dao nữa trên tay rớt xuống làm kinh động ba người còn lại, cô nhìn mọi người, giọng yếu ớt.

“Xin lỗi, tôi muốn vào nhà vệ sinh một chút.”

Nói xong, cô đứng dậy đi nhanh đến nhà vệ sinh.

Laura nhú mày, sau đó làm ra vẻ dịu dàng, cô cười nhã nhặn.

“Em xin phép đi một chút.” – Cũng nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh.

Hai cô gái đi mất, hai người đàn ông đối mặt với nhau ... một bên đầy sát khí, một bên đầy yêu mị nhìn đối phương.

“Thiếu Phong, đừng nên nhắm vào đồ của người khác.” – Vương Vũ Hàn lên tiếng nhắc nhở.

“Ý anh là các hạng mục ? ... hay là ... Lăng Tịnh Hy ?” – Vương Thiếu Phong tỏ vẻ vô tội hỏi.

“Cả hai.”

“Chắc, chắc ... từ khi nào anh bị cô ta quyến rũ rồi?” – Vương Thiếu Phong dựa vào ghế, chậm rãi nói tiếp.

“Nhưng phải công nhận, Tịnh Hy quả thật có mị hoặc rất lớn, khiến hai anh em ta không thể không chế được mình.”

Hắn dừng một lát, thấy được gân xanh trên trán anh trai, đã biết hắn đang gặp họa nhưng vẫn hờ hững nói tiếp.

“Mị hoặc cô ta lớn đến mức, nhiều lần khiến em không chế được bản thân, muốn cô ta rất nhiều lần ...”

“Vậy em thật không có bản lĩnh, lần đầu của Tịnh Hy là của anh.”

Nụ cười của hắn ngày càng đậm mà giọng nói cũng trở nên sắc bén.

Vương Thiếu Phong vẫn hờ hững, không cho đó là điều hay ho.

“Cũng đáng tiếc nhưng ít ra ... thân thể cô ta, em cũng đã ngắm qua không ít lần.”

“Rầm” – Tay hắn đập mạnh xuống bàn, mắt lạnh nhìn Vương Thiếu Phong.

“Anh nói cho em biết, Tịnh Hy là người đàn bà của anh, cũng coi như trưởng bối của em, nếu em không an phận thì anh sẽ tống cổ em qua Châu Phi ngay lập tức.”

“OMG ... vì một cô gái mà anh đối xử với em trai như thế sao?”

Vương Thiếu Phong làm ra vẻ suy tư, sau đó mắt sáng lên như mới phát hiện điều gì đó rất thú vị.

“Hình như lúc trước em cũng đã nói câu này nhưng rốt cuộc Tịnh Hy cũng bị anh giành mất đó thôi ... có khi nào lần này tới lượt anh nói thì Tịnh Hy sẽ thuộc về em hay không?”

Vương Vũ Hàn cười lạnh. – “Những thứ đã là của anh ... trừ khi anh vứt đi thì không ai được chạm vào, em quên rồi sao?”

“Nếu là lúc trước, em chắc chắn không giành lại anh nhưng ... thật khiến anh thất vọng vì hiện tại em không hề thua kém anh chút nào?”

“Muốn đấu với anh?” – Vương Vũ Hàn nhướn mày hỏi.

“Đó là điều khiến em phấn đấu bao lâu nay.” – Vương Thiếu Phong đáp trả nhẹ nhàng.

“Xẹt.” – Một tia sáng trắng xẹt qua.

Bốn mắt nhìn nhau như muốn nuốt chửng đối phương, xung quanh các nhân viên cũng vì khí thế của hai người mà rét lạnh cả sống lưng.

Trong Nhà Vệ Sinh.

Lăng Tịnh Hy vốc rất nhiều nước lên mặt, mong cho mình tỉnh lại cũng mong mọi chuyện trước mắt chỉ là hư vô không phải sự thật.

Giờ bước tiếp theo phải làm sao? tiếp tục kế hoạch dở dang hay ngừng lại? cô phải làm sao đây? ... phải làm sao? ...

“Loại người như cô mà cũng câu dẫn được đàn ông hay sao?” – Laura từ sau đi tới, ánh mắt ghen tỵ không hề che giấu.

Từ lúc gặp được cô gái này, cô đã không có chút cảm tình nào, hơn nữa hai người đàn ông đầy sức quyến rũ hấp dẫn người khác đang ở ngoài kia ... một bên luôn ôm cô ta vào lòng, trân trọng như bảo bối ... một bên thì nhìn cô ta với ánh mắt đầy tình ý ... cứ như cô ta là tiên nữ giáng trần không bằng.

“Là kẻ thông minh, đừng để lời nói làm phá hỏng hình tượng.”

Lăng Tịnh Hy hờ hững nói, cũng bắt đầu rửa tay.

Đối với Lăng Tịnh Hy là cô có lòng tốt nhắc nhở nhưng đối với Laura là đang nhục mạ cô, hiển nhiên mặt đỏ cả lên vì tức giận.

“Đừng ra vẻ thanh cao, cũng là tình nhân như ai kia nhưng tôi nghĩ cô không trụ được lâu đâu.”

Laura quan sát Lăng Tịnh Hy từ đầu đến chân, bỗng nghĩ ra một ý.

“Nếu không thể bảo trụ được lâu, không bằng ... chúng ta đổi kim chủ ... Thiếu Phong cũng không phải người thiếu tiền, hai người họ lại là anh em, trước sau gì cũng bị đổi, bây giờ cô ra ngoài ấy ngồi ở gần Thiếu Phong còn tôi sẽ qua bên Vũ Hàn.”

Lăng Tịnh Hy quay lại nhìn Laura, thở hắt ra, lắc đầu bỏ đi, cũng quăng lại cho cô ta một câu.

“Tôi sẽ lấy lại những gì vừa mới nói.”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy thất vọng, Vương Thiếu Phong không có mắt nhìn người từ khi nào, nhắm ngay cô nàng ngu ngốc chưa từng thấy.

Vừa mới ra khỏi cửa đã chạm mặt Vương thiếu Phong, hấn nhìn cô với ánh mắt trêu mến, giọng điệu cũng trở nên ôn nhu.

“Mình thấy cậu đi đã lâu, lo cậu xảy ra chuyện nên vào tìm, cậu không sao chứ?”

Lăng Tịnh Hy ngây người một chút, chưa kịp trả lời đã bị Laura từ sau đẩy với làm cô té ngã vào người Vương Thiếu Phong.

Laura vì muốn đuổi theo Lăng Tịnh Hy hỏi tội thì ai ngờ đâm vào người trước mặt, thấy Lăng Tịnh Hy được Vương Thiếu Phong ôm như thế, trong lòng bỗng nhiên tức giận, mới này còn ra vẻ thanh cao giờ lại tráo trở như thế? ... cô tức giận hết lớn.

“Con tiện nhân, mày không biết liêm sỉ phải không? dám câu dẫn đàn ông...”

“Bốp.” – Mặt Laura quay sang một bên, môi ứa máu, mắt rung rung quay lại nhìn Vương Thiếu Phong.

“Thiếu Phong, anh...”

“Xin lỗi ngay lập tức.” – Giọng tuy bình thản nhưng lại mang theo sát khí dày đặc.

Laura chỉ tay về hướng Lăng Tịnh Hy. – “Cô ta...”

“Tôi không muốn ra tay với đàn bà.”

“Được rồi.” – Lăng Tịnh Hy chen ngang.

Cô chán ngấy việc phải đối đầu với mấy cô tình nhân của hai anh em họ, một Vương Vũ Hàn cũng đủ một hướng chỉ là tình nhân của Vương Thiếu Phong.

“Bỏ qua cho cô ấy đi.” – Cô nhìn hấn, giọng có chút cầu xin.

Vương Thiếu Phong nhìn Lăng Tịnh Hy rất lâu, môi hấn cong lên.

“Được, cậu nói sao mình cũng nghe theo.”

Nhìn sang Laura, vẻ mặt không cảm xúc, giọng nói ôn nhu cũng biến mất.

“Cút khỏi mắt tôi.”

“Thiếu Phong, anh sao lại như thế?”

Laura tỏ ra ủy khuất, kéo lấy tay áo hấn nhưng bị hấn hất mạnh, cả người va vào vách tường.

“Nếu vẫn muốn xuất hiện trên trang bìa vào ngày mai, thì lập tức ... cút ngay.”

Vương Thiếu Phong lên tiếng, giọng không chút nhần nại vang lên.

Lăng Tịnh Hy cảm thấy người trước mắt thật xa lạ, Vương Thiếu Phong ngày trước nào có vô tình như thế? ... vì cuộc sống hiện tại hay là ...

‘Thật nực cười, từ khi nào mình lại quá đề cao bản thân như thế?’

Tự nói với bản thân, mắt nhìn về Laura đã thấy cô khóc nức nở, cô thở dài ... cô ta thích hợp làm diễn viên hơn người mẫu nhiều.

Laura ôm mặt khóc nức nở, đứng dậy bỏ chạy nhưng thật chất cô không muốn mất cơ hội lên trang bìa vào ngày mai, khó khăn lắm mới được Vương Thiếu Phong nói một câu với Michael, người được xem là nhiếp ảnh gia nổi tiếng ở Mỹ, cô không muốn vì Lăng Tịnh Hy làm mất cơ hội vàng.

Coi như ra đường không xem ngày, sau này thấy cô ta tránh đi là được.

Laura bỏ đi rồi, Lăng Tịnh Hy mới chợt nhớ mình vẫn đang bị Vương Thiếu Phong ôm trong lòng, vội đẩy hấn ra nhưng lại bị siết chặt hơn, cô sững sờ nhìn hấn, chỉ thấy hấn nở nụ cười yếu mị với cô, lòng cô không khỏi bối rối, tim cũng đập nhanh hơn.

Dù đã chia tay hai năm nhưng tình cảm ngày đó vẫn còn rất thật, dù đã cố gắng quên đi nhưng dư âm vẫn còn sót lại chút ít ở trong tim.

“Cậu ... buông mình ra.” – Khó khăn nói được một câu nhưng Vương Thiếu Phong không quan tâm, hấn lại ôm chặt lấy cô, cầm đặt sau gáy cô, giọng nhẹ nhàng.

“Tĩnh Hy ... chúng ta làm lại từ đầu đi ... có được không ?”

----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 54 : Vương Thiếu Phong Trở Về.

Sự trở lại của Vương Thiếu Phong khiến Lăng Tĩnh Hy bối rối.

Lăng Tĩnh Hy vẫn còn ngỡ ngàng bởi cô vừa biết được cha cô là kẻ phản bội cha mẹ Vương Vũ , khiến hân nhà tan cửa nát, còn chưa chấp nhận được sự thật kinh hoàng này thì Vương Thiếu Phong lại trở về ... mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn.

Lăng Tĩnh Hy không chấp nhận được cũng không thể thừa nhận chuyện cha mình phản bội cha mẹ Vương Vũ Hân là sai. Cha của cô làm như thế cũng vì sống chết của cả nhà cô mà thôi, nếu ngược lại là cha mẹ Vương Vũ Hân, có thể họ cũng làm như thế, bởi có ai lại không tham sống sợ chết ?

Vương Thiếu Phong một thân Âu Phục đen đi tới trước mặt hai người, mắt vẫn nhìn Lăng Tĩnh Hy chăm chú.

“Đã lâu không gặp, trông cậu xinh đẹp hơn trước nhiều.”

Lăng Tĩnh Hy muốn đẩy Vương Vũ Hân ra nhưng vẫn bị hân ôm chặt, cô biết kì này mình gặp họa rồi.

“Cậu vẫn khỏe chứ ?” – Cô nhỏ giọng, mắt nhìn Vương Thiếu Phong nhưng chỉ một giây đã tránh đi.

Hân cười nhẹ. – “Rất khỏe.” – Mắt vẫn nhìn cô không rời đi, trong mắt ý vị sâu xa khó đoán.

“Đến rồi vẫn không chào hỏi ba mẹ sao ?” – Vương Vũ Hân khó chịu lên tiếng.

Hân biết vào ngày giỗ của cha mẹ, Vương Thiếu Phong dù bận đến mấy cũng về đây thắp nhang cho họ và đó cũng là lý do hân dẫn Lăng Tĩnh Hy đến đây.

Hân muốn Vương Thiếu Phong biết, hiện tại Lăng Tĩnh Hy là người đàn bà của hân, dù lúc trước bọn họ là gì thì đó chỉ là quá khứ, mà quá khứ mãi mãi không thể quay lại được.

Vương Thiếu Phong cười nhẹ, hân đi tới ngôi mộ trắng, bắt đầu nghi lễ quỳ bái.

Lăng Tĩnh Hy vẫn nhìn Vương Thiếu Phong ... hai năm qua đi, không biết hân đã quên đi nỗi đau mà cô đã gieo cho hân hay không ? bởi nỗi đau đó ngay cả cô còn không thể quên huống chi một người kiêu ngạo như hân nhưng ...

Chuyện hiện giờ cô lo lắng nhất là chuyện cha cô là gián điệp, cô không phải cô bé còn thơ ngây mà không hiểu chuyện, hơn nữa người như Vương Vũ Hân không bao giờ biết nói chơi, nhất là chuyện gia đình của hân.

Nếu đó là sự thật, vậy cô phải làm sao ? ... cô không phải kẻ không phân biệt trắng đen, nếu thế thì từ lúc đầu cô đã nói hết sự thật cho Vương Thiếu Phong biết, để hai anh em họ tự hủy diệt lẫn nhau ... có thể vì thế mà cô không như Vương Vũ Hân tàn nhẫn với mọi người liên quan đến cái chết của cha mẹ hân.

Tự tạo nghiệt không thể trách ai, là cha cô phản bội cha mẹ của hân trước, hân có quyền thù hận nhưng cái giá phải trả là cha mẹ cô và em trai cũng bị giết chết, như thế có phải hân vẫn nợ cô một mạng phải không ?

Nhưng giờ cô có thể đòi như thế nào ? ... trả thù hay kết thúc ... trả thù thì cô và hân có hận thù gì ? cha mẹ cô phản bội cha mẹ hân, hân thay cha mẹ báo thù ... bây giờ cô trả thù lại hân ... cái vòng lẩn quẩn này phải kết thúc ra sao ? ....

Bất giác, đầu đau kịch liệt, Lăng Tĩnh Hy một tay ôm đầu, Vương Vũ Hân lo lắng – “Em sao vậy ?”

“Chắc đứng dưới nắng lâu quá nên cậu ấy chóng mặt, chúng ta lên xe trước đi.”

Vương Thiếu Phong đi tới cũng lo lắng nói.

“Không sao ? nghĩ một chút là được.” – Lăng Tĩnh Hy nhẹ giọng.

“Như vậy đi ... hiện tại cũng đã trưa, chúng ta đi ăn chút gì trước, sẵn tiện để Tĩnh Hy nghỉ ngơi luôn.”

Vương Thiếu Phong đưa ý kiến, ánh mắt vẫn nhìn Lăng Tĩnh Hy mang vẻ dịu dàng.

Vương Vũ Hân nhún mày bởi Vương Thiếu Phong cứ nhìn Lăng Tĩnh Hy mãi nhưng thấy sắc mặt nhợt nhạt của cô nên hân đồng ý.

Nếu nói nhà hàng Mộng Nguyệt là nơi lãng mạn nhất thì ORCHIDS được xem là nơi có khung cảnh thơ mộng, thích hợp cho việc ngắm cảnh cùng nghĩ mát.

Nếu là ngày thường, Lăng Tịnh Hy sẽ thích thú nhìn tới ngó lui từ phía nhưng giờ cô chỉ cúi đầu nhìn mũi chân của mình, lòng vẫn nặng trĩu, tâm tư đã bay về phương trời nao.

Ngồi bên cạnh, Vương Vũ Hàn vẫn nhủ chặt mày, từ lúc lên xe cho đến nhà hàng, Lăng Tịnh Hy không nói một lời, mắt cứ nhìn Vương Thiếu Phong đầy tình ý.

Nhưng Vương Vũ Hàn nào biết, hiện tại Lăng Tịnh Hy đang suy nghĩ về việc có tiếp tục kế hoạch trả thù hay không ? ngay cả sự hiện diện của Vương Thiếu Phong cũng bị cô đá bay đi mất.

Trước mặt, Vương Thiếu Phong bình thần lắc nhẹ ly rượu đỏ và kế bên là một cô người mẫu với thân hình nóng bỏng đang quấn chặt lấy hắn nhưng lâu lâu vẫn liếc nhẹ Vương Vũ Hàn.

Laura không biết vì sao Vương Thiếu Phong lại gọi mình đến nhưng khi thấy người đàn ông trước mặt thì ý nghĩ muốn biết đó bị đá bay đi mất, bởi người đàn ông trước mặt là Vương Vũ Hàn, Tổng giám đốc tập đoàn HP, không những thế gia tài của hắn thì ăn đến mấy kiếp cũng không hết, mà quan trọng hơn là thể lực của hắn vẫn hơn Vương Thiếu Phong nhiều.

Laura cứ thế nhìn Vương Vũ Hàn, nhiều khi vô tình chạm ánh mắt của hắn, cô khẽ đỏ mặt tránh đi.

“ Gần đây em rất rảnh phải không ? ”

Wương Vũ Hàn lên tiếng, ánh mắt sắc bén nhìn Vương Thiếu Phong.

“ Bên Mỹ mọi chuyện rất suôn sẻ, chỉ muốn về đây xem mấy hạng mục mới thu mua được đang tiến hành ra sao thôi. ”

Wương Thiếu Phong nở nụ cười yêu mị nhìn Vương Vũ Hàn.

Lăng Tịnh Hy lúc này mới có phản ứng, nghe được hai người nói chuyện tuy đơn giản nhưng là người trong công ty, cô dĩ nhiên biết là chuyện gì ... thì ra người tranh giành các hạng mục với tập đoàn HP là Vương Thiếu Phong ... nhưng hai người là anh em vì sao lại đối đầu với nha ? ... không lẽ là vì cô.

Sắc mặt Lăng Tịnh Hy bỗng chốc tái mét, tình hình hiện tại cô biết có thể xảy ra nhưng giờ cô lại không muốn như vậy ... trong lòng phức tạp, bối rối, tìm đập rất nhanh.

“ Cách. ” – Dao nữa trên tay rớt xuống làm kinh động ba người còn lại, cô nhìn mọi người, giọng yếu ớt.

“ Xin lỗi, tôi muốn vào nhà vệ sinh một chút. ”

Nói xong, cô đứng dậy đi nhanh đến nhà vệ sinh.

Laura nhủ mày, sau đó làm ra vẻ dịu dàng, cô cười nhã nhặn.

“ Em xin phép đi một chút. ” – Cũng nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh.

Hai cô gái đi mất, hai người đàn ông đối mặt với nhau ... một bên đầy sát khí, một bên đầy yêu mị nhìn đối phương.

“ Thiếu Phong, đừng nên nhắm vào đồ của người khác. ” – Vương Vũ Hàn lên tiếng nhắc nhở.

“ Ý anh là các hạng mục ? ... hay là ... Lăng Tịnh Hy ? ” – Vương Thiếu Phong tỏ vẻ vô tội hỏi.

“ Cả hai. ”

“ Chắc, chắc ... từ khi nào anh bị cô ta quyến rũ rồi ? ” – Vương Thiếu Phong dựa vào ghế, chậm rãi nói tiếp.

“ Nhưng phải công nhận, Tịnh Hy quả thật có mị hoặc rất lớn, khiến hai anh em ta không thể không chê được mình. ”

Hắn dùng một lát, thấy được gân xanh trên trán anh trai, đã biết hắn đang gặp họa nhưng vẫn hờ hững nói tiếp.

“ Mị hoặc cô ta lớn đến mức, nhiều lần khiến em không chế không được bản thân, muốn cô ta rất nhiều lần ... ”

“ Vậy em thật không có bản lĩnh, lần đầu của Tịnh Hy là của anh. ”

Nụ cười của hắn ngày càng đậm mà giọng nói cũng trở nên sắc bén.

Wương Thiếu Phong vẫn hờ hững, không cho đó là điều hay ho.

“Cũng đáng tiếc nhưng ít ra ... thân thể cô ta, em cũng đã ngắm qua không ít lần.”

“Rằm” – Tay hắn đập mạnh xuống bàn, mắt lạnh lùng nhìn Vương Thiếu Phong.

“Anh nói cho em biết, Tịnh Hy là người đàn bà của anh, cũng coi như trưởng bối của em, nếu em không an phận thì anh sẽ tống cổ em qua Châu Phi ngay lập tức.”

“OMG ... vì một cô gái mà anh đối xử với em trai như thế sao ?”

Vương Thiếu Phong làm ra vẻ suy tư, sau đó mắt sáng lên như mới phát hiện điều gì đó rất thú vị.

“Hình như lúc trước em cũng đã nói câu này nhưng rốt cuộc Tịnh hy cũng bị anh giành mất đó thôi ... có khi nào lần này tới lượt anh nói thì Tịnh Hy sẽ thuộc về em hay không ?”

Vương Vũ Hàn cười lạnh. – “Những thứ đã là của anh ... trừ khi anh vứt đi thì không ai được chạm vào, em quên rồi sao ?”

“Nếu là lúc trước, em chắc chắn không giành lại anh nhưng ... thật khiến anh thất vọng vì hiện tại em không hề thua kém anh chút nào ?”

“Muốn đấu với anh ?” – Vương Vũ Hàn nhướn mày hỏi.

“Đó là điều khiến em phấn đấu bao lâu nay.” – Vương Thiếu Phong đáp trả nhẹ nhàng.

“Xẹt.” – Một tia sáng trắng xẹt qua.

Bốn mắt nhìn nhau như muốn nuốt chửng đối phương, xung quanh các nhân viên cũng vì khí thế của hai người mà rét lạnh cả sống lưng.

Trong Nhà Vệ Sinh.

Lăng Tịnh Hy vốc rất nhiều nước lên mặt, mong cho mình tỉnh lại cũng mong mọi chuyện trước mắt chỉ là hư vô không phải sự thật.

Giờ bước tiếp theo phải làm sao ? tiếp tục kế hoạch dở dang hay ngừng lại ? cô phải làm sao đây ? ... phải làm sao ? ...

“Loại người như cô mà cũng câu dẫn được đàn ông hay sao ?” – Laura từ sau đi tới, ánh mắt ghen tỵ không hề che giấu.

Từ lúc gặp được cô gái này, cô đã không có chút cảm tình nào, hơn nữa hai người đàn ông đầy sức quyến rũ hấp dẫn người khác đang ở ngoài kia ... một bên luôn ôm cô ta vào lòng, trân trọng như bảo bối ... một bên thì nhìn cô ta với ánh mắt đầy tình ý ... cứ như cô ta là tiên nữ giáng trần không bằng.

“Là kẻ thông minh, đừng để lời nói làm phá hỏng hình tượng.”

Lăng Tịnh Hy hờ hững nói, cũng bắt đầu rửa tay.

Đối với Lăng Tịnh Hy là cô có lòng tốt nhắc nhở nhưng đối với Laura là đang nhục mạ cô, hiển nhiên mặt đỏ cả lên vì tức giận.

“Đừng ra vẻ thanh cao, cũng là tình nhân như ai kia nhưng tôi nghĩ cô không trụ được lâu đâu.”

Laura quan sát Lăng Tịnh Hy từ đầu đến chân, bỗng nghĩ ra một ý.

“Nếu không thể bảo trụ được lâu, không bằng ... chúng ta đổi kim chủ ... Thiếu Phong cũng không phải người thiếu tiền, hai người họ lại là anh em, trước sau gì cũng bị đổi, bây giờ cô ra ngoài ấy ngồi ở gần Thiếu Phong còn tôi sẽ qua bên Vũ Hàn.”

Lăng Tịnh Hy quay lại nhìn Laura, thờ hất ra, lắc đầu bỏ đi, cũng quăng lại cho cô ta một câu.

“Tôi sẽ lấy lại những gì vừa mới nói.”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy thất vọng, Vương Thiếu Phong không có mắt nhìn người từ khi nào, nhắm ngay cô nàng ngu ngốc chưa từng thấy.

Vừa mới ra khỏi cửa đã chạm mặt Vương thiếu Phong, hắn nhìn cô với ánh mắt triu mến, giọng điệu cũng trở nên ôn nhu.

“Mình thấy cậu đi đã lâu, lo cậu xảy ra chuyện nên vào tìm, cậu không sao chứ ?”

Lăng Tịnh Hy ngây người một chút, chưa kịp trả lời đã bị Laura từ sau đẩy với làm cô té ngã vào người Vương Thiếu Phong.

Laura vì muốn đuổi theo Lăng Tịnh Hy hỏi tội thì ai ngờ đâm vào người trước mặt, thấy Lăng Tịnh Hy được Vương Thiếu Phong ôm như thế, trong lòng bỗng nhiên tức giận, mới này còn ra vẻ thanh cao giờ lại tráo trở như thế ? ... cô tức giận hết lớn.

“Con tiện nhân, mày không biết liêm sỉ phải không ? dám câu dẫn đàn ông ...”

“Bốp.” – Mặt Laura quay sang một bên, môi ứa máu, mắt rung rung quay lại nhìn Vương Thiếu Phong.

“Thiếu Phong, anh ...”

“Xin lỗi ngay lập tức.” – Giọng tuy bình thản nhưng lại mang theo sát khí dày đặc.

Laura chỉ tay về hướng Lăng Tịnh Hy. – “Cô ta ...”

“Tôi không muốn ra tay với đàn bà.”

“Được rồi.” – Lăng Tịnh Hy chen ngang.

Cô chán ngấy việc phải đối đầu với mấy cô tình nhân của hai anh em họ, một Vương Vũ Hàn cũng đủ một hướng chỉ là tình nhân của Vương Thiếu Phong.

“Bỏ qua cho cô ấy đi.” – Cô nhìn hẩn, giọng có chút cầu xin.

Vương Thiếu Phong nhìn Lăng Tịnh Hy rất lâu, môi hẩn cong lên.

“Được, cậu nói sao mình cũng nghe theo.”

Nhìn sang Laura, vẻ mặt không cảm xúc, giọng nói ôn nhu cũng biến mất.

“Cút khỏi mắt tôi.”

“Thiếu Phong, anh sao lại như thế ?”

Laura tỏ ra ủy khuất, kéo lấy tay áo hẩn nhưng bị hẩn hất mạnh, cả người va vào vách tường.

“Nếu vẫn muốn xuất hiện trên trang bìa vào ngày mai, thì lập tức ... cút ngay.”

Vương Thiếu Phong lên tiếng, giọng không chút nhẫn nại vang lên.

Lăng Tịnh Hy cảm thấy người trước mắt thật xa lạ, Vương Thiếu Phong ngày trước nào có vô tình như thế ? ... vì cuộc sống hiện tại hay là ...

‘Thật nực cười, từ khi nào mình lại quá đề cao bản thân như thế ?’

Tự nói với bản thân, mắt nhìn về Laura đã thấy cô khóc nức nở, cô thở dài ... cô ta thích hợp làm diễn viên hơn người mẫu nhiều.

Laura ôm mặt khóc nức nở, đứng dậy bỏ chạy nhưng thật chất cô không muốn mất cơ hội lên trang bìa vào ngày mai, khó khăn lắm mới được Vương Thiếu Phong nói một câu với Michael, người được xem là nhiếp ảnh gia nổi tiếng ở Mỹ, cô không muốn vì Lăng Tịnh Hy làm mất cơ hội vàng.

Coi như ra đường không xem ngày, sau này thấy cô ta tránh đi là được.

Laura bỏ đi rồi, Lăng Tịnh Hy mới chợt nhớ mình vẫn đang bị Vương Thiếu Phong ôm trong lòng, vội đẩy hẩn ra nhưng lại bị siết chặt hơn, cô sùng sột nhìn hẩn, chỉ thấy hẩn nở nụ cười yêu mị với cô, lòng cô không khỏi bối rối, tim cũng đập nhanh hơn.

Dù đã chia tay hai năm nhưng tình cảm ngày đó vẫn còn rất thật, dù đã cố gắng quên đi nhưng dư âm vẫn còn sót lại chút ít ở trong tim.

“Cậu ... buông mình ra.” – Khó khăn nói được một câu nhưng Vương Thiếu Phong không quan tâm, hẩn lại ôm chặt lấy cô, cầm đặt sau gáy cô, giọng nhẹ nhàng.

“Tịnh Hy ... chúng ta làm lại từ đầu đi ... có được không ?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tuyên chiến theo đuổi

“Tĩnh Hy ... chúng ta làm lại từ đầu đi ... có được không ?”

Lăng Tĩnh Hy như bị điểm huyết, cả người cứng đờ trong lòng Vương Thiếu Phong.

Là cô nghe lầm phải không ? ... hần nói muốn làm lại từ đầu ? ... hần muốn quay lại với cô ... nhưng vì sao ? ... không lẽ hần không hận cô sao ?

“Bỏ tay ra.”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, cắt ngang bầu không khí ngưng ngừng.

Lăng Tĩnh Hy còn chưa kịp quay lại nhìn, một bàn tay to lớn hung hăng kéo mạnh tay cô về phía trước, cả người ngã vào vòm ngực rắn chắc mang theo mùi xạ hương quen thuộc.

“Tĩnh Hy bị ngã, em chỉ đỡ cô ấy thôi.”

Vương Thiếu Phong cười nhẹ, cũng hồ hững với vẻ mặt như ác ma đang nhìn hần như muốn ăn sống tại chỗ.

Không cần nhìn, Lăng Tĩnh Hy chỉ nghe giọng nói của Vương Vũ Hân cũng biết hần đang tức giận nhưng Vương Thiếu Phong chỉ có ý tốt muốn giúp cô thì có gì sai ?

“Tôi bị ngã, Thiếu Phong chỉ giúp tôi thôi.”

Lăng Tĩnh Hy vừa nói xong, đã bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của hần mà khí thế quanh người cũng khiến cô khó thở ... cô nói sai gì sao ?

Vương Vũ Hân nhìn Vương Thiếu Phong lại nhìn xuống Lăng Tĩnh Hy, tâm tình không vui cũng không muốn bộc phát trước bao nhiêu người, hần trầm giọng.

“Mới về nước chắc cũng đã mệt, em về biệt thự của em nghỉ ngơi trước đi, vài ngày sau có họp cổ đông, em là người điều hành công ty bên kia cũng phải họp.”

“Em đã giao toàn bộ quyền điều hành cho Mark, hiện tại em đã có công ty riêng, chắc anh cũng biết ?”

Vương Thiếu Phong lên tiếng, khoe môi lộ rõ sự vui vẻ vì thành công của mình.

“Nếu muốn trao quyền điều hành cho kẻ khác cũng phải về nước mở cuộc họp cổ đông để giải quyết chuyển toàn bộ quyền điều hành cho người khác.”

Nói Xong, hần ôm eo Lăng Tĩnh Hy xoay người rồi đi nhưng Vương Thiếu Phong lại chặn đường, ánh mắt đầy quyết tâm.

“Tĩnh Hy, em chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Vương Vũ Hân nhíu mày, vẻ mặt càng tối hơn.

“Tĩnh Hy và em cùng tuổi, đừng nên xưng hô như thế ?”

“Em muốn theo đuổi Tĩnh Hy, xưng hô như thế có gì lạ ?”

“Vương Thiếu Phong.” – Vương Vũ Hân gằn giọng, mặt xanh mét nhìn hần.

“Tình yêu của em đối với Tĩnh Hy dù là hai năm trước hay hai năm sau cũng chỉ có một ... em yêu Tĩnh Hy, vì thế ... anh tha cho cô ấy đi, hay để cô ấy trở lại bên cạnh em.”

Lăng Tĩnh Hy có chút đau lòng, những lời Vương Thiếu Phong nói ra khiến cô cảm động, cô đối xử với hần như thế nhưng hần vẫn yêu cô ... vì sao chứ ? cô có phúc phần gì được tình yêu của hần đây ?

“Em không nhớ cô ta đối xử với em ra sao ư ? ... như thế mà em vẫn có thể yêu được sao ?”

Vương Vũ Hân nhắc lại nỗi đau quá khứ, thân hình Lăng Tĩnh Hy bỗng rung lên.

“Anh trai, em không phải con nít ba tuổi, mọi chuyện đều là do anh gây ra không phải sao ? ... dù anh có làm gì ? dù Tĩnh Hy đã là người của anh ? em cũng không quan tâm, điều em quan tâm là cảm nhận của Tĩnh Hy.”

Vương Thiếu Phong nhìn Lăng Tĩnh Hy với ánh mắt dịu dàng.

“Tĩnh Hy ... nếu em còn yêu anh thì anh sẽ quên hết quá khứ, vì thế ... chúng ta bắt đầu lại từ đầu, quên hết mọi chuyện, có được không ?”

“Tôi ...” – Chưa kịp nói đã bị Vương Vũ Hân siết chặt eo, cô có cảm giác đau nên nhíu mày ngược nhìn hần.

Về mặt Vương Vũ Hân không vui thấy rõ hơn, nhìn Vương Thiếu Phong lên tiếng.

“Anh sẽ xem những gì em vừa nói chỉ là nói đùa ... về biệt thự nghỉ ngơi đi.”

“Em yêu Tịnh Hy, đó không phải nói đùa.” – Vương Thiếu Phong lại ỏi một câu, ánh mắt đảo hoa không sợ hãi nhìn Vương Vũ Hàn.

Ngực hần phập phồng chứng tỏ con tức giận đã đến cực điểm nhưng hần lại im lặng, liếc mắt lạnh lùng nhìn Vương Thiếu Phong sau đó ôm Lãng Tịnh Hy rời đi.

Vương Thiếu Phong nhìn bóng dáng hai người đi khuất, nụ cười yêu mị trên môi càng đậm.

“Lần này, em nhất quyết không chịu thua dễ thế đâu.”

Chiếc xe Lamborghini Aventador từ ngoại ô chạy thẳng vào thành phố phồn hoa đô thị.

Từ lúc lên xe, cả hai đều rơi vào trầm lặng nhưng hần khi bên cạnh Lãng Tịnh Hy không hề giảm, giống như cô đang ở bậc cực vậy.

Nhưng giờ đây, trong tâm trí cô vẫn còn vang vọng những lời khi nãy của Vương Thiếu Phong, trong lòng không cảm thấy vui mà thấy đau lòng.

Hiện giờ tình hình rất rối rắm, cô nào có tâm trạng tiếp tục yêu đương, chỉ mong mọi chuyện bình yên gió lặng nhưng ...

“Rất vui phải không?”

Về mặt Vương Vũ Hàn lạnh lẽo, giọng nói đã xuống âm độ.

Lãng Tịnh Hy vẫn im lặng vì đang suy nghĩ nên không biết hần nói gì, cũng vì thế đã khiến con tức của Vương Vũ Hàn càng lớn thêm.

Hần đạp mạnh phanh, xe đột ngột dừng lại, Lãng Tịnh Hy đổ về phía trước nhưng cũng may có cài dây an toàn nên không bị bay ra khỏi cửa kính.

Chưa kịp định thần, cảm bị hần xoay mạnh, cô nhú mào nhìn hần.

“Anh nổi điên cái gì vậy hả?”

“Ngồi trong xe của anh mà em vẫn có tâm tình nghĩ đến thằng đàn ông khác ... Lãng Tịnh Hy, mới xa nhau một chút, em đã nhớ Vương Thiếu Phong rồi sao?”

Cô quay mặt chỗ khác. – “Tôi không có.”

Mặt hần tái mét, nhấn một nút ngay ghế ngồi, ghế phụ hạ xuống, hần cũng dè lên người Lãng Tịnh Hy, cô sợ hãi đặt tay lên ngực hần, mắt đẹp tức giận.

“Anh muốn gì?”

“Muốn gì? đương nhiên là anh muốn em ... Tịnh Hy, em nên nhớ cho kỹ, hiện tại em là người đàn bà của anh, dù em có còn tình cảm với Thiếu Phong đi nữa thì mãi mãi vẫn chỉ thuộc về anh ... em nghe rõ chưa hả?”

Nói xong, môi nhanh chóng hạ xuống, găm lấy đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, ra sức mút mạnh.

Lãng Tịnh Hy muốn giãy dụa nhưng giờ đây nào có sức lực, cả thân thể, đầu óc đều rơi vào trạng thái mệt mỏi, cô rất mệt, rất khó chịu, không muốn phản kháng nữa ... Hai tay buông lỏng, mắt nhắm chặt mặc Vương Vũ Hàn ra sức giày vò.

Vương Vũ Hàn đang hôn say sưa, cảm nhận được người con gái phía dưới không có chống cự, hần mở mắt đã thấy Lãng Tịnh Hy nhắm mắt, tay buông lỏng, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy ra.

Tìm hần chợt đau nhói, đưa tay lau đi giọt nước mắt đó, hần lại nhấn nút, chỗ ghế phụ nâng lên, không nói một lời nhấn ga cho xe rời đi.

Lãng Tịnh Hy ngạc nhiên nhìn Vương Vũ Hàn, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn hần, cô không ngờ hần có thể dừng lại nhưng về mặt lạnh lùng khi nãy giờ chỉ còn có chút thương tâm, ngay cả ánh mắt cũng hiện lên chút đau xót.

Là cô nhìn nhầm sao? hần sao lại có vẻ mặt như thế?

“Em đã chấp nhận cùng anh làm lại từ đầu, vì thế ... đừng suy tâm vọng tưởng đến Vương Thiếu Phong ... nó là em trai anh ... có thể ... sau này sẽ là em chồng của em.”

Sau một phút, Vương Vũ Hàn rút cuộc cũng lên tiếng, giọng nói giống như là mệnh lệnh nhưng trong đó mang theo chút ôn nhu.

Chưa kịp lên tiếng, người lại bị hần ôm chặt, Lãng Tịnh Hy có thể cảm nhận cái ôm này rất chặt, chặt đến mức cả người cô có thể cảm nhận hần đang run rẩy.

Nhưng đầu óc cô vẫn đang cố tiếp thu mấy lời hấn vừa nói ... cái gì em chồng ? ... ý hấn là gì ?

Trong xe, hai người cứ thế ôm nhau, không ai nói thêm một lời nào, chỉ lẳng lặng nghe tiếng tim đập của đối phương.

Tập Đoàn HP.

Sáng hôm sau, Lăng Tịnh Hy đi làm bình thường nhưng Vương Vũ Hân đã đi trước cô.

Sau đêm hôm qua, khi trở về biệt thự, Vương Vũ Hân không về phòng ngủ mà ở lại thư phòng làm việc, cả đêm cũng không trở về phòng, cô biết rõ điều đó bởi sáng hôm sau, bên gối kia vẫn lạnh lẽo không có mùi xạ hương quen thuộc.

Thật ra cô cũng không muốn đối mặt với hấn, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, cô vẫn cần thời gian xem xét lại toàn bộ mọi chuyện, vẫn muốn biết tương lai cô sẽ phải làm gì ?

Vừa ra khỏi thang máy, đã thấy nhóm nhân viên tụ lại bàn làm việc của mình, Lăng Tịnh Hy nhú mày đi thẳng tới.

Mọi người thấy Lăng Tịnh Hy đi tới, ai cũng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô, ngay cả Gia Tiểu Mẫn cũng cười hí hửng đi tới kéo tay cô, ghé tai nói nhỏ.

“Thích nha ... Chủ tịch lẳng mạn thật đó, mình ghen tỵ với cậu quá đi.”

Lăng Tịnh Hy khó hiểu nhìn Gia Tiểu Mẫn, mắt hướng về bàn làm việc, cô tròn mắt nhìn.

Trên bàn, một bó hoa lớn có thể nói cả người ôm cũng không xuể, kế bên là một chú gấu trắng màu xanh nhạt, trên tai có cái nơ xanh đậm rất đáng yêu.

Lăng Tịnh Hy đi tới nhìn bó hoa, lại nhìn con gấu, mím chặt môi, nhìn Gia Tiểu Mẫn, nhẹ giọng.

“Người giao hoa có nói ai gửi không ?”

“Không, ngay cả thiệp cũng không có ... không phải Chủ tịch tặng sao ?”

“Tịnh Hy, em thích không ?”

Gia Tiểu Mẫn vừa nói xong, một giọng nói trầm ổn khác vang lên, tất cả mọi người đều quay lại nhìn.

“Vương Thiếu Phong.” – Gia Tiểu Mẫn hét lớn, vội đi tới chỗ Vương Thiếu Phong, nhìn hấn từ đầu tới chân.

“Tên xấu xa này, về khi nào không nói mình biết, bạn bè kiểu gì mà ...”

“Hai năm không gặp, tính vẫn không đổi được ... Tiểu Mẫn, cậu không muốn lấy chồng nữa sao ?”

“Còn cậu thì sao ? ngày nào cũng gặpandal với mấy cô đại minh tinh.”

Gia Tiểu Mẫn bắt đầu soi mói.

“Điều đó chứng tỏ mình có sức quyến rũ rất lớn nhưng đó chỉ là lời bịa đặt của mấy tên nhà báo rác rưởi bởi trong lòng mình chỉ có một mình Lăng Tịnh Hy mà thôi.”

Vương Thiếu Phong cười cười nói với Gia Tiểu Mẫn, cũng không đợi cô nâng lên tiếng đã đi tới chỗ Lăng Tịnh Hy, giọng dịu dàng.

“Anh nhớ em rất thích gấu bông, nó hơi lớn thì phải ?”

Hấn nhìn gấu xanh thì nhú mày, không phải đã dặn Hà Ngũ Bàng mua nhỏ rồi sao ? ... tên này thật biết khoa trương.

“Cậu cứ thích khoa trương như thế ? ... sao này đừng làm thế nữa.”

Lăng Tịnh Hy nhàn nhạt nói, lại nhìn bó hoa và gấu lớn, vẫn không biết để chúng ở chỗ nào nữa đây.

“Anh muốn quay lại thời gian lúc anh theo đuổi em, anh muốn một lần nữa được nhìn thấy nụ cười đó, nó rất đẹp ... Tịnh Hy, làm bạn gái anh ... có được không ?”

“Waaaaaaaaa ....”

Các nhân viên xung quanh cùng ồ cả lên, mọi ánh mắt dồn về hai người, ai cũng cười hí hì, mắt đầy ngưỡng mộ nhìn hai người, còn có người phấn khích hơn lên tiếng. – “Đồng ý đi.”

Tuy không phải lần đầu được hấn tỏ tình nhưng Lăng Tịnh Hy vẫn cảm thấy ngỡ ngàng, mặt cũng đỏ lên, cô lấy tay quệt quệt mũi, đầu cũng cúi xuống.

“Mọi người đều thấy hai em rất đẹp đôi ... Tịnh Hy à, thôi thì em đồng ý đi để mọi người khỏi mất hứng.”

Trưởng Phòng Jack từ đâu xuất hiện, ông bắt đầu vỗ tay bắt nhịp mọi người ho to . – “Đồng ý đi.”

Từ phía bỗng nhiên áp tới khiến Lăng Tịnh Hy muốn thở không nổi, tình hình này ngoài dự đoán của cô, thật không nghĩ tới mọi người lại hưng phấn quan tâm đến chuyện của cô như vậy ? giờ phải làm sao đây ?

Vương Thiếu Phong lại ôm bó hoa đưa về phía Lăng Tịnh Hy, giọng ôn nhu một lần nữa vang lên.

“Tịnh Hy, làm bạn gái anh, có được không ?”

Đang trong lúc sức cùng lực kiệt, Lăng Tịnh Hy bối rối không biết trả lời ra sao ? ... một giọng nói lạnh lẽo vang lên đóng băng toàn bộ nhân viên ở đó.

“Các người rất rảnh phải không ?”

Mọi người không cần nhìn cũng có thể cảm nhận hàn khí rất mạnh, hơn nữa sát khí còn dày hơn, họ bất động ngoại trừ Vương Thiếu Phong, hấn quay lại nhìn Vương Vũ Hàn, giọng đầy yêu mị vang lên.

“Anh trai, anh cũng đến ủng hộ em phải không ?”

“Đây là công ty không phải nơi mọi người tụ tập làm trò cười ... các người cũng đã quên trong công ty cấm chuyện yêu đương hay sao ?”

Câu nói này, Vương Vũ Hàn nhìn Vương Thiếu Phong mà lên tiếng, sau đó lại đối mặt với mấy nhân viên mặt không còn hột máu, lạnh giọng.

“Nếu các người có nhiều thời gian như vậy ... được thôi, bắt đầu từ hôm nay tăng ca, bất cứ ai cũng không được có lý do từ chối, nếu cảm thấy không phục thì có thể viết một bản nêu rõ lý do không muốn tăng ca nộp lên cho tôi.”

Bọn họ chỉ có thể kêu trời, tất cả cúi đầu lê thân đi về bàn làm việc của mình, không ai dám hó hé một lời nào nữa.

“Đem quãng mấy thứ linh tinh này khỏi mắt tôi.”

Vương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy ra lệnh, lại nhìn Vương Thiếu Phong.

“Lên phòng gặp anh.”

Nói xong hấn xoay người bước vào thang máy, Vương Thiếu Phong nhún vai, xoay sang nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Đến giờ ăn trưa, anh sẽ đến tìm em.”

Không đợi Lăng Tịnh Hy mở miệng từ chối, hấn đã nhanh chân vào thang máy.

Gia Tiểu Mẫn phía sau lắc đầu vỗ vai Lăng Tịnh Hy.

“Mình nghĩ lần này cậu gặp đại nạn rồi, có cần mình mua bảo hiểm giúp không ?”

“Cái thai cũng gần hai tháng rồi, cậu lo làm sao phải đối mặt với Dương Nghị đi.”

Lăng Tịnh Hy lạnh nhạt nói, cũng ôm gấu bông để xuống gầm bàn, còn bó hoa, cô đem vào phòng, nghĩ nên kiếm cái bình to cắm vào.

Gia Tiểu Mẫn xoa xoa cái bụng xẹp lép của mình, thở dài.

‘Con à, mẹ có nên nói cho ba ba con biết hay không ?’

Trong phòng nghỉ, Lăng Tịnh Hy lại chạm mặt Trang Mật Ly, cô không biết tại sao mỗi lần mình không vui là đụng phải cô ta mãi ... là trùng hợp sao ?

“Một người là Tổng giám đốc tập đoàn bên Mỹ, một người là Chủ tịch tập đoàn HP ... Tôi nghĩ nên học hỏi cô nhiều hơn mới được.”

Trang Mật Ly nhìn Lăng Tịnh Hy, ánh mắt như tia lade rơi thẳng vào mắt cô như muốn xuyên thủng nó vậy.

“Vì sao cứ muốn đối đầu với tôi ? chúng ta không thể là bạn được sao ?”

Đây là lời nói thật lòng của Lăng Tịnh Hy, sau khi biết mọi chuyện, cô chỉ muốn tất cả mọi chuyện xảy ra trước đây chỉ là con ác mộng, không muốn gây

thù chuốt oán với bất cứ một ai, ngay cả Trang Mật Ly cũng thế ? cô cũng không muốn dồn cô ta đến đường cùng.

Trang Mật Ly nở nụ quyến rũ, cô cảm thấy Lăng Tịnh Hy đang kể chuyện cười, đôi mắt xinh đẹp nhìn Lăng Tịnh Hy, giọng nói đầy chua chát.

“Tôi và cô, chỉ có một người có thể tồn tại bên cạnh Vương Vũ Hàn, mà người đó chắc chắn là tôi ... Lăng Tịnh Hy, từ lúc đầu tôi đã cảnh báo cô tránh xa anh ta ra nhưng cô có đôi hoài tới lời tôi nói sao ? ... bây giờ lại tỏ ra yếu đuối như thế ? là cô thật lòng hay lại muốn dùng đến thủ đoạn gì nữa đây ?”

“Nghe cô nói thế, chắc cô sẽ không dừng lại ... nếu đã vậy, cũng đừng trách tôi vô tình ... cô hãy chờ xem, sắp có màn kịch hay diễn ra rồi đó.”

Lăng Tịnh Hy nói xong, ôm lấy bình hoa bỏ đi.

Mọi kế hoạch đã bày xong, cô có thể dừng lại nhưng Trang Mật Ly không muốn ... cô đánh thẳng tay vậy ...

Trang Mật Ly nhìn Lăng Tịnh Hy rời khỏi, môi cười lạnh.

“Màn kịch sắp diễn ra ... nhân vật chính không phải tôi ... mà là cô đó ... Lăng Tịnh Hy.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nội gián

Trong phòng Chủ tịch, Vương Vũ Hàn sắc mặt khó coi nhìn Vương Thiếu Phong ngồi ở ghế sofa.

Hắn thật sự phát điên vì cách cư xử của Vương Thiếu Phong ngày hôm nay ... cái gì theo đuổi ? ... cái gì làm bạn gái ? ... còn tặng hoa, tặng gấu ... Lăng Tịnh Hy là con nít sao ?

“Em có thôi ngay cái trò trẻ con đó hay không ? ... công ty là nơi làm việc chứ không phải chỗ em chơi đùa.”

“Em đang làm việc rất nghiêm chỉnh ... anh trai, nhìn vẻ mặt anh lúc này giống như đang ghen vậy ... hay em nhìn lầm ?”

Vương Thiếu Phong cọt nhả nói, mày như lên hứng thú nhìn Vương Vũ Hàn mặt đã đen thui.

“Thiếu Phong, em đừng khiêu khích anh.”

“Anh yêu Tịnh Hy ?”

Bị hỏi đột ngột, Vương Vũ Hàn sững sốt nhưng im lặng, hắn cảm một tập hồ sơ thả cho Vương Thiếu Phong.

“Nếu em đã muốn nhường vị trí Tổng giám đốc lại cho Mark thì ký tên vào, còn nữa ... mấy hạng mục đó em chỉ may mắn có được, đừng tự cho là thông minh.”

Vương Thiếu Phong thấy Vương Vũ Hàn không trả lời câu hỏi của mình, cũng không truy hỏi, tay cầm tập hồ sơ, không do dự ký tên vào, sau đó ngược nhìn Vương Vũ Hàn cười tà mị.

“Anh nói đúng, em thật may mắn nhưng mà ... nếu không nhờ người bên anh âm thầm báo tin, thì em đâu biết giá đầu thầu là bao nhiêu ?”

“Cũng không đến nỗi ngốc ... sao ? ... đã tìm ra được kẻ báo tin chưa ?”

Vương Vũ Hàn nhàn nhạt nói, cũng không cho đó là chuyện lớn bởi hắn đã biết từ lâu, trong thời gian gần các hạng mục bị giành mất quả thật chỉ có một lý do ... trong tập đoàn có gián điệp.

Hắn cũng vỗ tay khen kẻ đó thật hay, không sợ chết lại dám làm ra chuyện đó, nếu hắn tìm được, kẻ kia chết chắc.

“Hà Ngũ Bàng đã điều tra, kẻ đó gửi hạng mục qua email, em đã tìm ra ID nhưng là giả, hiện tại cũng có chút manh mối, chắc khoảng vài ngày nữa sẽ tìm được.”

Vương Vũ Hàn hừ lạnh. – “Lát nữa Dương Nghị sẽ mang kết quả đến ... em nên xem lại cách thức làm việc của mình thì hơn.”

Vương Thiếu Phong cười nhẹ. – “Em chỉ muốn kiểm thêm vài hạng mục, ít nhất công ty mới thành lập vẫn cần rất nhiều mối làm ăn.”

“Vậy các hạng mục ở Pháp tặng hết cho em, bây giờ chuẩn bị máy bay, lập tức bay qua bên đó ký hợp đồng đi.” – Hắn nhấn nhá nói.

Thật chất cũng muốn tống khứ Vương Thiếu Phong đi càng nhanh càng tốt, hắn không muốn Lăng Tịnh Hy bị dao động, cô ta là của hắn, chỉ có thể ở bên cạnh hắn mà thôi.

“Vương tiên sinh, đây là bảng điều tra được kẻ bán tin.”

Dương Nghị đi vào, tay cầm một tập hồ sơ đưa cho Vương Vũ Hàn, hắn xem xong, mặt biến sắc.

“Cậu chắc chắn.”

“Vâng, tôi đã điều động một số thuộc hạ chuyên về vi tính mới có thể tìm ra được, đó là kết quả cuối cùng.” – Dương Nghị lạnh nhạt nói.

Vương Thiếu Phong thấy lạ, hắn cũng lấy tập tài liệu xem, mắt trừng lớn.

“Tịnh Hy không bao giờ làm chuyện này.”

Vương Vũ Hàn không trả lời Vương Thiếu Phong, hắn nhìn Dương Nghị ra lệnh.

“Gọi cô ta và Trang Mật Ly vào đây.”

Một lát sau, hai cô gái đi vào.

Lăng Tịnh Hy có phần bối rối vì phải đối mặt với hai người đàn ông trước mặt, riêng Trang Mật Ly thì rất nhã nhặn, còn nở nụ cười duyên rữ với Vương Vũ Hàn.

“Thư ký Trang, cô cũng biết gần đây các hạng mục đều bị người khác giành mất, trong khi đó cô là Tổng thư ký, các hạng mục đều qua tay cô xem xong mới đưa cho tôi ... ngoài tôi và cô ra, cô có cho ai xem mấy hạng mục đó không?”

Vương Vũ Hàn chăm chú nhìn Trang Mật Ly, muốn xem phản ứng cô ta ra sao? ... về Lăng Tịnh Hy, tuy đã tìm ra bằng chứng, chứng minh cô ta là nội gián nhưng hắn lại tin cô nàng sẽ không làm thế với hắn dù hắn biết niềm tin này quá mỏng manh.

“Vâng, sau khi tôi nhận các hạng mục, có vài hạng mục bị lỗi nhiều về phần văn bản nên đã đưa cho thư ký Lăng chỉnh sửa lại vì cô ấy chỉnh sửa văn bản rất tốt nên tôi bảo cô ấy làm, ngoài ra tôi không có đưa ai xem qua hết.”

Trang Mật Ly chậm rãi nói nhưng câu cuối lại nói rất rõ ràng giống như sợ người khác nghe không hiểu.

Lăng Tịnh Hy vẫn im lặng, nhìn Vương Vũ Hàn, cô biết khi Trang Mật Ly nói thế chẳng khác gì bảo cô là kẻ đã làm lộ giá đầu thầu mấy hạng mục kia nhưng cô muốn xem Vương Vũ Hàn sẽ giải quyết ra sao? hơn nữa còn có Vương Thiếu Phong ở đây, cô vẫn có một phiếu về mình.

Vương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy, thấy tập tài liệu lên bàn.

“Em xem đi.”

Lăng Tịnh Hy mở ra xem, vẻ mặt bình thản giống như đã biết hết mọi chuyện ... xem đến trang cuối cô để xuống bàn, mắt lạnh nhạt nhìn hắn.

“Đúng, là do tôi làm.”

“Tịnh Hy.” – Vương Thiếu Phong đứng dậy kéo tay cô, ánh mắt không tin Lăng Tịnh Hy sẽ làm như thế.

“Đừng vội kết luận như vậy, có gì em cứ nói ra đi.”

Vương Vũ Hàn lửa giận bùng bùng, một phần vì Lăng Tịnh Hy đã phủ nhận, một phần vì hai người này mỗi lần gặp nhau đều ân ân ái ái trước mặt hắn, thật chướng mắt.

“Buông ra.”

Không đợi Vương Thiếu Phong buông tay, hắn đã kéo Lăng Tịnh Hy trở lại, ôm vào lòng, mắt lạnh nhìn Vương Thiếu Phong.

Trang Mật Ly thấy tình cảnh trước mắt, lòng đổ kị càng lớn hơn, vì sao trong tình trạng này Vương Vũ Hàn vẫn một mực bảo vệ Lăng Tịnh Hy, Trang Mật Ly ánh mắt độc ác nhìn Lăng Tịnh Hy, lại nhìn sang Vương Vũ Hàn lên tiếng.

“Chủ tịch, Lăng Tịnh Hy đã nhận tội, cô ta là nội gián, vậy chủ tịch muốn xử lý cô ta như thế nào?”

“Em không muốn biện minh.” – Vương Vũ Hàn nhún mày nói, mắt nhìn Lăng Tịnh Hy như nói – Em nói tôi sẽ tin.

“Nhân chứng vật chứng đều có, tôi nói không ... anh sẽ tin sao?”

“Anh tin.”

Hai người đàn ông không hện mà cùng phun ra hai chữ, Lăng Tịnh Hy cùng Trang Mật Ly kinh ngạc nhìn hai người.

Lăng Tịnh Hy lấy lại tinh thần, cô đẩy nhẹ Vương Vũ Hàn ra, đi tới trước mặt Trang Mật Ly, môi khẽ lên nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng.

“Chúng ta dừng cuộc chiến tại đây đi.”

Trang Mật Ly thờ hất ra. – “Cô nói gì thế hả ?”

“Các hạng mục ngoài tôi và cô còn có Chủ tịch cùng các bộ phận quản lý, các bộ phận quản lý là người nhận hạng mục cuối cùng nên họ sẽ không có thời gian bảo tin cho các nhà đầu thầu khác, Chủ tịch thì không thể ... chỉ còn tôi và cô.”

“Vậy cô đã thừa nhận, những chứng cứ kia đều nghiêng về phía cô.”

Trang Mật Ly nhìn Lăng Tịnh Hy, đôi môi không giấu nổi ý cười, lần này Lăng Tịnh Hy chết chắc.

“Trang Mật Ly, cô đã quên tôi là nhân viên mới vào làm không bao lâu sao ? hơn nữa chuyên ngành của tôi là kế toán không phải thư ký, làm sao biết giá các hạng mục định ra sao ? còn các nhà đầu tư, làm sao tôi biết mà liên lạc với họ ?”

Lăng Tịnh Hy phân tích, cô cũng không muốn đi đến kết cục này nhưng Trang Mật Ly không chết thì người chết sẽ là cô.

“Các hạng mục đều bị Vương Tổng thu mua hết, đó mới là mục đích thật sự của cô không phải sao ? ... nếu lấy lý do ... không phải hai người tình cảm rất mặn nồng hay sao ?”

Trang Mật Ly cười nham hiểm cũng liếc nhìn phản ứng của Vương Vũ Hàn, quả nhiên mặt hần đã tối lại, nhìn rất đáng sợ, cô tiếp tục đã kích.

“Tôi biết cô luôn hận Chủ Tịch đã chia rẽ hai người, còn ép buộc cô ở lại bên cạnh, vì thế mới lên kế hoạch trả thù kiểu này, không phải sao ?”

Lăng Tịnh Hy hếch môi, nụ cười đầy chế giễu.

“Vậy là cô đã làm ... nếu muốn trả thù không nhất thiết phải làm nội gián, bởi kế hoạch đó quá ngu xuẩn ... thứ nhất, quá lộ liễu, tôi mới vào công ty nếu muốn biết các đối thủ cùng hạng mục phải cần thời gian khá dài, vì chuyên ngành không phù hợp ...”

Thấy vẻ mặt Trang Mật Ly nhẫn lại, cô cười nhẹ.

“Thứ hai, nếu muốn trả thù, tôi sẽ không làm tổn thương đến người mình yêu, nếu tôi làm nội gián cho Vương Tổng vậy không phải sẽ khiến Chủ Tịch cùng Vương Tổng bất hòa hay sao ? mà rốt cuộc kẻ tổn thương vẫn là Vương Tổng ... Trang Mật Ly, tôi nói như thế có đúng không ?”

“Cô không phải muốn hai anh em họ bất hòa đó sao ?” – Trang Mật Ly lúng túng nói bừa.

Lăng Tịnh Hy lắc đầu. – “Vậy cô cũng nên biết, thế lực giữa hai người có cân bằng không ?”

“Đủ rồi.” – Vương Vũ Hàn lên tiếng, người phát ra hàn khí nhìn Trang Mật Ly.

“Cô còn muốn chối đến khi nào nữa đây ?”

“Chủ tịch, tôi không có.” – Trang Mật Ly hoảng sợ đi tới kéo tay Vương Vũ Hàn.

“Hàn, em thật không có ... em ...”

“Cô nghĩ thuộc hạ của tôi toàn những người vô dụng sao ?”

Nói xong, hần thấy một tập tư liệu khác về phía Trang Mật Ly, tập tài liệu va vào người cô ta rớt xuống, những tấm hình chụp Trang Mật Ly cùng những đối thủ của Vương Vũ Hàn đều lộ cả ra, Trang Mật Ly kinh hoàng.

“Duong Nghi đã điều tra và đưa cho tôi hai tập tư liệu, một là của cô, một là của Tịnh Hy nhưng của Tịnh Hy chỉ có những số liệu liên quan đến hạng mục đấu thầu nhưng không có ảnh cô ta gặp đối tác, còn cô ... vì sao cô lại lên lút đi gặp mấy đối tác đó hả ?”

Lúc đầu, Duong Nghi đưa cho hần xem những tấm ảnh này, hần nghĩ cô ta chỉ muốn gấp gờ các đối tác bàn việc hợp tác làm ăn nhưng khi xem xét lại, toàn bộ các hạng mục, một số bị Vương Thiệu Phong thu mua, số còn lại đều bị mấy người Trang Mật Ly gặp mặt đầu tư ... hần đã nghi ngờ.

Giờ các số liệu lại nhằm vào Lăng Tịnh Hy nhưng theo cô nàng phân tích từ nãy đến giờ thì chỉ có khả năng, Trang Mật Ly muốn đổ tội cho Lăng Tịnh Hy.

“Hàn, em ... em chỉ muốn bàn việc hợp tác thôi mà.” – Trang Mật Ly biện minh, nhưng ánh mắt hoảng sợ đã đánh bại cô.

Wương Vũ Hàn hừ lạnh. – “Vậy cô nói cho tôi biết, vì sao chỉ trong vài tháng các hạng mục quan trọng đều bị người ta mua được, còn các hạng mục nhỏ vẫn sống yên ổn, nếu là do họ may mắn thì không thể liên tục như thế ? trừ khi trong công ty chỉ toàn thứ vô dụng.”

“Những hạng mục quan trọng không liên quan đến em...”

Vì quá kích động, cô buột miệng nói, sau đó mới biết mình đã phạm sai lầm.

“Hàn... em...”

“Chịu nhận rồi sao? ... rốt cuộc mấy nhà đầu thầu đó cho cô bao nhiêu tiền? cô thả đắc tội với tôi cũng muốn bán mạng cho họ?” – Hấn gần giọng.

Trang Mật Ly biết mọi chuyện đã bại lộ, mắt ác độc trừng Lăng Tịnh Hy, thì ra đây là thủ đoạn của cô ta sao? cô ta đã biết kế hoạch của cô, chỉ là cố tình làm như mình là kẻ ngốc để mình vào tròng sau đó bắt ngờ cho cô một gậy, vì sao cô ta lại tự tình đến thế.

Suy nghĩ một chút, Trang Mật Ly bắt ngờ nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Các hạng mục quan trọng là do cô làm?”

Chỉ có như thế mới khiến Vương Vũ Hàn điều tra cô, lúc đầu cô chỉ ra tay với mấy hạng mục nhỏ, vì không muốn bị nghi ngờ nhưng thật không ngờ Lăng Tịnh Hy lại “Mượn Gió Đẩy Thuyền.” tiếp tay báo tin các hạng mục quan trọng luôn... chết tiệt thật.

Trang Mật Ly tức giận, vì sao lại bị đưa vào tròng dễ như vậy, không chấp nhận được sự thật, cô đi tới Lăng Tịnh Hy, gior tay lên.

“Bốp.” – Một tiếng vang lên cho thấy sức đánh khá mạnh.

“Đến bây giờ vẫn không biết hối cải... Dương Nghi, báo cảnh sát.”

Trang Mật Ly ngồi bẹp dưới đất, đôi môi ứa máu, đôi mắt ướt nhoe nhìn Vương Vũ Hàn... hấn đánh cô.

Đau lòng gạt tia nước mắt, cô đứng dậy nhìn Lăng Tịnh Hy. – “Mày giỏi lắm.”

Nhìn về Vương Vũ Hàn, tìm cô đau nhói.

“Hàn, em thừa nhận tất cả là em làm nhưng đều vì anh... em yêu anh, vì yêu nên mới sợ đánh mất, em không muốn mất anh.”

“Cô là vì yêu tôi hay vì muốn vị trí Vươn Phu Nhân.” – Vương Vũ Hàn nghiêng răng nói.

“Hàn, em yêu anh thì việc muốn làm vợ anh có gì sai? ... Hàn, em theo anh bao năm nay, cũng vì anh làm rất nhiều việc, không lẽ anh không động tâm sao?”

Trang Mật Ly nói ra những lời từ tận đáy lòng nhưng đổi lại cho cô chỉ là cái hừ hạnh nhạt, tim như bị ai đâm một nhát, cô nghẹn ngào nói.

“Hàn, Tịnh Hy có gì tốt mà anh lại xem trọng cô ta., vì cô ta mà anh và Thiếu Phong bất hòa, không lẽ anh muốn vì một người đàn bà mà hai anh em anh gây chiến với nhau sao?”

“Chuyện của tôi không cần cô lo, cô hãy lo cho thân mình trước đi.” – Giọng hấn vẫn lạnh nhạt, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn Trang Mật Ly.

“Em không sợ tù tội, em sợ anh sẽ bị người ta lừa gạt... Hàn, anh bảo trọng.”

Trang Mật Ly biết giờ có nói gì cũng vô dụng, trái tim của hấn không thuộc về cô thì cô có thể làm gì nhưng cô không bỏ cuộc.

‘Lăng Tịnh Hy, tao sẽ không để mày đắc ý như vậy, tao còn sống thì trò chơi vẫn chưa kết thúc.’

Lăng Tịnh Hy nhìn Trang Mật Ly, trong lòng có chút buồn chán, cô nhìn Vương Vũ Hàn.

“Cô ta làm cho anh nhiều năm như vậy, chỉ vì lòng đồ kỵ mới dẫn đến kết cục này, anh cho cô ta một con đường sống đi.”

“Không cần cô già vờ mèo khóc chuột... Lăng Tịnh Hy, cô hãy tự lo cho cuộc sống của mình sao này đi.”

Trang Mật Ly vừa muốn quay đi, nghe Lăng Tịnh Hy nói toàn lời dư thừa, cô hét lớn về phía cô ta.

“Dương Nghi, cậu đích thân đem cô ta đến đồn cảnh sát, giao cho cảnh sát trưởng xử lý.”

Vương Vũ Hàn gầm nhẹ, ánh mắt chán ghét nhìn Trang Mật Ly.

Vương Thiếu Phong nhìn thấy cảnh này chỉ lắc đầu, cô nàng Trang Mật Ly này quả không biết thời thế, lại nhìn Lăng Tịnh Hy, mắt hấn đầy suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Vương Thiếu Phong ra tay

Sự kiện Trang Mật Ly tiếm lộ cơ mật doanh nghiệp chỉ trong một ngày, toàn bộ nhân viên trong công ty đều biết.

Cũng vì thế mà những tin đồn thất thiệt bắt đầu lan rộng, bọn họ bàn tán soi mói, có người nói xấu, có người mắng thăm, còn cầu mong Trang Mật Ly ở tù một gong.

Hazzi ... không biết Trang Mật Ly làm gì lại khiến toàn công ty chán ghét như thế ? ngay cả bà lao công cũng cười tươi như hoa khi biết Trang Mật Ly bị bắt đến đồn cảnh sát cơ đấy.

Câu chuyện đến mấy ngày sau vẫn còn sôi nổi, nghe nói Trang Mật Ly bị đưa ra tòa nhưng bằng chứng vẫn không đầy đủ nên tòa quản lại rất nhiều lần, cho đến một tuần sau, tòa cũng tuyên bố Trang Mật Ly bị kết tội tiết lộ thông tin cơ mật doanh nghiệp nhưng vì lần đầu phạm tội còn có luật sư biện hộ giỏi nên cô ta chỉ lãnh ba năm tù giam.

Đọc xong bài báo, Lăng Tĩnh Hy cảm thấy có phải cô đã quá ác độc hay không ? nhưng cũng không thể không làm nếu không kẻ vào tù sẽ là cô.

Suy đi nghĩ lại, từ lúc bắt đầu vào kế hoạch trả thù, cô chưa làm gì Vương Vũ Hàn mà còn thay hắn dọn dẹp hết mấy cô tình nhân phiền phức này, không những thế còn gặp nhiều tai họa ... rốt cuộc cô đã làm được gì ?

Nhưng giờ nó quan trọng sao ? khi ý nghĩ trả thù đã dần vơi đi vì sự thật kia, giờ trong đầu chỉ nghĩ muốn bỏ chạy mà thôi nhưng Vương Vũ Hàn sẽ thả cô sao ?

“Tĩnh Hy, điện thoại reo kìa.”

Gia Tiểu Mẫn ngồi đối diện thấy điện thoại kêu mãi nhưng Lăng Tĩnh Hy như người mất hồn, cô tốt bụng nhắc nhở.

Lăng Tĩnh Hy nhìn điện thoại bàn, mặt mày bất máy.

“Alo ...”

“Lên phòng gặp anh.”

“Cốc, cốc, cốc ...”

“Vào đi.”

Lăng Tĩnh Hy đẩy cửa vào, đi đến bàn làm việc, cô khó hiểu nhìn Vương Vũ Hàn.

“Chủ tịch, ngài gặp tôi có chuyện gì không ?”

Wương Vũ Hàn nhìn cô, cảm thấy có chút nực cười, cách xưng hô của hắn và cô cứ không thay đổi được nhưng rồi cô vẫn phải đi vào khuôn phép thôi.

“Ừm, bắt đầu từ ngày mai, em sẽ đảm nhận vị trí của Trang Mật Ly.”

“Hả ?”

Lăng Tĩnh Hy giật mình, không nghĩ ngày này lại đến nhanh như thế nhưng hiện giờ cô không muốn.

“Tôi không thể, Tổng thư ký phải là người có kinh nghiệm lâu năm, tôi lại không học chuyên ngành này nên ...”

“Tôi sẽ từ từ dạy em, đừng nghĩ sẽ từ chối.”

Wương Vũ Hàn nói như đinh đóng cột, nhìn Lăng Tĩnh Hy cười cười, nếu cô làm thư ký riêng cho hắn, sớm tối đều gặp mặt vậy chẳng phải cô sẽ không có thời gian nghĩ đến Vương Thiếu Phong đó sao ?

“Được rồi, em ra ngoài sắp xếp lại công việc, bàn giao luôn cho Gia Tiểu Mẫn ... bắt đầu từ ngày mai, chuyển hết đồ càn dùng lên đây.”

Lăng Tĩnh Hy chỉ còn cách thờ dài, cô rầu rĩ gạt đầu, xoay người rồi đi nhưng mới mấy bước đã bị hắn ôm chặt ... hắn sao có thể nhanh đến thế ?

“Mấy ngày nay rất bận, anh rất nhớ em ... anh ... rất muốn em.”

Giọng hần khàn đặc, Lăng Tịnh Hy có thể cảm nhận phía sau lưng có gì đó chọc vào lưng cô, cô rùng mình.

“Tôi ... tôi phải đi sắp xếp mọi thứ .”

Mới nói xong, người bị xoay mạnh, chưa kịp phản ứng, môi đã bị hần ngậm lấy, đầu lưỡi thẳng tiến vào khoang miệng cô, quần lấy lưỡi cô nhanh chóng, mà hai tay cũng bắt đầu vuốt ve tấm lưng run rẩy của cô.

Lăng Tịnh Hy hoảng sợ, bây giờ không phải thời kỳ an toàn, sẽ rất dễ mang thai, lúc trước cô rất muốn có con với hần nhưng bây giờ thì không.

“Tôi ... không ... không thể ...”

“Sao ?” – Hần buông môi cô ra, mắt mang tia máu dục vọng nhìn cô, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Tôi ... không phải thời kỳ an toàn ... sẽ ... sẽ ...” – cô cúi đầu khó khăn nói.

Vương Vũ Hàn nghe thế, nhú mày. – “ ... Mang thai ?”

Lăng Tịnh Hy gật đầu, Vương Vũ Hàn suy nghĩ một chút, môi cong lên.

“Ý kiến không tồi.”

Nói xong, hần lại tiếp tục hôn cô, tay cũng luồn vào váy cô, bắt đầu khiêu khích nơi tư mật của cô.

Lăng Tịnh Hy thấy hần vẫn tiếp tục, cô biết hần đã muốn thì trời sập cũng không thể ngăn lại ... Hahi, bắt quá sau khi xong, cô sẽ uống thuốc tiếp vậy.

Trong tình cảnh lừa dục vọng lên đến cao trào thì cửa lớn mở ra.

“Anh trai, đến giờ ăn trưa rồi, em muốn ...”

Vương Thiếu Phong nói đến một nửa thì câu sau nuốt lại vào bụng luôn, nhìn hai người trước mặt, mắt đầy ý cười.

Lăng Tịnh Hy giật mình, cô nghe tiếng Vương Thiếu Phong, cảm thấy xấu hổ, gục đầu vào vòm ngực rắn chắc của Vương Vũ Hàn ... vì sao lại bị gặp gian tại trận thế này ?

“Không biết phép tắc ... nơi đây không có cửa cho em gõ sao ?”

Vương Thiếu Phong cười tao nhã, hần đi ra cửa gõ cốc cốc cốc.

“Như vậy được chưa ?”

Mặt Vương Vũ Hàn đen xì, Lăng Tịnh Hy thì đẩy hần ra, chỉnh lại quần áo.

“Xin phép, tôi ra ngoài trước.”

Thấy Lăng Tịnh Hy muốn rời đi, Vương Thiếu Phong chắn ngang, lên tiếng.

“Tịnh Hy, cũng đến giờ ăn trưa, em cùng anh và anh trai đi ăn chung đi.”

“Xin lỗi nhưng em đã hẹn với Tiểu Mẫn rồi, vì thế để lần khác vậy.”

Cô không muốn ăn cơm vì đối mặt với bọn họ, cơm có thể nuốt nổi sao ?

“Vậy bốn người cùng ăn ... được không anh trai.”

Vương Thiếu Phong nhìn Vương Vũ Hàn nhướn mày nói.

“Đi thôi.”

Vương Vũ Hàn đi tới ôm eo Lăng Tịnh Hy ra khỏi cửa, Vương Thiếu Phong đi phía sau, môi cười càng đậm hơn.

Nhà Ăn.

Không khí quái lạ dị thường, Lăng Tịnh Hy ngồi cùng Gia Tiểu Mẫn và đối diện ... một là Chủ tịch của họ, một là Tổng giám đốc tập đoàn bên Mỹ.

Xung quanh không một bóng ma, bởi mấy nhân viên đã nhanh chóng chuyển đổi vị trí khá xa, bọn họ không muốn trong lúc ăn cơm vô tình bị trúng đạn.

Từ lúc món ăn đem ra, Gia Tiểu Mẫn chỉ cúi đầu ăn cho nhanh ... vì sao lúc nào cô cũng bị cuốn vào tình huống này, cô đang mang thai, không cho cô một ngày yên ổn sao trời ?

“Tĩnh Hy, hiện tại công ty anh cần thư ký, em có muốn qua giúp anh không ?”

Vương Thiếu Phong lên tiếng, nhìn Lăng Tĩnh Hy với ánh mắt dịu dàng.

“Tĩnh Hy là Tổng thư ký của anh nếu muốn anh sẽ cho Tiểu Mẫn qua giúp.”

“Cách.”

Vừa nghe Vương Vũ Hân nói xong, Gia Tiểu Mẫn khóc không ra nước mắt ... vì sao lại lấy cô ra làm bia đỡ đạn thế này ?

“Em cần thư ký, không phải kế toán ... hơn nữa, người em muốn là Tĩnh Hy.”

Vương Thiếu Phong vừa nói vừa chạm tay Lăng Tĩnh Hy nhưng chưa chạm tới đã bị Vương Vũ Hân kéo lại, hất trừng mắt.

“Tĩnh Hy là của anh.”

Lời tuyên bố tuy không lớn nhưng với cả ngàn cái tai đang nghe ngóng này giờ đương nhiên đã lọt thẳng vào, mọi người tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía bốn người.

Lăng Tĩnh Hy lấy tay đỡ trán, cô quả thật có nhảy xuống sông hoàng hà cũng rửa không sạch nói chỉ là muốn trốn chạy.

Tiếng di động đột ngột vang lên, Lăng Tĩnh Hy luôn cảm thấy may mắn vì mỗi lần rơi vào tình thế bế tắc là có tiếng chuông cứu mạng.

Vương Vũ Hân bực bội nhíu mày, nhìn dây số khó chịu bất giác.

“Chuyện gì ?”

“...”

“Bảo bọn họ cẩn thận một chút.”

Hắn cúp máy nhìn Lăng Tĩnh Hy.

“Anh có chút chuyện cần xử lý, anh đi trước.” – Lại nhìn Vương Thiếu Phong

“Anh cảnh cáo em, nếu còn không an phận thì lần này ngay cả em anh cũng không nương tay.”

Vương Vũ Hân nói xong, hất nhẹ hôn lên trán Lăng Tĩnh Hy, sau đó mới rời đi.

Mọi người xung quanh ... hóa đá.

“Mình ăn xong rồi ... Tĩnh Hy, chúng ta còn nhiều việc phải làm, đi thôi.”

Gia Tiểu Mẫn cảm thấy hàng ngàn con mắt đang phóng tia lade vào họ, nếu còn không đi chắc họ sẽ bị nhìn đến bốc hơi mất.

“Thiếu Phong, em đi trước ... thật xin lỗi.”

“Tôi nay anh muốn mời em một bữa cơm, có được không ?”

Lăng Tĩnh Hy chần chừ muốn từ chối nhưng ...

“Đồng ý.” – Gia Tiểu Mẫn đột nhiên lên tiếng, Lăng Tĩnh Hy lườm cô nàng.

“Mình không có mời cậu.” – Vương Thiếu Phong nhíu mày.

“Mình cũng không cần.” – Cô ghé Lăng Tĩnh Hy nói nhỏ.

“Tôi nay có gì muốn nói thì giải quyết luôn một thể đi, đừng dây dưa nữa.”

Nghe Gia Tiểu Mẫn nói thế, Lăng Tĩnh Hy gật đầu với hắn, sau đó cũng ly khai.

Vương Thiếu Phong cười nhẹ, nhìn Lăng Tĩnh Hy.

Nhà Hàng Mộng Nguyệt.

Tối đến, Vương Vũ Hàn vẫn chưa về nên Lăng Tịnh Hy mới dễ dàng đi đến nhà hàng Mộng Nguyệt, đây là lần đầu cô cảm thấy mình rất giống người vợ ngoại tình lên đi tìm tình nhân.

Hazi ... cũng không thể trách cô, hàng ngày Vương Thiếu Phong tặng hoa đã khiến Vương Vũ Hàn nổi điên, ngay cả ăn cơm trưa cũng không được hưởng chỉ xin hân đi dùng bữa tối, thôi đành lên một lần giải quyết hết tất cả mọi chuyện vậy.

Trên tầng cao nhất, ánh nến lung linh đầy lãng mạn, ngoài tiếng đàn piano ra không gian thật im ắng.

Lăng Tịnh Hy mặc một bộ váy hoa màu vàng nhạt, tóc thắt bím một bên, ánh mắt lấp lánh như vì sao quan sát xung quanh, thật vắng vẻ ... không đón cũng biết cả tầng đã bị Vương Thiếu Phong bao trọn, vì sao hai anh em cứ thích vùng tiền hoang phí như thế ?

Vương Thiếu Phong đối diện mặc bộ Âu Phục màu bạc, đôi mắt đào hoa tràn ngập tình ý nhìn Lăng Tịnh Hy, tay nâng ly rượu đỏ.

“Cạn ly vì hôm nay không bị anh trai anh phá rối.”

Lăng Tịnh Hy cười nhẹ, cũng đưa ly lên cùng với hân, cô uống ngụm nhỏ.

“Là em làm phải không ?”

Vừa uống xong ngụm rượu đã nghe Vương Thiếu Phong hỏi, cô cau mày.

“Chuyện gì ?”

“Trang Mật Ly.”

Lăng Tịnh Hy nhìn hân rất lâu, không nói gì chỉ uống thêm ngụm rượu ... nghe hân nói thế cô biết hân đã biết sự thật, cũng không muốn dối hân.

“Phải, các hạng mục quan trọng là do em tung ra.”

Trang Mật Ly dùng email của cô tung ra giá cả đầu thầu thì cô cũng chịu theo ý cô ta tung ra các hạng mục quan trọng, có như thế nếu truy ra, người gặp nạn là cô ta chứ không phải cô.

“Là vì anh ?” – Vương Thiếu Phong nhướn mày.

“Không, là vì em” – Cô nhàn nhạt đáp.

“Như anh thấy, tình nhân bên cạnh Vũ Hàn khá nhiều, muốn sống sót giữa rừng hoa đầy gai nhọn chỉ có cách khiến mình mọc nhiều gai hơn họ.”

“Anh không nghĩ em lại trở nên như vậy ? muốn làm Vương Phu nhân ... À không, là chị dâu anh sao ?”

Lăng Tịnh Hy lại uống ngụm rượu, cô bình thản đáp.

“Nếu không làm vậy, em không biết mình còn mạng để gặp lại anh hay không ? ... phụ nữ một khi có lòng đồ kỵ ... chết, vẫn là rất nhẹ nhàng.”

“Đó là lý do anh không bao giờ có nhiều phụ nữ, nhất là không muốn đắc tội với họ, anh không muốn người mình yêu phải chịu khổ.”

Vương Thiếu Phong nói xong, hân uống cạn ly rượu, lại rót cho mình một ly, rót cho Lăng Tịnh Hy một ly.

Lăng Tịnh Hy có chút choáng váng, rượu này hơi mạnh nên cô uống một chút thấy hơi chóng mặt, vội đưa tay đỡ trán.

“Hiện tại, em lại muốn thoát khỏi anh trai anh, em ... muốn trốn chạy.”

Vương Thiếu Phong đưa tay nắm lấy tay cô, trầm giọng.

“Vậy hãy quay về bên cạnh anh, anh sẽ bảo vệ cho em”

“Không, em không muốn đến với ai cả ... em muốn đi Hy Lạp ... muốn cùng ba mẹ sống hết quãng đời còn lại ... muốn cùng ...”

Nói đến đây, Lăng Tịnh Hy cảm giác đầu rất nặng, nhìn về Vương Thiếu Phong, thấy hân như được phân thân, có rất nhiều Vương Thiếu Phong, cô giờ tay muốn chạm vào nhưng cảm thấy xung quanh tối lại, dần dần mất đi ý thức.

Vương Thiếu Phong uống cạn ly rượu trên tay, sau đó từ tốn đến bên ngồi cạnh Lăng Tịnh Hy, để đầu của cô dựa vào vai mình, bàn tay to lớn vuốt nhẹ tóc cô, môi cong lên.

“Em không thể đi ... em chỉ có thể ở lại đây ... có như thế, mọi chuyện mới trở nên thú vị.”

Chương 58: Chỉ vì cá cược

Ánh dương nhẹ nhàng soi rọi vào căn phòng lớn.

Lăng Tịnh Hy hết như đứa trẻ sợ lạnh, cuộn cả người vào chăn ấm, nhưng vì tia nắng chiếu vào mắt, cô nhủ mày lấy tay che đi, cả người cảm thấy mệt mỏi không nhút nhích nổi, cố gắng ngồi dậy thì đầu bỗng choáng váng ... Hôm qua uống vài ly đã say, từ lượng càng lúc càng tệ.

Mở mắt ra nhìn xung quanh thì bỗng giật mình, hiện tại cô đang nằm trên một chiếc giường lớn, cả căn phòng đều mang một màu trắng tinh khiết, cách bày trí trang nhã không cầu kì.

Cảm thấy có gì đó quái lạ, cô nhìn xuống người mình thì chấn kinh, trên người không một mảnh che thân, hơn nữa còn có nhiều dấu màu hồng ám muội, không phải chưa từng trải qua chuyện chăn gối nên cô đương nhiên biết nó là gì.

Đầu lại đau, hai tay ôm đầu suy nghĩ xem hôm qua chuyện gì đã xảy ra.

Cô nhớ đã cùng Vương Thiếu Phong dùng bữa, sau đó uống khá nhiều rượu, sau đó ... sau đó là gì cô cũng chẳng nhớ, mắt chợt sáng lên ... không lẽ cô cùng Vương Thiếu Phong xảy ra quan hệ ...

Trời ơi, không phải rượu vào làm loạn đấy chứ ? nhưng cũng không thể ... Vương Thiếu Phong chắc không động tay với cô nhưng trên người toàn dấu hôn hơn nữa cả người mềm nhũn không chút sức lực, hiện tượng này là do kích tình gây ra ... không xong rồi.

“Đã tỉnh ?”

Giọng nói quen thuộc từ phía trước vang lên, Lăng Tịnh Hy kinh hoàng nhìn người đang tiến lại gần mình.

Vì mới tỉnh xong nên Vương Thiếu Phong chỉ quần mỗi cái khăn tắm ngang hông, nước trên tóc vẫn còn nhỏ giọt, hần đến cạnh Lăng Tịnh Hy, bàn tay vuốt ve làn da trắng nõn, giọng trầm thấp.

“Xin lỗi, đêm qua anh không không chế mình được.”

Hôn nhẹ lên má cô nhưng cô lại tránh đi, giọng áp úng.

“Đêm qua, là do uống say... anh coi như chưa xảy ra chuyện gì đi.”

Cô kéo chăn che cánh xuân trước mắt, muốn rời khỏi giường nhưng lại bị Vương Thiếu Phong kéo lại, xoay người một cái cô đã nằm dưới thân hần.

“Thiếu Phong” – Cô hoảng sợ kêu tên hần.

“Em đã trở thành người đàn bà của anh, còn sợ gì nữa ... nếu là anh trai thì em đừng lo.”

Nói xong, hần cúi xuống hôn nhẹ lên cổ cô, để lại dấu vết mới, môi cong lên.

“Đêm qua em còn rất nhiệt tình gọi tên anh, không phải sao ? ... Tịnh Hy, thân thể của em khiến anh nhìn không được, bây giờ lại muốn em nữa rồi.”

“Không ... Thiếu Phong ... anh hãy nghe em nói đã.”

Lăng Tịnh Hy chống tay lên ngực hần, đôi mắt bỗng ươn ướt, tình hình hiện tại nằm ngoài dự kiến, bây giờ lòng cô rối như tơ vò, tại sao lại mọi chuyện lại trở nên như vậy ?

“Không phải lúc trước em cũng muốn cùng anh một chỗ đó sao ? ... Tịnh Hy, em đừng lo, anh sẽ bảo vệ em, không cho anh trai chạm đến em một lần nào nữa.”

Tay hần muốn luồn vào trong chăn nhưng bị cô nắm chặt.

“Thiếu Phong, anh từng nói sẽ không ép em, bây giờ em không muốn.”

“Nhưng anh muốn ... Tịnh Hy, em từ chối anh như thế không phải vì anh trai đó chứ ?” – Hần nhủ mày nói, mắt chăm chú nhìn phản ứng của cô.

“Em ...” – Lúc này cô lại không trả lời được, cô không phải từng rất yêu Vương Thiếu Phong đó sao ? nhưng trong lúc này cô lại có chút bài xích với hần, vì sao chứ ?

Từ cổ truyền đến con dâu, cô trừng mắt nhìn người phía trên, giọng nói đầy phẫn nộ từ trên đời xuống.

“Em yêu anh ấy?”

Lăng Tịnh Hy ngây người, câu nói của Vương Thiếu Phong làm cô hoảng sợ ... cô yêu Vương Vũ Hàn ... sao có thể? ... không ... không có chuyện đó được.

“Em không yêu anh ấy.” – Cô không thể chấp nhận cái chuyện nực cười này được, nếu không ... cô sẽ chết mất.

“Vậy thì cho anh.”

Hắn nhẹ hôn lên trán cô, hai má cô, từ từ di chuyển xuống đôi môi đỏ mọng mê người ấy, khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau, ngay lập tức Lăng Tịnh Hy lại né sang một bên ... cô có thể thề, đây là phản ứng tự nhiên.

“Em thà bị anh trai anh xem như món đồ chơi, ở lại bên cạnh anh ấy cũng không muốn ở bên cạnh anh?” – Giọng hắn gầm gừ, cho thấy đã tức giận.

Lăng Tịnh Hy không trả lời, mỗi câu Vương Thiếu Phong hỏi cô, cô như kẻ ngốc một câu cũng không phản kháng nổi, tâm tư bị xáo trộn, tâm trí rất khó chịu.

“Rầm”

Không khí ngột ngạt bị tiếng đập cửa làm gián đoạn.

Vương Vũ Hàn mang vẻ mặt lạnh lẽo, cả người đầy sát khí, phía sau là một đám vệ sĩ của hắn, có cả người của Vương Thiếu Phong, hai bên không phải giành co, giống như hiện ngang mà đi vào.

Lăng Tịnh Hy tái mặt, mắt tròn nhìn Vương Vũ Hàn, tim cảm thấy đau nhói, không phải cô mong hắn đến sao? sao giờ lại không muốn nữa ... không, là cô không muốn hắn nhìn thấy cảnh này.

“Anh đến rồi ... nhưng chậm một bước.”

Vương Thiếu Phong ngồi dậy, tiện tay lấy áo sơ mi khoát lên người Lăng Tịnh Hy, sau đó đi đến trước mặt Vương Vũ Hàn, môi cười nhạt.

“Từ đêm hôm qua, Tịnh Hy đã là người của em ... Em đã thắng, Tập đoàn bên Mỹ sẽ thuộc về em”

Vương Vũ Hàn mất lạnh lùng nhìn Lăng Tịnh Hy, quan sát một chút, ánh mắt trở nên sắc bén cùng lạnh lẽo, hắn không trả lời Vương Thiếu Phong mà đi tới chỗ giường lớn, bàn tay to lớn nắm chặt tay cô kéo mạnh.

Bị kéo mạnh khiến cô đau đớn, cả người bỏ nhào vào hắn, cũng may vừa kịp mặc áo sơ mi của Vương Thiếu Phong nếu không, cô có nước kiếm cái lỗ để chui.

Vương Vũ Hàn nhìn cô, mắt dưới xuống cổ áo, tay hắn kéo mạnh cổ áo ra, cô hoảng hốt muốn che lại nhưng hắn lại mạnh mẽ mở ra.

Nhìn những dấu vết đó, hắn biết đó là gì, sự phẫn nộ lên đến tột đỉnh, hai tay siết chặt, cổ không khiến mình phải tổn thương cô, nắm chặt tay cô đi ra cửa nhưng mới vài bước đã bị Vương Thiếu Phong kéo tay còn lại của Lăng Tịnh Hy, hắn kéo mạnh làm cô ngã vào lòng hắn.

“Ngay cả Tịnh Hy cũng là của em ... anh trai, vụ cá cược lần này, em thắng”

Lăng Tịnh Hy chỉ thấy đầu kêu ong ong, cô nghe Vương Thiếu Phong nói gì đó nhưng đầu óc vẫn chưa tiếp thu được.

Người lại bị kéo về phía Vương Vũ Hàn nhưng lần này tay cô vẫn bị Vương Thiếu Phong giữ lấy.

“Tập đoàn đó em cứ lấy ... Tịnh Hy vẫn là của anh.”

“Cô ấy đã là người của em, anh vẫn muốn sao?”

“Câm miệng, em tốt nhất buông tay ra, nếu không đừng trách anh vô tình.”

Vương Vũ Hàn mất kiên nhẫn nói, mạnh tay kéo Lăng Tịnh Hy hơn.

“Anh trai, anh đừng quên là anh đã thua ... không lẽ anh muốn nuốt lời sao?”

“Các người đang nói gì vậy?”

Lăng Tịnh Hy cũng chen ngang hai người họ, lúc này cô thật sự muốn biết, giữa họ đã có giao kết gì? vì sao cứ nói người thắng người thua là sao?

“Chắc, chắc ... Tịnh Hy, em không nên biết vẫn tốt hơn.”

Vương Thiếu Phong làm ra vẻ huyền bí, hần nhìn Lăng Tịnh Hy cười tà mị.

“Tôi có quyền được biết ... nói, rốt cuộc các anh đã làm cái gì ?”

Cô hét lớn khiến mọi người giật mình, ngay cả vệ sĩ cũng phải khiếp sợ.

Vương Vũ Hàn siết chặt tay cô, gằn giọng.

“Em không cần biết, cùng anh trở về.”

“Trước sau gì Tịnh Hy cũng biết, anh giấu cô ấy làm gì ... anh không nói, vậy để em ... Tịnh Hy ...”

“Câm miệng.”

Vương Thiếu Phong muốn lên tiếng thì Vương Vũ Hàn lại quát lớn nhưng hần không sợ hãi, càng hung hăng kéo tay Lăng Tịnh Hy, nói thật nhanh.

“Bọn anh đã cá cược nếu trong vòng một tháng, anh có thể khiến em leo lên giường của anh thì anh sẽ thắng.”

“Rầm” – Lần này không phải tiếng phá cửa, mà là tiếng sét đánh ngang tai cô.

Lăng Tịnh Hy trừng mắt nhìn Vương Thiếu Phong, giọng thỏa thễ.

“Anh ... vừa nói gì ?”

“Anh nói với anh trai rằng em vẫn còn yêu anh, muốn cùng anh một chỗ nhưng anh trai không tin nên hai anh đành cá cược ... trong vòng một tháng, anh có thể khiến em cam tâm tình nguyện lên giường cùng anh thì tập đoàn bên Mỹ sẽ là của anh ... ngay cả em cũng thế.”

Sắc mặt lúc này của cô như tờ giấy trắng, ánh mắt không tin nổi nhìn Vương Vũ Hàn, sắc mặt đầy chua xót, giọng nói cũng run rẩy.

“Là thật ... sao ?”

Vương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy không nói một câu, sự im lặng cũng như đã ngầm thừa nhận.

Lòng tự nhiên đau như dao cắt, hai người đàn ông trước mặt, một người cô đã từng yêu, một người đã khiến cô nhà tan cửa nát, hai người lại đem cô ra cá cược ... đây là báo ứng sao ?

Cha cô phản bội bán đứng cha mẹ hai anh em họ nên giờ cô bị hai anh em họ xem như món đồ chơi đem ra cá cược ... thật tức cười.

Nước mắt không phải sẽ rơi sao ? tại sao lại không khóc được ... đau quá ... tim đau quá ...

“Theo anh trở về.”

Vương Vũ Hàn cảm thấy đau lòng, tuy tức giận nhưng thấy đáng vẻ của cô hiện tại cũng biến mất, hần đi tới kéo tay cô về phía mình nhưng Vương Thiếu Phong cũng không buông tha.

“Em là người thắng cược, anh buông tay ra đi.”

Vương Thiếu Phong cũng không chịu thua, tay siết chặt tay Lăng Tịnh Hy.

Hai người đàn ông mang đầy sát khí, hai tay nắm chặt cô gái ở giữa, không ai chịu nhường ai, mấy tên vệ sĩ ở hai phía cũng không manh động, họ có chút cảm thông với Lăng Tịnh Hy, bị hai người đàn ông này kéo qua kéo lại, e rằng cô ta sẽ bị chia làm hai mảnh mất.

Đột nhiên Lăng Tịnh Hy rút tay về thật nhanh, vì hai người đang nắm chặt tay cô nên khi cô rút lại đã cào rách một đường dài trên tay Lăng Tịnh Hy làm tay cô rướm máu, hai người vừa muốn xông lên thì ...

“Áaaaaaaaaaaaaaaaa .....”

Lăng Tịnh Hy rút tay lại, thân thể trượt xuống, hai tay ôm lấy đầu hét lớn.

Tiếng hét rất lớn khiến mọi người nghe mà đau lòng, bị hai người đàn ông mang ra đặc cược như thế, có ai chịu được tình cảnh này chứ ?

Một hồi lâu, như đã trút hết cơn giận, vẻ mặt Lăng Tịnh Hy chẳng có lấy một tia cảm xúc, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

Vương Vũ Hàn không muốn nhìn thấy cảnh này chút nào cả.

Lúc đầu vì Vương Thiếu Phong cứ đeo bám Lăng Tịnh Hy mãi nên hần mới nói chỉ cần Vương Thiếu Phong từ bỏ ý định, thì muốn gì hần đều cho ... không ngờ em trai hần tham lam đến mức muốn cả tập đoàn bên Mỹ.

Hắn cũng không quan tâm muốn dứt khoát một lần, nào ngờ Vương Thiếu Phong lại muốn cá cược, bảo chỉ cần một tháng, sẽ khiến Lăng Tịnh Hy lên giường của nó.

Nếu nó thắng cược thì tập đoàn cùng Lăng Tịnh Hy sẽ thuộc về nó, nếu thua ... từ nay về sau nó sẽ không quản lấy cô nàng nữa, còn một mực nghe lời hắn.

Mới đầu hắn không muốn nhưng trong thanh tâm có chút mong đợi, hắn muốn xem Lăng Tịnh Hy có còn tình cảm với Vương Thiếu Phong hay không? nếu cô thật sẽ lên giường cùng em trai thì hắn sẽ giam cô vào lồng, suốt đời cũng không cho cô nhìn thấy ánh mặt trời.

Nếu không ... tức là trong lòng cô đã có hắn ... vì sự mong đợi đó mà hắn đã chấp nhận nhưng thật không ngờ cô lại lên giường cùng Vương Thiếu Phong ...

Nhưng một phần cũng do hắn mà ra, cả tháng nay hắn đã cố kiềm chặt cô không cho cô đi lung tung nên mới không bị Vương Thiếu Phong thừa cơ hội ra tay.

Nếu không phải đêm qua tìm được hang ổ của Smith, hắn đã không bỏ cô đi truy sát tên kia, tuy không bắt được Smith nhưng cũng thiêu rụi được hang ổ của hắn.

Vì về trễ mà hắn không kịp giữ cô, đến khi tìm được, hắn cũng không tin vào mắt của mình.

Vương Vũ Hàn đau đớn, kéo tay Lăng Tịnh Hy đứng dậy. – “Đi thôi.”

“Bốp.” – Mặt hắn nghiêng sang một bên, trên má in rõ dấu năm ngón tay.

Lăng Tịnh Hy mắt lạnh băng nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lam đó, giọng nói cực kỳ lạnh lẽo.

“Anh không có tư cách chạm vào tôi.”

Vương Thiếu Phong nhếch môi cười vẻ hài lòng, hắn tiến tới nắm lấy tay Lăng Tịnh Hy nhưng ...

“Bốp.” – Mặt hắn cũng nghiêng sang một bên, cũng không khác Vương Vũ Hàn, năm ngón tay in rõ trên má.

Không gian như ngưng đọng, không chỉ hai người đàn ông mà ngay cả đám vệ sĩ cũng không thể tin vào mắt mình, Lăng Tịnh Hy ngang nhiên tát hai vị tổng giám đốc cao cao tại thượng của họ ... cô ta ăn gan hùm rồi sao?

Lăng Tịnh Hy nhìn sâu vào mắt Vương Thiếu Phong, giọng đầy cay nghiệt.

“Tôi thật sự hối hận vì mình cảm thấy có lỗi với anh ... anh không đáng để tôi yêu.”

Cô biết, cô từng phụ hắn nhưng không phải hắn từng nói đã biết hết mọi chuyện là do anh trai hắn gây ra sao? vì sao còn đối xử với cô như thế? ... là vì muốn trả thù cô nên ngay cả việc đem cô ra cá cược hắn cũng làm, loại người này không đáng để cô yêu.

Lăng Tịnh Hy cười lạnh lùng nhìn hai người đàn ông trước mặt, không chút do dự rời đi ...

Vương Vũ Hàn siết chặt tay, muốn đuổi theo thì Vương Thiếu Phong đã chặn lại.

“Anh đã thua ... chấp nhận sự thật mà buông tha cô ấy đi.”

Mặt hắn rét lạnh nhìn Vương Thiếp Phong, giọng gằn gừ.

“Lập từ bay về Mỹ, cá cược em đã thắng thì quay về đó quản lý tốt công ty ... còn nữa ... đừng để anh phải khiến em chỉ còn hai bàn tay trắng, tránh xa Tịnh Hy ra.”

Hắn hất tay Vương Thiếu Phong bỏ đi cùng mấy vệ sĩ khác.

Vương Thiếu Phong đi đến bên giường, ngồi xuống lấy một chiếc xi gà đặt lên môi, Hà Ngũ Bàng từ ngoài đi vào châm thuốc cho hắn, sau đó lên tiếng nhắc nhở.

“Đừng chơi nữa ... về công ty đi.”

Hắn nhả ra một làn khói chữ O, miệng lẩm bẩm.

“Còn vài việc cần giải quyết, chắc chỉ vài ngày là xong ... chỉ mong ông anh sớm hiểu ra một chút, đừng để thằng em này phải ra tay.”

Trên con đường tắc nập người đi lại, ai ai đi ngang cũng quay đầu lại nhìn người con gái đứng ngây ngốc tại bên xe buýt.

Cô gái rất đẹp, vì trên người khoác một áo choàng dài hơn gối nên không nhìn ra dáng vẻ của cô nhưng với cái áo choàng to đùng đó trông cô rất nhỏ nhắn, gương mặt không trang điểm nhưng vẫn mang vẻ đẹp yêu kiều như hoa bách hợp mới nở, khiến bao người như động lòng xuân.

Lang thang không định rõ phương hướng, Lăng Tịnh Hy dừng trước trạm xe buýt, cô không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu chuyến xe, chỉ biết cô muốn yên tĩnh, muốn tìm chỗ trốn, muốn tìm một bờ vai để dựa, để an ủi mình.

Trong đầu bất chợt hiện lên khuôn mặt của Vương Vũ Hàn, lòng nhói đau ... vì sao lại nhớ đến hắn ... hắn đối với cô như thế, là kẻ thù của cô vì sao vẫn nhớ đến hắn ... không lẽ ....

Suy nghĩ đến đó làm cô hoảng sợ ... cô không thể ... không thể ... yêu hắn ... không thể thế được.

Nước mắt không nhịn được cũng rơi xuống, là đau lòng, là phẫn hận bản thân sao lại không ngăn cản trái tim dừng nghĩ về hắn, vì sao chứ ?

Ngồi xồm xuống đất, Lăng Tịnh Hy khóc nức nở, cô không muốn, không muốn chấp nhận nó ... cô không thể có lỗi với cha mẹ ... cô không muốn ...

“Kéttttttttt...”

Tiếng phanh xe gấp không gây sự chú ý đến Lăng Tịnh Hy, cho đến khi đôi giày da sáng bóng bước đến trước mặt cô, thì cô cũng ngất xỉu ngã bên lề đường.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bị bắt cóc

Nguyệt Thụ.

Trong đại sảnh, Vương Vũ Hàn trên ghế sofa, thân thể cao lớn tỏa ra luồng khí lạnh lẽo, đến cả ánh mắt cũng nhuộm tia máu đỏ. Những người làm đứng xa nhưng vẫn run rẩy, mặt tái mét, ngay cả di Phùng mặt cũng trắng bệch.

Vương Thiếu Phong vừa vào đại sảnh đã thấy cảnh này, môi nở nụ cười cợt nhả, đi tới sofa ngồi kế hắn.

“Ai cả gan chọc giận anh trai thế ? chắc kẻ đó không muốn sống rồi thì phải ?”

Đôi mắt điều hâu bông nheo lại, liếc nhìn Vương Thiếu Phong, giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ không vui.

“Tịnh Hy đâu ?”

Vương Thiếu Phong giật mình. – “Anh nói gì ?”

“Anh cho em năm giây, nói ... Tịnh Hy đâu ?” – Vương Vũ Hàn mắt kiên nhẫn lên tiếng.

“Cô ấy chưa về ?” – Vương Thiếu Phong nhíu mày.

“Vương Thiếu Phong.” – Hắn gằn giọng, hai tay nắm chặt cổ áo Vương Thiếu Phong. – “Lập tức trả Tịnh Hy lại cho anh.”

Những người làm cùng vệ sĩ của hai người đều sững sốt ... sắp xảy ra án mạng.

Vương Thiếu Phong thờ hắt ra, hai tay cũng giơ lên cao.

“Ngoại trừ đêm hôm qua, sau khi cô ấy rời đi em không hề động vào cô ấy.”

Nhìn thẳng vào mắt Vương Thiếu Phong, hắn quan sát rất kỹ ... ngay sau đó hắn buông cổ áo em trai ra, lấy điều xì gà hút một hơi, giọng tỏ vẻ không vui.

“Sau khi cô ấy bỏ đi đã không về biệt thự ... Dương Nghị đã đi tìm nhưng vẫn không thấy, ở nhà trọ cũng không, Gia Tiểu Mẫn cũng không biết cô ấy ở đâu.”

Nhìn anh trai lần đầu có bộ dạng này, hắn giật mình nhưng nghĩ lại cũng do ai mà ra ... thở dài một hơi, hắn nhìn Hà Ngũ Bàng.

“Bảo một số vệ sĩ đi tìm Lăng Tịnh Hy, có tin tức thì báo tôi ngay.”

Hà Ngũ Bàng gật đầu, dẫn vại vệ sĩ rời đi.

Vương Thiếu Phong nhìn anh trai, vỗ vai hắn.

“Lúc trước là ai xem cô ấy như món đồ chơi ? giờ thấy hối hận sao ?”

Vương Vũ Hân liếc hắn.

“Vậy còn em, nói yêu cô ấy sao lại đem cô ấy ra cá cược ?”

“Vậy tại ai mà em và cô ấy phải chia tay ?”

“Vì anh không muốn em bị người khác đem ra làm trò đùa.”

Hắn gặm nhẹ, ngay sau đó có chút mất tự nhiên quay sang hướng khác.

Vương Thiếu Phong ban đầu cũng giật mình nhưng sau đó cười cười nhìn hắn.

“Em đâu còn là con nít, hơn nữa chắc giờ anh cũng biết ... Tịnh Hy không phải loại người đó.”

Hắn lại hút một hơi dài, thổi ra làn khói trắng.

“Vì thế ... anh không muốn mất cô ấy.” – Nhìn về Vương Thiếu Phong, lời nói như đinh đóng cột.

“Thiếu Phong, dù em và Tịnh Hy đã làm gì anh cũng coi như chưa từng xảy ra ... vì thế ... em đi Mỹ đi.”

Vương Thiếu Phong nghe xong không giận, tâm tình còn vui hơn lúc này.

“Vì một người đàn bà, anh cứ nhiên bỏ rơi em trai mình ?”

“Em mãi mãi vẫn là đứa em trai mà anh yêu quý nhất ... Tịnh Hy cũng không thua kém ... cả hai đều quan trọng với anh.”

Vương Vũ Hân nhàn nhạt nói, ánh mắt lộ rõ vẻ thâm tình.

Vương Thiếu Phong bắt giác nổi da gà, hắn xoa xoa hai bờ vai, mặt xệ xuống.

“Anh trai, làm ơn đừng nói mấy lời ôn lạnh như thế ? còn nữa, đừng dùng ánh mắt đó nhìn em, em không phải gay.”

Ngay lập tức ánh mắt thâm tình trở thành sát khí muốn xuyên thủng mắt Vương Thiếu Phong.

“Anh sẽ không xin lỗi em vì bất cứ chuyện gì liên quan đến Tịnh Hy.”

Hắn chưa bao giờ hối hận những gì mình làm, ngay cả việc cướp Tịnh Hy khỏi tay em trai mình nhưng lúc này hắn lại có cảm giác hối hận đối với Lăng Tịnh Hy.

Hối hận vì đã không nhận ra sớm tình cảm của mình, hối hận mình tổn thương đến Lăng Tịnh Hy và hối hận nhất là vẫn chưa nói cho cô ấy biết ... hắn đã yêu cô.

“Anh yêu Tịnh Hy.”

Vương Thiếu Phong hỏi lại câu lần trước, ánh mắt nghiêm túc nhìn anh trai.

Vương Vũ Hân nhìn hắn, vẻ mặt tỏ vẻ mất tự nhiên nhưng cũng gật đầu.

Thấy anh trai đã thừa nhận, hắn cười cười.

“Đây coi như là lời xin lỗi của anh vậy.”

Vương Vũ Hân khó hiểu nhìn hắn, suy nghĩ một chút nhếch môi cười.

Di Phùng nhìn thấy cảnh này, cảm động rơi nước mắt, bà sống ở biệt thự lâu như thế, đây là lần đầu thấy hai anh em họ thân thiết với nhau, ông bà chủ còn sống chắc sẽ vui lắm, tất cả đều nhờ Lăng Tịnh Hy nhưng mà ... cô ấy giờ đang ở đâu ?

Điện thoại reo, Vương Vũ Hân lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, bắt máy.

“Alo.”

“...”

“ Ở đâu ?”

“ ...”

Nghe xong, hắn cúp máy, đứng dậy lấy áo khoác từ người làm chuẩn bị ra cửa.

“ Đã có tin tức của Tịnh Hy ?” – Vương Thiếu Phong chắn ngang hắn.

“ Em đừng đi theo ... anh sẽ đưa cô ấy về.” – Nói xong, hắn lập tức rời đi.

Vương Thiếu Phong nhìn thái độ của anh trai có gì đó rất lạ, tuy về mặt không có cảm xúc gì nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng, hắn biết chắc đã có chuyện.

“ Ngũ Bàng, cậu lập tức theo dấu của Vũ Hàn, anh ấy mới ra khỏi biệt thự, chỉ bám theo, đừng lộ diện.”

Nói xong, hắn cúp máy, ngồi xuống sofa, mắt bắt đầu dán vào điện thoại.

Ngôi nhà hoang

Ánh sáng mặt trời chỉ lọt vào vài tia ngần ngừ vào căn nhà cũ nát, trên vách tường đầy rong rêu, dây theo thi nhau quấn dọc từ trên xuống mặt đất, không khí còn bốc lên một mùi khó ngửi khiến người khác nôn ói.

Ở giữa phòng lớn, Lăng Tịnh Hy bị trói trên một chiếc ghế cũ, vẫn còn mơ màng chưa tỉnh nhưng ...

“ Ào ....”

Một dòng nước lạnh lẽo dội thẳng vào người, Lăng Tịnh Hy lơ mơ tỉnh lại, cô phát hiện mình đang ở một căn nhà hoang, xung quanh có vài tên mặt Vest đen, vẻ mặt hung tợn đáng sợ.

Nhìn lại mới biết mình bị trói, trong đầu hiển nhiên hiểu rõ ... mình bị bắt cóc.

Đang trong cơn lo sợ không biết là ai thì một giọng nữ quá quen thuộc vang lên, cô nhìn về phía giọng nói đó, mắt tròn lên không thể tin được.

Người con gái nhìn cô với ánh mắt đầy ác độc, mái tóc dài trong hơi rồi, mặc một bộ váy đen bó sát người, giọng hơi khàn khàn.

“ Tịnh Hy, lâu rồi không gặp.”

“ Âu Thực Lợi.” – Giọng cô có chút không tin nổi kêu tên người trước mặt.

Không phải cô ta bị Vương Vũ Hàn đẩy xuống tầng hầm rồi sao ? cô ta chưa có sự cho phép của hắn thì làm sao thoát khỏi chỗ đó được ?

Âu Thực Lợi đi thẳng tới chỗ cô, cười âm hiểm.

“ Mà đang ngạc nhiên hay thất vọng khi tao có mặt tại đây ?”

“ Bị quăng xuống cái nơi thối nát đó, chị vẫn thoát được ... hay thật.”

“ Chát.” – Một cái tát giáng xuống mặt cô, môi cũng ứa máu.

“ Đừng dùng thái độ đó nói chuyện với tao.”

Âu Thực Lợi kéo ngược tóc Lăng Tịnh Hy về phía sau, lúc này Lăng Tịnh Hy mới thấy rõ mặt cô ta, từ cằm xuống đến cổ, có một vết sẹo dài trông rất xấu xí, hơn nữa nhìn từ dưới lên cô mới thấy trên trán cô ta còn có một vết phỏng giống như bị tàn thuốc châm vào.

“ Thấy rõ rồi phải không ? ... nhưng mà đừng lo, tao sẽ khiến mày sẽ chịu đau đớn giống như tao, nhục nhã đến muốn sống cũng không cần.”

Âu Thực Lợi trừng mắt trắng nhìn cô, giọng đầy nham hiểm.

“ Nhưng mà cảnh tượng này phải cần có khán giả, tao đã mời một khán giả rất đặc giá đến đây, mày hãy đợi đi ... sắp có kịch vui để xem rồi.”

Lần bị Vương Vũ Hàn vứt bỏ, cô bị mấy tên thối tha ở dưới tầng hầm làm nhục, mỗi ngày đều làm nô dục cho bọn nó, không biết đã bị bao nhiêu tên cường bạo, hơn nữa toàn là một lũ biến thái.

Bọn họ dùng những thứ như roi da, đèn cầy, cùng vật nhọn hành hạ thân xác cô, khiến cô sống không bằng chết ... cho đến một ngày cô vô tình được một tên trong đó cứu ra, lúc đầu không hiểu nguyên do nhưng sau đó hắn nói chỉ cần theo ông chủ làm việc thì sẽ giúp cô trả thù Vương Vũ Hàn, cô đương nhiên đồng ý.

Giờ mọi việc chỉ mới thành công một nửa, bắt được Lăng Tịnh Hy cô sắp trút được mối hận rồi.

‘Khán giả.’ – Sắc mặt tái đi, cô rất sợ kẻ đó là Gia Tiểu Mẫn, cô không muốn lời bạn thân vào hơn nữa cô nàng đang mang thai.

Thời gian trôi qua nhanh, Âu Thực lợi vẫn nhìn Lăng Tịnh Hy cười nham hiểm, cho đến khi ...

“Âu tiểu thư, người đã tới.” – Một vệ sĩ đi vào lên tiếng.

Nụ cười trên môi cô ả càng đậm hơn, đôi môi to son đỏ sẫm mấp máy.

“Đưa hắn vào.”

Từng bước đi ra của tên vệ sĩ cũng như tiếng tim đập của Lăng Tịnh Hy, mắt cô hướng ra cửa, tay siết chặt.

Một lát sau, người vệ sĩ đi vào và phía sau một thân hình cao lớn mang theo luồng hàn khí đi vào, ánh sáng chiếu rọi lên khuôn mặt cương nghị lạnh lùng của hắn, từng bước đi vào cũng mang theo sát khí.

“Không nghĩ anh sẽ đến đây thật ... Vũ Hàn.”

Vương Vũ Hàn xem Âu Thực Lợi như kẻ vô hình, mắt chỉ nhìn Lăng Tịnh Hy bị trói ở đó, vẻ mặt không vui lộ rõ hơn khi thấy bên má cô in rõ dấu ngón tay, còn có đôi môi đỏ mọng hắn yêu quý đã ứa máu.

“Tôi đã đến ... thả cô ấy ra.” – Giọng hắn lạnh nhạt ra lệnh.

Âu Thực Lợi đến trước mặt hắn, hai tay quán lấy cổ hắn nhưng bị hắn đẩy ra, cô cũng không khó chịu, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lăng Tịnh Hy, trong tay cầm một con dao nhọn kề lên mặt cô, rạch nhẹ một đường dài.

Trên gương mặt trắng nõn mịn màng, giờ đã có một vết dài đỏ, máu bắt đầu chảy xuống.

“Hừm ...” – Lăng Tịnh Hy đau ... cô muốn tránh né nhưng cả khuôn mặt bị cô ả giữ chặt.

Thân hình to lớn phát ra sát khí khiến người khác phải khiếp sợ, Vương Vũ Hàn đi nhanh tới trước nhưng ...

“Anh bước thêm bước nữa ... tôi sẽ cắt đứt cổ cô ta trước mặt anh ... không tin ... anh có thể thử.” – Âu Thực Lợi thản nhiên nói, giọng không hề lộ ra sự sợ hãi.

“Không phải Smith muốn gặp tôi sao ? tôi đã tới ... thả cô ấy ra.”

“Chắc, chắc ... tôi theo anh nhiều năm như thế, chưa thấy anh xúc động như vậy ... Hàn, anh thật động tâm rồi sao ?”

Âu Thực Lợi nói thế nhưng tim có chút đau, nếu thật hắn dám gạt đầu cô sẽ lập tức xuống tay ngay.

Vương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy, đôi mắt đầy chua xót, hắn lại khiến cô bị thương rồi.

“Phập.” – “Á ...”

Tiếng Lăng Tịnh Hy hét lên thất thanh, cô nhắm mắt lại tựa như sắp ngất đi, mồ hôi lạnh cũng chảy ròng ròng.

Con dao nhọn cắm sâu vào da thịt trên đùi phải trắng nõn, một dòng máu đỏ ướt đầm vạt áo sơ mi, chảy dài xuống mặt đất.

Vương Vũ Hàn bước tới nhưng mới mấy bước, mấy tên vệ sĩ đã chìa súng vào hắn, hơn nữa, Âu Thực Lợi mới rút con dao ra khỏi đùi Lăng Tịnh Hy, một lần nữa muốn đâm xuống.

“Nếu cô không ngừng lại tôi không chắc Smith sẽ để cô yên ... cô đừng quên, Smith cần gặp tôi, nếu tôi bỏ đi, cô sẽ ăn nói với Smith ?”

“Anh dám bỏ đi sao ? anhỡ đành lòng để người đàn bà của anh phải chết sao ?”

Âu Thực Lợi như phát điên, cô quơ con dao nhọn lung tung.

“Cô nghĩ bao nhiêu đây vệ sĩ có thể ngăn được tôi ? ... đưa cô ta đi ? làm khó tôi được sao ?” – Hắn trầm giọng, ánh mắt điều hâu lóe lên.

Suy nghĩ một chút, Âu Thực Lợi héch môi cười, mắt nhìn về mấy tên vệ sĩ.

“Trói hắn lại.”

Mấy tên vệ sĩ nhìn nhau nhưng không ai dám tiến lên.

“Nếu anh ta bỏ đi thật, chủ nhân sẽ không tha cho các người.”

Mấy vệ sĩ nghe thế hoảng sợ, lập tức tiến lên trời Vương Vũ Hàn vào ghế.

Âu Thục Lợi thấy trò chơi sắp bắt đầu, cô đi tới ngồi lên đùi hắn, hai chân dang rộng, tay vòng lên cổ hắn, môi ghé sát môi hắn, tay di chuyển xuống khóa kéo, bắt đầu len vào.

“Em rất nhớ anh ... hay chúng ta ân ái một chút đi.”

Môi cô muốn hôn hắn nhưng bị ánh mắt đầy sát khí của hắn ngăn lại, cô run sợ nhưng vẫn không chịu thua.

“Hừm, chơi với anh không vui ...”

Tay cũng rút khỏi quần hắn, cô có thể cảm nhận cuồng long không hề động đậy, cô biết hắn không hề có dự định với cô, nhìn qua Lăng Tịnh Hy đang sắp ngất vì đau, cô cười nham hiểm.

“Em sẽ qua đùa Lăng Tịnh Hy một chút ... nhưng ... anh nghĩ em nên chơi trò gì đây?”

Ngón tay thon dài chọc chọc vào trán mình, bỗng mắt sáng lên, giọng cười quyến rũ cùng tư thế ám muội của hai người khiến mấy vệ sĩ cũng hao hức muốn xem.

“Hay là cho bọn người phía sau cường bạo cô ta trước mặt anh, anh thấy sao?”

“Cô dám” – Hắn gằn giọng.

“Đừng khiêu khích em ... bởi vì ... em không còn sợ anh như trước nữa.”

Cô rời khỏi người hắn. – “Nên cho cô ta chút kích thích sẽ tốt hơn.”

Nói xong, cô búng tay, một vệ sĩ đem một cái hộp lên, cô mở ra, lấy một ống tiêm, bên trong có chứa chất lỏng màu vàng nhạt, cô ấn một cái, ngay mũi kim tiêm sắt nhọn, một chất lỏng phun ra.

Lăng Tịnh Hy tuy đau nhưng vẫn thấy rõ, cô sợ hãi, thân thể run rẩy kịch liệt.

“Âu Thục Lợi, cô muốn làm gì?”

Vương Vũ Hàn cũng nhận ra đó là gì? ... mà tủy, cô ta muốn tiêm nó cho Lăng Tịnh Hy, thứ đó một khi vương vào coi như cuộc đời chấm hết.

“Tôi chỉ muốn thử loại thuốc mới Smith đang thử nghiệm, nghe nói nó mạnh hơn mà tủy thường, sẽ giúp con người kích thích đến mức ... đã dùng thì không thể dừng lại được.”

Âu Thục Lợi tiến lại gần Lăng Tịnh Hy, nụ cười ngày càng đậm hơn.

“Tịnh Hy, tao muốn xem khi mày bị thuốc không chế sẽ như thế nào? nhất là ... khi nghiệm thuốc, mày sẽ hèn hạ đến mức nào khi cầu xin tao ... lúc đó ... tao sẽ để bọn đàn ông kia chà đạp mày ... nhục nhã mày ... hahahaha ...”

“Âu Thục Lợi, cô dám tiêm thứ đó vào người Lăng Tịnh Hy, tôi sẽ cho cô chết cũng không có đất chôn.” – Vương Vũ Hàn hét lớn, cả người ra sức giãy mạnh.

Lăng Tịnh Hy mặt không còn hột máu, cô muốn giãy nhưng vô ích, cả người bị trời chặt nhìn kim tiêm từ từ tiến tới.

“Âu Thục Lợi, cô nhất định sẽ gặp báo ứng.”

Lăng Tịnh Hy cười lạnh, đôi mắt tuyệt vọng nhìn ống tiêm, cô biết mình sẽ không thoát, bất quá cái chết sẽ điềm dừng cuối cùng của cô.

‘Ba, mẹ, tiểu Minh ... con sắp gặp lại mọi người rồi.’

Cô nhắm chặt mắt, cũng cắn chặt môi, tự nói với lòng ... đừng sợ, rồi sẽ qua thôi, chỉ đau một chút.

Ống tiêm trên tay Âu Thục Lợi nâng lên, dùng mọi sức lực hướng cánh tay Lăng Tịnh Hy ... đâm xuống.

“Phập.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Kha Nhi xuất hiện

Xung quanh thật trở nên yên ắng ... không có tiếng hét, không có tiếng khóc lóc nỉ non, ngay cả tiếng nước chảy cũng không có ...

Lăng Tịnh Hy mắt nhắm chặt, lòng vẫn chờ đợi cái chết đến gần nhưng ... không thấy đau đớn ở tay, ngược lại cô cảm nhận mùi xạ hương quen thuộc đang vây lấy cô, hơn nữa cả hơi thở nam tính ấy ...

Lăng Tịnh Hy chậm rãi mở mắt ra, cô kinh ngạc ...

Vương Vũ Hàn mặt tái nhợt, hơi thở dồn dập đang nhìn cô không chớp mắt, cái ghế hán bị trôi trên đó giờ đã nát nát, nhìn phía tay mình cô không dám tin.

Mũi kim đâm thẳng vào tay, lượng thuốc đã bị tiêm vào một nửa nhưng cái đó không quan trọng khi cô phát hiện mũi tiêm không đâm vào tay cô mà đó là tay của Vương Vũ Hàn ...

Chỉ một giây kia, Vương Vũ Hàn đã tự phá hủy chiếc ghế, vì không kịp ngăn Âu Thực Lợi nên hấn dùng tay mình đỡ thay Lăng Tịnh Hy.

Âu Thực Lợi cũng giật mình, cô không thể ngờ Vương Vũ Hàn lại đỡ thay Lăng Tịnh Hy, lòng vừa đau đớn vừa đổ vỡ vì sao cô ta lại được hấn trân trọng bảo vệ như thế ? tại sao không phải là cô ?

Chưa kịp phản ứng thì bị Vương Vũ Hàn đá một cước văng vào vách tường, phun ra ngụm máu, mắt cô đầy tia máu đỏ kị, nhìn hai người.

“Bắt hấn lại cho tôi.”

Âu Thực Lợi hét lớn, mấy vệ sĩ chạy tới giữ chặt Vương Vũ Hàn nhưng hấn như kẻ điên, đánh gãy xương hết bọn họ.

“Dừng lại ngay, nếu anh không dừng lại tôi sẽ giết nó.”

Âu Thực Lợi biết mấy tên vệ sĩ này chỉ là đồ phế thải không thể áp chế được Vương Vũ Hàn nên lấy Lăng Tịnh Hy ra uy hiếp, không ngờ lại có tác dụng.

Vương Vũ Hàn đổ sụp người xuống bởi hấn cảm nhận thứ chất lỏng đó đang bắt đầu có tác dụng, từng tế bào bắt đầu có cả giác lạnh lạnh, đôi mắt cũng bắt đầu biến đổi.

Âu Thực Lợi cười tà ác, cô đi đến trước mặt Vương Vũ Hàn, âm lãnh nói.

“Có tác dụng rồi phải không ? tôi quên nói cho anh biết, loại thuốc này ngấm rất nhanh, anh càng hoạt động nhiều thì nó sẽ giống như axit ăn mòn từng tế bào trong người của anh.”

Cô nhìn hấn, nụ cười càng đậm hơn.

“... và rồi con nghiện cũng sẽ đến ... tôi rất muốn xem hình ảnh Tổng giám đốc cao cao tại thượng khi nghiện thuốc sẽ trở thành cái dạng gì ? .... hahahahahaha .... Vương Vũ Hàn, anh cũng có ngày hôm nay, tôi sẽ xem khi anh quỵ xuống cầu xin tôi sẽ như thế nào .... Hahahahahaha ....”

Lại Nhìn qua Lăng Tịnh Hy đang ngây ngốc nhìn Vương Vũ Hàn, cô cười lạnh.

“Anh nghĩ đỡ cho cô ta một mũi tiêm thì tôi sẽ dừng lại sao ? ... không, tôi sẽ cho hai người cùng hưởng lạc .... Hahahahahaha ....”

Âu Thực Lợi lấy một ống tiêm khác bắt đầu tìm mạch máu của Lăng Tịnh Hy

.

“Cô đang làm cái gì đó ?”

Một âm thanh trong trẻo vang lên, Âu Thực Lợi giật mình quay lại nhìn, Lăng Tịnh Hy cũng giật mình, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Một cô gái nhỏ nhắn, mặt bộ váy liền đen, đôi mắt màu hổ phách trong sáng ngày nào đã không còn, đôi lại là đôi mắt lạnh lùng không huyết sắc, con ngươi nhìn không thấy đáy.

“Kha Nhi, cô đến đây làm gì ? không phải đang lo đợt hàng bên kia sao ?”

Âu Thực lợi không có ý thu kim tiêm, cô cười nhạt nói.

“Chủ nhân bảo cô dẫn dụ Vương Vũ Hàn tới, nhiệm vụ đã hoàn, cô còn ở đây làm gì ?” – Kha Nhi nhìn thẳng vào mắt Âu Thực Lợi, chậm rãi nói.

“Kha Nhi, cô đừng quên, chủ nhân bảo sẽ giúp tôi trả thù, giờ tôi đang trả thù đấy thôi.”

“ Muốn trả thù, đợi chủ nhân quay về, khi nào ông ấy xử lý xong thì Vương Vũ Hàn cùng Lăng Tịnh Hy là của cô, còn bây giờ ... đi ra.”

Kha Nhi vẫn nhẹ nhàng nói nhưng giọng điệu không có chút tình cảm nào.

“Kha Nhi, cô đừng nghĩ được chủ nhân yêu thương thì ra lệnh cho tôi, cũng chỉ là loại nằm dưới thân đàn ông, đừng tỏ ra thanh cao.”

Khi biết Kha Nhi là người đàn bà của Smith, cô thật sự không ngờ tới, nhưng nếu là vậy thì Kha Nhi có khác gì cô, cô ta lấy quyền gì ra lệnh cho cô kia chứ ?

“Mấy ngày trước, tôi có gặp mấy gã ở tầng hầm Áo Cũ, bọn họ nói rất nhớ cô ... cô có muốn gặp lại họ không ?” – Âm thanh không lạnh không nóng vang lên.

Âu Thục Lợi kinh hoàng, ký ức ở Tầng hầm quay về, cô hoảng sợ đến mức làm rơi ống tiêm xuống đất ... không, cô không muốn trở về cái nơi thối nát đó.

Mắt ác độc liếc nhìn Lăng Tịnh Hy. – “Hừ, coi như may mắn nhưng ... đợi Smith xử lý mày xong, tao sẽ cho mày biết tay.”

Cô đi tới trước mặt Kha Nhi, nụ cười đầy khinh khi.

“Đừng để tao biết vì mày muốn cứu cô ta nên mới làm thế ... tao không đảm bảo Smith có thể bỏ qua cho mày dễ thế đâu.”

Nói xong, cô đi ngang qua Kha Nhi, vai đánh mạnh vào vai Kha Nhi đi ra ngoài.

“Cởi trói cho bọn họ.”

Kha Nhi vừa lên tiếng, mấy vệ sĩ chưa bị thương liền đi tới cởi trói cho hai người.

Nếu là cô à khó ưa kia thì bọn họ còn do dự, chứ còn Kha Nhi, dù kêu họ đi chết cũng không từ, bởi việc không phục tùng mệnh lệnh với cái chết có khác gì nhau.

Thấy hai người đã được cởi trói, cô liếc nhẹ một cái xoay người đi ra.

“Các người ra ngoài canh chừng, bọn họ một người bị thương, một người trúng thuốc, không làm gì được đâu.”

Nói xong, Kha Nhi lập tức ly khai. Bọn vệ sĩ cũng lui bước, đóng chặt cửa lại.

Bên trong chỉ còn hai người, Lăng Tịnh Hy vẫn ngồi trên ghế nhìn Vương Vũ Hàn đi tới bên mình, cô vẫn không tin được hành động khi nãy của hắn nhưng ...

“Tịnh Hy.”

Giọng hắn trầm thấp ôn hòa, hắn đi tới ngồi xổm xuống nhìn vết thương trên đùi cô, đôi mắt đầy chua xót, hắn tháo Cravat buộc lại vết thương của cô, như sợ làm cô đau, hắn làm rất nhẹ nhàng.

Sau khi buộc xong, nhìn vẻ mặt cô vẫn ngây ngốc, nhìn không được hắn liền kéo cô vào lòng nhưng vì thân thể không có sức nên cả hai ngã xuống đất, Vương Vũ Hàn vẫn không buông cô ra.

Nằm trên người hắn, nghe nhịp tim có chút rối loạn của hắn, mùi hương này, hơi thở này khiến Lăng Tịnh Hy bật khóc ... cô không biết vì sao lại khóc nhưng khi được hắn ôm vào lòng, mọi đau đớn cùng ủy khuất đều dâng lên cuồng cuộn, không nhìn được nên nước mắt rơi xuống.

“Vì sao ? ... vì sao lại làm như vậy ? ... anh không biết nó là gì sao ? ... đó là ma túy ... vướng vào nó sẽ chết ... tại sao anh lại ngu ngốc như thế ?”

Tâm tình bỗng chốc xúc động, không thể khống chế, cô đánh mạnh vào người hắn, hét lên.

Vương Vũ Hàn không ngăn cản, hắn giờ cả người đều tê dại, sức lực còn đâu mà ngăn cản cô, thôi cứ để cô giải tỏa cho xong.

Một lát sau, mắng cũng khô cả họng, đánh cũng đau cả tay nhưng Vương Vũ Hàn chẳng quan tâm, hắn lại nhìn cô cười ôn hòa.

Lăng Tịnh Hy như bị chọc phát điên, cô hít hít mũi, những giọt nước mắt vẫn còn đọng lại trên mi, cô lau nó đi, nhìn hắn.

“Anh còn cười, bị dính vào thứ đó, anh không sợ sao ?”

Vương Vũ Hàn ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

“Anh không muốn thứ dơ bẩn đó dính vào em ... Tịnh Hy, anh không muốn em bị thương ... anh sẽ rất đau lòng.”

Lăng Tịnh Hy có chút xót ở tim, cố bình tâm nói tiếp.

“Nhưng nó là ma túy ... sẽ khiến người khác chết.”

“Đến cái chết anh cũng không sợ vì sao phải sợ thứ đó nhưng ... anh vẫn rất sợ ... anh sợ sẽ không nhìn thấy em ... Tịnh Hy, đừng rời xa anh nữa, có được không?”

Quả thật khi cô mất tích, hấn đã phát điên nhất là biết cô bị bắt cóc, lòng hấn bất an, lo lắng, cảm giác này từ trước không hề có, ngay cả khi chứng kiến thấy cha mẹ mình chết thảm, hấn chỉ có đau lòng cũng nuôi ý nghĩ trả thù nhưng ...

Khi Lãng Tịnh Hy biến mất, tâm hấn trùng xuống, tim cũng phát đau, lúc trước cảm giác này từng có là khi cô đi Hy Lạp ... giờ lại phát tác là vì cô bị Âu Thực Lợi hành hạ, đến lúc này hấn mới nhận ra, mình cần cô biết bao.

“Tịnh Hy, bao nhiêu tổn thương em phải gánh chịu, anh nguyện sẽ dùng cả đời này bảo vệ và lo lắng cho em, vì thế anh mong em cho anh một cơ hội để lo cho em, bảo vệ em ... Tịnh Hy, anh ... anh yêu em”

“Bùm” – Một tiếng nổ lớn vang trong đầu cô, cô ngược nhìn Vương Vũ Hàn, đôi mắt xanh lam đầy thâm tình nhìn cô, những lời khi nãy là cô nghe lầm sao?

Cô vội vàng ngồi dậy, thanh tâm trở nên phức tạp, cô không tin hấn nói là sự thật, không tin rằng hấn ... yêu cô.

Vương Vũ Hàn cũng bật dậy, thấy Lãng Tịnh Hy muốn trốn tránh, hấn xoay người cô lại, mạnh mẽ nắm chặt vai cô cho cô đối mặt với hấn, giọng kiên định.

“Điều anh nói là sự thật ... Tịnh Hy, anh yêu em”

“Anh có tư cách nói yêu tôi sao? nếu yêu tôi vì sao đem tôi đẩy qua cho Mạch Quân Vỹ chơi đùa? ... nếu yêu tôi, vì sao đem tôi quăng xuống tầng hầm? ... nếu yêu tôi vì sao đem tôi ra làm vật cá cược với Vương Thiếu Phong? ... đó là tình yêu của anh sao?”

Lãng Tịnh Hy hét lớn, cô muốn áp chế tiếng nói của Vương Vũ Hàn, cô không muốn nghe hấn nói nữa, cô không muốn chấp nhận sự thật này nếu không cô không thể sống ... không thể sống nổi.

Nước mắt lại rơi xuống, cô nghẹn ngào nói.

“Hon nữa, tôi đã là người của Vương Thiếu Phong ... anh cũng đã thấy, không lẽ anh muốn người ngoài nói hai anh em các người dùng chung một người đàn bà hay sao? ... còn ba mẹ tôi, họ sẽ nghĩ sao? anh muốn họ tức chết vì tôi sao hả?”

Vương Vũ Hàn khước mắt bóng đỏ lên, hấn ôm cô vào lòng.

“Là lỗi của anh, anh xin lỗi em ... Tịnh Hy.”

Lúc này, mọi phòng tuyến bỗng nhiên bị phá vỡ, vì sao lại nhẹ lòng? vì sao lại cảm động trước lời nói cùng hành động của hấn? ... cô đã bị đánh bại rồi phải không? trái tim cô không còn là của cô nữa rồi.

“Em hãy xem những chuyện lúc trước chỉ là con ác mộng ... em hãy quên hết nó đi ... anh cũng không quan tâm, không để ý em đã làm gì với Thiếu Phong ... anh yêu em, vì yêu nên anh sẽ bỏ qua hết ...”

Đôi mắt xanh lam tràn ngập nhu tình nhìn cô, giọng nói cũng trở nên dịu dàng.

“Tịnh Hy, nếu em không tha thứ cho anh, vậy cứ việc mắng anh, đánh anh, chỉ cần em đừng rời khỏi anh ... anh không cần em phải yêu anh bây giờ, dù em không yêu anh nhưng anh vẫn yêu em, Tịnh Hy ...”

Bỗng nhiên hấn nhíu mày, vòng tay siết chặt cô, cả người run rẩy, Lãng Tịnh Hy lo lắng nhìn hấn.

“Anh sao vậy?” – Chợt nhớ đến lời Âu Thực Lợi nói, thuốc ngấm rất nhanh nhưng lên cơn cũng rất nhanh, không lẽ hấn đã lên cơn rồi sao?

“Để tôi đi tìm Kha Nhi, em ấy chắc sẽ giúp được anh.”

Cô vừa muốn đi, lại bị hấn ôm chặt, nghe được hơi thở hỗn loạn của hấn, cảm giác thân thể của hấn run rẩy kịch liệt, cô biết hấn đã lên cơn thật rồi, trong lòng cô bỗng quặng đau.

Vòng tay không tự chủ siết chặt eo hấn, giọng nói trở nên nức nở.

“Anh cố chịu đựng, chắc sẽ qua mau thôi, cố chịu một chút.”

Vương Vũ Hàn không nói, hấn cắn chặt môi đến ứa máu, hấn có thể nhịn, lần đầu phát nghiện vẫn có thể chịu đựng, hon nữa hấn không muốn trở nên điên cuồng trước mặt Lãng Tịnh Hy, hấn không muốn làm cô sợ.

Thời gian dần trôi đi, Lãng Tịnh Hy cảm giác sau lưng như bị bóp nát, từng tấc da thịt đau đớn không thôi, tuy Vương Vũ Hàn không hề lên tiếng nhưng

với vòng tay siết chặt của hắn, cô biết hắn đang chịu đựng, cô cũng không kêu đau bởi nỗi đau này có thấm thía gì nỗi đau của hắn, hơn nữa nếu không có hắn thì giờ đây người chịu đau đớn ắt hẳn là cô mới đúng.

Rốt cuộc, hắn cũng buông cô ra, Lăng Tịnh Hy giờ mới thấy môi hắn đã bết bết máu, mồ hôi chảy xuống hai bên thái dương, mặt hắn tái nhợt thấy rõ.

Lăng Tịnh Hy nhìn hắn rất lâu ... thù hận cha mẹ còn đó, dù biết là do cha phản bội cha mẹ hắn nên hắn có lý do làm thế nhưng giờ giữa hắn và cô coi như không nợ nần gì ai ? chỉ là giờ đây cô đã động tâm, hơn nữa hình như đã không thể dứt được ... tâm đau không biết phải làm sao ? lòng đau không biết có nên chấp nhận tình yêu hay không ?

Theo bản năng thì cô phải lùi lại nhưng không ... hai tay không tự chủ ôm lấy cổ hắn, môi cũng từ từ áp tới đôi môi mỏng đầy máu kia, đầu lưỡi chạm vào máu tanh trên miệng hắn, cô nhẹ nhàng hút lấy những giọt máu động trên đó, lưỡi bắt đầu đi vào trong.

Vương Vũ Hàn kinh ngạc trước chủ động của Lăng Tịnh Hy, nhưng chỉ một giây hắn cũng đáp trả lại, vòng tay qua eo cô, ôm thật chặt cho hai thân thể sát vào nhau hơn, môi hắn bắt đầu mút lấy môi cô, đầu lưỡi quấn lấy cái lưỡi thơm tho của cô.

Hai người hôn thật say, hôn thật sâu, môi lưỡi dây dưa như muốn hòa quyện làm một, cảm thấy thân thể bắt đầu có phản ứng, Vương Vũ Hàn không quan tâm đang ở trong tình thế gì, tay bắt đầu luồn vào áo sơ mi cô, xoa nhẹ bầu ngực đầy đặn, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Lăng Tịnh Hy cũng thấy cả người bị hắn treu chọc, một luồng nóng trong thân thể ngứa ngáy khó chịu, cô siết chặt hắn hơn, môi cũng bắt đầu mạnh mẽ chiếm lấy môi hắn.

“Bóp, bóp, bóp ...”

Đạn đã lên nòng, chỉ thêm một chút nữa là sẽ bắn, không ngờ lại bị tiếng vỗ tay của tên khốn kiếp nào phá hoại, Vương Vũ Hàn mất đầy tia máu đục vọng lưu lướt buồm môi Lăng Tịnh Hy ra, quay mặt về phía cửa.

Lăng Tịnh Hy cũng không khác gì, mắt cũng phủ một màng sương dày, cô không biết tại sao lại khác vọng muốn hắn đến vậy nhưng nhờ có tiếng vỗ tay, cô mới không bị lạc lối.

“Trong tình cảnh này, cậu vẫn có ham muốn nhục dục đến vậy, tôi khâm phục cậu thật đấy ... Vũ Hàn.”

Một người đàn ông cao lớn, làn da màu đồng, khuôn mặt vẫn trẻ trung không giống người đã quá bốn mươi, đôi mắt xanh lục đáng sợ đi tới trước mặt họ, phía sau có vài tên vệ sĩ, có cả Kha Nhi và Âu Thực Lợi đi cùng.

“Smith, muốn mời tôi tới đây không cần nhọc công như thế, chỉ cần một cuộc điện thoại không được sao ?”

Vương Vũ Hàn kéo Lăng Tịnh Hy ra phía sau, như muốn lấy thân bảo vệ cô.

Smith thấy thế cười âm hiểm.

“Tôi thích kiểu mời này hơn, với lại ... cũng muốn xem con đàn bà này có gì hay ? khiến cậu ngay cả ma túy cũng không sợ.”

“Đi vào vấn đề chính đi, ông muốn gì ?” – Hắn không muốn Smith quá chú ý Lăng Tịnh Hy, điều đó chỉ khiến cô nàng gặp nguy hiểm.

“Cậu đã đi thẳng vào vấn đề như thế, tôi cũng không vòng vo.”

Smith phát tay một cái, Kha Nhi đem một bản hợp đồng đưa cho Vương Vũ Hàn, về mặt không cảm xúc đi về phía Smith.

Vương Vũ Hàn lật ra xem, mày nhíu chặt, hắn vứt bản hợp đồng xuống đất, lạnh giọng. – “Ông quá tham lam rồi đó.”

“No, no, no ... lấy toàn bộ tài sản đổi lại mạng cậu, rất hợp lý.”

Smith ngồi xuống cái ghế được vệ sĩ đặt ở đó khi nào, hắn ngồi xuống cũng kéo Kha Nhi đặt lên đùi, bàn tay thô ráp vuốt ve má cô nhưng Kha Nhi giống như robot, chỉ ngồi yên không chống cự.

“Hừ, ông nghĩ tôi sẽ đồng ý sao ?”

Lời vừa nói ra, tất cả vệ sĩ đều chĩa súng vào hắn và Lăng Tịnh Hy.

“Vũ Hàn, cậu sẽ không ngu ngốc như Man Cảnh Ân ? sẽ vì một người đàn bà mà hủy hoại toàn bộ sự nghiệp đó chứ ?”

Nụ cười trên môi Smith ngày càng đậm, mắt hướng về Lăng Tịnh Hy cười nham hiểm.

“Chỉ cần cậu ký tên, hai người sẽ được an toàn ... khi xác định bên Thụy Sĩ đã nhận được tiền, tôi sẽ thả hai người đi, hơn nữa còn chút hai người trăm năm hạnh phúc, con cháu đầy đàn.”

“Man Cảnh Ân không vì đàn bà của ông mà hủy hoại sự nghiệp, cậu ta vẫn chưa ra ván cuối cùng thì làm sao ông biết ai là kẻ thắng cuộc.”

“Đàn ông dù mạnh đến đâu, cũng bị đàn bà bọn họ nắm điểm yếu, không phải sao ? ngay cả tôi còn không cưỡng lại vẻ đẹp thuần khiết của Kha Nhi, huống chi là tên Man rợ đó.”

Smith vừa nói vừa đưa tay luồn vào váy Kha Nhi, không biết mò mẫm thứ gì nhưng Kha Nhi không phản kháng cũng không có biểu hiện gì trên khuôn mặt.

“Dừng lại.”

Lăng Tịnh Hy nhin không được lên tiếng, tuy không biết Kha Nhi vì sao lại làm việc cho tên Smith này nhưng cô bé không thể bị đối xử như thế được, hơn nữa cô có thể thấy trong mắt Kha Nhi có vẻ rất thống khổ, cô không thể đứng nhìn.

“Ông không được làm hại Kha Nhi, thả cô ấy đi.”

“Hahahahahaha .... Vũ Hàn, con đàn bà của cậu đang kể chuyện cười đó sao ?”

Không chỉ Smith ngay cả đám vệ sĩ cùng Âu Thực Lợi đều cười lớn.

“Kha Nhi, em yêu Man Cảnh Ân, không phải em yêu anh ấy sao ?”

Lăng Tịnh Hy nhìn Kha Nhi, giọng yếu ớt nói.

Kha Nhi vẫn im lặng nhưng ánh mắt có chút biến đổi.

“Kha Nhi, nói ... nói em yêu tôi.”

Smith xoay mặt Kha Nhi về phía mình, giọng ra lệnh.

“Em yêu anh.” – Kha Nhi như robot nói yêu hắn, Smith cười thỏa mãn, hắn nâng cằm cô lên, môi đặt xuống, nụ hôn kéo dài rất lâu.

Lăng Tịnh Hy kinh hoàng, sao có thể như vậy, sao Kha Nhi lại ...

“Cô đã thấy rồi đấy, Kha Nhi yêu tôi.” – Hôn Kha Nhi xong, Smith lạnh nhạt nói với Lăng Tịnh Hy, thấy vẻ mặt cô không tin, hắn lại nói tiếp.

“Kha Nhi, nói cho cô ta biết, nếu gặp Man Cảnh Ân, em sẽ làm gì ?”

Kha Nhi nhìn Lăng Tịnh Hy, giọng trọng treo lạnh lùng vang lên.

“Nếu gặp Man Cảnh Ân ... giết không tha.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Những lời yêu thương

“Nếu gặp Man Cảnh Ân ... giết không tha.”

Lời nói không chút cảm tình, ngay cả ánh mắt cũng trở nên sắc bén, Lăng Tịnh Hy ngây người ... cô bé thiên thần ngày ấy đã biến mất.

“Vũ Hàn, con đàn bà của cậu thật thích lo chuyện bao đồng nhưng cô ta cũng thú vị đấy ... nhưng tôi lại không thích mấy con đàn bà thông minh, chỉ toàn một lũ gây rắc rối.”

“Đó là lý do, ông đã đào tạo ra một Hạ Quân Đồng ngu ngốc, dễ bị tôi thu tóm.”

Vương Vũ Hàn lạnh nhạt nói, nhìn phản ứng của Smith rất bình thản, hắn có chút thương xót cho Hạ Quân Đồng.

“Thật đáng thương cho cô ta, hy sinh nhiều như thế đổi lại chủ nhân chỉ xem như thứ bỏ đi, tiếc mất thương xót cũng không có.”

Smith vẫn bình thản, đối với hắn việc thấy Video của Hạ Quân Đồng bị mấy tên không ra dạng người kia cưỡng bạo cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên, ngay cả khi nhận được nội tạng của cô ta, hắn cũng quảng cho chó ăn hết.

Loại phế phẩm vô dụng như thế, thật làm mất mặt hắn, đáng lý hắn không nên cho loại phế vật đó đi câu dẫn Vương Vũ Hàn, lại nhìn Vương Vũ Hàn hừ lạnh.

“Hừm, không nói vòng vò nữa, cậu kí tên đi ... đừng làm mất thời gian của mọi người, nhất là cậu ...”

Smith dùng một lát, mỉm cười gian xảo.

“Cách hai tiếng, thuốc sẽ bọc phát một lần, cậu không có nhiều thời gian đâu.”

Lăng Tịnh Hy tự nhiên nắm chặt tay hắn, lòng bất an, cô thật không muốn thấy bộ dạng hắn như thế vì nó sẽ khiến cô đau lòng.

Vương Vũ Hàn siết chặt tay cô, không tỏ vẻ sợ hãi, nhàn nhạt trả lời.

“Đem nó lại đây?”

Smith nhìn hắn, môi cong lên, phát tay một cái đã có vệ sĩ đi tới nhặt bản hợp đồng đưa cho hắn, Vương Vũ Hàn cũng không do dự kí tên cái roẹt, lại nhìn Smith, lạnh giọng.

“Nếu thất hứa, hậu quả là gì ông sẽ biết ngay.”

Lăng Tịnh Hy kinh ngạc, không hiểu sao hắn lại đồng ý, nếu như vậy không phải toàn bộ tài sản sẽ thuộc về Smith sao? Hắn sẽ trắng tay ... nhưng suy đi nghĩ lại, Vương Vũ Hàn lăn lộn trong hắc đạo đã lâu chắc không dễ dàng đáp thuận như thế ... hồ lô của hắn rốt cuộc chứa thuốc gì?

Smith tỏ vẻ hài lòng, vỗ nhẹ đầu Kha Nhi, cô nàng đứng dậy, hắn thuận thế ôm eo cô, nhìn Vương Vũ Hàn cười khế.

“Vậy phải xem tình hình ngày mai bên Thụy Sĩ ra sao đã.”

Hắn lại phát tay, một vệ sĩ đem một cái hộp đặt lên ghế, cũng mở nắp ra, bên trong có năm ống tiêm, hắn nhàn nhạt nói.

“Từ đây cho đến ngày mai, cậu sẽ cần đến nó ...” – Liếc nhẹ Lăng Tịnh Hy cười tà mị – “Chơi vui về một chút.”

Sau đó cùng Kha Nhi và Âu Thực Lợi ly khai.

Đội bọn họ đi hết, Vương Vũ Hàn cầm hộp ống tiêm lên nhìn chăm chú, Lăng Tịnh Hy từ sau giựt lấy, mắt chưa xốt nhìn hắn.

“Không được, dùng nhiều sẽ không thể thoát được.”

Hắn cười nhẹ. – “Từ đây đến ngày mai, nếu không có nó, anh sẽ không cảm cự nổi, cũng không đối phó lại bọn họ hơn nữa sẽ không bảo vệ được em ... anh sẽ không sao? ... Tịnh Hy, hãy tin anh.”

Lăng Tịnh Hy nghe thế, còn biết nói gì, cô giờ đây là gánh nặng của hắn, chỉ biết gật đầu chấp nhận.

Thân thể lại bị hắn ôm chặt, môi hắn hôn nhẹ môi cô.

“Tịnh Hy, anh ... không nhịn được.”

Lăng Tịnh Hy thấy mắt hắn nhuộm màu đỏ quen thuộc, cô biết hắn đã nhịn, nếu không phải lúc này bị quấy rối thì giờ này ... mặt bỗng đỏ lên, cô cúi đầu im lặng.

Hơi thở trên đầu trở nên dồn dập, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, môi nhẹ cười, cũng từ từ phủ xuống môi cô. Mà cô không tránh né còn chủ động đáp lại hắn, bây giờ cô không muốn nghĩ gì hết ... cứ buông thả một lần sống vì mình một lần thôi.

“Tịnh Hy, từ nay về sau anh sẽ bảo vệ em, không để ai làm tổn thương đến em, đây là lời thề của Vương Vũ Hàn anh, không phải lời hứa qua loa.”

Hắn nói khẽ vào tay cô, cũng bế bổng cô lên đi đến chỗ có tấm nệm cũ kỹ, đặt cô xuống, người cũng đè lên cô ...

Tím cô đập loạn cả lên, nhưng không nghĩ được gì bởi những nụ hôn ướt át của hắn bắt đầu in lên trên trán cô, đi xuống xương quai xanh, di chuyển xuống ngực hắn cũng thuận tiện cởi phất chiếc áo sơ mi vứt sang một bên để lộ cơ thể trắng nõn của cô cùng mấy dấu vết kia ... mắt hắn ngập tràn đau đớn cùng tức giận.

Lại cúi xuống, dùng nụ hôn của mình lấp đi mấy vết hồng nhạt do Vương Thiệu Phong để lại, chỉ muốn có dấu ấn của mình trên đó.

“Tịnh Hy, em là của anh.” – Hắn dứt khoát nói.

Đôi mắt mê ly nhìn người phía trên, đôi mắt hắn đầy thâm tình, đôi môi mỏng nở nụ cười mê hoặc khiến cô có cảm giác say.

Cô vòng tay qua cổ hắn, kéo hắn xuống gần cô, muốn nhìn rõ hắn ... còn nhớ lần đầu tiên bị hắn cưỡng bức, cô đã bị đôi mắt xanh lam này ám ảnh, nó vừa đẹp vừa giống như mắt quý trong đêm làm cô không bao giờ yên giấc.

Nhưng khi nhìn lại, lúc đó đôi mắt hắn đầy thù hận còn bây giờ lại dịu dàng ôn nhu khác hẳn ... có phải đó là vì yêu ...

Bàn tay mà quý lần nữa di chuyển xuống dưới đem chân cô tách ra, vì tránh bên chân bị thương nên hắn rất nhẹ nhàng kéo chân cô ra, ngón tay thon dài bắt đầu đi vào bên trong cô.

“Không được.” – Lăng Tịnh Hy có chút xấu hổ nói, chân cũng khép lại nhưng hạ thân đã bị hắn giữ chặt, nơi tư mật bị trêu đùa khiến cô ngứa ngáy.

“Em là tiểu yêu tinh, đã mê hoặc anh giờ bảo không được ... em nghĩ trong lúc này, anh có thể dừng lại sao ?” – Hắn nhìn sâu vào mắt cô, môi cười tà mị.

“Em mê hoặc anh khi nào ... Á ...”

Hắn bỗng tăng lực làm cô cất tiếng rên rỉ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng thẹn thùng, với bộ dạng yếu ớt bây giờ chẳng khác nào khiến đàn ông muốn phát cuồng mà chiếm lấy cô, đương nhiên Vương Vũ Hàn cũng không ngoại lệ.

“Em đang khiêu khích anh đó sao ?”

Hắn cười nhẹ, lấy ngón tay ra, đem vật cứng kêu ngạo đặt nơi tư mật của cô, Lăng Tịnh Hy cảm thấy vật nóng hổi kia đã chạm vào nơi đó, cô hơi run rẩy.

Cảm giác cô đang run rẩy, hắn nâng cầm cô lên, một lần nữa hôn thật sâu.

“Vũ Hàn ...” – Giọng cô yếu ớt kêu tên hắn, đôi mắt cũng phủ một màng tơ dầy đầy mê ly.

“Muốn sao ?” – Hắn vuốt nhẹ môi cô, giọng khàn khàn đầy mị hoặc vang lên.

Nếu đã buông xuôi, thì còn gì phải ngưng ngừng, giọng cô dịu dàng nói với hắn.

“Muốn ... em muốn ... U ...”

Chỉ một chữ muốn, Vương Vũ Hàn đã đẩy mạnh vật nam tính vào sâu bên trong, Lăng Tịnh Hy không kịp phản ứng, chỉ có thể bật tiếng kêu có chút kinh hãi.

“Tiểu yêu tinh của anh ... em là của anh, chỉ có thể mê hoặc anh, người khác không có quyền chạm vào em ... em chỉ thuộc về anh ...”

Bàn tay to lớn dờn xuống ngực xoa nắn nơi đầy đà của cô, đôi môi áp xuống gương mặt trắng mịn, hạ thân mạnh mẽ đụng chạm thân thể cô thật nhịp nhàng.

“Anh yêu em ... Tịnh Hy ... gọi tên anh.” – Hắn vừa nói, thân dưới càng mạnh mẽ tiến sâu hơn.

Đôi mắt to tròn đã phủ mờ sương, đôi môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy. – “Hàn.”

Hắn nở nụ cười hài lòng, nhẹ đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu, sau đó mạnh mẽ xâm chiếm.

Một lần lại một lần yêu thương cô hết tư thế này đến tư thế nọ, đến khi cô hết lớn và hắn cũng gào lên thì bỗng hắn bứt khỏi người cô, phóng thích chất lỏng ra ngoài.

Lăng Tịnh Hy lúc này đã mệt lã, ngất đi lúc nào không hay, nhưng vẫn biết hành động của hắn, cô cũng không có sức mà quan tâm, từ từ chìm vào giấc ngủ say.

Khi Lăng Tịnh Hy tỉnh lại là vào sáng hôm sau, cô vừa mở mắt đã thấy Vương Vũ Hàn đang ngồi trên chiếc ghế của Smith, dùng ống tiêm tự tiêm cho mình, lòng khó chịu nhắm chặt mắt, cô không muốn nhìn thấy cảnh này, vì tìm lại quận đau.

Không biết qua bao lâu, cô nghe tiếng bước trầm ổn của hắn đi tới, sau đó nệm lún xuống, cả người bị hắn xoay lại đối diện với hắn, mặt hắn tái nhợt, đôi mắt do mới tiêm thuốc có phần mê ly, môi mỏng khẽ cười.

“Xin lỗi, đã cho em thấy cảnh thối nát này.”

Lăng Tịnh Hy lắc đầu, cô ngồi dậy, hắn cũng ngồi dậy ôm cô vào lòng, cả hai dựa vào vách tường, lúc này khung cảnh thật yên tĩnh.

Thấy bàn tay hắn cứ vuốt ve lưng cô, cảm thấy vật kia như đang thức tỉnh cô bỗng lên tiếng, cũng không hiểu sao lại hỏi chuyện xấu hổ như thế ?

“Vì sao ... đêm qua lại ... anh, anh lại đi ra ...”

Nói xong, cô cúi thấp đầu, hôm nay đã phóng nhảm lao nên cũng phải bay theo nó luôn.

Vương Vũ Hàn cười tà mị, lời nói có chút mập mờ.

“Bản thân anh đã trúng thuốc, anh không muốn đem thứ dơ bẩn làm bẩn người em, hơn nữa ... anh không muốn đời sau bị ảnh hưởng.”

Lăng Tịnh Hy đỏ mặt, dù có ngốc cũng không thể gạt được hắn bởi mặt đã đỏ như quả cà chua, muốn lấy lại tinh thần đành xé trang này lật sang trang khác.

“Anh nghĩ bọn họ có tha chúng ta ra không?”

Thấy cô đổi đề tài nhanh chóng, hắn cũng không trêu ghẹo làm gì.

“Em nghĩ thử xem?” – Hắn hỏi ngược lại, tay vuốt nhẹ tóc cô, thấy người cô hơi run rẩy, lại lên tiếng trấn an.

“Chúng ta đã một ngày không về Nguyệt Thụ, Dương Nghị không tìm thấy chúng ta sẽ cho thuộc hạ đi tìm, em cố chịu thêm một chút.”

“Rời khỏi nơi này, anh có thể đáp ứng tôi một yêu cầu được không?”

“Ngoài việc rời khỏi anh, thì chuyện gì anh cũng có thể đồng ý.”

Hắn biết cô muốn nói gì, đương nhiên hắn phải chặn đầu trước.

Lăng Tịnh Hy thở dài – “Vương Thiếu Phong, anh tính sẽ làm gì?”

“Nó sẽ đi Mỹ, tiếp tục làm việc bên đó, nó sẽ không trở về đây nữa đâu.”

“Đó là lựa chọn của anh sao? tôi nhớ anh từng nói sẽ chọn cả hai, bây giờ lại đẩy Thiếu Phong đi?”

Tên này thật tráo trở, lúc này lúc khác, cô thật đau đầu vì hắn.

“Anh từng nói, Thiếu Phong là người thân duy nhất của anh, anh đương nhiên quan tâm chăm sóc nó nhưng Thiếu Phong đã lớn, nó có thể tự chăm sóc bản thân, anh vẫn yêu thương nó như xưa nhưng đó là tình anh em.”

Nhìn sâu vào mắt cô, từng lời tận đáy lòng thốt ra.

“Còn em, anh chỉ muốn cả đời chăm sóc cho em, muốn em mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, muốn mỗi tối được ôm em vào lòng đi vào giấc mộng đẹp, mỗi buổi sáng thức dậy đều có thể thấy em nằm bên cạnh anh... Tịnh Hy, anh yêu em... chúng ta kết hôn đi.”

Lăng Tịnh Hy ngây người, vẫn không tiếp thu lời hắn nói, cái gì mộng đẹp? cái gì mỗi tối mỗi sáng? ... cái gì kết hôn? ... cô vẫn còn đang mơ phải không?

Thấy cô vẫn im lặng, hắn thầm mắng mười tám đời tổ tông nhà họ Mạch, tên chết tiệt kia chỉ toàn làm chuyện mất mặt, dạy bảo cũng không nên thân, vì sao hắn lại tin Lăng Tịnh Hy sẽ vì mấy câu này mà động lòng.

Hắn thở dài chưa kịp lên tiếng thì cô đã chen ngang.

“Anh học ở đâu ra cách nói khiến người khác nổi hết da gà đến thế?”

“Lúc tiếp cận Hạ Quân Đồng, bị Mạch Quân Vũ bức riết phải học nhưng đó là lời thật lòng của anh, anh muốn em làm vợ của anh.”

Hắn ôm chặt cô hơn, bắt đầu kể lại chuyện xưa.

“Ngày ấy, khi em rời khỏi anh qua Hy Lạp, anh mới biết mình cần em đến mức nào, nếu không phải vì món ân tình nợ Man Cảnh Ân thì anh đã mặc hắc sớng đó chết dở, cũng không muốn đem xia tới ... giờ đã trả xong, mọi chuyện tùy hắn vậy, hiện tại anh chỉ muốn hai chúng ta cùng một chỗ, anh sẽ bù đắp những tổn thương đã gây ra cho em, em muốn như thế nào anh cũng không phản kháng.”

“Nếu ... tôi muốn mạng của anh thì sao?”

Không hiểu sao cô lại thốt ra lời này, ngay cả mình cũng giật mình, không phải biết rõ giữa họ không còn thù oán gì sao? một mạng đền một mạng, bắt quả hắn lời được một mạng của Tiểu Minh nhưng trong lòng vẫn có thứ gì đó thôi thúc khiến cô nhìn không được lại hỏi câu đó.

“Tim anh đã là của em thì cái mạng này cũng không phải của anh, tất cả toàn quyền em xử lý.”

Lời nói chân thật như dao găm đâm thẳng vào tim cô, lòng không vui lại cảm thấy tim đang rỉ máu, vì sao cứ thích ngược bản thân thế này.

“Tịnh Hy, khi anh đã chấp nhận yêu một người, cả cuộc đời chỉ sống vì một người, dù người đó không yêu anh, anh cũng không ngại ép người đó ở bên cạnh anh...”

Hắn dùng một chút. “Anh biết như thế rất ích kỷ nhưng vì yêu, anh chỉ có thể yêu bằng cách đó, anh không biết nói lời dịu dàng hay biết cách làm hài lòng một cô gái như Thiếu Phong, anh chỉ biết khi muốn thì phải có được và nhất quyết không buông tay.”

“Nếu cả đời này tôi vẫn không yêu anh thì sao ?” – Khó khăn lắm nói được một câu lại cảm thấy khó hiểu vì sao cứ muốn làm hấn đau lòng.

Vương Vũ Hàn cười nhạt, không tỏ ra tức giận, khẽ nói.

“Vậy cả đời này anh cũng không yêu người khác, anh sẽ nhốt em lại, để cả đời này em chỉ nhìn thấy một mình anh, nếu vẫn không yêu vậy chúng ta sẽ nhìn nhau cho đến khi chết già, anh sẽ mua một cái quan tài, cùng em chôn chung nấm mộ, đến lúc đó dù sống hay chết, em cũng chỉ nhìn thấy anh mà thôi.”

“Anh.” – Lăng Tịnh Hy tỏ ra bức tức, tên này bị đá rớt trứng đầu sao ? mấy lời xấu hổ như vậy cũng mặt dày nói ra được.

“Vậy anh muốn dòng họ Vương bị tuyệt tử tuyệt tôn sao ?”

“Cái đó em càng không nên lo, Vương Thiếu Phong tinh lực dư thừa, bắt quá kêu nó cưới thêm mấy cô vợ, sinh thêm khoảng chục đứa con, như vậy không lo nhà họ Vương thiếu người đốt nhan khói.”

Lăng Tịnh Hy nín luôn, tên này không có trách nhiệm gì hết.

“Vì sao lại yêu tôi, không phải anh luôn xem tôi như món đồ chơi sao ?”

Đây là thắc mắc cô không tháo gỡ được, nhiều người đẹp quyến rũ mê người như thế mà hấn không yêu, lại yêu ngay cô gái có thâm thù đại hận với hấn ... à mà cũng là do cô bỏ được hấn trước, dùng thủ đoạn hèn hạ làm hấn yêu cô nhưng không lẽ chỉ vì tham luyến thân thể thôi sao ?

Nhưng hấn nhiều tiền như thế, muốn bao nhiêu chẳng được ? ... nếu bây giờ một cô gái lóa thể chạy đến trước mặt hấn muốn cùng hấn hoan ái, cô cũng không lấy làm lạ.

“Không biết, có lẽ vì em là tiểu yêu tinh, mỗi lần gặp em anh chỉ muốn quăng em lên giường, cùng em ân ân ái ái, muốn nghe tiếng em rên ...”

Mới nói một chút, miệng đã bị cô che lại, mặt cô cũng đỏ đến mang tai, tên này biến thái cũng có hạn thôi chứ, có cần nói oanh liệt ra như thế không ?

Cảm thấy tay ướt ướt, cô rút tay lại nhưng bị hấn giữ chặt, môi hấn nhẹ hôn lên từng ngón tay của cô, lại ôm cô vào lòng, cười khẽ.

“Anh không biết tình yêu là gì ? anh chỉ biết, anh yêu mùi hương trên người em, yêu đôi mắt của em, yêu cái miệng nhỏ nhắn hay làm anh tức giận, yêu tiếng cười khúc khích của em ... tất cả liên quan đến em, anh đều yêu hết thảy.”

Lăng Tịnh Hy không biết hấn ăn nhầm cái gì hay ông tiêm Smith đưa cho hấn có nhầm thuốc hay không mà từ hôm qua đến hôm nay hấn như thi sĩ nói toàn “Lời ong tiếng mật.” mà cô lại bị tiếng “Mật ngọt chết ruồi.” của hấn làm rung động mới chết chứ.

Bổng của phòng mở ra, Vương Vũ Hàn trở lại về mặt lạnh lùng, gài lại cúc áo cho cô, tiện thể lấy áo khoác lên cho cô, che cô kín mít.

Smith cùng Âu Thực Lợi đi vào với mấy vệ sĩ nhưng Kha Nhi không thấy đâu ? Tuy khó hiểu nhưng trong tình trạng này bản thân còn lo chứ xong lại đi lo chuyên bao đồng, thật hết thuốc chữa.

“Còn 5 phút nữa, ngân hàng bên Thụy Sĩ sẽ mở cửa.”

Smith vừa dứt lời, đám vệ sĩ đã vây quanh hai người, rút súng chĩa vào họ, Âu Thực Lợi cười ác độc, mắt đắc ý nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Ông không giữ lời hứa ?”

Lăng Tịnh Hy nhin không được lên tiếng, cô hiểu rõ hắc đạo phức tạp như thế nào, không nghĩ đến lời nói ra cũng có thể xem như gió thoảng mây bay ... Có phải vì sợ Kha Nhi sẽ ngăn cản nên hấn không cho Kha Nhi ra mặt không ? ... nếu quả thật thế thì họ chết chắc rồi.

“Tôi không có thất hứa, nói sẽ thả các người đi, còn chúc các người trăm năm hạnh phúc, con cháu đầy đàn ... nhưng là ở dưới Cừu Tuyền.”

Smith cười âm lãnh, nhìn chăm chăm vào đồng hồ, bắt đầu đếm thời gian.

Thời gian tích tắc trôi đi, trong lúc này Lăng Tịnh Hy ôm chặt Vương Vũ Hàn, cô biết cái chết sắp đến, cô không muốn đến Diêm Vương vẫn phải giữ tình cảm trong lòng, thù hận kiếp này coi như kết thúc tại đây, mắt ngược lên nhìn vào đôi mắt xanh lam, khéo mắt rung rung.

“Nếu kiếp sau, em có thể gặp lại anh ... em sẽ yêu anh.”

Vương Vũ Hàn cả người cứng đờ, mắt lóe lên tia sáng lấp lánh, môi nở nụ cười nhẹ, vừa muốn nói thì ...

“Đã đến giờ.”

Lời nói vừa dứt, hấn phát tay lên, mấy tên vệ sĩ chuẩn bị nghe khẩu hiệu của Smith. – “Kết thúc chúng đi.”

“Rầm”

Chương 62: Trò đùa quái ác

“Rầm”

Một tiếng vang lớn, cho thấy sức công phá này không phải do đập cửa mà ra, bởi cánh cửa đã nổ tung, một chiếc xe Jeep chạy thẳng vào, phía sau cũng ít nhất vài chục chiếc xe và sau đó chỉ nghe tiếng phanh khắp bốn phía.

Lăng Tịnh Hy chắc rằng Dương Nghị đã đến kịp chỉ có điều cách xuất hiện của hắn có quá phô trương hay không?

Dương Nghị từ xe Jeep nhảy xuống, phía sau một đám thuộc hạ mang đủ các loại súng, cỡ nào cũng có, nhưng Dương Nghị không bước tới, chỉ dừng lại.

Phía sau, ở trên chiếc Koenigsegg Agera R, Mạch Quân Vỹ một thân Tây Âu bạc, Vương Thiếu Phong một thân Tây Âu xanh cùng Man Cảnh Ân mặc Tây Âu đen bước xuống, ánh mắt một đào hoa, một ánh mắt tà mị, một ánh mắt lạnh băng nhìn về hai người bình thân đi tới.

“Đến nhanh thật.” – Smith cười tà mị, cũng không lấy làm lạ khi thấy họ đến.

Vương Vũ Hàn nhìn Vương Thiếu Phong nhíu mày.

“Từ lúc nào làm việc chậm chạp như vậy?”

Hắn cười cười – “Anh bảo không cần đi cùng, em nghĩ anh không cần em giúp nhưng em cũng rất nhanh rồi đó, anh nghĩ tìm một con sâu rọu với một con sâu ngủ dễ lắm sao?”

Hai con sâu lười kia lờm Vương Thiếu Phong một cái, hắn rùng mình.

“Kha Nhi đâu?” – Man Cảnh Ân mắt lạnh nhìn Smith, hàn khí tỏa ra nghi ngút.

Smith cười lạnh – “Dù chết, cũng đừng mong gặp được Kha Nhi.”

“Nơi này đã bị bao vây, ông nghĩ mình có thể thoát sao? ... nếu nói Kha Nhi đang ở đâu, tôi sẽ cho ông chết toàn thay.” – Man Cảnh Ân vẫn không kiên nhẫn nói, giờ này hắn muốn gặp Kha Nhi, rất muốn gặp cô ấy.

“Ha ha ha ... Man Cảnh Ân, bị lừa gạt như thế vẫn không dứt tình được sao?”

Smith bình thản nói, không tỏ vẻ sợ hãi khi biết mình đang bị bao vây.

Man Cảnh Ân nắm chặt nắm đấm muốn đi tới đã bị chặn lại.

“Ân, cậu đừng nóng giận, hắn không thoát khỏi đâu? ... tôi nghĩ ông nên biết thức thời mà chịu thua đi.” – Mạch Quân Vỹ nhàn nhã nói.

Smith cười tà mị – “Các cậu nghĩ rằng có thể bắt được tôi sao?”

“Rầm”

Lời vừa nói xong, thì cánh cửa phía sau bị công phá mạnh, một chiếc Jeep khác chạy vào, một nhóm người mặt đồ đen cầm súng liên thanh nã đạn lung tung.

Vương Vũ Hàn ôm Lăng Tịnh Hy núp sau cạnh tường tránh đạn, bọn Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vỹ và Vương Thiếu Phong cũng chạy ra sau xe Jeep tránh đạn, sau đó nháy mắt Dương Nghị bảo hắn ra tay.

Một loạt đạn từ ngoài bắn vào, đương nhiên mấy cây súng liên thanh cũng phải ngã xuống nhưng sau đó từ cửa sau quăng vào đạn khói mù làm bọn họ mất phương hướng, đến khi khói mù tan hết thì Smith cũng biến mất.

Man Cảnh Ân tức giận đuổi theo nhưng bị đám thuộc hạ của Smith chặn lại, đạn cũng bắn, đánh cũng gây hết mấy khúc xương của bọn chúng nhưng vẫn không đi được, căn nhà hoang này lại không trụ được lâu, bởi bao nhiêu người dồn vào như thế ... không quá 5 phút, chắc chắn sẽ sập.

Hai bên, đạn bắn không biết mấy trăm viên, tổn thương vô số, Vương Vũ Hàn thấy tình thế không ổn, muốn đưa Lăng Tịnh Hy rời đi nên ra hiệu Dương Nghị hỗ trợ hắn.

Trong lúc đó Âu Thục lợi bỗng nhiên xuất hiện, trên tay cầm theo khẩu súng lục, mắt đầy ác độc nhìn Vương Vũ Hàn đang kéo tay Lăng Tịnh Hy bỏ chạy, máu hận trong lòng dâng lên, cô hét lớn.

“Lăng Tịnh Hy, mày chết đi.”

“Đừng.” – Một tiếng nổ làm mọi thứ trở nên yên lặng.

Lăng Tịnh Hy tưởng chừng sẽ trúng viên đạn đó nhưng không, khi tiếng nổ vừa vang lên, Vương Vũ Hàn ôm chặt cô, lấy thân che chắn nên cô may mắn thoát khỏi nhưng ....

“Vũ Hàn.”

Lăng Tịnh Hy hoảng sợ, nhìn hấn, đau đến tận tâm can, cô hoảng hốt nhìn chỗ viên đạn nhưng không thấy gì.

“Anh ... anh không trúng đạn sao ?”

Vương Vũ Hàn mặt hơi tái nhợt, có thể sắp lên cơn ngiên nên hơi run rẩy nhưng cũng gạt đầu.

Lăng Tịnh Hy cảm thấy nhẹ lòng nhưng nghĩ lại thấy lạ bởi Âu Thục Lợi chìa súng về mình, không bắn trúng vậy chẳng lẽ bắn trật, lại nhìn về phía sau thì chân kinh. – “Frank ...”

Frank một thân đầy máu nằm thoi thóp nhìn cô, hấn đã đỡ đạn giúp cô ... từ khi rời khỏi Hy Lạp, cô chỉ gặp hấn lúc bị Hạ Quân Đồng tạt axit cho đến bây giờ cũng không thấy hấn xuất hiện, mà giờ hấn lại ...

Nhưng Lăng Tịnh Hy nào biết, từng phút từng giây Frank đều ngấm bảo vệ cô.

“Cố chịu đựng, em sẽ đưa anh đi bệnh viện.” – Giọng cô có chút nghẹn ngào, mắt hơi đăm lẹ nhìn hấn.

“Chỉ cần em không sao là tốt rồi, anh chỉ bị trúng ngay vai, anh ...”

Chưa nói hết câu, Lăng Tịnh Hy lại chạy về Vương Vũ Hàn, bởi tên kia vì lên cơn nên khó chịu mà ngã xuống, Frank cười khỏ, hấn đang trông chờ điều gì đây ?

Âu Thục Lợi hận thấu xương cô đưa súng lên muốn bắn thì ... “Đừng.”

Lăng Tịnh Hy quay lại chỉ nhìn thấy Âu Thục Lợi ngã xuống, và phía sau cô ta, Kha Nhi mặt lạnh đang cầm súng, cô chắc rằng Kha Nhi đã bắn.

“Kha Nhi.”

Tiếng kêu của cô làm kinh động Man Cảnh Ân đang đánh mấy tên kia sống dở chết dở, hấn nhìn về phía cửa sổ, đập mạnh mấy tên kia chạy đến chỗ cô nhưng Kha Nhi đã biến mất.

Lăng Tịnh Hy ôm Vương Vũ Hàn, nước mắt rơi lã chã, cô không muốn hấn chết, cô không muốn mất hấn ... cô yêu hấn mất rồi.

Hai ngày sau, khi Lăng Tịnh Hy tỉnh dậy đã nằm trên giường bệnh, trên tay còn đang truyền nước biển.

Đầu hơi đau, cô nhớ lại vì sao mình được đưa vào bệnh viện, cô chỉ nhớ lúc đó rất hỗn loạn, Frank đỡ đạn giúp cô, Vương Vũ Hàn vì lên cơn lên quỵ xuống, cô chạy lại ôm hấn sau đó đầu choáng váng cũng ngất luôn.

“Cậu tỉnh rồi.”

Gia Tiểu Mẫn mới bước vào đã chạy ủa tới, ôm cô khóc như mưa, vì cả người mệt mỏi nên mặt cho cô nàng khóc than.

Được một lúc, cô nàng mới chịu buông, nước mắt nước mũi quệt lên chiếc áo bệnh nhân của cô.

“Biết tin cậu bị bắt cóc làm mình sợ hết hồn, cũng may được cứu ra ... cậu làm mình lo quá đi.”

“Được rồi, được rồi, cậu đang mang thai, không nên khóc nhiều sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.” – Nói xong, cô chợt nhớ đến Vương Vũ Hàn.

“Vũ Hàn sao rồi ?”

“Chủ Tịch nằm ở phòng hồi sức ... nhìn cậu kia, mới tỉnh dậy đã muốn gặp anh ta, hai người từ khi nào quấn nhau không buông vậy ?”

Gia Tiểu Mẫn trêu chọc, tuy không thích Vương Vũ Hàn cho lắm nhưng biết hấn ta liều mình cứu Lăng Tịnh Hy, nên cô cũng coi như qua cửa.

“Đừng nói linh tinh nữa, dẫn mình đi gặp anh ấy đi.”

Cô muốn bước xuống giường thì cảm giác chân hơi đau, Gia Tiểu Mẫn lắc đầu, đi lấy xe lăn rồi đỡ cô ngồi xuống, đẩy xe ra khỏi phòng.

Không cần phải tìm quá lâu cũng tìm được phòng của Vương Vũ Hàn, bởi trước cửa có hai tên vệ sĩ mặt lạnh như tiền hơn nữa quanh đó không một bóng ma huống chi là một con người nguyên vẹn.

Mấy vệ sĩ thấy hai cô gái, chỉ gật đầu chào rồi mở cửa cho hai người.

Vừa vào phòng bệnh, Lăng Tịnh Hy đã thấy Vương Vũ Hàn nằm trên giường, cơ hồ là đã ngủ, cô ra hiệu Gia Tiểu Mẫn đừng làm ra tiếng động mạnh, đẩy xe lăn tới cạnh giường, vì giường hơi cao nên cô cô ngồi dậy, ngồi xuống cạnh hắn.

Gia Tiểu Mẫn biết thức thời mà lặng lẽ lui ra nhưng cũng vì không muốn chạm mặt Dương Nghị nên cô đánh nhanh rút lẹ về trước, bắt quá gọi điện hỏi thăm, xin lỗi với Lăng Tịnh Hy là được.

Nhìn gương mặt tái nhợt của Vương Vũ Hàn, lòng cô dâng nên cổ chua xót, ngón tay nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt của hắn, trong vô thức thờ dài.

Bỗng tay bị nắm chặt, cô giật mình nhìn lại đã thấy hắn mở mắt nhìn cô không chớp, cô hơi ngượng muốn rút tay nhưng không được, giọng hắn có chút không vui vang lên.

“Sao lại thờ dài, trông anh kém đến thế sao?”

Cô sùng sờ một chút, khẽ cười. – “Anh không sao là tốt rồi ... cái kia, anh ... còn tái phát nữa không?”

Cô biết bị nghiện thuốc không phải chịu đựng vài lần là đủ, ít nhất cũng hai ba tháng, mà hắn trước đó đã tiêm hết bốn mũi.

Vương Vũ Hàn ngồi thẳng dậy, ôm cô vào lòng, vuốt ve mái tóc cô.

“Có em ở đây, anh sẽ không sao?”

Sau đó đẩy nhẹ cô ra, hai tay ôm vai cô, môi gần kề môi cô.

Lăng Tịnh Hy né tránh, hành động này khiến Vương Vũ Hàn bất mãn.

“Không phải em nói sẽ yêu anh sao? sao lại tránh anh?”

Lúc cô nói sẽ yêu hắn, hắn vui như bay lên tận mây xanh, cô không biết lời cô nói còn có tác dụng hơn thuốc nghiện, khiến hắn quên đi đau đớn phút chốc đó nhưng giờ tại sao lại né tránh hắn? cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

“Nếu có kiếp sau, em sẽ yêu anh nhưng ... kiếp này ...”

Kiếp này cô vẫn không thể yêu hắn được, thù hận dù là do ai sai thì giữa họ vẫn có vách tường ngăn cách, hơn nữa cô vẫn không chấp nhận việc đã lên giường cùng Vương Thiếu Phong ... nếu hai người bên nhau chẳng phải người ngoài sẽ nói ba người bọn họ loạn luân.

Vì thế, cô chọn cách im lặng, đem tình yêu này chôn sâu vào trong tim, thà một mình chịu đau cũng không muốn hắn đau vì cô.

“Dù có hàng tỉ kiếp, em vẫn phải yêu anh.”

Nói xong, hắn hưng phấn hôn môi cô, như muốn trút giận, hắn mút mạnh môi cô, quán lấy lưỡi cô cơ hồ làm cô có chút đau.

Cái hôn nóng bỏng kéo dài không bao lâu, bởi tay hắn bắt đầu di chuyển vào bên trong, cho đến khi ...

“Anh trai, em ...”

Vương Thiếu Phong một lần nữa nhìn thấy cảnh không nên thấy, vì sao lúc nào cũng bắt anh chứng kiến cảnh này.

Vương Vũ Hàn buông Lăng Tịnh Hy ra, mắt tối sầm nhìn Vương Thiếu Phong.

Hắn cười cười, lui về sau vài bước, tay đặt lên cửa. – “Cốc, cốc, cốc ...”

Vương Vũ Hàn muốn giết người mà Lăng Tịnh Hy trán đầy vạch đen.

“Em đến thăm xem anh đã khỏe chưa? ... Tịnh Hy, vết thương của em đã khỏi chưa?” – Vương Thiếu Phong lên tiếng, môi cười hiền hòa như bò tát đi lại ghé ngồi nhìn hai người.

Vương Vũ Hàn không kiên dè, ôm chặt cô vào lòng như sợ Vương Thiếu Phong là thứ sâu bọ sẽ bám lấy cô, hắn lạnh lùng nói.

“Giờ này em phải lên máy bay mới đúng, tại sao còn ở đây?”

Sau khi tỉnh lại, hần lập tức bảo Dương Nghị đặt vé máy bay cho Vương Thiếu Phong vì không muốn Lăng Tịnh Hy khi tỉnh dậy sẽ gặp em trai, như thế tình cảnh sẽ rất khó xử.

“Em ở vài ngày nữa sẽ đi, hơn nữa phải đảm bảo an toàn cho anh trai cùng Tịnh Hy, phải không Tịnh Hy?”

Vương Thiếu Phong nhìn Lăng Tịnh Hy cười tà mị, ngay lập tức bị giọng nói lạnh lẽo của Vương Vũ Hàn làm hần đóng băng.

“Tịnh Hy là vợ sắp cưới của anh, đáng lý ra em nên gọi một tiếng chị dâu mới đúng.”

Lăng Tịnh Hy nhú mày, cô đồng ý làm vợ hần khi nào.

Tức giận đẩy hần ra, vừa muốn xuống giường đã bị ôm chặt lại.

“Em nói làm vợ anh khi nào?”

“Em là người đàn bà của anh, không lấy anh, thì lấy ai?” – Hần chậm rãi nói, giọng điệu không hề tức giận.

Theo quán tính, Lăng Tịnh Hy nhìn về phía Vương Thiếu Phong nhưng cô chỉ là liếc qua thôi chứ không có ý gì khác nhưng đập vào mắt Vương Vũ Hàn giống như không lấy hần thì cô sẽ lấy ...

Cố gắng không bộc phát cơn giận dữ, hần ôm cô chặt hơn, tay xoa xoa cái bụng xẹp lép của cô.

“Em và anh làm nhiều như thế, có thể ở đây có con của anh cũng nên, vì thế không lấy anh không được rồi.”

“Cũng có thể đó là con em.”

Vương Thiếu Phong vừa nói xong, tay của hần cứng đờ tại chỗ, mà gương mặt của Lăng Tịnh Hy đã trắng nay càng trắng hơn.

Nhưng sau câu đó càng làm bọn họ rơi vào khó hiểu.

“Tiếc là em không có diễm phúc đó rồi, chị dâu à.”

“Em có ý gì đây?” – Hần không kiên nhẫn hỏi, trong lòng đi theo chiều tốt nhất.

Vương Thiếu Phong thở dài, đôi mắt tỏ ra nuối tiếc không nguôi.

“Nếu tối đêm đó, em cảm lòng không được, có lẽ chị dâu tương lai sẽ trở thành em dâu tương lai rồi cũng nên ... tiếc thật.”

“Sao có thể như thế? lúc đó mình tỉnh dậy thì khắp người đều có ... đều có ...”

Lăng Tịnh Hy bức xúc lên tiếng nhưng nói đến một nửa lại xấu hổ vùi mặt vào lòng Vương Vũ Hàn mà hần ta hiện giờ đang rất vui vẻ lắng nghe.

“Chị nói mấy dấu xanh đỏ tím đỏ à? đó chỉ là vết mực do người làm chấm lên thôi, đồ của chị thì bọn họ cũng thay luôn, mấy vết đó tắm vài lần là hết.”

Vương Thiếu Phong giải thích, tay vuốt cái cằm trơn bóng ra vẻ đắc ý.

“Nhưng lúc đó cả người đều mềm nhũn không có sức gì hết.”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy mình đang làm chuyện mất mặt, hình như không muốn chấp nhận sự thật động trời này chút nào.

“Uống rượu nhiều hơn nữa có thuốc mê trong đó, ngày hôm sau chị tỉnh cũng là hay rồi, tôi cứ tưởng phải hai ngày sau chị mới tỉnh đó chứ?”

“Tại sao cậu lại làm như thế?”

Rốt cuộc cô cũng đi vào trọng tâm nhưng về mặt đã đỏ hơn quả cà chua.

“Hai người được vui vẻ hạnh phúc bên nhau như bây giờ đều nhờ vào ai? hơn nữa không phải do tôi làm ông mai mà hai người đập lên nỗi đau thất tình của tôi đến với nhau ... đương nhiên tôi hy sinh nhiều như thế phải lấy lại vốn chứ?”

Vương Thiếu Phong khuôn mặt nghiêm túc nhưng lời lẽ chẳng đâu vào đâu.

“Cả tập đoàn bên Mỹ cũng là của em, em còn muốn gì đây?”

Nếu Vương Thiếu Phong muốn gì thì hần cũng cho, bởi giờ em trai đã rút lui còn gọi Lăng Tịnh Hy là chị dâu như đình đóng cột thì hần có gì phải lo ngại.

“Nghe nói đợt thu thập chuyển hàng của Smith lần này khá nhiều, anh chia em một nửa là được.”

Vương Thiếu Phong biết được, đợt tấn công lần này bọn họ thu vào một số thuốc phiện cùng vũ khí khá nhiều, thuốc phiện bị thiêu hủy nhưng số vũ khí cũng cần dùng nên hẳn đương nhiên phải đòi ít vốn .

“Một nửa thì không được, quy định chia làm bốn phần, vì lần này có em nên hai người kia mới lui một bước, bắt quá phần của anh em cứ lấy.”

“Anh trai đã hào sảng như thế, em cũng không tham lam quá độ.”

Vương Vũ Hàn yên lòng với đứa em trai, chỉ còn Lăng Tịnh Hy.

“Ừ ...”

Cảm giác cả người bắt đầu khó chịu, Vương Vũ Hàn buông Lăng Tịnh Hy ra.

“Thiếu Phong, em dẫn Tịnh Hy ra ngoài, anh thấy hơi khó chịu.”

“Anh không sao chứ ? hay để em ở lại.”

Lăng Tịnh Hy ôm tay hắn, giọng có chút lo lắng làm hắn vui nhưng hắn không muốn cô trông thấy bộ dạng hắn lúc này.

“Em đi ra đi, anh không sao ?”

“Đi thôi Tịnh Hy, chúng ta ra ngoài tản bộ, cho anh ấy chút mặt mũi đi.”

“Vậy, lát nữa em đến sẽ thăm anh.”

Lăng Tịnh Hy biết hắn không muốn cô lo nên muốn tự chịu, tuy rất muốn ở lại nhưng cũng không muốn làm hắn khó xử, cô ngoan ngoãn nghe lời.

Vương Thiếu Phong dìu Lăng Tịnh Hy xuống ngồi xe lăn, đẩy cô ra tới cửa, đã nghe giọng âm độ của Vương Vũ Hàn.

“Cảnh cáo em, cô ấy là chị dâu của em, đừng đi quá giới hạn.”

Vương Thiếu Phong cười cười, đẩy Lăng Tịnh Hy ra khỏi cửa.

Ánh nắng chiếu rọi quang cảnh khu vườn trong bệnh viện thật ấm áp, tất cả bệnh nhân đều chọn giờ này ra phơi nắng, vừa diệt vi khuẩn, vừa để tán gẫu chuyện phiếm cùng người thân.

Vương Thiếu Phong đưa Lăng Tịnh Hy tới một ghế đá, hắn nhân nhả ngồi xuống, nhìn về bọn trẻ đang chạy nhảy trong sân.

“Cậu ... không hận tôi sao ?”

Đó là điều Lăng Tịnh Hy luôn ấp ủ bấy lâu nay, dù do anh trai hắn cố ý bày ra nhưng nếu cô chịu nói sớm thì hắn sẽ không đau khổ như bây giờ.

Vương Thiếu Phong vẽ mặt trầm tư như vẫn thư thái nói, mắt nhìn về xa xăm.

“Nếu là hai năm trước, tôi sẽ hận đến tận xương tủy nhưng ... bây giờ tôi đã biết nên hận hay không cũng không quan trọng.”

“Tôi biết mình có lỗi với cậu nhưng tôi có thể thề là không hề muốn tổn thương đến cậu ... tôi có nỗi khổ riêng.”

“Nỗi khổ của chị là vì anh trai tôi giết cha mẹ chị ? ... hay vì cha mẹ chị phản bội cha mẹ tôi ?”

Vương Thiếu Phong nói xong, mặt không cảm xúc nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Tôi nói vậy có đúng không ... Diệp Thiên Ngân.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Vương Thiếu Phong đã biết

Ánh nắng vẫn mát mẻ rọi gương mặt cương nghị của Vương Thiếu Phong, cũng rọi vào gương mặt trắng bệch của Lăng Tịnh hy.

“Bùm” – Một tiếng nổ trong đầu Lăng Tịnh Hy vang lên, về mặt không thể tin nổi nhìn Vương Thiếu Phong.

“Cậu ...”

“Chị nên kêu tôi Thiếu Phong hoặc kêu em được rồi, chị lớn hơn tôi bốn tuổi ... kêu thế tôi rất ngại.”

Vương Thiếu Phong tỏ ra bình thản, không lấy làm tức giận khi biết sự thật này.

“Cậu đã biết?” – Lăng Tịnh Hy bất lực nói, rút cuộc cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra.

Vương Thiếu Phong nhìn về phía trước, giọng trầm ngâm

“Tôi đã biết từ hai năm về trước.”

Hai năm trước, sau khi chia tay với Lăng Tịnh Hy, hắn ôm trái tim đau đớn qua Mỹ, mới đầu chỉ chống đỡ được hai tuần đã chịu không nổi nên trở về tìm cô, nhưng khi gặp cô ở tiệm cháo, thấy cô vẫn vui vẻ sống, giống như chuyện bọn họ chia tay chỉ là chuyện đau khổ của mình hắn.

Biết không còn hy vọng nhưng vẫn không bỏ cuộc, hắn quyết qua Mỹ tiếp tục gây dựng sự nghiệp, hắn sẽ chứng minh cho cô xem, năng lực của hắn không kém gì anh trai, còn có thể vượt xa hơn.

Nhưng trước khi đi, hắn muốn quay về trường cũ, muốn nhớ lại ký ức ngày xưa giữa cô và hắn nên về quê một chuyến.

Gặp mấy thầy cô cũ, đi xem vài tấm hình ngày xưa còn ở trường, lúc đó hắn không có hứng thú chụp hình nhưng khi thấy cô bé bốn mắt quê mùa kia đứng chụp chung với mấy đứa con trai, trông cô nhút nhát đáng yêu, nhìn không được, hắn nhảy vào chụp luôn.

Ngày xưa Lăng Tịnh Hy chỉ là cô gái quê, không phấn son, không bướng bỉnh, tính tình hiền lành, dễ thương ... giờ nhớ lại, có phải vì hoàn cảnh đã thay đổi cô, trở thành một người vô tình như thế?

Về lại ngôi nhà cũ, nơi Lăng Tịnh Hy sống ngày trước, nơi này giờ chỉ là ngôi nhà trống, hắn nghe nói khi nào rảnh rồi, ông bà Lăng sẽ về đây nghỉ mát nên thường sẽ không có ai ở.

Biết đột nhập vào nhà dân sẽ mang tiếng trộm cắp nhưng hắn vẫn lén vào, hàng rào cao hơn đầu mình không bao nhiêu, hắn nhảy lên cành cây, lại nhảy lên bờ tường rồi nhảy vào là xong ... nhưng vào nhà lại là cả một vấn đề, bởi hắn không có chìa khóa nhưng ...

Người hắn như hóa đá, bởi vì nhảy vào từ cửa sau nên hắn nhảy xuống ngay trước một ngôi mộ, đó cũng không phải vấn đề cần quan tâm, bởi ngôi mộ đó mang tên Lăng Tịnh Hy.

Lúc đầu cho mình bị hoa mắt nhưng cái tên lớn như thế, tuy không có chân dung nhưng làm sao có thể lầm khi ngôi mộ tên Lăng Tịnh Hy lại nằm sau sân nhà của cô ...

Một người mới gặp ở thành phố, còn ngôi mộ lại đặt ở nhà cũ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ... vì thế hắn bắt đầu bí mật điều tra.

Ngày hôm sau, hắn trở về Mỹ cũng bảo Hà Ngũ Bàng âm thầm điều tra ... hai tháng sau, cũng tìm được kết quả không hề mong muốn.

Theo như điều tra được, Hà Ngũ Bàng tìm được bà Chung, người giúp việc năm đó cho nhà họ Lăng, bà nay đã ngoài 60 nên về sống dưỡng già với con cháu.

Mới lúc đầu, bà Chung rất kín miệng, dù cung phụng bao nhiêu quà cáp cũng không lay động, rốt cuộc Hà Ngũ Bàng đành dùng vũ lực và đương nhiên bà Chung không thể không nói.

Bà Chung kể lại, năm Tịnh Hy 18 tuổi vì bệnh nặng nên đã qua đời, lúc đó bà cũng đau lòng vì bà xem cô bé như người thân, nhưng rồi một tháng sau, ông bà Lăng mang về một người bị thương rất nặng, không phân biệt là nam hay nữ, bởi người này toàn thân đều phỏng nặng, cả khuôn mặt cũng bị hủy.

Sau đó, vì hai người không biết cô gái này thân phận ra sao nên ông bà chủ quyết định phẫu thuật cho cô gái đó có khuôn mặt giống Tịnh Hy còn những chuyện về sau thì bà Chung không biết, bởi cháu bà bệnh nặng nên bà phải về quê chăm sóc cháu mình.

Sau khi biết cô không phải Tịnh Hy, hắn lại cho người điều tra, vì không có nhiều manh mối nên rất khó khăn, nhưng cũng điều tra ra được, mà việc đó lại mất ít nhất nửa năm trời.

Khi Hà Ngũ Bàng sang Mỹ, đưa hắn cái kết quả động trời này, hắn tưởng như mình đang nằm mộng, một con ác mộng thật khủng khiếp. Thật không ngờ Lăng Tịnh Hy lại là Diệp Thiên Ngân, cũng là con gái của kẻ thù hại cha mẹ họ chết thảm.

Một con gió thoảng qua cũng cuốn trôi đi câu chuyện buồn.

Lăng Tịnh Hy nghe xong cũng không phản ứng, chỉ cười khổ trong lòng. Ngày đó, cha mẹ Lăng đã lập mộ cho Tịnh Hy, cô biết chuyện này dễ bị bại lộ nhưng con là do họ mang nặng đẻ đau, dù cô có sống bằng thân phận của Tịnh Hy cũng chỉ là vật thể thân, không thể bảo họ đào mộ cô bé lên được.

Hít thật sâu một hơi nhưng cảm thấy cũng thật khó khăn, khó khăn lắm mới mở miệng nói được một câu.

“Cậu đã biết ... vì sao không nói cho Vũ Hàn biết sự thật.”

“Vì tôi không muốn anh trai đau lòng.” – Vương Thiếu Phong chậm rãi nói.

“Ngày ấy, khi biết chị là Diệp Thiên Ngân, tôi đã muốn về nước, muốn gặp anh trai nói hết sự thật ... lúc đó, trong lòng tôi ngay cả chút tình cảm đối với chị cũng không còn.”

Biết được sự thật, hần lập tức muốn bay về nước nhưng người do hần cho theo dõi Lăng Tịnh Hy lại về báo, anh trai hần đã đưa cô về Nguyệt Thụ, không những thế hai người còn sống chung, ngủ chung một giường.

Việc này càng khiến hần đau đầu, bởi anh trai chưa hề cho bất cứ cô gái nào sống ở Nguyệt Thụ, nếu chỉ tình một đêm thì còn nghe được, giờ lại sống chung ...

Vì bên tập đoàn vẫn đang bận rộn mà hần mới lên đảm nhiệm chức Tổng giám đốc nên hần mới dời lại ngày về, một phần cũng vì hần đang do dự ...

Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại đến ... Video của Lăng Tịnh Hy đột ngột bị đưa lên mạng, tuy chỉ trong một ngày nhưng hần có thể thấy cảnh hai người ân ái, lúc đó hần khẳng định anh trai đã động tâm rồi.

“Khi biết hai người sống chung, tôi cũng hiểu anh trai đã ra tay nhưng hiển nhiên không phải do một mình anh ấy muốn thế, phải không?”

Hần biết nếu Lăng Tịnh Hy muốn trả thù sẽ hứa theo anh trai, khiến mình rơi vào tròng nhưng không nghĩ cô nằng nặt thủ đoạn như vậy, khiến cả hai anh em họ đều động tâm vì cô.

Hần nhìn cô, chỉ thấy đôi mắt trống rỗng, cười nhạt.

“Anh trai chưa bao giờ quan tâm đến bất kỳ người phụ nữ nào, vậy mà ... vì chị, ngay cả em trai cũng không nhúng nhường ...”

“Cậu muốn gì?” – Nói nãy giờ, Vương Thiếu Phong vẫn không đi vào trọng tâm, lòng cô càng lạnh lẽo hơn.

“Tôi muốn ... chị yêu anh ấy, tôi muốn chị làm anh ấy hạnh phúc.”

Lăng Tịnh Hy xoay mặt nhìn Vương Thiếu Phong, có phải hần đang kể chuyện cười hay không?

“Cha tôi đã phản bội cha mẹ hai người, cậu không hận tôi sao? Đáng lý ra cậu nên tìm Vũ Hàn nói hết mọi chuyện, cậu bảo tôi yêu anh ấy, rốt cuộc cậu muốn chơi trò gì đây?” – Giọng cô nghiêm túc, mang theo vài phần tức giận.

“Đó là chuyện của người lớn, chúng ta là hậu bối, không nên đem nó làm gánh nặng đặt trên vai ... hơn nữa, tôi đã nói, tôi không muốn anh trai đau lòng.”

Hần nhìn về xa xa.

“Nếu là lúc trước, tôi nhất định sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện nhưng bây giờ tôi không muốn gây nên sóng gió ... ngày trước, muốn làm gì thì làm, không để ý đến tâm trạng người khác ra sao? ... sau này khi ra đời, đi làm trong một công ty lớn, tôi mới hiểu, tôi chỉ là con chim nhỏ mới nở ra từ một quả trứng.”

Hần dừng một lúc.

“Vừa mới ra đời, đã có anh trai trải sẵn đường đi, xung quanh mọi người ra sức nịnh hót dù trong mắt họ tôi chỉ là tên đào hoa vô dụng, lúc đó mới biết thì ra tôi chẳng là gì cả, anh trai thì khác, lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không những thế, cái năm cha mẹ bị giết, một mình anh ấy vừa phải chạy trốn kẻ thù vừa nuôi tôi khôn lớn ... anh ấy đã trải qua rất nhiều chuyện nhưng vẫn có được ngày hôm nay, tôi thật ngưỡng mộ.”

Hần lại nhìn cô.

“Tôi nói ra những chuyện này, muốn chị hiểu, anh trai từ nhỏ đã sống trong bóng tối, những thủ đoạn anh ấy hay dùng cũng vì muốn sinh tồn mà ra ... có thể thời gian qua, anh ấy đã làm tổn thương chị rất nhiều nhưng có thể nói hoàn toàn là vì không muốn mất chị, anh ấy yêu chị thật lòng ... nếu đã thật lòng thì khi biết chị là con gái kẻ thù, có thể anh ấy sẽ phát điên mất bởi anh ấy sẽ không tổn thương đến chị mà sẽ tự ngược mình ... tôi không muốn chuyện đó xảy ra.”

“Những việc Vũ Hàn làm, tôi đã quên, từ lúc biết lý do vì sao anh ấy giết ba mẹ tôi, một phần thù hận đã vơi đi nhiều nhưng việc tôi và anh ấy đến với nhau là không thể ... giữa chúng tôi vẫn là một vách tường vừa dày vừa cao ...”

Lăng Tịnh Hy thở dài, mọi chuyện đi xa dự kiến, không nghĩ Vương Thiếu Phong có thể quên đi quá khứ dễ dàng như thế.

“Nếu có thể, chỉ cần chị quên đi thù hận, quên đi giữa hai người có vách tường thì mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp, sẽ có cái kết hạnh phúc ... tôi cũng sẽ giữ bí mật này.”

Lăng Tịnh Hy khó hiểu nhìn hấn.

“Vì sao cậu có thể dễ dàng tha thứ như thế ? hơn nữa, tôi từng làm cậu đau lòng, tuy đó là do anh cậu gây ra nhưng nếu tôi nói cho cậu biết sự thật thì cậu sẽ không đau khổ, cậu thật sự không hận tôi sao ?”

“Lúc biết chị không phải Tịnh Hy thì nỗi đau cũng biến mất.” – Nụ cười nhạt trên môi.

“Tình yêu tôi dành cho Tịnh Hy mãi mãi không thay đổi, chỉ là người tôi yêu vẫn là Tịnh Hy ... vì cứ nghĩ chị là Tịnh Hy nên tôi ra sức theo đuổi ... giờ nghĩ lại, Thiên Ngân ... thật xin lỗi, tôi chưa từng yêu chị.”

Lòng cô bỗng trùng xuống, mắt có chút phức tạp nhìn Vương Thiếu Phong.

“Cậu biết không ? nếu nói lúc đó tôi không yêu cậu thì là nói dối ... Tôi cũng là người, đương nhiên biết động tâm ... lúc chia tay cậu xong, tôi ước gì giữa chúng ta không hề có thù hận, vì như thế tôi sẽ không sợ hãi mà yêu cậu.”

Vương Thiếu Phong siết chặt tay, nói hấn không yêu cô cũng là giả nhưng giờ hấn vẫn coi trọng tình anh em hơn ... anh trai cần một người khiến anh ấy có thể dừng lại và hưởng hạnh phúc, mà người đó chỉ có Diệp Thiên Ngân ... vì thế hấn quyết định, tình cảm này sẽ giấu mãi trong tim, lâu lâu bắt chợt nhớ lại, coi như một kỉ niệm đẹp.

“Xin lỗi ... Thiên Ngân, đây là lần cuối tôi gọi tên chị, tôi mong chị hãy nghĩ đến tình cảm anh ấy dành cho chị hiện giờ, hãy quên đi quá khứ, hai người làm lại từ đầu, đứng ngược đãi bản thân nữa ... tôi biết chị yêu anh ấy, vì thế ... quên đi.”

“Cậu thật sự không hận tôi sao ?”

Lăng Tịnh Hy hỏi lại lần nữa, cô cũng không muốn trả lời vấn đề này, bởi lòng cô vẫn rối bời.

“Sống trong hận thù chẳng khác nào sống trong địa ngục ... Tịnh Hy, sống một đời như vậy, tôi không muốn ... hơn nữa, coi như một mạng đổi một mạng, ba mẹ tôi chết đổi lại ba mẹ chị cũng chết, coi như không ai nợ ai.”

“Còn một mạng ... là em trai của tôi.” – Lăng Tịnh Hy nhắc nhở.

“Vậy lấy mạng tôi mà đền ... nếu chị vẫn muốn cái vòng tròn này không bao giờ có điểm dừng thì cứ việc ra tay.”

“Vì sao lại tin tưởng tôi sẽ không hại anh của cậu một lần nữa ?”

Lăng Tịnh Hy không thể tin Vương Thiếu Phong dễ dàng cho qua nên hỏi tiếp.

“Nếu chị là kẻ xấu, thì lúc chuyện anh trai uy hiếp chị phải chia tay tôi, chị đã nói cho tôi biết và anh em tôi chắc chắn sẽ đối nghịch nhau, đó không phải là điều chị mong muốn sao ? ... nhưng chị không làm, bởi trong lòng chị dù thù hận sâu bao nhiêu, vẫn có một chút gì đó là nhân tính.”

“Nếu tôi thật sự khiến hai anh em cậu tàn sát lẫn nhau, có phải tôi là lòng lang dạ thú, phải không ?” – Cô bình thản nói.

“Tịnh Hy, vì sao mỗi câu chị nói cứ như muốn dồn ép bản thân vào đường cùng ?”

Vương Thiếu Phong nhíu mày, hấn nói nhiều như thế mà cô không hiểu sao ? hấn đã bỏ qua, thì cô cũng đừng tự ngược như thế chứ ?

“Hàng đêm, tôi đều mơ thấy ba mẹ cùng Tiểu Minh, họ về tìm tôi, lúc nào cũng muốn tôi phải trả thù cho họ, ác mộng đeo bám như thế tôi thật không chịu nổi, nếu cứ ở bên anh ấy, chỉ sợ một ngày nào đó không cầm lòng được, ra tay giết anh ấy cũng nên ... Vũ Hàn mãi mãi vẫn là người tôi không thể yêu.”

Vương Thiếu Phong thờ dãi. – “Có cần tìm cho chị một phát súng trừ tà không ?”

Lăng Tịnh Hy cười hất ra. – “Cậu nói gì vậy ? trong thời điểm này vẫn có thể đùa được sao ?”

“Hoi ... Tịnh Hy, có thứ tình cảm, một khi đã yêu, ngay cả chết cũng không sợ, nói chi là thù hận ... tôi có thể chắc rằng, chị sẽ làm được, sẽ quên được, sẽ yêu được.”

Lăng Tịnh Hy im lặng, mắt nhìn về bọn trẻ đang chơi đùa.

“Cậu có thể hứa với tôi một chuyện được không ?” – Lát sau cô lên tiếng.

Vương Thiếu Phong không ngần ngại gật đầu.

“Nếu sau này, Vũ Hàn biết sự thật, tôi không biết anh ấy sẽ làm gì tôi nhưng tôi không muốn liên lụy đến cha mẹ Tịnh Hy, mong anh hãy bảo vệ họ.”

Cô biết nếu Vương Thiếu Phong có thể phát hiện được cô là giả thì Vương Vũ Hàn cũng có thể, một mình cô tự làm tự chịu, cô không muốn kéo theo cha mẹ Tịnh Hy vào cuộc, họ vô tội.

Có được Vương Thiếu Phong bảo hộ họ, cô sẽ an tâm hơn, còn về Gia Tiểu Mẫn đã có Dương Nghị cộng thêm Vu Tử Băng nên chắc cô nàng sẽ an toàn.

“Chị yên tâm, tôi sẽ bảo vệ họ thật tốt, anh trai sẽ không làm gì họ đâu.”

Hiểu được Lăng Tịnh Hy nghĩ gì, hần đồng ý ngay, dù gì hần cũng xem cha mẹ Tịnh Hy như cha mẹ mình nên việc bảo vệ họ là chuyện đương nhiên.

Rất lâu, rất lâu sau cô mới lên tiếng – “Tôi sẽ thử.”

Vương Thiếu Phong nghe thế, cũng hiểu cô muốn nói gì, nụ cười trên môi thật hòa nhã, cũng nhìn về bọn trẻ đang chơi vui vẻ.

‘Mong rằng thời gian sẽ khiến thù hận giữa hai người biến mất.’

Trong phòng bệnh, Vương Vũ Hàn nằm trên giường, tuy khuôn mặt hơi tái nhợt nhưng vẫn thấy hần đang rất hưởng thụ.

Dương Nghị đứng kế bên giường, tay cầm ống tiêm đang tiêm vào tay Vương Vũ Hàn, ánh mắt tuy lạnh nhưng mang theo vẻ lo lắng.

Sau khi tiêm xong, hần rút kim ra đặt vào hộp sắt, oay người nhìn Vương Vũ Hàn đang nhắm mắt, trầm giọng.

“Vương tiên sinh, cho phép thuộc hạ nhiều lời... sử dụng thuốc này nhiều sẽ không tốt, vì thế...”

Đang nói thì Vương Vũ Hàn mở mắt, đôi mắt nguy hiểm nhìn Dương Nghị.

“Cậu cũng biết hiện nay tình hình vẫn chưa ổn định, bên Man Cảnh Ân cũng rất loạn, Mạch Quân Vỹ vẫn chưa giải quyết xong người bên Thái, tôi còn phải xử lý người bên Tam giác vàng, nếu không dùng nó làm sao trụ được.”

Hần chỉnh tư thế nằm, mắt lạnh lẽo nhìn ra cửa sổ.

“Dù đã tiêu diệt hang ổ của Smith nhưng vẫn không tìm ra hần ta, một ngày không thấy xác của hần, chúng ta vẫn phải phòng ngừa... tôi chỉ cần một tháng nữa thôi, sau đó sẽ dứt được... đây cũng không phải lần đầu tôi dính vào nó.”

Nhớ ngày đầu vào tổ chức, hần là ma mới bị bọn ma cũ bắt nạt, bị tiêm ma túy vào người, cũng may Man Cảnh Ân phát hiện, bắt hần nhốt trong phòng tối, suốt ba tháng trời không thấy ánh mặt trời, hai tháng sau mới có thể thoát khỏi ma túy.

Vương Vũ Hàn nhìn Dương Nghị, giọng ra lệnh.

“Đừng để Tịnh Hy biết, tôi không muốn cô ấy lo lắng... Dương Nghị, cậu là thuộc hạ theo tôi bao nhiêu năm, nên hiểu... tôi cảm được, cũng sẽ buông được.”

Dương Nghị lấy lại vẻ mặt lạnh nhạt, gật đầu với Vương Vũ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Lời tỏ tình muộn màng

Mấy ngày sau đó, Lăng Tịnh Hy được sự chăm sóc đặc biệt của bác sĩ, vết thương trên chân cũng khỏi, mấy vết thương nhỏ cũng lành nhưng vẫn phải ở bệnh viện tĩnh dưỡng.

Riêng Vương Vũ Hàn thì vẫn ổn, tình trạng lên cơn nghiện cũng giảm hẳn nhưng vì Trần San không cho xuất viện, nói cần quan sát thêm một thời gian nữa. Lăng Tịnh Hy mỗi ngày đều ở cạnh hần không có rời đi, dù là ngủ cũng chung một giường, duy chỉ có mỗi lần hần lên cơn thì cô lại bị đuổi ra ngoài dù cô muốn cùng hần vượt qua nhưng hần không đồng ý.

Ngồi trong phòng bệnh gọt táo cho Vương Vũ Hàn, Lăng Tịnh Hy cảm thấy thật bình yên, cô muốn thử quên nhưng không có nghĩa sẽ chấp nhận, hiện tại tới đâu thì tới, bởi dù muốn chạy thì Vương Vũ Hàn nào có ý buông tay.

Vương Vũ Hàn dựa vào gối, mắt ôn nhu nhìn Lăng Tịnh Hy, thời gian này cô đối với hần luôn dịu dàng, quan tâm chăm sóc hần làm hần vừa mừng vừa lo.

Mừng vì cô đã không né tránh hần nữa, lo là vì từ trước đến giờ đây là lần đầu cô thỏa hiệp nên hần sợ nó chỉ là giấc mộng mà thôi.

Lăng Tịnh Hy đưa cho hắn miếng táo, hơi giật mình vì thấy hắn nhìn mình không chớp mắt, cô cau mày.

“Mặt em dính gì sao ?”

Hắn mỉm cười, kéo cô lại gần hôn nhẹ lên môi cô.

“Anh cứ nghĩ đây chỉ là giấc mộng ... em ở gần anh thế này nhưng anh vẫn lo sẽ mất em”

Cô thờ dài, tay cũng ôm eo hắn, đầu dựa vào vai hắn ... lát sau mới lên tiếng.

“Có người nói với em, sống trong thù hận chẳng khác nào sống trong địa ngục, em không muốn sống một đời như thế, cũng không muốn nghĩ đến những chuyện đã qua, tương lai dù không biết ra sao ? nhưng em vẫn muốn con đường mình từ đây đi đến đích sẽ có tình yêu, sẽ có hạnh phúc.”

Cô nhìn hắn với đôi mắt long lanh.

“Vì thế, em và anh, hãy quên những chuyện trước kia làm lại từ đầu, em muốn thử ... muốn thử yêu anh, muốn thử xem mình có thể có được hạnh phúc như mọi người được không vì thế ... Vương Vũ Hàn, anh có thể đem đến cho em hạnh phúc hay không ?”

Lúc này đây, Vương Vũ Hàn cứ ngỡ mình đang đi trên mây, vì bị lời nói cô kích động, hắn nắm chặt bả vai cô, giọng trầm khàn.

“Em ... nói thật không ?”

Cô nở nụ cười. – “Anh không nghe lầm, em ... Lăng Tịnh Hy, muốn thử một lần, em muốn yêu anh.”

Wương Vũ Hàn nghe xong, khuôn mặt đờ ra, đôi môi mỏng cong lên cười như kẻ ngốc. – Cô nói muốn yêu hắn ? ... là thật sao ?

“Anh, anh không muốn sao ?” – Thấy hắn cứ đờ ra như thế, cô cứ tưởng hắn vẫn không nghe được nên hỏi lại.

“Ai nói không muốn ... em biết không ? anh mong chờ em nói yêu anh, dù là thử cũng được nhưng anh nhất định sẽ khiến em yêu anh, dù không yêu cũng sẽ không thả em đi.”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy một dòng nước ấm chảy vào tim, cô chấp nhận quên đi thù hận, hay nói đúng hơn quên đi quá khứ đau khổ của hai người, Vương Thiếu Phong nói đúng, nếu thù hận cứ như vòng tròn không có điểm dừng thì đau khổ cũng chỉ hai người chuốt lấy.

Cô nguyện làm đứa con bất hiếu, dù hàng đêm cha mẹ có về tìm cô oán trách, cô cũng sẽ cam chịu, cô yêu hắn ... vì đã yêu nên không thể từ bỏ mà hắn hiện giờ cũng không buông tay cô.

Nếu hai người đã đi đến mức không thể dừng lại vậy thì cứ để ông trời quyết định tương lai của hai người, còn bọn họ chỉ tiếp tục đi đến tương lai mù mịt ấy thôi.

Cô hôn nhẹ lên môi hắn, cười khẽ.

“Vậy phải xem, anh có đủ khả năng khiến em yêu anh hay không ?”

Thấy trong mắt cô có tia đùa cợt, hắn cũng không vạch trần.

“Tiểu yêu tinh, ý em nói anh vẫn chưa đủ khả năng sao ?”

Vừa nói, tay hắn vừa đưa vào trong váy cô, xoa nhẹ bờ mông tròn trịa, Lăng Tịnh Hy có thể thấy dự vọng của hắn qua đôi mắt, tay bắt lấy bàn tay không an phận của hắn, cô nhún mày.

“Anh muốn chết sao ? em đang nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đó.”

“Hưởng thụ một lần, chết cũng không sao ?”

“Ừm ...”

Chưa kịp phản kháng đã bị hắn hôn, cô tức giận cắn mạnh làm môi hắn ứa máu nhưng hắn không buông ra, vẫn dịu dàng hôn cô.

Lăng Tịnh Hy mới đầu hơi chống cự nhưng dần dần cũng chủ động, hai tay quàng sau gáy hắn, đầu lười thom tho bắt đầu di chuyển vào khoang miệng của hắn quấn lấy đầu lưỡi hắn, hôn thật sâu.

“Cốc, cốc, cốc ...”

Áo bệnh nhân của cô đã bị kéo xuống hơn một nửa, tay hắn cũng nhẹ nhàng len vào váy áo, chưa kịp làm bước tiếp theo thì lại có kẻ rảnh việc phá đám.

Buông môi cô ra, chỉnh lại quần áo của cô đàng hoàng, hắn mới lạnh giọng. – “Vào đi.”

Cửa mở ra, Gia Tiểu Mẫn tay xách giỏ trái cây đi vào, nụ cười hớn hở chợt tắt ngấm, bởi ánh mắt Vương Vũ Hàn nhìn cô như muốn nuốt sống. – Không lẽ mình vào không đúng lúc sao ?

“Tĩnh Hy, mình thấy cậu không ở trong phòng nên biết chắc cậu sẽ qua đây ? ... cái này tặng cậu.” – Nói xong, Gia Tiểu Mẫn cười gượng nhìn Vương Vũ Hàn, tự nhiên lại quên đại ác ma đang ở đây, cô nhẹ giọng.

“Chủ tịch, ngài cũng ăn đi ạ, trái cây này rất bổ dưỡng...”

“Nếu tôi không làm, giờ này còn trong giờ làm việc, thư ký Gia rất rảnh thì phải ?” – Giọng hằn rõ ràng không vui, mắt nhắm lại nhìn Gia Tiểu Mẫn.

“Ha ... Chủ tịch, hôm nay tôi xin nghỉ đi khám bệnh, sẵn tiện thăm Tĩnh Hy luôn.”

“Cậu bị sao vậy ? ... um, có vấn đề gì sao ?”

Cô nói áp úng, mắt nhìn cái bụng xẹp lép của Gia Tiểu Mẫn như hỏi ý, việc cô nàng mang thai cũng không nên nói lung tung, hơn nữa trước mặt Vương Vũ Hàn càng không thể.

Gia Tiểu Mẫn hiểu ý, cô rầu rĩ nói. – “Nó hành mình sắp phát điên rồi, ăn gì cũng ói ra, còn hay mệt mỏi ... hazi, mình đói ý rồi, mình không muốn ...”

Thấy bản thân quá kích động, cũng may ngừng kịp lúc nếu không mọi chuyện đã bại lộ rồi, Gia Tiểu Mẫn khóc không ra nước mắt, cô cứ nghĩ có con không đến nổi tệt, ai ngờ còn tệt hơn cô nghĩ ... muốn khóc quá đi.

“Hay cậu nói cho anh ta biết đi, mình nghĩ anh ta sẽ ...”

Lăng Tĩnh Hy chưa nói hết thì Gia Tiểu Mẫn như muốn xỉu, cô nhanh chân bước tới đỡ, để cô nàng ngồi xuống ghế an toàn, lo lắng hỏi.

“Sao rồi, nó đập cậu sao ? hay nó đói bụng ? hay nó ...”

Lăng Tĩnh Hy nói lung tung, Gia Tiểu Mẫn đang chống mặt nay càng chống mặt hơn, cô chán nản nói.

“Nó mới hai tháng, biết đập gì chứ ? ... Tĩnh Hy à, nếu sau này cậu mang thai, phải kiếm một ông chồng thật chu đáo, biết lo lắng chăm sóc cậu nếu không mình nghĩ thế nào cũng có chuyện lớn xảy ra cho mà xem.”

“Gia Tiểu Mẫn, cô có thai ?”

Một câu nói khiến Gia Tiểu Mẫn cùng Lăng Tĩnh Hy cứng đờ người, cái này thật sự là tự mình hại mình.

“Cái này ... cái này ... không phải như anh nghĩ đâu ?”

Lăng Tĩnh Hy nhìn Vương Vũ Hàn khó khăn giải thích, giờ biết nói gì đây ? hẳn sẽ không nói cho Dương Nghị biết chứ ?

“Anh đừng nói cho Dương Nghị biết không ?”

Đây gọi là giấu đầu lòi đuôi, Gia Tiểu Mẫn rầu rĩ nhìn Lăng Tĩnh Hy.

“Cậu muốn mình chết ngay tại chỗ này sao ?”

“Gia Tiểu Mẫn mang thai con của Dương Nghị ?”

“Rằm”

Vương Vũ Hàn vừa nói một câu, cánh cửa cũng bị đập văng ra, Dương Nghị mặt hầm hầm đi vào, cũng không giữ lễ nghĩa với Vương Vũ Hàn đi tới trước mặt Gia Tiểu Mẫn, giọng lạnh ngắt.

“Em mang thai ?”

“...” – Im lặng là vàng.

“Con là của anh ?” – Hắn lại hỏi, đôi mắt mang ý cười.

“...” – Chết cũng không mở miệng.

“Em mang thai là con của anh, tại sao lại giấu anh ?”

Hắn quát lớn, ngay cả Vương Vũ Hàn cũng giật mình, lần đầu thấy Dương Nghị không kiềm chế bản thân như thế ?

Gia Tiểu Mẫn rung rung nước mắt, ủy khuất trong lòng càng ngày càng lớn, cô đẩy hắn, chạy nhanh ra cửa.

“Tiểu Mẫn.” – Dương Nghị đau lòng nhìn cô, cũng đuổi theo sau.

Lăng Tịnh Hy muốn đuổi theo nhưng bị Vương Vũ Hàn giữ lại, không biết hắn đã rời giường khi nào ? hắn nhìn cô cười dịu dàng.

“Chuyện hai người họ để họ tự giải quyết, em nên chuyên tâm yêu anh thì hơn.”

Cô nhìn hắn nhíu mày, không trả lời, tay ôm cánh tay của hắn kéo đi.

Ngoài sân vườn bệnh viện, vì là giữa trưa nên trời nắng gắt nhưng bọn trẻ vẫn chơi đùa, người lớn thì nói chuyện phiếm, y tá thì đỡ mấy cụ già đi vào bóng râm nghỉ ngơi.

Gia Tiểu Mẫn chạy tới hồ nhỏ giữa sân vườn đã bị Dương Nghị kéo lại.

“Em đang mang thai, chạy như thế sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.”

Cô nhìn hắn, một giọt nước mắt rơi xuống, giọng nghẹn ngào.

“Anh đuổi theo em cũng vì đứa con ? ... Dương Nghị, em rốt cuộc chiếm được vị trí gì trong tim anh ?”

Gạt đi tia nước mắt, giọng càng nghẹn ngào hơn.

“Mười hai năm trước, em như kẻ ngốc tin vào lời hứa của anh sẽ quay về cưới em ... trong khi đó, sau mười hai năm, ngay cả tên của em anh cũng không nhớ đến ... giờ vì em có thai với anh nên anh muốn chịu trách nhiệm, có phải nếu em không có quan hệ gì với anh thì anh xem em như không khí phải không ?”

Dương Nghị khi này còn tức giận, nghe cô nói xong, lòng đau như dao cắt.

Mười hai năm trước, sau khi cứu Gia Tiểu Mẫn, cô bé này lại muốn lấy thân đền đáp, muốn làm vợ hắn, hắn cứ nghĩ cô bé chỉ nói đùa cho vui nên đồng ý cho cô khỏi phiền hắn.

Sau đó vì nhà nghèo nên tự bán mình để lấy tiền trả nợ cho cha, lúc đó tuy phải rời ngôi nhà thân quen nhưng lòng hắn lại nghĩ đến cô bé kia, không biết từ lúc nào cô đã in sâu vào tim hắn.

Cuộc sống trong chợ buôn người rất đáng sợ, hắn chỉ đứng đó, đeo một tấm bảng chờ người tới mua, hắn như một món hàng mặc cho người khác tùy ý rao bán và cuối cùng chủ nhân của nó lẽ đã xuất hiện và người đó không ai khác là Vương Vũ Hàn, lúc đó Vương Vũ Hàn lớn hơn hắn ba tuổi nhưng lại là đại ca xã hội đen.

Cũng từ đó, hắn bắt đầu xa vào bóng tối, cuộc sống chỉ có chém giết, và cô bé kia cũng biến mất trong tim hắn.

Thật không nghĩ sau này lại tình cờ gặp được cô, còn cùng cô một chỗ, niềm vui này không thể dùng từ ngữ nào hình dung được cảm xúc của hắn bây giờ.

“Tiểu Mẫn, là anh đã làm em bị tổn thương nhưng anh có thể thề với em, anh yêu em là sự thật, lúc đầu anh không nghĩ sẽ dễ yêu một cô gái như thế nhưng mỗi lần gặp em, ở bên cạnh em, anh cảm thấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc.”

Hắn nắm tay cô, hôn nhẹ lên đó.

“Năm đó, anh cứ nghĩ em chỉ là một cô bé ngây thơ nên cho lời hứa đó là đùa cho vui nhưng lúc đó hình bóng em đã chiếm ở chỗ này của anh.”

Hắn đặt tay lên tim mình. – “Em tin cũng được, không tin cũng được nhưng anh thật yêu em ... khi biết em là cô bé năm đó, anh mừng phát điên, anh không nghĩ có thể gặp lại em, được cùng em một chỗ, hơn nữa bây giờ em còn mang thai, là đứa con kết tinh của anh và em.”

Hắn sờ đến cái bụng xẹp lép của cô, giọng dịu dàng.

“... quên em là lỗi của anh, em muốn đánh anh, mắng anh, muốn xử lý anh như thế nào cũng được nhưng đừng tự hành hạ bản thân mình ... thứ nhất sẽ làm tim anh đau, thứ hai ... là con của chúng ta, anh không muốn nó biết mẹ nó không vui vì ba nó làm mẹ nó giận.”

Nghe xong những lời đó, tim cô khi này muốn bùng nổ nay lại cảm thấy man mát trong lòng.

‘ Gia Tiểu Mẫn, không nên vì mấy câu ngon ngọt mà tha thứ cho hắn dễ thế được.’

“Anh nghĩ nói mấy lời ngon ngọt đó em sẽ chấp nhận tha thứ cho anh sao ?”

Thấy tâm tình cô không kích động nữa, hắn cười ôn nhu, hai tay ôm eo cô để cô sát gần mình hơn.

“Vậy em muốn trừng phạt anh như thế nào ?”

Gia Tiểu Mẫn suy nghĩ một chút.

“Anh từng nói sẽ chịu trách nhiệm, muốn cưới em làm vợ ... vậy bây giờ quỳ xuống cầu hôn em đi.”

“Hà ?” – Dương Nghị ngậy người, mắt trừng lớn nhìn Gia Tiểu Mẫn.

Thấy hắn như thế, biết hắn chỉ là nói cho có lệ, cô tức giận đẩy mạnh hắn ra, xoay người bỏ đi nhưng tay bị hắn kéo lại và sau đó ...

“Gia Tiểu Mẫn, suốt cuộc đời Dương Nghị này chỉ có hai màu trắng đen, nhưng khi em xuất hiện thì nó xuất hiện một màu hồng, anh biết đã tổn thương em, khiến em đau lòng nhưng anh hứa sau này sẽ không làm em đau, không làm em buồn, anh sẽ làm cho em hạnh phúc, thật hạnh phúc vì thế ... Gia Tiểu Mẫn, em có băng lòng làm vợ anh không ?”

Người ta nói tiếng yêu chỉ nói bằng lời không đủ, cần đi đôi với hành động và đương nhiên khi cầu hôn cũng phải kèm theo hành động mà Dương Nghị khi nói xong cũng quỳ một chân xuống, lấy từ túi quần ra một hộp nhung nhỏ, chiếc hộp mở ra, một chiếc nhẫn kim cương có thể cho là chói mắt đưa đến trước mặt Gia Tiểu Mẫn.

Hành động này khiến mọi người kinh ngạc, mấy đứa trẻ cũng ngừng chơi đùa, mấy cụ già thì ngó mắt nhìn cảnh hiếm thấy trong bệnh viện, các y tá thì ngưỡng mộ ra mặt, mọi người chăm chú nhìn cảnh cầu hôn đầy lãng mạn trước mặt.

Lăng Tịnh Hy cùng Vương Vũ Hàn như đang xem trộm trong một góc, Lăng Tịnh Hy rất thích thú không nghĩ Dương Nghị chịu thua nhanh thế còn Vương Vũ Hàn không tình nguyện xem trộm nghĩ rằng làm thế thật mất mặt.

Gia Tiểu Mẫn đứng như tượng đá, cô chỉ nói đùa thế thôi, tiếp xúc với hắn hơn một năm trời, cô biết hắn luôn nghiêm túc, có chút kiêu ngạo, hơi ra vẻ ta luôn làm đúng ... không nghĩ chỉ vì lời nói của cô mà làm thật.

“Nếu em không đồng ý có thể lên tiếng, anh ... trụ không nổi nữa rồi.”

Dương Nghị lên tiếng, hắn ra xã hội rất sớm nên phong ba gì cũng có thể trải qua, chỉ có điều mấy ngày liên tục không ngủ, giờ lại quỳ dưới nắng gắt gần nửa giờ, nếu hắn đổ bệnh thì ai lo cho cô, hắn không muốn cô mang thai lại không có ai lo.

“Đây gọi là thành ý đó sao ? mới có 20 phút đã trụ không được ? anh có xứng với địa vị phó giám đốc không hả ?”

Cô lên tiếng chấp vắn, tuy lòng có hơi xót nhưng phải nghiêm khắc trị hắn để sau này hắn không thể khi dễ cô được.

“Năm ngày rồi anh không được ngủ, nếu anh có chuyện gì ? ai sẽ bảo vệ em ? ai sẽ chăm sóc em và con ? anh thì không sao, chỉ sợ em và con gặp chuyện, anh sẽ đau lòng ... nếu em không đồng ý anh cũng sẽ đợi, chỉ là hôm nay anh thật sự ...”

“Em đồng ý.”

Không đợi hắn nói xong, cô đã lên tiếng, nước mắt cũng chảy xuống, cô đến bên hắn ôm lấy hắn, biết rằng chịu ủy khuất mười hai năm trời nhưng thấy hắn như thế làm sao cô chịu nổi, bất quá sau này về trị hắn sau, còn bây giờ ...

“Em ... nói thật ?” – Hắn hoài nghi hỏi.

“Tai anh có vấn đề rồi đó.”

Khóe môi giật giật, chỗ lãng lạng thì hắn lại dội thau nước lạnh làm nó tắt queo, đúng là đầu gối không thể thay đổi được mà.

Cô tức giận đứng dậy nhưng tay bị hắn cầm lấy, trong tích tắc đã đeo nhẫn lên tay cô, lại nhanh tay ôm cô vào lòng, phủ môi lên môi cô hôn thật say sưa.

Mọi người xung quanh lại được xem một màn thật hiếm có, cái này có được xem là cầu hôn không ? giống ép hôn thì đúng hơn.

“Ừm ... mọi ... người đang nhìn kìa.”

Gia Tiểu Mẫn vừa mở miệng đã bị đầu lưỡi hắn tiến vào quần lấy lưỡi cô, cô thật đã sai rồi, mấy lần trước đã học được bài học thích đáng giờ tại sao lại ngu ngốc không nhận ra.

Dục vọng mãnh liệt rất muốn cô đã trưởng lên, hắn thật sự không kiềm chế nổi nếu không phải có mọi người ở đây, có lẽ hắn đã hung hăng muốn cô tại chỗ này nhưng cũng không được bởi cô đang mang thai vì thế càng khiến hắn đau đầu hơn, không lẽ hắn phải cầm dục gần một năm mới được yêu cô sao ?

Lưu luyến buông môi cô ra đã thấy người trong lòng mặt đỏ như cà chua, đôi mắt mê ly nhìn hấp dẫn chết người, hắn cố dồn nén dục vọng xuống, nhìn cô với ánh mắt triu mến, giọng nói dịu ngọt nghe êm tai.

“Từ này về sau, anh sẽ dùng mạng sống của anh để bảo em và con ... Tiểu Mẫn, anh yêu em”

Nghe được lời nói chân thành ấy, người ngoài còn cảm động huống chi là Gia Tiểu Mẫn, lau nhẹ khóe mi, cô cười hiền hòa, giọng nói đầy thâm tình.

“Từ nay về sau, em và con sẽ ở bên anh, dù sống hay chết cũng không rời nhau ... Dương Nghị, em yêu anh.”

Tình yêu được bộc lộ đương nhiên khiến hai tâm hồn cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc không kể siết.

Dương Nghị hôn lên trán Gia Tiểu Mẫn rồi ôm cô thật chặt, hẳn nguyện sẽ vì cô mà bảo tồn mạng sống, vì chỉ cần hắn còn sống thì cô và con sẽ được an toàn và sống vui vẻ hạnh phúc bên hắn.

Cảnh tượng lãng mạn cứ tiếp tục diễn ra khiến bao người hâm mộ xoay quanh nhìn hai người, tiếng cười cùng tiếng vỗ tay vang lên cộng thêm tiếng chúc mừng trăm năm hạnh phúc, răng long đầu bạc, trọn đời trọn kiếp bên nhau ...

“Tuy không biết một năm qua giữa Dương Nghị và Tiểu Mẫn đã xảy ra chuyện gì nhưng giờ hai người lại được bên nhau như vậy, em thật chúc phúc cho hai người.”

Lăng Tịnh Hy nhìn Vương Vũ Hàn, cười nhẹ.

“Em cứ lo chuyện bao đồng, bây giờ việc em nên lo là yêu anh, phải giữ anh thật cẩn thận nếu không anh sẽ bị người ta cướp mất.”

Cô cười hất ra. – “Vương Tổng cao cao tại thượng của tôi ời, có phải ngài có nhầm lẫn gì ở đây không ? là ai nên giữ ai đây ta ?”

Hắn thờ dài. – “Không phải em nói muốn yêu anh sao ? không giữ anh thật kỹ, để người khác giành được, em không tiếc à ?”

Cô gạt đầu ra về ta đã hiểu.

“Nói cũng phải, một mình em phải đối phó với cả vạn tình nhân của anh, không biết khi nào mới được yên đây ? ... anh có thể bớt động dục mà đi thả giống khắp nơi được không ? em không quản nổi mấy cô tình nhân đó thì làm sao có thời gian yêu anh được.”

Hắn cười lớn, mắt đầy thâm tình nhìn cô.

“Em đừng xem anh như đế vương được không ? hơn nữa đế vương chỉ có ba ngàn mỹ nữ, anh làm sao có phúc có tới cả vạn.”

“Vậy bây giờ anh có bao nhiêu cô tình nhân đây ?” – Cô khoanh tay hỏi.

“Lúc trước có rất nhiều nhưng từ ngày cô vợ sur tử của anh xuất hiện, họ bị tiếng gầm của vợ anh làm hoảng sợ, đã chạy mất dạng, giờ chỉ có một mình vợ thôi.”

Hắn kêu tiếng vợ, giọng chẳng tỏ ra ngại ngùng nhưng Lăng Tịnh Hy nghe thế lại đỏ cả mang tai.

“Anh nói linh tinh gì thế ? ai là vợ anh chứ ?”

“Anh đâu có nói em ... À, thì ra có người muốn làm vợ anh đến thế ? được rồi, anh chấp nhận chịu thiệt, không cần vạn tình nhân chỉ cần một cô vợ yêu là em thôi được chưa ... vợ yêu của anh ?”

Hắn nói càng lúc không kiêng kỵ, càng nói càng hăng, Lăng Tịnh Hy đỏ cả mặt, cảm thấy xấu hổ muốn chết, tự dung lại đưa mình lên thốt mặc cho hắn muốn chặt thành mấy khúc cũng được, tức chết đi mà.

Liếc hắn một cái, cô bắt mẫn, tay đánh mạnh vào ngực hắn.

“Anh dám trêu em, em đánh cho anh chết luôn.”

Vương Vũ Hàn càng cười lớn hơn, mặc cho cô đánh, bởi sức cô chỉ giống con mèo nhỏ, càng nhìn càng đáng yêu, hắn cọt nhả hơi hai tay lên.

“Được, được, anh chịu thua, vợ yêu muốn xử phạt thế nào anh cũng chấp nhận, chỉ là ...” – Dừng một lát, hắn ghé sát tai cô, cắn nhẹ lên một cái.

“Buổi tối khi lên giường nếu em cũng muốn xử phạt anh, anh đương nhiên nằm yên cho em muốn làm gì thì làm ... em cũng không cần nương tay, cứ phát tiết hết thầy là được.”

Lăng Tịnh Hy kêu trời không thấu, vì sao tên này lại nham nhở như thế, hình ảnh người đứng đầu tập đoàn HP đây sao ? nói ra có quỷ mới tin.

Mặt phụng phịu nhìn hắn, không muốn nói chuyện không đâu với hắn nữa, cô dậm chân xoay người bỏ đi.

Thường thì đi được một bước hắn sẽ ôm cô vào lòng nhưng giờ chẳng thấy đâu, dù biết suy nghĩ khó hiểu này có hơi biến thái, từ lúc nào thích hắn ôm từ phía sau như thế ?

Lắc đầu thật mạnh cho cái suy nghĩ biến thái ấy bay đi, cô xoay người thì kinh hoàng. – “Vũ Hàn.”

Vừa quay lại đã thấy hắn gục xuống, vẻ mặt trắng bệch, tay hắn ôm ngực tỏ ra rất khó chịu. Cô chạy lại đỡ hắn dậy, nhìn vẻ mặt hắn biết rằng hắn đã lên cơn, lòng đau nhói nhìn hắn nhưng không nói được lời nào thì hắn đã lên tiếng.

“Đưa anh về phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Cùng nhau vượt qua

Đưa được Vương Vũ Hàn yên bình về phòng bệnh là một quá trình đầy gian khổ.

Với chiều cao 1m8, hơn nữa thân hình cao lớn của hắn khiến thân hình mảnh mai của cô như đang vác một tảng đá to.

Khi hắn đã yên bình nằm trên giường, cô mới thở phào nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi trên trán, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

“Đề em đi kêu bác sĩ, anh đợi một chút.”

Vừa xoay đi tay đã bị níu lại – “Không cần, em ra ngoài đi, để anh một mình là được rồi.”

“Hay để em ở lại với anh được không?” – Thấy hắn thống khổ như thế, cô không nỡ rời đi.

“Nghe lời anh ... ra ngoài đi, xin em đó.” – Giọng nói cố nén lại con nghẹn trở nên vụn vụn, hắn nhàu mày nhìn cô.

“Em nghe anh, em sẽ ra ngoài, anh cố chịu một chút.”

Biết hắn không muốn cô nhìn thấy cảnh tượng này, một giọt nước mắt rơi xuống, giọng nói cũng trở nên chua xót, cô gật đầu đi nhanh ra ngoài.

Khi bóng Lăng Tĩnh Hy biến mất sau cánh cửa, Vương Vũ Hàn nhìn đến hộp sắt trên bàn, khi này lúc Dương Nghị đến là đem thuốc cho hắn nhưng chưa kịp làm gì đã chạy theo Gia Tiểu Mẫn.

Hắn cười khổ, không ngờ mình lại ra tới nông nổi này, không ai làm, đành tự mình làm vậy.

Lấy hộp sắt mở ra, đôi mắt trở nên lạnh lẽo hơn.

Lăng Tĩnh Hy đứng bên ngoài, lo lắng đi tới đi lui, mấy vệ sĩ cũng thấy rõ sự lo lắng của cô, tuy biết không nên nhiều chuyện nhưng không nhịn được đành lên tiếng.

“Lăng tiểu thư yên tâm, Vương tiên sinh sẽ không có vấn đề gì đâu?”

“Chỉ mong được như anh nói.”

Suy nghĩ một chút, cô không thể để mặt Vương Vũ Hàn đau đớn chịu khổ một mình, cô chạy đi tìm Dương Nghị, nếu hắn không muốn gặp cô nhưng Dương Nghị chắc sẽ không sao?

Mới chạy tới hành lang đã thấy nam thanh nữ tú tay trong tay đi tới, trên mặt hai người là niềm hạnh phúc không thể giấu nổi hơn nữa đôi môi cứ luôn cười như không khép lại được.

“Dương Nghị, anh đi xem Vũ Hàn giúp tôi, anh ấy đang lên cơn nhưng không cho tôi vào trong, tôi rất lo cho anh ấy.”

Lăng Tĩnh Hy kích động, chạy tới trước mặt hai người, giọng đầy chua xót nói.

“Tĩnh Hy, cậu bình tĩnh một chút.”

Gia Tiểu Mẫn thấy Lăng Tĩnh Hy run rẩy rơi nước mắt thì đau lòng, cô biết cô nàng đã động lòng nên việc thấy người mình yêu đau khổ như thế đương nhiên sao có thể chịu nổi.

Cô đã tìm được hạnh phúc của riêng mình nên cũng mong cô bạn cũng hạnh phúc, xoay mặt nhìn Dương Nghị, nhẹ giọng.

“Anh đi xem chủ tịch có sao không?”

Thấy Lăng Tĩnh Hy như vậy, Dương Nghị cũng có chút đau xót, hắn biết hiện tại trong căn phòng kia Vương Vũ Hàn đang làm gì nhưng nếu Lăng Tĩnh Hy biết, có thể làm được gì đây.

Hắn thở dài, bất quá bị trừng phạt cũng không sao.

“Tĩnh Hy, cô đi xem tiên sinh ra sao đi, có thể ngồi ấy cần có cô bên cạnh.”

“Nhưng anh ấy không cho tôi vào.” – Cô rầu rĩ nói.

Nếu vào được, cô đã không tìm Dương Nghị, hơn nữa hai tên vệ sĩ kia càng không cho cô vào trong.

“Cô cứ đi đi, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm, cô đi nhanh lên.”

Nghe Dương Nghị khuyến khích, Lăng Tĩnh Hy mặc kệ Vương Vũ Hàn có đồng ý hay không, cô gạt đầu xoay người chạy đi.

Dương Nghị thấy Lăng Tĩnh Hy đã đi mới lấy điện thoại nhấn số.

“Các cậu tản ra ngoài khoảng năm phút, sau đó mới về vị trí cũ.”

Hắn cúp máy, thở dài, không biết xong việc này Vương tiên sinh sẽ xử lý hắn ra sao nữa ? chỉ mong có thể nhẹ tay một chút, hắn vẫn còn phải nuôi vợ con.

Gia Tiểu Mẫn thấy Dương Nghị cứ thở dài mãi, lòng chột lo lắng.

“Anh sao vậy ? có chuyện gì xảy ra sao ?”

Hắn cười nhẹ. – “Không có chuyện gì hết, em đừng lo lắng, tâm trạng không tốt sẽ ảnh hưởng đến cục cưng”

Cô bấu môi nhìn hắn. – “Cứ nghĩ đến con, còn em thì sao ?”

“Con đương nhiên phải lo, còn em ... đã nằm trong tim anh, em bình an vui vẻ thì tim anh mới sống tốt được.”

“Cái miệng này từ lúc nào lại ngọt như vậy ? ... đối với ai anh cũng thế sao ?”

Cô cô mày, mắt như tia lade quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Hắn ôm cô, cười lớn. – “Từ ngày gặp em, cái miệng này đã bị em đóng dấu, nó chỉ ngọt vì em thôi.”

“Đóng dấu cái gì chứ ? em đóng dấu anh hồi nào.”

“Không nhớ sao ? ... được, vậy anh sẽ giúp cho em nhớ lại ...”

“Anh ... Ừm ...”

Bị hắn hôn đột ngột, cô chỉ có thể đứng yên hứng chịu. Lại bị đưa vào phòng, cô thật bó tay rồi sao cứ bị hắn khi dễ thế này.

Vừa đến phòng bệnh, Lăng Tĩnh Hy ngạc nhiên khi không thấy ai, cô hít một hơi đem một chậu nước nóng vào trong, vì thấy lúc này hắn chảy rất nhiều mồ hôi nên muốn mang vào lau người cho hắn, tay xoay nắm cửa đi vào trong nhưng ...

“Choang ...”

Cái chậu trong tay rớt xuống đất, nước nóng rơi xuống sàn gạch sạch sẽ, nước cũng bắn lên người Lăng Tĩnh Hy.

Trước mặt cô, Vương Vũ Hàn nằm trên giường, tay đang cầm ống kim tiêm vào mạch máu nhưng kim tiêm vẫn chưa găm vào.

Không khí như bị đóng băng, Vương Vũ Hàn giật mình xoay lại đã thấy Lăng Tĩnh Hy đứng đó, mặt hắn tái nhợt thấy rõ, hơi thở dồn dập nhìn cô.

“Ai cho em vào đây ?” – Hắn quát lớn.

“Tại ... sao ?” – Cô không biết mình còn có thể lên tiếng, đây là giọng của cô sao ? vì sao lại khó nghe như thế ?

“Em ra ngoài cho anh.” – Hắn lại quát cô, mắt xẹt tia đau lòng nhưng đã quay đi không cho cô thấy.

Lăng Tĩnh Hy không để ý đến hắn đang nói gì, chạy nhanh tới giật lấy ống tiêm, sau đó lùi ra sau vài bước.

“Trả lại cho anh.”

Ánh mắt đầy tia máu, giọng nói trầm khàn lạnh lẽo, khuôn mặt vì lên cơn ghen mà trở nên vặn vẹo, hắn từng bước một khó khăn tiến về phía cô.

Lăng Tịnh Hy đau lòng nhìn hấn, cô lắc đầu, nước mắt cũng vì thế mà rơi xuống.

“ Vì sao anh lại tự hành hạ bản thân như thế ? không phải anh nói anh sẽ chịu được sao ? vì sao vẫn muốn dính vào nó ? ”

“ Hiện tại cục diện hỗn loạn, anh không có nó sẽ không trụ được, anh chỉ sử dụng một thời gian thôi, sau đó anh sẽ từ bỏ, em tin anh đi ... đưa nó cho anh.”

Hấn giải thích, cảm thấy toàn thân bắt đầu ngứa ngáy, nhũn chặt mảy.

“ Không, có chết em cũng không đưa ... Vũ Hàn, em xin anh đừng lại có được không ? chỉ cần cai được thì anh sẽ ổn thôi, lúc đó muốn xử lý công việc ra sao cũng được mà.” – Cô ra sức khuyên can.

“ Em nghĩ cái xã hội thối nát này có thể dễ không chế thế sao ? em mãi cũng không hiểu được nó nguy hiểm đến mức nào đâu ? ... ngoan, đưa cho anh đi.”

Hấn tiến lại gần cô hơn, trong mắt có chút cầu xin, cảm nhận thân thể như có hàng vạn con kiến bò lên, ngứa ngáy khó chịu, mắt cũng trở nên mờ mịt.

Cô lắc đầu, lúc này tâm can như bị ai giầy xé, tim đau đớn như bị ai đó đâm một nhát, hình ảnh trước mặt này đáng lý ra là cô mới đúng, nếu hấn không chịu một mũi tiêm giúp cô thì hấn sẽ không thành ra cái dạng này ... tất cả là lỗi của cô.

“ Vương Vũ Hàn, nếu anh vẫn muốn dính vào nó, em sẽ cùng anh chịu chung số phận, em sẽ cùng anh chịu đựng nỗi đau này.”

Nói xong, cô cầm ống tiêm giờ cao lên nhắm ngay mạch máu đâm xuống.

“ Không.”

Vương Vũ Hàn kịp ngăn lại, tay vút ống tiêm vào vách tường khiến nó bể nát, hấn nhìn cô, giọng đây bi ai.

“ Em điên sao ? sao có thể tự hại chính bản thân mình, anh đã nói anh sẽ cai được, chỉ cần một ít thời gian thôi, chỉ cần xử lý ... ”

“ Sao lúc nào anh cũng lo cho bạn bè, lo cho công việc, lo cho em ... vậy còn bản thân anh thì sao ? ” – Cô hét lớn, hai tay ôm eo hấn, mắt dầm lệ nhìn hấn.

“ Anh vì bạn bè, vì công việc, vậy còn em ? ... nếu anh có chuyện gì em phải sống sao đây ? ”

Đau lòng như dao cắt, hấn ôm cô vào lòng, cô áp chế cơn nghiện. – “ Tịnh Hy.”

“ Hàn, coi như em xin anh, đừng dính vào nó nữa, di San cũng nói chỉ cần ba tháng, sau ba tháng anh có thể vượt qua ... vì thế anh nghe lời em, đừng dính vào nó nữa có được không ? ” – Cô khóc càng thương tâm hơn.

“ Anh vì em nên mới trở nên như vậy, em sao có thể hàng ngày sống vui vẻ mà nhìn anh chịu đau đớn ... Hàn, coi như vì em, một lần cũng được, xin anh đây.”

Toàn thân run rẩy kịch liệt, lúc này cơn nghiện đã ăn mòn lý trí của hấn, hấn đẩy mạnh cô ra chạy tới giường cào xé ga giường, cũng bắt đầu kêu la.

Lăng Tịnh Hy lòng đau như cắt, cô chạy tới nhào vào lòng hấn, ôm chặt hấn hơn.

“ Hàn, em tin anh có thể vượt qua được, anh cố nhịn, rồi sẽ qua thôi.”

Vương Vũ Hàn cố áp chế nhưng đau đớn vẫn không ngừng ăn mòn thân thể, tay tay siết chặt người cô như muốn bóp nát nó, vì không nhịn nổi, hấn cắn mạnh vào vai Lăng Tịnh Hy.

Cảm giác từ vai truyền đến cơn đau đớn, cô càng siết chặt hông hấn hơn, cố không rên la mặc cho hấn cắn, cơn đau này có thấm gì nỗi đau hấn phải chịu, nếu phải nhìn hấn thống khổ như thế, cô nguyện sẽ hứng chịu cùng hấn.

Thời gian trôi thật nhanh, thống khổ theo đó qua đi, Vương Vũ Hàn cũng lấy lại tinh thần, cảm nhận miệng có mùi máu tanh, hấn mới phát hiện mình đang cắn vai Lăng Tịnh Hy.

Đau lòng liềm nhẹ bờ vai đang chảy máu của cô, trên đó cũng hiện rõ dấu răng, hấn đẩy nhẹ cô ra mới thấy mồ hôi cô túa ra chẳng khác gì hấn.

“ Xin lỗi, anh lại làm em bị thương rồi.”

Hấn từng hứa sẽ không tổn thương cô nhưng giờ lại khiến cô bị thương, nỗi đau này còn khó chịu hơn nỗi đau bị cơn nghiện hành hạ.

Cô nhìn hấn, mắt đậm ý cười. – “ Chỉ cần anh không dính đến nó nữa, bắt em chịu tổn thương bao nhiêu, em cũng chẳng màng.”

Nghe được lời nói thâm tình như thế, lòng hấn như tan chảy, hấn hôn nhẹ lên môi cô mà trên đó vẫn còn dính một ít máu của cô.

“Tĩnh Hy, anh yêu em ... vì em, anh sẽ từ bỏ tất cả, không cần bất cứ thứ gì ... chỉ cần một mình em mà thôi.”

Nói xong, lại ôm cô vào lòng, lúc này trong mắt hắn không hề có một tia dục vọng, chỉ có ánh mắt đầy tình cảm, trái tim đầy yêu thương dành cho cô.

Lăng Tĩnh Hy cũng ôm hắn, cô chẳng còn gì để mắt ngoài hắn, nếu mắt hắn rồi cô còn ai yêu thương ... xin lỗi tất cả mọi người, cô sẽ sống ít kỷ thêm một lần nữa và lần này cô sẽ không yếu mềm mà buông tay.

Ba tháng trôi qua, Vương Vũ Hàn cũng vượt qua được, sức khỏe cũng hồi phục rất nhanh và đương nhiên Lăng Tĩnh Hy là người hiểu được khả năng hồi phục của hắn là như thế nào ?

Cuộc sống trở về bình thường, hai người công khai đi làm chung, mà tất cả đều do Vương Vũ Hàn éo buộc cô, nói cái gì không muốn xa cô ? sẽ nhớ cô ? ... nói xong, nhìn không được lại hôn cô một cái ... có điều ngày cả ăn sáng, ăn trưa, ăn chiều, ăn tối ... hai người cứ như hình với bóng.

Về Gia Tiểu Mẫn và Dương Nghị nghe nói đợi Gia Tiểu Mẫn sinh xong, hai người mới chính thức kết hôn bởi cô nàng một hai muốn mặc đồ cô dâu thật đẹp, thật quyến rũ, nói rằng cả đời chỉ mặc một lần, muốn mọi người phải thấy hình ảnh cô thật hạnh phúc vào ngày cưới.

Dương Nghị thì khỏi phải bình luận, từ ngày hai người gỡ bỏ khúc mắc, hắn nuông chiều cô như trứng ngỗng, đi đâu cũng giữ chặt cô, đến công việc cũng đẩy hết cho Frank.

Nói đến Frank, Lăng Tĩnh Hy rầu rĩ không thôi, ngày ấy hắn đỡ giúp cô một viên đạn, chưa có dịp gặp hắn nói lời cảm ơn thì nghe nói hắn đã sang Tam giác vàng giải quyết mọi chuyện thay Vương Vũ Hàn, thôi đành chờ hắn về nói cảm ơn sau vậy.

Cô và Vương Vũ Hàn cũng tạm ổn, ngoại trừ việc buổi tối bị hắn lấn qua lấn lại đến sống dờ chết dờ ra thì mọi thứ luôn chiều ý cô, mặc cô hay bướng bỉnh hắn cũng không phản nản một tiếng ... đây gọi là có phúc phải hưởng không nên lãng phí của trời cho.

Trong căn phòng tối, một cô gái với mái tóc rối bời, hai gò má hóp vô nhìn trong xấu xí, cả người đều bị trời vào ghế, đôi mắt thâm đen nhìn đáng sợ.

Vương Vũ Hàn một thân Tây Âu sang trọng ngồi đối diện, mắt hồ hừng nhìn cô gái, giọng âm lãnh vang lên.

“Tôi hỏi cô một lần nữa, Smith đang ở đâu ?”

Cô gái cười lớn, nhìn hắn không sợ hãi.

“Roi vào tay anh, muốn giết thì cứ việc, tôi sẽ không nói gì hết.”

“Bốp.” – Một tên vệ sĩ tiến tới tát mạnh vào má cô ta, gò má gầy mồn giờ đã in rõ dấu ngón tay, quả thật sức đánh rất mạnh.

“Vương Vũ Hàn, tôi buồn thay cho anh, thì ra anh bất lực đến nỗi chỉ có thể bảo người khác đánh tôi thôi sao ?”

“Loại đàn bà như cô, đánh cô chỉ khiến bản tay tôi.” – Hắn lạnh nhạt nói.

“Vậy loại đàn bà như Lăng Tĩnh Hy thì sao ? cái loại phóng đảng đó, đáng để anh ra tay sao ?”

“Âu Thực Lợi, tôi không muốn vòng vo với cô, nói ... Smith đang ở đâu ?”

Hắn lạnh giọng, gân xanh trên trán cũng nổi lên cho thấy đã mất hết kiên nhẫn.

Âu Thực Lợi cười khò, cô không biết nên cảm ơn trời đã cho cô chết đi sống lại hay nên trách cứ ông trời ngày đó không cho viên đạn xuyên ngay tim cô, là do người bắn cố tình cho cô sống để bị người đàn ông này hành hạ hay do người bắn bị hoa mắt nên bắn không chính xác.

Thật ra Âu Thực Lợi không biết, Kha Nhi bắn rất chuẩn nhưng khi viên đạn bay đến, Âu Thực Lợi ngã sang một bên khiến đường bắn bị lệch chỉ gần tim không lấy đi tính mạng của cô.

“Muốn giết thì cứ giết, đừng nói nhiều lời dư thừa nữa.”

Hơi thở đầy nguy hiểm thả ra làm không gian đã lạnh nay càng lạnh thêm, hắn cong đôi môi mỏng cười tà mị.

“Chết ... không phải quá nhẹ tay với cô sao ?”

Hắn phát tay lên, một vệ sĩ mang theo hộp sắt, mở nắp ra bên trong là một ống kim tiêm.

Âu Thực Lợi nhìn thấy thì hoảng hốt, nếu chết coi như chấm hết mọi thứ, cô thấy nó nhẹ nhàng hơn là sống phải bị đau đớn thân xác nên không quan tâm nhưng giờ hắn lại đem thứ này ra, không lẽ ...

“Anh muốn làm gì?” – Cô kinh hoàng lên tiếng, cả người bắt đầu giãy giụa.

Hắn cười âm hiểm – “Cũng biết sợ sao? không phải lúc đó cô cũng rất thích thú với nó sao?”

“Anh giết tôi đi, xin anh giết tôi đi.” – Cô hét lớn, mắt hoảng sợ nhìn ông tiêm đang gần tới chỗ mình.

“Nói, Smith đang ở đâu?”

“Tôi không biết, tôi chỉ nghe theo lời hắn làm vài việc, thường thì người bên cạnh hắn chỉ có Kha Nhi, tôi thật không biết gì hết ... tôi nói là thật đó, cầu xin anh, đừng hành hạ tôi, giết tôi đi.”

Cô khóc lóc cầu xin, đánh vào thứ này chỉ có sống không bằng chết, cô từng thấy mấy con nghiện trong phòng nghiên cứu của Smith, bọn họ hàng ngày đều phải thử thuốc mới, có kẻ chịu không được đã tự sát, có kẻ chịu được cũng thân tàn ma dại, cô không muốn đánh vào nó vì nếu đánh vào, ngay cả chết ... cô cũng không có dũng khí để chết.

Hắn cong môi, nụ cười tựa như ác ma tái sinh, đứng dậy xoay người bỏ đi, cũng bỏ lại một câu.

“Cách một tháng tiêm cho cô ta một mũi, nếu cô ta muốn chết cũng đừng ngăn cản nhưng nếu cô ta dám bỏ trốn ... thì chôn sống cô ta.”

Nói xong hắn ly khai, để mặc tiếng gào thét phía sau lưng, nếu Âu Thực Lợi chỉ là con rối vậy có giữ hay không cũng chỉ là phế thải, mặc cô ta tự sinh tự diệt.

Bây giờ đều hắn muốn nhất là về ngay biệt thự, hắn muốn thấy con mèo đáng yêu của hắn, muốn thấy cô dịu dàng nũng nịu bên cạnh hắn, muốn nghe tiếng cô gọi tên hắn ...

Bây giờ dù xa cô một chút cũng thấy nhớ, hắn ước gì có thể thu nhỏ cô lại, để trong túi áo, để đi đâu cô cũng có thể ở bên cạnh hắn, mãi mãi cũng không tách rời.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ngoài dự đoán

Nguyệt Thụ.

Ngồi trong vườn hoa, Lăng Tĩnh Hy cảm thấy có hứng thú nên lấy một tập vẽ, ngồi vẽ mấy đóa hoa đang nở, thời gian trước nơi này chỉ toàn hoa oải hương nhưng cô đã bảo Vương Vũ Hàn trồng thêm vài loại để vườn hoa có thêm nhiều màu sắc nên bây giờ mới có hoa cho cô vẽ.

Có thể nói sau khi hắn cai nghiện xong thì tính tình thay đổi hẳn, bất cứ cô muốn gì hắn đều nghe theo, dù bây giờ cô muốn đuổi người nào thì hắn cũng nhắm mắt tuân lệnh ...

Nói là vui vẻ vì được hắn yêu thương nhưng vẫn lo lắng vì một ngày bí mật bại lộ, không biết lúc đó hắn sẽ làm gì mình ... như Vương Thiếu Phong nói, là tự ngược mình hay hành hạ cô?

Thờ dài trong lòng, vì sao ngoài mặt luôn hạnh phúc nhưng trong lòng lại rối như tơ vò thế này.

“Sống hạnh phúc như thế còn thờ dài? chị quả không biết hưởng thụ là gì hết?”

Giọng nói quen thuộc vang lên, Lăng Tĩnh Hy lười biếng quay đầu nhìn.

Vương Thiếu Phong một thân Âu phục bạc, vẻ kiêu mị không đổi trên gương mặt tuấn mỹ, cùng đôi mắt đào hoa nhìn cô mang theo ý chăm chọc.

“Cứ tưởng cậu mãi cũng không trở lại, có chuyện gì sao?”

Hắn ngồi xuống ghế đá, di Phùng mang ra một tách trà cho hắn, gật đầu cười rồi lui ra sau.

“Muốn về xem hai người hạnh phúc như thế nào? ... sao rồi? đã nghỉ kỹ chưa?”

Nghe hắn nói thế, cô lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, môi nở nụ cười.

“Ừ ... tôi sẽ cố làm anh ấy yêu tôi, vì yêu tôi mà từ bỏ thù hận.”

Thấy cô nói nghiêm túc, ánh mắt không có chút đùa trá, hắn cũng không châm chọc, khẽ cười.

“Vậy thì tốt, tôi chúc phúc cho chị.”

Tuy có hơi xót nhưng thấy cô và anh trai hạnh phúc, hắn cũng yên lòng rồi đi, đánh mất tình yêu này vẫn còn tình yêu khác đang đợi hắn ở một nơi khác.

Chợt nghĩ đến cái dáng mập mạp béo ú kia, vô thức nở nụ cười.

“Còn cậu thì sao ? đã tìm một nửa hạnh phúc kia chưa ?”

Cô bình thần hỏi, bởi thấy hắn cười vô thức, nguyên nhân có thể chỉ vì một chữ yêu, thường thì người đang yêu sẽ cười ngốc nghếch như thế mà Vương Vũ Hân là chứng minh điển hình cho mấy ngày nay.

“Chị nói thế không sợ tôi đau lòng sao ?” – Như bị hỏi trúng tim đen, hắn cười cười nhìn cô.

“Nếu đau lòng, cậu sẽ không nương tay tha cho tôi ... chuyện ba tôi phản bội cha mẹ cậu là sự thật ... thật xin lỗi.”

Không biết vì sao lại nhắc tới chuyện cũ, chỉ là cô vẫn muốn nói lời xin lỗi với hắn bởi trong chuyện này hắn là kẻ vô tội.

Hắn lắc đầu, uống một ngụm trà tuy hơi đắng nhưng tâm lại thấy dịu ngọt.

“Không ai có lỗi trong chuyện này, người không vì mình trời chu đất diệt ... tôi nghĩ vì gia đình nên ba chị mới làm thế, tôi không hề trách cứ ông ấy.”

Lăng Tịnh Hy nhìn về bông hoa đang nở, nhàn nhạt nói.

“Cậu đã trưởng thành, không còn cái vẻ tiểu bạch kiêu như ngày nào ?”

“Ý chị nói tôi giống trai bao ? ... YA, có cần đem tôi ra so sánh kiểu đó hay không ?” – Tuy lời nói tỏ ra tức giận nhưng nét mặt lại tỏ ra cợt nhả.

Lăng Tịnh Hy cười cười. – “Là lỗi của tôi được chưa ? ... nhưng tôi vẫn mong cậu sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình, như thế lòng tôi sẽ bớt nặng hơn.”

Cô dừng vẽ, cầm tách trà thưởng thức, mùi vị Long Tĩnh quá nhiên thật ngon.

“Haiz ... tôi đương nhiên hạnh phúc, chỉ có điều trong lòng vẫn còn chút khó chịu, chị có thể giúp tôi được không ?”

Lăng Tịnh Hy nhìn hắn, hắn đã bỏ qua tất cả, để cô được sống hạnh phúc bên anh trai hắn, việc hắn muốn nhờ cô, đương nhiên không thể từ chối, nở nụ cười dịu dàng với hắn.

“Chỉ cần nằm trong khả năng của tôi, tôi đương nhiên không từ chối.”

Biết cô đã chấp thuận, hắn nhìn cô, nở nụ cười ấm áp ,

“Tôi muốn ôm chị một lần có được không ?”

Cứ tưởng hắn muốn cô làm việc gì khó khăn, không nghĩ chỉ là một cái ôm, cô cười cười, gật đầu. – “Được.”

Được cô đồng ý, tuy chỉ là cái ôm cũng khiến hắn thỏa lòng. Hắn đứng dậy cũng kéo cô đứng lên, hai cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy eo cô, để đầu cô tựa vào vai hắn, hít mùi hương dễ chịu trên người cô.

Mùi oải hương ngày trước quen thuộc bao quanh lấy hắn, tâm tình trở nên rung động, cảm xúc không nói bằng lời, cũng không không chế được, hai tay càng siết chặt cô hơn.

Lăng Tịnh Hy cũng ôm lấy hắn, không biết vì sao lúc này cô cảm thấy người hắn đang run rẩy, tay vỗ về lưng hắn như an ủi.

Một lúc sau, Vương Thiệu Phong đẩy nhẹ Lăng Tịnh Hy ra, trong mắt có vài phần chua xót khiến Lăng Tịnh Hy giật mình, chưa kịp nói gì thì mặt hắn đã gần sát mặt cô, cô ngậy người, một chút phản ứng cũng không có, cho đến khi ...

“Vương Thiệu Phong, em muốn chết sao ?”

Giọng Vương Vũ Hân vang tới, hai người giật bản mình, chưa kịp xoay lại thì cả người cô đã rơi vào lòng ngực trắng kiện của hắn, hơi thở nguy hiểm trên đầu chứng tỏ hắn đang bốc hỏa.

Vương Thiệu Phong cười cười, chẳng tỏ ra sợ hãi nhìn anh trai.

“Em còn rất yêu đời, làm sao muốn gặp Diêm Vương sớm như vậy ?”

“Vương Thiệu Phong.” – Hắn gầm lên, tay cũng nổi gân xanh, mặt tối sầm nhìn em trai.

“Anh đã từng nói, em nên biết cư xử đúng mực vì sao cứ thích gây chuyện, em có tin anh sẽ chôn sống em không?”

“Anh trai, anh đừng quên Tịnh Hy là người yêu cũ của em, bây giờ em sắp đi xa, chỉ muốn chia tay Tịnh Hy, nói vài ba câu, làm vài ba chuyện là xong, anh không cần kích động như vậy ... hơn nữa bây giờ Tịnh Hy yêu anh chứ đâu còn yêu em, không tin ... anh có thể hỏi cô ấy.”

Mũi tên bị bắn ngay mình, Lăng Tịnh Hy đỏ mặt lườm Vương Thiếu Phong, dù có yêu, cô cũng không muốn trắng trợn nói ra như thế.

Vương Vũ Hàn khi này còn tức giận, nghe em trai nói thế tâm tình đỡ hơn một chút, lại phát hiện người trong lòng gương mặt đỏ như quả cà chua, tâm tình trở nên vui vẻ hơn.

Nhưng nghĩ lại hành động hai người khi này, nếu hấn không xuất hiện kịp lúc thì sao ? con giận một lần nữa lại dâng lên.

“Khi này em định hôn Tịnh Hy.”

Tâm tình anh trai không biết khi nào cứ thay đổi 180 độ, hấn cười cười.

“Bụi bay vào mắt Tịnh Hy, em chỉ thôi giúp cô ấy, không tin anh hỏi Tịnh Hy đi.”

Vì có gì cứ chĩa mũi tên ngay cô, Lăng Tịnh Hy lườm hấn, nếu muốn ném quả bom cho cô, đương nhiên cô sẽ nhận nhưng mà ... trong đầu nghĩ ra một kế hay.

Khuôn mặt tỏ ra vô tội, đôi mắt long lanh nhìn Vương Vũ Hàn, giọng nói có vài phần ủy khuất.

“Anh đừng trách Thiếu Phong, cậu ấy chỉ muốn hôn em một lần cuối để chào tạm biệt mà thôi.”

Lời vừa dứt, ngọn lửa nhỏ tưởng chừng được dập tắt nay đã bùng bùng cháy lên mà Vương Thiếu Phong cũng không ngờ Lăng Tịnh Hy lại nói như vậy, nhìn về phía anh trai, hấn chết chắc rồi.

“Anh trai, anh nghe em giải thích ... Tịnh Hy, cậu nói gì đi chứ?”

Tuy nói hôn cô là ngoài ý muốn nhưng Vương Vũ Hàn xuất hiện lại đúng lúc nhìn thấy cảnh đó thì lấy gì giải thích được đây.

Lăng Tịnh Hy làm mặt quỷ với Vương Thiếu Phong, cô biết Vương Vũ Hàn sẽ không làm gì hấn ta, bởi đó là đứa em hấn yêu quý nhất, bất quá chịu nắng vài câu là xong thôi.

“Vương Thiếu Phong.”

Đang trong dầu sôi lửa bỏng, một giọng nói nghe thanh thanh ảm áp vang lên, ba người cùng lúc quay lại.

Một cô bé khoảng hai mươi tuổi, xem ra là người lai, dáng người hơi béo, tóc ngắn ngang vai, đôi má phụng phịu trắng mịn, đôi mắt nai dễ thương đáng yêu, đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ, hai má ửng hồng nhìn là muốn véo một cái.

Cô bé vận một chiếc váy liền màu xanh nhạt, tuy hơi béo nhưng vẫn mang vẻ đáng yêu, không thấy đâu là khuyết điểm.

Cô bé đi đến trước mặt Vương Thiếu Phong, đôi mắt nai rung rung, môi mím chặt như muốn khóc, giọng đầy ủy khuất.

“Anh nói sẽ về tìm em, đã hai tháng rồi không thấy đâu, anh không còn yêu em nữa sao?”

Lăng Tịnh Hy há hốc miệng, cô sững sờ mở tròn mắt, không tin những gì mình vừa nghe thấy

Vương Vũ Hàn đôi lại có chút hiếu kỳ, con giận cũng tiêu tan, hấn lui về sau vài bước ôm Lăng Tịnh Hy vào lòng, cùng cô xem kịch vui.

Vương Thiếu Phong như hóa đá, vẫn chưa tiếp thu kịp thì cô gái đã khóc lớn, hấn luống cuống tìm khăn trong túi quần nhưng không có, đành hy sinh lấy tay áo lau đi nước mắt của cô gái, giọng cũng trở nên hoảng loạn.

“Sophia, đừng khóc ... là anh sai, được chưa ? ...”

Lau đi nước mắt cho cô, hấn mời thô nhẹ hỏi tiếp.

“Sao em lại đến đây ? không phải anh bảo em cứ ở bên Mỹ đợi anh hay sao?”

Hấn nhú chặt mày, không biết Hà Ngũ Bàng làm việc kiểu gì, để bảo bối của hấn chạy khắp nơi, lỡ cô có chuyện gì hấn phải làm sao đây ?

Cô bé tên Sophia hít hít vài cái, lấy tay áo hấn lau đi nước mắt nước mũi của mình, mắt có chút oán giận.

“Tất cả đều tại anh, nếu em không tìm anh thì em sẽ bị ba mẹ đánh chết mất.”

Vương Thiếu Phong hoảng hốt, nắm tay cô gần hỏi.

“Có chuyện gì vậy, em lại gây ra chuyện nữa sao?”

Cái này hẳn có thể chắc chắn, bởi từ lần đầu gặp gỡ cho đến bây giờ, cô chỉ mang phiền phức đến cho hắn mà thôi.

Sophia cắn môi, cầm tay hắn đặt lên cái bụng mỡ của mình, mặt đỏ lên.

Vương Thiếu Phong khó hiểu. – “Em bị đau bụng.”

Lăng Tịnh Hy đang cùng Vương Vũ Hàn xem kịch, lòng than nhẹ một một tiếng ... thật không biết tên này trong đầu chứa gì?

Người vào nhìn vào đã hiểu vậy mà hắn ... nhưng khi hiểu được, trong lòng cô lúc này không phải là mát mát mà là vui vẻ vì Vương Thiếu Phong đã tìm được hạnh phúc nhưng không nghĩ lại nhanh như thế? ... tên này thật kín miệng.

“Đau bụng cái đầu anh ... em có thai rồi.”

“Cái gì?” – Quả nhiên là anh em ruột thịt, ngay cả tiếng hét cũng giống nhau khiến Lăng Tịnh Hy bội phục.

“Không thể như thế được, từ lúc đó chúng ta chỉ làm có một lần.”

Hắn vừa lên tiếng, Sophia đã chảy nước mắt, cô nghĩ lại lúc đó vì say mà dâng mình lên miệng sói, càng không ngờ con sói này tính lực dư thừa, chỉ một lần là dính ngay, lần đầu tiên của cô vì sao lại dâng cho tên khốn này chứ?

“Anh cũng biết đó là lần đầu tiên của em mà, không tin thì xem đi, nó được hai tháng rồi đó.”

Sophia tức giận, lấy từ túi xách ra một sấp giấy đưa cho hắn, Vương Thiếu Phong xem xong thì ngây người, tính lực hai năm trời không dùng, giờ dùng đến thì lại trúng số ... có cần chơi hắn như vậy không?

“Thiếu Phong, nếu em dâu đã mang thai vậy hai đứa nên sớm đăng ký kết hôn, anh không muốn người ngoài nói nhà họ Vương không chịu trách nhiệm.”

Vương Vũ Hàn tự cho là người có trách nhiệm lên tiếng, Lăng Tịnh Hy lườm hắn khinh thường.

Sophia nghe thấy có người gọi mình là em dâu, cô mừng hớn hở nhìn phía sau Vương Thiếu Phong đang hóa đá với đồng giấy tờ, mắt nai tròn xoe mở lớn.

“Chị Tịnh Hy.” – Nói xong, cô chạy đến nhìn Lăng Tịnh Hy từ trên xuống dưới.

Bị cái nhìn soi mói ấy có ai chịu nổi, cô hơi mất tự nhiên cười với Sophia.

“Chúng ta đã từng gặp nhau sao?”

Cô nhớ rõ đây là lần đầu hai người gặp nhau, không lẽ là bạn cũ của Tịnh Hy?

Sophia lắc đầu. – “Không có, em biết chị vì trong phòng Thiếu Phong có để tấm hình của chị, em còn biết chị là người yêu cũ của anh ấy, giờ được gặp chị em vui thật đấy.”

Cô suy nghĩ một chút, trào phúng nói.

“Em thật hâm mộ chị đó nha, em cũng yêu Thiếu Phong nhưng anh ấy cứ nghĩ về chị mãi, chị có cách gì khiến anh ấy yêu chị vậy? chị chỉ giúp em với.”

Lăng Tịnh Hy thấy Sophia ngây thơ không phải bình thường mà là quá mức, có ai như cô bé lại đi hỏi tình địch của mình cách làm sao để người mình yêu, yêu mình hay không?

“Sophia, đừng náo nữa.” – Vương Thiếu Phong lấy lại tinh thần kéo Sophia lại.

“Em theo anh về biệt thự nghỉ ngơi, anh sẽ gọi điện cho hai bác để họ không cần lo lắng.”

Sophia cau mày, cô còn chưa hỏi được quyết nha, về tay không thật không cam lòng.

“Giờ này trời cũng đã tối, cậu để Sophia ở lại đây đi, bây giờ em ấy đang mang thai, đi nhiều sẽ không tốt.”

Lăng Tịnh Hy lên tiếng, ánh mắt lộ rõ vẻ hạnh phúc nhìn hai người.

“Em để Sophia ngủ ở phòng em cũng được, nơi đó vẫn được người làm dọn dẹp hàng ngày, lâu rồi không trở về, giờ ở lại một đêm không mất bao nhiêu thời gian.”

Vương Vũ Hàn cũng lên tiếng, hắn vẫn hứng thú với cô bé Sophia này hơn, ít ra cô ta xuất hiện khiến cho Lăng Tịnh Hy không còn ý tưởng gì, ngay cả

Vương Thiếu Phong cũng thế.

“Hay quá, chị Tịnh Hy vậy tối nay em sẽ ngủ cùng chị.”

“Không được.”

Sophia vừa nói xong, hai người đàn ông đều quát lên khiến hai cô giật mình, Lăng Tịnh Hy nhủ may liếc Vương Vũ Hàn, Sophia như muốn khóc nhìn Vương Thiếu Phong.

Hai người bỗng chốc im lặng, cười cười nhìn hai cô.

Một lát sau, Lăng Tịnh Hy cười hiền hòa, vẻ mặt trở nên đáng yêu đầy mị hoặc.

“Hàn, anh nói lâu rồi Thiếu Phong mới về nhà, vậy hai anh em anh chắc có nhiều chuyện muốn nói vì thế em không phiền ... tối nay em và Sophia sẽ ngủ ở phòng anh, còn anh ... qua phòng Thiếu Phong ngủ một đêm vậy.”

Không đợi hai người phản ứng, Lăng Tịnh Hy đã kéo Sophia đi nhanh về phòng.

Vương Vũ Hàn muốn đuổi theo đã bị Vương Thiếu Phong chặn lại.

“Lâu rồi không tâm sự cùng anh, những bất mãn giấu trong lòng, hôm nay cứ việc giải tỏa ra hết đi.”

Nghe vậy, Vương Vũ Hàn cũng không đuổi theo nữa, bất quá tối mai trừng phạt cô sao ?

Hắn nhìn em trai, cười khẽ. – “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sophia và Vương Thiếu Phong

Trong phòng tắm lớn, những cánh hoa hồng nổi đầy trên mặt nước.

Lăng Tịnh Hy ngâm mình hưởng thụ làn nước nóng, đôi mắt có chút mê ly, vài giọt nước thấm vào làn tóc xinh đẹp.

Sophia đối diện nhìn cô không chớp mắt, nhìn thấy làn da trắng nõn, hai chân thon dài, đôi mắt mê ly mị hoặc, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, còn có bầu ngực tròn trịa nhìn mê người.

Bất giác nhìn về thân thể của mình, cô rầu rĩ, vì sao vừa sinh ra đã không đẹp như người ta, muốn bụng có bụng, muốn ngực có ngực, muốn eo có eo nhưng toàn gập đôi người ta không hà.

“Em thật hâm mộ chị đó.”

Nghe tiếng Sophia, cô cười khẽ. – “Vi điều gì ?”

“Chị vừa xinh đẹp, dáng người còn đẹp hơn, lại có tài câu dẫn đàn ông ... em thả câu lâu lắm mới câu được Thiếu Phong đó, tuy hơi vất vả nhưng cũng thành công.”

Giọng điệu ngây thơ nhưng lời nói thì ngược lại, Lăng Tịnh Hy dở khóc dở cười ... Sophia tính có gọi là quá thẳng thắn hay không ?

“Em yêu Thiếu Phong ?” – cô đánh lảng sang chuyện khác.

Sophia đỏ mặt, cúi đầu. – “Em rất yêu anh ấy.”

Sự thừa nhận đáng yêu như thế ngay cả Lăng Tịnh Hy còn rung động nói gì là Vương Thiếu Phong

“Chị không phải muốn nhiều chuyện nhưng rất muốn nghe chuyện hai người.”

Nhìn cô bé trước mắt, tuy không gọi là xinh đẹp nhưng mang theo vẻ đáng yêu như thiên thần, cô rất muốn biết có phải Vương Thiếu Phong vì nét đáng yêu của Sophia nên mới cùng cô ấy một chỗ ?

Sophia rất vui về kể chuyện của cô và Vương Thiếu Phong.

“Thật ra, ba em làm nhân viên ở công ty Thiếu Phong ...”

Câu chuyện bắt đầu từ tám tháng trước.

Gia đình cô không được xem là danh giá cao quý nhưng cũng đủ ăn đủ mặc, cha cô làm việc trong tập đoàn P&E, mẹ cô làm việc trong tiệm hoa, về phần cô hiện tại đang học năm hai khoa quản trị kinh doanh, cha từng nói khi nào ra trường sẽ nộp hồ sơ vào công ty P&E giúp cô.

Vì trong thời gian nghỉ hè nên cô ra tiệm hoa phụ mẹ, từ nhỏ cô đã có thân hình hơi béo, dù giảm cân cỡ nào cũng vô dụng, một là béo hai là béo hơn, tuy hơi buồn nhưng mặc kệ, cô vẫn sống vui vẻ dưới cái nhìn soi mói của kẻ khác.

Một lần mẹ cô bảo đem bữa trưa cho cha, cô liền đi tới tập đoàn P&E, mới đầu bác bảo vệ không cho vào nhưng biết cô là con của bạn thân nên ông cho vào ngay.

Nhưng ngặt nỗi cô có chứng bệnh hay quên, vừa vào tòa cao ốc đã không biết đi hướng nào, nghe nhân viên chỉ tới chỉ lui lại đi nhầm vào phòng của Vương Thiếu Phong rồi mọi chuyện xảy ra thật xấu hổ.

Lần đầu gặp hấn cô chỉ có thể dùng ba từ “Tiểu bạch kiếm”, hấn thật sự rất hấp dẫn nha, từ đôi mắt đào hoa, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng màu bạc, thân hình cao to hơi gầy một chút nhưng nhìn vẫn giống yêu nghiệt.

Đứng đó nhìn hấn hơn nửa ngày trời mà hấn vẫn vui đầu vào đồng hồ sơ chác cao như núi kia, cho đến khi ...

“Ừc, ừc, ừc ...” – Tiếng bụng cô reo lên giống như tiếng chuông báo hiệu đã đến giờ ăn trưa mới kéo được sự chú ý của hấn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, cô cười ha ha gãi đầu.

“Tôi đói bụng.”

Không chỉ cô cảm thấy mất mặt mà ngay cả cái bụng không yên phận cứ reo mãi khiến mặt cô đỏ hơn.

Sau đó thân hình cao lớn như yêu nghiệt đi tới, nhìn cô với đôi mắt đào hoa mê người, môi mỏng cười cười.

“Tôi cũng đói.”

Thế là không hiểu vì sao hai người lại đi đến giai đoạn cả hai cùng ngồi xuống bàn ăn bữa trưa của cha cô ... khóc không ra nước mắt mà.

Nói chuyện một hồi mới biết tên hấn là gì nhưng không biết hấn làm gì ở trong phòng một mình, cô khó hiểu hỏi.

“Thường thì ba tôi làm việc với rất nhiều người, sao anh chỉ có một mình vậy ? những người khác đâu rồi ?”

Vương Vũ Hàn đang gấp một hạt đậu bỏ vào miệng nhém bị sặc vì câu hỏi của cô, tuy biết cô nàng nhầm chỗ nhưng vì hấn cảm thấy đói bụng lại thấy cô bé có mang đồ ăn, vì thế không ngại mất mặt mà ăn quàng.

Không ngờ cô bé lại ngốc như thế, không nhận ra hấn là ai sao ?

“Em không biết phòng này là gì sao ?” – Hấn khẽ cười nhìn cô.

“Ồ đây nhiều phòng quá tôi không phân biệt được, hơn nữa ở ngoài cũng không thấy treo bảng, phòng này là phòng đặc biệt dành cho anh sao ?”

Sophia không thấy cũng phải, thường thì phòng Tổng giám đốc chỉ có phân biệt tầng, không cần bảng để xem.

Thấy cô có chút thú vị, dù gì cũng hơi nhàm chán, có cô bé chơi đùa cũng vui, liếc nhẹ tấm bảng sau lưng, hấn cố gắng nhích thân mình che tầm nhìn của cô.

“Ừ, là phòng đặc biệt.”

“Nếu anh không phải đang mặc vest, tôi sẽ nghĩ đây là phòng dành cho bệnh nhân vì thường thì phòng đặc biệt chỉ dành cho bệnh nhân tâm thần thôi ... à không, là mấy bệnh nhân bệnh nặng mới đúng ... cũng không phải, nơi đây đâu có giường ... vậy giống cái gì ta ?”

Sophia lấy ngón tay chỉ chỉ vào đầu cứ suy nghĩ mãi nên không nhìn thấy mặt người nào đó đã đen thui, trán cũng đầy vạch đen.

“À, đúng rồi ... là dành cho mấy người bị bệnh tự kỷ, chỉ thích ở một mình.”

Mặt hấn đen hơn Bao Công nhưng thấy nụ cười ngây thơ của cô hấn lại thả lỏng bản thân, kiềm chế cơn tức giận xuống.

“Nhưng ở đây một mình chắc rất buồn, anh không thấy vậy sao ?”

Chưa kịp lên tiếng, cô lại phun một câu, trong đầu hấn chợt nghĩ ra một ý, nụ cười tà mị nhìn cô.

“Nói cũng phải, trong này một mình rất buồn ... như vậy đi, mỗi buổi trưa em mang đồ ăn đến cho tôi, tôi sẽ không thấy buồn nữa.”

Sophia chớp chớp đôi mắt nai long lanh, thần nhiên nói.

“Được thôi, dù gì mỗi ngày tôi đều đem cơm cho ba ba, bắt quá cho anh ăn ké một chút cũng không sao ?”

Môi hần giật giật, nhà hàng năm sao hần còn không màng tới, không lẽ vì miếng ăn không nhét đủ kẻ răng mà mang tiếng ăn ké.

“Tôi không muốn ăn ké, tôi muốn ăn một hộp to.”

Thế là từ đó về sau, trưa nào Sophia cũng mang hộp cơm lớn đến cho Vương Thiếu Phong mà cái lý do cô nói với mẹ chỉ có một.

“Con đem cơm cho mấy con mèo đi lạc, mẹ làm nhiều một chút nha.”

Lúc đó Vương Thiếu Phong đang ăn miếng dưa chuột mà sặc đến đỏ cả mặt, cô có cần nói cho hần biết hay không ? Thà suốt đời hần không biết còn hơn.

Hai tháng sau, cô mới biết hần mang địa vị gì ? tại sao lại một mình trong cái phòng rộng lớn như thế ...

Phát hiện được cũng nhờ cái người tên Hà Ngũ Bàng, lúc đó như mọi ngày cô đem cơm vào phòng của hần nhưng không thấy hần mà thấy tên này.

Sau đó, Hà Ngũ Bàng chỉ nói một câu khiến cô chạy mất dạng.

“Cô là thư ký mới ? ... Vương tổng đang ở trong kia, một chút sẽ ra.”

Trên đời này không thể nào có chuyện hai người cùng họ Vương ở cùng một nơi, trừ khi là anh em của hần nhưng hần từng nói anh trai hần ở Trung Quốc không có ở đây, vậy Vương tổng mà hần nói chỉ có một ... là cái tên ngày nào cũng bắt cô đem cơm cho hần.

Nhân chứng đã có, vật chứng từ trong phòng nghỉ đi ra, nhân chứng lên tiếng.

“Vương tổng, hộp đồng này cần anh ký tên.”

Thế là bốn mắt lại nhìn nhau ... trong năm giây, cô biến mất.

Từ đó về sau cũng không gặp lại hần, dù ăn gan hùm cũng không muốn chọc giận hần nếu không cha cô sẽ bị mất việc.

Nhưng Sophia nào biết, sau ngày cô biến mất Hà Ngũ Bàng phải ngâm đắng nuốt cay chịu hàng vạn nước bọt do Vương Thiếu Phong bắn ra.

Hai tháng sau, gặp lại hần đang cùng một cô gái ôm ấp đi vào khách sạn, lòng cô chợt khó hiểu, tim nhói, tâm đau, nước mắt không hiểu vì sao lại rơi ...

Sau một tháng được mấy đứa bạn thân dùng hình thức đàn khảy tai trâu giảng đạo, cô mới biết ... mình đã động tâm rồi.

Rầu rĩ than thân trách phận vì sao lại thích một kẻ tuần mỵ, một kẻ như hần làm gì để mắt đến cô, một người thân hình như thùng phi, không có chỗ nào gọi là đẹp mắt, cũng có thể vì món ăn nên mới liếc cô một cái ...

Đau lòng không nói thành câu, bỏ hết thấy cô quyết định giảm cân nhưng ... sau một tháng cô tăng năm ký ... huhuhuhu , lại béo hơn rồi ...

Nếu ông trời đã định cô và hần không có duyên vậy thì cắt đứt sợi tơ ngay bây giờ, cô quyết định xả láng một bữa, đi Bar uống rượu.

Tiếng nhạc cuồng nhiệt như sấm chớp, mọi người ăn mặc thiếu vải nhảy như mấy người điên mới chạy khỏi bệnh viện tâm thần, cô ngồi một góc uống hết chai này đến chai khác cũng không thấy một con ma đến câu mồi ... chán muốn chết.

Đầu óc đang phê du sắp đến miền cực lạc thì một bóng người đến trước mặt cô, mùi hoa nhài quen thuộc khiến cô mơ màng nhìn lên.

Đây chẳng phải cái tên yêu nghiệt khiến cô đau khổ mà tăng ký hay sao ?

Cô rầu rĩ đứng dậy có chút loạng choạng, một cánh tay đỡ lấy cô, hơi thở nam tính phả vào mặt cô, giọng nói đầy châm chọc vang bên tai.

“Lại béo hơn rồi.”

Khốn kiếp, tôi béo lên có liên qua tới cuộc đời anh sao ?

Tức giận đẩy hần ra nhưng lại bị giữ chặt. – “Em say rồi, để tôi đưa em về.”

“Anh là yêu nghiệt, chuyên đi quyến rũ đàn bà ... anh là tiểu bạch kiểm, anh quyến rũ tôi, khiến tôi yêu anh, khiến tôi béo lên vì anh, anh là đồ vô lại ... anh buông tôi ra.”

Cô quát lớn, chợt thấy người đang ôm cô bất động, tay cũng run rẩy, không biết do cô quá nặng hay vì lời nói của cô khiến hần cười đến run rẩy.

Và sau đó, cô được hấn đưa về nhà nhưng tiếc là về nhà hấn không phải nhà cô với lý do cô uống say làm càn, một hai đôi ngủ cùng hấn còn nói hấn là yêu nghiệt quyến rũ cô khiến cô yêu hấn ... thế là sáng hôm sau, trên cái giường lớn cô và hấn không một mảnh che thân, ôm nhau ngủ .

Nói tới đó, mặt Sophia như quả cà chua, cô đã cố không nói đến những chuyện xấu hổ đó, dù gì cũng là chuyện ân ân ái ái, nói ra chỉ có nước kiếm cái lỗ để chui.

Lăng Tịnh Hy cong môi cười, Sophia dễ thương, đáng yêu như thế làm sao không khiến Vương Thiếu Phong yêu thích, hơn nữa nhìn Sophia có gì đó giống tính cách Tịnh Hy ngày trước ... có khi nào ...

“Em biết chị là bạn gái cũ của cậu ấy, vì sao vẫn đối xử tốt với chị?”

Đó là điều cô khó hiểu, việc nhìn người không nên nhìn bề ngoài vẫn là điều cô luôn cho đi đầu, nếu cô bé quá thật ngây thơ thì cô cảm thấy cô bé có thể đem hạnh phúc đến cho Vương Thiếu Phong ... còn nếu không, chỉ e là khẩu phật tâm xà.

Sophia ừ ừ như không muốn nói nhưng đó là điều cô luôn để trong lòng vì thế cô ngượng ngịu nói.

“Sau ngày hôm đó, Thiếu Phong không cho em đi lung tung, còn bảo với ba em cần thực tập, học hỏi thêm để có kiến thức sau này mới vào công ty làm được vì thế bắt em vào công ty trong khi đó em mới học năm hai ... ba mẹ thì vui vẻ đồng ý nhưng có biết mỗi ngày em đều bị hấn lấn qua lấn lại.”

Sophia trêu đùa những cánh hoa.

“Vào một ngày, em thấy trong ngăn tủ có một khung ảnh, trong ảnh có một cô gái nhìn rất dễ thương, lúc đó không cẩn thận làm rơi khung ảnh khiến nó vỡ tan tành, Thiếu Phong vừa vào đã nhìn thấy ... không hỏi lý do đã mắng em, nói là mắng nhưng chỉ bảo em rút ra ngoài thôi nhưng âm thanh đó lớn kinh khủng”

Sophia buồn rầu, mắt có chút ươn ướt khi nhớ lại chuyện cũ.

“Lúc đó em đã khóc rất nhiều, cũng dọn khỏi biệt thự, cũng không đi làm, ba mẹ hỏi thì em cũng đâu dám nói sự thật ... em và anh ấy không gặp nhau gần một tháng trời, em rất nhớ anh ấy, rất muốn gặp anh ấy, biết lúc đó mình chỉ là đơn phương nhưng lỡ yêu rồi nên đành uất ức một mình.”

Sophia nhìn Lăng Tịnh Hy, một giọt nước mắt rơi xuống.

“Nếu lúc đó được một điều ước, em ước có một phép màu biến em thành chị, để ở bên cạnh anh ấy ... em ngốc quá phải không?”

Lăng Tịnh Hy gạt tia nước mắt cho Sophia, cô cười hiền hòa.

“Khi yêu, ngốc một chút cũng không sao?”

Sophia cười tươi. – “Thật ra em đã bỏ điều ước đó ngay bởi Thiếu Phong đã tìm đến em, còn mua những thứ em thích, dỗ ngọt em, còn nói rất nhớ em, không có em anh ấy cảm thấy rất cô đơn, rất buồn ...”

Sophia càng nói càng hăng. – “Sau đó anh ấy cũng kể chuyện hai anh chị cho em nghe nhưng anh ấy nói đó là quá khứ vì thế bảo em đừng ghen ... vậy là em lại trở về bên anh ấy, sống rất vui vẻ nhưng không ngờ lại có thêm cục cưng”

Sophia nói một tràn, Lăng Tịnh Hy choáng váng mặt mày, cô thật khâm phục cái miệng ngọt như đường của Vương Thiếu Phong, Sophia thật đáng thương rơi vào tay con sói sắc lang này.

Cô lắc đầu cười khỏ, nhìn Sophia với ánh mắt dịu dàng.

“Sophia, sau này Thiếu Phong nhờ em chăm sóc, hãy làm cho anh ấy vui vẻ và hạnh phúc ... chị thật sự chúc phúc cho hai người.”

Sophia cười tươi như hoa. – “Cái này chị không cần lo, em sẽ khiến anh ấy ngày nào cũng cười đến ngốc luôn.”

“Phi ...” – Lăng Tịnh Hy cười ôm bụng, cô thật muốn biết sau này nếu hai người họ kết hôn, cuộc sống sẽ thú vị đến nhường nào.

Bên phòng tắm nữ, hai cô gái nói chuyện rất hợp nhau, cùng cười đùa rất lâu trong phòng tắm nhưng ... phòng tắm bên nam thì lạnh lẽo đến đáng sợ.

Vương Vũ Hàn cùng Vương Thiếu Phong ngồi đối diện nhau, hai ánh mắt một xanh một đen nhìn nhau như muốn xuyên thủng đối phương.

Cơ thể hai người trong làn nước mờ mờ ảo ảo nhưng vẫn thấy rõ cơ bắp săn chắc, vòm ngực rắn rỏi, làn da màu đồng hấp dẫn, đôi mắt đều toát lên vẻ mị hoặc nếu bây giờ có ai vào trong có lẽ sẽ ... ngất xỉu vì xị máu mũi mắt.

“Không phải muốn nói gì sao?” – Vương Vũ Hàn lên tiếng tay nâng ly rượu uống một ngụm, mắt hờ hững nhìn người đối diện.

“Anh thật yêu Tịnh Hy?” – Vương Thiếu Phong cũng uống ngụm rượu, mắt lóe sáng nhìn anh trai.

“Anh yêu Tịnh Hy, vì thế em hãy mau kết hôn với Sophia đi, cô ta cũng mang thai rồi, đừng để nhà họ Vương mang tiếng.”

Hắn bình thần nói, trong đó cũng pha thêm chút châm chọc.

“Em không gấp, anh nên đi trước một bước thì hơn nếu yêu Tịnh Hy thì hai người kết hôn đi ... nếu được hai chúng ta làm đám cưới chung cũng tốt.”

Giọng nói nghiêm túc khiến Vương Vũ Hàn cũng trở nên nghiêm túc.

“Anh sẽ cưới Tịnh Hy, chỉ cần bắt tên Smith thì mọi chuyện kết thúc, anh không muốn trong ngày hôn lễ bị ông ta phá rối.”

“Liệu Tịnh Hy có đợi được không? ... Hazi ... anh đừng giống em, đợi có cục cưng rồi mới cưới.”

Nhớ đến Sophia, hắn cười khê, còn nhớ lần đầu gặp cô, lúc đó hắn lấy làm lạ vì sao cô lại có thể đi nhầm phòng nhưng sau này mới biết, cô có bệnh hay quên, tuy cũng mang cho cho hắn không ít rắc rối nhưng khiến cuộc sống của hắn không còn buồn chán như xưa.

Còn nhớ cái ngày cô biết hắn là ai, sau đó không nói không rằng đã biến mất tăm, hắn cũng đã điều tra biết cha cô làm trong công ty của hắn nhưng hắn không hỏi cũng không tìm, chỉ xem cô như một người qua đường.

Lần gặp lại ở quán Bar khiến hắn mãi không quên, cô như thể tỏ tình với hắn không ngại ngần còn muốn ngủ cùng hắn, đối với một cô gái không có gì gọi là hấp dẫn hay quyến rũ, đáng lẽ hắn không quan tâm nhưng nghĩ đến những ngày cùng cô ngồi ăn cơm, cùng cô nói chuyện, hắn cảm thấy vui vẻ.

Sau khi cùng cô hoan ái, những mật ngọt từ cô hắn đều hưởng thụ hết, từ lúc đó hắn chỉ muốn hương vị đó mãi bên người.

Cứ tưởng sẽ mãi vui vẻ như thế, không nghĩ vì khung ảnh của Tịnh Hy khiến hắn mất lý trí to tiếng với cô, còn nhớ đôi mắt ngấn lệ nhìn hắn, lòng chột đau, nỗi đau này gần như lúc Lăng Tịnh Hy chia tay hắn nhưng không nhỏ mà rất lớn, khiến tim hắn ê ẩm cả tháng trời.

Cuối cùng nhịn không được vẫn tìm đến cô, lúc đó hắn mới biết, hắn đã động tâm ... giờ cô lại có cục cưng của hắn, càng khiến hắn yêu thương cô hơn, tình yêu thương này cũng lấp đi nỗi chua xót trong tim, khiến hắn không còn đau đớn nữa.

“Không nghĩ em lại dễ động tâm thật, lúc trước một hai muốn ở bên cạnh Tịnh Hy, giờ có Sophia, em lại thay đổi 180 độ ... tim em có mấy quả?”

Vương Vũ Hàn thấy em trai không trả lời chỉ cười cười nhìn mặt nước, hắn hiểu cái cảm giác ngốc ngốc này bởi hiện tại hắn cũng thế, chỉ vì một chữ ... yêu.

“Nếu em không thay đổi, anh nghĩ Tịnh Hy hiện giờ sẽ lấy ai?”

Vương Thiếu Phong cười trào phúng nhìn anh trai, từ ngày biết yêu, anh trai hơi ngốc thì phải?

Vương Vũ Hàn nhếch môi – “Cảm ơn em ... vì đã buông tay.”

Vương Thiếu Phong giật mình, anh trai đang cảm ơn mình sao? ... quả nhiên khi yêu ai cũng ngốc như thế.

“Anh trai, hứa với em một chuyện được không?”

“Được.” – Vương Vũ Hàn không chần chừ đáp ứng ngay.

“Sau này, dù có xảy ra bất cứ chuyện gì ... mong anh đừng tổn thương Tịnh Hy, cô ấy thật sự rất yêu anh.”

Hắn muốn lời hứa của Vương Vũ Hàn vì anh trai một khi hứa điều gì thì sẽ không phản lại lời hứa, nhất là đối với lời hứa với hắn.

Tuy khó hiểu nhưng Vương Vũ Hàn cũng lên tiếng.

“Anh yêu Tịnh Hy vì sao phải tổn thương cô ấy? ... em yên tâm, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ bảo vệ Tịnh Hy, không bao giờ tổn thương cô ấy dù là một sợi tóc.”

“Nghe anh nói thế, em cũng yên tâm ... được rồi, cùng cạn ly cho ngày cưới của hai chúng ta nào.”

Hắn cười tươi đưa ly rượu lên nhưng đã thấy mặt anh trai đen xì. – “Sao thế?”

“Phải nói là đám cưới của anh và Tịnh Hy, em và Sophia.”

Vương Vũ Hàn sửa lời, mắt chột lóe tia châm chọc.

“Hahahahaha ... được rồi, là anh và Tịnh Hy, em và Sophia.”

Hai người đàn ông cùng nâng ly rượu đỏ chúc mừng cho tương lai hạnh phúc không nghĩ rằng hạnh phúc của họ còn một khoảng khá xa.

Chương 68: Mật ngọt (1)

Ngoài trời đêm dần chìm xuống, tiếng côn trùng cũng không nghe thấy chỉ nghe được từng giọt nước đang nhỏ xuống lá cây.

Trong phòng lớn, người đàn ông thờ dốc ra sức động thân, khiến cô gái phía dưới chịu không được, giọng trong trẻo ngân nga tiếng rên rỉ, hai bóng dáng không mảnh che thân đang đưa trên giường rất nhịp nhàng.

Thời gian trôi chậm nhưng động tác trên giường vẫn nhanh nhẹn cho đến khi người đàn ông gầm nhẹ, phóng thẳng mầm móng vào người cô gái mới thỏa mãn ôm cô vào lòng nhưng một giây sau lại đổi tư thế để cô gái nằm trên hắn, cảnh tượng thật mỹ miều giống như cô gái đang nổi thú tính muốn chèn ép người đàn ông phía dưới.

Sau cơn kích tình, Lăng Tịnh Hy cả người mềm nhũn nằm trên người Vương Vũ Hàn, với tư thế xấu hổ này cô chẳng muốn nhưng hắn lại ép cô phải làm theo ... đúng là vô sỉ mà.

Vương Vũ Hàn thỏa mãn, bàn tay to lớn vuốt ve tấm lưng trắng mịn có phủ thêm một tầng mồ hôi mỏng, bạc môi khẽ cười.

“Tịnh Hy.”

“Ừm...” – Cô mệt mỏi kêu khẽ, giờ chỉ mong mau chóng đi vào giấc ngủ, cô thật sự rất mệt nha.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Nghe như tiếng sấm bên tai khiến Lăng Tịnh Hy quên đi cơn buồn ngủ, ngược nhìn Vương Vũ Hàn chỉ thấy vẻ mặt dịu dàng cùng nụ cười ôn nhu nhìn cô.

Suy nghĩ một chút, cô lại ôm lấy hắn, im lặng nhìn về một góc tường.

Thấy cô không trả lời, hắn có chút không vui, lần đầu cầu hôn lại bị từ chối dễ thế sao ? ... hắn không cho phép.

Kéo cô ngồi dậy đối diện với hắn, hắn lặp lại lần nữa. – “Chúng ta kết hôn đi.”

Cô cau mày nhìn hắn. – “Vì sao muốn lấy em?”

Cô nhớ hắn từng nói muốn cưới cô nhưng không nghĩ lại nhanh đến thế, cô vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, cô ... vẫn còn nhiều khúc mắc trong lòng.

“Anh yêu em, muốn em mãi ở bên cạnh anh nên muốn lấy em làm vợ là chuyện đương nhiên.” – Hắn nói đầy chân thành.

Thấy hắn chân thành, cô đương nhiên động lòng, khúc mắc thì làm gì được khi phải giấu mãi trong tim nhưng cô vẫn sợ, không phải sợ hắn sẽ biết bí mật, không sợ hắn tra tấn hay hành hạ cô ... mà cô sợ hắn sẽ đau lòng.

Người ngoài có thể nói cô ngu ngốc nhưng một khi thật sự yêu một người nào đó, ngu ngốc chỉ chiếm 0,00000 .... Vạn %.

“Đây có được xem là anh đang cầu hôn em đó sao?” – Cô cười cười nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp tỏ ý cười, hai tay quàng lên cổ hắn, giọng có chút nũng nịu.

Vương Vũ Hàn cười khẽ, vẻ đáng yêu này hắn nhớ từng gặp một lần, là lúc cô tưởng hắn là Vương Thiếu Phong, không ngại dùng giọng điệu này nói chuyện với hắn nhưng nghĩ lại tai nghe không bằng mắt thấy ... quả thật rất đáng yêu.

“Đúng, vì thế ... em chỉ có thể đồng ý làm vợ anh.” – Hắn ôm eo cô, tay dần chuyển xuống bờ mông mềm mại xoa nhẹ.

Cô nhún mẩy, tay giữ chặt hai tay không an phận của đại sắc lang, giọng trong trẻo tỏ ra không vui.

“Anh đừng bá đạo như thế ... cầu hôn kiểu này, có quý mới đồng ý, chẳng có chút lãng mạn gì hết ... Không hoa, không nhẫn, lấy gì cầu hôn em?”

“Lấy thân thể anh làm lễ vật được rồi.”

Nói xong hắn xoay người đặt cô dưới thân, môi cong lên vẽ tà mị, đôi mắt lấp lánh nhìn cô say đắm.

“Anh ... anh thật hư ...” – Cô đánh lên ngực hắn, cau mày nhìn hắn.

“Là ai khiến anh như thế hả ... tiểu yêu tinh?”

Nghe hắn gọi cô như thế, biết chắc hắn lại muốn nhưng cô thật không đủ sức, cô rầu rĩ tỏ ra ủy khuất, mắt hơi ngấn lệ nhìn hắn.

“Anh luôn khi dễ em... đến cầu hôn cũng ép em, anh chẳng yêu em... anh chỉ muốn thân thể của em thôi.” – Chiều này không thành, cô sẽ toi mạng. Nhưng không ngờ Vương Vũ Hàn lại trúng chiêu, hắn lúng túng ngồi dậy, kéo theo cô ôm vào lòng, giọng ôn nhu an ủi cô.

“Xin lỗi... xin lỗi em... là anh sai, anh sẽ không ép em đâu, em muốn sao cũng được nhưng việc kết hôn thì không được từ chối.”

Cô thở dài trong lòng, tên này quả nhiên vẫn không trị được, nhưng không sao, bắt quả trêu hắn một chút cũng được, cô vẫn phải lấy uy một chút nếu không sao này sẽ bị hắn khi dễ mãi.

Hít hít một chút, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh như vì sao nhìn hắn.

“Em muốn anh giống Dương Nghị, trước mặt mọi người quỳ xuống cầu hôn em”

“Khụ, khụ, khụ...”

Vương Vũ Hàn tự nhiên bị sặc bởi nước bọt của mình, cảm thấy có chút mất tự nhiên, ánh mắt liếc sang chỗ khác.

“Không cho phép trốn tránh.”

Lăng Tịnh Hy xoay mặt hắn đối mặt với mình, thì kinh ngạc... hắn cũng biết đỏ mặt sao? hay vì bị sặc nên đỏ nhưng cũng thấy thú vị, cô cười gian xảo trong lòng.

“Anh nói sẽ giao mạng mình cho em, tùy em xử lý, giờ chỉ có một việc nhỏ như thế cũng làm không được... cái gì là tổng giám đốc cao cao tại thượng? cái gì nói một lời như đinh đóng cột? cái gì thương yêu em? cái gì sẽ nghe theo em hết... chỉ toàn đối trá.”

Cô làm ra vẻ tức giận cùng đau lòng, bật dậy đi xuống giường nhưng bị hắn kéo lại, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc, vẻ mặt xấu hổ cũng hiện ra nhưng bị vẻ uy nghiêm che lấp, trông có chút hơi buồn cười nhưng Lăng Tịnh Hy có thể nhận.

“Lăng Tịnh Hy, em nghe cho rõ đây, Vương Vũ Hàn anh nói được làm được, anh yêu em sẽ không bằng lời nói mà anh sẽ dùng hành động để chứng minh nhưng hiện giờ chưa phải lúc.”

“Tại sao chưa phải lúc?” – Cô có chút khó hiểu, có phải không vì hắn sợ mình sẽ hối hận nên vẫn do dự?

“Smith chưa tìm được, anh sợ hắn sẽ phá rối hôn lễ của chúng ta... Tịnh Hy, anh chưa biết sợ là gì nhưng từ khi gặp em, trong tim anh luôn lo sợ, sợ sẽ mất em, sợ sẽ tổn thương em và sợ em... không yêu anh.”

Hắn nói chân tình, hắn vẫn chưa nghe câu “Em yêu anh” của Tịnh Hy, cô chưa nói với hắn bao giờ, tuy nói sẽ không ép buộc cô nhưng hắn vẫn muốn nghe câu nói đó từ đôi môi đỏ mọng kia... hắn rất muốn nghe.

“Ai nói em không yêu anh?” – Cô nhún nhún nhưng nghĩ lại hình như vẫn chưa nói với hắn, giờ nghĩ lại có chút xấu hổ, cô xoay mặt đi lại bị giữ chặt.

Ngước nhìn đã chạm vào đôi mắt nóng bỏng của hắn, cô có chút đắm chìm vào đó, đôi mắt xanh lam có chút động, giống như một ngọn sóng đang tràn vào bờ, thật đẹp.

“Em... có yêu anh không?” – Hắn cẩn trọng hỏi, đôi mắt đầy vẻ mong chờ.

Cô có chút xấu hổ nhưng biết sẽ không tránh khỏi, tiếng yêu thì dễ nói nhưng bằng cả tấm lòng thì thật ngượng sao ấy?

“Yêu.” – Nói một chữ thì mặt đã đỏ, cô cúi đầu nhưng cảm bị nâng lên.

“Anh không phải ăn xin?” – Hắn cau mày, nói yêu cô nhiều như thế, đôi lại chỉ được bố thí một chữ, hắn không cam tâm.

“Khi nào cầu hôn em, lúc đó nếu anh đủ thành ý thì em sẽ nói.”

Cô ranh mãnh trả lời, chỉ muốn trêu hắn một chút nữa.

Hắn thở dài. – “Người anh cũng là của em, trái tim cũng bị em lấy mất, anh đâu còn gì để mất, nếu em vẫn không nói vậy anh sẽ hy sinh thân mình, làm đến khi em nói mới thôi.”

Không cần cô mở lời, hắn lại đề cô xuống thân, môi cũng áp xuống môi cô hôn cuồng dã.

“Ừm... anh.. dừng... lại đã.”

Đẩy được hắn ra, cô thở dồn dập, mới hoan ái xong giờ tiếp nữa thì ngày mai khỏi đi làm luôn. Mà hắn đương nhiên giờ hai tay tán thành.

“Nói ... nói em yêu anh nếu không từ hôm nay trở đi, không cho em bước xuống giường nữa bước.” – Hấn nói như về ra lệnh nhưng thật chất mang theo tính ý rõ ràng qua đôi mắt.

Cô vẫn còn muốn nhìn thấy ánh mặt trời nha , được ... thỏa hiệp một lần, ván này cô thua.

“Em yêu anh.”

Giọng nói trong trẻo gọi tên hấn, tuy rất nhanh nhưng vẫn in sâu vào não, đôi mắt hơi ngây ngốc nhìn cô. – “Hả ?”

Cô cóc đầu hấn một cái, môi cười khê. – “Đau không ? nếu đau vậy anh không nghe lắm.”

“Anh không đau, chắc nghe lắm rồi, em nói lại đi.”

Hấn trả lời vô tội, về mặt vẫn ngây ngốc nhưng đôi mắt đã mang theo ý cười mà Lăng Tịnh Hy nào hay biết. Cô có chút mất tự nhiên nhưng thôi đành nhận vậy.

“Em yêu anh.”

Một lần nữa hấn lại chẳng phản ứng, cô khó hiểu nên lại cóc đầu hấn.

“Đau không ?”

“Không đau, em nói lại lần nữa đi.” – Lặp lại câu cũ nhưng khóe miệng đã nổi ý cười, Lăng Tịnh Hy biết mình mắc bẫy, mặt đỏ lên, cô đánh vào ngực hấn.

“Anh ... xấu xa.”

“Một lần nữa thôi, anh rất muốn nghe, em nói đi.” – Hấn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đặt lên môi hôn nhẹ, lại áp nó vào ngực.

Lăng Tịnh Hy có thể cảm nhận tim hấn đập rất mạnh mẽ, khiến tim cô như muốn hòa cùng nhịp tim của hấn, bất giác đôi mắt tỏ ra đầy kiêu mị, cô cười tươi như đóa hoa mới nở, giọng nhẹ nhàng như làn gió.

“Hàn, em ... yêu ... anh.”

Lòng hấn như bay bổng lên tận mây xanh, cô nói yêu hấn, cô đã chịu nói yêu hấn rồi sao ?

“Tịnh Hy, anh cũng yêu em.”

Môi hấn lại áp xuống nhưng mang theo vẻ dịu dàng, nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi đỏ mọng mát thật nhẹ, trân trọng như bảo bối, đầu lưỡi đi vào bên trong quần lấy lưỡi cô.

Lăng Tịnh Hy ôm lấy cổ hấn, đáp trả nụ hôn nhẹ nhàng, lưỡi cô cùng hấn dây dưa, cứ cuốn lấy nhau không trốn tránh, tình yêu đến, nhiệt huyết cũng dâng cao, dục vọng đương nhiên lại ồ về nhưng hấn kịp nhớ một chuyện nên dừng lại, buông môi cô ra, áp chế dục vọng.

Tuy có chút mất mát nhưng cô vẫn ôm cổ hấn không buông, mảy đẹp cau lại.

“Có chuyện gì sao ?”

Hấn cười cười, nhướn người về phía bàn đèn, mở ngăn tủ lấy ra hộp nhưng đưa tới trước mặt cô.

“Tặng em, tuy hơi muộn nhưng chúc em xinh nhất vui về.”

“Ba tháng nữa mới tới, sau anh nói là trễ được.”

Khó hiểu nhưng vẫn mở nó ra, cô kinh ngạc nhìn vật bên trong, đây không phải sợi lắc đeo chân có tên “Lệ Băng Tinh” sao ? sao hấn biết cô thích nó, nếu nhớ không lầm hấn còn cho nó là thứ xấu xí không đáng một xu nha.

“Nếu em nhớ không lầm, có người từng nói nó xấu xí không đáng một xu thì phải ?” – Cô nhướn mày nói với hấn.

Vương Vũ Hàn có chút mất tự nhiên, hấn quẹt mũi một cái, trầm giọng.

“Ừm ... thì tại em thích nên anh mới mua.”

Lần đầu thấy hấn nói năng lúng túng, cô có chút ngây ra, hấn bị sao thế ?

“Anh có biết ý nghĩa của nó là gì không ?”

“Biết, tuy hơi ngớ ngẩn nhưng chỉ cần em thích, anh sẽ tặng em.”

Nói xong, hắn lấy chiếc lắc trong hộp đeo vào chân cô, sau đó đem chân cô giơ lên cao hôn nhẹ lên đó như tôn thờ một vị nữ vương.

Lăng Tịnh Hy từng sốt muốn rút chân về nhưng bị hắn giữ chặt, nụ hôn một đường kéo từ chân lên khuôn mặt đỏ ngầu của cô. Nhưng hắn chỉ hôn chứ không làm gì hơn, lại ôm cô vào lòng, giọng hắn trầm khàn vang lên.

“Tịnh Hy, còn nhớ lần sinh nhật của em, lần trước ở nhà hàng Mộng Nguyệt không?”

Nghe hắn nói, lòng cô có chút buồn bã, tuy là diễn kịch nhưng lại mang đến cho cô niềm vui khó tả, lúc đó cô nhém động tâm vì hắn.

“Ngày đó, anh đến trễ vì phải tìm sợi dây này, ý nghĩa gì đó anh chẳng cần biết, chỉ vì em thích nên anh mới mua, lúc đó anh nghĩ khi em thấy nó sẽ cười tươi đón nhận và ôm anh nói tiếng cảm ơn nhưng không ngờ bị Hạ Quân Đồng phá hoại.”

Hắn dùng một lát, mắt nhìn vào mắt cô.

“Lúc đó nhìn tay em chảy máu, nhìn gương mặt đầy nước mắt của em, còn nghe những lời nói đầy thương tâm của em... lòng anh như bị kim đâm, rất đau nhưng anh không có lựa chọn... anh nợ ai thì nhất định phải trả... đã để em chịu ủy khuất rồi nhưng lần này sẽ không, sinh nhật của em, anh sẽ khiến em thật sự vui vẻ và hạnh phúc đón nhận... anh hứa.”

Lòng cô cảm thấy ngọt ngào nhưng mang theo chua xót trong tim, ngày ấy chỉ là diễn một màn kịch không nghĩ hắn lại tin, nghĩ lại mưu kế đã thành công nhưng trái tim cũng đánh mất vì hắn.

“Em có thể hỏi anh một chuyện được không?” – Cô nhẹ giọng.

“Em muốn biết chuyện gì, anh sẽ nói cho em nghe.”

“Ngày ấy, khi Mạch Quân Vỹ kéo em vào phòng, lúc đó anh đã yêu em chưa?”

Nghe cô nhắc đến ngày đó, hắn cảm thấy tâm chùng xuống, tia mắt đau xót hiện ra trước mặt cô. – “Đã yêu... nhưng anh thật ngốc vì không nhận ra sớm.”

Hắn vuốt má cô, giọng kiên định. – “Nhưng anh cũng tin rằng Mạch Quân Vỹ sẽ không chạm vào em.”

“Sao anh có thể chắc như thế?” – Cô tức giận trả lời, ngày ấy không nhờ Vu Tử Băng thì cô đã tiêu đời với tên cáo già kia rồi.

“Bởi vì người cậu ta yêu là Vu Tử Băng hay nói đúng hơn từ ngày có Vu Tử Băng, cậu ta không hề động vào đàn bà, nhất là đàn bà của...”

Hắn lại ngừng nói, mắt có chút phức tạp nhưng rồi cũng tiếp tục. – “... Là người Vương Thiếu Phong yêu.”

Lăng Tịnh Hy biết hắn khó chịu khi nhớ đến chuyện cũ nên cố lướt qua.

“Vậy lần ở tầng hầm thì sao? nếu mấy tên đó... anh không phải nói đã động tâm thì sao lại làm thế với em?”

Những khúc mắc này theo cô đã lâu, tuy lúc đó chỉ muốn hắn rơi vào bẫy nên cố tính cho mình vào tròng vì tin hắn sẽ yêu mình mà ra tay với Âu Thực Lợi nhưng không ngờ cô lại bị hắn đẩy xuống tầng hầm, nhớ lại mấy tên kia, rung mình một cái... cũng may có Vu Tử Băng.

Vương Vũ Hàn liền tiếp bị kim đâm vào tim, ngày ấy vì thấy cô bướng bỉnh không chịu khuất phục, hắn không cần biết ai làm, dù là cô làm chỉ cần cầu xin hắn, đương nhiên hắn bỏ qua nhưng cô không làm vậy, hắn tức giận mới ra tay.

Nói thật, hắn chỉ muốn cho cô một bài học, đến khi tên kia tát cô bạt tay, hắn đã nổi điên muốn tiến lên nhưng Mạch Quân Vỹ và Vu Tử Băng lại xuất hiện, khiến hắn bị mang tiếng cầm thú đội lốt người... Haz... hắn yêu cô thì làm sao muốn tổn thương cô được.

“Ngày ấy chỉ vì em cứng đầu không chịu cầu xin anh, anh tức giận nên mới làm thế nhưng mấy tên kia đã bị anh trừng phạt... Tịnh Hy, là anh sai, em đừng giận nữa được không?”

Hắn lại dụ ngọt, Lăng Tịnh Hy nào dễ mắc mưu, lúc đó mọi chuyện không phải may mắn, cô luôn đi trước một bước, nếu không chừa đường lui thì đã không sống đến tận bây giờ.

“Tính sao đây? tuy thấy anh rất thành khẩn nhưng lòng em vẫn không vui.”

Tò về buồn rầu, cô lại bày ra bộ mặt đáng thương ủy khuất. Vương Vũ Hàn lần đầu nói chuyện yêu đương nên chỉ có thể đặt một chữ ngốc trên trán, tay chân luống cuống vỗ về an ủi.

“Tịnh Hy, xin em đấy, bây giờ em muốn anh làm gì anh cũng làm, em...”

“Quyết định vậy đi, anh đã chân thành xin lỗi đến thế, em cũng mềm lòng buông tha nhưng có một điều kiện... anh phải dành toàn bộ thời gian ngày mai của anh cho em, em muốn làm gì anh đều phải nghe theo.”

Đạt được mục đích, cô đương nhiên có trò để chơi, sợ hấn đổi ý nên đưa ngón tay út lên như muốn móc ngéo với hấn.

Nhìn cô tựa như trẻ con, thật đáng yêu, hấn như robot đưa ngón tay ngéo lại với cô sau đó hôn lên má cô một cái.

“Chuyện của ngày mai sẽ tính sau ... còn bây giờ ...”

“Á ...”

Tiếng thét của Lăng Tịnh Hy vì bị tập kích đột ngột, cô rầu rĩ chịu trận nhìn hấn như con sói hoang tiếp tục tra tấn nhưng hôm nay cô sẽ chịu đựng, cố hết sức chịu đựng, hãy đợi đấy Vương Vũ Hấn, ngày mai em sẽ cho anh biết tay.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Mật ngọt (2)

Lăng Tịnh Hy ngoài miệng nói sẽ cho Vương Vũ Hấn biết tay nhưng thật chất cô chỉ làm hấn mất mặt một chút, với thể lực hiện giờ của cô cũng chỉ có thể làm mấy chuyện nhỏ nhặt này thôi.

Sáng sớm, Lăng Tịnh Hy mặc xong quần áo đã nhảy lên người Vương Vũ Hấn vẫn trần như nhộng nằm trên giường, bởi hôm qua sau khi hấn tra tấn cô xong thì phải xử lý một chút việc nên hấn chỉ ngủ được hai tiếng.

“Hấn, thức dậy đi, mặt trời lên cao rồi đó.”

Lăng Tịnh Hy nũng nịu gọi hấn dậy, tuy không phải lần đầu thấy hấn ngủ như vậy nhưng lại là lần đầu tiên thấy hấn ngủ nướng như thế, trông thật đáng yêu nha.

Cứ lấy hấn mãi không thấy hấn động dậy dù chỉ một ngón tay, cô như người tới khế nói vào tai hấn.

“Hấn, anh mà không đi, em sẽ rủ Sophia cùng Thiếu Phong đi vậy?”

Lời vừa dứt eo đã bị siết chặt, đôi mắt xanh lam mở mắt trừng lớn nhìn cô, trong đó có mang vài tia máu đỏ cho thấy hấn rất mệt mỏi.

Lòng cô có chút xót nhưng cô vẫn không thể nhẹ lòng, ai bảo hấn từng khi dễ cô làm chi? chỉ trêu đùa hấn một chút cho thỏa con uy khuất mà thôi.

Vương Vũ Hấn nhìn Lăng Tịnh Hy, gằn giọng. – “Không được.”

Dù Vương Thiếu Phong đã có Sophia nhưng hấn vẫn lo lắng, tình cảm lúc trước của hai người bọn họ không thể nói bỏ là bỏ ngay được vì thế hấn vẫn luôn đề phòng Vương Thiếu Phong còn Lăng Tịnh Hy đương nhiên không cho tiếp phép cô ở gần cậu em trai gian xảo kia rồi.

Hấn nhủ mày, thờ dài đứng dậy đi vào phòng tắm, Lăng Tịnh Hy hơi né tránh dáng người tuyệt mỹ kia, dù thấy không ít lần nhưng vẫn ngượng chín cả mặt.

Tại một khu chợ lớn, được bày ra với mọi mặt hàng, rau quả, nôi niu xoong chảo, mặt hàng nào cũng có, ngay cả đồ lót của nữ lẫn nam cũng bày thành đồng, còn treo cả biển đại hạ giá, mọi người cứ thế thi nhau chen chút trả giá tới lui.

Vương Vũ Hấn hôm nay chỉ mặc đơn giản một chiếc quần tây đen cùng áo sơ mi xanh, phía sau có khoảng bốn vệ sĩ nhưng không có Dương Nghị với lý do hấn ta hiện giờ đang chăm sóc cô vợ chưa cưới đang ốm nghén.

Lăng Tịnh Hy mặc một chiếc váy trắng, áo sơ mi cũng màu xanh đứng cạnh Vương Vũ Hấn, hai người lúc này rất giống một đôi tình nhân.

Mới đầu mấy người dân còn ngậy người nhìn đôi kim đồng ngọc nữ ở hướng kia nhưng vì phải tranh nhau giành giật đồ đại hạ giá nên vội quay về trận chiến.

Khóe môi hấn giật giật, trán cũng nổi đầy vạch đen, giọng lạnh lùng nhưng mang nét ôn nhu nói với Lăng Tịnh Hy.

“Em thật muốn mua đồ ở đây? ... thật không muốn đi siêu thị sao?”

Ban sáng, cô bảo muốn đi chợ nấu vài món, hấn cảm thấy hưng phấn bởi cô cũng chịu xuống bếp nấu cho hấn ăn nhưng đến khi đi mua đồ thì ...

Lăng Tịnh Hy vui vẻ không quan tâm về mặt tối sầm của hấn, thản nhiên nói.

“Mấy rau quả trong siêu thị tuy tươi nhưng đều bị đông lạnh, ăn không ngon, thịt cá thì không tươi cho lắm, em thấy mua trực tiếp, chọn trực tiếp thì tốt hơn ... được rồi, đi thôi.”

Cô phấn khích đi trước để mặt đám mây đen phía sau một bước cũng không bước nhưng vì chịu theo cô nên hấn đành dậm chân bước đi cũng không quên quay đầu trông mấy tên vệ sĩ phía sau.

Mấy vệ sĩ mặt tuy không đỏ nhưng trán cũng đầy vạch đen, bọn họ từ trước đến giờ ngoài đi những nơi cao cấp nếu nói thấp một chút cũng là những nơi có chút sạch sẽ nhưng chỗ này chỉ toàn mùi cá và thịt hơn nữa bọn họ mặc như thế chỉ sợ sẽ bị hiểu lầm là dân đi đòi nợ cũng nên.

Nhưng bây giờ chỉ có thể bước tới bởi ánh mắt của ông chủ như muốn nói “Không đi sẽ bị chôn sống.” Bọn họ đành hít một ngụm khí lạnh bước theo sau.

Lăng Tịnh Hy mặt mày hớn hờ đi từng quầy hàng chọn tới lựa lui, không những thế còn trả giá với mức thấp nhất nhưng mấy người đó vẫn vui vẻ bán. Đây cũng là lần đầu Vương Vũ Hàn biết Lăng Tịnh Hy cũng có tài ăn nói, cô trả giá chỉ cần hai câu là ông chủ thanh toán ngay cứ sợ cô sẽ bỏ đi không mua vậy.

Mới đầu hấn còn thấy mắt mặt bởi đường đường là Chủ tịch tập đoàn lớn nhưng lại đi vào mấy chỗ chợ trời này mua hàng, còn trả giá nữa chứ, nếu có người quen bắt gặp, hấn chắc chắn cách xa Lăng Tịnh Hy trăm mét.

Nhưng giờ hấn thấy tâm tình như được thả lỏng, mới sáng còn thấy mệt mỏi nhưng giờ tinh thần cùng cả người đã thấy khỏe hơn, lại nhìn thấy đôi môi luôn tươi cười kia khiến hấn không nhịn được mà đi tới, xoay người Lăng Tịnh Hy hôn nhẹ lên môi cô một cái.

“Anh sao thế?” – Cô chẳng ngạc nhiên trước hành động của hấn vì đã quá quen, chỉ bình thản hỏi một câu.

“Anh không nghĩ vợ của anh lại có tài đến thế? nếu sau này phá sản, chỉ cần có em thì chi phí trong nhà chắc sẽ đủ sống.”

Lăng Tịnh Hy nhú mày nhưng thấy vẻ mặt hấn đầy vẻ chăm chọc, cô cười cười, không để ý hấn kêu cô là vợ, một tay chỉ về phía kia.

“Em muốn mua cái kia, anh có muốn không?”

Vương Vũ Hàn vẫn nở nụ cười nhẹ nhưng khi nhìn đến hướng tay cô chỉ thì miệng cứng đờ, ở hướng đó, những chiếc áo lót cùng quần lót nam treo lơ lửng trên giá, có đủ màu sắc cùng kích cỡ, mặt hấn tối sầm nhưng thấy cô vui như thế nên nén xuống, bắt quả tối nay về trị cô tiếp.

Hấn bình thản đi tới chỗ treo đồ lót, lấy đại một cái áo màu đỏ chói mắt đưa cho Lăng Tịnh Hy, nở nụ cười tà mị.

“Cái này rất hợp với em, nếu sợ không vừa, anh sẽ giúp em thử?”

Thấy hấn muốn trêu cô đương nhiên cô không để hấn một mình hưởng thụ, cô đi tới lấy một cái quần lót nam bảy sắc cầu vồng, môi cười tươi như hoa.

“Cái này cũng rất hợp với anh, anh có muốn thử không?”

Cứ nghĩ trêu như vậy hấn sẽ tức giận nhưng cô đã sai, tên này da mặt đã dày lên rất nhiều.

Vương Vũ Hàn mắt sáng lên, đôi môi cong theo đường đẹp nhất, đi tới ôm eo cô để người cô dán chặt vào người hấn.

“Anh không biết nó có vừa hay không? hay em thử giúp anh với.”

Mắt cô trừng lớn, vì sao lại tự nhảy vào tròng? thật điên mà, cô phụng phịu nhét quần lót bảy sắc vào tay hấn hung hăng giẫm lên chân hấn một cái mới rời đi.

Hấn nhú mày, tuy hơi đau nhưng cũng may cô không mang giày cao gót, chỉ mang một đôi giày búp bê nên chân hấn mới nguyên vẹn, mắt dán vào áo lót cùng quần lót, hấn có chút mất tự nhiên nhưng vẫn nhìn về phía bà chủ đang cười tươi như hoa khi nhìn thấy trai đẹp.

“Khụ ... Gợi lại cho tôi.”

Sau khi dạo một vòng ở khu đồ đại hạ giá, bọn họ đi đến quầy hàng hoa quả mua một ít trái cây rồi mới đến hàng cá tươi.

Nhìn những con cá bơi trong bể, hai mắt cô sáng rực, mấy con này nếu đem chiên lên hoặc nấu canh chắc rất ngon nha. Cô mới học mấy món về cá, cá hấp, cá nấu cháo thập cẩm, cá chiên hành, cá chiên bơ, cá hấp hành, ...

Nhưng đối với Vương Vũ Hàn lại nghĩ khác, hấn thấy mắt cô long lanh nhìn những con cá nghĩ cô thấy nó đáng thương, không muốn giết hại chúng, hấn thờ dãi đi đến, giọng nhẹ nhàng.

“Hay không ăn cá nữa, chúng ta đi mua thịt vậy.”

“Ai nói không muốn, em vừa mới học vài món từ di Phùng, có mấy món về cá rất ngon nha, anh xem mấy con cá này nếu đem nó chiên lên sẽ rất thơm đó ... được rồi, bà chủ ơi bà chủ ơi bà chủ giúp tôi hai con này với.”

Lăng Tịnh Hy không để ý mặt Vương Vũ Hàn đã đen xì, ngẩn đầu nói với bà chủ gầy nhom kia.

Bà chủ tươi cười nói. – “Cô ơi, cô cứ lựa chọn thoải mái, chọn được con nào thì bắt lấy đưa tôi cân à được, xin lỗi vì khách hôm nay đông quá.”

Bà chủ nói xong lại bắt đầu tính tiền cho khác, Lăng Tịnh Hy vui vẻ gật đầu rồi nhìn gã có bộ mặt đen xì kia, giọng nhỏ nhẹ nhưng lại như ra lệnh.

“Hàn, anh bắt hai con cá kia cho em đi.”

“Hả ?” – Vương Vũ Hàn ngẩng ngốc ngược nhìn, hắn vẫn chưa thoát khỏi cái cảnh Lăng Tịnh Hy sẽ đem mấy con cá này mổ bụng phanh thay nó ra sao ?

“Anh bắt con này và con kia, nhanh lên đi.” – Cô cau mày nói, chỉ chỉ hai con kia rồi hai tay chống nạnh.

Mấy vệ sĩ đang đứng muốn cười nhưng không cười được, đáng vẻ cùng gương mặt nhin đến run rẩy lúc này của bọn họ trong rất buồn cười.

“Sao em không bắt ?” – Hắn khó hiểu hỏi, trong cô lựa cá chuẩn như thế vì sao không chịu làm ?

“Em nhớ có ai từng nói sẽ luôn nghe những gì em nói, làm theo những gì em sai bảo, hình như bây giờ có người muốn nuốt lời ?”

Cô băng quơ thao thao bất tuyệt nói như đang đọc một bài thơ, Vương Vũ Hàn nghe xong biết mình bị cô giăng bẫy, hèn gì tới qua lại ngoan ngoãn để hắn lần qua lần lại lâu như thế, thì ra đây mới là mục đích chính của cô.

“Được, anh sẽ bắt.” – Giọng hắn nhẹ nhàng nhưng mang theo vài phần nguy hiểm, khiến cô rung mình một cái.

Lăng Tịnh Hy không nghĩ Vương Vũ Hàn lại tài giỏi như thế, trên thương trường thủ đoạn ngoan độc, trong giới hắc đạo cũng có máu mặt vậy mà ngay cả cuộc sống đời thường cứ nghĩ hắn sẽ mù tịt không ngờ lại mau lẹ như thế, chỉ trong nháy mắt hai con cá đã nằm trong hai tay hắn, quả thật có chút bất ngờ.

Nhưng chợt nhớ ra, hắn nói từng trải qua cuộc sống đời khổ nên những việc này chắc không có gì khó đối với hắn, chắc là lâu nay đã quen cuộc sống trong thương trường nên cuộc sống thường dân này hắn đã quên từ lâu.

Nhìn người trước mắt quần áo chỉnh tề nhưng vì hai con cá cứ giãy mãi nên nước bắn vào áo hắn, trong có chút chột vật.

Lăng Tịnh Hy cười nhẹ, đi đến bên người hắn, vì con cá hơi to nên cô không cầm lấy mà ôm lấy để áo mình cũng bắn giống hắn.

“Anh thật giỏi nha, hai con cá to vậy mà bắt rất nhanh nếu là em chắc đến mai cũng không bắt được.”

“Đưa đây anh cầm, em làm dơ áo rồi.”

Hắn nhú mày, muốn đoạt lại con cá nhưng bị cô ôm đi về phía bà chủ.

“Bà chủ, tôi muốn con này và con kia.”

Bà chủ thấy hai người ăn mặt lịch sự không giống mấy người chợ đen, nhưng khí chất rất tao nhã không tự cho mình thanh cao nhất là cô gái này.

Bà cười cười nói. – “Vâng, vâng ... hai vợ chồng chờ tôi một chút, tôi sẽ tính tiền ngay.”

Bà chủ lấy cái rổ đựng hai con cá từ hai người đem đi cân. Vương Vũ Hàn khi này mặt đen thui nhưng giờ lại sáng như trăng rằm, hắn đi tới ôm eo cô, mắt nhìn vào mắt cô, giọng đầy ôn nhu.

“Vợ yêu, bà chủ này tính tình thật tốt nha.”

Cô lờm lỏm, cô biết hắn rất vui khi nghe bà chủ kêu hai người họ là vợ chồng nhưng có cần vui như vậy không ? cô xì một tiếng, giọng ra vẻ nghiêm chỉnh.

“Chồng à, không nên khen một phụ nữ trước mặt vợ mình nha.”

Nói xong cô bước đi thong thả đến chỗ bà chủ tính tiền để lại Vương Vũ Hàn đứng như tượng đá ở đó.

Một lúc sau, cô đem túi cá đặt trong tay hắn, hắn mới hắn hôn, một tay cầm túi cá, một tay nắm lấy tay cô, mắt đầy thâm tình.

“Gọi lại một lần nữa ... anh muốn nghe.”

Cô giờ vờ ngốc hỏi. – “Gọi gì ?”

“Chồng.” – Hắn phun một chữ, mặt đầy mong chờ nhìn cô.

“Chúng ta vẫn chưa cưới nhau, anh cầu hôn thì quá sơ sài, vì sao em lại gọi anh như thế ? ... để khi nào anh làm xong việc, cầu hôn em xong, cưới em xong thì em sẽ gọi ... được rồi, đi thôi.”

Nói xong cũng không giẫy khởi tay hắn, cô nắm lấy tay hắn kéo đi, mặt vẫn vui vẻ đi về phía trước.

Vương Vũ Hàn cảm thấy ngọt ngào, tuy cô chỉ nổi hứng gọi hắn nhưng hắn vẫn vui, bất quá sau này cưới cô về muốn không nghe thấy cô gọi hắn là chồng cũng không được.

Ra khỏi cái chợ vẫn còn tấp nập người ra vô, hai người bọn họ cũng đồ đầy mồ hôi những bên môi vẫn nở nụ cười hạnh phúc nhưng ...

Phía sau, mấy tên vệ sĩ khóc không ra nước mắt, trên người mặc Vest đen đầy oai phong, gương mặt lạnh băng khiến người khác khiếp sợ, giờ phải xách túi lớn túi nhỏ toàn trái cây cùng mấy con cá nhưng tên vệ sĩ tóc dựng kia đáng thương hơn, phải xách cái túi màu đen thật mất mặt vì trong đó là đồ lót của nam và nữ.

Đi chợ xong cũng đến giờ dùng cơm trưa mà bọn họ lại không về biệt thự kịp nên quyết định mấy thứ này dành cho bữa tối, Vương Vũ Hàn bảo vệ sĩ đưa đồ về Nguyệt Thụ còn hắn cùng Lăng Tịnh Hy đi đến nhà hàng Mộng Nguyệt dùng cơm

Lăng Tịnh Hy cùng Vương Vũ Hàn phải thay bộ đồ đã bẩn ra mới đi đến nhà hàng Mộng Nguyệt vì thế họ đi đến cửa hàng quần áo ở siêu thị.

Khi hai người bước vào, một tập nữ nhân viên ra tiếp đón nhưng đa phần đều hướng về Vương Vũ Hàn còn Lăng Tịnh Hy bị xem như người vô hình nhưng cô chẳng quan tâm, đi thẳng đến quầy quần áo nữ chọn đồ.

Vương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy đang chọn đồ nên vội đại một bộ rồi đi vào trong thay nhanh áo để còn giúp cô chọn đồ bởi hắn biết cô không nhìn đồ mà nhìn bằng giá, chỉ sợ hắn ra chậm một chút, có thể cô sẽ trả giá mất, dù trong nhãn đã có sẵn bằng giá.

Lăng Tịnh Hy vẫn nhìn dãy quần áo, tuy ở nhà có rất nhiều nhưng là con gái ai không muốn mình ăn diện thật đẹp, nhất là trước mặt người mình yêu và hiện giờ cô đang bắt đầu trở nên xa đọa, nhìn thứ gì cũng muốn mua, có thể vì bị Vương Vũ Hàn nuông chiều quá nên đâm ra hoang phí.

“Mấy thứ này rất mắc, bên kia có hàng giảm giá, cô nên qua đó xem đi.”

Giọng nói đầy mỉa mai vang phía sau, Lăng Tịnh Hy quay lại mới thấy hai cô nhân viên lúc nãy vây lấy Vương Vũ Hàn giờ cũng nhìn đến cô một chút.

Hai cô gái có thể nói cũng có chút nhan sắc, nhìn Lăng Tịnh Hy đánh giá từ trên xuống, cười mỉa mai nhưng thật ra họ không biết cô và Vương Vũ Hàn đi cùng nếu không cũng không mang mặt nạ như thế.

Cô không để ý đến ánh mắt mỉa mai của hai người, lấy một bộ váy màu xanh đi vào phòng thay đồ, chỉ một lúc cô đã đi ra với dáng người đầy quyến rũ mà hai cô nàng kia lại nhìn cô bằng cặp mắt khác nhưng vô dụng, ấn tượng của họ ban đầu không hề đổi.

Thấy đôi giày búp bê đã dính đầy bùn, cô đi tới hàng giày thì thấy một đôi cao gót màu xanh rất phù hợp với bộ váy, cô nhìn hai cô nhân viên chỉ tay về tủ kiếng.

“Chị có thể lấy giúp tôi đôi giày màu xanh kia không?”

Hai cô đi tới, mặt không đổi sắc héch môi cười, một cô tóc ngắn lên tiếng, giọng đầy mỉa mai.

“Đôi đó gần hai vạn, tôi nghĩ cô nên chọn đôi kia thì hơn.”

Cô nhân viên chỉ về phía đôi giày màu nâu nhạt đơn sơ, còn đang ở thời kỳ treo giá không ai mua.

Lăng Tịnh Hy cau mày nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô nhìn phía sau hai cô nhân viên, Vương Vũ Hàn mặc một chiếc quần Tây đen, áo sơ mi tối màu đi tới, trong hắn đã khác hơn lúc sáng, bây giờ toàn thân mang vẻ sang trọng cùng uy nghiêm, tên này hình như rất thích hợp với màu tối, nhìn hắn trong thật bảnh nha.

Hai cô nhân viên thấy Lăng Tịnh Hy cứ nhìn ra phía sau, cũng xoay mặt nhìn thì hai mắt như bóng đèn chiếu bắn về phía Vương Vũ Hàn. – Thật phong độ nha.

Vương Vũ Hàn đi tới thấy Lăng Tịnh Hy đã vận một bộ khác, mái tóc dài xinh đẹp được cô thắt bím từ khi nào, đôi mắt long lanh nhìn hắn cười khê, còn có đôi môi đỏ khiến hắn muốn bỏ nhào đến gặm lấy mặt ngọt từ nó, đúng là tiểu yêu tinh.

“Hai cô có thể lấy giúp tôi đôi giày màu xanh kia không?”

Cô lên tiếng, hờ hững nhìn Vương Vũ Hàn, hắn có chút kinh ngạc, hắn chọc giận cô khi nào ? sao lại tỏ vẻ như thế ?

“Tôi đã nói đôi này rất đắt, cô nên chọn đôi kia thì hơn.”

Giọng của cô tóc ngắn khi nãy còn mỉa mai nhưng giờ lại có chút dịu dàng khiến Lăng Tịnh Hy nổi cả da gà. Cô đương nhiên biết vì sao ? là vì tên yêu

nghiệt phía sau lại bắt đầu gây nghiệt rồi.

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, đi ngang qua hai cô nhân viên tiến tới chỗ Vương Vũ Hàn, vươn tay ôm cổ hắn, giọng ngọt ngào vang lên.

“Vị tiên sinh đây, không biết có thể mua giúp tôi đôi giày kia không ? tôi rất túng nhưng lại thích nó quá, mong tiên sinh giúp cho.”

Hai cô gái đen mặt, đây là lần đầu cô thấy một cô gái mặt dày như thế, lại không biết liêm sỉ, chỉ mới gặp người ta có một lần mà đòi hỏi kiểu đó, chẳng khác nào loại gái hạ đẳng đứng đường.

Vương Vũ Hàn nghe vậy, liếc nhìn hai cô nhân viên, hắn đã biết Lăng Tĩnh Hy đang bị khi dễ, trong lòng không vui, mày nhíu chặt, vừa muốn lên tiếng thì cô tóc dài đã nói trước.

“Mong cô nên tự trọng một chút, đây là nơi công cộng, không phải quán Bar, cô làm như thế sẽ tổn hại đến danh tiếng siêu thị của chúng tôi mất.”

“Ồ, vậy ra nơi đây rất có tiếng sao ? nhưng tôi thấy cách phục vụ khách như các cô còn thua cả tôi đang phục vụ vị tiên sinh này nữa đấy, không phải các người luôn xem khách hàng là thượng đế hay sao ?”

Lăng Tĩnh Hy ra vẻ như loại gái mà hai cô nhân viên đang nghĩ, diễn càng lúc càng hăng, cô hôn nhẹ lên môi Vương Vũ Hàn nãy giờ đang xem kịch vui.

“Vị tiên sinh đây, không biết cái hôn này có thể đổi lại đôi giày kia không ?”

Khóe môi hắn nhếch lên, rất biết cách phối hợp với cô. – “Được.”

Lại nhìn về phía hai cô tiếp viên đang đứng bất động trước câu trả lời của hắn, lạnh giọng.

“Cô lấy đôi giày đó ra đây.”

Cô tóc ngắn có chút kinh sợ khi thấy ánh mắt lạnh băng của hắn, không nói một lời chạy tới tủ lấy ra đôi giày đưa cho hắn.

Lăng Tĩnh Hy bình thân đi đến ghế ngồi, giờ hai chân thon dài trắng mịn ra trước mặt ba người, giọng dịu dàng nhưng là mệnh lệnh.

“Tiên sinh, ngài mang giày giúp tôi với, tôi mặc váy rất khó thử nha. ”

Nhìn hai cô tiếp viên, giọng vẫn dịu dàng nhưng mang vài phần sát khí.

“Hai cô nhân viên kia chắc không mang giúp tôi được vì thế đành làm phiền tiên sinh vậy.”

Hai cô gái mặt tối sầm, dù nhan sắc cô ta không phải khuynh nước khuynh thành nhưng cũng được xem xinh hơn bọn họ nhiều nhưng không thể nào tác động đến người đàn ông đầy uy nghiêm này được nhưng họ đã sai ...

Vương Vũ Hàn lấy đôi giày đi tới, ngồi xổm xuống, cởi đôi giày của cô ra, rồi úm vào thật rất vừa, trong lúc đó lại mon trón chân cô, vuốt ve chiếc lace trên chân cô, khẽ cười.

“Tiểu thư đây mang đôi giày này vào rất đẹp, không biết tiểu thư đây còn muốn tôi làm gì nữa không ?”

Cô nhướng người tới, ôm cổ hắn, lại hôn lên môi hắn, nhẹ giọng.

“Đây là phần thưởng của anh vì rất ngoan ngoãn nghe lời em, còn bây giờ ... em rất đói, chúng ta đi ăn đi.”

Hai người nhân viên giờ như chết đứng không phải vì lời nói của Lăng Tĩnh Hy mà nghe cách hai người nói chuyện, họ đoán ra hai người này chắc chắn có quan hệ nếu không sẽ không tình tứ như thế ... thật tức chết đi được, vì sao không chịu để ý một chút cơ chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mật ngọt (3)

“Chào chủ tịch, không ngờ may mắn gặp chủ tịch ở đây.”

Một người đàn ông trung niên đi tới, miệng tươi cười nhìn Vương Vũ Hàn.

Hai cô nhân viên nghe thế cả người nhũn ra, mặt cũng tái xanh. – Người đàn ông này là chủ tịch sao ? vậy cô gái này chắc là tình nhân của chủ tịch ... không xong, kỳ này các cô chết chắc rồi.

Vương Vũ Hàn cũng cười nhưng trong không cười, nhìn người đàn ông trung niên, lạnh nhạt lên tiếng.

“Giám đốc Lục, đã lâu không gặp, hôm nay thấy quầy hàng của ông không đông khách cho lắm nhưng hình như mấy ngày trước cũng thế?”

Giám đốc Lục sững sốt, dạo này làm ăn vẫn tốt tuy không gọi là đông khách nhưng tương đối ổn vì sao giám đốc lại nói thế?

“Chuyện này... thật ra khách cũng đến, tuy không đông nhưng chủ tịch yên tâm, quầy hàng vẫn làm ăn rất tốt.”

Đầu ông đầy mồ hôi, giọng có chút run rẩy nói, sau đó liếc nhìn hai cô nhân viên mặt không còn hột máu nhưng vẫn không biết vì sao?

Hắn hừ lạnh, liếc nhìn hai cô nhân viên run rẩy bên cạnh, giọng mang theo lãnh ý.

“Ông nên biết phương châm của tập đoàn, khách hàng là thượng đế, tôi xem ra ông vẫn chưa dạy bảo nhân viên cách phục vụ khách hàng thì phải?”

Hắn nói không nhượng bộ, vẻ mặt ngày càng khó coi, dám khi dễ vợ hắn, hắn sẽ cho bọn họ biết thế nào là sống trong địa ngục, vợ của hắn ngoài hắn ra, không ai có tư cách khi dễ cô.

Nghe thế, giám đốc Lục biết chắc hai cô nhân viên kia đã đắc tội chủ tịch, vì sao lại lớn mật như thế, dù có chết cũng không nên kéo ông đi theo chứ?

Lăng Tịnh Hy chỉ muốn dạy bọn họ một bài học nhưng không nghĩ liên lụy đến cả giám đốc, cô không muốn gây nghiệt quá nặng, đứng dậy đi tới ôm hông Vương Vũ Hàn, nở nụ cười xinh đẹp nhìn hắn.

“Hàn, mình đi thôi, em đói bụng lắm rồi.”

Thấy cô chau mày, hắn biết cô cũng mệt mà hắn cũng không muốn dây dưa, mắt liếc hai cô nhân viên, tầm mắt hướng về giám đốc Lục mặt đã trắng bệch.

“Thanh toán tiền lương tháng này cho họ đi.”

Nói xong hắn muốn đi nhưng bị hai cô gái chặn lại trước mặt, mà lời nói lại hướng về Lăng Tịnh Hy, hai cô rất biết thức thời, lúc này đây chỉ có Lăng Tịnh Hy mới cứu được họ thôi.

“Tiểu thư đây, cô cho tôi xin lỗi, từ đây chúng tôi sẽ sửa chữa, mong cô nói giúp chúng tôi với, chúng tôi biết lỗi rồi.” – Cô tóc dài nói.

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi biết tôi sai rồi, cầu cô xin chủ tịch đừng đuổi chúng tôi, chúng tôi rất cần công việc này.” – Cô tóc ngắn nói.

Nhìn hai người trước mặt, nước mắt nước mũi chảy tèm lem cộng thêm họ trang điểm đậm nên nhìn càng khó coi hơn... cô vẫn còn muốn dùng bữa nữa.

Ánh mắt hướng về Vương Vũ Hàn. – “Anh tính sao?”

“Em là bà chủ, đương nhiên có quyền quyết định.” – Hắn cười cười nói.

Xem ra hắn phải mở một buổi tiệc đính hôn trước, để mọi người biết cô là vợ của hắn, như thế mới không ai khi dễ cô được.

“Được, vậy cho họ ba tháng thử việc nếu khách hàng vẫn không đông đúc thì đuổi cũng không muộn.” – Cô đã rất nương tay rồi nha.

Hắn cười nhẹ, nhìn giám đốc Lục. – “Làm theo lời cô ấy nói.”

Sau đó ôm eo cô ly khai, để lại ba người kia mền nhũn ngồi phịch xuống đất, họ cảm thấy lần này chủ tịch ra tay nhẹ hơn, thường thì khi hắn tức giận chỉ có nước cuốn gói rời khỏi chỗ này mà thôi.

Nhà Hàng Mộng Nguyệt

Hai người đi đến nhà hàng dùng bữa, bọn họ chọn một góc bàn gần cửa sổ có thể nhìn khung cảnh bên ngoài.

Bữa ăn nhanh chóng dọn lên, Vương Vũ Hàn đón lấy đĩa thức ăn của Lăng Tịnh Hy, cắt nhỏ phần bít tết ra.

Lăng Tịnh Hy say sưa ngắm nhìn người đàn ông trước mặt, từ ngày cô ở bên cạnh hắn thì đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau dùng cơm mà không có tranh cãi hay bị người khác làm phiền.

Nhớ lại từ buổi đầu gặp hắn cho đến giờ, hai người ngoài tranh cãi, xem đôi phương như kẻ thù, hay có người khác chen ngang thì một phút hòa nhã cũng không có... nếu có, đó là khi vào buổi tối, hắn ôm cô vào lòng để ngủ, lúc đó hai người mới yên tĩnh bên nhau.

Cô mong sao mọi thứ ở hiện tại sẽ không thay đổi, hắn ôn nhu, cô dịu dàng, hai người cứ thế bên nhau sống đến bạc đầu, đó cũng là ước mơ nhỏ nhoi

của riêng cô nhưng cô biết hắn cũng thế, bởi hắn yêu cô.

“Vũ Hàn.”

Vô thức gọi tên hắn, Lăng Tịnh Hy giật mình nhưng sau đó bình tĩnh lại, nhìn hắn cười ôn hòa.

Vương Vũ Hàn nhướn mày nhìn cô như bảo cô nói nhưng đổi lại chỉ là nụ cười như hoa, hắn cũng cười, đem đĩa thức ăn đặt trước mặt cô.

“Em ăn đi.”

Cô nhìn hắn, miệng chu ra. – “Đối với ai anh cũng làm thế sao?”

Hắn cười cười. – “Ngoài vợ yêu ra, anh không bao giờ làm thế với người ngoài.”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào, cô mím môi để không cho mình cười ra tiếng, lấy một miếng thịt đưa đến miệng hắn, giọng ngọt ngào.

“Em cũng chỉ đối xử với chồng yêu như thế này thôi.”

Từ ánh mắt đến bờ môi đều mang ý cười, Vương Vũ Hàn há miệng ăn miếng thịt, đôi mắt nhìn cô không chớp.

Mỗi lời nói của cô đều khiến hắn vui vẻ, giọng ngọt ngào khiến tim hắn như tan ra, cô còn hơn cả viên kẹo ngọt, hắn sắp bị cô làm tan chảy mất rồi.

Đang trong lúc ngọt ngào hạnh phúc thì nhân viên phục vụ đi tới muốn rót rượu nhưng chẳng may đổ vài giọt lên váy Lăng Tịnh Hy.

“Xin lỗi tiểu thư, thật xin lỗi...”

Mặt người phục vụ tái mét, miệng liên tiếp xin lỗi, cũng ra sức lấy khăn lau cho cô nhưng bị tiếng quát làm kinh sợ.

“Tránh ra.”

Vương Vũ Hàn mặt tối sầm nhìn tên phục vụ, hắn ghét nhất ai đụng đến Lăng Tịnh Hy nhất là người khác phái, chỉ có hắn mới được chạm vào cô, bất cứ ai cũng không được phép.

Lăng Tịnh Hy thấy hắn tức giận, cũng không biết vì sao? nếu vì phục vụ lỡ tay làm đổ rượu thì đâu cần tức giận như thế? nhưng cô cũng không muốn gây lớn chuyện, hơn nữa mọi người đang chăm chăm nhìn họ như người ngoài hành tinh mà cô rất ghét làm trung tâm cho việc soi mói.

Cô đứng dậy đi tới trước mặt hắn, giọng dịu dàng. – “Hàn, em vào nhà vệ sinh một lát.”

Lại ghé sát tai hắn nói nhỏ. – “Bỏ qua cho cậu ấy một lần đi.”

Hắn ngược nhìn cô chỉ thấy đôi mắt cô chứa đầy tình cảm nhìn hắn, hắn cũng không muốn ăn dấm chua nên gật đầu.

Lăng Tịnh Hy tươi cười đi vào nhà vệ sinh, Vương Vũ Hàn nhìn theo dáng cô đến khi khuất bóng mới quay lại nhìn nhân viên gần giọng.

“Nếu còn một lần nữa, đừng nghĩ sẽ đến được bất cứ nhà hàng nào làm việc.”

Nam nhân viên gật đầu như già rồi, hôm nay hắn phải về cưỡi một con vịt quay mới được.

Lăng Tịnh Hy đi một lát lại trở ra, trên môi vẫn giữ nụ cười tươi cho đến khi đi ra thì tắt hắn, cô chăm chú nhìn tình cảnh trước mắt, Vương Vũ Hàn quay lưng lại với cô nên không thấy nhưng cô có thể thấy rõ.

Một cô gái ăn mặc chói mắt đang áp bộ ngực khủng lên tay hắn mà hắn chẳng hề đẩy ra, cô có thể cho đây là vụng trộm không?

Tên này quả thật yêu nghiệt biến thành tình, lực hấp dẫn đến mức chỉ rời khỏi chưa đầy năm phút đã có một con mèo hoang đến câu dẫn, cô thật chóng mặt với mấy cái màn này.

Nhếch môi cười, Lăng Tịnh Hy bình thản đi tới xem như người phụ nữ kia là không khí nhưng khi đến gần cô mới biết thì ra là Laura, tình nhân ngày trước của Vương Thiếu Phong, chắc vì có Sophia nên cô ta bị đá cũng nên, giờ lại mặt dày bám lấy Vương Vũ Hàn.

Nụ cười ngày càng đậm, còn mang theo hàn khí rất rõ, Sophia từng nói đã vài lần bị Laura tính kế khiến cô nàng xém xảy thai nhưng vì không muốn lớn chuyện nên âm thầm cho qua.

Nhưng cô khác Sophia, một khi có được thì đừng mong chiếm lấy, hơn nữa cô tin Vương Vũ Hàn cũng không động tâm, không biết vì sao lại tin tưởng hắn nhưng khi yêu, cô đều đặt hết niềm tin vào cuộc tình này.

Người ta nói ai khi yêu thì chỉ số thông minh là con số không nhưng cô thì khác, ít nhất vẫn giữ lại 0,1% để bảo vệ bản thân.

Bình thản ngồi ghế đối diện, Vương Vũ Hàn giật mình nhìn Lăng Tịnh Hy cũng đẩy Laura ra, hắn muốn đứng dậy nhưng Lăng Tịnh Hy lại lên tiếng, ánh

mắt vẫn vui vẻ nhìn hấn, sau đó nhìn Laura với ánh mắt cười nhưng không cười.

“Lâu rồi không gặp chị, em nghe nói Vương Thiếu Phong sắp kết hôn, không biết chị có nhận được thiệp mời không?”

Lời nói nhẹ nhàng nhưng toàn dao găm phồng về phía Laura, cô cau mày nhưng rồi vẫn bình thản trả lời.

“Chị lâu rồi không có gặp anh ấy, mà anh ấy sẽ kết hôn sao?”

Laura tỏ ra khó hiểu hỏi, lại ôm lấy cánh tay Vương Vũ Hàn nũng nịu nói.

“Vương tiên sinh, em trai ngài kết hôn, vậy ngày đó em có thể đến hay không?”

Vương Vũ Hàn chán ghét kéo tay Laura ra, lúc Lăng Tịnh Hy rời đi, không biết cô ta ở đâu ra, không nói một lời đã ngồi ngay đó, y như bạch tuột quấn lấy hấn, hấn muốn đuổi cô ta đi nhưng tự nhiên nảy ra một ý, rất muốn xem Lăng Tịnh Hy khi ăn đám cưới sẽ ra sao? hấn mới cố nhịn không bảo thuộc hạ quăng cô ta đi càng xa càng tốt.

Nhưng nhìn Lăng Tịnh Hy, hấn không thấy biểu tình gì là đang ăn đám cưới, chỉ thấy cô vẫn cười vui vẻ với hấn, là vì đang nhịn hay cô không hề ghen?

Lăng Tịnh Hy thấy biểu tình của hấn không có gì là chán ghét Laura, lòng bùng bùng lửa giận nhưng vẫn cố nhịn, cô vẫn phải chừa mặt mũi cho hấn, nhưng hôm nay tên này có gì lạ, suy nghĩ một chút...

Nhìn về phía Laura, trong lòng cũng chợt hiểu chút ít, nếu hấn muốn chơi? vậy cô sẽ phụ họa giúp, giọng vẫn dịu dàng lên tiếng.

“Chị Laura, nếu chị muốn đi, Vũ Hàn nhất định sẽ đưa chị tới nên chị an tâm.”

Laura mắt sáng lên, như vậy không phải Lăng Tịnh Hy đang giúp mình sao? ... nụ cười ngày càng tươi hơn, ôm luôn cánh tay hấn.

“Vương tiên sinh thật hào tâm, em rất cảm ơn ngài.”

Vương Vũ Hàn nhú mày. – “Ai nói anh sẽ dẫn cô ta đi?”

Lăng Tịnh Hy dựa vào ghế, mắt sáng lên. – “Em thấy chị Laura có một mình, hơn nữa chị ấy là tình nhân cũ của Thiếu Phong, anh lại là anh trai của cậu ấy, ga lăng một chút có mất mát gì đâu?”

Lần này không những hấn tức giận mà Laura cũng nổi đóa, Lăng Tịnh Hy nói vậy chẳng phải cho cô là hạng gái lăng lơ sao? mà cô nàng còn lớn tiếng như thế, khiến mấy người xung quanh nhìn về phía họ với cặp mắt tò mò, cô có chút xấu hổ nhưng không muốn chịu thua.

“Tịnh Hy, chị nghe nói em là người yêu cũ của Thiếu Phong, không biết hôm đó em có đi không?”

Nụ cười dịu dàng trên môi Lăng Tịnh Hy tắt ngấm mà Vương Vũ Hàn mặt cũng tối sầm, chưa kịp nói gì đã bị cô chen ngang.

“Đương nhiên là đi, chị là tình nhân còn đi được, em chỉ là bạn gái cũ, vì sao lại không đi?”

Laura mặt tái mét, cô ta vì sao không kiên kỳ gì nói thẳng như thế, muốn cô mất mặt sao? ... hừ, không dễ thế đâu. Nhìn qua Vương Vũ Hàn, giọng ngọt ngào.

“Vương tiên sinh, không ngờ tình nhân bé nhỏ của ngài thật hào phóng nha, bạn trai cũ đám cưới mà vẫn có thể xem như không có chuyện gì, vẫn vui vẻ đến dự đám cưới của bạn trai cũ, em thật bội phục đó.”

Hai từ “Bạn Trai” cứ lặp đi lặp lại khiến Lăng Tịnh Hy đau đầu, cô ta là ngọc thật hay ngọc giả? trước mặt Vương Vũ Hàn nói như thế, chẳng khác nào “Chăm dầu thêm lửa.”

Vương Vũ Hàn mặt ngày càng tối, hấn liếc nhìn Laura, gằn giọng. – “Cút đi.”

Laura kinh hoàng, người cũng run rẩy, vì sao ngay cả Vương Vũ Hàn cũng coi trọng cô ta? Vừa muốn lên tiếng thì Lăng Tịnh Hy lại nói trước.

“Chị Laura, em thấy chị đã hiểu lầm, em không phải tình nhân của Vũ Hàn, em là vị hôn thê của anh ấy.”

Laura kinh ngạc nhìn Lăng Tịnh Hy, ánh mắt không tin nhìn cô nàng, điều này sao có thể là sự thật, cô không tin.

“Tịnh Hy, em đừng đùa, chị biết Vương phu nhân là Hạ Quân Đồng tuy hai người đã ly hôn nhưng chưa nghe Vương tiên sinh mới có vị hôn thê mới bao giờ?”

“Chưa nghe thì giờ chị đã nghe rồi đó ... Laura, ngày hôm nay em cùng vị hôn phu dùng bữa, không muốn có người ngoài xen vào, mong chị hiểu cho.”

Cô không khách khí tiền khách, loại người như cô ta, càng đòi co chỉ tốn hao nước bọt, còn sợ là càng nói chỉ giống “Đàn khảy tai trâu” mà thôi.

Laura tức giận, khuôn mặt cũng vằn vẹo, lời nói cũng không kiêng kỵ.

“Tĩnh Hy, đừng tỏ ra cao sang, cô nghĩ có thể câu dẫn được Vương Vũ Hàn thì cho là hay sao ? cô cũng giống như những người đàn bà khác, đều ham danh háo lợi mà thôi.”

Lăng Tĩnh Hy biết tính cô ta chỉ cần khiêu khích vài câu sẽ lộ ra đuôi hồ ly nhưng cô ta ngay cả đuôi chuột cũng không bằng, đúng là ngu ngốc.

“Laura, mong cô tự trọng, nơi đây là nhà hàng năm sao, cô lại ăn mặc sang trọng mà lời nói chẳng đáng một đồng, cô không thấy cô ở đây đã làm mất vẻ thẩm mỹ ở nơi sang trọng này sao ?”

“Lăng Tĩnh Hy.”

Laura hét lớn, đứng bật dậy, cầm ly nước hướng Lăng Tĩnh Hy hát tới.

Mọi người xung quanh đều bị tiếng quát kéo tầm chú ý về phía bọn họ, mọi người nhìn tình cảnh trước mặt thì ồ cả lên.

Một cô gái ăn mặc sang trọng nhưng trên người toàn nước và nước, vì trang điểm đậm nên khi bị nước hắt vào, mascara chảy xuống giống như nước mắt màu đen, khuôn mặt không biết đánh mấy lớp phấn giờ cũng chảy xuống, tóc tai thì bê bết, quần áo đang ôm sát người cũng vì thế mà lộ liễu, cảnh xuân hiện rõ hơn.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh đến Vương Vũ Hàn cũng phản ứng không kịp, lúc Laura cầm ly nước muốn hắt vào người Lăng Tĩnh Hy thì cô nàng đã nhanh tay cầm ly nước hắt vào Laura trước, một ít nước cũng văng vào người hân.

Lăng Tĩnh Hy cười lạnh, cô từ tốn ngồi xuống, lấy khăn lau đi mấy giọt nước trên tay, nói cô phản ứng nhanh cũng được nhưng cô vẫn muốn hắt rượu đồ hơn vì cảnh tượng có thể đẹp hơn bây giờ nhiều.

Ngước nhìn Laura, lạnh nhạt nói. — “Trời nóng, em nghĩ chút ít nước này sẽ làm cho chị tỉnh táo một chút.”

Laura mặt từ hồng chuyển sang trắng, sau đó chuyển sang xanh, có thể nói đủ màu sắc hiện lên trên mặt cô ta, siết chặt tay, nhìn sang Vương Vũ Hàn.

“Vương tiên sinh, ngài đã thấy rồi đó, cô ta không được giáo dục nên mới xử sự như thế, loại đàn bà như cô ta chỉ ham tiền của ngài nên mới bám víu lấy ngài, lúc trước cô ta quấn lấy Thiếu Phong, giờ bị anh ấy chơi chán nên mới quay sang bám lấy ngài, hạng người như cô ta ngài nên vứt đi thì hơn, nếu không ...”

“Nếu chị vẫn muốn tắm, em không ngại nhờ nhân viên chuẩn bị một bồn nước lớn quăng chị vào ... không tin ? chị có thể thử.”

Lăng Tĩnh Hy không cho Vương Vũ Hàn nói một câu, tất cả mũi dao đều nhắm vào Laura, hôm nay cô trả hận giúp Sophia, cũng dạy dỗ cô ta một chút.

Laura run người nhưng vẫn không lùi bước, ra sức thuyết phục Vương Vũ Hàn.

“Vương tiên sinh, ngài suy nghĩ một chút đi, cô ta từng lên giường với em trai của ngài, giờ lại không biết liêm sỉ còn quấn lấy ngài, tôi chắc cô ta cũng đã lên giường với biết bao nhiêu người, cô là loại đàn bà phóng đãng, là loại phế phẩm như thế ? ngài cũng muốn giữ lại hay sao ?”

“Bốp.”

Một tiếng vang lớn khiến mọi người càng chăm chú xem kịch hơn nhưng cái tát này không phải Vương Vũ Hàn đánh mà do thuộc hạ của hân tiến lên đánh Laura.

Cũng không phải tên thuộc hạ tự tiện làm bậy mà do có lệnh của Vương Vũ Hàn, hân ta không muốn làm bẩn tay mình nên mới bảo thuộc hạ làm thay.

Nãy giờ chỉ muốn xem Lăng Tĩnh Hy có ăn dấm chua hay không ? thật không ngờ cô nàng ngay cả phản ứng cũng không có, chỉ có Laura là như kẻ điên, hân cũng không nhận nổi khi thấy người khác khi dễ Lăng Tĩnh Hy.

“Trước khi tôi đổi ý thì lập tức biến ngay, nếu không ....”

Hân nhìn Laura bằng cặp mắt đầy tia máu đỏ.

“Ngày mai, trên tạo chỉ sẽ có tin, một siêu mẫu vì uống thuốc kích thích mà phóng đãng đến chết.”

Laura mặt không còn hột máu, cả người mềm nhũn lui về sau, cô nói nhiều như thế nhưng vì sao không lay động được hân, Lăng Tĩnh Hy rút cuộc dùng thủ đoạn gì có thể khiến hai anh em nhà họ Vương ra sức bảo vệ đến thế.

Nhưng bây giờ cô phải rời khỏi đây ngay, cô biết hân nói được thì làm được, cô sợ, thật sự rất sợ nhưng chân thật sự không động đậy được, đứng đó như tượng đá.

Lăng Tĩnh Hy thấy Laura đã bị dọa đến cả người đều trắng bệch, cô cũng không muốn làm khó nữa, nhìn Vương Vũ Hàn.

“Em thấy hơi mệt, muốn về sớm một chút.”

Đứng dậy đi ra ngoài cũng không liếc nhìn hấn nữa. Vương Vũ Hàn thật sự bị chọc giận, liếc nhìn Laura, đứng dậy đi tới chỗ vệ sĩ.

“Xử lý gọn gàng một chút.” – Nói xong, hấn cũng ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Lạnh nhạt

Từ lúc lên xe, Lăng Tịnh Hy một chút phản ứng cũng không có, chỉ im lặng nhìn toàn cảnh ở ngoài cửa sổ, cũng không quan tâm người ngồi kế bên.

Vương Vũ Hàn không quen thấy Lăng Tịnh Hy lạnh nhạt với hấn, vòng tay qua ôm eo cô, kéo cô sát lại gần hấn, nhẹ giọng.

“Đừng giận nữa có được không ? anh hứa, sẽ không có lần sao đâu ?”

Đổi lại hấn chỉ có im lặng, hấn thật sự có chút tức giận nhưng vẫn nhịn xuống.

“Tịnh Hy, em muốn sao đây ? anh thật không biết cô ta sẽ xuất hiện, anh đã muốn quãng cô ta đi rồi nhưng lúc đó em lại xuất hiện, vì thế ...”

“...” – Cô không chớp mắt nhìn ra cửa sổ.

Vương Vũ Hàn nhịn không được, xoay cầm cô về phía hấn, nhìn thẳng vào mắt cô vẫn chỉ có lạnh nhạt nhưng ngay sau đó, cô càng khiến hấn tức giận hơn, cô nhắm mắt lại, tựa vào vai hấn, nhàn nhạt lên tiếng.

“Em thấy hơi buồn ngủ, khi nào về tới biệt thự thì hãy gọi em”

Đương nhiên Vương Vũ Hàn sẽ không ngồi yên làm gối dựa, sắc mặt tuy khó coi nhưng lời nói vẫn ôn nhu.

“Tịnh Hy ... anh biết em đang giận, chúng ta nói chuyện đi, em muốn gì anh cũng nghe theo nhưng em đừng lạnh nhạt với anh được không ? anh không thích thấy em như vậy.”

Lăng Tịnh Hy vẫn nhắm mắt không đáp lại hấn, Vương Vũ Hàn thật sự bị chọc giận, hấn mạnh tay nâng cằm nàng lên, giọng lạnh lùng.

“Mở mắt ra nhìn anh.”

Lăng Tịnh Hy rớt cuộc cũng mở mắt, mặt lạnh lùng nhìn hấn.

“Anh muốn gì đây ? em chỉ muốn ngủ một chút cũng không được sao ?”

“Không được, nếu em không nói rõ em muốn gì thì không được ngủ ?”

Cô thở hắt ra, tên này vì sao ngang ngược như thế ? cô thật sự rất mệt, ban ngày cùng hấn đi chợ, tuy rất vui nhưng cũng mệt lã người, cứ nghĩ sẽ được ăn một bữa ngon lành, lại bị Laura phá đám, tâm tình không được tốt lại bị hấn khơi mào, không phải đầu dây mối nhợ là hấn hay sao ?

“Được, em sẽ cho anh biết em muốn gì ? ... anh cho em một lời giải thích, vì sao lúc Laura xuất hiện, anh chỉ như đang xem kịch vui không hề nói một câu ?”

Nói cô không ghen mới lạ, chỉ là thấy vẻ mặt hấn muốn thử cô là lòng chùng xuống, tức giận như núi lửa phun trào nhưng cô muốn xử lý Laura xong mới xử hấn sau, giờ hấn muốn khơi mào, cô sẽ thành toàn cho hấn.

Vương Vũ Hàn nghe được đáp án mình mong muốn, quả thật cô đang ghen, hấn vui vẻ vuốt ve gương mặt cô, cười khê.

“Em đang ghen ?”

“Không phải như ý anh muốn sao ? muốn dùng Laura thử xem em có ăn dấm chua hay không ? giờ anh được như ý rồi, vui vẻ lắm phải không ?”

Bị nói trúng tim đen, hấn á khẩu nhìn cô, sao cô lại có thể khẳng định là hấn thử cô kia chứ ? ... giọng có chút mất tự nhiên nói.

“Sao em nghĩ đó là ý của anh ? em không nghĩ anh thật sự sẽ đi ăn vụng sao ?”

“Anh dám ? ... cho em ngàn lý do, em cũng không tin.” – Cô tự tin trả lời.

Vương Vũ Hàn ngẩn ra, cô tin hấn đến thế sao ?

Thấy hấn bất động, cô nhìn vào mắt hấn, giọng vẫn lạnh nhưng gương mặt có chút bi thương.

“Hàn, em yêu anh... vì yêu nên em đã đặt hết tin tưởng vào cuộc tình này nhưng anh làm em thật thất vọng, không tin tưởng em còn thử lòng em, anh muốn thấy em đau lòng khi thấy anh cùng người khác ân ái sao? rốt cuộc trong lòng anh, em là gì đây?”

“Tĩnh Hy... Tĩnh Hy, anh biết anh sai rồi... anh chỉ nhất thời cao hứng, muốn biết em yêu anh đến nhường nào, chỉ muốn thử em một chút, trong lòng anh chỉ có em, trong tim anh cũng chỉ có em, người anh yêu là em, em là người quan trọng nhất đời anh, anh không muốn làm tổn thương đến em... Tĩnh Hy, anh xin lỗi.”

Vương Vũ Hàn như ngồi trên đồng lửa, ôm chặt cô vào lòng, mặt vùi vào tóc cô, từng lời nói đều hấp tấp nhưng vẫn muốn giải thích rõ cho cô biết.

Hấn chỉ muốn thử cô một chút, không ngờ lại khiến cô đau lòng, hấn xin thề, đây là lần cuối hấn thử lòng của cô.

Lăng Tĩnh Hy tựa cằm trên vai hấn, khuôn mặt bi thương nhưng trên môi lại nở nụ cười quái dị, cô đương nhiên biết hấn đang thử cô, cô sẽ rất phối hợp diễn một màn cho hấn xem nhưng giá vé sẽ rất đắt nha.

Đẩy nhẹ hấn ra, cô dựa vào vai hấn, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt.

“Em muốn ngủ một lát.” – Sau đó nhắm mắt lại.

Vương Vũ Hàn cũng không làm phiền cô nữa, hấn biết hôm nay hấn đã làm sai nên yên ổn ôm cô vào lòng, về biệt thự phải làm chút gì đó cho cô vui mới được.

Nguyệt Thụ.

Về đến Nguyệt Thụ, Lăng Tĩnh Hy đi thẳng lên phòng, cũng bỏ lại một câu.

“Em đi nghỉ một chút, khi nào cơm chiều làm xong thì bảo dì Phùng gọi em.”

Vương Vũ Hàn thấy cô vẫn lạnh nhạt, trong lòng rầu rĩ không thôi, cũng muốn lên phòng dỗ ngọt cô nhưng nghĩ kỹ lại, nếu bây giờ đi lên thì cô vẫn không để ý đến hấn, suy nghĩ một chút hấn quyết định đi vào nhà bếp.

Nhìn thấy cậu chủ cao cao tại thượng của bọn họ giờ phút này đang mặt táp dề, tay cầm dao cắt rau, mấy người giúp việc đều bị dọa cho mất hồn, ngay cả dì Phùng cũng bị dọa lấy.

Lần trước từng thấy cậu chủ xuống bếp làm điểm tâm sáng cho Lăng Tĩnh Hy, nghĩ là chuyện hiếm thấy chỉ xảy ra một lần, thật không nghĩ lại xảy ra lần hai, không biết sau này còn có lần ba, lần bốn... hay không?

Vương Vũ Hàn đuổi hết người dưới bếp ra ngoài, tự tay làm cá, nấu canh, chiên cá, làm thêm ít sa lát cải cúc, đây là món Lăng Tĩnh Hy thích nhất nên hấn làm nhiều hơn một chút để cô ăn no, nếu cô ăn ngon miệng chắc sẽ không giận hấn nữa, hai người lại ân ái như xưa.

Lấy suy nghĩ đó làm trọng tâm cho bữa ăn hôm nay, hấn ra sức làm hết mọi thứ.

Đến chiều, mọi thứ tốt cuộc cũng hoàn thiện, các món ăn được bày trí đẹp mắt được chính tay hấn dọn lên, đứng trước bàn ăn ngắm nhìn một chút, hấn mới thờ phào đi lên lầu gọi Lăng Tĩnh Hy.

Vừa tới cửa đã thấy cô đi ra, hấn vui vẻ muốn nói gì nhưng cô lại vòng qua hấn đi xuống lầu, tuy có chút mất hứng nhưng vẫn vui vẻ theo sau cô, hấn tin chắc khi cô nhìn thấy thành quả của hấn thì cô sẽ vui vẻ hấn lên nhưng... hấn đã sai.

Ngồi vào bàn ăn, Lăng Tĩnh Hy chăm chú nhìn mấy món ăn, công nhận tay nghề của Vương Vũ Hàn thật không tệ, món ăn bắt mắt, mùi hương cũng hấp dẫn.

Từ lúc lên lầu, cô cũng hé cửa đi ra xem hấn sẽ làm gì thì thấy hấn vào bếp, cô biết hấn sẽ làm như thế bởi hấn sẽ làm cô vui mà cách đó là hiệu quả nhất.

Giả vờ lạnh nhạt gắp chút món này đến món khác dùng thử nhưng không nói một câu, thật ra trong lòng đã luôn khen... thật ngon nha.

Vương Vũ Hàn thấy cô không phản ứng, có chút khó chịu lên tiếng.

“Món ăn có hợp khẩu vị em không?”

“Ừm... – Một từ rất đơn giản nhưng lại khiến hấn khó chịu hơn.

“Tĩnh Hy.” – Hấn gọi cô.

“Chuyện gì?” – Không ngần đầu nhìn hấn, cô vẫn tiếp tục ăn.

“ Cho anh xin lỗi được không ?” – Hấn ôn nhu nói.

Mọi người giúp việc không ai không nghe được lời hấn nói, ngày hôm nay hồn phách của bọn họ sắp bị dọa bay mất hết rồi, ông chủ lại có thể ôn nhu nói xin lỗi với một cô gái, chuyện hiếm thấy nha.

Cảm thấy chọc hấn vẫn chưa đủ nhưng nếu làm quá chỉ sợ hấn điên lên, tới đến hành hạ cô sống dở chết dở mất, thôi đành nhẹ dạ một lần vậy.

“ Em chấp nhận lời xin lỗi của anh.” – Giọng cô bình thản vang lên.

Gấp một miếng cá đưa đến miệng hấn, môi cũng cười dịu dàng.

Vương Vũ Hấn cảm thấy mùa xuân đang đến, hấn há miệng đón lấy, gấp ít sa lát vào bát cô, cũng cười thật tươi với cô, tảng đá trong lòng cũng được bỏ xuống, hấn thật sự thờ phào nhẹ nhõm, người ta thường nói không nên chọc giận phụ nữ, câu này hấn sẽ khắc cốt ghi tâm.

Trong căn phòng giờ đây chỉ nồng nặc hương vị tình yêu cùng hạnh phúc, những người giúp việc cũng biết điều lui xuống để lại không gian yên tĩnh cho hai người.

Tập Đoàn HP.

Mọi việc trở lại bình thường, hai người vẫn công khai cùng nhau đi vào công ty nhưng trong lòng các nhân viên biết rõ, Lăng Tịnh Hy chính là Vương phu nhân cũng là bà chủ của bọn họ vì thế bọn họ ra sức nịnh bợ cùng tặng quà cho cô.

Việc này chỉ xảy ra vài ngày vì Lăng Tịnh Hy sắp bị làm phiền đến chết đi được, cô nói với Vương Vũ Hấn một tiếng, sau đó hấn cũng dẹp được bọn người phiền phức kia.

Hiện tại Lăng Tịnh Hy làm thư ký cho Vương Vũ Hấn nên hai người lúc nào cũng ở bên nhau, ngay cả việc công tư phân minh ngày trước Vương Vũ Hấn từng nói cũng bị hấn đá bay đi mất vì Lăng Tịnh Hy đối với hấn hiện giờ còn quan trọng hơn Tập đoàn HP nhiều.

Gia Tiểu Mẫn đã xin nghỉ, tuy mới bốn tháng nhưng vì có Dương Nghị lên tiếng, đương nhiên cô nàng có đặc ân nghỉ khai sản sớm, có chỗ dựa cao như vậy, ai dám làm khó dễ nào ?

“ Cốc, cốc, cốc ...”

Lăng Tịnh Hy gõ vài cái, không đợi bên trong lên tiếng, cô đã xông vào, đây cũng là chuyện bình thường nhưng chỉ có cô mới được phép làm thế, lần trước Mạch Quân Vỹ đá cửa xông vào đã bị thám canh.

Cái tạp chí là cái gì đó của Mạch Quân Vỹ đã bị Vương Vũ Hấn biến thành bãi rác công cộng, khiến hấn ta tức đến mức lấy máy bay riêng đưa Vu Từ Băng đi đảo JEJU, san bằng cả biệt thự của Vương Vũ Hấn nhưng hấn nào có quan tâm.

Nhìn người đàn ông trước mắt, cô vui vẻ đi tới đặt một tập tài liệu lên bàn.

“ Vương tổng, đây là hợp đồng của hãng hàng không.”

Vương Vũ Hấn nhìn cô, không nói một lời đã ký cái roet, Lăng Tịnh Hy nhướn mày, giọng có chút khó hiểu.

“ Anh không xem sao ?”

“ Vợ của anh làm việc, anh rất yên tâm.”

Cô cười cười đi tới ngồi lên đùi hấn, hai tay quàng lên cổ hấn rất tự nhiên. – “ Một không ?”

“ Có một chút.” – Hấn than thở ôm cô vào lòng.

Mấy ngày nay làm việc không nghỉ, ngủ cũng chỉ có vài tiếng, ngay cả việc muốn cùng cô một chỗ cũng rất khó khăn, hấn nhìn đến sắp nghẹn rồi.

Bàn tay vuốt ve lưng cô, tay còn lại luồn vào váy cô bắt đầu làm loạn nhưng bị cô chặn lại, không phải lời trách móc chỉ là lo lắng nói.

“ Anh cần nghỉ ngơi nhiều, đừng loạn nữa, sức khỏe quan trọng hơn.”

“ Nhưng anh nhịn không được, ba ngày rồi, em biết không ?”

Hấn như đứa trẻ làm nũng với cô, Lăng Tịnh Hy cười khanh khách không lấy điều đó làm ra vẻ xấu hổ bởi cô quá quen tính háo sắc của hấn rồi.

Môi cô nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, đôi mắt thâm tình nhìn hấn.

“Đợi vài ngày nữa, các hợp đồng xử lý xong, anh muốn gì em điều nguyện ý.”

Được đáp án hơn mong đợi nhưng hắn vẫn muốn cô vì thế làm ra vẻ đại lưu manh, cười cợt nhả nhìn cô.

“Vậy em cũng phải cho anh chút động lực chứ ?”

Tay hắn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô di chuyển xuống quần, cũng mở khóa kéo, đưa tay cô vào trong cầm lấy cự long đã cương cứng.

Lăng Tịnh Hy cả kinh muốn rút tay lại thì hắn đã ôm chặt cô, môi kề sát môi cô.

“Em không làm thì anh sẽ muốn em.”

Cô chỉ còn bắt lực hầu hắn, môi hai người lần nữa quán lấy nhau, tay hắn và tay cô ở phía dưới không ngừng giúp hắn giải tỏa.

Một lúc sau hắn cũng thỏa mãn ôm cô đi vào nhà tắm, hai người tắm rửa xong nhưng cô vẫn bị hắn ăn, đến khi ra khỏi phòng cả người cũng mệt lã, cô tức giận nằm trên người hắn mà hắn đang nằm trên ghế sofa.

“Anh nói không giữ lời gì hết, đáng ghét.”

“Tiểu yêu tinh, em còn làm loạn, anh sẽ muốn em nữa đó.”

Lời hắn vừa nói ra, cô lập tức im bặt, hắn nói được thì làm được, cô không muốn tranh cãi với kẻ ngang ngược này.

Chợt nhớ đến một chuyện, cô ngồi dậy nhìn hắn.

“Hàn, chiều nay em có chút việc, không về cùng anh được, nhưng em đi nhanh thôi vì thể anh về trước nha.”

“Chiều nay chỉ có một cuộc họp nên em đợi anh một chút, anh đưa em đi.”

“Không cần, em chỉ đi một lát thôi, anh cứ lo công việc đi.”

Hắn thờ dài, cô đã quyết định thì hắn làm sao ngăn được, không cam tâm tình nguyện gật đầu, lại ôm cô vào lòng.

“Được ... nhưng để Frank đưa em đi, anh sẽ an tâm hơn.”

Cô sùng sốt, giọng có chút vui mừng, cô vẫn còn muốn cảm ơn hắn ta vì đã cứu cô nha nhưng cô đã quên hủ dấm chua trước mặt, lại vui vẻ hồi hương.

“Frank về khi nào vậy anh ?”

Hắn chau mày, cô sao lại vui vẻ khi nghe Frank sẽ đi với cô, hai người rốt cuộc có chuyện gì rồi.

“Hình như em rất quan tâm đến Frank ?”

Thấy biểu tình trên mặt hắn cũng biết hắn đang ghen, cô phụng phịu má, bắt đầu ra chiêu, cô tỏ ra bị thương nói.

“Còn nhớ lúc qua Hy Lạp, nếu không có Frank bên cạnh bảo vệ em, chia sẻ những vui buồn với em, chắc em sẽ không bao giờ quên đi ai đó đã tổn thương em sâu sắc đến nhường nào.”

Hắn nghe xong lập tức chột dạ, vì sao mỗi lần bắt bẻ cô thì đều bị cô ngược lại trách móc nhưng cũng do hắn gây ra mà thôi.

Lại thờ dài. – “Được rồi, là anh sai hết ... nhưng em cũng đừng quá thân với Frank, anh không thích.”

Biết hắn đã ăn dấm chua, cô hôn nhẹ lên môi hắn trấn an.

“Tìm em chỉ chứa được một người thì làm sao có chỗ để chứa kẻ khác ... anh đó nha, lại ăn dấm chua rồi.”

Hắn không phản bác, còn cười tươi hòa theo.

“Phải, chồng em đang ăn dấm chua vì thế em phải cẩn thận, anh không biết khi anh khống chế không được bản thân sẽ gây ra chuyện gì đâu ?”

Lăng Tịnh Hy như bị điểm huyết, mặt tái nhợt nhìn hắn, không biết vì lời hắn nói hay vì bí mật kinh hồn kia.

Vương Vũ Hàn thấy cô bị dọa lại phát hoảng, hắn lập tức sửa lời.

“Tiếc là anh yêu em như thế, làm sao có thể tổn thương đến em được ... Tịnh Hy, anh thề với em, dù có chuyện gì xảy ra, anh sẽ không làm tổn thương em dù chỉ là một cọng tóc, nếu trái lời, sẽ bị thiên lôi đánh chết ...”

Còn muốn nói nữa thì môi đã bị cô che lại bằng môi cô, cái lưỡi thom tho tiến sâu vào như nuốt hết lời hắn nói, hắn có chút kinh ngạc khi cô chủ động

nhưng không nghĩ nhiều đáp trả lại cô.

Hai người cứ thế môi lửa dây dưa cho đến khi sắp hết không khí, Lăng Tịnh Hy mới buông môi hần ra, cô thật sự bị hần làm cho động lòng đến đau lòng rồi.

Tay vuốt ve má hần. – “Em yêu anh, dù anh tổn thương đến em, em cũng cam tâm chịu phạt.”

Ngày mai có sao cũng không quan trọng, bí mật bất mí cũng không quan tâm, cô sẽ chấp nhận tất cả.

Điện thoại bỗng vang lên, Lăng Tịnh Hy ngồi dậy để Vương Vũ Hàn bắt máy.

“Alo.” – Vương Vũ Hàn lên tiếng.

“...” – Bên kia không biết nói gì quan trọng khiến hần nhíu mày.

“Chuyện gì?” – Hần lạnh giọng.

“...”

Nghe được đáp án, Vương Vũ Hàn nhìn về phía Lăng Tịnh Hy, cô cũng biết điều gật đầu đi ra ngoài.

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?” – Hần tỏ ra mất kiên nhẫn lên tiếng.

“...” – Bên kia nói gì đó vài câu thì cúp máy.

Wương Vũ Hàn gác máy, khuôn mặt tỏ ra trầm trầm đáng sợ.

Chiều đến, Lăng Tịnh Hy tạm biệt Vương Vũ Hàn sau đó lên xe đi đến nghĩa trang, cô đã lâu không đến thăm cha mẹ cùng tiểu Minh nên có vài việc muốn nói với họ nhưng Frank có việc vì thế bảo thuộc hạ của hần đón cô, còn hần sẽ đến sau.

Frank là người đã cứu cô nên chuyện lúc trước hần gạt cô, cô cũng bỏ qua, hiện tại cô chỉ muốn sống vui vẻ hạnh phúc bên Vương Vũ Hàn, những chuyện còn lại nếu có thể cho qua được thì cứ cho nó qua đi.

Lăng Tịnh Hy đi vào nghĩa trang, cũng bảo tên thuộc hạ đứng bên ngoài công chờ, cô không muốn những việc cô nói trước mặt cha mẹ bị người khác thấy được.

Đứng trước ngôi mộ trắng, cô đặt bó hoa hồng trắng xuống, cúi chào một cái, về mặt có vài tia đau lòng.

“Ba, mẹ, Tiểu Minh ... hôm nay con đến đây là để tạ lỗi cùng mọi người, con có lỗi với mọi người, con không thể trả thù cho mọi người được vì con ... đã yêu kẻ thù của mình, yêu một cách mù quáng.”

Quỳ xuống trước bia mộ, giọng nỉ non.

“Con đã biết tất cả ... ba, con biết ba vì gia đình nên mới phản bội ba mẹ Vương Vũ Hàn, anh ta giết cả nhà ta để trả thù, con nên hận anh ấy nhưng không thể.”

Dừng một chút, cô lau đi khóe mắt đã ướt.

“Con biết, con từng thề sẽ báo thù cho ba mẹ nhưng ... con yêu anh ấy, yêu rất sâu đậm, con không còn nuôi ý trả thù vì thế con có lỗi với mọi người ... là con ích kỷ, cầu mong ba mẹ cùng tiểu Minh tha thứ cho kẻ bất hiếu này.”

Cô đứng dậy, lời cuối cùng là tận đáy lòng mình.

“Thù hận cứ thế kéo dài cũng không ai hạnh phúc, con nói có lẽ rất dễ dàng và cũng biết mọi người sẽ không chấp nhận nhưng ... Gia đình chúng ta đã phản bội cha mẹ anh ấy, anh ấy lại giết chết cả gia đình ta, thù hận này nên chấm dứt tại đây, con không muốn có bất cứ ai phải chết thảm ... hãy tha thứ cho con.”

Nói xong, cô đứng đó hồi lâu, hôm nay cô quyết định từ bỏ mọi thứ, cô không muốn thù hận vây lấy hai người, tổn thương cũng chỉ có hai người gánh chịu ... vì tình yêu, dù là ích kỷ hay bất hiếu cô cũng sẽ làm.

Vừa xoay người lại thì ngậy người, cảm giác xung quanh thế giới như quay cuồng, cô không thể tin vào trước mắt mình, vì sao ? vì sao cô ta lại ở đây ?

Lăng Tịnh Hy hô hấp không thông nhìn người trước mắt mà người trước mắt lại từ tốn tiến tới trước mặt cô, giọng hơi khàn nhưng mang theo tia đắc ý.

“Lăng Tịnh Hy ... lâu rồi không gặp, cô vẫn khỏe chứ?”

“Trang Mật Ly ?” – Cô vẫn không tin lên tiếng gọi.

Không phải cô ta đang ở trong tù sao ? vì sao lại được phóng thích ? hơn nữa còn xuất hiện tại chỗ này ? rốt cuộc cô ta ở đây đã bao lâu ? những gì cô nói khi này cô ta có nghe được không ?

“Tại sao cô lại xuất hiện ở đây ?”

“Hahahahah ... Lăng Tịnh Hy, sao cô khẩn trương như thế ? ... hay là có bí mật gì không nói được ? ... À ...”

Trang Mật Ly kéo dài âm cúi nhìn cô với ánh mắt độc ác.

“... hay là cô muốn biết tôi đã nghe nhưng gì rồi ? là bí mật kinh người ? ... là cái chết của cha mẹ cô ? tôi nói phải không ? ... Diệp Thiên Ngân ?”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bí mật phơi bày

“... hay là cô muốn biết tôi đã nghe nhưng gì rồi ? là bí mật kinh người ? ... là cái chết của cha mẹ cô ? tôi nói phải không ? ... Diệp Thiên Ngân ?”

Lời nói đó xuyên thẳng vào tai Diệp Thiên Ngân, cô cả kinh lui lại từng bước, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, mặt cũng tái đi.

Trang Mật Ly chậm rãi tiến tới, nụ cười ác độc vẫn không biến mất, nghiêng đầu nhìn về phía mặt trăng.

“Diệp Thiên Ngân mất tích hơn bốn năm, giờ lại xuất hiện với thân phận khác ... vì trả thù ngay cả khuôn mặt cũng thay đổi, thủ đoạn thật cao tay.”

“Trang Mật Ly, rốt cuộc cô đã biết những gì ?”

Diệp Thiên Ngân biết không thể che giấu được nữa nhưng cô rất muốn biết Trang Mật Ly đã biết được bao nhiêu ? còn có Vương Vũ Hàn ... cô ta chắc chắn sẽ nói cho hẳn ta biết ... cô phải làm sao bây giờ ?

“Tất cả.” – Đơn giản hai chữ nhưng cũng khiến Diệp Thiên Ngân chết đứng.

Trang Mật Ly cười tà ác.

“Diệp Thiên Ngân, người bạn thời trung học, thật không thể tin nổi ... tất cả là thủ đoạn của cô, vì muốn trả thù Vương Vũ Hàn, ngay cả bạn bè cũng không nương tay, cô thật độc ác.”

Chuyện đã đến nước này, Diệp Thiên Ngân cũng không muốn giấu nữa, cô nhìn thẳng vào Trang Mật Ly.

“Không phải là do các người gây ra sao ? từ đầu tôi không muốn làm hại đến các người, là các người tự tìm đến tôi gây chuyện trước, tôi chỉ là vì tự vệ mà thôi.”

“Ngay cả Âu Thực Lợi cũng bị cô vạch kế hoạch, khiến cô ta sống không bằng chết, cô có biết Vũ Hàn vì cô, anh ấy đã khiến Âu Thực Lợi hàng ngày phải sống trong nghiền ngập hay không ?”

Trang Mật Ly có chút thương tâm nói, khi biết Âu Thực Lợi phải sống không bằng chết, cô chỉ muốn giúp cô ta bằng một viên đạn.

Diệp Thiên Ngân hừ lạnh. – “Là cô ta muốn tiêm ma túy vào người tôi, là cô ta tung video của tôi lên, tự làm tự chịu, không trách ai được.”

“Ngay cả Vương Thiếu Phong cũng do cô tính kế ? nói vậy cô cũng muốn hai anh em họ tự mình đấu đá lẫn nhau nhưng sau cô lại buông tha Vương Thiếu Phong ?” – Trang Mật Ly lại hỏi, giống như cảnh sát đang tra hỏi tội nhân.

Diệp Thiên Ngân nhìn Trang Mật Ly. – “Lúc đó, người tôi yêu là Thiếu Phong, không hề muốn tổn thương đến cậu ấy.”

Trang Mật Ly nhún mày, lại chuyển sang đề tài khác.

“Nói vậy, ngoài việc loại trừ Vương Thiếu Phong ra thì tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của cô, kể cả việc các hợp đồng của Vương thị bị tung ra ngoài, cô cũng có phần trong đó ?”

Trang Mật Ly lại hỏi, cô muốn xác định chuyện này, vì nó là điều cô vẫn âm ứ trong lòng, việc gì cô không làm mà bị vu oan, cô nhất định khiến kẻ đó phải trả giá đắt.

“Phải, nếu cô muốn vu oan tôi vậy tôi sẽ thành toàn cho cô, cũng là do cô hại tôi trước, tôi chỉ là tự vệ mà thôi.”

Diệp Thiên Ngân kiên định trả lời, dù cô ta có âm mưu gì thì sự việc bị bại lộ, trốn không thoát nên chỉ có thể chấp nhận đối mặt.

“Tự vệ ? ... nói ra là tự vệ nhưng thật sự cô chỉ muốn lấy có đó che dấu âm mưu muốn trả thù Vương Vũ Hàn vì đã giết hại cả gia đình cô mà thôi.”

Trang Mật Ly lớn giọng, cô rất muốn nghe đáp án và Diệp Thiên Ngân đã không phụ lòng cô.

“Phải, vì muốn trả thù, tôi không tiếc bất cứ thủ đoạn gì nhưng ...”

Lời còn chưa nói xong thì Trang Mật Ly đã chen ngang.

“Vũ Hàn, anh đã nghe rồi đó, em không nói dối anh phải không ?”

Tiếng sét đánh ngang tai, Diệp Thiên Ngân như bị điểm huyệt, cô không dám tin lời Trang Mật Ly vừa nói, cứng ngắt nhìn về phía sau Trang Mật Ly, mặt cô không còn giọt máu, trong lòng nổi lên hoảng sợ.

Nơi cái cây to phía sau, Vương Vũ Hàn một thân Âu phục đen, cả người mang theo hàn khí, khuôn mặt cương nghị trở nên đáng sợ, đôi mắt màu lam giờ đã nhuộm màu đỏ, không phải dục vọng mà là khác máu.

Hắn từng bước tiến tới trước mặt Diệp Thiên Ngân, ánh mắt tràn ngập nguy hiểm nhìn cô, hơi thở trở nên lạnh lẽo càng khiến xung quanh nghía trang như đang ở dưới địa ngục, mà hắn ... là Diêm Vương.

Hai người cứ thế nhìn nhau, Diệp Thiên Ngân có thể thấy trong mắt hắn thoáng qua tia đau lòng, làm lòng cô cũng đau theo, cô biết mình bị Trang Mật Ly gài bẫy, muốn cô nói ra những lời này để cho hắn nghe nhưng cô vẫn chưa nói hết, cô còn muốn nói đoạn sau cơ mà.

Trang Mật Ly hếch môi, đi tới chỗ Vương Vũ Hàn, nhẹ giọng.

“Hàn, em đã không gạt anh, những chứng cứ em đưa cho anh đều chứng minh cô ta đã giả mạo Lăng Tịnh Hy để gài bẫy anh, muốn trả thù anh, anh cũng nghe thấy chính miệng cô ta thừa nhận rồi đó.”

Trang Mật Ly nói xong lại nhớ đến ngày cô bị giam vào ngục, chịu biết bao nhiêu là khổ cực nhưng cô nhịn, cô nhất định phải tìm ra manh mối vì trước khi vào ngục cô đã vô tình nhìn thấy một thứ đó rất quan trọng, đó là khăn choàng mà Vương Vũ Hàn để ở trong phòng Chủ Tịch.

Lúc đó chỉ muốn đến phòng hắn nhìn hắn một chút nhưng không ngờ thấy được khăn choàng đó, nhất là hoa văn được đan hình bông tuyết, mà nó là biểu tượng Diệp Thiên Ngân hay dùng.

Nếu nói là trùng hợp thì không phải, bởi những thứ cô ta sử dụng đa phần đều liên quan đến hoa tuyết, ngay cả quần áo cũng có, nếu là trùng hợp thì cô sẽ tin nhưng là thói quen thì chỉ có Diệp Thiên Ngân.

Tuy chỉ là suy đoán bởi làm sao cô có thể tin Diệp Thiên Ngân đã mất tích nay lại xuất hiện với một dáng vẻ khác ? nhưng chỉ cần tìm được bất cứ nhược điểm gì liên quan đến Lăng Tịnh Hy cô cũng phải làm vì thế cô bỏ ra một số tiền lớn nhờ người điều tra.

Thảm tử đương nhiên không khiến cô thất vọng, biết được sự thật này, cô vui mừng còn hơn chết đi sống lại, cô đã tìm được nhược điểm chí mạng của Lăng Tịnh Hy vì thế nhờ tên giám ngục gọi giúp cô một cú điện thoại cho Vương Vũ Hàn, đổi lại cô cùng với tên giám ngục thói tha kia triền miên hết một ngày một đêm, bị hắn tá tẩn đến sống không bằng chết.

Giờ mục đích đã thành, cô nhất định sẽ bắt Diệp Thiên Ngân trả lại cho cô gấp trăm lần, còn tên giám ngục kia, cô nhất định sẽ thiên hắn.

Thời gian ngưng đọng giữa hai người, Vương Vũ Hàn cứ nhìn Diệp Thiên Ngân, lòng hắn lúc này một chút đau cũng không có, hay phải nói đã đau đến không còn cảm giác gì ?

Cố gắng nói ra vài chữ nhưng thanh âm khàn khàn, giọng cũng lạnh dần.

“Là thật ? ... cô ... không phải Lăng Tịnh Hy ... là ...”

“Em là Diệp Thiên Ngân, là con của Diệp Nguyên và Trác Quyên.”

Cô tiếp lời hắn, ánh mắt đau lòng nhìn hắn, siết chặt tay, cô cảm nhận móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay nhưng không hề đau bởi tim cô còn đau hơn nhiều.

“Hàn, cô ta nhận tội rồi đó, anh nên giết chết cô ta trả thù cho cha mẹ anh đi.”

Trang Mật Ly lập tức tấn công, lúc này cô phải kích Vương Vũ Hàn để hắn giết chết Diệp Thiên Ngân, cô tin hắn sẽ không bỏ qua cho Diệp Thiên Ngân, thù cha mẹ làm sao có thể vì tình yêu mà bỏ qua được.

Vương Vũ Hàn không quan tâm lời nói của Trang Mật Ly, hắn hung hăng nắm chặt cổ tay Diệp Thiên Ngân kéo cô đến trước mặt mình, hơi thở nguy hiểm phả lên mặt cô, con ngươi u ám nhìn cô chăm chú, giọng nói băng lãnh vang lên.

“Từ lần đầu gặp tôi, tiếp cận tôi cũng vì muốn thù cho cha mẹ cô sao ?”

Hắn không hiểu vì sao lại hỏi như thế ? muốn xác định hiện thực trước mắt là giả sao ? nhưng cô đã thừa nhận ... hắn vẫn không thể chấp nhận được cô là con gái của kẻ thù hại chết cha mẹ hắn ? ... tất cả chỉ là dối trá.

Lăng Tịnh Hy tuy sợ hãi nhưng đau lòng đã che mắt, nước mắt không tự chủ rơi xuống, môi run run vì cố nhẫn nhịn cơn đau ở cổ tay, giọng nghẹn ngào.

“Em thừa nhận tiếp cận anh là vì muốn trả thù nhưng anh hãy tin em, bây giờ em thật sự yêu anh, thù hận gì đó em không còn nghĩ đến nữa, anh tin em đi có được không ?”

“Bốp.”

Một cái tát giáng xuống, Diệp Thiên Ngân ngã nhào xuống đất, khóe môi ứa máu, nước mắt vẫn không ngừng rơi, dầu biết kết cục sẽ đến nhưng lòng vẫn đau đến tận xương tủy, nỗi đau này có ai hiểu nỗi hay không ?

“Đến bây giờ cô còn muốn gạt sao ? ... yêu tôi ? ... cô nghĩ nói như thế tôi sẽ tha mạng cho cô sao ?”

Hắn như mất đi lý trí, lạnh lùng lấy trong người ra cây súng chìa về phía cô, Diệp Thiên Ngân không sợ hãi đứng dậy, đôi mắt đầy nước mắt, tâm đau như cắt.

Tình yêu cô dành cho hắn cũng không đổi lại được gì, hận thù đã che mắt hắn, cô còn biết làm gì đây ? mắt nhìn thẳng mắt hắn, giọng tuyệt vọng.

“Em yêu anh, em biết khi anh biết sự thật thì em sẽ lãnh hậu quả gì nhưng em mong ... nếu cái chết của em có thể khiến thù hận trong lòng anh chấm dứt, em cam tâm tình nguyện .”

Nói xong, cô nhắm mắt lại, một giọt nước mắt rơi xuống, cô không hối hận về điều mình làm nhưng cô hối hận vì đã quá muộn để yêu hắn, nếu sớm chấp nhận tình cảm này, có thể hai người sẽ có nhiều hạnh phúc bên nhau hơn nhưng ... đã quá muộn màng.

Trang Mật Ly đặc ý nhìn Diệp Thiên Ngân, kết quả này cô thật hài lòng, giờ chỉ cần một tiếng nổ thì mọi chuyện chấm dứt, Vương Vũ Hàn sẽ là của cô, địa vị Vương Phu nhân cũng là của cô.

Nhưng Vương Vũ Hàn vẫn không ra tay, một lát sau, hắn vút súng sang một bên, kéo Diệp Thiên Ngân về phía hắn, giọng nói trở nên tàn nhẫn.

“Quái vật.”

Diệp Thiên Ngân tròn mắt nhìn hắn, hắn vừa gọi cô sao ?

“Tên này rất thích hợp với cô không phải sao ? vì muốn trả thù, ngay cả khuôn mặt cũng thay đổi, còn trên người của cô chỗ nào là thiệt đây ... quái vật.”

“Không phải là do anh gây ra sao ? nếu anh không phóng hỏa, thì tôi có thể trở thành như thế này sao ?”

Đau đớn lan khắp cơ thể, đối với hắn cô là quái vật ? đó không phải do hắn ban tặng sao ? cô đã muốn quên nhưng hắn lại khơi mào, dù biết hắn cũng đau lòng nhưng cô không đau lòng sao ? vì sao lại muốn tổn thương nhau như thế ?

Hắn không giận lại cong môi nói nhưng về mặt lúc này chẳng còn một chút đau khổ nào cứ như chỉ có mình cô đơn phương.

“Ngay cả lần đầu tiên bị tôi phá hủy cũng có thể hạ lưu làm cho mình trở nên tinh khiết, tôi nên khen cô thông minh phải không ?”

Càng nói lòng hắn càng tức giận, từ đầu đến cuối chỉ là lừa gạt hắn, cô cũng là giả, tình yêu cũng là giả, tất cả đều giả tạo hết.

Liếc nhìn bia mộ trắng, tâm hắn trùng xuống, hàn khí quanh người ngày càng dày đặc, hất tay cô ra đi thẳng tới, một chân đá sập bia mộ.

“Không.”

Diệp Tịnh Hy hét lớn muốn chạy lại nhưng cả người bị hắn giữ lấy, hắn kéo cô đặt nằm trên bia mộ trắng, giọng tàn nhẫn vang lên.

“Diệp Thiên Ngân, cô muốn lấy thân thể để trả thù cho cha mẹ cô phải không ? ... được, tôi sẽ thành toàn cho cô, sẽ để cha mẹ cô chứng kiến cảnh con gái họ dùng thân thể để trả thù như thế nào ?”

“Vũ Hàn, anh nên giết cô ta thì hơn, để cô ta sống sẽ là mối nguy hiểm cho anh mà thôi.”

Trang Mật Ly tiếng lên ngăn cản, vì sao Vương Vũ Hàn không giết Diệp Thiên Ngân ... không lẽ hắn thật sự yêu cô ta, không nỡ ra tay sao ?

“Peter.” – Hắn quát lớn, lập tức một thuộc hạ xuất hiện cúi đầu chờ lệnh.

“Dẫn cô ta đi, cũng không cho bất cứ ai vào đây, nếu ai dám vào, giết chết tại chỗ.”

Peter gật đầu, kéo Trang Mật Ly đi, tuy không tình nguyện nhưng cô nàng cũng không muốn hấn trút giận lên mình, cô liếc Diệp Thiên Ngân một cái rồi bỏ đi.

Trời dần dần tối hẳn, trong nghĩa trang vẫn âm u lãnh lẽo, vài giọt mưa bụi rơi xuống người hai người.

“Roẹt ... roẹt ...”

Âm thanh tiếng xé vải vang lên, dáng người trắng nõn mịn màng hiện ra trước mặt hắn, mắt hắn hiển nhiên có dự vọng nhưng hận thù đã che mắt, hắn như dã thú bóp chặt nơi đây da của cô khiến Diệp Thiên Ngân hét lên.

“Là thật sao ? vậy chỗ nào là giả đây ?”

Nói xong, hắn cắn mạnh vào vai cô khiến nó rỉ máu, đau đớn bắt đầu lan toàn thân, hắn cứ thế cắn cô hết chỗ này đến chỗ khác đến khi trên người cô chần chịt vết cắn của hắn mới buông ra.

Nước mắt chảy nhiều hơn, hai tay chống trên lên ngực hắn nhưng vẫn quật cường đối mặt với hắn.

“Em không thấy mình làm sai ? chỉ sai là không biết sự thật, khi biết ba em phản bội cha mẹ anh khiến họ phải chết thảm thì em mới biết mình không có tư cách hận anh nhưng không phải anh cũng giết hết cả nhà em rồi sao ?”

“Cha mẹ cô chết cũng không đền hết tội, mạng của họ không đáng một đồng.”

Hắn gằn giọng, nâng cằm cô lên bóp chặt lấy nó. Diệp Thiên Ngân tròn mắt.

“Anh không được sỉ nhục họ, đối với anh, mạng cha mẹ anh là quý thôi sao ? cha mẹ em cũng là người, ba vì gia đình mới làm thế ? em không thấy họ không làm gì sai cả.”

“Vẫn còn mạnh miệng ... được, tôi nhất định sẽ cho cô thấy, mạng họ đáng bao nhiêu đồng ... còn bây giờ, tôi muốn nhìn thấy cô hèn hạ đến cỡ nào.”

Hắn đứng dậy, đưa cự long đến trước mặt cô, lạnh giọng – “Mở miệng ra.”

Cô kinh hoàng quay đầu thì bị hắn mạnh mẽ xoay lại, bóp mạnh cằm cô khiến cô há miệng ra đón nhận cự long đi vào.

Hai hàng nước mắt tuôn rơi, dù lúc trước hắn có tàn nhẫn với cô như thế nào cô cũng không thấy bị sỉ nhục như bây giờ, tại sao lại đối xử tàn nhẫn như thế với cô.

Chỉ trong một lát cô đã ho sặc sụa, còn nôn ra nước bọt, cự long kia cô thật không chịu nổi. Vương Vũ Hàn xoay người cô lại với tư thế rất nhục nhã, môi lạnh lùng.

“Tôi sẽ cho cô biết, phản bội sẽ dẫn đến kết cục gì .”

“Á ...”

Bị xâm nhập đột ngột từ phía sau, không hề có khúc dạo đầu nên cô không chấp nhận nỗi cự long đi vào, tay bám chặt bìa mộ, nước mắt vẫn không ngừng rơi, alf đau đớn, là tuyệt vọng ... là cảm giác đau đến tận xương tủy.

Từng đợt mãnh liệt va chạm đi thật nhanh vào bên trong cô khiến cô như muốn ngất đi nhưng sao không thể ngất được.

Vương Vũ Hàn điên cuồng tiến vào bên trong cô, hắn như muốn phát tiết hết mọi thứ lên người cô ... thù hận, đau thương, một lần muốn trút hết.

“Tại sao ? ... tại sao lại gạt tôi.”

Hắn thống khổ quát lớn, lại xoay người cô về phía hắn, nhìn đến gương mặt giả tạo trước mắt, hắn hận không thể lột đi khuôn mặt đó để xem phía sau có phải là khuôn mặt thật của cô hay không ?

Từng lời nói cùng cử chỉ đáng yêu hiện ra trước mắt, tất cả đều là giả tạo sao ? hắn yêu cô như thế, vì cô ngay cả em trai cũng đối địch, ngay cả lời khuyên của bạn thân cũng mặc, hắn chỉ biết một lòng yêu cô nhưng cô lại đem tình yêu đó bóp nát ... là vì thù hận sao ?

Nhớ lại Diệp Nguyên cùng Trác Nguyên, thù hận trong lòng như ngọn lửa bùng lên dữ dội, nắm chặt eo cô không báo trước đi thẳng vào trong.

“Á ...”

Lại bị đột ngột xâm chiếm, Diệp Thiên Ngân quả thật chịu không nổi, hạ thân rất đau, toàn thân cũng đau đớn mà lòng cũng đau như cắt, cắn chặt môi không cho phát ra tiếng.

“Kêu lên cho tôi ... không phải cô muốn tôi yêu cô sao ? vậy kêu đi, chỉ cần cô kêu thì tôi sẽ yêu cô ngay.”

Thân dưới bắt đầu chảy nước rút, hai tay siết chặt eo cô như muốn bóp nát nó, hấn thật sự phát điên rồi, sự thật hôm nay khiến hấn như người điên, bao nhiêu oán hận sớm tắt lại bị khơi mào vì thế hấn chỉ biết phát tiết.

Diệp Thiên Ngân lơ mơ nhìn người đàn ông phía trên mình, vẻ mặt đau khổ của hấn đập vào mắt cô như con dao cắm vào tim, là hấn đang tra tấn cô hay tra tấn mình ? ... cô vẫn đau lòng.

Thời gian cứ thế trôi qua, cơn mưa bắt đầu lớn dần làm ướt thân thể hai người, Vương Vũ Hàn vẫn mặc Âu phục sang trọng dù đã thấm nước nhưng vẫn giữ vẻ oai nghiêm trên người, còn Diệp Thiên Ngân, quần áo đã rách tả tơi nhìn cô lúc này y như con bướm bị người ta bẻ gãy cánh nằm trên bìa mộ trắng.

Cường bạo qua đi, để lại trong người là chất lỏng nóng bỏng hòa cùng dòng máu chảy xuống chân cô chứng tỏ hấn đã cường bạo tàn nhẫn như thế nào.

Vương Vũ Hàn thờ dốc nhìn người con gái dưới thân mà Diệp Thiên Ngân cũng mơ màng nhìn hấn, bất chợt ngón tay thon dài giờ lên chạm vào má hấn khiến hấn giật mình nhưng chỉ trong giây lát, ngón tay từ má hấn trượt xuống, đôi mắt trong veo nhắm lại, giọt nước mắt đau lòng rơi xuống, cô ngất đi trong im lặng.

Vương Vũ Hàn nhìn cô, lại nhìn lên người cô chỉ toàn máu, còn có hạ thể đang chảy máu, trong lòng dâng lên nỗi hoảng sợ bật dậy, lui lại về sau mấy bước, cả người run rẩy nhìn cô nằm đó.

Tay siết chặt lại, đôi mắt có tia hoảng sợ khi nãy cũng biến mất, hấn xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Đẳng sau sự thật thêm đau lòng

Khi Diệp Thiên Ngân tỉnh lại là hai ngày sau, lúc tỉnh lại là đang nằm trong căn phòng quen thuộc nhưng không phải phòng của Vương Vũ Hàn, mà là phòng của người giúp việc, nơi lúc trước cô từng ở.

Vừa động dậy, hạ thân đã truyền đến cơn đau, vẻ mặt tái đi vì đau đớn, nhìn đến những dấu vết trên người cũng đã mờ dần, có thể thấy đã được người ta bôi thuốc ... Là Vương Vũ Hàn sao ?

Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Diệp Thiên Ngân nhưng nghĩ lại thì không thể, bởi hấn hận cô vì phản bội hấn thì làm sao có thể đối xử tốt với cô ... thật là chuyện buồn cười.

Cửa phòng mở ra, di Phùng bưng vào một chén thuốc, nhìn thấy cô đã tỉnh, bà lạnh nhạt lên tiếng.

“Thuốc này mới nấu, uống nóng sẽ có công dụng hơn.”

Nhìn thái độ của bà, không cần đoán cũng biết di Phùng đã biết hết sự thật, có thể cả thế giới đều biết cũng nên, đón lấy chén thuốc uống một hơi, tuy rất đắng nhưng khẩu vị dường như chẳng cảm nhận được gì, uống xong đưa lại cho bà.

“Cảm ơn.”

Di Phùng không nói hai lời, lấy chén thuốc rồi đi nhưng mới vừa tới cửa, tiếng Diệp Thiên Ngân đã vang phía sau.

“Thật Xin lỗi.”

Trong lòng bà thờ dài, tuy biết người trước mặt đã dùng thủ đoạn hèn hạ tiếp cận cậu chủ để trả thù nhưng cũng biết gia đình cô ta cũng chết thảm, tâm có chút động lòng nhưng ai biết cô ta lại muốn giờ trò gì ? ... nhìn người không nên nhìn bề ngoài, bà lạnh nhạt nói.

“Dù cô có muốn giờ thủ đoạn gì nữa cũng vô dụng, cậu chủ sẽ không mắc bẫy nữa đâu ? ... cô nên tự lo cho bản thân, sống an phận một chút.”

Nói xong, bà đóng cửa đi ra ngoài, khi thấy Diệp Thiên Ngân được đưa về trong tình trạng hôn mê thì phát hoảng nhưng khi vô tình nghe được sự thật thì lòng chùng xuống, bà thật sự không chấp nhận nỗi sự thật này, bà thật không tin cô gái trước mắt ngây thơ đáng yêu như vậy lại là kẻ bụng dạ toàn rắn rết.

Nhưng sự thật phơi bày trước mắt, không tin cũng phải chấp nhận, chỉ mong cuộc sống sao này của Diệp Thiên Ngân sẽ yên ổn, dù cậu chủ không giết cô nhưng để cô sống không bằng chết lại khắc nghiệt hơn khi giết cô.

Bà biết cậu chủ cũng đau lòng, lần đầu yêu một người đôi lại là con của kẻ thù giết cả nhà mình, làm sao chấp nhận nổi ... Hazi, thôi để ông trời quyết định vậy.

Trong phòng lại rơi vào im lặng, giờ đây Diệp Thiên Ngân chỉ có một mình, không người thân, không bạn bè, Vương Vũ Hàn không giết cô nhưng lại giam lỏng cô, hẳn muốn hành hạ cô sao ?

Diệp Thiên Ngân cũng không suy nghĩ nhiều nhưng thật may, cha mẹ Lăng đã được Vương Thiếu Phong bảo hộ nên cô không lo, giờ chỉ ngồi chờ trừng phạt khắc nghiệt của hắn mà thôi.

Năm ngày đã trôi qua nhưng Vương Vũ Hàn vẫn không xuất hiện, những vết thương trên người cũng biến mất, đồ ăn mỗi ngày đều được Di Phùng mang vào cho cô nhưng trước sau vẫn không nói chuyện với cô, cô cũng không hỏi Vương Vũ Hàn đang ở đâu, hẳn muốn làm gì cô chỉ có thể chấp nhận.

Đang nhìn về phía cửa sổ, cửa phòng lại mở ra, cứ tưởng là Di Phùng nhưng khi xoay người thì có hai người mặc Vest đen đi vào, một tên lạnh giọng.

“Vương tiên sinh muốn cô đến một nơi.”

Hai người đứng đó không tiến tới bắt cô, thời gian qua bọn họ đều thấy Vương tiên sinh rất yêu quý Diệp Thiên Ngân, dù biết cô là kẻ thù của Vương tiên sinh nhưng ngài ấy không có giết cô chứng tỏ cô ta vẫn còn quan trọng đối với ngài ấy, vì thế bọn họ vẫn có chút kiêng kỵ.

Diệp Thiên Ngân gật đầu, đứng dậy cùng họ rời đi ... chuyện gì đến sẽ đến, chỉ mong hắn cho cô một cái chết nhẹ nhàng một chút.

Ra tới đại sảnh đã thấy Di Phùng chạy tới, trên vẻ mặt lo lắng nhưng không nói gì, Diệp Thiên Ngân nhìn bà cười ôn nhu.

“Di Phùng, đã làm phiền di thời gian qua.”

Sau đó đi ra khỏi cổng, Di Phùng dù không chấp nhận Diệp Thiên Ngân nhưng cũng không ghét bỏ cô, lòng lo lắng không thể tả nhưng cũng không làm được gì, bất chợt chạy đến chỗ điện thoại muốn gọi cho Vu Tử Băng nhưng bị một vệ sĩ chặn lại, đó là Peter, lái xe của Vương Vũ Hàn.

“Di Phùng yên tâm, Vương tiên sinh sẽ không tổn hại đến Diệp tiểu thư đâu.”

Nghe Peter nói thế, Di Phùng cũng yên tâm nhưng không biết cậu chủ lại muốn làm gì nữa đây ? bà thật sự lo sợ.

Trên đường đi đến chỗ Vương Vũ Hàn, Diệp Thiên Ngân ngồi trong xe nhìn bên ngoài cửa sổ, hai bên đều là cây cối um tùm, càng đi sâu vào cũng chỉ là cây cối mà đường thì không có một chiếc xe thứ hai.

Đi khoảng một tiếng, chiếc xe đậu trước một cổng lớn màu đen, có hai người mặc Vest đen đứng canh cửa, ba người đi vào trong, có một số người mặc Vest đen khác đi xung quanh như tuần tra, hơn nữa còn cầm súng trên tay.

Diệp Thiên Ngân có chút hoảng sợ, ban ngày ban mặt lại cảm thấy như chỗ không người, họ rốt cuộc là người như thế nào ?

Nhưng cũng cảm thấy lạ, từ lúc đi vào chẳng thấy có biệt thự, chỉ thấy có rất nhiều ngôi nhà màu xám tro sắp thành nhiều dãy giống như chỗ dành cho quân đội, không lẽ thật sự là nơi dành cho quân đội sinh sống sao ?

Suy nghĩ cũng biến mất khi cô bị đưa vào một ngôi nhà màu xám tro tương tự, bên trong rộng rãi nhưng không có gì, giống như chỗ ở của tù tội nhưng ngay cả chiếc giường cũng không có.

Bất chợt thấy người trước mắt, cô mới hoàn hồn, đôi mắt cũng trở nên âm trầm.

Vương Vũ Hàn không mặc Tây Âu như thường ngày, đơn giản chỉ có quần tây đen cùng áo sơ mi đen, khuôn mặt không có cảm xúc nhưng quanh thân đều là sát khí, ánh mắt lạnh lẽo nhưng không liếc Diệp Thiên Ngân một cái, chỉ nhìn vào người đối diện.

Frank cũng có mặt, hẳn cũng biết rõ mọi chuyện nhưng vẫn không tin Diệp Thiên Ngân là loại đàn bà bụng dạ rắn rết, đôi mắt có vẻ chờ mong cô nhìn đến hắn, giải thích cho hắn nghe nhưng mắt cô chỉ hướng về Vương Vũ Hàn, một tia cũng không bắn về phía hắn.

Thấy Vương Vũ Hàn không nhìn mình, tâm tuy đau nhưng cũng không còn hơi sức để quan tâm, cô rất mệt mỏi. Mắt nhìn về người đàn ông trung niên, tóc cũng hai màu trắng đen, nước da đen ngăm, cả người đều đầy thương tích chứng tỏ mới bị tra tấn.

Khi người đàn ông khò sở xoay mặt nhìn Diệp Thiên Ngân, lòng cô chấn kinh.

“Chú Hùng.”

Cô muốn chạy lại nhưng bị hai tên vệ sĩ giữ chặt hai tay nhưng khoảng cách hai người cũng chỉ vài bước.

Người tên Hùng mặt đầy máu ngược nhìn Diệp Thiên Ngân, giọng khàn khàn.

“Cô ... là ai ?”

“Chú Hùng, cháu là Diệp Thiên Ngân đây, chú nhớ cháu không?”

Vì sao chú Hùng lại ở đây, cô nhớ sáu năm về trước ông đã mất tích, cô có hỏi cha thì ông bảo chú đi du lịch nhưng có ai đi du lịch sáu năm không về nhà kia chứ? giờ chú bị Vương Vũ Hàn bắt giữ, hấn muốn làm gì đây?

Nhìn Vương Vũ Hàn, cô hét lớn. – “Rốt cuộc anh muốn cái gì?”

Hấn nhìn cô cười lạnh, phất tay lên đã có một tên vệ sĩ bước tới đá mạnh vào bụng ông Hùng làm ông ta kêu đau đớn mà Diệp Thiên Ngân cũng đau lòng, cô chưa kịp lên tiếng thì hấn đã nói trước.

“18 năm về trước, ông cùng Diệp Nguyên và Trác Quyên đã làm gì gia đình nhà họ Vương?”

Diệp Thiên Ngân nghe xong thì ngây ra, vì sao lại nói về chuyện đó, hấn muốn cho cô biết điều gì?

Ông Hùng tuy đau nhưng cắn răng chịu đựng, giọng có chút vụn vụn bởi vì đau đớn nhưng rất nhanh nói hết mọi chuyện.

“18 năm trước, tôi cùng hai người họ được chủ nhân ra lệnh âm thầm tiếp cận gia đình nhà họ Vương, vì họ là nhà chế dược cho Chính Phủ, chủ nhân muốn biết Chính Phủ đang điều chế loại thuốc gì vì thế bảo chúng tôi tiếp cận họ, đến khi biết được họ làm gì thì báo ngay cho chủ nhân.”

Lời vừa tuông ra, Diệp Thiên Ngân như nghe tiếng bom nổ, người bất động nhìn Ông Hùng... cái gì chủ nhân? cái gì tiếp cận?

“Chủ nhân của các người là ai? nói rõ ràng từng chi tiết một.” – Vương Vũ Hàn liếc nhẹ Diệp Thiên Ngân, lại nhìn ông Hùng lên tiếng.

Ông Hùng lại bị vệ sĩ đá mạnh vào bụng phun ngụm máu, kêu đau tiếp tục nói.

“Hự... khụ, khụ, khụ... Chủ nhân chúng tôi là Howard, là người cầm đầu tổ chức sát thủ, chúng tôi đều là sát thủ...”

Oành một tiếng, Diệp Thiên Ngân cảm thấy người như muốn quy xuống nếu không phải có hai vệ sĩ đỡ cô thì cô đã ngã xuống rồi, cả người bất lực không chút sức, lời của ông Hùng như một quả bom lớn quăng về phía cô... cha mẹ cô là sát thủ? sao có thể như thế được?

“Không... ông nói dối, ba mẹ cháu không phải sát thủ? không phải?”

Cô hét lớn, giẫy người khỏi hai vệ sĩ, chạy tới nắm cổ áo ông Hùng, nước mắt cũng không ngăn được, như để vỡ òa tràn ra.

Frank thấy cảnh trước mắt không khỏi thương cảm, tay siết chặt không cho mình chạy tới ôm cô vào lòng an ủi.

Vương Vũ Hàn vẫn tỏ thái độ lạnh băng, con người cũng không chút tình cảm, môi lạnh nhạt lên tiếng.

“Hội sát thủ không phải có điều cấm kỵ không được sinh con sao? tại sao hai người họ lại có con?”

Ông Hùng thở hổn hển, không biết vì sao hấn lại muốn nhắc đến chuyện cũ, từ khi Diệp Nguyên và Trác Quyên đã chết thảm, biết mình không tránh khỏi bị truy sát nên lần trốn sang Thái Lan, cứ tưởng sống yên bình lặng không nghĩ ba ngày trước lại bị bắt về.

Mặc kệ Vương Vũ Hàn muốn gì, giờ ông Hùng chỉ biết hỏi gì nói vậy.

“Vì muốn tiếp cận họ như hàng xóm nên hai người kia đã nhận nuôi một bé gái đặt tên Diệp Thiên Ngân, một phần muốn dùng nó làm lá chắn để che giấu, một phần muốn sau khi nó lớn lên có thể đào tạo nó thành sát thủ nhưng lại không có thời gian vì thế họ dự định khi kết thúc cũng thủ tiêu con bé luôn.”

Ông Hùng dừng lại lấy hơi để nói tiếp.

“Còn đứa con trai là do ngoài ý muốn, bọn họ từ lúc làm sát thủ đã uống thuốc khiến mình vô sinh nhưng không ngờ lại sinh ra bé trai nhưng họ không cảm thấy nó là chướng ngại vì dự định cũng đào tạo nó làm sát thủ, ít ra nó còn nhỏ có thể đào tạo dễ hơn đứa bé gái kia.”

“Chú... nói... cái gì?” – Diệp Thiên Ngân cố gắng hỏi, âm thanh như nghẹn lại cổ họng nghe rất thê lương.

Trái tim như muốn ngừng đập, vẫn không thể tin hiện thực xảy ra... con nuôi? ... lá chắn? ... đào tạo thành sát thủ? ... vô sinh?

Tất cả mọi chữ bay tứ tung trong đầu khiến óc muốn nổ tung, đôi mắt ngập nước nhìn người đàn ông mình gọi là chú, cảnh tượng gia đình hạnh phúc hiện ra, tất cả giống thực nhưng hư ảo biến mất ngay trước mắt.

“Không... chú Hùng, chú nói cho cháu biết tất cả là giả phải không? cha mẹ cháu không phải sát thủ, cháu không phải là con nuôi, không phải con cò... chú nói đi... xin chú nói là không phải đi... cháu xin chú đấy...”

Diệp Thiên Ngân nắm cổ áo Ông Hùng đau đớn lên tiếng, giọng nói cũng nhỏ dần không chút khí lực, cô không tin đó là sự thật, cô không tin cha mẹ là người ác độc, cô không tin...

Ông Hùng nhìn người con gái trước mặt, một cô gái xinh đẹp nhưng xa lạ, mà tại sao cứ nói Diệp Nguyên và Trác Quyên là cha mẹ của mình? không lẽ

là Diệp Thiên Ngân ? nó chưa chết sao ?

“ Dương Nghị.”

Vương Vũ Hàn phát tay thì Dương Nghị đi tới trước mặt Diệp Thiên Ngân, hắn cũng đã biết mọi chuyện nhưng chưa nói cho Gia Tiểu Mẫn biết vì sợ cô đau lòng nhưng hắn cũng không mong Diệp Thiên Ngân sẽ thiệt mạng bởi hắn nhận ra cô nàng thật yêu Vương tiên sinh và cũng là một người tốt.

Dương Nghị lấy ra một cái máy ghi âm đã cũ đưa trước mặt Diệp Thiên Ngân, ấn nút, mới đầu là tiếng rè rè sau đó là âm thanh giọng một người đàn ông vang lên quen thuộc.

“ Vương tiên sinh, tôi thật sự chỉ biết có nhiều đó thôi, ngài tha cho tôi đi ... tôi biết tôi không nên cho bọn họ biết nhưng tôi không nói thì gia đình tôi sẽ bị họ giết hết ... Vương tiên sinh, tôi xin ngài ... Á ...”

“ Ba ?” – Cô ngỡ ngàng lên tiếng, đó là câu nói cuối cùng cô nghe được khi cô ngất xỉu, hắn đã ghi âm lại sao ? ... vì sao ? ...

Chợt nhớ ngày trước, khi thăm mộ ba mẹ của hắn, hắn từng nói với cô.

“ Lúc đó thế lực của anh tuy mạnh nhưng vẫn thua họ, vẫn cần có người trợ giúp vì thế anh phải tìm bằng chứng cho giới hắc đạo biết, mà lý do chính là con chip chứa tư liệu về chất chống ma túy ... và anh cũng có lý do nói với hắc đạo, bảo hắn muốn không chế mấy tên buôn lậu ma túy khác, đương nhiên sẽ có người giúp anh.”

“ Đây là bằng chứng mà hắn muốn cho giới hắc đạo biết sao ?”

Hình ảnh cha mẹ bị chết thảm hiện ra trong ý thức của Vương Vũ Hàn, Vương cha bị đánh đập đến chết, mẹ thì bị mấy tên cận bã thay phiên cưỡng bức, lòng chợt lạnh lẽo, hàn khí không giảm còn tăng thêm.

Năm đó khi tìm được Diệp Nguyên cùng Trác Quyên, hắn không rat ay thương tiếc, giết chết đứa bé trai, cho mấy tên thuộc hạ luân phiên cưỡng bức Trác Quyên, cũng chính mình cưỡng bức đứa con gái, còn Diệp Nguyên thì đánh đến sống dở chết dở.

Dù bị đánh đập thâm, máu me đầy mình, không có chỗ nào là không nguyên vẹn nhưng Diệp Nguyên vẫn cứng đầu không chịu khai.

“ Đừng giả vờ như kẻ vô tội, tao và mày đều biết sự thật ... nếu mày chịu nói ra người đứng sau mọi chuyện thì tao sẽ cho mày chết một cách thoải mái hơn.”

Vương Vũ Hàn nói xong lại liếc nhìn vào cửa phòng Diệp Thiên Ngân cười lạnh.

“ Con gái của mày tư vị cũng không tồi, có thể đám thuộc hạ của tao cũng nên ném thử một chút.”

Diệp Nguyên nghe thế, đáy mắt đỏ ao, hắn cười tàn ác.

“ Dù mày có cho cả trăm thằng chơi nó, tao cũng không khai, con gái chỉ là thứ bỏ đi, chẳng làm nên việc, hơn nữa nó đâu phải con gái tao, vì sao tao phải vì nó mà bán đứng tổ chức ?”

Vương Vũ Hàn cười âm lãnh. – “ Mày đã chịu khai rồi sao ? nói đi, tổ chức đó là do Howard cầm đầu phải không ?”

Hắn bình thân hỏi, phát tay lên thì một vệ sĩ đã bẽ gãy một cánh tay của Diệp Nguyên làm ông hét lớn lên vừa muốn cắn lưỡi đã bị hai vệ sĩ nắm chặt cằm.

“ Mày giết tao đi, giết tao đi ...” – Diệp Nguyên như bị điên quất lớn nhưng vẫn bị kiềm chặt.

“ Chặt từng ngón tay của hắn xuống, xem hắn có thể chống đỡ được bao lâu.”

Lệnh vừa ra đã có tiếng hét thảm kêu lên, Diệp Nguyên dù là sát thủ máu lạnh không sợ đau đớn nhưng khi nhìn mười ngón tay trước mặt cũng rung cả người, hắn đau đớn lên tiếng.

“ Tao khai ... tao khai ... là do Howard chỉ lệnh cho tao cùng Trác Quyên và Diệp Hùng tiếp cận gia đình mày, ông ta muốn thu tóm thị trường ma túy, chỉ mình ông ấy độc tôn chiếm hữu ... mày giết tao đi, cầu xin mày giết tao đi ...”

Rốt cuộc nụ cười thỏa mãn cũng nở trên môi Vương Vũ Hàn nhưng nụ cười không phải âm áp mà là hàn khí rất nặng, giọng nói như ma quỷ vang lên.

“ Tao sẽ cho mày chết một cách thoải mái nhưng mà ... những gì mày đã làm với gia đình tao, tao sẽ trả lại cho mày cùng vợ con mày gấp bội.”

Ngay sau đó, từng miếng da trên người Diệp Nguyên bị lột ra, từng ngón chân bị cắt đi, mắt bị móc, lưỡi bị cắt, đau đớn hơn cả lăng trì.

Đoạn ghi âm kết thúc cũng là lúc tiếng hét của Diệp Nguyên biến mất.

Diệp Thiên Ngân ngồi bẹp trên mặt đất, đôi mắt vô hồn tuyệt vọng, nước mắt giờ chỉ còn vụn vãi giọt trên khóe mi, gương mặt trắng bệch, môi run run bị cắn đến rướm máu nhưng vẫn không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Nhìn cô lúc này như đóa hoa phù dung trong nước, tĩnh lặng nhưng không chút sức sống.

Diệp Thiên Ngân ngồi đó, tự cười giễu trong lòng, tất cả những gì cô làm, những gì cô phải chịu đựng toàn bộ đều vô nghĩa, từ đầu chỉ là con cò để người ta lợi dụng, còn nghĩ cha vì gia đình, vì thương yêu cô nên mới làm chuyện ác nhưng khi nghe lời nói tàn nhẫn của ông trong máy gi âm, cô mới biết, trong mắt ông cô ngay cả con gián cũng không bằng.

Đây cả phải là quả báo của cô không ? ra sức trả thù chỉ đổi lại kết cục tàn nhẫn ... còn kiên lự đến cha mẹ Lăng, bạn bè thì không còn, cũng tự tay bóp chết tình yêu của cô và Vương Vũ Hàn.

Đây là ông trời đang trừng phạt cô phải không ? biết cô làm sai nên mới tạo ra những tổn thương cho cô ? khiến cô phải đau khổ bỏ cuộc nhưng cô lại cứng đầu không chịu thua, bây giờ ...

Nở ra nụ cười vô vọng ... Cô có tư cách gì để hận ? có tư cách gì để yêu ? giờ cô còn có tư cách gì để sống đây ?

Nước mắt tưởng đã khô cạn nhưng lại rơi xuống ... cô không có tư cách gì cả.

Đột nhiên cả người bị kéo dậy, trên cổ cảm thấy một vật gì đó đâm vào rất đau.

Diệp Hùng bỗng nhiên lấy đầu ra một miếng sắt nhỏ sắc bén, kéo Diệp Thiên Ngân đứng lên che chắn trước mình, tay kê mảnh sắt vào cổ cô cũng rạch một đường làm nó rướm máu.

Frank phản ứng đầu tiên rút súng ra chĩa về phía Diệp Hùng, các vệ sĩ khác cũng lấy súng ra chĩa về phía hắn nhưng đã bị Diệp Thiên Ngân che lại, dù cô nhỏ con hơn Diệp Hùng nhưng hắn ta lại thu người phía sau cô nên Frank cũng bất lực.

“Vương Vũ Hàn ... nếu mày chịu thả tao ra, tao sẽ tha mạng cho nó ...”

Diệp Thiên Ngân vì vết thương trên cổ nên kéo lại chút lý trí nhìn về phía Vương Vũ Hàn, lúc này cô lại chờ mong ... nhưng chờ mong điều gì ? cầu mong hắn sẽ cứu cô sao ?

Vương Vũ Hàn nhàn nhã đứng dậy, mắt hồ hởi liếc Diệp Thiên Ngân, lấy một khẩu súng của tên vệ sĩ kề bên chĩa về phía Diệp Thiên Ngân.

“Mày muốn giết cô ta ? tao sẽ giúp mày một tay.”

Mọi người ai nấy kinh hoàng, không tin những gì vừa nghe thấy.

Diệp Thiên Ngân nhìn Vương Vũ Hàn đang chĩa súng về phía mình, gương mặt không tỏ vẻ đau lòng, chỉ nhìn hắn nở nụ cười nhẹ, một nụ cười tuyệt vọng, nụ cười giống như đã buông xuôi mọi chuyện, sống chết cũng không quan tâm.

Đôi mắt trong veo cũng dần nhắm lại, một giọt nước mắt rơi dài xuống trên má, miệng lắp bắp chỉ mình cô nghe.

‘ Em yêu anh, Vũ Hàn ... vĩnh biệt.’

“Đừng.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Cứ vậy mà sống

Một lần nữa tỉnh lại, Diệp Thiên Ngân phát hiện mình không phải đang ở Diêm Phủ mà vẫn ở phòng ngủ người làm.

Cả người tê dại, thân thể không có chút sức lực, bên tai có chút ù ù, kí ức sót lại trong đầu chỉ nghe có tiếng súng vang lên, sau đó cả người ngã nhào xuống đất, gần mất đi ý thức vẫn thấy đáng sợ lạnh lùng của Vương Vũ Hàn không chớp mắt nhìn cô ... hắn không giết cô sao ?

Cửa phòng mở ra, Di Phùng bước vào thấy Diệp Thiên Ngân đã tỉnh, bà vui mừng khôn siết, vội chạy tới nắm tay cô hỏi hang ân cần.

“Rốt cuộc cháu cũng tỉnh rồi, hay quá ... chờ đi một lát, đi đi gọi bác sĩ Trần đến.”

Diệp Thiên Ngân chưa tiếp thu được gì thì di Phùng đã chạy ra ngoài mà lúc này bên tai vẫn ù ù, lúc này di Phùng nói gì cô nghe cũng không rõ cho lắm nhưng nhìn môi di nhấp nháy, cô cũng hiểu đôi chút ... di đang lo lắng cho mình.

Cửa lại mở ra, di Phùng đi trước, theo sau là bác sĩ Trần San, cô từng gặp vài lần ở bệnh viện, trên gương mặt bà giờ có vẻ mệt mỏi, giống như một

đêm không được ngủ ngon giấc.

Trần San đi tới, kiểm tra khắp người Diệp Thiên Ngân, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ồn rồi, thân thể vẫn tốt, cũng đã hạ sốt, chỉ cần uống vài than thuốc nữa là được.”

Thường thì dùng thuốc Tây chữa bệnh nhưng thuốc Nam sẽ tốt cho thân thể hơn vì nó có vài phương thuốc bổ dưỡng thân thể vì thế Trần San mới dùng thuốc Nam, hơn nữa Diệp Thiên Ngân cơ thể suy nhược, cần tâm bổ nhiều hơn.

“Tai cháu hình như nghe không rõ cho lắm?” – Diệp Thiên Ngân lên tiếng hỏi.

Di San nhìn cô, lại kiểm tra tai, cũng thở phào lên tiếng.

“Vì bị tiếng nổ làm kích thích màng nhĩ nhưng vài ngày sau sẽ hết, cháu chỉ cần ăn uống nhiều một chút, tắm bổ một chút là cơ thể sẽ khỏe mạnh bình thường.”

Diệp Thiên Ngân đã hiểu, chỉ gật đầu cảm ơn. Trần San cũng không dây dưa, gật đầu đi ra ngoài cũng bảo Di Phùng ở lại không cần tiễn.

Diệp Thiên Ngân nhìn Di Phùng lo lắng cho mình, nhin không được lên tiếng.

“Di không giận cháu sao?”

Di Phùng mới đầu kinh ngạc sau đó có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Di không có giận cháu, chỉ là không chấp nhận sự thật này thôi.”

Diệp Thiên Ngân trầm mặt, sự thật này bất cứ ai cũng không chấp nhận được, huống chi là cô.

“Cháu còn yêu cậu chủ không?” – Di Phùng đột nhiên hỏi.

Bà cũng muốn xác định một chút, nếu Diệp Thiên Ngân còn yêu cậu chủ, bà có thể giúp nhưng nếu không ... bà thật cầu phúc cho cô có thể sống đến 100 tuổi.

“Không.” – Một chữ nhưng khiến không gian lạnh đi hần, di Phùng khó khăn hỏi.

“Không lẽ từ trước đến giờ tình yêu cháu dành cho cậu chủ chỉ là giả tạo?”

Bà không nghĩ Diệp Thiên Ngân lại nhẫn tâm như vậy, không lẽ vẫn còn ý nuôi hận trong lòng?

“Cháu từng giả tạo, cũng có lúc thật lòng nhưng bây giờ dù là giả tạo hay thật tình cũng không có ... cháu không muốn nghĩ nữa.”

Diệp Thiên Ngân nhàn nhạt nói, cô bây giờ còn có thể cầu mong điều gì? Vương Vũ Hàn vẫn sẽ yêu cô sao? ... sẽ không, từ lúc ở nghĩa trang, hấn cường bạo cô, xem cô như quái vật phát tiết thì cô biết hấn hận cô đến tận xương tủy.

Nếu đã hận đến thế thì còn có tình yêu dành cho cô sao? lòng hấn giờ đây có lẽ chỉ mong có thể phanh thây cô ra làm trăm mảnh ... yêu cô? đó là điều không thể.

Cho đến việc sự thật cô là con nuôi, là con cò ... hấn cũng cho cô biết, cũng chính tay hướng súng bắn về phía cô, dù không giết cô nhưng giết hay không giết có khác gì nhau sao?

Cái chết là trừng phạt nhẹ nhàng nhất, tự mình gặm nhắm nỗi đau bị người thân xem như công cụ, như con cò ... nỗi đau đó còn đau hơn gấp vạn lần.

Và cô biết đó là ý hấn muốn, muốn nhìn thấy cô thống khổ, phải sống trong đau đớn khi bị người thân lợi dụng nhưng cô không hề hận hấn, một chút cũng không ... có thể biết mình ngu ngốc nhưng đã yêu đến mức ngay cả hận cũng không còn.

Hiện giờ cô chỉ có hai điều khiến cô tiếp tục sống ... một là mong cha mẹ Lăng được bình yên vô sự tuy có Vương Thiếu Phong bảo hộ nhưng thế lực cũng không bằng Vương Vũ Hàn.

Còn điều thứ hai, cô mong có thể mỗi ngày thấy được hấn, thấy hấn sống tốt, thấy hấn vui vẻ ... dù bị giam cầm vĩnh viễn, cô cũng không oán trách, mọi việc cô làm điều phải có cái giá để trả ...

Lừa gạt tình cảm người khác đó là hành vi không thể tha thứ được, người bình thường còn không thể tha thứ thì huống chi là Vương Vũ Hàn.

Vì thế cô mặc kệ hấn sẽ làm gì? đối xử với cô như thế nào? cô mặc tất cả, cứ như vậy mà sống cho đến hết cuộc đời còn lại là được.

“Nếu cậu chủ còn yêu cháu thì sao?” – Di Phùng lại lên tiếng, giống như muốn giải hòa cho hai người nhưng Diệp Thiên Ngân nào có chú ý tới.

“Đó là chỉ là mơ tưởng, cháu muốn sống trong thực tại hơn ...” – Ngừng một lát, cô đổi đề tài. – “Anh ấy có nói gì không?”

Di Phùng thấy Diệp Thiên Ngân không màn tới câu nói của bà, cũng không giận nhưng nghĩ đến việc cậu chủ bảo, lòng có chút do dự nhưng vẫn nói ra.

“Cậu chủ bảo ... sau này, cháu sẽ ngủ ở phòng người làm, ăn cùng người làm và làm việc giống như những người giúp việc ... nếu cháu có ý định bỏ trốn hay ...”

Do dự một giây, bà nói tiếp. – “... hay có ý định tự sát ... thì ông bà Lăng đừng mong có cuộc sống an nhàn.”

Nghe xong, Diệp Thiên Ngân cũng không lấy làm lạ, đó là cách thức hấn làm việc từ trước đến nay nhưng cô cũng không có ý nghĩ rời đi vì thế chắc hẳn cũng sẽ không tổn hại đến cha mẹ Lăng.

Đôi mắt âm trầm, giọng nói không chút lo lắng. – “Cháu biết rồi, giờ cháu hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Di Phùng gật đầu. – “Vậy cháu nghỉ ngơi đi, khi nào khỏe thì đi sẽ phân công việc cho cháu làm.”

Bà đứng dậy đi ra ngoài cửa để Diệp Thiên Ngân ngồi ngây ngẩn nhìn ra cửa sổ, tựa như không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vừa ra cửa đã đụng phải cậu chủ, bà muốn lên tiếng nhưng hấn phát tay lên bảo đi đi, di Phùng gật đầu li khai.

Đứng trước cửa, qua khe hở nhỏ có thể thấy bóng dáng mảnh mai của cô ngồi đó, gương mặt không chút huyết sắc, người gầy đi rất nhiều, lòng hấn chột chùng xuống, tâm lạnh giờ đã nhói đau.

Vừa hay tin Diệp Thiên Ngân tỉnh lại, hấn bỏ hết công việc ở công ty chạy về chỉ mong thấy cô, hấn nghĩ cô sẽ chạy tới ôm hấn, nói lời yêu thương nhưng không ngờ lại nghe cô nói không còn yêu hấn nữa.

Hắn cho là mình đã yêu cô đến phát điên, ngày ở nghĩa trang, biết được thân phận thật của cô, tìm hấn như bị ngàn mũi kim đâm, đau đớn tận xương tủy, trong lúc mất khống chế đã cường bạo cô.

Đến khi cảm nhận hơi ấm từ ngón tay cô chạm vào má hấn, hấn mới bình tĩnh nhưng quá muộn, hấn lại tổn thương đến cô, dù đã từng thề sẽ không gây thương tổn đến cô dù chỉ là một cọng tóc.

Rốt cuộc vẫn ngu ngốc quay lại đưa cô trở về biệt thự, cô hôn mê bất tỉnh bao lâu, hấn ở bên cô bấy lâu, dù biết bao nhiêu tình cảm cô dành cho hấn từ trước đến giờ chỉ là muốn trả thù, hấn rất đau nhưng vì quá yêu cô, hấn chấp nhận làm kẻ ngu xuẩn, muốn cô vẫn ở bên cạnh hấn.

Vì thế hấn mới tìm kẻ còn sống sót tên Diệp Hùng kia, còn đem cuộn băng ghi âm cho cô nghe, muốn cô biết cô chỉ là con nuôi, chỉ là con cò bị họ lợi dụng, để cô hiểu rõ giữa cô và hấn không hề có thù hận, giữa bọn họ vẫn có cơ hội ở bên nhau ... nhưng hấn đã sai.

Hắn giờ đã tin, cô không hề yêu hấn, chỉ vì trả thù mới tiếp cận hấn mà thôi, đã biết kết quả giữa họ không hề có thù hận, cô liền nói không có yêu hấn nữa, nỗi đau này còn đau hơn biết sự thật cô là con cò của kẻ thù.

Không lẽ đối với cô, tình yêu chỉ hiện hữu giữa hai người khi có thù hận trong đó thôi sao ?

Hắn không muốn mất cô, muốn cô vẫn ở bên cạnh hấn mãi mãi vì thế lấy cha mẹ Lăng Tịnh Hy ép buộc cô ở lại, dù cô hận hấn, không yêu hấn, hấn cũng không màn, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy cô, chỉ cần có thể, hấn cũng bất chấp tất cả.

Hận cũng được, không yêu cũng được, hấn quyết định suốt cuộc đời này trôi buột cô ở bên cạnh hấn, mãi không bao giờ buông tha cho cô.

Tay siết chặt, gân xanh cũng nổi lên, Vương Vũ Hân cố nén cơn đau trong lòng xoay người rời đi.

Từ ngày đó trở đi, Diệp Thiên Ngân sống ở Nguyệt Thự với thân phận người hầu nhưng thật chất cuộc sống rất an nhàn.

Mọi người trong Nguyệt Thự không biết chuyện gì xảy ra, khiến ông chủ đối xử với Diệp Thiên Ngân như thế ? ... ngoài trừ di Phùng nhưng bọn họ vẫn đối xử với cô bình thường, công việc cũng chỉ có tưới hoa, cắt cỏ nhưng cũng bị người ta giành lấy.

Sáng sớm, trong vườn hoa, những đóa oải hương cùng mấy loại hoa khác, màu sắc chan hòa, dưới ánh nắng càng tôn lên vẻ đẹp của thiên nhiên ban tặng.

Diệp Thiên Ngân mặc một chiếc quần Jean ngắn, áo sơ mi màu xanh đơn giản, đang ngồi xổm nhỏ từng cọng cỏ, dưới ánh nắng sớm mai, mồ hôi có vài giọt rơi xuống hai bên thái dương nhưng trông cô không hề mệt mỏi, nhìn cô lúc này còn tỏa sáng hơn những bông hoa chung quanh.

Đang miệt mài nhỏ cỏ, một đôi giày da sáng bóng xuất hiện trước mặt, cô chớp chớp mắt nhìn một lúc mới ngửa đầu nhìn.

Một thân Vest đen cao ráo, mái tóc cắt tỉa gọn gàng, đôi mắt mang ý cười nhìn cô say đắm, Diệp Thiên Ngân cũng cười đáp trả, cô đứng dậy cười tươi nhưng vẻ mặt vẫn không che dấu tái nhợt.

“Frank, lâu rồi không gặp, anh vẫn khỏe chứ ?”

Frank cười cười nhìn cô, trong mắt có chút đau lòng, bất quá cũng cố nén xuống.

“Anh vẫn khỏe, giờ này nhỏ cô sẽ không tốt, em vào trong nghỉ một chút đi.”

“Buổi sáng tắm nắng rất tốt cho da, em vẫn thấy khỏe lắm.”

Cô trả lời vui vẻ, sau đó giọng trầm xuống – “Lần trước anh thay em đỡ một viên đạn, em vẫn chưa có cảm ơn anh ... nếu lúc đó không có anh, chắc em đã sớm đi gặp Diêm Phương rồi.”

Frank lắc đầu. – “Chỉ cần em không sao dù nhận thêm vài viên nữa anh cũng không sợ.”

Hắn chăm chọc nói nhưng cũng quay lại về mặt nghiêm chỉnh.

“Nhưng anh còn nghĩ em sẽ giận anh vì đã giấu em chuyện anh là thuộc hạ của Vương tiên sinh, em không trách anh chứ?”

“Lúc đầu có một chút nhưng viên đạn đó đã xóa hết con giận của em rồi ...”

Ngừng một lát, giọng cô trầm xuống, cũng không ngược nhìn hắn.

“Anh đã biết em là người như thế nào? không chán ghét em sao?”

Cô biết mọi người trong Nguyệt Thụ vẫn chưa biết chuyện nên mới đối xử tốt với cô, Di Phùng cũng đã bỏ qua nhưng còn những người khác xem cô như rắn độc, cô biết chuyện hèn hạ như vậy cũng lắm, thì ai không chán ghét kia chứ?

“Camellia ... anh hiểu một cô gái chứng kiến gia đình chết thảm thì tâm trạng sẽ tồi tệ đến mức nào, em muốn trả thù cũng là chuyện thường tình xảy ra, em vẫn là vì chữ hiếu mới làm thế ... vì sao anh phải trách em? ...”

Hắn nhìn sâu vào mắt cô. – “Hơn nữa, chuyện em là con nuôi cũng đã khiến em đau lòng, anh cảm thấy em đáng thương hơn là đáng giận.”

Nghe được lời nói an ủi đầy chân thành, Diệp Thiên Ngân cảm thấy ấm lòng, nếu Vương Vũ Hàn cũng nghĩ như thế thì hay biết mấy nhưng ...

“Cảm ơn anh ... Frank.” – Cô nhìn hắn, tâm tình trở nên tốt hơn.

“Được rồi, anh nên đi làm việc của mình đi, em còn phải nhớ hết mớ cô này nữa.”

Cô nói xong, lại ngồi xuống tiếp tục nhớ cô nhưng phía sau lại vang lên tiếng nói.

“Anh thích em.”

Chỉ ba chữ, đã khiến quang cảnh xung quanh như bị ngưng đọng, Diệp Thiên Ngân bất động ngồi đó, nghĩ rằng mình nghe lầm nhưng ...

“Anh nói thật lòng ... Camellia, anh thích em, từ khi còn ở Hy Lạp thì đã thích em rồi.”

Frank không giấu tình cảm mình dành cho Diệp Thiên Ngân, từ lúc đi theo bảo vệ cô thì tim hắn cũng vì cô mà loạn nhịp, biết nói ra thì kết quả cũng không khả quan mấy nhưng hắn không quan tâm, bởi hắn chỉ muốn cô biết được tình cảm của hắn cũng không cần cô đáp lại.

Diệp Thiên Ngân cũng lấy lại tinh thần, đứng dậy xoay người nhìn Frank, nụ cười trên môi hơi nhạt nhưng là nụ cười chân thành.

“Cảm ơn anh ... cảm ơn vì đã thích em.”

Cô đi tới trước mặt hắn, đôi mắt có chút áy náy. – “Nhưng thật xin lỗi, em không thể ...”

“Anh hiểu.” – Hắn chen ngang.

“Anh chỉ muốn nói cho em biết nhưng không mong em đáp trả hay từ chối, chỉ đơn giản muốn em biết thôi.”

Nói xong, hắn cười khò trong lòng, không phải đã biết trước đáp án hay sao? vì sao cứ tự chuốt lấy đau khổ nhưng hắn không hối hận khi đã thích cô.

“Camellia, nếu em muốn rời đi, anh sẽ giúp em.”

Hắn muốn bảo vệ cô, vì thế muốn cô rời khỏi nơi này, cô ở lại chỉ nhận lấy đau khổ cùng sự trừng phạt của Vương tiên sinh, tuy cho tới bây giờ ngài ấy vẫn không có ra tay nhưng trong lòng ngài ấy đang nghĩ gì? ai có thể đoán được đây?

Biết việc này sẽ khiến mình gặp nguy hiểm nhưng chỉ cần cô được sống tốt, vui vẻ và hạnh phúc, hắn nguyện nhận lấy mọi hậu quả.

Diệp Thiên Ngân kinh ngạc nhưng cũng chỉ thoáng qua, cô nhàn nhạt nói. – “Em không thể.”

“Nếu vì ông bà Lăng thì em yên tâm, Vương Thiếu Phong sẽ bảo vệ họ.”

Hắn biết cô lo cho ba mẹ Lăng Tịnh Hy nên mới lên tiếng trấn an.

“Em biết Vương Thiếu Phong sẽ bảo vệ tốt cho họ, chỉ là ... em thật không muốn rời đi.”

Cô không muốn rời khỏi nơi này, thứ nhất vì an toàn của cha mẹ Lăng dù biết Vương Thiếu Phong có thể bảo vệ nhưng ai biết được ngày mai sẽ ra sao ? không ai có thể đoán được tương lai như thế nào vì thế cô không thể không đề phòng.

Thứ hai là vì Vương Vũ Hàn, bây giờ hắn là người thân duy nhất của cô, cha mẹ đã bỏ rơi cô, cô không còn người thân nào khác ngoại trừ hắn, biết ở lại chỉ nhận lấy đau khổ nhưng ít ra cuộc sống hiện tại cô vẫn hài lòng, bất quá bị sỉ nhục hay khinh khi cô coi như sự trừng phạt của ông trời dành tặng cho cô.

Nghe giọng nói kiên quyết, Frank biết Diệp Thiên Ngân nói là sẽ làm, hắn còn mong chờ điều gì đây ? chỉ muốn cùng cô rời đi, tìm một nơi không ai biết sống hết quãng đời còn lại, yêu hay không ? hắn cũng không quan tâm, mỗi ngày được nhìn thấy cô, hắn thật đã mãn nguyện lắm rồi nhưng bây giờ ...

“Em đã quyết định như thế, anh cũng không còn gì để nói nhưng mà ... Camellia, nếu có một ngày em thay đổi ý định, có thể nói với anh một tiếng, anh sẽ giúp em rời đi.”

Nghe hắn nói thế cô cũng đành chấp nhận. – “Em biết rồi, cũng cảm ơn anh đã quan tâm.”

Hai người đứng dưới ánh mặt trời nhìn nhau hồi lâu, nói chuyện một lúc thì mỗi người một hướng đi, cũng không ai quay lại nhìn ai một cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chờ đợi

Cuộc sống đương nhiên trôi qua êm đẹp nhưng có một số người rất rảnh rỗi vì không có chuyện gì làm, thích tìm phiền toái giống như không gây nghiệt thì thế giới sẽ loạn lên hết.

Chiều hôm ấy, Diệp Thiên Ngân đang dọn bữa ăn cho Vương Vũ Hàn thì Trang Mật Ly xuất hiện.

Cô ta một thân váy hồng trang nhã, gương mặt trang điểm rất đậm, cả người tỏa ra sát khí khi thấy Diệp Thiên Ngân.

Diệp Thiên Ngân đang bày ra thức ăn thì Trang Mật Ly đi tới, vẻ mặt khinh thường, lời nói mỉa mai.

“Không nghĩ vẫn còn mặt mũi ở lại đây ? ...à, không phải ... mặt mũi này đâu phải của cô nên muốn sử dụng ra sao cũng được, phải không Thiên Ngân ?”

Diệp Thiên Ngân nghe xong cũng không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng bày thức ăn ra nhưng Trang Mật Ly nào có buông tha.

Không nghĩ tới Vương Vũ Hàn vẫn không giết con ả, không lẽ đã yêu sâu đậm đến mức hận cũng không có ? ... Chỉ nghĩ thôi thì máu đã lên tới não, lúc trước cô luôn tính toán suy xét cẩn thận nhưng từ ngày gặp Diệp Thiên Ngân, kẻ ngốc luôn ẩn chứa đầu đó trong đầu lại chạy ra làm loạn.

“Thiên Ngân, đừng nghĩ Vũ Hàn không giết cô tức vẫn còn tình cảm với cô ? anh ấy chỉ muốn từ từ hành hạ cô mà thôi vì thế đừng mơ tưởng viễn vong.”

Đổi lại chỉ có tiếng chén đĩa đụng nhau kêu lách cách, Trang Mật Ly tức giận, bước tới hất đồ đĩa đồ ăn trên tay Diệp Thiên Ngân, làm rơi vãi đầy cả nền nhà.

“Xoảng.” – Tiếng đồ vỡ gây sự chú ý của mọi người, ai nấy đều dùng ánh mắt khó chịu nhìn Trang Mật Ly như hồ ly tinh tái thế.

Diệp Thiên Ngân không để ý hành động trẻ con của Trang Mật Ly, ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ nhưng đột nhiên Trang Mật Ly đưa chân đạp lên tay cô làm nó bị mảnh vỡ cắt chảy máu.

Vì đau nên mày nhú chặt nhưng cũng mau chóng giãn ra, Diệp thiên Ngân lạnh lùng nhìn Trang Mật Ly, chỉ thấy cô ta bày ra vẻ mặt vô tội, chân cũng lấy ra, vẻ mặt đầy khinh thường nhìn cô, giọng nhỏ nhẹ vang lên.

“Ôi ... xin lỗi Thiên Ngân, tôi không cố ý, cô có sao không ?”

Nhưng ngay sau đó, đôi mắt sáng lên, tỏ vẻ đắc ý cười tà mị. – “Hazi, tôi quên mất, da trên người cô hiện tại đâu phải của cô, chắc không có đau đớn gì đâu hở ?”

“ Ai bảo cô đến đây ?” – Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Mọi người đều nhìn ra cửa đã thấy Vương Vũ Hàn gương mặt lãnh lẽo, quanh người toàn hàn khí, hần đi tới thấy tay Diệp Thiên Ngân chảy máu, tim đau đốn nhưng không nói một câu. Mắt đầy tia máu đỏ nhìn Trang Mật Ly.

“ Cô đến đây làm gì ?”

Thấy hần không quan tâm gì mình, Diệp Thiên Ngân cũng không buồn quan tâm, đi vào trong bếp để băng bó vết thương.

Nhìn bóng cô rời đi, lòng chùng xuống nhưng hiện tại vẫn phải cố nén lại, hần một lần nữa nhìn Trang Mật Ly chỉ thấy cô ả dùng vẻ dịu dàng, giọng mềm mại nhìn hần lên tiếng.

“ Em mang bản danh sách đến đây đưa anh, không phải anh đang cần nó sao ?”

Đây là bản danh sách có đầy đủ tên các nhân vật đang ngầm hợp tác với nhau muốn gây khó dễ cho Vương Vũ Hàn, Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vỹ nhưng không ngờ Trang Mật Ly lại có, đó cũng là lý do hần lưu lại cô.

Nhưng khi có được nó, hần sẽ tiễn cô đi thật xa, tránh việc cô ta động tay động chân với Diệp Thiên Ngân.

“ Có đầy đủ cả ở trong đó ?” – Hần nhướn mày hỏi.

“ Không, chỉ có một nửa thôi, phần còn lại bọn họ vẫn đang dịch ra nhưng anh an tâm, chỉ tốn vài ngày thôi.”

Trang Mật Ly không phải ngu xuẩn nếu đưa hần hết thì hần nhất định đuổi cô đi, cô không ngu ngốc, chỉ cần tiễn còn ả Diệp Thiên Ngân kia đi khuất mắt, cô tin với trí tuệ cùng sắc đẹp của cô sẽ khiến Vương Vũ Hàn quên ngay con ả kia thôi.

Hần nheo mắt nhìn Trang Mật Ly nhưng không nói gì chỉ đi thẳng lên lầu, cô ta nắm giữ danh sách trong tay, hơn nữa đã bị dịch sang tiếng La Mã, mà hiện tại người nắm giữ danh sách vẫn nằm trong bóng tối, Smith vẫn chưa tìm được, hần tin kẻ đó là Smith nên phải cố nhịn.

Dù không biết vì sao Smith lại hợp tác với Trang Mật Ly nhưng hần mặt kệ, chỉ cần tìm được Smith thì bản danh sách hần cũng không cần.

Nhưng nếu Trang Mật Ly có hành động gây khó dễ Diệp Thiên Ngân, hần đảm bảo cái chết không phải là kết thúc của cô ta.

Trang Mật Ly thấy Vương Vũ Hàn đã đi vào phòng ngủ, lòng chột nẩy ra một ít rất hay, cô đi thẳng vào nhà bếp thấy dì Phùng đang băng bó cho Diệp Thiên Ngân, giọng khó chịu vang lên.

“ Diệp Thiên Ngân, Vũ Hàn bảo cô mang một tách cà phê lên phòng anh ấy, đi làm ngay đi.” – Nói xong, cô ta đi nhanh lên phòng ngủ.

“ Để đi đi cho, cháu đi về phòng nghỉ đi.” – Dì Phùng lo lắng lên tiếng.

“ Cháu không sao ? nếu đi đi chỉ sợ anh ấy sẽ nổi giận mất.”

Diệp Thiên Ngân nói xong, đi tới bếp làm một tách cà phê, sau đó nhanh chóng đi lên lầu. Vừa đến cửa phòng ngủ đã thấy phòng hé mở nhưng theo phép lịch sự phải gõ cửa, vừa đưa tay lên thì cánh cửa cũng hé ra, có thể thấy rõ hoàn cảnh bên trong.

Vương Vũ Hàn đang nằm trên giường lớn, hai chân chạm đất, Trang Mật Ly ngồi trên hạ thể hần, chiếc váy bị kéo lên cao, hạ thể hai bên như rất mờ ám, mái tóc dài che đi khuôn mặt của cô ta nhưng vẫn thấy rõ môi cô ta sắp hạ xuống, tình cảnh này có biết bao nhiêu là ám muội đây.

Diệp Thiên Ngân vẫn đứng đó nhìn, chân không hiểu vì sao không cử động được, giống như bị người ta đổ chì lên đó, tim khó chịu đau âm ỉ.

Vương Vũ Hàn chán ghét nhìn người ngồi phía trên mình, muốn về phòng nghỉ ngơi một lúc không ngờ cô ta dám đi vào phòng hần, còn ngồi trên người hần, về mặt tản ra tia ác độc vừa muốn đẩy cô ra nhưng trong vô tình lại nhìn ra cửa chính.

Diệp Thiên Ngân đứng đó nhìn hần không chớp mắt, về mặt không có chút cảm xúc gì, bốn mắt nhìn nhau hồi lâu rồi cuộc Vương Vũ Hàn nhìn không được đẩy mạnh Trang Mật Ly ra làm cô ngã nhào xuống mặt đất.

Vương Vũ Hàn bật dậy nhìn ra cửa thì không còn bóng dáng Diệp Thiên Ngân ở đó, cô đã đi rồi sao ? không tức giận sao ? không khó chịu sao ? vì sao lại vô tình bỏ đi như thế ? cô thật sự không còn yêu hần sao ?

Bật dậy khỏi giường, nhìn Trang Mật Ly dưới đất, về mặt chán ghét không che dấu, quá lạnh.

“ Cảnh cáo cô, lần sau còn bày trò, tôi sẽ khiến cô phải thấy hối hận khi được sinh ra trên cõi đời này.” – Nói xong, hần lạnh lùng bỏ đi.

Trang Mật Ly ánh mắt vừa đau lòng vừa căm phẫn, cô làm tất cả là vì hần vậy mà hần cứ xem cô như không khí nhưng tất cả cũng vì con ả Diệp Thiên Ngân kia, cô nhất định sẽ không để nó được sống yên thân.

Sau lần đó, Trang Mật Ly cũng không biết vô si là gì, vẫn hay đến Nguyệt Thụ dùng bữa với Vương Vũ Hàn, trước mặt bao nhiêu người ân ái ái ái với Vương Vũ Hàn nhưng ý định là cho Diệp Thiên Ngân thấy nhưng cô à như khúc cây, một cái nhún mảy cũng không bồng thí.

Wang Vũ Hàn cũng không nhún nài, nhiều lần còn hất đồ chén com đứng dậy bỏ đi, khiến Trang Mật Ly đen mặt mà mấy người làm thì thật cao hứng, sản khoái cười trộm sau lưng.

Tối đến, mọi người sau khi ăn com xong thì ai về phòng nấy nhưng Vương Vũ Hàn vẫn chưa về vì thế còn vài người trực ca đêm chờ hán mà Diệp Thiên Ngân lại không nằm trong số đó.

Từ phòng tắm đi ra, Diệp Thiên Ngân chỉ quần mỗi cái khăn tắm, thân hình kiêu diễm quyến rũ hiện ra giữa đêm trắng thật khiến người ta phải nhiệt huyết sôi trào.

Cô đi tới tủ quần áo, tuy hiện tại bị giam lỏng nhưng tất cả quần áo trên phòng Vương Vũ Hàn đều đem xuống đây ... xa xỉ, sang trọng, quý phái, có thể hình dung từ đồ của cô nhưng hiện tại mặc vào để cho ai ngắm đây ?

Thường ngày cô chỉ mặc quần Jean áo thun hay áo sơ mi đơn giản, đâu phải tiểu thư cao quý mà ăn bận lộng lẫy làm gì ? hơn nữa hiện tại cô chỉ là người làm, thân phận hạ đẳng, mặc vào chỉ khiến mọi người thấy gai mắt mà thôi.

Đang suy nghĩ thì cửa phòng mở ra, Diệp Thiên Ngân sững sốt, cô đã khóa cửa rồi mà, sao lại có người đi vào được ?

Quay lại thì càng kinh ngạc thêm, Vương Vũ Hàn một bộ Tây Âu nhún nhó, khuôn mặt có chút gì đó khác lạ thường ngày, ánh mắt kiêu mị mang theo vài phần mỉa hoặc nhìn cô, mà cô có chút bất thần nhìn hán.

Bỗng nhiên hán đi tới phía cô, lúc này cô mới nhớ mình chưa có mặc đồ, hoảng hốt lên tiếng – “ Anh ... anh đi ra ngoài.”

Nhưng Vương Vũ Hàn nào để tâm, hán vẫn đi tới chỗ cô nhưng mới vài bước, cả người lung lay như sắp ngã, Diệp Thiên Ngân theo phản xạ chạy tới đỡ lấy hán.

Mùi rượu nồng nặc cùng mùi thuốc lá xộc vào mũi khiến cô cau mày ... hán uống rượu sao ? hình như còn uống rất nhiều.

Ngược đầu nhìn hán, giọng lo lắng hỏi. – “ Anh uống ....”

Mới nói được hai chữ thì môi hán đã bao phủ môi cô, nụ hôn ôn nhu dịu dàng khiến cô say nhưng sau đó lại trở nên hung hán cướp đoạt như muốn hút hết không khí từ môi cô.

Nụ hôn ấy cứ triển miên không có kết thúc đến khi hán buông cô ra cũng là lúc hai người nằm trên giường, hơi thở hai người đều trở nên hỗn loạn mà hán lại bắt đầu mò mẫm trên người cô, kéo chiếc khăn tắm vứt đi thật xa và cũng bắt đầu cởi bỏ chương ngại vật trên người.

Và cứ thế từng hơi thở dồn dập, từng cái động thân dịu dàng, từng nụ hôn nóng bỏng mang theo sự ôn nhu lan tỏa khắp căn phòng, hai người triển miên không dứt suốt cả đêm.

Hán muốn, cô cho ... hai thân thể như muốn dung hòa làm một, ngay cả cái giường bé nhỏ cũng vì sự triển miên của họ mà rung liên hồi.

Con kích tình qua đi, đến khi hán phóng thẳng mầm móng vào bên trong cô, thì cô cũng đã mệt lả người, ý thức mơ hồ nhưng vẫn nghe được người phía trên đang nói gì ?

“ Thiên Ngân ... vì sao em không yêu anh ?”

Lời nói thương tâm mang theo sự thống khổ, Diệp Thiên Ngân cảm thấy đau lòng nhưng càng đau hơn khi cô cảm nhận có thứ gì đó rơi trên mặt mình, từng giọt từng giọt thấm vào làn da, ướt át nhưng rất nóng bỏng ...

Hán đang khóc sao ? ... biết được điều đó khiến tim cô như rơi vào đáy sâu, hán thật vẫn yêu cô sao ? vì cô mà khóc sao ? nhưng giờ cô có thể nói gì ? nói rằng cô yêu hán sao ? hán sẽ tin sao ?

Bây giờ có nói ra cũng chỉ khiến hán cho rằng cô lại đóng kịch, muốn gạt hán, muốn lừa dối hán ... nếu thế thì cô chấp nhận im lặng, cô sẽ đợi, đợi đến khi hán không còn nghi ngờ cô, không xem lời nói của cô là giả tạo thì cô sẽ nói cho hán biết ... cô yêu hán rất nhiều.

Không trả lời hán, hai tay ôm lấy người hán sát lại gần mình, Vương Vũ Hàn vẫn còn trong cơn say nên cũng mặc kệ người bên dưới làm gì, hán ôm lấy cô, hai người cùng chìm vào giấc ngủ say.

Sáng ngày hôm sau, Vương Vũ Hàn tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong phòng của Diệp Thiên Ngân.

Hán ngồi dậy ôm đầu nhớ lại, đêm qua uống rất nhiều rượu, cùng Man Cảnh Ân uống đến thừa sống thiếu chết, nếu không phải Frank cố chấp đưa hán về có thể bây giờ hai người họ vẫn còn uống đến sáng mai.

Về biệt thự nhưng không về phòng, nhin không được muốn xem Diệp Thiên Ngân ra sao ? mở cửa phòng thì phòng bị khóa nhưng hần có chìa dự phòng vì thế mới mở ra được.

Ngay lập tức cảnh xuân xuất hiện, Diệp Thiên Ngân từ phòng tắm đi ra, trên người chỉ quấn cái khăn tắm lớn, ôm trọn thân hình nhỏ nhắn của cô.

Mà hần ... trong người có rượu cộng thêm gần một tháng nay không chạm vào phụ nữ, đương nhiên bị kích thích hơn nữa người trước mặt lại là người hần yêu sâu sắc thì làm sao ngăn được dục vọng vì thế cứ hiên ngang tiến vào.

Suy nghĩ đến đó, hần cười khổ, cô thật đúng là loại thuốc nghiện khiến hần không thể cai được, nó còn khó cai hơn cả ma túy.

Nhìn người con gái đang xoay lưng về phía mình, cái chần mông chỉ che được tới cái eo thon nhỏ, để lộ bờ lưng trắng mịn cùng mấy vết xanh xanh tím tím, đó là dấu tích cho cuộc triển miên hôm qua.

Nhìn không được vрон tay chạm vào tấm lưng trần nhưng trong giây lát lại dòi tới tấm chần mông kéo lên đến vai của cô, sau đó bật dậy xuống giường mặc quần áo, không nói một lời nói lập tức rời đi.

Cánh cửa vừa đóng lại, trên giường, Diệp Thiên Ngân mở mắt, nhẹ nhàng ngồi dậy nhưng khắp người điều một mội, hôm qua triển miên gần sáng nên thân thể không chút sức lực.

Thật ra cô đã thức trước hần vì thường ngày phải dậy sớm làm việc nên thành thói quen, ngắm nhìn hần đang ngủ một chút, thấy hần chuẩn bị thức cô mới xoay lưng về phía hần.

Sau chuyện đêm qua, cô biết hần vẫn còn yêu cô nhưng giữa họ đã có bức tường ngăn cách nên hần không thể vượt qua được, cô cũng muốn vượt qua nhưng chỉ mình cô thì cũng không làm được gì vì thế cô chỉ có thể đợi ... đợi một ngày hần xóa bỏ bóng ma mà chấp nhận cô, bao lâu cũng được, cô vẫn sẽ đợi.

Mấy ngày sau đó cũng thế, mỗi đêm Vương Vũ Hàn say khướt chạy vào phòng Diệp Thiên Ngân triển miên không dứt cho đến sáng thì rời đi. Cuộc triển miên diễn ra hơn một tháng nhưng không ai nói với ai một câu, giống như mỗi đêm bọn họ chỉ đang nằm mộng, một giấc mộng thật đẹp chỉ có hai người.

Ngày hôm nay không biết là ngày đẹp trời hay tối trời. Cả ba người đàn ông cao cao tại thượng ... Vương Vũ Hàn, Man Cảnh Ân cùng Mạch Quả Vỹ đều tập hợp tại Nguyệt Thụ.

Diệp Thiên Ngân đặt tách trà xuống bàn sau đó lui về phía sau đứng kế bên di Phùng, về mặt có chút tái nhợt nhưng không có cảm xúc gì nhiều.

Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vỹ đều biết chuyện Diệp Thiên Ngân giả mạo Lăng Tĩnh Hy nhưng cũng không cho là chuyện lớn, Diệp Thiên Ngân hiện tại không có làm nên chuyện gì ác độc, dù có thì đó là chuyện tình cảm của Vương Vũ Hàn, là bạn thân nhưng cũng không tiện xen vào.

Hai người vẫn bình thản uống trà duy chỉ có Vương Vũ Hàn là cau mày nhìn hai người, cảm thấy hai người phía trước rất phiền toái nhất là Mạch Quân Vỹ.

Hần lạnh nhạt nói. – “Bản danh sách vài ngày nữa sẽ xong, các cậu làm việc của mình đi, không cần để ý tới.”

“Mình không có thời gian rảnh rồi làm việc vô nghĩa nhưng có người rất nhân hạ muốn tìm việc để làm” – Man Cảnh Ân nói xong nhìn về phía Mạch Quân Vỹ.

Sáng sớm đang nằm ngủ đã bị Mạch Quân Vỹ lôi kéo, muốn làm một chuyện của vợ chưa cưới giao cho, hơn nữa cần hần trợ giúp.

Mới đầu không có hứng thú nhưng thật sự hần cũng muốn giải khuây một chút để khỏi phải nhìn cảnh mà nhớ người kia ... cái cô gái đáng chết kia, cho đến bây giờ vẫn trốn tránh hần, cô không biết hần rất nhớ cô sao ?

Mạch Quân Vỹ mắt lóe sáng nhìn Diệp Thiên Ngân, như muốn nuốt cô vào bụng ngay lập tức, miệng cũng như mắt rất nhanh lên tiếng.

“Thiên Ngân, mấy ngày không gặp, em ốm đi nhiều ... Vũ Hàn không chăm sóc em tốt sao ?”

Người làm trong nhà cũng biết hết chuyện nhờ bà tám nhưng cũng không ai dám gây khó dễ cho Diệp Thiên Ngân bởi ông chủ không hành động gì thì bọn họ có tư cách để khi dễ cô, dù có họ cũng không làm vì lúc trước Diệp Thiên Ngân đối xử với họ rất tốt.

Nghe thấy Mạch Quân Vỹ, mọi người trừng mắt nhìn hần, Mạch tổng không phải muốn kiểm chuyện đó chứ ?

Wương Vũ Hàn cau mày. – “Vỹ, cậu muốn chơi trò gì nữa đây ?”

Mạch Quân Vỹ nhanh nhẹn đáp lời. – “Mình muốn Diệp Thiên Ngân.”

Đây cũng không phải lần đầu hần nói câu này nhưng sức công phá vẫn mạnh, ai nấy đều sững sốt, ngay cả Diệp Thiên Ngân cũng không ngờ Mạch Quân Vỹ lại nói thế, rốt cuộc hần muốn gì đây ?

Vương Vũ Hàn cười lạnh. – “Nghe nói Vũ Tử Băng đang mang thai, có phải trong thời kì không thể động dục nên muốn tìm kẻ khác phát tiết phải không?”

“Cậu quả là bạn thân của mình, mình cần phát tiết vì thế cậu tặng Thiên Ngân cho mình một ngày thôi, sáng ngày mai mình sẽ trả lại ngay.”

Mặt Vương Vũ Hàn trở nên u ám như ma vương tái sinh nhưng ngay sau đó lại cười tà mị. – “Được, cậu muốn thì cứ lấy nhưng sáng mai phải trả lại cho mình.”

Diệp Thiên Ngân nghe xong cũng không có phản ứng, chỉ nhìn xuống mũi giày nhưng lòng có chút chua xót.

Mạch Quân Vỹ thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, hần phần khỏi đứng dậy đến chỗ Diệp Thiên Ngân, rất tự nhiên nắm lấy tay cô kéo đi ra cửa, cũng không quên quay đầu lại hô to.

“Mình cần Thiên Ngân gấp, mai sẽ trả lại cho cậu một người thật nguyên vẹn.” – Sau đó bóng dáng hai người biến mất.

Trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh nhưng âm u, Vương Vũ Hàn nắm chặt tay, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, tuy biết Mạch Quân Vỹ sẽ không làm gì Diệp Thiên Ngân nhưng thấy nắm tay cô nàng thì trong lòng không khỏi ớn lạnh.

Man Cảnh Ân cười nhạt, dựa người vào ghế sofa, nhàn nhạt nói.

“Nghe nói Vũ Tử Băng đã biết thân phận của Diệp Thiên Ngân vì muốn gặp cô ta nên đã nhờ Vỹ đến đây đem Thiên Ngân về biệt thự của Vỹ.”

“Mình biết.” – Hần lạnh nhạt nói.

Man Cảnh Ân cười bí hiểm – “Có lẽ cậu biết tất cả nhưng có chuyện này chắc cậu không biết, khi nãy trên xe, mình nghe Vỹ nói hôm nay là sinh nhật của Diệp Thiên Ngân.”

Lời vừa nói ra, con người âm u biến mất, thay vào đó là ánh mắt phức tạp.

Man Cảnh Ân cười khế, giờ chỉ còn hai người đàn ông đều mang tâm trạng cô đơn, họ lúc này rất ngưỡng mộ Mạch Quân Vỹ, tên kia đào hao như thế lại có một hạnh phúc bền bỉ, còn bọn họ thì hạnh phúc cứ mờ mịt, có phải ông trời có chút bất công hay không?

Trong đại sảnh lại rơi vào im lặng, hai người cứ thế uống trà, sau đó chuyển sang rượu, cũng không biết uống bao lâu, hai người đã nằm dài trên sofa, ngủ như chết.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Gặp lại Vu Tử Băng và Gia Tiểu Mẫn

Mạch Quân Vỹ đưa Diệp Thiên Ngân về Nhật Thự, nơi này so với Nguyệt Thự xa hoa không kém, toàn bộ tòa biệt thự đều mang một màu trắng ngà sang trọng, xung quanh toàn cây xanh cùng hoa đại được trồng theo hàng thẳng lối.

Hai người xuống xe đi vào trong, Diệp Thiên Ngân vừa vào đã thấy hai cầu thang xoáy nằm hai bên trong đại sảnh, trên trần nhà là chùm đèn lớn bằng thủy tinh, xung quanh bày trí trang nhã, còn có rất nhiều tranh nghệ thuật treo trên tường.

Diệp Thiên Ngân đang đánh giá mọi thứ xung quanh, một bóng dáng từ trên lầu đi xuống và không ai khác là Vũ Tử Băng còn có Gia Tiểu Mẫn ở phía sau.

Vu Tử Băng đang mang thai, nhìn thấy cái bụng tròn vo cũng biết đã hơn bốn tháng, Gia Tiểu Mẫn nghe nói mới sinh xong nhưng thân hình vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như ngày nào.

Hai cô gái đi nhanh tới không khỏi vui mừng nhìn Diệp Thiên Ngân, nắm lấy tay cô, giọng vui vẻ cùng lúc vang lên.

“Thiên Ngân.” – Vũ Tử Băng ướm ạt gọi.

“Tĩnh Hy.” – Gia Tiểu Mẫn vui vẻ gọi.

Ngay sau đó bầu không khí có chút ngưng ngừng, Gia Tiểu Mẫn có chút mất tự nhiên nhìn Diệp Thiên Ngân, cô quên hiện giờ người trước mặt không còn là Lăng Tĩnh Hy nữa rồi.

“Xin lỗi, em quên...” – Gia Tiểu Mẫn khó khăn lên tiếng.

“Tiểu Mẫn, đừng xin lỗi, đối với mình cậu mãi vẫn là người bạn tốt, cũng đừng gọi chị xưng em, cứ như trước đây, bạn bè vui vẻ.”

Diệp Thiên Ngân nhàn nhạt trả lời. Gia Tiểu Mẫn vui vẻ trở lại, Mạch Quân Vỹ nhìn ba người thì cau mày, đi nhanh tới chỗ Vu Tử Băng, giọng trách móc nhưng mang theo vẻ cung chiều.

“Em đang mang thai, đứng nhiều không tốt.”

Sau đó mặc kệ hai người kia, nắm lấy tay Vu Tử Băng đi tới ghế sofa ngồi xuống. Hai Người còn lại cũng vui vẻ đi tới ngồi đối diện. Vu Tử Băng nhìn Mạch Quân Vỹ, nhẹ giọng.

“Xong việc của anh rồi, giờ anh đi làm việc của mình đi, không phải nói trong công ty có việc sao?”

Mặt hần lập tức méo mó, bộ dạng tỏ ra ủy khuất. – “Lợi dụng anh xong lập tức vứt đi... em làm vậy anh rất đau lòng.”

Vu Tử Băng vười khanh khách. – “Ở đây toàn phụ nữ, anh muốn nghe bọn em nói chuyện gì đây? ... ông xã ngoan, mai mốt em sẽ đền lại cho anh sau, giờ anh đi làm việc đi.”

Cảnh tượng y như nữ hoàng đang sùng thú cưng làm hai cô gái còn lại nhin không được mím môi cười, cổ nhin không cho mình cười lớn vì như thế Mạch Quân Vỹ sẽ giết họ mất.

Nhưng Mạch Quân Vỹ không tức giận, cũng không nói nhiều đã đứng dậy hôn nhẹ lên môi Vu Tử Băng, nhìn về Diệp Thiên Ngân.

“Thiên Ngân, sinh nhật vui vẻ, hôm nay em cứ ở lại đi, muốn làm gì thì làm nhưng trông coi Băng hộ anh, anh có việc đi trước.”

Lại nhìn Vu Tử Băng – “Chiều anh sẽ về, tạm biệt vợ yêu.”

Nói xong đi nhanh ra cửa, để lại ba cô gái ngồi nói chuyện cùng nhau.

Vu Tử Băng nhìn Diệp Thiên Ngân nhưng chưa nói gì thì cô đã lên tiếng.

“Hai người đã biết sự thật... không trách mình sao?”

Việc Vu Tử Băng xuất hiện cùng Gia Tiểu Mẫn khiến cô sùng sốt, không nghĩ họ lại muốn gặp mình, còn có lời chúc mừng sinh nhật của Mạch Quân Vỹ, nếu hần không nhắc chắc cô cũng quên bên đi mất nhưng nhớ thì đã sao? lời chúc mừng này cô vẫn mong sẽ nghe được từ Vương Vũ Hàn hơn.

Cô biết hần cho cô đi cùng Mạch Quân Vỹ, có thể hần biết Mạch Quân Vỹ sẽ không làm gì cô bởi lúc trước hần từng khẳng định như thế nên mới đồng ý vì thế cô cũng không thấy tức giận hay buồn lòng khi thấy hần chấp nhận.

Vu Tử Băng đi qua nắm lấy tay Diệp Thiên Ngân, giọng có chút chua xót.

“Thiên Ngân, chúng ta là bạn với nhau bao nhiêu năm, không lẽ mình không hiểu tính tình của cậu? nếu không phải bị ép đến mức đường cùng, mình tin cậu sẽ không làm ra những chuyện như vậy?”

Vu Tử Băng là người hiểu chuyện nên không cảm thấy Diệp Thiên Ngân là kẻ ác độc, hơn nữa có ai không trở nên ác độc khi thấy gia đình mình bị chết thảm.

“Thiên Ngân, Tử Băng nói đúng, mình thấy trong chuyện này, cậu là người vô tội, chỉ trách số cậu không may, gặp phải mấy người ác tâm”

Gia Tiểu Mẫn nói xong, cảm thấy tức giận thay Diệp Thiên Ngân, tuy tiếp xúc với cô nàng không lâu nhưng vẫn biết tính tình cô nàng không xấu xa gì? chuyện lần này cũng vì bất đắc dĩ thôi.

Diệp Thiên Ngân cảm động, nước mắt không ngăn được tuông ra, cô nghẹn ngào lên tiếng – “Cảm ơn hai người đã hiểu cho mình.”

“Ngốc, chúng ta là bạn tốt của nhau mà.” – Vu Tử Băng cười ôn hòa nói.

“Đúng vậy, chúng ta đều là chị em tốt.” – Gia Tiểu Mẫn cười vui vẻ nói.

“Ừ, là chị em tốt.” – Diệp Thiên Ngân cười khê.

Cô cứ nghĩ sau khi xảy ra chuyện, mọi người sẽ chán ghét cô, xa lánh cô nhưng không nghĩ hai cô gái này vẫn xem cô là bạn bè tốt, là chị em tốt, điều này như tiếp thêm cho cô một phần sức mạnh, cô thật cảm ơn ông trời còn thương xót cho cô một tình bạn chân thành.

“Đừng khóc lóc nữa, hôm nay là sinh nhật của cậu, phải vui lên một chút... được rồi, chúng ta cùng làm bánh kem đi, mình đã chuẩn bị sẵn mọi thứ rồi.”

Vu Tử Băng tuy đang mang thai nhưng vẫn háo hức tiên phong đi vào bếp, bà quản gia sợ đến muốn ngắt xiú, vội vàng chạy tới đỡ lấy cô, giọng run rẩy.

“Phu nhân, ông chủ đã dặn không được để phu nhân làm việc nặng, nếu có chuyện gì xảy ra, ngay cả tôi cũng không tha, phu nhân thương giúp tôi với.”

Ai trong biệt thự không biết ông chủ cưng chiều phu nhân hơn trứng ngỗng, chỉ cần phu nhân bị chảy máu một chút là bọn họ đều bị phạt rất nặng A ...

“Di Trần an tâm, tôi chỉ vào nhìn thôi sẽ không động tay đâu.” – Vu Từ Băng trấn an, nhìn về Gia Tiểu Mẫn cùng Diệp Thiên Ngân.

“Còn đứng đó làm gì ? hai cậu còn không mau vào trong.”

Hai cô gái cười tươi tắn, mọi chuyện ngày sau để ngày sau giải quyết còn hôm nay phải vui vẻ hết mình mới được.

Thế là ba cô gái cùng vào bếp bắt đầu làm những món ăn đơn giản và cùng nhau làm một chiếc bánh kem thật to. Gia Tiểu Mẫn cùng Diệp Thiên Ngân thì đầu tắt mặt tối còn Vu Từ Băng vì đang mang thai nên được ưu tiên ngồi đó chỉ huy.

Trong phòng bếp, không gian chỉ có tiếng cười vui đùa của những cô gái trẻ.

Đến chiều, Mạch Quân Vỹ chạy như bay tới chỗ Vu Từ Băng, ôm cô nằm gọn trong lòng, tay vuốt ve cái bụng to, mặt đầy nhu tình trong đó.

Trên bàn ăn, thức ăn bày ra trước mắt thật hấp dẫn con mắt, mọi người cứ thế cười nói vui vẻ, chợt Vu Từ Băng lên tiếng.

“Vỹ, anh nói với Vương Vũ Hàn để Thiên Ngân ở lại vài ngày đi, em không muốn cậu ấy về đó lại bị anh ta khi dễ.”

Mạch Quân Vỹ ngừng ăn, thờ dài nói. – “Em có biết lúc anh bảo muốn dẫn Thiên Ngân đi thì cậu ta cứ như con sói hoang muốn bỏ nhào vào anh, ánh mắt giống như nhìn con mồi muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy ... chỉ xin một ngày đã như vậy, nếu vài ngày ? anh nghĩ anh chống đỡ không xong.”

“Rốt cuộc chủ tịch định làm gì đây ? Thiên Ngân cũng đã đủ khổ rồi còn muốn hành hạ cậu ấy đến khi nào ?” – Gia Tiểu Mẫn tức giận nói.

Vu Từ Băng nhìn Diệp Thiên Ngân nhưng thấy cô chỉ bình thần dùng bữa, suy nghĩ một chút nên lên tiếng.

“Hôm nay là sinh nhật của Thiên Ngân, không nhắc đến những chuyện không vui nữa ... nào, chúng ta cạn ly thôi.”

Vừa cảm ly rượu lên, Mạch Quân Vỹ đã giục lấy, đổi lại cho cô ly nước cam.

“Em đang mang thai, không được uống rượu.”

“Nói đi nói lại, anh cũng chỉ lo cho đứa con, em chẳng là gì cả.” – Vu Từ Băng tỏ ra ủy khuất nói.

Mặt Quân Vỹ nhảy dựng lên, lúng túng giải thích. – “Không phải thế, anh lo cho cục cưng nhưng cũng lo cho em, em là bảo bối, là mạng sống của anh, làm sao anh không lo lắng cho em, chỉ là em đang mang thai, uống rượu sẽ hại đến sức khỏe, anh ...”

“Được rồi ...” – Vu Từ Băng cười ngọt ngào, cô chỉ muốn trêu hấn một chút thôi, không ngờ phản ứng lại mạnh đến thế.

“Anh đó nha, nếu còn làm em buồn, em sẽ không quan tâm anh nữa đâu ... lần này tha cho anh đó.”

Mạch Quân Vỹ rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, hấn ôm cô vào lòng. – “Em buồn anh sẽ đau lòng, anh hứa sẽ không làm em buồn đâu.”

Bọn họ khó khăn lắm mới được ở bên nhau, hấn yêu cô muốn chết, làm cô đau lòng ? trừ khi hấn không có tim

Nhìn cảnh trước mắt, Diệp Thiên Ngân có chút xót, ngày trước cô và Vương Vũ Hàn cũng ngọt ngào như thế nhưng giờ đây ...

Buổi tiệc rốt cuộc cũng tàn, tối đến, Vu Từ Băng kéo Diệp Thiên Ngân cùng Gia Tiểu Mẫn vào phòng ngủ dành cho khách, hôm nay muốn ngủ chung nên Mạch Quân Vỹ đương nhiên bị đá văng ra ngoài.

Hấn ủy khuất, vẻ mặt như cún con bị bỏ hoang, đứng trước cửa phòng gỗ cốc, cốc, cốc ... nhưng đổi lại chỉ có tiếng cười đùa của mấy cô gái, hấn đành rầu rĩ về phòng ngủ chính, ôm cái gối ôm làm bạn đêm nay.

Trên giường lớn, ba cô gái vẫn không ngừng nói chuyện, Vu Từ Băng vì mang thai nên được nằm giữa, hai bên trái là Diệp Thiên Ngân, phải là Gia Tiểu Mẫn.

“Tiểu Mẫn, nghe nói cậu sinh con trai, chúc mừng cậu nha ... cũng xin lỗi vì không đến thăm cậu được.” – Diệp Thiên Ngân là người lên tiếng trước.

Lúc Gia Tiểu Mẫn sinh thì cô đang bị giam cầm nên không thể thăm cô nằm, trong lòng có chút áy náy.

“Ngốc, mình đâu có giận cậu đâu nhưng mà cũng phải phạt một chút, mình muốn cậu làm phụ dâu cho mình, cậu không được từ chối nha.”

Gia Tiểu Mẫn cười tươi nói, lòng nghĩ đến tiểu Nghi đang ở cùng mẹ ruột thì lòng trở nên ấm áp vô cùng.

“Nếu có thể mình cũng muốn nhưng hiện tại mình không có tự do, chỉ sợ là không được.” – Cô buồn bã nói, đi đến gặp Vu Từ Băng đã khó, nói chi đi làm phụ dâu cho Gia Tiểu Mẫn.

“Đừng lo, mình sẽ bảo Nghị nói giúp cho, còn có Mạch tổng giúp nữa mà, phải không chỉ Từ Băng?”

“Ừ, nhất định cậu sẽ được làm phụ dâu cho Gia Tiểu Mẫn.” – Im lặng một chút cô hơi do dự hỏi.

“Thiên Ngân, cậu muốn sống như thế suốt đời sao? cậu có ý nghĩ rồi đi không? mình không muốn cậu đau khổ.”

Tuy Mạch Quân Vũ từng nói Vương Vũ Hàn sẽ không tổn thương đến Diệp Thiên Ngân nhưng với tình hình hiện tại, nhìn cô nàng gầy đi, vẻ mặt mệt mỏi không chút sức lực, cô cảm thấy nếu hai người cứ ở chung chỉ là giày vò đối phương mà thôi.

Đối mặt thì không ai chấp nhận, cuộc sống như vậy chẳng khác nào địa ngục mà hai người cứ trầm luân không chịu thoát ra.

“Mình yêu anh ấy, mình biết anh ấy cũng yêu mình, lần này là do mình tổn thương anh ấy trước, mình không trách anh ấy.” – Diệp Thiên Ngân nhỏ giọng.

“Vậy cậu không nghĩ lúc trước anh ấy tổn thương cậu như thế nào sao? mình biết cậu thông minh nên mới nghĩ ra nhiều mưu kế mới thoát thân được nhưng cậu thử nghĩ xem nếu không có bọn mình, cậu sẽ bị hãm hành hạ đến mức nào?”

Vu Từ Băng trách cứ, khi biết mọi chuyện đều được Diệp Thiên Ngân tính kế, cô có chút tức giận bởi ngay cả bạn thân cũng lợi dụng nhưng cũng là vì không còn cách nào nên Diệp Thiên Ngân mới làm thế, cô làm sao không hiểu lý lẽ.

“Cậu cũng biết cha mẹ nuôi đã lợi dụng mình như con cò, như tấm chắn, có lẽ họ không biết mình có thể đi tới bước này, mình nghĩ họ đang vui cười nơi chính tuổi... nhưng mình không trách họ, tất cả tổn thương mình chịu phải, coi như trả ơn họ đã nuôi dưỡng mình bao năm nay, trả hết một lần.”

Diệp Thiên Ngân nói tuyệt tình, dù họ nhân nuôi cô để làm con cò cho họ thâu tóm nhưng cô có ơn thì phải trả, bao nhiêu đau đớn Vương Vũ Hàn phải chịu, coi như đã trả xong, giờ giữa hai phía, cô chẳng có nợ ai hết, duy chỉ có tình cảm là vẫn nợ Vương Vũ Hàn, mà cô sẽ dùng cả cuộc đời để trả cho hắn.

Vu Từ Băng cũng không nói gì hơn, nếu Diệp Thiên Ngân đã quyết vậy cô chỉ có thể đứng một bên giúp đỡ, còn chuyện tình cảm giữa hai người, cô để họ tự giải quyết vậy.

“Tùy cậu nhưng cậu nên cẩn thận, Trang Mật Ly vẫn còn ở Nguyệt thự, cô ta có thể sẽ nghĩ ra thủ đoạn gì đó để hại cậu, mình thật rất lo.”

Từ thời trung học, bốn người họ... Trang Mật Ly và Âu Thực Lợi luôn là thù địch với Vu Từ Băng và Diệp Thiên Ngân, tuy Âu Thực Lợi đã biến mất không rõ đang ở phương nào nhưng vẫn còn Trang Mật Ly, mà cô ta lại là người tâm cơ khó đoán, cô thật sự lo cho Diệp Thiên Ngân.

Diệp Thiên Ngân đương nhiên hiểu, cô vội trấn an. – “Cậu yên tâm, dù cô ta có làm gì thì Hàn cũng không để cho cô ta làm bừa đâu.”

Mấy lần Trang Mật Ly gây khó dễ cho cô, Vương Vũ Hàn đều ra mặt nên cô không bận tâm.

Gia Tiểu Mẫn cũng không nói nhiều, tuy là người ngoài cuộc nhưng vẫn thấy rõ hai người họ rất yêu thương nhau, chỉ có ngăn cách bởi một vách tường mà đó cũng là do họ xây nên, nếu muốn phá vỡ cũng chỉ có họ mới làm được thôi.

Màn đêm buông xuống, trong phòng một mảnh yên lặng.

Sáng hôm sau, Diệp Thiên Ngân thức dậy thì biết Vương Vũ Hàn đã cho người đến đón cô.

Vu Từ Băng cùng Gia Tiểu Mẫn nói vài lời rồi cũng từ biệt cô, tuy hai cô nàng vẫn muốn tụ lại với nhau thêm một vài ngày nhưng cũng không muốn làm Mạch Quân Vũ khó xử vì thể diện hạn hẹp khác.

Vừa về đến Nguyệt thự, đã thấy Vương Vũ Hàn ngồi ở ghế sofa, vẻ mặt âm u, toàn thân lạnh lẽo, khi thấy Diệp Thiên Ngân, hắn bật dậy đi tới nhìn cô từ trên xuống, tay không tự chủ kéo cổ áo cô ra xem xét.

“Anh làm gì vậy?” – Diệp Thiên Ngân cau mày nói, tay cũng hất tay hắn ra, lòng có chút tức giận... hắn lại bị gì nữa rồi?

Vương Vũ Hàn nhìn qua không có dấu hiệu gì, cũng thờ phào nhẹ nhõm, dù biết tên kia không chạm vào Diệp Thiên Ngân nhưng ai biết tên kia lại nghĩ ra quỷ kế gì để chọc tức hắn đây?

Không trả lời cô, hắn đi thẳng lên phòng, Diệp Thiên Ngân cũng không để ý tới, cô đi thẳng vào phòng, vừa mở cửa đã thấy cái giường nhỏ bé giờ đã được đổi thành giường lớn, trên giường còn có thêm một hộp quà nhỏ màu tím.

“Sáng sớm, cậu chủ đã bảo người thay giường, nói là thanh lý hàng cũ.”

Di Phùng vừa vào đã giải thích nhưng bà biết thật ra vì cái giường quá nhỏ nên hai người nằm sẽ không thoải mái, chỉ có điều nếu cậu chủ muốn ngủ cùng Diệp Thiên Ngân sao không để cô lên phòng cậu chủ ngủ đi chứ?

“Di Phùng, cái này là gì vậy ạ?”

Diệp Thiên Ngân khó hiểu hỏi, cầm chiếc hộp nhỏ trên tay, mắt đánh giá một chút ... chỉ giây lát mắt lóe sáng nhưng mong rằng đó là điều cô nghĩ, ánh mắt không khỏi chờ mong nhìn đi Phùng.

Di Phùng lắc đầu. – “Di không biết ... À, hôm nay cũng không có gì làm, cháu nghĩ ngơi một chút đi.”

Nói xong thì ra cửa, Diệp Thiên Ngân mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc vòng đeo tay to bản, kiểu dáng tinh xảo đẹp mắt, giữa bản là những đóa oải hương được đặc biệt khắc lên, còn thêm vài hạt ngọc màu tím lấp lánh.

Nhìn về tay mình, thất vết sẹo do axit tạo nên ngày ấy, vội vàng đeo vô, thật vừa khít tay cũng che đi vết sẹo đó, lòng chợt hân hoan.

Cô biết là do Vương Vũ Hàn tặng cho cô, có phải hán đã tha thứ cho cô rồi không ? có phải hán đã chấp nhận cô ? ... mọi suy nghĩ chỉ dành cho hán, mỗi chợt hé ra nụ cười ngọt ngào.

Bên ngoài, Vương Vũ Hàn đứng đó, nhìn thấy nụ cười của cô, lòng cảm thấy nhẹ hân, biết cô thích hoa oải hương lại thích màu tím nên hán đặc biệt căn dặn người làm ra chiếc vòng này phải thật nhanh và đẹp mắt.

Người thợ làm ra cũng phải dùng hết công suất bởi chỉ có một ngày nhưng cũng may đã kịp giao hàng, ông ta không khỏi than thào, nếu quả không giao kịp, chỉ e cái mạng nhỏ sẽ không giữ được.

Vừa quay đi thì đã nghe tiếng nói quen thuộc vọng sau lưng. – “Hàn.”

Diệp Thiên Ngân đang ngắm chiếc vòng, vô thức nhìn hán đang muốn bỏ đi, cô vội đi tới kêu tên hán, cũng không đợi hán quay lại, chạy tới ôm hán từ phía sau, vòng tay ôm chặt hông hán, cả người đều dựa vào hán.

Cả người Vương Vũ Hàn lập tức cứng đờ, không động đậy đứng đó, hai tay có chút run rẩy nhưng cũng không hất tay cô ra nhưng chỉ giây lát đã đưa tay lên cầm tay cô muốn kéo ra thì cô lại lên tiếng.

“Cho em ôm anh một lát ... chỉ một lát thôi.”

Giọng trong trẻo cùng lời nói dịu dàng, hán lại bất động, tay muốn kéo tay cô ra cũng để đó không buông, hai người rơi vào trạng thái yên lặng, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập của đối phương.

Không biết đã qua bao lâu, Vương Vũ Hàn cũng kéo tay Diệp Thiên Ngân ra, nhàn nhạt lên tiếng.

“Tôi có chuyện cần làm” – Nói xong cũng ly khai.

Hán sợ nếu hán nói muốn cô, nói yêu cô thì sợ cô sẽ lấy đó làm mục tiêu lừa dối hán tiếp, sau chuyện lần đó thì sự tin tưởng đối với cô đã mất đi, trong lòng hán chỉ có sợ hãi nhưng không phải sợ cô lừa gạt hán, mà sợ cô đợi hán không phòng bị sẽ bỏ đi ... hán rất sợ điều đó.

“Em sẽ đợi anh.” – Cô lên tiếng nói nhưng hán đã đi xa nên không nghe thấy.

Diệp Thiên Ngân đứng đó một lát cũng đi về phòng của mình, trong lòng dù rầu rĩ nhưng cũng có chút dịu ngọt, coi như hôm nay là một bước ngoặt, hán đã chú ý đến cô thì cô cũng an tâm, cô nhất định sẽ đợi hán chấp nhận cô một lần nữa.

Trên lầu, Trang Mật Ly siết chặt tay, vẻ mặt tàn nhẫn ác độc nhìn Diệp Thiên Ngân, cảnh tượng khi nãy đều lọt vào mắt cô, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cô không thể để chuyện này kéo dài mãi nếu không, chỉ e Vương Vũ Hàn mềm lòng mà tha thứ cho Diệp Thiên Ngân rồi cho cô ta quay về bên hán, như thế mọi kế hoạch của cô sẽ tan thành bọt biển, cô không can tâm.

“Diệp Thiên Ngân, tao sẽ không để mày phá hỏng cuộc sống tốt đẹp của tao và Vương Vũ Hàn đâu ?”

Lời nói ác độc phun ra, Trang Mật Ly đi xuống lầu cũng ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Đau đến tận xương tuỷ

Quán Bar Áo Cũ

Trên tầng cao nhất, Vương Vũ Hàn ngồi dưới nền gạch, một chân duỗi thẳng, một chân co lại, bộ dạng có chút lười nhát ngồi đó, tay cầm ly rượu đứng

đưa, đôi mắt mê ly nhìn người đối diện.

Hôm nay trong lòng có chút vui vẻ, muốn về biệt thự sớm, không ngờ Man Cảnh Ân lại muốn say, vì bạn ... hấn đành ở lại một chút nhưng tên này cứ như sâu rượu, uống mãi không ngừng.

Từ ngày Kha Nhi bỏ đi, Man Cảnh Ân như con sâu rượu ngàn năm, bao nhiêu rượu ngon lâu năm đều đem ra uống, giờ lại bắt hấn uống cùng, mà hiện tại hấn cũng đã ngà ngà say.

Man Cảnh Ân đôi mắt mê ly, tay vẫn cầm ly rượu trên tay, nhàn nhạt mở miệng.

“Smith chết rồi ... không cần bản danh sách đó nữa.”

Vương Vũ Hàn nhìn hấn, có chút khó hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

“ Là ai làm ? ” – Vương Vũ Hàn lạnh lùng hỏi.

Người muốn giết Smith rất nhiều nhưng nếu giết được hấn thì phải là kẻ có thế lực lớn, vì vậy lại khiến họ phải đề phòng, chỉ e sóng gió một lần nữa ập tới.

“Kha Nhi.” – Hấn uống ngum rượu, vẻ mặt trầm xuống.

Tin tức mới báo ngày hôm qua, biết được sự việc hấn không tin được, vì sao Kha Nhi lại giết Smith ? nhưng giờ điều hấn quan tâm là cô đã chạy đi đâu nữa rồi ?

“Người của mình báo lại là Kha Nhi giết, về nội tình thì không biết ... cô ấy cũng biến mất.” – Hấn cười khở, một hơi uống hết ly rượu.

“Mình sẽ điều người của mình qua giúp cậu tìm cô ấy.” – Vương Vũ Hàn nói xong, cũng uống cạn ly rượu.

Chuyện về Kha Nhi vẫn là bí ẩn, cô ta làm chuyện gì cũng không ai hiểu nổi, ban đầu là bắn Man Cảnh Ân, giờ lại giết Smith, cô ra rốt cuộc đang nghĩ gì đây ?

Hai người cứ thế uống rượu, anh một ly, tôi một ly, đến khi trên sàn gạch đã chất đầy chai, mỗi người mới ngã lãn xuống đất như người chết.

Chấn Phi lác đầu đỡ Man Cảnh Ân đi về phòng, còn thuộc hạ của Vương Vũ Hàn cũng đưa hấn về biệt thự, hôm nay Dương Nghị phải đi Hà Lan còn Frank đã đi Nhật Bản nên bọn thuộc hạ cũng rầu rĩ không biết nên làm sao với ông chủ ?

Đám người đưa Vương Vũ Hàn ra tới cửa đã thấy Trang Mật Ly đi tới, cô nàng thấy hấn đã say, cười thâm trong bụng.

“Đề anh ấy cho tôi.” – Cô đi tới ôm éo hấn, để hấn dựa vào người cô.

Đám thuộc hạ nhìn nhau, không biết con mụ này muốn làm gì ? Peter từ xa đi tới, nhìn thấy cảnh trước mắt liền ra mặt ngăn cản.

“Trang tiểu thư, để chúng tôi đưa Vương tiên sinh về được rồi ... May, cậu đưa Trang tiểu thư về đi.”

Nghe vậy, Trang Mật Ly không giận mà quát lạnh. – “Chỉ là một tài xế lái xe cũng lên dám mặt với tôi sao ? tránh ra.”

Peter vừa muốn ngăn cản thì một nhóm người từ đâu xông ra chặn lại họ, đường đi thì nhỏ mà người thì đông, đám người của Peter nhanh chóng bị mất đầu Trang Mật Ly, mọi người hoang mang lập tức gọi người đi tìm hai người họ.

Tại một căn hộ nhỏ màu hồng nhạt hai tầng, thiết kế theo kiểu Hàn, xung quanh có rào chắn màu trắng, cũng có trồng không ít loài hoa.

Trang Mật Ly dìu Vương Vũ Hàn vào phòng ngủ, nhanh chóng cởi bỏ chương ngại vật của hai người, sau đó đè lên người Vương Vũ Hàn.

Ngón tay son màu đỏ chói vuốt ve gương mặt cương nghị của hấn, vẻ mặt tuần tú lạnh lùng nhưng là mỉa hoặc mê người khiến cô say đắm nhìn chăm chú.

“Thiên Ngân.”

Vương Vũ Hàn mơ hồ gọi tên Diệp Thiên Ngân, nồng độ rượu quá cao khiến hấn mất đi lý trí, cả người cũng nóng rang như có lửa thiêu đốt.

Cảm nhận trên người có một chút mát lạnh, không tự chủ ôm lấy thân thể phía trên, xoay một cái đã đặt Trang Mật Ly dưới thân, mơ màng nhìn người dưới thân là khuôn mặt kiều diễm của Diệp Thiên Ngân hiện ra, hấn cười khê.

“Thiên Ngân, dù em vẫn muốn lừa gạt anh nhưng anh vẫn yêu em ... ở lại bên cạnh anh mãi không rời đi ... có được không ?”

Trang Mật Ly chưa xót nhìn hấn, nước mắt không tự chủ chảy xuống, vì cái gì cô không giành được tình yêu của hấn, cô yêu hấn rất nhiều nhưng đổi lại chỉ là sự hờ hững mà giờ vì say, hấn nhầm cô là Diệp Thiên Ngân, lòng đau như hàng vạn mũi kim đâm vào tim.

Cô sẽ không để hai người được sống vui vẻ bên nhau, Vương Vũ Hàn là của cô, cô sẽ chặt đứt tình cảm của hai người, còn ả Diệp Thiên Ngân kia nhất định sẽ phải chịu nỗi đau gấp trăm lần, cô thề với lòng như thế.

Đưa tay vuốt ve mặt hắn, nở nụ cười ôn nhu. – “Em yêu anh.”

Vì cứ lầm tưởng là Diệp Thiên Ngân, hắn liền cúi xuống ngậm lấy môi Trang Mật Ly nhưng cảm giác mùi vị xa lạ, bất quá trong người như bị trúng thuốc, không kéo nổi lý trí trở lại, từ từ đi vào trầm luân.

Hắn hôn khắp thân thể Trang Mật Ly, để lại dấu vết hồng nhạt mê người, tay nhẹ nhàng xoa bóp nơi đầy đặn khiến cô nhịn không được vang lên tiếng ngâm nga.

Hắn cũng không nhịn được, hạ thân động nhẹ đi vào bên trong, ra vào cũng nhẹ nhàng như trân trọng bảo bối, tay cũng không ngừng xoa nắn, môi lưỡi nóng bỏng quấn lấy nhau, hôn đến khi người kia thiếu không khí mới buông ra nhưng nụ hôn lại di chuyển xuống cổ và xuống nơi đầy đặn của cô.

Trang Mật Ly như thấy mình đang ở thiên đường, lần đầu Vương Vũ Hàn cùng cô hoan ái, cô nhớ rõ hắn rất tàn bạo không có ôn nhu như bây giờ.

Vừa dịu dàng vừa ôn nhu, từng tắc da thịt trên người như bị nụ hôn của hắn thiêu đốt, trong đầu chợt nghĩ tới một việc, tất cả là vì Diệp Thiên Ngân nên cô mới có thể hưởng được sự dịu dàng này sao ?

Nghĩ tới đây lại tức giận không thôi, hai chân cô quăn chặt lấy hông hắn làm cho hai cơ thể sát nhau không một khe hở. Hắn tán công, cô tiếp nhận, hai người phối hợp nhịp nhàng, cô muốn cùng hắn dung hòa làm một.

Hoan ái triền miên không ngưng nghỉ, mọi tư thế, mọi góc ngách đều không bỏ qua, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ vang khắp căn phòng, hai người như thể điên cuồng triền miên cho đến khi cô lên tới đỉnh mà hắn cũng gào nhẹ phóng thẳng mầm móng vào người cô.

Đến phút cuối vẫn hôn nhẹ lên trán cô, lại hôn lên môi cô thật sâu, mới miễn cưỡng ôm chặt cô vào lòng, hai người đi sâu vào giấc ngủ.

Đêm qua đi, bình minh tiếp đến, Vương Vũ Hàn tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong căn phòng xa lạ nhưng cũng có chút quen thuộc, nghĩ một chút mới nhớ hôm qua uống quá say, còn có ...

Lúc này chợt thấy một cái tay đặt lên ngực mình, nhìn qua thấy là Trang Mật Ly, mặt hắn tối lại hất tay cô ra, đứng dậy mặc lại quần áo.

Trang Mật Ly tỉnh giấc, thấy hắn lạnh lùng với mình cũng không tức giận, hạ thân bỗng đau, cô biết là do triền miên quá mức, nghĩ lại đêm qua hắn ôn nhu dịu dàng như thế, lòng chợt vui vẻ lên tiếng.

“Hàn, em ...”

Chưa kịp nói gì đã thấy hắn đi tới bàn trang điểm, giống như đây là nhà của mình, lấy từ tủ ra cái hộp đen, đi tới đưa cho Trang Mật Ly.

“Uống đi.” – Cũng tiện tay lấy ly nước kế bên đưa cho cô.

Trang Mật Ly làm sao không biết đó là cái gì, đêm qua hai người triền miên mà không có dùng phương pháp phòng ngừa nào nên hiển nhiên sẽ mang thai ... mà hắn, giờ đưa thuốc tránh thai cho cô, dùng đầu ngón chân cũng biết hắn không muốn cô mang thai của hắn.

Lòng đau nhưng cũng nhận lấy và uống hai viên, mục đích ban đầu đã thành công thì cô cần gì phải náo loạn ? chỉ cần một thời gian nữa thôi, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của cô.

“Sẽ không có lần sau.” – Hắn lạnh nhạt nói cũng bỏ đi không nhìn cô một cái.

Dù Smith đã chết nhưng vẫn phải lấy bản danh sách thiêu hủy nếu không sao này sẽ lại có trần náo loạn, bọn họ dù có thể lực lớn bao nhiêu cũng không đấu lại một đám cận bả.

Trang Mật Ly nhìn hắn rời đi thì cười lạnh lùng, tiếp theo là con ả Diệp Thiên Ngân, cô không tin không đã kích được cô ta.

Tối đến, Diệp Thiên Ngân vẫn ngồi đợi Vương Vũ Hàn, ngày hôm qua hắn không về nhà, đến sáng vừa về thì đã đi ngay, chắc công ty nhiều việc nên mới không để ý đến cô nhưng cô không giận.

Mất nhìn về vòng tay cùng chiếc lắc dưới chân, môi nở nụ cười nhẹ.

Cửa phòng bị đẩy ra, cứ ngỡ là Vương Vũ Hàn nhưng khi quay lại nhìn thì thất vọng, lại nhìn về phía cửa sổ, giọng lạnh nhạt.

“Nếu muốn đến đây khi dễ tôi thì cứ việc, chỉ là mau mau một chút.”

Trang Mật Ly cười nham hiểm. – “Ai lại dám khi dễ quái vật ? không sợ bị nó cắn chết sao ?”

Diệp Thiên Ngân cũng không quan tâm, cứ coi như chó điên đang sủa bậy nhưng Trang Mật Ly nào có dễ yên.

“Trong này thật buồn chán, tôi đến để cho cô xem vài thứ, có lẽ cô sẽ có hứng thú với nó đấy.”

Trang Mật Ly nói xong, đi tới chỗ VCD, lấy một cái đĩa bỏ vào trong, nhấn nút một cái, trên màn hình lập tức xuất hiện một cảnh tượng khiến người khác đỏ mặt tía tai.

Mới đầu Diệp Thiên Ngân cũng không quan tâm nhưng khi âm thanh tiếng thờ dốc của người đàn ông cùng tiếng rên rỉ của người đàn bà lọt vào tai cô thì ngay người, thân thể run rẩy quay sang nhìn.

Trên màn hình, cảnh xuân lộ ra trước mắt, người đàn ông tuấn tú tà mị đang ra sức ra vào bên trong người phụ nữ phía dưới, không phải cường bạo, rất ôn nhu dịu dàng, không những thế còn có tiếng nói trầm khàn đầy nhu tình vang lên, có thể vì đang động tình mà phát ra.

“Anh yêu em”

Lời này giống như mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim Diệp Thiên Ngân, từng cơn đau trong ngực liên tục bộc phát, tâm đau như cắt.

Người đàn ông đó dĩ nhiên là Vương Vũ Hàn mà người con gái được hắn nói lời yêu thương đương nhiên là Trang Mật Ly.

Lòng không khỏi hiện lên câu hỏi ... tại sao ? ... tại sao ? ... tại sao phải đối xử với cô như thế ? cô đã từng nghĩ đến chuyện hai người kia có thể từng lên giường với nhau nhưng cô không quan tâm vì hắn chắc vẫn yêu cô, có thể dùng Trang Mật Ly để khiêu khích cô.

Nhưng giờ còn gì để chắc chắn khi người hắn nói yêu lại là Trang Mật Ly, vậy những gì trước đây hắn đối với mình là gì ? không lẽ vẫn hận mình sao ? vẫn muốn hành hạ mình hay sao ?

Diệp Thiên Ngân không còn nhận biết đó là cái bẫy, bởi tim quá đau đớn, lý trí trở nên mơ hồ, tình cảnh trước mắt làm sao không khiến người khác hiểu lầm, nước mắt rơi xuống, một tay ôm ngực, khuôn mặt toàn sự thống khổ.

Trang Mật Ly đắc ý, mưu kế đã thành công đã kích thích được Diệp Thiên Ngân, nhàn nhã đi tới gần cô ả, lên tiếng khiêu khích.

“Diệp Thiên Ngân, cô đã thấy rồi đó, Vũ Hàn đối với cô đã chết tình, giờ đây người anh ấy yêu là tôi, đối với cô chỉ là công cụ phát tiết, nếu cô vẫn không tin thì có thể nhìn thấy rõ, anh ấy có bao giờ ôn nhu dịu dàng như thế với ai không ?”

Dùng một lát, cô nắm chặt cảm Diệp Thiên Ngân đang thống khổ cúi đầu, xoay về phía màn hình vẫn còn chiếu cảnh xuân, giọng ác độc vang lên.

“Anh ấy không thích nói yêu ai, giờ lại nói yêu tôi ... cô nghĩ như thế là ý gì ? ... Diệp Thiên Ngân, cô nên ngoan ngoãn mà biến mất khỏi nơi này, đứng ở lại đây chuốt lấy nhục nhả, còn có ... cô thấy đấy, chúng tôi triền miên lâu như vậy, có thể ở đây đã có cục cưng của anh ấy cũng nên ?”

Trang Mật Ly vừa nói vừa đưa tay xoa cái bụng xẹp lép của mình hướng Diệp Thiên Ngân cười xảo huyệt.

Xung quanh quay cuồng, tiếng ong ong vang vọng bên tai, nước mắt thi nhau rơi xuống, mặt tái nhợt hơn tờ giấy trắng, ngực âm ỉ đau, hơi thở có chút khó khăn, cô khó khăn nói.

“Khó ... thở ... khó ...”

“Mày đừng có giả bộ, lập tức cút khỏi biệt thự, nếu không tao sẽ bảo Vũ Hàn giết mày.” – Trang Mật Ly không kiên nhẫn lên tiếng.

Thấy bộ dạng thống khổ của Diệp Thiên Ngân càng thêm khoái trá, vừa muốn đi tới lôi kéo cô ta đi thì Di Phùng từ đâu xông vào, nhìn thấy Diệp Thiên Ngân tái nhợt ngồi trên giường, bà hoảng hốt chạy tới.

“Thiên Ngân, cháu làm sao vậy ?”

“Cháu ... khó ... khó thở ... giúp ... cháu ...”

Nói chuyện càng lúc khó khăn, cô cảm thấy trái tim đập rất nhanh, rất mạnh, giống như nó muốn từ trong ngực cô bay ra ngoài.

Hình ảnh hai người kia triền miên không dứt cứ lượn lờ trong đầu cô, cô thật không thể chịu nổi được nữa, trái tim đau quá, tâm xót quá, cả người giống như rơi xuống vực sâu, rất thống khổ, rất đau đớn.

Di Phùng vừa muốn lên tiếng thì trên màn hình cảnh tượng kia, ngay lập tức cũng hiểu rõ, nhìn Trang Mật Ly với ánh mắt căm phẫn, muốn đi tới tát ngay nhưng bị cô ả chặn lại.

“Di Phùng, tôi nể mặt đi lớn tuổi nên không trách gì ? nhưng đi phải biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, đi đi ra ngoài đi.”

“Trang tiểu thư, cô thật quá lắm, cô làm vậy không sợ cậu chủ sẽ tức giận sao ?”

Bà thật không ngờ cô ta lại dễ tiện như vậy ? đêm cảnh hoan ái của hai người cho Diệp Thiên Ngân xem, chẳng phải sẽ đổ dầu thêm lửa hay sao ?

“Di Phùng, cô ta là một kẻ hạ đẳng, hèn hạ đến mức dùng thân thể để trả thù, loại phóng đàng không biết vô sỉ như thế, di thương hại làm gì ? chỉ tổ phí tâm”

Trang Mật Ly cố không cho mình mất khống chế mà lôi Diệp Thiên Ngân đi ra ngoài, chỉ là bà già này quá nhiều chuyện, chỉ cần cô trở thành Vương phu nhân, ngay lập tức đem bà ta ném vào viện dưỡng lão ngay.

“Di ... Phùng ...” – Diệp Thiên Ngân vô lực lên tiếng, cả người đổ đầy mồ hôi.

“Thiên Ngân ?”

Bên trong đang giằng cô, một giọng nói quen thuộc vang lên, mọi người chưa kịp quay lại nhìn thì người vừa lên tiếng đã chạy tới trước mặt Diệp Thiên Ngân, nắm chặt tay cô lo lắng hỏi.

“Chị sao vậy ?”

Người vừa hỏi không ai khác chính là Vương Thiếu Phong, hắn đã biết mọi chuyện nên về gấp nhưng vì bên kia có biến động nên về trễ, thật không ngờ khi gặp lại cô lại trong tình cảnh này.

“Thiếu ... Phong ...” – Diệp Thiên Ngân thở dốc gọi tên hắn, tay nắm chặt áo sơ mi của hắn, nước mắt vẫn rơi là chảy, giọng nghẹn ngào vang lên.

“Đau ... rất đau ... cậu ... đưa tôi ... rời đây đi ... Tôi ... tôi rất ... khó thở ...”

“Tôi sẽ đưa chị đi ngay.”

Vương Thiếu Phong vừa vào đã thấy cảnh tượng trên màn hình, biết ngay Trang Mật Ly lại giữ trò, hắn sẽ tính sổ với cô sau, giờ quan trọng là Diệp Thiên Ngân, nhìn cô như rất đau đớn.

Không nói thêm lời nào, hắn vừa muốn bế Diệp Thiên Ngân lên thì Trang Mật Ly đi tới ra tay ngăn cản, giọng lạnh lùng.

“Thiếu Phong, cậu có biết cô ta là kẻ thù của anh trai cậu không ? vì sao lại giúp cô ta ? ... cô ta bị như vậy là do trời phạt, cậu thương hại cô ta, tôi chắc cô ta không cảm ơn cậu mà còn quay lại hại cậu đó.”

Vương Thiếu Phong hừ lạnh. – “Cho dù ngay bây giờ Thiên Ngân muốn đâm tôi một nhát, tôi cũng sẽ đứng yên không né tránh.”

Lại nhìn Trang Mật Ly, ánh mắt chứa hàn khí, nhếch môi cười lạnh lùng.

“Cô hãy tự lo cho mình thì hơn, làm ra chuyện hèn hạ như vậy, tôi tin anh trai sẽ không sẽ bỏ qua cho cô đâu.”

Trang Mật Ly quả thật bị dọa đến hoảng sợ, một phần là vì thấy Vương Thiếu Phong đối với thân phận thật của Diệp Thiên Ngân mây may không để ý, một phần là vì hắn nói Vương Vũ hàn sẽ không tha cho cô.

Giờ nghĩ lại cô mới thấy mình ngu ngốc, vì sao lại ngu xuẩn đến mức đi vào vết xe đổ của Âu Thục Lợi, từ khi nào cô lại ngu ngốc như vậy ?

“Chuyện gì ?”

Lại một giọng nói vang lên, cả căn phòng rơi vào im lặng, Diệp Thiên Ngân vẻ mặt giờ không chút huyết sắc, hơi thở một lúc yếu đi rất nhiều nhưng cũng cố gắng dùng toàn bộ sức lực quay mặt nhìn người vừa đến.

Vương Vũ Hàn một thân Tây Âu đen, khuôn mặt có chút tiêu tụy nhưng đáng vẻ vẫn uy nghiêm như ngày nào, mà giờ trong mắt Diệp Thiên Ngân chỉ thấy đau lòng, nhói tim, nước mắt lại tuôn ra.

Trong lòng cười khổ, đến tận cùng là hắn có bao nhiêu thống hận đối với cô ? cảm nhận toàn thân lạnh lẽo, đau đớn lan tràn khắp thân thể, nỗi đau khó có thể tả bằng lời bởi nó đã ngấm sâu vào trong tim ... đau đến tận xương tận tủy.

Một trận đau nhói từ tim truyền tới, Diệp Thiên Ngân lại ôm ngực thở dồn dập, cô lúc này tự nhiên ước mình có thể biến mất, cả người tan chảy hòa vào không khí, có như thế mới không cảm nhận nỗi đau đớn này.

Vương Vũ Hàn vừa vào đã thấy Diệp Thiên Ngân vẻ mặt trắng bệch, còn có bộ dạng thống khổ ... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi ?

Không suy nghĩ nhiều, hắn vội bước tới nhưng chỉ vài bước thì Trang Mật Ly đã đi tới ôm lấy tay hắn, còn ôm rất chặt giống như sợ hơi lỏng tay một chút thì hắn sẽ biến mất, giọng ngọt ngào quyến rũ.

“Vũ Hàn, hôm nay anh về sớm thế ?”

Diệp Thiên Ngân đang ôm ngực, vừa ngước đầu lên đã thấy cảnh tượng trước mắt, một cổ chua xót ập đến, đáy lòng dâng lên nỗi bi ai, thống khổ giày vò đan xen trong tim, mây nhúu chặt, một tay ôm ngực, một tay nắm chặt cổ áo của Vương Thiếu Phong.

“Phụt.” – Một ngụm máu đỏ phun thẳng vào áo sơ mi trắng của Vương Thiếu Phong, trên áo hắn giờ giống như có một bông hoa đang nở rộ trong rất

kinh điểm.

“Thiên Ngân.”

Tất cả mọi người kinh hoàng kêu tên cô ngoài trừ Trang Mật Ly, Vương Vũ Hàn cả kinh đẩy mạnh Trang Mật Ly ra làm cô ngã nhào xuống đất.

Hắn chạy tới giường kéo Diệp Thiên Ngân vào lòng, đau đớn gọi tên cô.

“Thiên Ngân.”

Nhưng Diệp Thiên Ngân nào có nghe thấy lời hắn nói, bởi cô đã rơi vào trạng thái mê mang bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Không hận cũng không yêu

Trong bệnh viện, mọi người cuồn cuộn chạy vào phòng cấp cứu, ai ai cũng hoảng sợ khi thấy người đàn ông ngồi trên ghế dài, quanh thân hắn bắn ra sát khí khiến mọi người lạnh cả sống lưng.

Từ lúc người đàn ông này xuất hiện, toàn thân chỉ phát ra sát khí, vẻ mặt u ám giống như tất cả mọi người ở đây đều thiếu nợ hắn vậy nhưng họ chỉ để trong lòng không dám nói ra, chỉ sợ khi nói ra thì cái mạng nhỏ sẽ không cánh mà bay đi mất.

Vương Vũ Hàn ngồi đó, tuy bề ngoài vẫn lạnh như băng nhưng bên trong như cứ như lò lửa, tâm tình chùng xuống đến âm độ.

Khi thấy Diệp Thiên Ngân phun ra ngụm máu, hắn mới biết hắn đã làm nên chuyện tốt lành gì? ... vì sao phải sợ? ... vì sao phải nghi ngờ? ... hắn không muốn nghĩ nữa, mặc kệ cô muốn gì, chỉ cần tỉnh lại, hắn sẽ cho cô biết rằng hắn chỉ yêu mình cô, không cần cô yêu hắn nhưng hắn vẫn sẽ yêu cô.

Nhưng thấy cô phun ra máu, có phải bệnh rất nặng không? có phải tính mạng đang bị đe dọa không? cô sẽ không sao phải không? sẽ không chết phải không?

Bất giác đưa tay vò rối tóc mình, hắn thật sự rất hối hận, đau lòng nhưng có thể cứu vẫn được gì không? hiện giờ nếu cô tỉnh lại, có tha thứ cho hắn không?

Ngần câu hỏi đặc ra nhưng không ai trả lời cho hắn biết, sầu não bị thương quán lấy thân khiến hắn như muốn nghẹt thở.

Từ lúc Vương Vũ Hàn bế Diệp Thiên Ngân vào bệnh viện, Vương Thiếu Phong luôn đi theo phía sau, hắn nhìn anh trai như kẻ điên, cứ thấy y tá hay bác sĩ là nắm áo họ vút vào phòng cấp cứu, không phân biệt họ chuyên về trị bệnh gì?

Quả thật chuyện lần này khiến anh trai bị đá kích không nhẹ, ngay cả hắn cũng kinh hoàng khi thấy Diệp Thiên Ngân phun ra ngụm máu, giờ nhìn lại áo mình còn có máu của Diệp Thiên Ngân trên đó, lòng cũng đau xót.

Lại nhìn anh trai, không nghĩ anh trai cũng có bộ dạng như thế, Vương Thiếu Phong biết hắn đang thống khổ, nếu biết sẽ đau đớn vì sao còn tự hành hạ bản thân? còn tổn thương đến người mình yêu làm gì?

Thở dài trong lòng, dù gì cũng không nên đá kích anh trai lúc này nếu không chỉ sợ cả bệnh viện sẽ không một ai sống sót.

“Anh yên tâm, di San cùng mấy vị bác sĩ giỏi nhất đều ở trong đó, Thiên Ngân sẽ không có chuyện gì đâu?” - Vương Thiếu Phong vỗ vai hắn an ủi.

“Em đã biết từ khi nào?” - Vương Vũ Hàn lên tiếng, tay vẫn ôm chặt đầu.

“Biết trước anh không lâu.” - Vương Thiếu Phong lên tiếng.

“Em không hận sao? ... cô ấy từng lợi dụng em?”

Đây là điều làm hắn khó tin, vì sao em trai lại không có phản ứng khi bị lợi dụng như thế? không lẽ giống như hắn, đã yêu đến mức ngay cả hận cũng không còn.

Vương Thiếu Phong nhàn nhạt trả lời - “Lúc đầu thì rất hận nhưng khi điều tra ra mọi chuyện, biết chị ấy cũng chỉ là con cò bị người ta lợi dụng, lúc đó em chỉ thấy chị ấy đáng thương hơn đáng hận.”

Đây cũng là điều khiến Vương Thiếu Phong tự trách bản thân vì sao không nói cho Diệp Thiên Ngân biết, cô chỉ là con nuôi? vì có như thế, hai người sẽ dễ dàng đến bên nhau hơn nhưng lúc đó hắn sợ cô sẽ đau khổ vì biết người thân lại xem mình như con cò nên mới che giấu đi.

Thật không ngờ vì nó mà hai người trở nên xa cách hơn, trong chuyện này hẳn cũng có một phần trách nhiệm, là hẳn đã hại Diệp Thiên Ngân.

“Còn anh, vì sao lại đối xử với Thiên Ngân như vậy ? anh không yêu chị ấy sao ?”

Vương Thiếu Phong chấp vắn hẳn, giọng điệu là gần từng chữ mà nói ra, nếu sớm biết cô phải chịu khổ thì hẳn đã đem cô sang Mỹ, dù hai người chỉ là bạn bè, hẳn cũng thấy vui.

“Anh yêu Thiên Ngân ... vì yêu nên sợ mất đi, anh không muốn mất cô ấy.”

Hắn dừng một lát, ngược đầu nhìn lên bảng đỏ xem nó tắt chưa nhưng vô dụng.

“Cô ấy nói không yêu anh ... nói sẽ rời khỏi anh ... anh không muốn.”

“Thiên Ngân sẽ không rời đi, em có thể chắc chắn điều đó, bởi lúc đó hai bọn em đã nói chuyện với nhau, chị ấy nói rất yêu anh, dù sau này anh biết sự thật, anh đối xử với chị ấy như thế nào chị ấy cũng chấp nhận.”

Vương Thiếu Phong dừng một lát, nhìn anh trai đầy trách móc.

“Lúc đó chị ấy vẫn không biết về thân phận mình là con nuôi, trong lòng vẫn mang mối thù của cha mẹ nhưng vẫn một mực muốn yêu anh ... anh trai, Thiên Ngân có thể từ bỏ thù hận để yêu anh vì sao anh lại cố chấp giữ mối hận trong lòng ? không thể bỏ qua tất cả mà yêu chị ấy ?”

Thì ra lo sợ lại khiến hai người xa cách nhau, tình yêu mà cứ lo sợ thì vết nứt sẽ không lành mà còn càng ngày một lớn hơn và bây giờ là kết quả của vết nứt đó.

Vương Vũ Hàn đau đớn khi nghe em trai nói thế, thì ra là do hắn không biết trân trọng, cứ lo sợ mất cô nhưng nào biết cô lại bỏ qua thù hận chỉ vì yêu hắn.

“Tách.” – Một giọt nước mắt rơi xuống nền gạch láng bóng.

Mọi người đều kinh hoàng, Vương Thiếu Phong cùng mấy tên vệ sĩ đều sững sờ, Vương tiên sinh của họ khóc sao ?

Vương Vũ Hàn che đi nửa bên khuôn mặt, lúc này lòng hắn như có hàng vạn cây kim đâm vào tim, đây là lần đầu hắn cảm thấy đau đớn như vậy, hận mình không thể ngay lập tức ôm cô vào lòng nói ngàn câu xin lỗi, tất cả là lỗi của hắn.

Trên hàng lang, tiếng bước chân dồn dập chạy tới, mọi người quay lại nhìn.

Man Cảnh Ân cùng Mạch Quân Vỹ, có thêm Vu Từ Băng và Gia Tiểu Mẫn, còn có Dương Nghị và Frank, tất cả điều tề tựu đông đủ, nếu không phải Sophia đang ở Mỹ dưỡng thai, chắc cũng bay tới đây gặp bọn họ.

Vu Từ Băng mang vẻ mặt tối như đêm ba mươi, một tay ôm bụng đi tới trước mặt Vương Vũ Hàn, không nói một lời.

“BỐP.”

Mọi người lại rơi vào khủng hoảng, Vu Từ Băng lại ra tay đánh người sao ? mà người này lại là Vương Vũ Hàn, cô ta thật không muốn sống chắc.

Mặt Vương Vũ Hàn in rõ dấu năm ngón tay đỏ chói nhưng không có phản kích, hẳn giờ đây một lòng chỉ để ở phía cửa phòng cấp cứu.

Cái tát này giúp hắn bớt thống khổ hơn nhiều nếu được, hắn vẫn mong có người nào đó tiếp tục đánh hắn, chỉ cần đừng đánh hắn chết bởi hắn còn muốn thấy Diệp Thiên Ngân.

“Vương Vũ Hàn, anh rốt cuộc có tim hay không ? vì sao đối xử tàn nhẫn với Thiên Ngân như thế ? anh có biết Thiên Ngân vì anh, cậu ấy nguyện cả đời sẽ chờ đợi anh quên hết thù hận, đợi anh tha thứ, đợi anh tin tưởng cậu ấy, đợi anh chấp nhận cậu ấy và yêu cậu ấy ...”

Vu Từ Băng lau nhẹ khóe mắt, giọng nghẹn ngào. – “... vậy mà anh, lòng dạ không bằng cảm thú, nhẫn tâm hành hạ Thiên Ngân, không lẽ anh muốn Thiên Ngân chết, anh mới chịu buông tay sao ?”

Mạch Quân Vỹ đi nhanh tới ôm Vu Từ Băng vào lòng, thấy cô khóc tức tưởi, hẳn đau lòng không thôi.

“Băng, em đừng khóc, sẽ không tốt cho em và con.”

“Nếu biết trước có ngày hôm nay, thì hôm qua em đã đưa Thiên Ngân đi xa để khỏi phải chịu hành hạ, nếu không phải cậu ấy một mực vì tên cảm thú này, muốn ở lại thì đã không xảy ra chuyện, tất cả là tại hắn.”

“Vương Tổng, Thiên Ngân thật sự yêu ngài, vì sao ngài không mở lòng một chút tha cho cậu ấy, vì sao phải làm cậu ấy ...”

Gia Tiểu Mẫn nói tới đây, cũng không cầm được nước mắt, ôm Dương Nghị kể bên khóc thút thít. Dương Nghị cũng đau lòng ôm cô nàng.

“Mẫn, em bình tĩnh một chút, Thiên Ngân sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Frank đứng đó đã siết chặt tay, hần hặn không thể xong vào trong đem Diệp Thiên Ngân rời đi nhưng cô sẽ đi sao ? ... nhìn Vương Vũ Hàn chỉ thấy hần một thân chật vật, thống khổ, trên mặt có chút ướt.

Frank giật mình, ông chủ khóc sao ? ... ý muốn đánh Vương Vũ Hàn đã bay đi mất, ông chủ cũng thống khổ như vậy, hần còn biết nói gì đây ?

Không gian rơi vào yên lặng, mọi người đều ngồi xuống ghế, tầm nhìn đều hướng về phòng cấp cứu, chỉ mong Diệp Thiên Ngân ngàn vạn lần sẽ không sao ?

Vương Vũ Hàn cả người vô lực dựa vào tường, cứ tưởng một cái tát tay sẽ khiến hần dễ chịu hơn, không ngờ những lời sau đó của Vu Tử Băng và Gia Tiểu Mẫn lại khiến hần thương tâm, đau đớn.

Rất nhiều người đều muốn cô rời đi nhưng vì hần, cô đã ở lại ... Tại sao ?

“Rầm” – Một tiếng vang khiến mọi người chú ý.

Vương Vũ Hàn vùng thẳng nắm đấm vào tường, máu từ tay tuôn ra, khuôn mặt trắng bệch có chút tái nhợt nhưng có thể thấy hần không có gì gọi là đau đớn cả.

“Vương tiên sinh.” – Dương Nghị lên tiếng. Hần muốn đi tới thì Vương Vũ Hàn phát tay ý bảo không cần.

Cả người lại dựa vào tường, tay vẫn siết chặt, mắt vẫn nhìn về phòng cấp cứu.

Hai tiếng trôi qua, mọi người bắt an đi tới đi lui, riêng Vương Vũ Hàn vẫn bất động đứng đó, máu trên tay cũng đã khô nhưng cửa phòng vẫn đóng chặt.

Một lát sau, rốt cuộc băng đô cũng tắt, Vương Vũ Hàn là người đi tới nắm lấy áo Trần San, kích động lên tiếng. – “Di San, cô ấy sao rồi ?”

Trần san mất đầy tia lửa nhìn Vương Vũ Hàn nhưng thấy bộ dạng chật vật của hần, thở dài trong lòng ... vì sao lại quá mềm lòng như vậy ?

“Hiện tại tình trạng đã ổn, chỉ cần ăn uống và tắm rửa thì sẽ không sao ?”

“Nhưng cô ấy đã phun ra máu.” – Vương Vũ Hàn quát lớn.

Trần San nhú mày nhưng cũng không trách móc việc hần thất thố.

“Cô ấy có triệu chứng suy tim, có thể lúc trước đã sử dụng thuốc kích thích tim nên mới dẫn đến tình trạng này nhưng may mắn chỉ là giai đoạn đầu, chỉ cần không phải chịu áp lực hay bị kích thích gây tổn hại đến tinh thần thì sẽ không sao ?”

Dừng một lát, ánh mắt cũng có chút phức tạp nhưng vẫn nói tiếp. – “Cô ấy bị thiếu máu trầm trọng, phải được bồi bổ thật nhiều mới được.”

“Lúc trước Thiên Ngân từng rơi vào trạng thái hôn mê hơn nửa năm, lúc đó ông bà Lăng đã tiêm thuốc kích thích cho tim có thể sống, có thể đã để lại di chứng.”

Vương Thiếu Phong giải thích xong, mọi người gật đầu đã hiểu.

Vương Vũ Hàn lại rơi vào khoảng không nhưng biết cô không sao thì hần vui rồi.

“Cám ơn di San.” – Hần nhìn Trần San, chân thành nói lời cảm ơn làm bà sững sốt nhưng cũng chỉ gật đầu rồi đi ra ngoài, cũng không quên dặn dò.

“Chắc ngày mai sẽ cô ấy sẽ tỉnh lại, mọi người không nên làm phiền, đợi cô ấy tỉnh lại mới được vào thăm.”

Vương Vũ hàn vừa muốn đi xem Diệp Thiên Ngân đã nghe Trần San dặn dò nên đành nhịn xuống.

Cửa phòng mở ra, Diệp Thiên Ngân nằm trên xe đẩy, mặt trắng như tờ giấy, hơi thở cũng ổn định, Vương Vũ Hàn vuốt nhẹ má cô rồi để cho mấy ý tá đẩy cô đi xa.

Thấy tình huống cũng ổn định, mọi người bắt đầu tản ra, duy có Vu Tử Băng và Gia Tiểu Mẫn muốn ở lại nhưng đều bị hai người đàn ông bế lên trở về nhà.

Nếu để hai cô nàng ở lại, chỉ e Vương Vũ Hàn sẽ nổi giận mất.

Mọi người đã đi hết, Vương Thiếu Phong chỉ vỗ nhẹ vai anh trai rồi cũng rời đi, hiện tại người Diệp Thiên Ngân muốn gặp cũng chỉ có anh trai, giờ hần chỉ là người dư thừa.

Vương Vũ Hàn đi theo xe đẩy tới phòng dưỡng sức nhưng không có vào bởi Trần San cản dặn không được quấy rầy cô nên hần chỉ có thể ngồi chờ trước cửa.

Sáng sớm, thấy y tá bảo Diệp Thiên Ngân đã tỉnh, hắn muốn chạy nhanh vào trong nhưng y tá nói cần để bác sĩ kiểm tra, hắn lại phải đợi.

Đây là lần đầu tiên, hắn phải chờ đợi một ai đó lâu như vậy, cộng thêm nỗi lo lắng đứng ngồi không yên, cứ tưởng như có hàng vạn con sâu lông đang bò lên người mình, rất khó chịu.

Nhưng điều tại do mình, tự làm tự chịu nếu ban đầu tổng khứ Trang Mật Ly đi thi Diệp Thiên Ngân đã không ra nông nỗi này.

Không nhắc đến thi thôi, đã nhắc đến thi hắn rất muốn phan thay Trang Mật Ly thành vạn mãnh, giờ hắn cũng mặt kệ cái danh sách gì đó, Smith cũng đã chết, mấy tổ chức kia hắn sẽ có cách khác xử lý.

Thấy các bác sĩ đã đi ra hết, hắn không cần hỏi hang đã chạy nhanh vào trong.

Cửa phòng đẩy ra, vừa bước vào đã thấy bóng dáng cô đang ngồi dựa lưng vào gối, ánh mắt hướng về cửa sổ, vẻ mặt có chút tái nhợt nhưng đã đỡ hơn nhiều.

Hắn chậm rãi đi tới, cả người bỗng run rẩy, lời muốn nói cũng không thốt ra được, hắn cảm thấy lúc này mình như kẻ vô dụng, đứng trước súng đạn không hề sợ hãi, nay lại vì một cô gái, ngay cả bước đi cũng đi không nổi nếu người khác biết được, trong giới hắc bạch, hắn trở thành cái dạng gì rồi.

Thờ dãi trong lòng, vừa ngước đầu lên đã thấy Diệp Thiên Ngân đang nhìn mình, đôi mắt không có linh động như ngày trước, trong đó chỉ có sự đau đớn tuyệt vọng nhưng về mặt lại không có cảm xúc.

“Thiên Ngân ... anh ...”

“Kết thúc đi.” – Cô nhàn nhạt nói, giọng hơi khàn khàn.

Thời gian như ngưng hẳn, Vương Vũ Hàn nhìn Diệp Thiên Ngân không chớp mắt, tay siết chặt, nhàn nhạt mở miệng.

“Em muốn nói gì?”

Mắt cô không dao động, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tái nhợt nhưng lời nói lại lạnh lẽo không chút tình cảm.

“Giữa tôi và anh không hề có thù hận, nếu có cũng là do cha mẹ nuôi hại chết cha mẹ anh mà họ cũng đã đền mạng ... còn tôi, tôi đã có lỗi với anh, tiếp cận anh là vì báo thù nhưng cũng đã chịu tổn thương từ anh, coi như đã trả giá đủ.”

Cô ngừng một lát, tay siết chặt như muốn nén lại cái gì đó.

“Bắt đầu từ hôm nay, giữa tôi và anh không có nợ nần gì nhau hết.”

“Vậy còn tình yêu em dành cho anh thì sao? .. em đã nói sẽ đợi anh ... vì sao? vì sao lại muốn kết thúc?”

Hắn quát lớn, từ ngực truyền đến cơn đau nhức nhối, có đau khổ, có bi ai, lại không chút cam lòng buông tha ...

“Đối với tôi bây giờ, không hận ... cũng không yêu ... tôi muốn mọi việc từ trước tới giờ chỉ là giấc mộng, nếu đã tỉnh mộng rồi thì nên kết thúc thôi.”

Ánh mắt cô nhìn hắn có chút xót nhưng chỉ lóe qua rất nhanh, đổi lại chỉ có tuyệt vọng, ánh mắt đó giống như mũi dao đâm thẳng vào tim hắn.

“Chuyện anh và Trang Mật Ly chỉ là hiểu lầm, anh thật sự ...”

“Nếu anh vẫn không chịu buông tay? vậy tôi cho anh hai lựa chọn.”

Cô chen ngang không cho hắn nói nhưng hắn cũng không ngăn lời cô, cố gắng lên tiếng. – “Em nói đi.”

“Thứ nhất, nếu anh không còn hận tôi, vậy hãy buông tay, tôi muốn đi Hy Lạp sống cùng cha mẹ Lãng, vĩnh viễn cũng không quay về Trung Quốc.”

“Không được.” – Hắn phản bác, lòng chùng xuống.

Cô không giận, bên môi nở nụ cười nhạt.

“Vậy thì chọn cách thứ hai ... giết tôi đi ... một phát súng, một con dao, thuốc độc ... hoặc bất cứ thứ gì, chỉ cần tôi chết, mọi chuyện coi như kết thúc ... tôi, thật sự rất mệt mỏi ... tôi muốn được giải thoát.”

Lời vừa nói ra, tim hắn như vỡ thành từng mảnh, một nỗi đau không gì có thể tả được, trên khuôn mặt là sự thống khổ đau đớn đến tận xương tủy.

“Thiên Ngân.” – Hắn vô lực kêu tên cô, mắt cũng có chút trong suốt.

Diệp Thiên Ngân quay mặt đi không nhìn hắn nữa, nằm vội xuống giường, đắp chăn che luôn cái đầu nhỏ, môi vẫn nói ra lời lạnh lùng.

“Khi nào anh có quyết định thì nói với tôi, tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi.”

Bàn tay to lớn càng siết chặt hơn, hô hấp trở nên dồn dập ... không, phải nói ngay cả hô hấp cũng cảm thấy rất khó khăn, nỗi đau xót giờ lan tràn sâu trong khóe mắt.

Hắn cười vô thức, nụ cười bất lực không sức sống, vì sao lại dứt khoát như vậy ? vì sao không đợi hắn giải thích xong ? vì sao lại tuyệt tình ?

Rất nhiều câu hỏi vì sao nhưng cũng không ai giải thích cho hắn biết, lại nhìn người nằm trên giường, những gì cô vừa nói ... lựa chọn ư ? dù là cách nào cũng như lấy đi mạng sống của hắn, làm sao hắn có thể chấp nhận ?

“Ngày mai Frank sẽ đến đón em”

Bỏ lại một câu, hắn đi ra khỏi cửa nhưng khi đóng cửa lại, cả người vô lực dựa vào cửa, thân hình cao hơn vì câu nói khi này của cô mà run run, bàn tay siết chặt.

Frank đứng đó nhìn hắn, Vương tiên sinh cao cao tại thượng ngày nào giờ lại mang bộ dạng chật vật, vẻ mặt cương nghị giờ đã tiêu tụy đi rất nhiều, còn có ở đáy mắt thể hiện sự thống khổ cực hạn.

Frank thấy hắn vẫn không lên tiếng, nhin không được đành lên tiếng hỏi.

“Vương tiên sinh, chuyện của Camellia ...” – Hắn chỉ nói một nửa nhưng vẫn xem xét sắc mặt của Vương Vũ Hàn.

Thật ra hắn đã quen gọi thế nên không sửa được nhưng giờ chuyện đó đâu quan trọng, quan trọng là Vương Vũ Hàn sẽ tiếp tục giữ Diệp Thiên Ngân bên cạnh hay sẽ buông tay thả cô đi ?

“Ngày mai, cậu đến đây đón cô ấy về Nguyệt Thụ.”

Nói xong, hắn lẻ từng bước đi về phía trước, bóng dáng cô đơn hơi siêu quẹo khiến người khác thương tâm.

Frank gật đầu rồi nhìn lại cửa phòng, tuy lo lắng cho Diệp Thiên Ngân nhưng vẫn phải giữ chức trách của mình, nhìn hai về phía sau.

“Bảo vệ an toàn cho Diệp tiểu thư.” – Nói xong, cũng ly khai.

Trong phòng bệnh, Diệp Thiên Ngân nghe tiếng bước chân đi mất, cũng biết hắn đã rời đi nên ngồi dậy. Nước mắt cố nén lại giờ đã tuôn ra, tâm như bị ai hung hăng giẫm đạp.

Khi này nghe hắn muốn giải thích với cô, cô biết ngay đó là cái bẫy Trang Mật Ly muốn gài cô nhưng giờ cô không còn tin tưởng vào hắn được nữa, dù hắn sẽ bảo vệ cô nhưng rồi thì sao ?

Không ai biết sau này sẽ phát sinh thêm chuyện gì ? nếu là lúc trước, cô sẽ can đảm đối mặt nhưng bây giờ ...

Bàn tay nhỏ nhắn đưa lên cái bụng xẹp lép, một giọt nước mắt rơi xuống bàn tay trắng nõn, giọng nghẹn ngào.

“Cục cưng, mẹ xin lỗi con, mẹ không thể để cha con biết sự có mặt của con trên đời này được.”

Phải, cô đã mang thai và đó là đứa con của Vương Vũ Hàn. Trần San đã bí mật nói cho cô biết, cô đã có thai hơn một tháng, thai nhi rất yếu nên phải cố gắng tịnh dưỡng, ăn uống bồi bổ đầy đủ vào.

Lúc đầu bà cũng muốn nói cho Vương Vũ Hàn biết nhưng cái bóng ma trong lòng hắn quá lớn, bà lo Vương Vũ Hàn sẽ mất khống chế mà làm hại đứa bé vì thế giấu việc Diệp Thiên Ngân mang thai, chỉ cho một mình cô biết để cô tự quyết định.

Và cô đã quyết định, sẽ rời xa hắn, rời xa khỏi nơi đau thương này, cô rất mệt mỏi, nếu là lúc trước có một mình, cô có thể chịu được những tổn thương mang đến cho mình nhưng giờ có thêm cục cưng, cô càng không thể liều mình như trước.

Một giọt lại một giọt rơi xuống bàn tay đang đặt trên bụng, cô khóc càng thương tâm hơn.

“Cục cưng ngoan, mẹ sẽ đưa con rời khỏi nơi này, con không có tình thương của cha nhưng có tình thương của mẹ, chúng ta sẽ đi đến một nơi mà cha con không tìm thấy chúng ta, sống thật vui vẻ và hạnh phúc.”

Khóc một lúc, cô lau đi khóe mắt ướt đẫm, tay nhắc điện thoại kế bên, bấm một dãy số, chỉ một tiếng chuông, bên kia đã bắt máy.

“Là em ...” – Giọng cô có chút nghẹn ngào.

“ ... ”

“Frank ... giúp em ... giúp em rời khỏi nơi này.”

“ ... ”

Nghe được đáp án bên kia, cô cúp máy, một tay ôm bụng, mặt hướng về cửa sổ.

Frank từng bảo sẽ giúp cô rời đi, lúc trước còn do dự nhưng hiện tại không còn gì để cô lưu luyến cả, thật sự rất mệt mỏi, cô giờ chỉ sống vì con, còn người đàn ông kia, cô sẽ đem tình cảm chôn giấu trong tim ... đau đớn hay thống khổ cũng sẽ chôn vùi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Trang Mật Ly, Susan, Helen cùng hợp tác

Buổi sáng ngày hôm sau.

Diệp Thiên Ngân cũng thấy khỏe hẳn, cô đi ra vườn hoa của bệnh viện muốn hít thở chút không khí trong lành, cũng để tâm trạng đỡ buồn chán hơn.

Ngày hôm qua, sau khi Vương Vũ Hàn rời đi thì đến tối cũng không xuất hiện, chỉ có Vu Tử Băng và Gia Tiểu Mẫn đến hỏi thăm cô.

Hai cô nàng nói liên tục như muốn bỏ cái đầu của cô ra xem trong đó chứa gì mà ngốc đến thế, còn liên tục dạy cô cách xả Stress gì gì đó ...

Lúc đó cô chỉ cười cũng không muốn nói chuyện nhiều, vì có nhiều chuyện, ngay cả bạn thân cũng không thể chia sẻ, hơn nữa nếu cô nói ra, chắc chắn sẽ bị phản đối kịch liệt nên đành im lặng.

Buổi sáng tắm nắng rất tốt cho sức khỏe cùng thai nhi, tuy không biết là trai hay gái nhưng đó là con của cô, cô sẽ không ghét bỏ gì hết.

Nhìn những đứa trẻ chạy trong sân thật vui vẻ, cô mong sau này khi cục cưng ra đời, cô có thể cùng con chơi đùa, chắc sẽ rất vui và hạnh phúc lắm đây.

Bỗng một cậu bé chạy tới, mặt méo mó, cái miệng nhỏ xíu mếu máo nhìn cô, mắt có chút ươn ướt, tiếng trẻ con êm tai vang lên.

“Chị ơi, em muốn đi tè ...”

Diệp Thiên Ngân nghe thấy, cười hắc ra, quả thật đáng yêu nha, nhìn quanh thì không thấy có người lớn nào, tại sao vô ý không để mắt đến con cái như thế, cô thờ dài nhìn tên vệ sĩ bên cạnh, nhàn nhạt lên tiếng.

“Anh đưa bé đi vệ sinh đi, tôi ở đây một mình không sao đâu.”

Tên vệ sĩ vẫn bất động, lại nhìn xung quan xem xét cẩn thận mới gật đầu dẫn cậu bé đi nhà vệ sinh.

Diệp Thiên Ngân ngồi đó nhìn lên bầu trời không gợn mây, qua ngày hôm nay, cô sẽ tạm biệt mọi thứ ở nơi này, quá khứ sẽ khép lại, một tương lai mới sẽ hiện ra trước mắt cô và cục cưng.

Cô chắc chắn sẽ mang đến hạnh phúc cho con, không có cha nhưng có mẹ bảo bọc, cô nhất định không để con bị người khác khi dễ, nhất là không để nó phải chịu tổn thương dù chỉ là một chút.

“Chị ơi, em mắc tè ...” – Một bé gái từ đâu chạy tới, mặt đỏ hồng hồng nhìn Diệp Thiên Ngân lên tiếng.

Diệp Thiên Ngân có chút kinh ngạc, hôm nay sao nhiều đứa bé tìm đến cô muốn đi tè quá vậy ? không lẽ nhìn cô giống nhân viên giúp trẻ đi vệ sinh lắm sao ?

Thờ dài một hồi, làm việc tốt luôn là tiêu chí hàng đầu của cô nhưng giới hạn cũng chỉ có trẻ nhỏ mà thôi.

Diệp Thiên Ngân cười hiền hòa với đứa bé, sau đó đứng dậy đưa cô bé đi nhà vệ sinh nhưng khi đến nhà vệ sinh thì bé gái nhất quyết tự vào một mình, cô đành dựa vào bồn rửa mặt chờ đợi, mắt vẫn nhìn vào cánh cửa vệ sinh.

“Diệp Thiên Ngân, lâu rồi không gặp.”

Một giọng nữ quen thuộc vang lên, Diệp Thiên Ngân kinh hãi nhìn lại tiếng vọng ra từ một phòng vệ sinh khác.

Từ cửa phòng đi ra, không ai khác chính là Trang Mật Ly, vì sao cô ta lại ở đây ? ... lòng cảm thấy có điều không tốt, muốn rời đi nhưng ...

“BỐP.”

Đầu bỗng nhiên truyền đến con đau, phía trước dần trở nên mờ hồ, ngay sau đó cô ngã xuống nền gạch trắng, ý thức cuối cùng là có hai đôi giày một đen một vàng đứng trước mặt cô.

Trang Mật Ly nhìn hai cô gái trước mặt, mày nhíu chặt, giọng lạnh lùng vang lên.

“Sao không dùng thuốc mê.”

Một cô gái tóc nhuộm vàng, mắt đầy tia lửa hận nhìn Diệp Thiên Ngân.

“Con tiện nhân này cần mạnh tay mới xứng với nó, dùng thuốc mê không phải đã quá nhẹ nhàng với nó hay sao ?”

Trang Mật Ly cười lạnh. – “Đừng nói nhiều nữa, mau đưa nó đi ngay, nếu để Vương Vũ Hàn biết được, sẽ không xong đâu.”

Hai cô gái nhìn nhau cười tà ác, sau đó gật đầu khiến Diệp Thiên Ngân đi.

Cửa phòng vệ sinh lại mở ra, bé gái nhỏ đi tới trước mặt Trang Mật Ly cười tươi như hoa. – “Chị ơi, kẹo của em đâu ạ ?”

Trang Mật Ly nhìn cô bé, xoa đầu ra vẻ hiền hòa, nở một nụ cười giả tạo.

“Bé ngoan, em làm tốt lắm, chị đây cho em và bạn em hai cây kẹo to nhưng nhớ là không được nói với ai nghe chưa, nếu em ngoan ngoan nghe lời, sau này chị sẽ đem kẹo cho em ăn tiếp.”

Cô bé hí hửng gật đầu, cười tí mắt cầm cây kẹo to chạy ra ngoài, nhanh chóng tìm bé trai đưa kẹo A.

Tại phòng bệnh của Diệp Thiên Ngân, Vương Vũ Hàn đẩy cửa đi vào, trên tay cầm một hộp thức ăn lớn.

Từ hôm qua đến ngày hôm nay, hắn không gặp được Diệp Thiên Ngân nên rất nhớ cô nhưng hắn biết, cô không muốn gặp hắn, hơn nữa còn bảo lần sau gặp lại, hắn phải cho cô câu trả lời ... hắn thật sự không làm được.

Cả buổi sáng, không đến công ty, ở trong nhà bếp Nguyệt Thụ, làm một hộp thức ăn lớn, bên trong toàn là đồ ăn cô thích nhất, mong rằng có thể đánh lạc hướng suy nghĩ của cô, hắn cũng chỉ muốn làm cô vui thôi.

Mở cửa phòng đi vào, bên trong không một bóng người, hắn cau mày, trong lòng có chút bất an, quay ra phía sau, lạnh giọng lên tiếng.

“Đi tìm Diệp Thiên Ngân về đây.”

Hai vệ sĩ phía sau gật đầu, vừa quay ra ngoài đã thấy một vệ sĩ thường ngày sắc mặt không đổi nhưng nay lại mang vẻ mặt tái mét chạy vào, mắt hoảng sợ nhìn xung quanh rồi dờ daim nhìn lên người Vương Vũ Hàn, cúi thấp đầu.

Vương Vũ Hàn biết tên vệ sĩ này đang bảo vệ Diệp Thiên Ngân nhưng hắn ở đây thì cô nàng đang ở đâu ? lòng càng lúc càng khó chịu, giọng trầm xuống âm độ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? ... Thiên Ngân đâu ?”

“Xin lỗi ông chủ, khi này thuộc hạ cùng Diệptiểu thư đang ở vườn hoa thì một cậu bé đi tới nói muốn Diệp tiểu thư giúp đi nhà vệ sinh nhưng Diệp tiểu thư không đi được nên bảo thuộc hạ đưa cậu bé đi giúp, sau khi trở lại thì không thấy Diệp tiểu thư đâu cả ... thuộc hạ ...”

“Chết tiệt, tại sao không trông chừng cô ấy cẩn thận hả ?”

Vương Vũ Hàn vung nắm đấm vào mặt tên vệ sĩ, hắn văng mạnh vào tường, môi ứa máu, lần này hắn đã làm sai, vì thế chỉ có thể cúi đầu hứng chịu cơn tức giận của ông chủ.

Vương Vũ Hàn muốn tiếp tục phát tiết nhưng nghĩ lại chuyện quan trọng lúc này là phải tìm Diệp Thiên Ngân.

“Điều động tất cả mọi người đi tìm Diệp Thiên Ngân, nhất định phải tìm cho ra.”

Lại nhìn tên thuộc hạ đang quỳ dưới đất, lạnh giọng.

“Tốt nhất là tìm được cô ấy trở về, nếu không ...”

Hắn dừng lại rồi cũng ly khai, tên thuộc hạ không cần biết cũng hiểu được câu sao là gì ? hắn chắc chắn không thoát khỏi cái chết.

Trong bệnh viện bắt đầu nhốn nháo, bác sĩ cùng y tá hoảng sợ đứng tại chỗ, hiện tại người đàn ông trước mắt như kẻ điên, đi hết phòng bệnh này đến phòng bệnh khác tìm người nhưng không thấy.

Mặt hần ngày càng âm u, kinh khủng như ác quỷ khiến mọi người từ bác sĩ, y tá, bệnh nhân đều kinh hoàng khiếp vía, rốt cuộc người hần tìm là ai ? tại sao lại không ra mặt, để người đàn ông này phát điên mãi như thế ?

Đám người Man Cảnh Ân cũng đi tới, Vu Tử Băng tức giận nhìn Vương Vũ Hàn.

“Anh lại làm gì Thiên Ngân khiến cậu ấy phải bỏ đi hả ?”

Mỗi lần gặp Vương Vũ Hàn, cô chỉ có giận dữ cùng đau lòng vì Diệp Thiên Ngân, là do cô bạn số mạng phải khổ vì tình hay vì người đàn ông này quá ác độc khiến Diệp Thiên Ngân phải chịu nhiều đau khổ.

Vương Vũ Hàn vô lực dựa vô tường, đầu óc trống rỗng không nghĩ được nhiều, cô cứ nhiên lại bỏ đi, vì sao không cho hần thêm một cơ hội ? vì sao không chịu tha thứ cho hần ? hần thật sự đã biết lỗi, đã biết hối hận rồi, tại sao lại không tin hần kia chứ ?

“Cô ấy bỏ đi rồi, cô ấy ... không tha thứ cho tôi.” – Hần vô lực nói.

Vu Tử Băng giờ đã hiểu vì sao Diệp Thiên Ngân mất tích, tuy vui mừng nhưng cũng có chút xót đối với Vương Vũ Hàn.

Bộ dáng Chủ tịch của một tập đoàn lớn ngày nào uy nghiêm mãnh liệt, giờ lại tiêu tụy chật vật đến đáng thương, cô bây giờ lại có chút đồng cảm.

“Diệp Thiên Ngân không thể bỏ đi như thế được.”

Mọi người nhìn lại người vừa lên tiếng, còn ai khác ngoại trừ Frank.

“Cậu nói vậy là có ý gì ?”

Mạch Quân Vũ nhũn mày hỏi, hần cũng nhận ra tên này có ý với Diệp Thiên Ngân nhưng không biết Vương Vũ Hàn có biết hay không ?

Frank ngập ngừng giây lát nhưng vì tính mạng Diệp Thiên Ngân có thể gặp nguy hiểm nên hần bắt chấp tất cả.

“Ngày hôm qua, Thiên Ngân có gọi cho tôi, cô ấy nói muốn rời đi nên nhờ tôi giúp ... và tôi đã đồng ý.”

“Bụp.” – Frank bị đánh mạnh vào mặt, môi ứa máu ngã vào vách tường.

Vương Vũ Hàn mặt đầy hắc tuyến nhìn hần. – “Cậu dám đồng ý ? cậu to gan muốn dẫn cô ấy đi.”

“Vương tiên sinh, tôi biết ngài yêu Thiên Ngân nhưng cô ấy có tự do của riêng mình, mà ngài thì không thể cho cô ấy tự do, lúc nào cũng tự làm theo ý mình, không hề quan tâm suy nghĩ của cô ấy muốn hay không muốn.”

Frank hít một hơi, không phân biệt mình đang ở tình trạng tồi tệ đến mức nào nhưng vẫn hiên ngang lên tiếng. Hôm nay hần nhất quyết phải lấy lại công đạo cho Diệp Thiên Ngân.

“Cô ấy vì yêu ngài, mất kế thù hận của cha mẹ, vẫn một lòng yêu ngài nhưng ngài thì sao ? vẫn cứ mù quáng vì thù hận mà tổn thương cô ấy ... tôi biết ngài chỉ muốn Thiên Ngân biết tất cả sự thật để cô ấy không thù hận ngài nữa nhưng ngài có biết khi sự thật phơi bày cả ngài lẫn cô ấy đều đau khổ không ?”

Hần ngừng một lát. – “Hiện tại cũng là kết quả mà ngài đáng phải chịu, ngài cho là chỉ có một mình ngài đau khổ còn Thiên Ngân, cô ấy là kẻ không tìm sao ? ... sự việc lần này cũng do ngài tất cả, nếu sớm xử lý Trang Mật Ly thì cô ta sẽ không làm cái chuyện hèn hạ như vậy ?”

Nói đến đây, Frank bỗng nhũn mày mà Vương Vũ Hàn cũng cảm nhận được có gì đó khác thường, hần hỏi tên vệ sĩ kế bên.

“Đã bắt được Trang Mật Ly chưa ?”

Tên vệ sĩ lắc đầu, hôm qua vừa đến biệt thự riêng của cô ta thì không thấy bóng người, hiện tại cũng cho người truy tìm khắp toàn thành phố, có thể trong ngày mai sẽ tìm được thôi.

“Chết tiệt, lập tức cho người tìm cô ta về đây ngay.”

Vương Vũ hàn quát lớn, nếu Trang Mật Ly lại có hành động, hần thực sự sợ sẽ tổn hại đến Diệp Thiên Ngân.

Mọi người bắt đầu khẩn trương đi tìm, Vương Vũ Hàn nhìn Frank một cái, mắt đầy địch ý, hần cảm nhận được tên này chắc có dụng ý với Diệp Thiên Ngân nếu không đã không cả gan muốn giúp cô rời đi.

Nhưng Diệp Thiên Ngân là của hần, bất cứ ai cũng không được chạm vào cô, nhưng giờ quan trọng hơn là tìm được Diệp Thiên Ngân, lòng hần lúc này có dự cảm rất xấu, rất sợ hãi.

Chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn Dương Nghị.

“Trên người Thiên Ngân có định vị, tìm người truy ra định vị ngay.”

Lúc trước tặng chiếc vòng cho cô, bên trong có cài định vị, hẳn sợ cô sẽ bỏ đi nên mới làm thế, ngay cả chiếc lắc chân cũng có, không nghĩ giờ lại cần đến hai thứ đó trợ giúp.

Dương Nghị gạt đầu rồi đi, Vương Vũ Hàn cùng mọi người trong lòng thấp thỏm lo âu, cầu mong Diệp Thiên Ngân có thể bình an vô sự.

Trong căn nhà hoang đổ nát, Diệp Thiên Ngân một thân váy trắng nằm trên vũng nước đen bẩn thỉu.

Đôi mắt từ từ mở ra, cả đầu vẫn còn đau đớn, đưa tay sờ lên thì thấy ướt ướt đến khi phát hiện mới biết đó là máu đã chảy ướt cả tay nhưng giờ đây quan trọng hơn, cô muốn biết mình đang ở đâu ?

Chợt nhớ đến vừa gặp Trang Mật Ly thì gặp chuyện, trong lòng hoảng sợ, tay vô thức ôm bụng mình, rốt cuộc cô ta lại muốn làm gì mình đây ?

“Đã tỉnh ?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên cùng có tiếng cười cũng quen thuộc không kém, cô quay đầu nhìn thì ngây người.

Trang Mật Ly mặc bộ váy đen, hai bên là hai cô gái một mặc bộ áo da màu đỏ, một cô thì mặt màu vàng nhìn mà chói cả mắt nhưng quan trọng hơn hai cô gái kia cô cũng biết là Helen và Susan.

Điều khó hiểu là không biết vì sao hai người họ lại có mặt tại nơi này, không phải điều đã bị Vương Vũ Hàn đuổi đi xa rồi hay sao ?

“Lăng ... à không, phải gọi Diệp Thiên Ngân mới đúng, bọn tao thật không có mắt, không nghĩ kẻ luôn có bộ mặt thiên thần lại mang linh hồn của ác quỷ.”

Susan cười ác độc nhìn Diệp Thiên Ngân, nếu Trang Mật Ly không nói, bọn họ thật sự không tin con nhỏ Lăng Tịnh Hy bề chi là cô gái 22 tuổi không ngờ bên trong lại là 26 tuổi, đúng là chuyện khó tin mà.

Nhưng bọn họ càng kinh ngạc hơn khi con nhỏ này lại là kẻ thù của Vương Vũ Hàn, còn tính kế bọn họ khiến hai người phải sống dở chết dở, bị Vương Vũ Hàn đuổi khỏi công ty, còn không cho bất cứ công ty nào thu nhận họ vào làm.

Hơn thế nữa là bọn họ bị bắt đi Thái Lan tiếp khách, tất cả là đều tại Diệp Thiên Ngân, lần này họ nhất quyết đòi hết một lần.

“Các người muốn làm gì ? ... đừng quên Vương Vũ Hàn vẫn còn coi trọng tôi, nếu các người động đến tôi, tin chắc hẳn sẽ không để các người sống yên thân.”

Cô lớn tiếng đe dọa, mong rằng bọn họ biết sợ mà rút lui, một tay ôm chặt bụng, bây giờ chỉ mong bọn họ không biết mình mang thai nếu không cô chết chắc.

Nhưng cô đã lầm, hai người này căn bản như kẻ điên, tiếng cười nghe lạnh cả xương sống vang lên, cô biết hôm nay bọn họ không lột da cô mới là chuyện lạ.

Helen cười đến ôm bụng, mặt đầy tà ác nhìn Diệp Thiên Ngân, chỉ hận không thể giết cô ngay tại chỗ nhưng cô vẫn không muốn kết thúc nhanh như vậy.

“Bọn tao biết sẽ không trốn thoát khỏi tay hẳn ta nhưng ít nhất phải trút con giận này trước, chuyện về sau bọn tao không quan tâm”

Biết trước không thoát khỏi sự trừng phạt khắc nghiệt của Vương Vũ Hàn nhưng chỉ cần bọn họ đánh nhanh rút lẹ thì ai mà biết được là do họ làm ? bất quá có Trang Mật Ly ở đây, lấy cô ta ra làm tấm chắn là được.

Helen đi tới trước mặt Diệp Thiên Ngân, nắm tóc cô nàng kéo ngược lên, mà Diệp Thiên Ngân lại không có sức lực chống cự bởi đầu cô giờ rất nhức nhối.

“Bốp, bốp, bốp ...”

Ba cái tát tay liên tục khiến Diệp Thiên Ngân đau đến hoa cả mắt nhưng vẫn cố gắng chống cự, cô còn phải bảo vệ con nình, hơn nữa cô tin Vương Vũ Hàn nếu không thấy cô, nhất định sẽ cho người tìm cô, vì thế cô cần phải nhẫn nhịn chờ đợi.

Helen thấy Diệp Thiên Ngân vẫn còn quật cường đến thế, lòng tức giận lại vung tay lên muốn tát thì Trang Mật Ly đã lên tiếng.

“Đánh người vô ít, đá vào bụng cô ta ... thật mạnh vào.”

Helen và Susan khó hiểu nhìn Trang Mật Ly nhưng cô ta chỉ nở nụ cười tà mị nhìn Diệp Thiên Ngân mà hiện giờ khuôn mặt đã trắng hơn tờ giấy.

Cả người Diệp Thiên Ngân run rẩy, nhìn Trang Mật Ly, tai không tin những gì cô ta vừa nói ... cô ta đã biết rồi sao ?

“Chị có ý gì đây ?” – Susan lên tiếng hỏi.

Trang Mật Ly thông thả trả lời. – “ Cô ta đang mang thai, là con của Vương Vũ Hàn, không phải hai cô rất hận hấn ta sao ? nếu muốn trả thù thì đánh con của hấn ta là được rồi.”

Trang Mật Ly cười lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Ngân, nếu ngày hôm qua không vô tình chạy theo xem cô nàng như thế nào thì đã không biết tin chấn động này, cô ta quả thật có phúc, chiếm được tình yêu của Vương Vũ Hàn, còn có con với anh ấy.

Con tức này làm sao cô nuốt trôi cho được, biết rằng Vương Vũ Hàn sẽ không buông tha cho cô nhưng cô sẽ không để hai người có ngày hạnh phúc.

“ Không.”

Diệp Thiên Ngân nước mắt tuôn ra, cô muốn đứng dậy bỏ chạy cứu lấy con mình nhưng tóc đã bị Helen nắm chặt.

Susan nghe thế, lòng như núi lửa phun trào, cô đi tới trước mặt Diệp Thiên Ngân, không do dự đá mạnh vào bụng cô nàng.

“ Á ...”

Tiếng hét vang lên nhưng không dừng lại, hai cô gái thi nhau đá mạnh vào bụng Diệp Thiên Ngân, cô ra sức tránh né nhưng mà hiện tại bọn họ đang mang giày cao gót dù cô có tránh cũng bị đá vào mặt, vào người.

Lòng đau như cắt, cô khóc lóc cầu xin.

“ Cầu xin các người tha cho con của tôi, tôi đã rời khỏi Vũ Hàn rồi, tôi không còn quan hệ với hấn nữa, cầu xin các người tha cho con của tôi ... cầu xin các người.”

Giờ phút này, cô như con mèo nhỏ yếu ớt cầu xin người khác thương tình nhưng đổi lại chỉ có tiếng mắng chửi tàn nhẫn.

“ Đồ hạ tiện không biết liêm sỉ như mày xứng đáng có con với Vũ Hàn sao ? ... cho mày chết ... cho mày chết nè ...”

Susan càng đá càng hăng, càng chửi càng say mà Helen cũng không thua kém.

“ Mày muốn sinh phải không ? ... được tao sẽ cho mày sinh, bắt quá sinh sớm một chút ... hahahaha ...”

Trang Mật Ly đứng đó nhìn Diệp Thiên Ngân bị người khác hành hạ, quả thật trong lòng rất vui, rất hân hoan, rất hưng phấn nhưng cô còn muốn chơi tiếp nha.

“ Dừng lại đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Gặp nhấm nổi đau

“ Dừng lại đi.”

Một tiếng nói đã lôi kéo nhân tính của hai cô gái quay lại, họ xoay người nhìn Trang Mật Ly không khỏi nhủu mày nhưng biết cô nàng chắc có ý gì hay nên đi đến chỗ cô ta.

Lúc này, Diệp Thiên Ngân giống như con búp bê rách nát, khuôn mặt tái nhợt không huyết sắc, cả thân người đều đầy vết thương xanh tím mà hạ thân đang chảy rất nhiều máu.

Nước mắt như đê vỡ chảy hoài không dứt, một tay ôm chặt bụng mình, lòng đau như dao cắt, cô cảm nhận được thân thể đang bài xích một cái gì đó từ bên trong, cô biết thai nhi bất ổn, cô biết rốt cuộc cô đã không giữ được con mình, tuy là suy đoán nhưng cảm giác của một người mẹ cho cô biết, đứa con đã không còn.

Trang Mật Ly đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt Diệp Thiên Ngân, cười âm hiểm.

“ Thiên Ngân, tao đã từng nói nếu để tao nắm được nhược điểm của mày thì nhất định khiến mày sống dở chết dở ... lần này, tao nhất định sẽ cho mày dù chết ... cũng phải nhận lấy nhục nhã ê chề.”

Nói xong, cô đứng dậy lấy điện thoại gọi một cuộc. – “ Các người vào được rồi.”

Nụ cười trên môi ngày càng đậm, mắt xoẹt tia ác độc nhìn Diệp Thiên Ngân, cô muốn cô ả phải chịu sự nhục nhã mà cô bị mấy tên giám ngục ban cho,

cứ nghĩ đến mấy kẻ ghê tởm kia thì cô lại thấy oán hận Diệp Thiên Ngân.

Nếu không có cô ả thì cô đã là Vương Phu Nhân, nếu không có cô ả thì Vương Vũ Hàn đã là của cô ... tất cả là do Diệp Thiên Ngân ban cho.

Trong giây phút yên lặng, từ bên ngoài đi vào năm tên đàn ông với nhiều hình dáng quái dị ... hai tên lùn, một tên mập béo như sumo, một tên ốm như cây tre, còn một tên thì cao người đầy ghê lở nhìn rất ghê tởm.

Susan và Helen nhíu mày nhìn năm tên kia nhưng giây lát đã hiểu ý Trang Mật Ly muốn làm gì, hai cô cười gian trá nhìn một màn trước mắt.

Trang Mật Ly nhìn mấy tên đàn ông mà lòng muốn ói, nếu không phải cần dùng người thì đánh chết cô cũng không tìm đến bọn hắn. Liếc nhẹ bọn họ một cái rồi chỉ tay vào Diệp Thiên Ngân nằm đó, giọng bình thản.

“Năm người cùng lên một lúc, chơi chết cô ta cũng không sao ?”

Diệp Thiên Ngân mơ hồ nghe được, lòng kinh hoàng, không nghĩ Trang Mật Ly muốn bọn kia cưỡng bạo cô, đây là sự nhục nhã mà cô ta đã nói hay sao ? ... không, cô không muốn, cô chết cũng không muốn chịu sự nhục nhã này.

Cổ chống đỡ thân thể đau nhức, muốn chạy đi nhưng bị một tên nắm lấy tóc quăng thẳng vào vách tường, đầu cô đập mạnh vào tường khiến máu chảy ra nhiều hơn, đầu óc bắt đầu mơ hồ không nhìn rõ một ai.

“Tuồng các người cho một món béo bở, không ngờ lại dơ bẩn như vậy” – Tên lùn lên tiếng, phun ngum nước bọt cười khinh.

“Các người cảm dục đã lâu, có người phát tiết còn chê bai, hơn nữa các người nhìn lại mình đi, thân ...”

“Tôi sẽ cho thêm tiền ... cô ta không phải tới thời kỳ đâu, các người nhìn đi, cô ta như thế vẫn còn rất đẹp đó chứ ? bỏ qua thì đừng có tiếc nha.”

Trang Mật Ly khôn khéo chặn ngang lời Helen, bọn người này tuy dơ bẩn nhưng làm việc rất sạch sẽ, cô rất an tâm khi cho bọn họ ra tay.

“Người đẹp nói đúng nha nhưng nếu được mấy người đẹp hầu hạ thì bọn nà thích hơn nhiều ... hahahahahah.”

Tên ghê lở nói nham nhở, còn lè lưỡi liếm mép làm bọn Susan và Helen run rẩy nhưng Trang Mật Ly không có như vậy, cô cười nhạt.

“Nếu không muốn sống thì cứ chạ vào chúng tôi thử xem sao ? tôi tin rằng Vương Vũ Hàn sẽ không tha cho các người đâu.”

Năm người nghe vậy cứng đờ tại chỗ, ai lại không biết Vương Vũ Hàn là kẻ có thể lực mạnh như thế nào, lại nhìn cô gái trước mặt, khí thế kinh người, không sợ hãi khi thấy ngoại hình của bọn họ.

Tên Mập béo nhin không được lên tiếng – “Cô là ai ?”

Bọn họ được cô gái này thuê với số tiền cao nên không hỏi tên tuổi làm gì, giờ nghĩ lại cô ta thật rất bí ẩn, tuy không biết nguyên nhân cô ta muốn bọn họ cưỡng bạo cô gái đang nằm dưới vũng máu kia nhưng đã nhận tiền thì phải làm thôi.

“Tôi là vợ chưa cưới của Vương Vũ Hàn, con ả kia là tình nhân nhưng không biết liêm sỉ muốn trèo cao, hôm nay chỉ dạy dỗ con tiện nhân này một chút thôi.”

Trang Mật Ly cứ xem mình là nạn nhân vô tội đáng thương lên tiếng, còn tội phạm gain trá ác độc thì đang nằm thoi thóp ở đằng kia.

Năm tên nghe thế cũng không hỏi nhiều, đại khái là đánh ghen của bọn đàn bà đây mà nhưng có cần ác độc như thế không ? ... hazi, đúng là chồng nào vợ vậy.

“Các người còn không nhanh lên ? còn chờ cái gì nữa hả ?”

Susan quát lạnh, nếu không tranh thủ thì bọn họ sợ sẽ gặp chuyện không hay.

Năm tên nháy mắt với nhau đi tới bên người Diệp Thiên Ngân, khóa chặt tay chân cô không cho giãy giụa, tên ghê lở đi đến giữa hai chân cô, hắt cằm với mấy tên kia, bốn tên còn lại cũng xé áo vấy Diệp Thiên Ngân, để lộ bờ lưng trắng mịn.

Tuy hạ thể có dấu hiệu chảy máu nhưng tên ghê lở không chê dơ, hắn vẫn hung hăng tách chân cô ra, để lộ vật nam tính ghê tởm, đen xì, dần dần tiếng tới hạ thể của Diệp Thiên Ngân.

“Không.” – Cô yếu ớt giãy giụa né tránh nhưng cô ít, căn bản là không thể thoát thân, tránh né chỉ khiến bọn cận bã này càng bực phát thú tính, bọn họ cười nham nhở nhìn cô giãy giụa, lòng nhiệt huyết sôi trào.

Lúc này đây, Diệp Thiên Ngân mong muốn nhất là được thấy Vương Vũ Hàn, muốn nói với hắn rằng cô yêu hắn rất nhiều, muốn nói rằng cô không hận hắn, không muốn rời xa hắn ... rất muốn ở lại bên cạnh hắn suốt cả cuộc đời này.

“Vũ ... Hàn ...” – Hơi sức cuối cùng kêu tên hắn, một giọt nước mắt rơi xuống má, lăn dài xuống bờ vai gầy gò, đôi mắt chậm rãi nhắm lại.

“Rầm”

Một chiếc xe màu đen đâm thẳng vào cánh cửa khiến nó vỡ thành từng mảnh, tất cả bên trong mọi hành động đều dừng lại nhìn chiếc xe màu đen.

Cửa xe mở ra, một thân hình cao lớn bước xuống, quần áo có chút chật vật, Cravat bị thất lệch, áo sơ mi nhăn nhúm, tóc có chút rối, vẻ mặt có chút tiều tụy nhưng vẫn mang sát khí kinh người.

Vương Vũ Hàn đi được vài bước thì ngừng lại, cả người như bị đóng băng.

Trước mặt hắn có năm tên đang chế trụ Diệp Thiên Ngân, mà hiện tại trên người cô, quần áo đã bị xé rách gần hết, khắp người còn mang nhiều thương tích, hơn thế nữa hạ thân đang chảy máu, mà tên người đẩy ghê lở kia lại đang ...

Lấy lại chút tinh thần, hắn chạy nhanh tới chỗ bọn họ, từng tên đều bị ăn những quả đấm chí mạng, Vương Vũ Hàn như kẻ điên đánh hết tên này tới tên kia, nhất là tên ghê lở, hắn đánh mạnh vào hạ thân của tên đó rất mạnh, hắn không thể chặt bỏ thứ ghê tởm đó ngay lập tức.

Nghĩ đến đó, ngay lập tức lấy súng ra chĩa vào hạ thể của tên đó.

“Hàn ...”

Vừa lên đạn thì nghe tiếng Diệp Thiên Ngân gọi, hắn chạy nhanh tới chỗ cô, đỡ cô ngồi dậy, cởi chiếc áo sơ mi ra che đi thân người của cô, ngón tay run rẩy chạm vào khuôn mặt tái nhợt của cô, mọi đau đớn liên tục ủa đến, tìm lại nhức nhối, cảm giác hít thở không thông bao phủ quanh người.

“Hàn.” – Diệp Thiên Ngân yếu ớt mở mắt ra, khi nhìn thấy người mình muốn gặp nhất, thì không đổi hân hoan.

“Thiên Ngân, anh sai rồi ... là anh sai ? em tha lỗi cho anh được không ? ... Thiên Ngân ...” – Giọng nói mang theo sự run rẩy chứng tỏ giờ này hắn đang rất sợ hãi.

Diệp Thiên Ngân lắc đầu, vừa muốn nói nhưng chợt nhớ đến con, nắm cổ áo hắn, giọng nghẹn ngào.

“Hàn ... cứu ... cứu con ... anh hãy ... cứu con của chúng ... ta ...”

Nói đến đó thì cô bất tỉnh, Vương Vũ Hàn ngậy người, vẫn chưa tiếp thu hết được nhưng thấy Diệp Thiên Ngân đã ngất đi, hắn hoảng sợ bế cô rồi đi ngay.

Hiện trường giờ phút này đã không còn bóng người, Man Cảnh Ân cùng Vương Thiếu Phong đi vào, mắt lạnh lẽo đã chứng kiến cảnh trước mắt, Vương Thiếu Phong lạnh giọng hướng mấy tên vệ sĩ phía sau.

“Lập tức bắt hết bọn chúng, không được để tên nào chạy thoát, đưa hết về tổ chức của anh trai cho .”

Man Cảnh Ân không quên đổ thêm dầu vào lửa nhưng khuôn mặt lạnh lẽo không giống là đang đùa cợt.

“Thiên Ngân bị bọn họ hành hạ như vậy, thật đau lòng ... Thiếu Phong, em có nghĩ nên khởi động tay chân với bọn họ một chút không ?”

Vương Thiếu Phong lườm hắn một cái, sau đó ly khai. Man Cảnh Ân cười tà mị đi theo phía sau, lần này chắc chắn có trò hay để xem rồi.

Bệnh Viện.

Vương Vũ Hàn ôm Diệp Thiên Ngân vào phòng phẫu thuật vì không đợi được Trần San nên hắn kéo hết các bác sĩ lần trước đã chữa trị cho Diệp Thiên Ngân, đưa hết vào phòng phẫu thuật, trước khi cửa phòng đóng lại, hắn còn không quên lên tiếng uy hiếp vài câu.

“Nếu Thiên Ngân có xảy ra chuyện gì thì các người đừng mong được nằm trong quan tài.”

Lời lẽ này vừa được thốt ra, mọi người ai lại không hiểu, ý hắn nói ngay cả quan tài cũng không được nằm vậy chẳng phải sẽ phơi thay ngoài bãi tha ma sao ?

Các bác sĩ kinh sợ đến mức chỉ biết gật đầu như gãi tôi, sau đó lập tức đi vào trong phòng phẫu thuật.

Vương Vũ Hàn đứng dựa vào tường, một thân quần áo dính đầy máu tươi, toàn bộ đều là máu của Diệp Thiên Ngân, lòng hắn kinh hãi, hoảng sợ, đau đớn đều có.

Từ khi chứng kiến cha mẹ chết đi, lòng hắn cũng không đau khổ như lúc này, cảm thấy bất lực, bi ai, thống khổ đè nén tâm can.

Thường ngày luôn dùng bộ mặt lạnh lẽo, tính cách cũng trở nên tàn bạo, cuộc sống chỉ có một màu đen mù mịt nhưng khi gặp Diệp Thiên Ngân thì mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, cuộc sống cũng thay đổi mà bản thân hắn cũng thay đổi.

Chợt nhớ đến lời cô nói thì lòng hắn càng đau khổ hơn ...

“Hàn ... cứu ... cứu con ... anh hãy ... cứu con của chúng ta ...”

Cô có con với hần là sự thật sao ? cô thật đã có con với hần sao ?

Hần thật sự không tin vào điều mình nghe thấy, bọn họ đã có con với nhau nhưng hần lại không hề hay biết, nay biết được thì tính mạng hai mẹ con đang gặp nguy hiểm, nếu một trong hai có xảy ra chuyện gì thì cả đời này hần cũng không thể tha thứ cho bản thân.

Đám Vu Từ Bể lại xuất hiện, mà hần chẳng hề quan tâm, nếu có thể bị cái tát của cô ta làm giảm thương tổn thì hần nguyện nhận lấy nhưng hần đã sai ...

Vu Từ Bể đi tới, mắt lạnh lẽo nhìn Vương Vũ Hàn, giọng lạnh nhạt.

“Nếu Thiên Ngân may mắn vượt qua nguy hiểm, tôi nhất định sẽ đưa cậu ấy rời đi, anh tốt nhất đừng vọng tưởng là tôi sẽ để cậu ấy ở bên cạnh anh, dù một phút cũng không được.”

Vương Vũ Hàn xem lời nói của cô như không khí, Vương Thiếu Phong nhìn một màn trước mắt, lòng có chút cả kinh.

Còn nhớ lúc bố mẹ mất, tuy còn nhỏ tuổi nhưng hần vẫn nhận thức được anh trai khóc rất thương tâm, mà hiện tại bộ dáng này không phải thương tâm mà là sợ hãi, lo lắng vò có thống khổ.

Hần biết anh trai đã yêu Diệp Thiên Ngân rất sâu đậm, hần cũng biết cô đã mang thai nên rất sợ rằng nếu hai mẹ con có điều bất trắc, chỉ sợ anh trai sẽ làm ra chuyện không thể tưởng.

“Anh trai, Thiên Ngân sẽ không sao đâu ? anh bình tĩnh một chút.”

Hần phải khuyên nhủ, lòng cũng lo lắng cho người nằm bên trong.

“Đừng chạm vào anh.” – Vương Vũ Hàn nhàn nhạt nói.

Người hần bây giờ đang phát hỏa, hần sợ nếu không kiểm soát được, mình sẽ giết người mất, hiện tại hần đang rất ảm đạm, vì thế không muốn bất cứ ai chạm vào mình, ngay cả Vương Thiếu Phong cũng vậy.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

Trần San một thân lạnh lẽo đi tới trước mặt Vương Vũ Hàn, vì phải đi chữa bệnh xa nên về trễ, khi nghe được tin Diệp Thiên Ngân lại nhập viện, bà chỉ có nước ngửa mặt lên trời mà khóc thương.

Thật không nghĩ cô gái nhỏ nhắn đáng yêu như thế, cứ hết lần này đến lần khác phải sống trong bệnh viện, tuy biết được rất nhiều chuyện của Diệp Thiên Ngân nhưng bà không cảm thấy chán ghét, còn có chút thương tâm.

Vương Vũ Hàn vừa thấy Trần San thì mắt đã tức lửa, hần nhìn bà quát lớn.

“Di đã biết Thiên Ngân có thai, vì sao lại giấu không cho tôi biết ?”

Lần trước Trần San có điều gì đó ấp úng khi nói đến bệnh trạng của Diệp Thiên Ngân, hần đáng lý ra phải điều tra cho rõ, nếu biết rõ thì hần đã chặt chẽ giữ cô ở bên mình hơn nhưng không ngờ ...

“Lúc đó anh cứ như sói điên, nếu tôi nói ra thì anh sẽ còn gây tổn thương đến Thiên Ngân đến mức nào ?”

Tuy ngoài miệng nói rất mạnh mẽ nhưng bên trong lại cảm thấy áy náy, một phần cũng do bà gây ra, nếu biết được tình cảm của Vương Vũ Hàn đối với Diệp Thiên Ngân sâu đậm như vậy, bà tuyệt nhiên không che giấu.

Vương Vũ Hàn buông vai Trần San, cả người ảo não lui về sau vài bước, tất cả mọi người đều không tin hần thật lòng yêu Diệp Thiên Ngân, đây có phải do hần tự tạo nghiệt hay không ?

Trần San nhìn bộ dạng của hần, chỉ lắc đầu rồi đi vào phòng phẫu thuật, bà muốn giúp các bác sĩ khác một chút, hơn nữa vẫn muốn xem tình trạng của Diệp Thiên Ngân như thế nào ?

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đèn phẫu thuật cũng tắt. Các bác sĩ đẩy cửa đi ra, theo sau là các y tá đẩy Diệp Thiên Ngân đi ra.

Vương Vũ Hàn lập tức đi tới giữ lại giường bệnh, ánh mắt đau lòng nhìn Diệp Thiên Ngân, thân hình run rẩy, ngay cả đầu ngón tay cũng run run, hần muốn chạm vào cô nhưng lại lo sợ mạnh tay làm cô đau thêm.

Trên giường bệnh, khắp người Diệp Thiên Ngân đều được quấn băng gạc, ngay cả trên đầu cũng có, lúc thấy cô trong tình trạng đó, hần biết cô sẽ có bộ dạng này khi đã phẫu thuật xong nhưng suy nghĩ không bằng chứng kiến.

Nhìn cô như thế làm tim hần đau đớn, chua xót, tuy thấy cô đã không sao nhưng lòng vẫn có chút bất an bởi trong cô lúc này thật yên tĩnh, yên tĩnh đến

đáng sợ.

“Cô ấy như thế nào?” – Hấn lo lắng hỏi.

Trần San nhìn hấn, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, giọng có chút ngượng.

“Đề y tá đưa cô ấy đi vào phòng hồi sức đi... Vũ Hàn, cậu đi theo tôi.”

Trần San nói xong cũng đi vào phòng bác sĩ, Vương Vũ Hàn lưu luyến buông cạnh giường ra, mắt không rời Diệp Thiên Ngân cho đến khi y tá đã đẩy cô đi vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.

Trong phòng bác sĩ, mọi người đều tụ tập lại một chỗ để nghe sự phán quyết của Trần San, Vương Vũ Hàn thì nhìn bà như muốn ăn tươi nuốt sống, chỉ cần bà nói không sao thì thế giới bình yên nhưng nếu bà nói có sao thì...

Trần San thở dài một cách nặng nề, lòng không muốn nói ra những lời tàn nhẫn nhưng giấu giếm sẽ được bao lâu. Bà nhìn Vương Vũ Hàn trầm giọng.

“Diệp Thiên Ngân đã vượt qua cơn nguy hiểm, những vết thương bên ngoài trong thời gian sau sẽ tự động lành lại...”

Bà dừng một lúc. – “Về phần đầu, vì bị va chạm mạnh khiến trong đầu có dấu vết tụ máu, tạo thành máu đông đè lên dây thần kinh nên có thể sẽ hôn mê trong một thời gian khá dài.”

“Hạ thân của cô ấy chảy rất nhiều máu.” – Vương Vũ Hàn âm lãnh hỏi.

Biết trong đầu cô có tụ máu đã khiến lòng hấn đau đớn như vỡ vụn nhưng hấn biết cô nhất định sẽ tỉnh lại vì thế hấn muốn biết đưa con ra sao? hấn vẫn muốn đưa con của bọn họ vẫn còn sống.

Nếu quả thật ông trời thương hấn, cho hấn một hy vọng thì tin chắc Diệp Thiên Ngân khi tỉnh lại sẽ rất rất vui, có thể sẽ tha thứ cho hấn, sẽ trở về bên cạnh hấn, có như thế cả nhà ba người sẽ vui vẻ hạnh phúc bên nhau.

Nhưng sự thật luôn trớ trêu, ông trời luôn sự có an bài cho số phận... có nợ phải trả, có thù phải báo... và kết cục lại là sự thống khổ mà con người phải hứng chịu.

“Hạ thể chảy rất nhiều máu, có thể vì bị đánh đập gây ra, còn có...”

Trần San dần nhỏ giọng, lòng cũng xót thương số phận của cô gái trẻ.

“Vì thai nhi rất yếu, mà cơ thể người mẹ rất suy nhược không đủ chất bổ dưỡng nuôi dưỡng thai nhi, cộng thêm bị va đập mạnh nên... thai nhi đã không còn.”

Bà nhìn Vương Vũ Hàn, sợ hấn sẽ làm chuyện không hay nên nói thêm vài câu, cũng thay đổi cả cách xưng hô, mong hấn có thể còn nhân tính mà nghe thấy.

“Vũ Hàn, đi và các bác sĩ đã cố gắng hết sức, có thể giữ lại mạng sống cho Thiên Ngân là tốt lắm rồi, cháu đừng thương tâm, đừng suy nghĩ lung tung, Thiên Ngân còn cần cháu chăm sóc.”

Giờ phút này, những câu nói kia có lọt vào tai hấn đâu, cả người hấn như bị điểm huyết, hóa đá đứng tại chỗ, niềm hy vọng cuối cùng là câu nói cho tình cảm giữa hấn và Diệp Thiên Ngân đã biến mất... đưa con của hấn, kết tinh của hấn và cô...

Đau đớn lan tràn khắp thân thể, nó như loại axit ăn mòn từng tế bào bên trong hấn, người con gái hấn yêu thì hôn mê bất tỉnh không biết khi nào có thể tỉnh lại? đưa con thì đã mất.

“Thiên Ngân của tôi... con của tôi...” – Giọng nói lạnh lẽo nhưng thê lương khiến cả căn phòng chìm vào u tối.

Sự đau đớn mất mát này đang gặm nhấm hấn, gặm nhấm đến tận xương tủy.

Mọi người trong phòng không ai nói một câu, bọn họ đều có cùng suy nghĩ.

Dù rất muốn cho Vương Vũ Hàn một trận nên thân nhưng như thế chẳng khác nào giúp hấn đỡ khổ sở hơn, bọn họ không làm gì hấn, sẽ để hấn tự gặm nhấm cái loại đau khổ tuyệt vọng khi mất đi người thân yêu nhất.

Nỗi đau này, chỉ e là cả đời cũng không phai nhạt đi, bởi nó giống như một cái dằm, mỗi khi nhắc tới sẽ đâm vào tim một cái, đau đớn khó chịu, dù sống cũng không bằng chết, dù chết cũng không muốn đầu thai.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Buông tay để em được vui

Đêm đến, bầu trời không trăng cũng không có sao, không gian chỉ có một màu đen kịch âm u bao phủ.

Trong phòng hồi sức, Diệp Thiên Ngân hai mắt nhắm chặt, hơi thở đã bình ổn hơn, sắc mặt tuy còn chút nhợt nhạt nhưng cũng không đến mức trắng như tờ giấy.

Vương Vũ Hàn ngồi bên giường, ngón tay thon dài khẽ vuốt nhẹ má cô, ngón tay run rẩy di chuyển xuống đôi môi đỏ mọng ngày nào giờ chỉ còn một mảnh tái nhợt, đôi mắt xanh lam khẽ lay động.

Hắn lại kéo bàn tay nhỏ bé của cô lên áp ở bên mặt mình, muốn cảm nhận hơi ấm từ tay cô nhưng tay cô rất lạnh, không chút ấm áp, đôi mắt tràn ngập sự đau lòng cùng bi ai.

“Đối với tôi bây giờ, không hận ... cũng không yêu ... tôi muốn mọi việc từ trước tới giờ chỉ là giấc mộng, nếu đã tỉnh mộng rồi thì nên kết thúc thôi.”

Lời nói ấy cứ vang bên tai hắn rất lâu rất lâu ... nếu có thể, hắn nguyện được yêu cô trong giấc mộng, một giấc mộng chỉ có hai người, không có thù hận, không có đau thương, chỉ có tình yêu vĩnh cửu, vui vẻ hạnh phúc suốt cả cuộc đời.

Nhớ lại những ngày tháng giữa hai người chỉ có vui vẻ, còn nhớ cô trêu chọc hắn cái quần lót bảy sắc cầu vồng, còn có mấy con cá cô bắt ... giọng nói ngọt ngào, dịu dàng như làn nước nỉ non bên tai hắn, những ngày tháng ấy thật sự rất vui, rất hạnh phúc.

Cảm giác đau đớn xé rách trái tim cứ hết lần này tới lần khác đều vậy lấy hắn, hắn thật sự đã khiến cô tổn thương nặng nề, giờ đây giữa bọn họ còn có cái gì để nếu kéo, còn cái gì để cô có thể ở lại bên cạnh hắn đây ?

Hắn muốn cô không phải là cái xác không hồn ở bên cạnh hắn, mà là trái tim của cô, tình yêu của cô, ngoài ra hắn không cần bất cứ thứ gì cả nhưng ... bây giờ cô có thể cho hắn cái gì đây, một sự bài xích chán ghét sao ?

Trong chớp mắt, khóe mắt đã ươn ướt, một giọt nước nóng bỏng lại rơi xuống má Diệp Thiên Ngân ... thật sự rất buồn cười, người như hắn lại yếu ớt đến mức hết lần này tới lần khác cứ rơi nước mắt, từ khi nào hắn giống một đứa trẻ thích khóc thế này ? thật sự rất buồn cười.

“Thiên Ngân ... Thiên Ngân ... Thiên Ngân ...”

Hắn liên tục gọi tên cô, càng gọi càng đau lòng, càng thương tâm, càng chua xót.

Hắn nâng cô ngồi dậy để cô tựa vào người hắn, đôi môi mọng nhẹ nhàng phủ lên môi cô, chỉ là lướt qua nhưng cũng lưu luyến không muốn rời xa, đôi môi mang hương thơm dịu nhẹ mà hắn yêu thích nhưng ...

Hắn rời khỏi môi cô, tận sâu trong đôi mắt như có gì đó đã vỡ nát, hắn lại ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, như sợ chỉ cần lỏng tay thì cô sẽ biến mất, hắn rất sợ hãi.

“Thiên Ngân ... anh biết em có thể nghe được những gì anh nói, vì thế em hãy nghe cho kỹ ... chỉ cần em tỉnh lại ... thì anh ...”

Hắn nuốt một cái gì đó vào họng, giọng như cố đè nén lại sự bi thương.

“... anh sẽ buông tay ... anh sẽ để em rời đi ... chỉ cần em vui vẻ, anh sẽ buông tay ... vì thế, Thiên Ngân ... em hãy tỉnh lại đi, có được không ?”

Hắn chấp nhận buông tay, cho cô tự do đi đến những nơi cô muốn, hắn muốn nhìn thấy cô cười, thấy cô sống tốt, như thế hắn mới thấy hạnh phúc ... nếu buông tay có thể khiến cô vui vẻ thì hắn chấp nhận một mình ôm đau thương.

Nhưng buông tay không có nghĩa là hắn sẽ từ bỏ, hắn vẫn sẽ trong bóng tối bảo vệ cô, lặng lẽ ngắm nhìn cô từ rất xa rất xa, dù như thế hắn cũng cảm thấy mãn nguyện.

“Cầu xin em, đừng im lặng như thế ? anh rất sợ, rất sợ em không nhìn anh nữa ... Thiên Ngân, xin em tỉnh lại có được không ?”

Vương Vũ Hàn nhắm mắt lại, nước mắt cứ thế lại rơi trên vẻ mặt cương nghị của hắn, cứ khóc đi, một lần khóc thật thoải mái, bao nhiêu đau đớn phải chịu, bao nhiêu tổn thương đã gây ra, nay hãy dùng nước mắt cho nó trôi đi hết.

Vương Vũ Hàn cứ thế nói rất nhiều chuyện với Diệp Thiên Ngân nhưng cô không mở mắt, không giống như trong mấy bộ phim tình cảm, nữ chính bất tỉnh vì lời nói tràn ngập tình cảm của nam chính mà tỉnh lại.

Nhưng như có thể nghe thấy những lời hắn nói bên tai, đôi mắt đang nhắm kia, bỗng có một giọt nước mắt từ khóe mi chảy xuống nhưng Vương Vũ Hàn lại không hay biết, chỉ lặng lẽ ở bên cô, suốt một đêm cũng không chớp mắt.

Trong căn nhà màu xám tro, hiện cảnh âm u cũng tàn khóc hiện ra trước mắt.

Trong phòng lớn, năm tên đàn ông hình dáng quái dị đang quỳ dưới đất, còn có ba cô gái, một cô thì quỳ trong góc, hai cô kia đang bị roi quất vào người, quần áo cũng rách nát, máu từ người chảy xuống nền gạch đen xì.

“Á ... Vương tổng tha mạng ... Vương tổng tha mạng ... đau quá ....”

Helen và Susan bị đánh đến thân tàn ma dại nhưng hai vệ sĩ cũng không hề có chút đồng tình, hai cô gái này đã làm một chuyện khiến bọn họ cũng căm tức nên ra tay cũng không nhân nhượng.

Vương Vũ Hàn một thân phủ đầy hàn khí, đôi mắt xanh lam như hồ bảo rình mò nhìn hai cô gái trước mắt.

Trần San có nói là do đánh đập nên Diệp Thiên Ngân mới sảy thai, trên người còn có dấu tích bị giày nhện đá vào, hẳn tin chỉ có hai cô này mới nghĩ ra trò ngu xuẩn như vậy.

Mắt liếc qua tên ghê lở, máu hấn bắt đầu sôi lên, giọng là gằn từ tiếng mà thốt ra.

“Mày đã cường bạo cô ấy?”

Tên ghê lở nghe là đang hỏi mình, vội vàng bò đến bên chân Vương Vũ Hàn nhưng bị mấy tên vệ sĩ ngăn cản, hấn đập đầu đến chảy cả máu.

“Vương tiên sinh ... Vương tiên sinh ... ngài tha cho tôi, tôi thề là không có chạm vào cô gái kia, tôi chưa có chạm vào thật, tôi thề ... tôi thề ....”

Nếu biết bị lừa gạt như thế, bọn họ có ăn gan trời cũng không dám chạm vào cô gái kia, đã không ăn được lại còn gặp nạn, bọn họ thật bị ba con đàn bà ác độc kia hại chết rồi.

“Vương tiên sinh, là con đàn bà này bảo chúng tôi cường bạo cô gái kia, hơn nữa còn bảo chơi chết cô ta cũng không sao ... chúng tôi đã nhận tiền nên làm thôi ... Vương tiên sinh, chúng tôi vô tội, thật vô tội.”

Tên ốm như cây tre lên tiếng cầu xin, lại liếc nhìn ba con ả đầy ghê tởm, nếu có thể bọn hấn rất muốn tiến lên chà đạp hết ba con đàn bà đề tiện này một lần.

Vương Vũ Hàn biết bọn này chưa chạm vào Diệp Thiên Ngân, Trần San có nói cô không có bị xâm phạm nên hấn mới có chút an lòng nhưng nghĩ lại nếu mình không đến kịp thì cô sẽ ra sao đây ?

Con tức không có đi xuống mà ngày càng dâng lên cao, hấn nhìn tên ghê lở, nhếch môi cười âm lãnh.

“Đem tên cận bã này ra ngoài, từ trên người hấn lột từng miếng da, cắt từng miếng thịt xuống ... nên nhớ, không được làm hấn chết, đến khi nào cắt đến tận xương thì quăng xương cho chó ăn.”

Tên ghê lở nghe xong người hóa đá, đầu óc không còn hoạt động nhìn Vương Vũ Hàn, sau đó cứ như ngu dần mà ngồi yên tại chỗ, mà mấy tên còn lại thì đã run rẩy đến mức chỉ muốn ngất xỉu ngay lập tức, bọn họ biết kẻ tiếp sẽ là bọn họ.

Tên ghê lở rốt cuộc bị đưa đến một phòng khác, vẫn như tên ngu dần để hai vệ sĩ đưa hấn đi ra ngoài nhưng sau đó là tiếng hét thất thanh.

“Không ... tôi không muốn chết ... tha cho tôi ... tha cho tôi ...”

Nhưng có ai quan tâm đến hấn đâu, Vương Vũ Hàn nhìn hai cô gái đang bị đánh dã man, phát tay lên ý bao dừng lại.

Helen và Susan rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi mà hít thở không khí, lúc này cả người đều đau nhức, bọn họ thật bị trời trả báo rồi.

“Vương tổng ... xin tha mạng ...”

Hai cô gái cùng lên tiếng cầu xin, tuy biết hy vọng mong manh nhưng vẫn cầu sẽ được tha cái mạng nhỏ này, họ thề với lòng nếu như thoát nạn, sau này chỉ cần thấy Diệp Thiên Ngân sẽ tránh xa vạn thước, thà đắc tội với kẻ ác chứ không muốn đắc tội với Diệp Thiên Ngân.

Vương Vũ Hàn nhìn bốn tên còn lại, lại nhìn Helen và Susan, trong đầu nghĩ ra một chuyện, môi lại cười đầy lạnh lẽo.

“Bốn người bọn mày không phải đang cấm dục sao ? tao cho chúng mày một cơ hội để phát tiết ... trong vòng một tháng, tụi bây có thể làm hai con ả có thai, tao sẽ cho tụi bây một cơ hội.”

Bốn người kia mắt sáng lên khi biết mình vẫn có cơ hội sống, không khỏi vui mừng vội tiến lên hai cô gái đang nằm cứng đờ như tảng đá, đầu óc như bị lời nói của Vương Vũ Hàn xuyên thủng không nói được lời nào.

Một tháng đối với mấy tên cận bã sẽ là vui sướng, vừa được phát tiết vừa được thả tự do nhưng đối với hai cô gái sẽ là địa ngục trần gian ... không, phải nói ngay cả địa ngục cũng thua xa.

“Đem bọn chúng đưa đến một phòng khác đi.” – Vương Vũ Hàn chán ghét lên tiếng, cũng không nhìn hai con ả nữa mà tầm mắt dườ lên người Trang

Mật Ly.

Mấy vệ sĩ gạt đầu, sau đó dẫn sáu người rời đi, Helen và Susan mới có phản ứng, không có cầu xin Vương Vũ Hàn mà hướng Trang Mật Ly chửi mắng.

“Con tiện nhân thói tha, tất cả là tại mày hại bọn tao ... mày nhất định sẽ chịu báo ứng không thua bọn tao đâu.” – Helen hét đến khan cả cổ.

“Con đàn bà hèn hạ, đồ đàn bà phóng đảng không biết liêm sỉ, mày sẽ chết không có đất chôn thay ... mày sẽ chết không có đất chôn thay.”

Tiếng chửi bới rớt cuộc cũng xa dần và mất hút, Vương Vũ Hàn lại nhìn Trang Mật Ly, đầu dây mối nhợ vẫn là cô ta, hôm nay hẳn sẽ giải quyết hết một lần.

Trang Mật Ly nhìn Vương Vũ Hàn, trong mắt là tia đau lòng, cô biết bọn người kia có kết quả không tốt thì cô càng không mong sống được nhưng cô vẫn không can tâm.

“Trang Mật Ly, cô nghĩ tôi nên đối xử với cô như thế nào đây?” – Hắc nhàn nhạt nói, mắt lạnh băng nhìn cô.

Trang Mật Ly cười nhẹ. – “Con tiện nhân Diệp Thiên Ngân chết cũng không khiến tôi thương tiếc, nó đã sảy thai, tôi rất vui về ... hahahaha ....”

Vương Vũ Hàn mím chặt môi, khuôn mặt trở nên đáng sợ nhưng Trang Mật Ly lại rất bình thản nói tiếp nhưng giọng điệu lại là ghen ngào khiến người khác có chút đồng cảm.

“Vũ Hàn, nói cho em biết, cô ta hơn em ở điểm nào ? vì sao anh lại không yêu em, em làm tất cả là vì anh ... còn cô ta chỉ mang đến cho anh thương tổn vì có gì anh lại chỉ yêu cô ta mà không yêu em ...”

Tiếng cuối cùng, cô như hét lớn lên, nước mắt đau lòng tuôn ra như suối chảy, cô đã đến nước này tất cả là do ai, cũng vì hắn mà thôi, cô thừa nhận là mình có chút tham hư vinh nhưng tình yêu đối với hắn vẫn đứng hàng đầu nhưng mà hắn có hiểu cho cô hay không ?

“Yêu tôi ? là yêu tôi hay yêu tiền của tôi ? ... Trang Mật Ly, đừng tưởng tôi không biết cô nghĩ gì trong đầu ... đối với tôi, cô so sánh với Thiên Ngân, ngay cả một cọng tóc cũng không bằng cô ấy ... chỉ có cô ấy mới xứng làm vợ của tôi, còn cô ... vĩnh viễn đừng mộng tưởng.”

Hắn tuyệt tình nói, lời này như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim, đau đến vỡ nát cõi lòng, Trang Mật Ly cười thê lương, thì ra cô cũng chỉ như mấy tình nhân khác của hắn, cuối cùng chỉ là tình nhân không đáng một đồng.

“Em yêu anh, tất cả việc em làm chỉ là muốn ở bên cạnh anh, em muốn làm vợ anh, muốn sinh con cho anh, muốn cùng anh sống vui vẻ hạnh phúc, vì sao lại không hiểu cho em?”

Lúc này tiếng nói chỉ là ghen ngào nhưng ngay sau đó, đôi mắt chuyển qua tia ác độc, nụ cười thê lương lại chuyển sang khinh thường mỉa mai.

“Tất cả cùng do anh mà ra ... anh nghĩ cô ấy sẽ còn yêu anh sao ? nếu không tại anh thì cô ấy đâu phải chịu đau khổ, nếu không phải tại anh thì cô ấy đã không mất đi Vương Thiếu Phong, nếu không phải tại anh thì đứa con cô ấy cũng không mất ... tất cả đều do anh mà ra ...”

Trang Mật Ly từng lời từng tiếng nói ra chậm rãi, cô bị tổn thương nặng thì hẳn vẫn phải chịu chung với cô, hai người bắt quá cùng xuống địa ngục vậy.

Quả nhiên gương mặt lạnh băng khi nãy thoáng chốc tan rã, đôi mắt khẽ chìm xuống, cả thân người hơi run run, bàn tay to lớn siết chặt.

Trang Mật Ly cảm thấy rất hưng phấn, cô tiếp tục nói ra lời nhấm tâm.

“Anh đã có thể bỏ qua thù hận để yêu cô ấy nhưng anh không làm, anh luôn coi lòng tự trọng mình quá cao, sợ mất mặt, mất thể diện ... thà tổn thương người con gái mình yêu cũng không muốn người khác xem thường mình ...”

Trang Mật Ly nhìn bộ dáng của hắn lúc này, cô thật sự rất thống khoái.

“Bây giờ nhìn xem, bộ dạng không ra gì của anh hiện giờ, chỉ sợ ra ngoài sẽ làm người ta sợ đến mức ôm bụng cười chết mất.”

“Đủ rồi.” – Hắc quát lớn, mắt bốc hỏa nhìn Trang Mật Ly.

Trang Mật Ly nhìn hắn, nụ cười ngày càng đậm.

“Anh nghĩ làm thế tôi sẽ sợ sao ? nếu từ đầu anh chịu lấy tôi thì chúng ta đã vui vẻ hạnh phúc, có thể đã sinh ra rất nhiều đứa con xinh đẹp, tại anh ngu muội không nhận ra mà thôi.”

Vương Vũ Hàn nhìn cô, nghe thấy những lời trách mắng cư nhiên lại khiến tâm hắn trở nên nhẹ hơn một chút, hắn cảm nhận đã được người ta nói rõ tính xấu của mình, hắn lại cảm thấy vui ... hắn bị biến thái sao ?

Nhưng biết được nhược điểm của mình thì cũng tốt thôi, ít nhất sau này hắn sẽ từ bỏ cái lòng tự tôn ấy, đối mặt với người mình yêu, có thể dễ dàng hơn nhiều.

“Cô muốn có con với tôi ?”

Vương Vũ Hàn nói một câu khiến Trang Mật Ly giật mình nhưng không có nói gì, Vương Vũ Hàn cười lạnh nói tiếp.

“Tôi sẽ cho cô toại nguyện ... tôi sẽ cưới cô làm vợ nhưng trước tiên phải sinh cho tôi một đứa con thì tôi sẽ cưới cô ngay.”

Trang Mật Ly cảm thấy bất an, hần nói muốn cưới cô là thật hay giả ? nhưng nhìn vào mắt hần lại không nhìn ra được gì ? lúc này cô cũng có chút hoảng sợ.

“Anh muốn gì ?” – Cô sợ hãi hỏi.

Hần vẫn cười. – “Muốn cô sinh con cho tôi, đó không phải điều cô muốn sao ?”

Lúc này, Trang Mật Ly lại có chút mong chờ, giọng nhỏ dần. – “Là thật ?”

“Là thật ... nhưng phải có con trước thì tôi sẽ cưới cô.”

Vương Vũ Hàn nhìn về một tên vệ sĩ. – “Đem đại Hắc và tiểu Hắc ra đây ?”

Trang Mật Ly ngây ngẩn, không lẽ hần muốn người khác cưỡng bạo cô để cô giống bọn Helen và Susan, muốn cô mang thai kiểu đó ? ... không, cô không muốn như thế.

Vừa muốn tiến lại gần Vương Vũ Hàn thì cửa sắt mở ra, tên vệ sĩ vừa rồi dẫn vào hai con chó to lớn, gần bằng con ngựa con, vừa đen vừa dữ tợn. Trang Mật Ly kinh hoàng lùi về sau, hần rút cuộc muốn làm gì ?

“Đề đại Hắc và tiểu Hắc giúp cô sinh con, tôi nghĩ bọn nó rất thích hợp với cô.”

“Không ... Vũ Hàn, anh không thể đối xử với em như vậy, em rất yêu anh mà, sao anh lại tàn nhẫn với em như vậy, em không muốn, không muốn.”

Cô gào thét quỳ xuống, không nghĩ Vương Vũ Hàn có thể tàn nhẫn với cô đến thế, bắt cô giao phối với hai con chó còn muốn cô mang thai, chẳng bằng giết chết cô đi còn hơn.

“Loại đàn bà ác độc như cô, kết cục này còn rất nhẹ tay ... ngoan ngoãn ở đây mà cùng chúng hưởng lạc, rồi nhanh chóng sinh cho tôi một đứa con, như thế tôi sẽ cho cô tự do.”

Từng lời tàn nhẫn phun ra, môi hần nhếch lên vẻ châm chọc sau đó xoay người đi ra ngoài nhưng cũng quăng lại một câu khiến Trang Mật Ly chết giắt tại chỗ.

“Mỗi ngày đều tiêm cho cô ta một mũi tiêm kích thích, cô ta cần chút động lực để làm chuyện tốt.” – Sau đó nhanh chóng ly khai.

Một tên vệ sĩ gạt đầu, rồi dùng ống kim tiêm cho Trang Mật Ly một mũi, khi cô có phản ứng thì mới biết mình bị kim thuốc kích thích, cô hoảng sợ muốn chạy thoát nhưng cánh cửa đã bị đóng chặt.

Tất cả đều rời đi, căn phòng rộng lớn chỉ còn cô và hai con chó to lớn, cô kinh hoàng áp sát người vào cửa sắt, trong người bắt đầu có biến hóa dữ dội, nội tâm có một ngọn lửa đang bùng bùng bốc phát.

Không nghĩ thuốc lại ngấm nhanh như thế ? hơn nữa tác dụng thuốc rất mạnh, cả người bắt đầu nóng rang, hai mắt lơ mơ nhìn về hai con chó to, lại lướt qua nơi hạ thân bọn chúng, cái thứ đen thui đỏ ối khiến miệng lưỡi khô khan.

Lý trí bỗng không còn một chút, cô từng bước tiến tới hai con chó to, bắt đầu cuộc triển miên giữa người và thú.

Bên trong lửa nóng lan tràn, nhiệt độ như muốn thiêu hủy tất cả mọi thứ, tiếng chó sủa hòa cùng tiếng rên rỉ của người đàn bà thật hòa hợp khiến người khác nghe vào muốn thối cả lỗ tai.

Đám người Vương Vũ Hàn đi ra tới gần cổng thì một vệ sĩ đi tới gạt đầu, kính cẩn bẩm báo.

“Vương tiên sinh, Âu Thực Lợi do không chịu nổi thuốc nên cắn lưỡi tự sát.”

Vương Vũ Hàn nghe xong, không cho điều đó có gì lạ lùng, Âu Thực Lợi nếu không sợ chết thì đã có thể giải thoát bản thân từ lâu, là do cô ta không biết thời thế, hần đã cho cô ta một con đường là chết rất thoải mái, vậy mà cô ta lại không nhanh chóng tự sát để bản thân phải bị hành hạ một thời gian ... ngu xuẩn.

“Đem sát cô ta đưa đến chợ đen, bọn buôn bán nội tạng chắc sẽ rất hứng thú.”

Suy nghĩ một chút, hần lại lên tiếng. – “Hai con đàn bà kia nếu có thai thì quăng chúng cho bọn chợ đen, bốn tên còn lại thì quăng cho phòng thí nghiệm của Man Cảnh Ân, về phần Trang Mật Ly ...”

Giọng hần trở nên âm lãnh hơn, con người mang theo tia máu đỏ.

“Cho cô ta ba tháng hưởng thụ, sau đó quay một đoạn phim của cô ta cùng hai con chó, đưa lên mạng rồi cho cô ta xem ... tiếp theo thì đưa cô ta đến chợ đen, bảo bọn người kia hảo hảo đối với cô ta đặc biệt một chút ... dù là thân thể hay nội tạng cũng không cần chữa lại.”

Vệ sĩ gật đầu tuân lệnh, cách làm việc của ông chủ luôn không nương tay, hơn nữa bọn người này đã chọc đúng tổ ong thì làm sao không chết thảm cho được.

Vệ sĩ rời đi, Vương Vũ Hàn nhanh chóng lên xe đi đến bệnh viện, có một số thứ hẳn phải đích thân làm mới yên tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Quên đi quá khứ

Từ ngày Diệp Thiên Ngân hôn mê, Vương Vũ Hàn cũng chuyển đến bệnh viện sinh sống, từ công việc đến ăn ngủ cũng cùng cô một chỗ.

Lúc đầu hẳn muốn đưa cô về Nguyệt thụ nhưng Trần San bảo không được đi chuyển, sợ sẽ có điều bất trắc nên hẳn mới ở bệnh viện cùng cô. Dây phòng bệnh này hẳn cũng bao trọn, chỉ có cô và hẳn cùng với mấy tên vệ sĩ canh cửa mà thôi.

Vợ chồng Lăng Chính cũng đã trở về nước, bọn họ điều biết tất cả, Triệu An Tuệ có vài lời trách móc Vương Vũ Hàn nhưng thấy hẳn cũng không hơn gì, người còn ở đây nhưng lòng đã nát bét nên bà cũng không trách móc gì thêm.

Vu Từ Băng đã sinh con, là một bé gái rất dễ thương, Mạch Quân Vỹ cũng như trứng ngỗng, Dương Nghị vẫn chăm sóc Gia Tiểu Mẫn, nghe nói cô nàng lại có thai.

Man Cảnh Ân đã đi Châu Âu, nghe nói đã có tin tức của Kha Nhi, hai người cứ như chơi trò trốn tìm, không biết khi nào mới có điểm dừng lại.

Vương Thiếu Phong cũng dẫn Sophia đến thăm bọn họ, cái bụng đã rất to, cũng sắp sinh rồi, nghe nói là con trai, Vương Vũ Hàn cũng an tâm có người nối dõi bởi hẳn có thể sẽ không kết hôn vì một lòng chỉ chờ đợi Diệp Thiên Ngân.

Frank hiện tại lâu lâu cũng đến thăm nhưng chỉ đứng bên ngoài nhìn một cái rồi rời đi, thế giới bên ngoài là của hẳn nhưng bên trong phòng kia là của hai người bọn họ, hẳn đã chết tâm từ lâu rồi.

Ngày qua ngày, Vương Vũ Hàn vẫn chăm sóc Diệp Thiên Ngân, buổi sáng thì vệ sinh thân thể cho cô rồi đẩy cô xuống vườn hoa tắm nắng, cùng cô ngắm nhìn bầu trời trong xanh tươi đẹp.

Buổi trưa đọc sách cho cô nghe, đây cũng là lần đầu hẳn có kiên nhẫn đọc một quyển sách nếu không phải Trần San nói Diệp Thiên Ngân cần nghe tiếng người nói chuyện để đánh thức cô dậy thì hẳn cũng không chạm tới làm gì.

Buổi tối thì ôm cô vào lòng, vẫn ní non bên tai không dứt, Trần San có nói tuy cô hôn mê nhưng ý thức vẫn có thể nghe được vì thế hẳn bắt đầu trở thành kẻ lảm nhảm, chuyện từ trên trời hay dưới đất, hẳn đều không buông tha.

Ba tháng trôi qua nhanh nhưng Diệp Thiên Ngân cứ như ngủ không biết chán, nhiều lúc hẳn cảm thấy cô đã không còn, dù vẫn cảm nhận được hơi thở nhưng cô bất động như thế, lòng hẳn đã tan rã.

Nhiều lần bức xúc lay cô tỉnh dậy nhưng vô ích, lúc đó hẳn đã bị Trần San hung hăng sai mấy tên vệ sĩ của hẳn đá văng ra khỏi cửa, nói là đá văng nhưng có ai dám làm, chỉ có Trần San mới có khả năng đó thôi.

Buổi sáng sớm mai, như thường lệ, Vương Vũ Hàn vệ sinh thân thể cho Diệp Thiên Ngân, bàn tay to lớn chậm rãi nhẹ nhàng nâng niu bàn tay bé nhỏ như bảo bối, lau từng đầu ngón tay của cô thật tỉ mỉ.

“Hôm nay trời rất đẹp, anh sẽ đưa em đi tắm nắng, nghe di San nói, tắm nắng rất tốt cho cơ thể, còn làm đẹp da, anh thấy da em đẹp thế này rồi nếu tắm thêm không biết nó sẽ như thế nào đây? ... chắc lúc đó anh sẽ ăn em mất thôi.”

Hẳn nói nhưng cô vẫn im lặng, hẳn cũng đã quen tự đọc thoại một mình nên không cảm thấy chán ... ba tháng để hẳn trở nên an tĩnh, cũng không còn nóng nảy như trước nữa rồi.

“Di San nói với anh, máu tụ trong đầu em đã tan hết, nếu có thể ... chỉ vài ngày thôi là em sẽ tỉnh lại ...” – Hẳn dừng một chút.

“Anh đã nói sau khi em tỉnh lại thì sẽ để em đi nhưng anh có một yêu cầu, khi em tỉnh lại, cho anh nhìn thấy em một chút, chỉ một chút thôi, rồi anh sẽ đi ngay, có được không?”

“...” – Cô vẫn nằm đó không nhút nhích nhưng hẳn lại cười tươi.

“Em im lặng tức là đồng ý, không được nuốt lời.”

“Cốc, cốc, cốc ...”

Có tiếng gõ cửa, hần thu lại nụ cười, giọng lạnh nhạt. – “Vào đi.”

Mạch Quân Vỹ cùng Vu Tử Băng đi vào, con của bọn họ đã bị ông nội giữ lại nên bọn họ đành tới tay không.

“Nhìn Thiên Ngân hôm nay có vẻ tốt, em có đem ít trái cây cho cậu ấy đây.”

Vu Tử Băng nhỏ giọng, cầm giỏ trái cây để lên bàn, nhìn người đàn ông đang tỉ mỉ lau từng ngón tay cho Diệp Thiên Ngân, lòng đầy oán giận lúc trước đã tiêu tan.

Cô biết Vương Vũ Hàn là người đau lòng nhất trong chuyện này, người ngoài cuộc chỉ nhìn bề ngoài nên mới trách cứ hần ta, thù hận cha mẹ khiến hần mất đi lý trí tổn hại đến Diệp Thiên Ngân nhưng khi cô nghe Mạch Quân Vỹ nói, hần ta là bất đắc dĩ, tất cả vì không tin tưởng mới dẫn đến hậu quả thế này.

Đau khổ hành hạ cũng đủ khiến hần tiêu tụy gầy đi rất nhiều, cô còn gì để trách móc nữa đây, chỉ hy vọng Diệp Thiên Ngân tỉnh lại, có thể bỏ qua hết tất cả, quên hết quá khứ cùng Vương Vũ Hàn làm lại từ đầu mà thôi.

Vương Vũ Hàn nhìn Vu Tử Băng, cười nhạt.

“Em không cần mua làm gì, ở đây trái cây còn rất nhiều.”

Nếu là lúc trước cô sẽ giật mình khi nghe thế nhưng bây giờ cũng không xem chuyện đó là chuyện kinh thiên gì, chỉ vui vẻ nhìn hần cười.

Mạch Quân Vỹ cứ bị cho ra rìa, hần nhìn Diệp Thiên Ngân, giọng đều đều.

“Thiên Ngân à, Băng đã sinh cho anh một tiểu công chúa rất xinh nha, em mau tỉnh lại đi, cùng Vương Vũ Hàn sinh một đứa bé trai, hai chúng ta làm thông gia là tốt nhất.”

Hai cái liếc giết người nhìn Mạch Quân Vỹ, hần có chút chột dạ quay mặt hút gió làm như những lời khi nãy không phải do hần nói ra nhưng hần chỉ có lòng tốt thôi mà, sao lại xem hần như kẻ thù vậy chứ ?

“Vỹ, cậu nên sinh thêm bé trai đi, để Hàn có bé gái, con trai cậu cưới con gái Hàn, vậy là cậu có thể trả thù rồi phải không ?”

Man Cảnh Ân không sợ hãi lên tiếng, hần cười rất sảng khoái nhìn ba người trong phòng, mắt dán vào Diệp Thiên Ngân.

“Thiên Ngân không lên tiếng tức đã đồng ý ... Hàn à, cậu nên chấp nhận đi thôi.”

Vương Vũ Hàn xem nhẹ sự có mặt của Man Cảnh Ân.

“Vậy mình sẽ sinh một đứa con gái, cậu và Kha Nhi sinh con trai, chúng ta làm thông gia.”

Nhắc đến chỗ đau, không ai không đau lòng, về mặt cột nhà lần đầu xuất hiện trên mặt Man Cảnh Ân biến mất, hần thật không thể đuổi kịp tốc độ Kha Nhi, cô nàng không biết dùng cách gì cứ thoát khỏi tay hần.

“Không được, Thiên Ngân sinh con gái thì phải làm thông gia với em.”

Gia Tiểu Mẫn đi nhanh vào trong, mặt nhăn lại lên tiếng mà Dương Nghị đang rất khổ sở chạy theo sợ, cô đang mang thai, sơ suất một chút hần sẽ hối hận cả đời.

“Em đang mang thai, đừng chạy nhanh thế.”

Hần biết Gia Tiểu Mẫn muốn kết thông gia với Diệp Thiên Ngân nhưng thế lực của hần làm sao có thể treo cao, hơn nữa còn có Mạch Quân Vỹ cùng Man Cảnh Ân, hần không có cửa để chen vào nha.

“Như vậy đi, Thiên Ngân mang song thai, một trai một gái, sang năm lại sinh thêm một bé gái, vậy là có thể làm thông gia với tất cả chúng ta, anh thấy như vậy là tốt nhất.” – Mạch Quân Vỹ hào phóng nói.

Mọi người trong phòng, ngay cả Vương Vũ Hàn cũng nhìn không được liếc nhìn Mạch Quân Vỹ, mọi người đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hần.

‘Cậu tưởng Thiên Ngân là heo chực.’

Mạch Quân Vỹ lại nhìn trời nhìn mây, hần chỉ muốn giải tỏa tâm trạng của mọi người thôi mà nhưng vẫn biết thức thời mà chuyển đề tài khác.

“Nghe nói Sophia sinh sớm, hiện giờ chắc Thiếu Phong giống như kẻ điên, đang lo lắng chờ ở cửa phòng sanh, chỉ hận không đập cửa xông vào ... hahaha ...”

Nếu không phải cha mẹ muốn Sophia ở bên Mỹ sinh con thì giờ này bọn hắn cũng đã chạy qua xem cảnh tượng đó rồi.

Cảnh tượng này hắn và Dương Nghị đều hiểu rõ, bởi lúc Vu Từ Băng sinh, hắn ước gì có thể thiêu hủy cánh cửa đó, nhưng nghĩ lại đứa con gái xinh xắn, đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Vỹ, miệng cậu thối như thế không sợ Từ Băng chán ghét, sợ hãi bỏ chạy lấy người sao?”

Vương Hàn cảm thấy nên cho hắn một bài học tốt như vậy mới không lắm lời, mà người khiến hắn sợ nhất không phải là Vu Từ Băng thì còn ai vào đây.

“Cái này cậu không cần lo, miệng của mình mà thối thì miệng của Băng cũng...”

“Anh nói cái gì?” – Giọng nói gần gũi giống như hổ báo vang lên.

Mạch Quân Vỹ chưa nói hết thì Vu Từ Băng đã lên tiếng, cô thật sự hết cách với tên này rồi, mặc dù rất yêu thương cô nhưng tính tình vẫn hơi hợm hĩnh xa không đối được, cô nhiều lần giận dỗi bỏ đi mặc kệ hắn nhưng miệng hắn cứ như mật ong, nói ra cái gì cũng ngọt như đường khiến cô mềm lòng phải quay trở lại.

“Hahahaha... anh nói miệng anh rất thối... miệng em rất thơm rất ngọt nha.”

Mạch Quân Vỹ cười lớn, cười đến đàn luôn, hắn rất sợ Vu Từ Băng nổi giận, cô mà nổi điên thì hắn sẽ phải ngủ ở phòng khách mất thôi.

Vu Từ Băng tuy không hài lòng nhưng cũng cười cho qua, lại nhìn Diệp Thiên Ngân, giọng nhu hòa.

“Thiên Ngân, cậu cứ ngủ hoài như thế sẽ thành heo lười mất, mau tỉnh dậy đi, mình rất muốn cùng cậu đi mau sắm nha, cùng đi Spa, cùng đi khu giải trí bắn súng... rất nhiều, rất nhiều chuyện mình muốn cùng cậu làm... mau tỉnh lại đi.”

“Đúng vậy Thiên Ngân, chị đã hứa sẽ làm dâu phụ cho em, chuyện này không được thất hứa nha, chị mau tỉnh lại đi, nếu không em sẽ không lấy chồng đâu.”

“Em dám?”

Dương Nghị nhin không được lên tiếng, vì đợi ba tháng sau hắn muốn cùng cô kết hôn nhưng cô nói muốn đợi Diệp Thiên Ngân tỉnh lại nên hắn cố nhịn, mà bây giờ cô lại nói nếu Diệp Thiên Ngân không tỉnh thì không lấy chồng, không lẽ cả đời hắn cũng không được ôm người đẹp vào lòng hay sao?

“Anh lớn tiếng với em?” – Gia Tiểu Mẫn nhíu mày hỏi.

Dương Nghị ho nhẹ một tiếng, giọng có chút mất tự nhiên.

“À, ừm... nhưng ngày kết hôn sắp định rồi, người lớn sẽ không vui đâu?”

Hắn không có cha mẹ nên tất cả hôn lễ đều do cha mẹ Gia Tiểu Mẫn đứng ra làm, hắn cũng không lơ là, chỉ để họ chọn ngày cùng chỗ đặt tiệc ngoài ra toàn bộ hắn ôm trọn.

Gia Tiểu Mẫn đi vào trầm tư, Vu Từ Băng thấy thế cũng không nỡ để hai người mất vui, lạnh lẽo lên tiếng.

“Như vậy đi, để chị làm dâu phụ cho, đám cưới cứ bị trì hoãn sẽ không tốt đâu.”

Nghe xong, Gia Tiểu Mẫn đành gạt đầu tuy có chút mất mát nhưng ít ra có Vu Từ Băng là phù dâu cô cũng vui lắm rồi.

Mỗi người cứ bàn về hôn lễ, lâu lâu lại thì nhau kêu gọi Diệp Thiên Ngân tỉnh lại nhưng vô ích.

Vương Vũ Hàn không cảm thấy đau lòng, nếu cả đời này Diệp Thiên Ngân không tỉnh lại, hắn nguyện cùng cô sống như vậy cho đến hết kiếp này.

Ngày hôm sau, Vương Vũ Hàn phải dự đại hội họp cổ đông vì thế phải rời khỏi Diệp Thiên Ngân vài tiếng.

Chuyện của công ty hắn đã giao toàn bộ cho Dương Nghị nhưng hiện tại trong lúc họp cổ đông thì hắn không thể thiếu mặt, ai biết được mấy tên cáo già này muốn chơi trò gì với hắn?

Đạo gần đây, tình trạng sức khỏe của Diệp Thiên Ngân rất tốt, có thể sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào, hắn muốn cô nhìn thấy hắn đầu tiên nên phải vội vã đi giải quyết nhanh một chút.

Trong phòng hồi sức, không gian ôn hòa, màu trắng tinh khôi thuần khiết, trên giường lớn, Diệp Thiên Ngân vẫn bất động, mi mắt không hề nhấp nháy báo hiệu một tia hy vọng nào.

Y tá đứng kế bên, kiểm tra bình nước biển, lại nhìn người trên giường xem động tĩnh một chút, rồi ghi ghi cái gì đó vào trong cuốn giấy, lại mình máy đo

tim, rồi lại ghi ghi, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

Không gian lại tĩnh lặng, chỉ có tiếng hô hấp nhẹ nhàng cùng tiếng nước biển nhỏ từng giọt, không biết qua bao lâu, máy đo tim có dấu hiệu khác lạ mà người trên giường ...

Ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng giật giật, đôi mi dày hình quạt xếp khẽ lay động, đôi mắt xinh đẹp từ từ mở ra, đôi môi đỏ mọng hơi khô hé mở, đôi con ngươi mê man nhìn cảnh vật xung quanh.

Y tá lại một lần nữa đi vào, bình nước biển đem vào chuẩn bị thay bông rớt xuống nền gạch trắng tinh.

“ Xoảng.”

Một thanh âm lớn, là do kích động mà tạo nên tình cảnh này, y tá như thấy ánh mặt trời đã chiếu rọi vào bọn họ, cô gái này rốt cuộc cũng tỉnh lại, vậy là bọn họ sẽ không chết.

“ Tỉnh ... tỉnh ... rốt cuộc đã tỉnh A ...”

Y tá vì quá kích động mà hét lớn, cũng quen luật trong bệnh viện phải giữ im lặng, chạy tới chết ra ngoài báo cho bác sĩ biết tin vui.

Tập Đoàn HP

Vương Vũ Hàn ngồi trên vị trí chủ tịch, mắt không chút tình cảm nhìn những người ngồi hai bên.

Về mặt hán rất khủng bố, cho thấy đã không còn đủ kiên nhẫn nghe mấy người này nói dông dài. Hán gằn giọng.

“ Có chuyện gì cần nói thì nói ngay đi, tôi không có thừa thời gian.”

Một cổ đông đứng dậy, cầm một tờ giấy gì đó, bắt đầu đọc huyền thiên, Vương Vũ Hàn nghe loáng thoáng đã thấy nhức cả đầu, hán dứt khoát.

“ Cổ phiếu đã tăng được bao nhiêu ?”

Vị cổ đông lau mồ hôi trán, ông lật tới lật lui, lật một hồi thì đặt tài liệu xuống, tròn mắt cứ đảo liên hồi, giọng áp úng.”

“ ... hai ... hai mươi phần trăm ... kết quả là 3,2 phần trăm ...”

Mọi người rơi vào yên lặng mà Vương Vũ Hàn lại đen mặt, hán gằn giọng.

“ Ông nói sao ?”

Vị cổ đông tiếp tục lau mồ hôi mẹ đến mồ hôi con, người sắp bị chảy ra nhưng không nói được lời nào, đúng lúc này tiếng điện thoại di động vang lên, mọi người bắt đầu cảm thấy sợ hãi, ai lại có gan không tắt di động khi đang họp kia chứ ? muốn chết sao ?

Nhưng khi thấy thủ phạm thì bọn họ cảm như hén, ai biết được chủ tịch lại là thủ phạm, bọn họ cũng chỉ cúi mặt không dám làm càn.

“ Chuyện gì ?” – Hán lạnh nhạt nói.

“ ... ”

“ Sao?” – Đôi mắt xanh lam phát sáng, bật dậy khỏi ghế.

“ ... ”

Nghe xong đáp án mong muốn, hán dập máy, trên mặt lạnh lùng giờ là hào quang sáng lạng, giống như mùa xuân đang đến, hán nhìn vị cổ đông sắp tan chảy kia, giọng có chút ôn hòa.

“ Không có lần sao ?”

Rồi vụt chạy đi, để cả đồng người ngồi ngây ngốc mà vị cổ đông kia đã bất tỉnh nhân sự.

Bệnh Viện

Tất cả mọi người đều tụ lại một chỗ, ai cũng lo lắng đứng trước phòng bệnh, ngay cả Vương Vũ Hàn vừa chạy tới cũng không cho vào.

Diệp Thiên Ngân vừa tỉnh nên cần các bác sĩ kiểm tra xem có chuyện gì ngoài ý muốn hay không ? vì thế mọi người mới cố gắng chờ đợi.

Một lát sau, các vị bác sĩ đều đi ra, mỗi người đều mang vị cười trên môi, nhìn thấy Vương Vũ Hàn càng tươi hơn nhiều.

Trần San thở phào nhẹ nhõm, đi tới vỗ vai Vương Vũ Hàn.

“An tâm, Thiên Ngân không sao rồi, đầu cũng không còn đau hiệu tụ máu, thân thể cũng bình thường, chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày là sẽ ổn.”

Tàng đá trong lòng cũng được gỡ xuống, hần mặc kệ mọi thứ chạy thẳng vào trong, mọi người thấy thế cũng đi vào xem Diệp Thiên Ngân.

Cô gái ngày đêm yên ngủ trên giường giờ đã tỉnh, đôi mắt trong veo nhìn về phía cửa sổ, nghe được động tĩnh bên ngoài, cô quay đầu nhìn bọn họ.

Vương Vũ Hàn lẳng lẳng nhìn cô, không dám bước tới, sợ sẽ nghe cô chấp vắn việc đứa con, hần không sợ bị cô trách mắng mà sợ cô sẽ đau lòng thương tâm, cô như thế hần sẽ đau xót nhiều hơn.

Không gian lại rơi vào yên lặng, mọi người không lên tiếng nhìn chằm chằm Diệp Thiên Ngân, thật ra rất muốn để Vương Vũ Hàn tiến lên trước, coi như cho hần một cơ hội nhưng mà tên này cứ như tảng đá không nhút nhích.

Vu Từ Băng không nhẫn được, cô bước tới nhìn Diệp Thiên Ngân, giọng đầy quan tâm.

“Cậu tỉnh rồi, thật hay quá.”

Diệp Thiên Ngân nhìn Vu Từ Băng lại nhìn đám người phía sau ... một phút trôi qua, giọng cô có chút khàn khàn lên tiếng.

“Các người ... là ai?”

“Rầm.”

Tiếng nổ này còn lớn hơn bom nguyên tử, bởi trong căn phòng ai cũng bị lời nói của Diệp Thiên Ngân dọa cho sợ hãi.

Gia Tiểu Mẫn là người phản ứng đầu tiên, cô hét lớn. – “Bác sĩ ... bác sĩ A ...”

Tình thế trở nên hỗn loạn, tất cả bị đẩy ra khỏi phòng bệnh để các bác sĩ kiểm tra đầu của Diệp Thiên Ngân, họ lại một lần nữa hoảng sợ không thôi.

Vương Vũ Hàn như khúc gỗ lẳng lẳng đứng đó, khi nghe được cô hỏi mọi người là ai thì tảng đá mới được gỡ xuống lại một lần nữa đè nặng trong tim, nặng nề đau đớn tê dại.

Khi cô nói bọn họ là ai, nhìn vào mắt cô không có nửa tia giả dối ... cô quả thật đã không nhớ gì sao? không nhận ra hần là ai sao? tại sao lại trở nên như vậy?

Các bác sĩ chuẩn đoán xong thì giao hết toàn bộ trách nhiệm đặc lên người Trần San, bà ảo não dẫn mấy người Vương Vũ Hàn vào phòng bệnh.

“Di San, Thiên Ngân vì sao không nhớ bọn cháu là ai vậy?”

Vu Từ Băng lên tiếng hỏi, nếu cô nàng quên hết có thể là chuyện tốt, có thể quên hết quá khứ đau buồn mà làm lại từ đầu nhưng cũng là chuyện xấu vì có thể một ngày nào đó lỡ cô nàng nhớ lại thì làm sao?

“Di đã kiểm tra qua, có thể do bị va đập mạnh nên não có tổn thương một chút, tụ máu thì đã hết nhưng đây có thể là di chứng, kí ức mất đi thường là những chuyện không vui, hoặc bị áp lực quá lớn khiến trí nhớ bị niêm phong lại.”

Trần San giải thích, đây cũng là điều bà lo lắng, thà Diệp Thiên Ngân không mất trí nhớ, tiếp tục đối mặt với hiện thực sẽ hay hơn, mất đi trí nhớ rồi sẽ muốn nhớ lại mà càng nhớ lại chỉ là đau khổ vấy lấy mình.

“Vậy cô ấy có khả năng nhớ lại hay không?”

Vương Vũ Hàn lên tiếng hỏi, hần rất sợ cô sẽ nhớ lại nhưng cũng sợ cô sẽ không còn nhớ đến hần, loại tâm lý đan xen này khiến đầu hần muốn nổ tung.

“Với hiện trạng của Thiên Ngân là do va đập mạnh vào đầu cộng thêm ngủ lâu ngày nên trí nhớ giảm xúc, khả năng nhớ lại cũng không khó ... hiện tại có hai trường hợp có khả năng nhớ lại.”

Trần San nhìn mọi người, dừng một lát mới nói tiếp.

“Thứ nhất, có thể nhắc đến những huyện trước kia, đưa cô ấy đến những nơi cô ấy từng sinh sống, trí nhớ có thể từ đó mà trở lại ... thứ hai, có thể tái diễn lại cảnh tượng đã xảy ra với cô ấy, kích thích đầu óc một chút, có thể sẽ có hiệu quả nhanh nhất.”

Mọi người nghe xong thì lập tức rơi vào trầm tư suy nghĩ, mà tất cả cũng chỉ có một ý nghĩ chung.

Cách thứ nhất không thể làm, bởi hiện tại khuôn mặt là Lăng Tịnh Hy mà người lại là Diệp Thiên Ngân, cha mẹ thì chết hết, nhà cửa thì bị thiêu hủy, bọn họ làm sao dẫn cô đi tìm lại trí nhớ được đây?

Cách thứ hai thì càng không thể, nếu tái hiện lại chẳng khác nào khiến cô rơi vào khủng hoảng, nhẹ cũng bị điên mà nặng thì có thể cái chết là giải thoát duy nhất.

Mọi người lại nhìn Vương Vũ Hàn, thủ phạm là hắn, giờ chỉ có hắn mới có thể tháo gỡ cái nút thắt này thôi nhưng nhìn hắn vò đầu bứt tóc như thế, bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

“Mình thấy Thiên Ngân mất trí nhớ cũng tốt, quá khứ đau khổ như thế quên đi không có gì là không tốt ? hiện tại cô ấy cũng không biết mình là ai ? vậy cứ để cô ấy mang thân phận Lăng Tịnh Hy mà sống tiếp đi.”

Man Cảnh Ân lên tiếng, nếu đã không nhớ được thì cứ thuận theo tự nhiên, có thể làm lại từ đầu cũng là một chuyện tốt.

“Cô ấy có khả năng sẽ nhớ lại.” – Vương Vũ Hàn khó khăn nói, nếu cô nhớ lại thì hắn phải làm sao đây ? cô có hận hắn không ?

“Vậy phải xem thời gian sau này, cậu sẽ đối xử với Thiên Ngân như thế nào ? ... không phải cậu rất yêu Thiên Ngân sao ? vậy dùng tình yêu của cậu xoa đi nỗi đau trong lòng cô ấy, chỉ cần cậu biết trân trọng yêu thương cô ấy thì dù nhớ lại, mình tin Thiên Ngân sẽ vứt bỏ tất cả để ở bên cậu.”

Mọi người đều nổi cả da gà, không nghĩ một người như Man Cảnh Ân cũng nói ra những lời ôn lạnh như vậy.

“Như thế cũng tốt ... Vũ Hàn, em nghĩ anh nên làm như thế đi, để cho Diệp Thiên Ngân trở thành Lăng Tịnh Hy, cứ như vậy mà yêu cậu ấy.”

Vu Tử Băng cũng đồng tình, hiện tại chỉ có thể làm như thế ? lựa chọn này tốt hơn hai cách thức kia nhiều.

Vương Vũ Hàn cuối cùng cũng buông lỏng bản thân, hắn cũng chỉ có thể làm thế, bắt Diệp Thiên Ngân nhớ lại quá khứ, chẳng khác nào giết chết cô thêm một lần nữa. Mất trí nhớ thì sao ? quên hắn thì sao ? chỉ cần cô còn sống là được.

Bây giờ việc hắn muốn rời đi cũng biến mất, hắn lại thất hứa với cô nhưng có thể ý trời muốn hắn làm thế, muốn hắn và cô có thể một lần nữa ở bên cạnh nhau, hắn nhất định sẽ rất trân trọng.

Mọi người rốt cuộc cũng thống nhất, Vu Tử Băng sẽ thông báo cho ông bà Lăng nói đến việc Diệp Thiên Ngân mất trí nhớ và bắt đầu thực hiện kế hoạch.

Vương Vũ Hàn cùng mấy người bọn họ đi đến phòng chăm sóc đặc biệt của Thiên Ngân, lúc này cô vẫn im lặng ngồi nhìn ra cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, cô quay đầu, lại là những người đó nhưng bọn họ không có tiến tới, duy chỉ có người đàn ông này đi đến trước mặt cô.

Nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt tựa như điêu khắc, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, đôi mắt xanh lam mang vẻ ôn nhu nhìn cô, có thể thấy rõ trong mắt hắn chỉ có một mình cô.

“Anh là ai ? ... còn tôi là ai ? ... bọn họ là ai ?”

Diệp Thiên Ngân liên tục hỏi, vẻ mặt khó hiểu nhìn những người kia đang nhìn mình như người ngoài hành tinh.

“Bọn họ là bạn của chúng ta, còn em ... em tên Lăng Tịnh Hy, anh tên Vương Vũ Hàn ... anh là vị hôn phu của em”

Giọng ôn nhu tràn ngập nhu tình lên tiếng, đôi mắt đầy cương chịu nhìn cô.

“Tịnh Hy ... từ nay về sau, anh sẽ bảo vệ em, sẽ chăm sóc em thật tốt, không để em bị bất cứ tổn thương nào nữa đâu ... Tịnh Hy, anh yêu em.”

Nhìn vào mắt cô cò tia dao động, hắn nhìn không được nhướng người tới, đôi môi mỏng chạm nhẹ vào môi cô, bất chấp mọi người đang đứng phía sau, dịu dàng hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy.

Diệp Thiên Ngân ngây người trong giây lát nhưng giây tiếp theo khiến mọi người phải hít một ngụm khí lạnh.

Vương Vũ Hàn đang hôn say mê thì cả người bị đẩy mạnh ra, tiếp theo đó là ...

“Chát ....”

Một tiếng vang thật thanh cho thấy cái tát này không nhẹ. Tiếp theo là tiếng hét của cô gái vang lên.

“Đồ biến thái.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Mèo con xù lông

Một Năm Sau.

Trên con đường rộng lớn tập nập người qua lại, một cô gái vận một chiếc váy xanh nhạt, tóc dài thắt bím để một bên, đôi mắt trong veo mê hoặc nhìn về một hướng, dáng người quyến rũ hấp dẫn biết bao ánh mắt say mê.

Một cô gái khác vận bộ váy hồng nhạt, tay đang đẩy một chiếc xe nhỏ, bên trong là một bé trai khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, nhìn rất đáng yêu đi tới.

“Cậu định cắm rễ ở đây luôn sao ? hai mắt sắp rớt luôn rồi kìa.” – Cô gái áo hồng nhăn mày nói.

Cô gái áo xanh xoay người đi tới trước mặt cô gái áo hồng, cười tươi như đóa hoa mới nở rộ, nhìn đứa trẻ trong xe đẩy, cô cúi người nheo nheo mắt bé trai.

“Tiểu Nghi dễ thương nhất, không như mẹ của cháu, thật hung dữ nha, giống cạp cái xổng chuồng chạy đi cắn người lắm đó.”

Áo hồng đen mặt, cắn răng nói. – “Cậu nói ai cạp cái ? muốn chết phải không ?”

“Đã là mẹ của hai con rồi mà còn hung dữ như thế ? ... dịu dàng một chút đi, Dương Nghi mà thấy cậu như vậy ... chắc, chắc ... anh ấy thế nào cũng gác tay lên trán suy nghĩ vì sao mình lại cười nhăm su từ vậy trời ?”

“Lăng Tịnh Hy, dạo gần đây cậu rất ranh phải không ?”

Gia Tiểu Mẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói, mắt cũng nổi lửa như muốn thiêu đốt Lăng Tịnh Hy.

Lăng Tịnh Hy nghe xong, cười còn sáng hơn mặt trời mới mọc, giọng cũng châm chọc không tỏ ra sợ hãi trước tiếng gầm của sư tử cái.

“Nếu không ranh thì đã không có thời gian dạo phố với cậu rồi ... Tiểu Mẫn A ~”

Chữ cuối cùng còn kêu rất dài, rất ớn da gà, Gia Tiểu Mẫn cảm thấy không ổn, cô lui lại vài bước nghi hoặc nhìn Lăng Tịnh Hy.

“Cậu ... không phải muốn cắn người đó chứ ?”

Lăng Tịnh Hy đen mặt, liếc xéo cô nàng một cái. – “Nếu muốn cắn người cũng không đến lượt của cậu.”

“Phải nha, mình nhớ có người nào đó rất muốn cậu cắn đó, nếu tâm trạng không tốt thì kiếm người ta cắn đi.”

“Đừng nhắc tên biến thái đó trước mặt mình.” – Cô tức giận nói, hừ mũi một cái xoay người đi về phía trước.

Một năm, cô đã gọi cái tên đó là biến thái hết một năm trời, từ cái ngày bị hấn cướp hôn trước mặt mọi người thì cô quyết định chinh hấn cho chết luôn.

Là vị hôn phu thì sao ? cô cóc cần, hấn lúc nào cũng như hồ rình mồi, cô làm bất cứ điều gì cũng bị hấn quấy nhiễu, ngay cả việc cô đến công ty nào làm cũng bị hấn phá hỏng.

Nói là phá hỏng nhưng thật chất toàn cho cô một cục diện ngọt ngào, cô đi làm ở chỗ nào thì hấn trải vàng trên thảm cho cô đi, mọi người trong công ty xem cô như hoàng, không ai dám sai cô làm việc, mà công việc cô làm đều bị giành làm hết, cô không biết mình đi làm hay là đi làm bình hoa đi động nữa đây ?

Về tiền bạc, cô không quan tâm trong thẻ có bao nhiêu tiền, cứ ra sức mua sắm, ăn uống thoải mái, đến khi tra tài khoản mới biết là thẻ đen, dù rút ra mua một căn biệt thự cũng không mất bao nhiêu tiền.

Về phương diện tình cảm thì khỏi phải nói, cô cũng không có tình cảm với tên đàn ông nào hết, toàn bộ là tự bọn họ tìm đến đây thôi ... vậy mà hấn lại ngang ngược, hề thấy cô nói chuyện hay thân mật một chút với tên đàn ông nào là tên đó ngày mai sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa, mà dù có xuất hiện cũng chỉ là cái mặt sưng vù như cái đầu heo.

Cha mẹ cô thì hỏi cưới, bạn bè cũng hỏi cưới, làm như bọn họ sợ cô ế chồng không ai lấy không bằng ... nhưng nói thật, theo cái đà này thì ngoài hấn ra cô chắc sẽ không lấy được ai.

Lấy hấn ư ? ... không dễ thế đâu, cô còn yêu đời, còn yêu tự do, còn muốn làm rất nhiều chuyện nha, cô không muốn đeo gong vào cổ sớm thế đâu.

Gia Tiểu Mẫn thấy Lăng Tịnh Hy cứ đi về phía trước không thèm để ý đến hai mẹ con cô nên nhanh chân đẩy Tiểu Nghi xe đi theo.

Cô sinh được hai đứa con, một bé trai tên Dương Nghi, một bé gái tên Dương Miên hiện đang ở cùng Dương Nghi, từ ngày Tiểu Miên ra đời thì Dương Nghi xem con gái như bảo bối, còn Dương Nghi thì đầy sang cho Gia Tiểu Mẫn.

Lúc đó cô chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, cô biết lúc nhỏ hẳn có một em gái mới một tuổi nhưng không may bị bệnh qua đời, giờ thấy có đứa con gái xinh xắn dĩ nhiên tình thương em gái cùng con gái trời dặt, Tiểu Miên được cưng chiều hơn cả trứng ngỗng, ngay cả Tiểu Nghi cũng bị đẹp sang một bên.

Lại nhìn Lăng Tịnh Hy đi kè bên, một năm không tính là dài nhưng mọi người đều sống trong lo sợ, sợ rằng Lăng Tịnh Hy chưa kịp yêu Vương Vũ Hàn thì đã nhớ lại chuyện xưa như thể tình thế sẽ rất khác nghiệt nha.

Bọn họ từ trong ra ngoài, từ bề trên đến xuống thấp nhất đã hảo hảo khen Vương Vũ Hàn tốt này tốt nọ, chỉ sợ là chưa đem hẳn đưa lên chín tầng mây mà thôi nhưng Lăng Tịnh Hy thấy hẳn như có thù từ kiếp trước, may may xem hẳn như không khí.

Thật ra như vậy không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ khi Lăng Tịnh Hy lâu lâu chợt nhớ cái gì đó khiến bọn họ chết ngắt mấy lần, cô nằng cứ như vậy không biết bọn họ phải thay bao nhiêu tim mới đủ nữa đây ?

Quán Cafe TEAM.

Hai cô gái cùng ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Tiểu Nghi rất ngoan, cứ ôm bình sữa uống ngon lành, lâu lâu còn chớp mắt mấy cái với bọn họ, đôi mắt trong trẻo lấp lánh khiến người ta nhìn vào liền bị hấp hồn ngay.

“Mình thấy Vũ Hàn rất yêu cậu, còn nguyên chờ đợi cậu hết một năm trời vậy mà cậu cứ xem anh ta như vi khuẩn, không đánh cũng mắng, không mắng thì tránh, cậu định chơi trò này đến bao giờ đây ?”

Gia Tiểu Mẫn rầu rĩ cầm tách trà sữa lên uống một ngụm, cô rất muốn thoát khỏi trò chơi của hai người.

“Tiểu Mẫn, cậu bị hắn ta bỏ bùa rồi phải không ? vì sao cứ muốn mình gả cho hắn ? ... mình không thích.”

Lăng Tịnh Hy bị áp lực tinh thần rất nặng, cô chỉ muốn chơi lâu một chút, nếu lấy chồng rồi thì sẽ bị quản thúc, tuy không có cha mẹ chồng nhưng tên kia chưa lấy cô đã quản cô gần chết, nếu lấy hắn rồi chắc sẽ như chim nhốt vào lồng mất thôi.

“Tuổi cậu cũng không còn nhỏ, cậu nhìn mình xem, cùng bằng tuổi nhau mà mình đã có hai con rồi đó thôi.”

“Mình không tham như cậu, mình còn yêu tự do, yêu hòa bình của cuộc sống, hơn nữa mình còn chơi chưa có đủ nha.”

Gia Tiểu Mẫn thật sự bó tay rồi, chợt nhớ cái gì đó, cô vội lên tiếng.

“Nha ... cậu khi nào mới chịu đi làm đây ? bộ muốn thành con heo lười tới ngày chỉ biết ăn với ngủ hay sao ? ... tiền nhà trọ cậu còn chưa có đóng nữa đây.”

Nói xong, cảm thấy thật sự thừa, nhà trọ đó toàn bộ đều bị Vương Vũ Hàn mua hết, cả khu nhà trọ giờ chỉ còn mình Lăng Tịnh Hy ở ... Hazi, có phúc mà không biết hưởng.

Lăng Tịnh Hy liếc xéo Gia Tiểu Mẫn, thấy cô nàng không nói nữa biết đã suy nghĩ ra cái gì rồi, cô hừ lạnh.

“Tên biến thái kia không phải rất nhiều tiền sao ? hẳn thích chi tiền như vậy thì mình cũng không ngại ... đợi đến khi nào hắn tán gia bại sản thì mình sẽ đi làm.”

Nói là nói như vậy, chứ cô có khi nào đụng đến tiền của Vương Vũ Hàn đâu ? cô đã bí mật làm một cái thẻ khá, lấy tên của mẹ cô để làm thẻ vì thế tiền cũng vui vẻ hơn nhiều.

Gia Tiểu Mẫn thờ dài trong vô vọng, có thể Vương Vũ Hàn ít làm chuyện ác quá nên bây giờ ông trời mới tạo ra một yêu nghiệt là Lăng Tịnh Hy, muốn cô nàng đến bên cạnh hắn trừng phạt hắn đây mà.

Thấy Gia Tiểu Mẫn không nói gì mà về mặt lại không vui, cô cũng không hỏi đâu nói chuyện trên trời làm gì ?

“Được rồi, ngày mai mình sẽ đi xin việc làm ... vừa lòng cậu chưa ?”

Gia Tiểu Mẫn thờ dài – “Nói thật, dù cậu muốn lấy hay không thì Vũ Hàn cũng sẽ đợi cậu, bất quá khi hai người chống gậy đi vào lễ đường, mình cũng sẽ cố gắng chống gậy theo sau làm phù dâu.”

“Ngày đó sẽ không xảy ra đâu.” – Lăng Tịnh Hy bình thản trả lời.

Hai cô gái bắt đầu nói chuyện phiếm, khoảng đến trưa thì chuẩn bị về nhà.

“Để mình tính tiền cho.”

Lăng Tịnh Hy tranh trả tiền, cũng gọi phục vụ đến, cô đưa tám thẻ cho nhân viên thanh toán sau đó tiếp tục chơi đùa với Tiểu Nghi.

Một lát sau, phục vụ đi ra trả thẻ cho cô, nụ cười tươi rói chuyên nghiệp trên môi cô phục vụ nhưng giọng có chút chua chát.

“Xin lỗi quý khách, thẻ của quý khách đã bị đóng băng, không biết quý khách còn thẻ nào khác không? nếu không, quý khách có thể tính bằng tiền mặt.”

Giọng nói thanh thanh vắng vắng bên tai nhưng Lăng Tịnh Hy cảm thấy giống như tiếng sét đánh ngang trời, cô đồ ra tại chỗ chỉ trong một giây, ngay sau khi lấy lại bình tĩnh thì vẻ mặt như sắp có bão táp tới nhìn phục vụ.

“Thẻ này tôi mới làm, đóng băng gì chứ? cô đã kiểm tra kỹ chưa? hay máy của quán cô bị hư rồi?”

Phụ vụ vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng rất méo mó, giọng nói không kiên nhẫn vang lên.

“Xin lỗi quý khách, máy tính của chúng tôi là loại mới ra, tất cả mọi người đều tính tiền được, chỉ có thẻ của quý khách là không được.”

Lăng Tịnh Hy máu lên tới não muốn phản bác thì Gia Tiểu Mẫn đã đưa thẻ mình ra. – “Hôm nay mình mời, cậu đừng nháo nữa được không?”

Lăng Tịnh Hy nhận lại thẻ, mặt tối sầm nhưng ngay sau đó mắt lóe sáng, quanh thân tỏa ra hàn khí, môi mím chặt, tay nắm thành nắm đấm nhỏ, chột quay qua Gia Tiểu Mẫn.

“Mình biết vì sao rồi? tên biến thái kia mình sẽ không tha cho hắn đâu.”

Nói xong cũng biến mất, để lại Gia Tiểu Mẫn một dáng vẻ rất khổ sở, vậy là bọn họ cần bị hành hạ dài dài rồi.

Tập Đoàn HP.

Trong phòng họp rộng lớn, các cổ đông ai nấy đều run rẩy, mồ hôi như nước tuôn ra ướt cả áo, mà Vương Vũ Hàn một thân Tây Âu sẫm, đôi mắt xanh lam bình tĩnh nhìn tập hồ sơ, ngón tay gõ nhịp nhàn trên bàn.

Bao lâu nay, mỗi lần họp cổ đông là bọn họ lại luôn cầu phúc sớm, bởi toàn bộ số liệu, kế hoạch cũ và mới đều phải trình báo, tuy bọn họ làm rất tốt nhưng áp lực bên trên vẫn khiến họ nhọc trí, dù tốt cách mấy nhưng ông chủ không thích thì coi như công cốc.

Đang trong lúc dầu sôi lửa bỏng, cánh cửa lớn bị đá văng ra, cánh cửa này không biết đã thay bao nhiêu lần nhưng do sức mạnh bên bi của nó nên vẫn có thể chịu đựng được cú đá của Lăng Tịnh Hy.

Ngay sau đó giọng nói trong trẻo tức giận vang lên. – “Vương Vũ Hàn, anh lăn ra đây cho tôi?”

Các vị cổ đông như tìm thấy ánh mặt trời, bởi cứu tinh đã đến, nếu là một năm trước thì họ sẽ cho đó là hành động – “Đại Nghị Bất Đạo.” Nhưng sau một năm thì đó như tục lệ thường xuyên xảy ra.

Vương Vũ Hàn nghe tiếng con mèo nhỏ đáng yêu gọi tên mình, tâm trạng lạnh băng khi này biến mất, đôi mắt mang sát khí cũng tiêu tan, bên môi nở nụ cười cưng chiều nhìn người đang đi tới.

Lăng Tịnh Hy xem nơi đây như chỗ không người, nếu là một năm trước cô sẽ thấy mất mặt khi xông vào chỗ người ta đang họp nhưng sau một năm mặt cô đã chai lì rồi, cũng do tên biến thái này gây ra nên cô cũng không để cho hắn có một chút sĩ diện nào hết.

Bước nhanh tới chỗ Vương Vũ Hàn, Lăng Tịnh Hy không kiêng nể, tay chỉ thẳng vào mặt hắn, hét lớn.

“Đồ biến thái, ai cho phép anh đóng băng tài khoản của tôi?”

Chỉ có tên dõ hoi này mới đi làm chuyện dư thừa như vậy, một năm rồi, cô bị hắn quấy nhiễu cuộc sống hết một năm rồi.

Vương Vũ Hàn vẫn nhả nhả, tay kéo tay cô thật mạnh khiến cả người cô ngã nhào vào hắn, tay còn lại ôm chặt eo cô, để cô thuận lợi ngồi trên đùi của hắn.

Lăng Tịnh Hy đỏ mặt, trước mặt bao nhiêu người mà hắn không biết vô sỉ là gì? cư nhiên lại làm thế với cô... tức chết đi được, cố gắng giãy ra nhưng không được vì thế dùng miệng phát huy năng lực cắn người.

“Tên biến thái này bỏ ra... nào anh có vấn đề phải không? hay tại anh bị thối nên không nghe tôi nói hả?... buông ra ngay....”

“Vợ yêu, nào anh rất tốt, tại anh cũng không bị thối nên nghe rất rõ em nói tài khoản em đã bị đóng băng thì phải?” – Hắn ra vẻ mặt vô tội.

“Nhưng có liên quan gì tới anh? nếu là liên quan đến đất đai, chắc anh sẽ nhận tội ngay nhưng thẻ đóng băng thì em phải hỏi Vỹ mới đúng, cậu ta chuyên về trộm cắp tài khoản của người khác, cậu ta hiểu rõ hơn anh nhiều.”

Những cổ đông đang ngồi cúi mặt, một ôm chặt ngực, sợ tim rớt ra ngoài.

Lăng Tịnh Hy nhìn hắn với ánh mắt hung dữ cũng không để tâm hắn gọi mình là vợ yêu, giọng lạnh tanh.

“Anh còn dám chối, ngoài kẻ biến thái như anh thì không ai rảnh rỗi đi làm những chuyện vô bổ như thế hết ... không nói hiểu nữa, trả tiền lại cho tôi.”

“Được.” – Vương Vũ Hàn ngoan ngoãn vâng lời, còn gật đầu một cái, chỉ thiếu một cái khoanh tay là đủ bộ.

Hắn lấy trong áo ra một cái thẻ đen đưa trước mặt cô. – “Của em.”

Mặt cô lập tức nóng lên, không phải vì ngượng mà vì tức, tức đến học máu, đây không phải cái thẻ cô đã chọi vào mặt hắn sao ? ... tức, tức, tức quá đi.

“Đây không phải tiền của tôi.” – Cô gắt giọng.

“Của chồng công vợ, em chưa nghe câu này sao ?” – Hắn bình thản nói.

“Ai vợ anh ? có điên mới làm vợ anh.” – Cô phản bác.

“Vậy anh cũng điên giống em thì em sẽ gả cho anh ?” – Hắn lại hỏi.

“Ya ... anh rốt cuộc có trả không thì bảo ?” – Cô mất kiên nhẫn hết.

“Làm vợ anh thì anh sẽ trả em.” – Hắn mặt dày lên tiếng.

Phải nói nếu là một năm trước thì đã bị mấy câu nói của cô làm cho tức giận nhưng bị Mạch Quân Vỹ chỉ cho bí quyết. “Muốn có vợ ... phải mặt dày.”

Thế là một năm qua, mỗi lần đối mặt với Diệp Thiên Ngân, mặt hắn đã dày lên rất nhiều, ngay cả đạn bắn cũng không thùng huống chi là mấy câu nói của cô.

“Tốt, rất tốt ... anh không trả, vậy tôi sẽ cắn anh.”

Nói xong, ngay lập tức nắm lấy cánh tay hắn, nhắm thật chuẩn xác tấn công nhanh như chớp, cắn một phát thật mạnh.

Cảm giác rất đau nhưng Vương Vũ Hàn không tránh né, lại nhìn mấy người cổ đông, phát tay lên ý bảo bọn họ rời đi, mọi người thấy tính hiệu thì nhanh chóng biến mất, bọn họ lại thoát một kiếp nạn.

Đội mọi người đi hết, Vương Vũ Hàn nhìn người con gái đang ngồi trên đùi mình, cô bây giờ như con mèo hoang, luôn xù lông với hắn, không có một điểm thân thiện.

Nói trắng ra cũng do hắn, ngày trước khi cô tỉnh lại, do quá gấp gáp nên hôn cô, từ đó cũng mang tiếng biến thái, việc cưới cô cũng là chuyện xa vời nhưng hắn nguyện chờ đợi nên không cảm thấy khổ sở, ít ra còn được nhìn thấy cô cười.

Bàn tay to lớn còn lại vuốt nhẹ tóc cô khiến Lăng Tĩnh Hy dừng lại động tác cắn, mặt sùng sờ ngược nhìn Vương Vũ Hàn, chỉ thấy đôi mắt mang vẻ cung chiêu, không có nửa điểm oán trách, lại nhìn chỗ mình đang cắn, vội nhả ra ngay.

Bên trên cánh tay in rõ dấu răng, còn có ít máu, khiến cô có chút áy náy, chỉ nghĩ cắn cho hả giận không ngờ mình ra miệng cũng mạnh thật.

“Ngốc, đau sao không kêu lên ?” – Cô trách móc, cũng thấy nực cười với câu nói của mình.

“Bị em cắn là điều rất vinh hạnh, nếu anh bị em cắn cả đời, anh cũng nguyện ý.”

Giọng hắn tựa như dòng nước rất ấm rót vào lòng cô, mặt chợt đỏ lên.

“Xi ... dèo miệng.” – Cô quay đi chỗ khác để khuôn mặt đỏ ao không để hắn thấy nhưng cảm bị hắn xoay lại.

“Con mèo hoang này, cắn người xong cũng phải có lòng một chút, xử lý vết thương giúp anh.” – Vừa nói vừa đưa cánh tay trước mặt cô.

“Hừ, tự làm tự chịu, tôi không phải bác sĩ mà giúp anh băng bó lại đầu ... còn nữa, trả tiền lại cho tôi.” – Có điên mới băng bó giúp hắn, như thế rất mất mặt.

Ai ngờ tên này không tức giận mà lại làm một hành động khiến mặt cô đỏ hơn. Vương Vũ Hàn cười cười nhìn cô, đôi môi mông dờ xuống vết cắn liếm nhẹ vết máu y như mèo con đang liếm vết thương.

Lăng Tĩnh Hy tròn mắt, phán một câu. – “Thật bẩn.”

Hắn dừng động tác, ngược nhìn cô. – “Nước bọt của em anh cũng nếm qua, cái này thì có nhầm nhò gì chứ ?”

“Anh ... anh ... anh ... anh biến thái, tôi và anh ... như vậy hồi nào ?”

Cô lắp bắp nói, mặt ngượng chín đỏ trong rất đáng yêu nha.

“Trước khi mất trí nhớ, không những nước bọt của em, mà trên người em, nơi nào cũng cũng ném qua hết rồi.”

Hắn vừa nói vừa nhìn cô từ trên xuống, khiến Lăng Tịnh Hy nổi máu xung thiên, cô quát lạnh.

“Vương Vũ Hàn, anh đừng có vô sỉ như thế được không ? tôi không muốn nhớ chuyện trước kia gì hết, vì thế đừng nhắc nữa, anh là vị hôn thú của tôi thì sao ? bây giờ tôi tuyên bố chúng ta hủy hôn, từ nay đường ai nấy đi ... Bye Bye.”

Cô không muốn nói nhiều với tên này, càng nói chỉ càng làm mình mất mặt mà thôi, vì thế quyết định rời đi nhưng vừa đứng lên thì cả người bị kéo lại, xoay một vòng thì cả người đã nằm trên bàn lớn, mà Vương Vũ Hàn cũng nằm lên thân cô.

“Anh ... tên hôn đấng này, biến thái vừa phải thôi, tôi ... ưm ...”

Mắng chưa hả giận, môi đã bị phong ấn, hắn tiến quân thần tốc đi vào trong khoang miệng cô, bắt đầu là cuồng dã mút lấy môi cô, quấn lấy cái lưỡi thom tho của cô nhưng sau đó lại là dịu dàng ôn nhu gây chết người.

Lăng Tịnh Hy tròn mắt nhìn hắn, muốn giãy nhưng có làm được gì đâu, mà như thế mới chết chứ, cô bị nụ hôn của hắn làm cho say rồi nhưng khi cô bắt đầu say thì hắn lại buông môi cô ra làm cô mất hứng.

Vương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy, đôi mắt như say như dại nhìn cô, khi này vì mất khống chế mới hôn cô nhưng cũng hãy hiểu cho hắn, một năm cấm dục, hàng ngày nhìn người con gái mình yêu thương lại không chạm vào được, nỗi khổ này còn khó chịu hơn là bị ngũ mã phanh thây nhiều.

Lấy lại bình tĩnh kéo cô ngồi dậy nhưng vẫn là tư thế cô ngồi trên đùi hắn, giọng có chút khàn khàn, lời nói chân thành nhưng mỉa mai.

“Tịnh Hy, anh biết chuyện quá khứ em không muốn nhắc đến nên anh sẽ không ép em nhưng anh thật yêu em, anh có thể đợi, chỉ mong em đừng bài xích anh, ở bên cạnh anh thôi cũng được, có được không ?”

Lăng Tịnh Hy rơi vào trầm tư, lời hắn nói chỉ là dư thừa bởi không mình hắn mà ngay cả gia đình hay bạn bè đều nói tình yêu của Vương Vũ Hàn đã cảm rỗng ở người cô rồi.

Cho dù cô có mắng, có đánh, có tránh cũng vô dụng, trừ khi cô chết nhưng như thế hắn cũng sẽ chết theo cô để được chôn cùng cô, để được yêu thương cô.

“Tôi cần thời gian, tôi chưa muốn bị trời buột.” – Cô thẳng thắn nói.

“Anh sẽ không trời buột em, nếu em chịu gả cho anh, em muốn như thế nào anh sẽ làm theo ý em hết nhưng chỉ có một chuyện là không được.”

“Chuyện gì ?” – Cô tò mò hỏi.

“Ngoài anh ra, không được phép nhìn bất cứ người đàn ông nào, ngay cả thân mật quá cũng không được.” – Hắn bá đạo nói.

Mặt cô đen xì, tay nắm chặt đám vào ngực hắn. – “Anh đi chết đi.”

Cô nhảy khỏi người hắn, đứng dậy nhìn hắn, giọng nói chút khinh thường.

“Anh nghĩ trên đời này chỉ có mình là đàn ông chắc, còn thiếu gì mấy tên đàn ông khác tốt hơn anh nhiều, có khi thể lực còn mạnh hơn anh, tôi sẽ đi tìm một tên đàn ông nào đó hơn anh, anh hãy chờ xem”

Nói xong cô chạy thẳng ra cửa biến mất mà quên đi nhiệm vụ cần làm khi đến đây ... cô chưa đòi được tiền nha.

Vương Vũ Hàn nghe thế không tức giận, cô muốn tìm đàn ông tốt ? chỉ sợ không ai có gan động đến cô, trừ khi tên đó có chín cái mạng nhưng dù thế hắn cũng sẽ chôn sống tên đó.

“Thiên Ngân, xin lỗi em, anh không đợi được nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: làm loạn tại quán bar

Quán Bar May

Trong tiếng nhạc cuồng nhiệt trong sàn nhảy, mọi người điên cuồng lắc lư người hòa vào điệu nhạc mê say.

Lăng Tịnh Hy mặc một chiếc váy đen ngắn, áo màu đỏ để lộ xương quai xanh cùng đôi vai trắng mịn, chiếc eo thon nhỏ lắc lư cùng điệu nhạc, đôi mắt nhắm chặt hưởng thụ tiếng nhạc cuồng say.

Gia Tiểu Mẫn mặc một bộ váy liền màu vàng nhạt, cô ngồi trong góc ngắm nhìn người đẹp bốc lửa đang nhảy như điên như dại ngoài sàn nhảy.

Không biết đầu của Lăng Tịnh Hy có vấn đề hay não bị chạm mạch, buổi tối cứ nhiên đến rồi cô đi quán Bar với lý do muốn tìm đàn ông, nghe xong cô suýt té ngã.

Cũng may Dương Nghị phải đi họp nếu nghe được lời cô nàng nói, chắc sau này mỗi đêm cô khỏi cần nghĩ đến chữ. – “Ngủ.” viết như thế nào? ... mà động lực khiến cô nàng muốn đi Bar cũng chỉ có một ... là vì bị tên Vương biến thái khi dễ.

Đôi oan gia này, không biết đến khi nào mới thành đôi đây? ... bọn họ thật trong mong đến ngày cưới của hai người, Gia Tiểu Mẫn vẫn mong Lăng Tịnh Hy sẽ được hạnh phúc dù hiện giờ cô nàng cũng hạnh phúc đó thôi, chỉ là buồn bình vẫn không chấp nhận.

Nhạc bỗng dừng lại đổi thành bài “Safe And Sound.”, mọi người không thấy mất hứng mà bắt đầu bắt cặp nhảy đôi.

Lăng Tịnh Hy thì ngược lại, mất hết hứng thú đi về bàn của mình, vừa ngồi xuống đã tự một ngụm lớn bia, sau đó xoay sang nhìn Gia Tiểu Mẫn cười khi.

“Không ra vận động một chút, rất tốt cho sức khỏe nha.”

“Mình mà ra vận động, chỉ có có người nào đó biết được, nơi này chắc chắn sẽ bị san bằng, mà cậu nà ... nếu là người nào đó của cậu thì đảm bảo ngày mai nơi này sẽ biến thành bãi rác công cộng mất.”

Gia Tiểu Mẫn neho mắt nhìn cô, thái độ tỏ ra rất chắc chắn với lời mình vừa nói.

“Hắn dám?” – Lăng Tịnh Hy nổi đóa.

“Nơi này do mình cùng cậu và chị Từ Băng hùng vốn, (mặc dù phần của cô ít nhất), thì can hệ gì đến tên kia? mình chấp hắn nữa cái mạng cũng không dám.”

Nơi này là do ba người các cô bỏ tiền ra thu mua lại, mới đầu là quán cháo của ông bà chủ nhưng hai ông bà muốn về quê an hưởng tuổi già nên nhường quán cháo này lại cho ba người bọn cô.

Mới đầu cũng bán cháo nhưng tay nghề không bằng ông bà chủ, kết quả là quán ế đến mức một con ruồi cũng không thấy xác vì thế đành đổi sang quán Bar cho rồi, ba người bọn cô là bà chủ, mà người quản lý là tài xế lái xe cho Vu Từ Băng.

“Mạnh miệng thiệt, cậu nghĩ Vũ Hàn là ai? ngoại trừ cậu ra, đối với anh ấy mọi thứ trước mắt chỉ là không khí vì thế cậu tốt nhất đừng để anh ấy cảm thấy không khí đang bị ô nhiễm, còn kiểu ăn mặc này nữa ...”

Gia Tiểu Mẫn nhìn từ trên xuống, cô thật hâm mộ nha, ngoài khuôn mặt có chỉnh sửa ra thì toàn bộ đều là hàn thiệt, phải công nhận đáng cô nàng bốc thiệt, hèn gì Vương Vũ Hàn nóng lòng muốn ôm người đẹp về nhà đến thế.

“Cậu xem cách ăn mặc của cậu đi, bao nhiêu cặp mắt sắc lang đều nhìn trúng cậu, bộ cậu cảm thấy đất đai dư thừa nên muốn kiếm chỗ nằm phải không?”

Lúc trước Lăng Tịnh Hy đi làm đã làm điên đảo biết bao trai tráng mà mấy tên kia đành ôm bộ mặt sưng như mặt heo thất tình bỏ chạy, giờ cô nàng ăn mặc kiểu này ... Hazi, chỉ có nước cầu trời phù hộ bọn họ mà thôi.

“Mình muốn kiếm đàn ông đương nhiên trung diện một chút thì có gì sai? còn tên biến thái kia, cậu đừng nhắc đến hắn mà làm mình mất hứng.”

Lăng Tịnh Hy lại uống hết chai bia, phất tay lên gọi thêm chai khác, Gia Tiểu Mẫn cũng đành bó tay, thôi thì tới đâu hay tới đó vậy.

“Cô em, sao lại ngồi một mình buồn thế? có muốn anh góp chút vui không?”

Hai người đang uống bia thì một tên to con, đầu nhuộm vàng khè, mặt áo thun ba lỗ đen để lộ cơ bắp cuộn cuộn, chứng minh có tập thể hình, trên tay còn xăm một con rồng đen to tướng, khuôn mặt cũng có thể coi là đẹp zai nhưng nhìn đẹp zai theo kiểu “Tây Môn Khánh.”

Hắn quăng điều thuốc trong tay, hiện ngang đứng trước mặt các cô, nụ cười sáng bóng để lộ hàm răng trắng ngà trông thật chói mắt.

Lăng Tịnh Hy nhìn hắn muốn phun ngay ngụm bia đang uống vào mặt hắn nhưng cổ nuốt trở lại, từ tối đến giờ, đây là tên đầu tiên chịu trận, cô đương nhiên rất vui về giúp hắn giải khát.

“Có muốn uống với em một chai không?” – Cô nàng nụ nói, Gia Tiểu Mẫn kể bên nôi mấy tảng da gà da vịt.

Tên áo đen nghe được âm thanh nũng nịu dịu dàng đến chết người ấy dĩ nhiên sập bẫy, hắn sấp đến bên cô, giọng nham nhở.

“Anh là Tony, còn người đẹp tên gì?”

“Uống cùng em hết một chai, em sẽ nói anh nghe.”

Nói xong, cô lấy dưới bàn một chai rượu vang đỏ, trước mặt hấn uống hết nguyên chai, sau đó còn rất bình tĩnh lấy thêm chai khác nhìn Tony cười kiêu kiêu.

“Anh đẹp trai, tới lượt anh rồi.”

Thật ra chai kia chỉ là nước ngọt, cô trá hình hoán đổi mà thôi nhưng đây chỉ là chiêu đầu tiên, còn rất nhiều chiêu khác nữa cơ.

Tony nhìn cô sùng sốt một chút, cũng lấy chai rượu uống hết một chai, mặt vẫn bình tĩnh nói. – “Em có thể nói được rồi chứ?”

“Alice.” – Cô ngọt ngào nói, tay mon trốn chai bia định tiếp tục uống nhưng bị Tony giật lấy.

“Anh sẽ uống hai chai rượu loại mạnh nhất nhưng em phải giúp anh dập lửa tình có được không?”

Ý tứ quá rõ ràng, cô cười khinh thường, giọng nói lộ rõ nóng giận những vẫn nhu hòa như dòng nước chảy.

“Anh không cần uống, em lập tức sẽ giúp anh dập lửa ngay thôi.”

Tony nhếch miệng cười thỏa mãn nhưng ngay sau đó nụ cười bị dập tắt.

“Àooooo .....”

Một xô nước đựng đá của phục vụ vinh quang hắt vào người Tony, từ trên xuống dưới ướt như chuột lột, quả nhiên đã dập tắt lửa tình đang nổi hừng hực của hấn nhưng lửa giận cũng bốc phát theo sau.

Mọi người bắt đầu tụ lại xem trò vui, cảm thấy rất hứng thú một màn trước mắt. Gia Tiểu Mẫn thờ dài lắc đầu ... lại gây họa, đúng là yêu nghiệt.

Tony nổi gân xanh trên bàn tay, trên trán, trên cổ ... nói thẳng trên người hấn có bao nhiêu sợi gân đều muốn nổi lên hết, hôm nay thật mất mặt đàn ông mà người gây ra lại là một đứa con gái mới đầu chứ.

Hấn nhìn Lăng Tĩnh Hy, cô vẫn giữ nụ cười vô tội nhìn hấn, giống như chuyện mình làm chẳng có gì là ác độc, giọng nhút nhát nhưng tiếng nói thì cực lớn.

“Anh sao vậy ? anh nói cần dập tắt lửa tình, em đương nhiên giúp anh rồi.”

“Khốn kiếp, con tiện nhân này.”

Tony nổi con xung thiên, hấn kéo tay cô bóp thật chặt, đến mức Lăng Tĩnh Hy có cảm giác như nó sắp gãy không bằng, mày nhú chặt nhìn Tony, quát lớn.

“Cái tên không não này, buông ra ....”

“Buông ra ? ... hhahahahah ... mày đang kể chuyện cười à ...”

Tony hướng mặt lên trời cười vài tiếng, mắt lạnh nhìn Lăng Tĩnh Hy.

“Đồ đàn bà thôi tha như mày, chán sống thật rồi mới dám động vào ông đây ... được, mày muốn chơi ? lão từ hôm nay sẽ chơi chết mày, cho mày ngay cả xuống giường cũng đừng mong xuống được.”

Nói xong kéo tay cô mạnh bạo đi ra cửa, Gia Tiểu Mẫn thấy chuyện không hay, muốn ra ngăn cản nhưng chưa kịp làm gì thì một cô gái mặc váy đỏ, khuôn mặt trang điểm đậm lè, thân hình bóc lửa cộng thêm bộ ngực khủng trong thật giống mấy Má Mi mới ra chào hàng, đi tới trước mặt Lăng Tĩnh Hy.

“BỐP.”

Mọi người ồ lên khi thấy sự kiện mới lạ mà Lăng Tĩnh Hy thì choáng váng, cô có biết cô ta sao ? không lẽ là tình nhân của Vương Vũ Hàn ... nhưng nghĩ lại vì sao mình lại chịu trận, không thể được.

“BỐP.”

Cô hất mạnh tay Tony ra, xoay người cho cô gái áo đỏ một cái tát.

Cô gái áo đỏ kinh hoàng, không nghĩ lại bị đáp trả, lửa tức trong người bùng phát, nhìn Lăng Tĩnh Hy như muốn giết người.

“Đồ đàn bà phóng đảng, dám dụ dỗ bạn trai tao còn đánh tao ? tao cho mày chết.”

Cô gái áo đỏ gờ tay muốn tát nhưng bị Lăng Tĩnh Hy bắt lấy được, tay còn lại không kiêng dè giáng thêm một cái tát vào mặt cô gái áo đỏ.

“BÓP.”

“Mày, mày, mày, mày ....” – Cô gái áo đỏ giận đến sôi máu, một tay ôm mặt, một tay chỉ thẳng vào mặt Lăng Tịnh Hy, đến nửa ngày cũng không nói được một câu.

“Mày, mày, mày cái gì ? ... nhìn chị sang trong quý phái như vậy mà ngay cả tiếng người cũng không nói được, tôi thật mắt mặt thay cho mấy thầy cô từng dạy chị đó.”

Cô không ngờ lại vướng vào chuyện tình tay ba mà cô lại là người vô tội nhất, tự nhiên bị ăn cái tát, còn tên khốn kiếp kia nữa, nhìn là muốn nổi điên, đàn ông gì mà thấy hai cô gái đánh nhau cũng không lên tiếng, chỉ biết đứng nhìn.

Đúng là thứ đàn ông, đầu to mà óc chỉ nhỏ như hạt cát trên sa mạc, suy nghĩ chỉ bằng nửa thân dưới.

“Tạo đánh chết mày.”

Áo đỏ bị sốc nặng, cô nàng không màn hình tượng là gì, bay thẳng vào người Lăng Tịnh Hy, nắm chặt tóc cô kéo mạnh, tay kia thì cào lên tay cô làm nó hiện ra một vết sưng dài.

Lăng Tịnh Hy thật sự bị chọc giận, cô cũng đá bay cái hình tượng thực nữ, lên gối, cầu xé cô gái áo đỏ không nương tay.

Hai người cứ như hai con hổ cái đánh nhau không biết gì gọi là “Thương Hoa Tiếc Ngọc.” cứ thế đánh rất hăng say, mặc kệ bao nhiêu ánh mắt nhìn bọn họ vừa hứng thú, vừa lo sợ sẽ xảy ra án mạng.

Tony thì ra về ta là kẻ ngoài cuộc nhìn hai con hổ cái đánh nhau, lòng cũng có chút tự kiêu bởi được hai người đẹp coi trọng.

Gia Tiểu Mẫn chịu không nổi nên đi tới can ngăn, ai ngờ bị cô gái áo đỏ hất mạnh ngã vào cạnh bàn. – “Á.”

Nghe tiếng hét của bạn, Lăng Tịnh Hy một đầu tóc rối bời, một bên má đã sưng lên, khóe miệng có chút máu, váy bị xé rách, áo cũng chẳng kém, trên vai còn có vài chỗ bị cào xước, nhìn cô bây giờ thật tệ hại nhưng vẫn mang chút hoang dã ... nếu có thêm cây gậy cùng một cái lon là đủ bộ ... ăn xin thời hiện đại.

Cô chạy lại đỡ Gia Tiểu Mẫn đứng dậy, liếc nhìn con ả kia thì thấy cô ta cũng không hơn gì, trên mặt cũng có mấy vết xước mà váy cũng bị xé thành sườn sấp, khuôn mặt trang điểm đậm lè giờ trong rất quái dị, hơn nữa mái tóc xoắn nay đã trở thành ổ quạ, tương đối tệ hơn cô nhiều.

Thật may là cô không trang điểm đậm, nếu không ... Hazi ...

Tony thấy chiến tranh đã kết thúc, để lại chỉ là bãi chiến trường, toàn bộ những bàn gần đó đều bị đập nát, lòng có chút khó chịu đi tới chỗ cô gái áo đỏ.

“Candy, em sao lại tức giận vì con đàn bà này làm gì ? anh chỉ muốn đùa cô ta một chút thôi, em nhìn cô ta xem, đến rách giày cho anh cũng không xứng nói chi muốn cùng anh lên giường.”

Hắn nín nọt nói với Candy. – “Lòng anh chỉ có em thôi.”

Nghe ngọt ai lại không thích, Candy cố chỉnh sửa đầu tóc cùng trang phục một chút, nhìn hắn với vẻ đáng yêu.

“Anh nha, nếu muốn em có thể đáp ứng anh bao nhiêu lần cũng được, anh nhìn con ả đi, với thân hình như thế ? nếu bị anh lấn đi lấn lại nhiều lần ... e rằng chỉ còn cái xác không thôi.”

Lăng Tịnh Hy cười khinh bỉ, muốn mắng hai tên cầu nam nữ không biết xấu hổ này một trận nhưng bị Gia Tiểu Mẫn ngăn cản.

“Cậu còn làm loạn, nơi này sẽ bị bọn họ phá hư mất thôi.”

Gia Tiểu Mẫn đã quan sát kỹ đôi cầu nam nữ này, nam là đại ca xã hội đen, nữ có thể là gái gọi cũng nên nhưng bọn họ không muốn gây chuyện với hai tên này, dù có mấy thế lực phía sau chống lưng nhưng giờ này có ai cứu được hai cô đây.

Lăng Tịnh Hy hiểu ý, thôi đành về bàn bạc với Vu Tử Băng, xử đẹp bọn họ sau vậy, hơn nữa Gia Tiểu Mẫn hình như bị thương, phải đưa cô nàng đi bệnh viện ngay nếu để Dương Nghị biết báo bố của hắn vì cô mà bị thương thì cô sẽ đi đời nhà ma mất.

Thế là cô đỡ Gia Tiểu Mẫn đứng dậy, muốn rời đi nhưng ...

“Muốn đi dễ dàng như vậy sao ?”

Candy chắn ngang đường họ, lại hô một tiếng, có năm sáu tên to con đi đến vây quanh bọn họ ... lần này chắc chắn tiêu thiệt rồi.

“Cô muốn cái gì ?” – Lăng Tịnh Hy nghiêng răng hỏi.

“Hừm ... chỉ muốn hai cô làm hai việc ... thứ nhất quỳ xuống trước mặt tôi dập đầu mười cái còn phải luôn miệng nói mình là tiện nhân phóng đảng ... thứ hai, thỏa mãn mấy anh em của tôi thì các cô được đi.”

Lăng Tịnh Hy cười lạnh, đầu xoẹt qua tia giao hoạt nhìn Candy, nhàn nhạt nói.

“Tiện nhân phóng đảng nói ai ?”

Candy cười mỉa mai. – “Tiện nhân phóng đảng là nói hai tui mày.”

Một phút sau, cả quán Bar đều cười ầm lên, Gia Tiểu Mẫn và Lăng Tịnh Hy cũng hiểu ý nhau, hếch môi cười.

Lúc đầu Candy không hiểu nhưng khi nghĩ kỹ lại thì đồ mặt tía tai, mắt ác độc nhìn hai cô gái, hết lớn.

“Các anh lên hết cho tôi, ngay tại chỗ này chơi chết bọn nó cho tôi.”

Dám đặt bẫy cô, cô sẽ cho hai đứa này một bài học nhớ đời.

“Khoan đã.”

Lăng Tịnh Hy giờ tay ngăn cản sau đó quay lại nhìn Gia Tiểu Mẫn, vẻ mặt đáng thương, đôi mắt lấp lánh như sao đêm, giọng mím mào.

“Tiểu Mẫn, gọi điện cho ông xã cậu đến mau.”

Gia Tiểu Mẫn ngần ra nhưng ngay tức khắc mặt đã lạnh như tiền, vì sao cô nàng không gọi cho Vương Vũ Hàn mà bảo cô gọi cho Dương Nghị? gọi cho ông xã chẳng khác nào tìm đến đường chết nhưng hết cách, thà nhận tội trước chắc sẽ được khoan hồng.

Cô lấy điện thoại ra, ấn nút gọi, bên kia lập tức được kết nối, nghe giọng bên kia vang lên, cô rầu rĩ lên tiếng.

“Ông xã ~”

“...”

“Bọn em đang ở quán May, Tịnh Hy lại gây chuyện rồi, anh mau đến đi nha.”

Không đợi bên kia hồi đáp, cô lập tức tắt máy vừa nhìn qua đã thấy cặp mắt đầy tia lửa đỏ của Lăng Tịnh Hy, cô nàng cười cười.

“Nếu cậu ra mặt, đảm bảo anh ấy không dám làm gì mình đâu ha?”

Dù gì Lăng Tịnh Hy cũng là vợ của ông chủ, chồng cô chỉ là nhân viên, đây là chỗ dựa vững chắc của cô nha.

“Muốn tìm cứu tinh sao? ... được thôi, tao không ngại chơi với tui mày, để xem hai đứa mày sẽ tìm thần thánh phương nào đến giúp tui mày đây?”

Candy ra vẻ là tay đàn chị, mà cô thật là chị hai xã hội đen, Tony chỉ là bồ nhí của cô thôi nhưng cô rất thích hắn, bởi kỹ thuật trên giường của hắn rất tuyệt, mà cũng chỉ có hắn mới khiến cô thỏa mãn lửa dục trong người mà thôi.

Lăng Tịnh Hy và Gia Tiểu Mẫn nhìn vẻ đắc ý của Candy, lòng càng bùng lửa giận, để xem Dương Nghị đến, cô ta hóng hách được bao lâu.

Thời gian cứ thế trôi qua, lại trôi qua, mọi người bắt đầu mong đợi chiến tranh kế tiếp bắt đầu, bọn Candy tìm một chỗ ngồi xuống mà bọn Lăng Tịnh Hy cũng tìm chỗ ngồi luôn.

Khoảng 20 phút sau, cánh cửa lớn bị đập văng ra, một đám người hùng hổ xông vào, Dương Nghị một thân Âu Phục đen, áo trong màu trắng, không có thắt Cravat chứng tỏ rất vội vàng chạy tới nhưng vẫn thấy được anh có bao nhiêu là hấp dẫn mắt người.

Lăng Tịnh Hy cùng Gia Tiểu Mẫn mắt lóe sáng khi thấy cứu tinh vĩ đại đã đến nhưng ánh sáng trong mắt hai người bỗng vụt tắt vì phát hiện người đi phía sau Dương Nghị.

Cũng một thân Tây Âu đen, áo sơ mi đen, thân người đầy uy nghiêm, khí thế bức người từng bước chậm rãi đi tới, dáng vẻ oai phong như thế nhưng khuôn mặt lại tối sầm, vẻ mặt y như ai thiếu anh cả trăm triệu đô không bằng, nhìn là muốn tránh xa ngay lập tức.

Lăng Tịnh Hy và Gia Tiểu Mẫn nhìn nhau, nuốt một ngụm nước bọt. – “Ừc.”

Kỳ này họ gây chuyện cứ nghĩ sẽ được cứu tinh giúp đỡ nhưng hiện tại là ác ma hiện hình ... Vương Vũ Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Vương Vũ Hàn, anh sao vậy?

Mọi ánh mắt phức tạp đều nhìn hai người đàn ông trước mắt nhưng đại đa số chỉ có ngưỡng mộ cùng vọng tưởng viễn vông.

Vương Vũ Hàn mặt đen hơn Bao Công, ánh mắt điều hâu liếc nhìn xung quanh, muốn tìm cái người đã gây họa nhưng nhìn thế nào cũng không thấy được.

Hôm nay có cuộc họp ở bên Anh, mọi người đang bàn bạc vấn đề thu mua vài miếng đất bên đó, đang bận rộn thì hần nghe thấy Dương Nghị nói điện thoại cùng vợ, vì căn phòng đang trong giai đoạn yên lặng đến tiếng ruồi kêu cũng có thể nghe thấy, thế là hần nghe được Lăng Tịnh Hy đang ở Bar mà còn gây chuyện.

Lòng lo lắng đành mặc tất cả chạy đến đây xem cô ra sao ? có bị thương không ? có bị người khác khi dễ không ? nhưng khi đến hiện trường chỉ thấy một mình Gia Tiểu Mẫn.

‘ Tốt, rất tốt ... đã gây ra họa mà còn trốn được, lần này hần sẽ không nhân nhượng nữa, phải cho cô một bài học mới được’

Hần thăm nhủ, mắt lại như tia lade quan sát xung quanh.

Dương Nghị thì không để tâm mọi ánh mắt đang nhìn về phía họ, hần đi tới chỗ Gia Tiểu Mẫn, kéo người cô đến gần người mình, ánh mắt lo lắng nhìn cô từ trên xuống, thấy cô không bị thương tổn gì, hần mới thở phào yên tâm.

“ Mẫn, mai mốt muốn đi đâu thì nói anh đưa đi, em đi một mình vào mấy chỗ phức tạp này làm anh lo lắng ”

Giọng ôn nhu có chút trách móc nói với cô, Gia Tiểu Mẫn nở nụ cười hạnh phúc.

“ Tịnh Hy bảo muốn tìm ... ” – Nói một nửa cô chợt nhớ có ác ma ở đây nên đổi giọng ngay.

“ Cậu ấy muốn tìm chỗ giải khuây nên bảo em đi cùng, với lại chỗ này là của bọn em nhưng không ngờ lại có người đến làm loạn ... đúng không Tịnh Hy ? ”

Nói xong cô quay ra sau muốn tìm Lăng Tịnh Hy nhưng chẳng thấy đâu, không lẽ vì sợ Vương Vũ Hàn mà trốn rồi ? ... không thể nào, cô nàng ngay cả nhổ lông cọp cũng không sợ thì làm sao sợ Vương Vũ Hàn cho được.

“ Lăng Tịnh Hy, nếu trong ba giây em không xuất hiện, ngay lập tức anh sẽ thiêu rụi nơi này ... em có thể không tin ? ”

Hần không muốn hỏi nhiều, cũng không muốn tìm nữa, trực tiếp nói ra lời uy hiếp, nếu thật sự cô cứng đầu muốn trốn tránh , hần không ngại thiêu rụi nơi này đâu.

Lăng Tịnh Hy rung mình một cái, cô hiện tại đang trốn phía sau một tên béo, cũng không biết vì sao lại trốn nhưng vừa nãy khi thấy hần xuất hiện, cô liền có chút chột dạ nên trốn ngay nhưng giờ hần đã nói thế, nếu cô còn không ra, e là ...

Mọi người vẫn im lặng nhìn cảnh trước mắt, ai ai cũng đều có cùng suy nghĩ. – Không lẽ người này là cứu tinh của hai cô gái kia ?

Ai cũng có cùng suy nghĩ nhưng riêng Candy thì như bị điểm huyệt, đứng bất động nhìn Vương Vũ Hàn, đôi mắt như tia lade quan sát hần thật kỹ.

Cô biết người đàn ông này, cô từng thấy hần trên TV, báo đài và mọi người ai cũng bàn tán về hần, một người đàn ông thành đạt, bề ngoài lại tuấn lãng, cô hằng mơ ước được lên giường cùng hần dù chỉ một lần cũng mãn nguyện.

Thật không ngờ hôm nay có thể gặp được hần, có phải ông trời đã nghe thấy tiếng lòng của cô nên mới đưa hần đến đây với cô không ?

Candy lập tức sửa sang lại bản thân cho đẹp một chút, dịu dàng đi tới trước mặt Vương Vũ Hàn, cũng không để mắt đến Tony, nở nụ cười quyến rũ, còn giọng nói thì ngọt như kẹo mạch nha.

“ Vương tiên sinh, ngọn gió nào đưa ngài tới đây vậy ? ... tôi là Candy, rất vui được hầu hạ ngài.”

Từ dáng người cho đến hành động đều như bạch tuyết quần lấy cánh tay của Vương Vũ Hàn mà lời nói thì như kẻ ti tiện vang bên tai hần.

Nghe mùi nước hoa nồng nặc, Vương Vũ Hàn nhíu mày nhìn về Candy, mắt không chút tình cảm, giọng lạnh tanh.

“ Tránh ra.”

Candy sững sốt nhưng cô nào có để tâm, tay lại ôm chặt hần hơn, để bộ ngực khủng dựa sát vào người hần.

“ Vương tiên sinh, ngài thật là vô tâm nha nhưng Candy rất hâm mộ ngài, không biết đêm này có thể ... Á ... ”

Chưa nói dứt câu, cả người đã bị xô ngã, Candy không tin quay lại nhìn, đã thấy Lăng Tịnh Hy phùng mang trợn má nhìn Candy, mắt như bốc lửa, mà Candy có nào chịu thua cũng trừng mắt nhìn Lăng Tịnh Hy, hai người cứ thế trừng qua trừng lại, mà trên đầu như có sấm sét lớn ...

Lăng Tịnh Hy nhìn Candy, muốn dùng ánh mắt xuyên thấu mắt cô ta, khi này còn hùng hổ nhục mạ cô vì cái tên Tony khốn kiếp kia, giờ lại muốn câu dẫn người đàn ông của cô sao ? ... Hừ, không có cửa đâu, cho dù là cửa sổ cô cũng lấy xi măng trét lại.

Chưa kịp mắng chửi, tay đã bị người nào đó kéo mạnh, cả thân người đều rơi vào vòm ngực rắn chắc, còn có mùi hương quen thuộc, Lăng Tịnh Hy ngược nhìn thì kinh ngạc, bởi tên đứng trước mặt cô, vẻ mặt rất đáng sợ nha.

Vương Vũ Hàn nhìn Lăng Tịnh Hy từ trên xuống, lửa giận trong lòng bỗng chốc tan biến, thay vào đó là sự kinh hoàng, sợ hãi, lo lắng ... tim thất lại đau đốn.

Trước mặt hắn, Lăng Tịnh Hy áo quần bị xé rách, một bên má bị xưng, trên vai cùng tay đều có vết trầy xước, tóc thì rối bù ... hình ảnh một năm trước bất chợt hiện về, tay hắn run rẩy không ngừng, hít thở cũng khó khăn.

Lăng Tịnh Hy thấy hắn có chút quái lạ, vẻ mặt tự nhiên tái nhợt, cô cũng cảm giác tay hắn đang rung, nhin không được đành lên tiếng trước.

“Vương Vũ Hàn, anh sao vậy ?”

Nghe được tiếng cô gọi tên hắn, thần sắc mới có chút ổn định, lại nhìn Lăng Tịnh Hy, đôi mắt trở nên sắc lạnh, mặt cũng trở nên tối sầm, hắn gằn giọng.

“Là ai ? ... là ai đã đánh em ?”

Lăng Tịnh Hy nuốt ngụm nước bọt, từ trước đến giờ, đây là lần đầu thấy hắn giận dữ như thế, cô có chút hoảng sợ nhưng nghĩ lại hắn vì mình tức giận nên có chút vui vẻ, cô đương nhiên có thù báo thù.

Thu lại vẻ mặt kinh ngạc, thay vào đó là vẻ mặt đáng thương, môi mím lại như muốn mím, thân người thì run rẩy, khóe mắt có chút ươn ướt tỏ ra đang hoảng sợ nhưng cái tay khi chỉ về thủ phạm thì rất kiên quyết.

“Là tên tóc vàng này ... tự nhiên đến chọc phá em, còn nói muốn em dập tắt lửa tình gì đó cho hắn ta ? ...” – Sau đó chỉ tay về phía Candy, giọng trở nên ghen ngào hơn.

“Còn có cô ta ... cô ta nói em là tiện nhân ... không biết liêm sỉ chuyên dụ dỗ đàn ông của cô ấy ...”

Lửa đang cháy rất hào hùng nên cô không ngại châm thêm xăng, đổ thêm dầu, cho thêm tí nhớt ... từng lời ủy khuất nắc lên thành tiếng.

“Cô ta nói sẽ tha cho em, chỉ cần em quỳ trước mặt cô ta, dập đầu ba mươi cái, còn phải nói mình là tiện nhân phóng đảng trước mặt mọi người, sau đó ... sau đó ...”

“Sau đó thì sao ?” – Vương Vũ Hàn không kiên nhẫn lên tiếng.

Hắn bây giờ như trúng phải bùa mê, hoàn toàn tin những lời Lăng Tịnh Hy nói, mà hắn không nghi ngờ cũng phải, bởi đây là lần đầu tiên sau khi cô mất trí nhớ, cô tỏ ra ủy khuất trước mặt hắn vì thế làm sao hắn lại không tin ?

“Cô ta nói ... em và Tiểu Mẫn phải trước mặt bao nhiêu người, còi hết đồ ra, còn phải ngay tại đây thỏa mãn dục vọng mấy tên kia, đến khi nào họ chơi chán mới được đi.”

Mọi người nghe xong thì kinh hoàng, cô gái này quả thật ác độc nha, tuy mới đầu bọn họ đồng cảm với cô vì cô là người bị hại nhưng bây giờ sự đồng cảm lại quay về phía bọn Candy ... thật rất đáng thương nha.

Gia Tiểu Mẫn đứng kế bên chỉ biết lắc đầu, Lăng Tịnh Hy quả thật một ngày không tạo nghiệt chắc sẽ buồn đến phát chán nhưng tại sao lại kéo cô theo cùng ?

“Là thật ?”

Câu này là của Dương Nghị, hắn này giờ cũng ần nhẫn rất lâu, khi nghe Lăng Tịnh Hy nói thế, hận không thể lập tức giết chết bọn cận kề này nhưng ông chủ còn chưa ra tay, quân lính như hắn chỉ có thể nhìn đến khi hết hàng phút chót.

Gia Tiểu Mẫn vì phóng lao nên phải theo lao, hết cách đành gạt đầu nhận bừa, ngay lập tức trả lại cô là vẻ mặt như Phán Quan tái thế, làm cô cũng khiếp sợ theo, cô quả thật cũng tạo nghiệt rồi ... A Di Đà Phật.

Về phía Candy, mặt đã đen hơn than, tay siết chặt vì tức giận, hận không thể cho cô ta thêm vài cái tát ... con tiện nhân này dám nói thêm cho cô nhưng rốt cuộc cô ta là gì của Vương Vũ Hàn ? tạo sao hắn quan tâm đến thế ?

Nhìn lại Lăng Tịnh Hy, cô ta có gì hơn cô, xem khuôn mặt cũng coi như tạm được, ngoài ra chẳng có gì khiến đàn ông nổi thú tính, còn cô thì khác, muốn gì được nấy, cô không tin không đầu lại con tiện nhân kia.

Vội vàng đi tới ôm lấy tay Vương Vũ Hàn nhưng bị hắn nhanh tay hơn, cổ cô đã nằm gọn trong tay hắn, Candy hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt.

“Vương ... Vương ... Vương ...”

Cảm giác cổ đang bị siết rất chặt, không khí mỗi lúc càng hiếm hoi, Candy trợn mắt nhìn hấn cố van cầu hấn nhưng không nói được, chỉ ú ớ kêu được họ của hấn.

Mấy người khác nhìn thấy cảnh này, run sợ lui về phía sau, hôm nay cứ nghĩ đi xả Stress, không nghĩ gặp phải cảnh tượng này ... bọn họ vẫn còn muốn sống nha.

Ngay cả đám Tony cũng lùi về phía sau, muốn tìm một cái lỗ nào đó chui xuống trốn ngay, bọn họ không chọc ai lại đi chọc đàn bà của Vương Vũ Hàn, thật không muốn sống nữa mà.

“Vương Vũ Hàn, bỏ cô ta ra ngay.”

Lăng Tịnh Hy đơn thuần chỉ muốn cho cô ta một trận, không nghĩ tới Vương Vũ Hàn lại đi tới nước này, cô quả thật đã làm cho núi lửa phun trào rồi.

“Thả ra ? ... cô ta làm thế với em, em nghĩ anh sẽ dễ dàng tha cho cô ta sao ?”

Hấn bỗng tăng thêm lực ở tay, mặt Candy đã chuyển sang tím, mắt cũng trợn ngược, nếu Vương Vũ Hàn còn không buông tay, e rằng sẽ có án mạng xảy ra.

Lăng Tịnh Hy kinh hoàng nhìn Vương Vũ Hàn, lòng cũng rất sợ hãi nhưng cô phải nhịn xuống, cô không muốn hấn giết người A ... cô không muốn mang tội đồng phạm phải ở tù đầu nhà.

“Đúng là cô ta sai nhưng hiện tại tôi đã không có gì rồi, anh thả cô ta đi.”

“Được ... nếu năm phút sau, cô ta vẫn còn sống, anh sẽ thả cô ta ngay lập tức.”

Vương Vũ Hàn phối hợp với lời cô nói, tay cũng bắt đầu tăng thêm sức.

Năm phút ? ... Hazi, với sức trâu như hấn chỉ cần một phút thôi là cô ả sẽ đi gặp Mạnh Bà ngay lập tức.— Lăng Tịnh Hy trong lòng thở dài.

Bây giờ chỉ còn một cách ... Lăng Tịnh Hy đi tới, tay nắm lấy bàn tay còn lại của hấn, giọng nhỏ dần, đôi mắt long lanh nhìn hấn.

“Vũ Hàn, cô ta chết chỉ làm bận tay anh, mặc cô ta đi.”

Bàn tay đang siết chặt cổ Candy vì lời nói của cô mà buông lỏng, giọng điệu dịu dàng này hấn nghe xong cứ như ăn phải mật, đúng là chỉ có cô mới khiến hấn không chế được bản thân, cũng chỉ có cô mới khiến hấn đau lòng như thế.

Nhưng nghĩ lại đây không phải thời cơ tốt sao ? hấn muốn một chút lợi ít nha ...

“Nếu em hôn anh một cái, anh sẽ thả cô ta ngay.”

Mọi người chết đứng, mà Lăng Tịnh Hy thì phát giận, giờ này là giờ nào mà hấn còn nói đùa được chứ ? nhưng nhìn mặt thì nghiêm như tảng băng, cô thờ dài.

“Được, là anh nói đó nha ?”

Nói xong, cô nhướn người hôn lên má hấn, cái này cũng không phải tại cô, là do hấn bảo cô hôn nhưng không có nói hôn ở chỗ nào nha.

“Anh đâu phải trẻ con.”— Hấn cau mày.

‘ Anh còn thua đứa con nít ba tuổi.’— Cô thầm nhủ nhưng lời nói ra thì trái ngược.

“Anh chỉ nói hôn thôi nha, không có nói phải hôn ở đâu ? bây giờ thả người đi, là đàn ông nói phải giữ lấy lời, đáng mặt đàn ông một chút A ...”

Nghe xong, hấn còn nói được gì đây, lại nhìn Candy mặt đã trắng hơn tờ giấy, hừ lạnh một tiếng, hất cô ta xuống đất.

“Á ... khụ, khụ, khụ ...”

Candy ho khan, cổ hít không khí, mắt oán hận liếc Lăng Tịnh Hy, thù này không trả, cô sẽ không làm người.

“Cô và người của cô đi đi.”— Lăng Tịnh Hy gằn giọng, sau đó nhìn mọi người phía sau, lòng rầu rĩ.

Ngày hôm nay coi như xong, không biết sau này họ còn đến ủng hộ quán cô không nữa ? tất cả đều tại cái tên biến thái này, đánh bọn họ một trận là được rồi, sao lại muốn giết họ làm gì không biết.

“Xin lỗi tất cả mọi người, hôm nay xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, mong các vị đây thông cảm, ngày mai tiếp tục ghé quán ủng hộ chúng tôi nha.”

Mọi người gật đầu như giả vờ, nếu thật không đến, nhờ cô gái này tức giận có khi nào bọn họ sẽ bị người đàn ông này bắt thành tội luôn không ? ngày

mai dù sóng to gió lớn, bão lụt hoành hành, họ cũng chèo thuyền tới đây điểm danh A ...

Sau khi gạt đầu lia lịa, bọn họ từng người chạy trốn chết, Lăng Tịnh Hy càng rầu rĩ thêm nhưng hết cách, lại quay sang Vương Vũ Hàn, thay đổi tính cách 180 độ.

“Anh về đi, tôi còn dọn dẹp quán ... Á ... đồ biến thái, anh làm cái quái gì vậy hả ? ... buông tôi ra ngay lập tức.”

Đang muốn đi dọn dẹp lại thì người bị hấn vác lên vai, cô ra sức giãy giụa, thật mất mặt hết biết, nhìn người đàn ông này khiến máu cô chỉ có trên não, mãi mãi cũng không xuống được, thật muốn một cước đá hấn bay khỏi vũ trụ cho rồi.

“Mọi người ở lại thu dọn cho sạch sẽ.”

Hắn xem lời nói của cô như không khí, phân phó mọi người xong lại vác cô đi xe nhưng Lăng Tịnh Hy nào có để yên, cô tiếp tục hét lớn.

“Vương Vũ Hàn, tên Vương bát đẳng thối tha này, thả tôi xuống ngay, nếu ...”

“Bộp.” – Một tiếng nhỏ vang lên.

Cái này ngay lập tức khiến Lăng Tịnh Hy im bật, mặt lập tức đỏ chín như quả cà chua, mắt oán hận nhìn tên nào đó đang cười gian ác.

“Sao không mắng nữa đi ? ... anh cảnh cáo em, nếu em còn hét lên nữa, anh không ngại ngay tại chỗ này vạch móng em ra mà đánh đâu ?”

Thì ra tiếng bộp khi nãy là do Vương Vũ Hàn đánh vào móng Lăng Tịnh Hy, cô lập tức ngậm chặt miệng, tên này là kẻ đại biến thái A ... không nghe theo thì người xấu mặt chỉ có cô mà thôi ... thật tức chết cô cho rồi.

Vương Vũ Hàn thấy Lăng Tịnh Hy ngoan ngoãn nghe lời, tâm tình vui vẻ hẳn lên, hấn vác cô lên vai đi y như bay ra khỏi quán Bar

Gia Tiểu Mẫn cùng Dương Nghị nhìn nhau một cái, lại nhìn về hướng cửa. – Lăng Tịnh Hy, cậu tự cầu phúc cho mình đi.

Bọn Candy và Tony thấy mình đã thoát khỏi nguy hiểm, vừa muốn chạy đi đã bị một nhóm người ngăn lại, Dương Nghị nhìn Gia Tiểu Mẫn, nhẹ giọng.

“Em ra xe trước đi.”

Gia Tiểu Mẫn hiểu ý, cũng không muốn nói nhiều, dù không biết ông xã sẽ làm gì bọn họ nhưng là do bọn họ tự làm tự chịu, cô cũng không như Lăng Tịnh Hy mềm lòng mà nương tay.

Thấy Gia Tiểu Mẫn đã đi rồi, hấn nhìn bọn Candy, mặt lạnh, cười cũng lạnh, mà cả người cũng toát ra hàn khí mạnh mẽ.

Dám động đến bảo bối của hấn sao ? chết cũng không dễ thế đâu ? hấn biết Vương tiên sinh không làm gì bọn Candy cũng vì có mặt Lăng Tịnh Hy nên mới nhắm một mắt nhưng mắt còn lại vẫn muốn xem kết thúc của bọn họ sẽ ra sao ?

Vương Vũ Hàn biết rõ Dương Nghị sẽ không tha cho bọn họ, bởi bọn họ cũng muốn động đến Gia Tiểu Mẫn nên Vương Vũ Hàn mới yên lặng rời đi mà đương nhiên là Dương Nghị sẽ làm.

Candy thấy Dương Nghị không muốn cho mình đi, quát lớn.

“Khốn kiếp ... còn không mau tránh ra, Vương tiên sinh đã thả chúng tôi đi, anh không nghe thấy sao ?”

“Tôi nhớ là Vương tiên sinh không hề nói câu đó ?” – Dương Nghị lạnh nhạt nói.

Candy giật mình, quả thật hấn không có nói A ... vậy phải làm sao bây giờ ? chết tiệt thật ... lại nhìn nam nhân trước mặt, hấn có thể dễ dàng tha cho bọn họ sao ?

“Rốt cuộc ngài muốn gì ?” – Cô run rẩy hỏi.

“Khi nãy cô nói muốn hai người họ đập đầu ba mươi cái, còn phải nói mình là tiện nhân phóng đảng, còn phải thỏa mãn dục vọng bọn thối tha kia ... vậy cô nghĩ xem, tôi có nên làm như thế đối với cô hay không ?”

Candy khiếp sợ, cô mới ra giang hồ chỉ một năm, thế lực chỉ là tép rêu, làm sao chống lại được đây ? ... hai chân mềm nhũn ngã ngồi dưới đất, miệng lẩm bẩm

“Không, không, không .... Tha cho tôi, tha cho tôi ...”

Dương Nghị đảo một vòng, nếu tính luôn bọn người Tony, có khoảng hai mươi tên, hấn cười lạnh chỉ tay vào đám người Tony.

“Tất cả lên hết đi.” – Rồi nhìn một tên vệ sĩ.

“Khi nào xong thì dọn dẹp sạch sẽ, đừng để bất cứ một hạt bụi hay vết bẩn nào còn sót lại.”

Nhàn nhả nói một câu rồi đi ra cửa, về phần bọn người Tony, anh không cần nói thì thuộc hạ cũng biết nên làm gì, vì thế anh không bận tâm đến bọn chúng nữa.

Cánh cửa vừa đóng lại, chỉ có tiếng hét của người phụ nữ cùng tiếng cười hường lạc của bọn đàn ông, nghe thật điếc tai, tím mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ép hôn

Nguyệt Thụ

Từ quán Bar trở về, Lăng Tịnh Hy như đứa trẻ ngoan im lặng để hấn vác về Nguyệt Thụ, cô biết hấn nói được thì làm được, hơn nữa lần này cảm thấy mình đã làm sai nên mới ngoan ngoãn nghe lời nhưng không có thỏa hiệp nha.

Vừa về đến Nguyệt Thụ, Vương Vũ Hàn đã thả cô xuống nhưng tay vẫn nắm chặt không buông, Lăng Tịnh Hy cố sức giãy nhưng cô dụng bất chợt thấy dì Phùng, cô cười cười nhìn bà.

Dì Phùng vừa đi ra đã thấy Lăng Tịnh Hy một thân chật vật, tuy đây không phải lần đầu thấy cô nàng có bộ dạng này nhưng hôm nay quả thật đã khiến bà phải khiếp sợ ...

“Chào dì Phùng, trễ rồi sao đi chưa ngủ vậy ?”

Dì Phùng nghe thế, thở dài trong lòng nhưng chưa kịp nói gì thì Vương Vũ Hàn đã trầm giọng.

“Không còn sớm nữa, mọi người đi nghỉ hết đi.” – Nói xong, hấn mạnh tay kéo Lăng Tịnh Hy đi lên lầu.

Dì Phùng nhìn thấy hai người khuất bóng chỉ thở dài ừ rừ, một năm nay hai người không có tiến triển gì hết, cậu chủ cũng không còn trẻ nữa vì sao không dùng bạo lực cưỡng ép Tịnh Hy cho rồi ... có con rồi thì Tịnh Hy còn dám chạy sao ?

Nhưng bà nghĩ thế thôi chứ nào dám nói, cậu chủ vẫn là yêu Tịnh Hy quá mức nên chỉ nghĩ đến cảm nhận của cô nàng mà không nghĩ đến mình, thật tội cậu chủ quá đi thôi.

Trong phòng ngủ, Vương Vũ Hàn vừa vào đã ném Lăng Tịnh Hy vào phòng tắm, sau đó quăng cho cô một câu.

“Cho em 10 phút, 10 phút sau em không ra thì anh sẽ xông vào tắm giúp em.”

Nói xong hấn đi ra ngoài để lại Lăng Tịnh Hy mầy nhẩn đi vào trong tắm ... 10 phút, là hấn muốn cô tắm hay muốn cô thay đồ đây ? ... đúng là biến thái mà.

Dù cần nhẩn nhưng cô cũng tranh thủ tắm, cũng tránh mấy chỗ trầy xước, chỉ lau mình cho sạch rồi bước ra.

Vừa bước ra thì đã thấy Vương Vũ Hàn đang ngồi trên giường, kế bên là hộp y tế, cô cười trong lòng, đi tới ngồi kế bên hấn.

Thật ra đây không phải lần đầu tiên cô đến nơi này vì mỗi lần gây nghịet thì hấn lại kéo cô về biệt thự để sức thuốc cho cô rồi trách móc vài tiếng ... sau một lúc mới thả cô về nhà trọ nhưng hôm nay hấn có vẻ rất lạ, thái độ không phải lạnh băng mà là sợ hãi, cô cảm nhận rất rõ nha.

“Á ...” – Cô hét lớn.

Đến khi cảm thấy đau mới biết hấn đang sức thuốc cho cô, mặt có chút nhẩn nhí.

“Anh không thể nhẹ tay một chút sao ?”

“...” Hấn im lặng chấm chỉ sức thuốc nhưng tay có chút run.

Lăng Tịnh Hy nuốt nước bọt, tình trạng này là sao đây ? nhin không được cô lên tiếng hỏi. – “Anh ... giận sao ?”

“...” – Vẫn im lặng như khúc gỗ, bàn tay nhẹ nhàng chấm thuốc.

“Cái đó ... tại mấy tên kia kiểm chuyện trước mà.” – Cô giải thích.

“...” – Có thể thấy im lặng đối với hấn sẽ có vàng rớt xuống ngay.

Lăng Tịnh Hy tức giận, hai tay ôm mặt hấn cho hấn đôi mắt cô, mắt hung dữ nhìn hấn thì kinh ngạc.

Khi này là khuôn mặt lạnh lẽo nhưng giờ là bị thương, chua xót, Lăng Tịnh Hy có chút chột dạ, cô cảm thấy mình đã làm ra việc kinh thiên gì rồi nên mới khiến hấn có vẻ mặt đó, hai tay buông hấn ra, cùi đầu.

“Xin lỗi.” – Đây là lần đầu cô thỏa hiệp nhưng không có lần thứ hai.

Vương Vũ Hàn ngậy ra, hấn chỉ là cảm thấy đau vì thấy cô bị thương, không ngờ hấn trằm mặt không nói lại khiến cô tưởng hấn đang buồn mà xin lỗi sao ?

Dù là gì đi nữa thì hấn cũng rất vui, tay nâng cằm cô lên, giọng ôn nhu.

“Nếu đã biết lỗi thì phải nhận lỗi chân thành một chút.”

Môi lập tức bao phủ môi cô, mà khi đó Lăng Tịnh Hy vẫn ngây đờ vì lời hấn nói nên môi cô hé ra, thế là hấn tranh thủ cơ hội đem đầu lưỡi tiến vào bên trong quần lấy môi cô, mút thật nhẹ, hút hết mật ngọt trong khoan miệng của cô.

“Uhm...” – Lăng Tịnh Hy khẽ rên, mùi vị đàn ông xông vào miệng khiến cô có choáng váng.

Tuy không phải lần đầu bị hấn cưỡng hôn nhưng cô có chút bối rối, cũng không biết tại sao hai tay không tự chủ ôm lấy eo hấn ? mắt nhắm chặt bắt đầu hưởng thụ.

Như hôn không đủ, Vương Vũ Hàn đề lên người Lăng Tịnh Hy để cô nằm xuống giường, nụ hôn bắt đầu cuồng nhiệt hơn, mà cái tay không an phận lại đi vào váy cô, mân mê, xoa nắn khắp nơi.

Lăng Tịnh Hy cảm thấy cả người nóng rang, còn có cái tay ma quỷ kia đang đi vào váy cô, tay còn lại đang xoa ngực cô, lập tức lấy lại tinh thần đẩy mạnh hấn ra.

“Anh... tên biến thái này, đừng có quá đáng.”

Cô thở hổn hển nói, môi bị hấn hôn đến sưng đỏ, má cũng hồng, một phần do vết sưng chưa hết một phần vì cái hôn khi này khiến nó ửng hồng lên, Vương Vũ Hàn không giận, cười gian xảo.

“Làm sao là quá đáng ? em là người phụ nữ của anh, chỉ còn việc cưới anh là sẽ mang danh phận Vương phu nhân... là vợ của anh thì việc anh muốn yêu vợ một chút có gì là quá đáng sao ?”

“Ai nói tôi muốn làm Vương Phu Nhân ? anh nha... tôi mới là không thèm.”

Cô quay mặt đi không muốn nhìn cái tên mặt dày này nữa, cái gì muốn yêu vợ chứ, chính là cái tính cách bá đạo, tự kỷ chỉ nghĩ đến dục vọng của hấn nên khiến cô không muốn bên cạnh hấn đây thôi.

“Không thèm ?... nhưng anh thì rất thèm, lúc này chỉ muốn ăn em, nuốt em vào trong bụng anh, em tin không ?” – Hấn cười cười nói.

“Tôi không phải đồ ăn.” – Cô phản bác.

“Là đồ ăn hay không ? để anh ném thử sẽ biết ngay.”

Nói xong, khuôn mặt hấn từ từ phóng to trước mặt cô, môi nhếch lên cười tà mị.

Thật ra cũng chỉ muốn trêu cô một chút, nếu bây giờ ăn cô có phải sẽ làm cô ghét hấn không ? hấn vẫn chưa ngóc đến thế đâu.

Lăng Tịnh Hy khiếp sợ nhìn hấn, lửa giận dâng lên ngút trời, tên này quả thật hết thuốc chữa, vì sao lại trở nên xấu xa như vậy... thật đáng ghét... đáng ghét...

“Anh muốn làm gì ?” – Cô lại hỏi.

“Ăn em, không phải đã nói rồi sao ?” – Hấn làm ra vẻ khó hiểu nhìn cô.

“Anh... anh là tên biến thái, anh vô sỉ, anh là tên hôn đàng thoí... uhm...”

Môi lại bị hấn chiếm lấy nhưng lần này vẫn là ôn nhu, ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô nhẹ nhàng mút thỏa thích, cái lưỡi lại quần lấy lưỡi cô triền miên không buông... nhưng chỉ một giây sau hấn đã thay đổi 180 độ.

Bắt đầu như kẻ đói khát, cắn nuốt cánh môi cô, dùng sức hút lấy mật ngọt của cô, hơi thở của cô, không ngừng đòi hỏi hút lấy nước dịch trong miệng cô, như hận không thể đem cả người cô ăn hết một lượt.

Hôn đến khi hai người đều sắp hết không khí, Vương Vũ Hàn lưu luyến buông môi cô ra, đôi mắt có chút mê ly nhìn người dưới thân, sau đó ôm lấy cô

vào lòng thật chặt, đầu tựa lên gáy cô, giọng khàn khàn.

“Đừng nói gì hết ... anh không biết mình có thể nhẫn đến khi nào ? ... vì thế em đừng lờn xộn, chỉ cần để anh ôm em một lúc là được rồi.”

Nghe thế, Lăng Tịnh Hy không còn chống cự, cô có thể cảm nhận cái gì đó ở hạ thể hần đang chọc vào bụng cô ... khóc không ra nước mắt mà.

Vương Vũ Hàn thì vẫn ôm cô thật chặt trong lòng, nhẫn nhịn kiểu này không biết có thể duy trì được bao lâu nhưng quả thật hần không thể trở thành hòa thượng mãi được, vì thế ...

Môi mòng nhếch lên cười mỉ hoặc, trong đầu nảy ra một số ý không đến nỗi tệ.

“Thiên Ngân, em đừng mong chạy thoát, anh quyết định suốt đời này sẽ buột em thật chặt bên người, vì thế ... xin lỗi em”

Nhẹ nhàng hôn lên trán cô, sau đó nhắm mắt lại, từ từ bắt đầu kế hoạch ôm mỹ nhân về nhà.

Lăng Tịnh Hy thì vẫn ngây ngốc không biết mình sắp đối mặt với tình huống khủng khiếp gì, chỉ yên lặng nằm trong lòng hần cho đến khi hai người cùng đi vào giấc ngủ say.

Một tuần trôi qua trong yên bình, mà sự yên bình này khiến Lăng Tịnh Hy cảm thấy sau cơn mưa thì sóng gió bão táp sẽ kéo tới.

Vương Vũ Hàn đã một tuần không có quấy rầy cô, không điện thoại, không nhắn tin, không xuất hiện trước mặt cô, giống như virus hoàn toàn đã bị tiêu diệt, tuy thế trong lòng cô vẫn bất an.

Nhưng cái bất an đó chỉ biến mất sau một phút, bởi cô nàng đã hăng hái đi shopping, một mình đi Shopping rất chán nhưng cũng là do cô gây ra.

Hiện tại Vu Từ Băng đã mang thai, cô nàng không được đi lung tung bởi Mạch Quân Vỹ cứ sợ này sợ nọ, sợ cô vợ bảo bối cùng cục cưng chưa chào đời sẽ bị cô làm hư mất nên cách ly với cô trăm mét.

Gia Tiểu Mẫn thì khỏi phải nói, đánh chết cô nàng cũng không bước một chân ra khỏi cửa nhà, sau lần ở quán May, Dương Nghị bắt ép cô nàng phải luôn ở bên cạnh hần, chỉ còn thiếu điều ngay cả toilet chưa muốn cô nàng đi chung đó thôi.

Còn ra lệnh nếu muốn đi cùng cô vậy khi nào sinh xong cục cưng thì hần sẽ suy nghĩ lại ... cái gì mà suy nghĩ lại ? nói cũng như không nói, thật dư thừa.

Trên tay xách một đồng quần áo, hai chân thông thả đi trên đường, mặt tươi như hoa nhìn Đông ngó Tây, cô thẳng đi tới một cửa hàng Áo Cưới, cước bộ dừng lại, nhìn áo cô dâu mà lòng nhộn nhạo.

Một ngày nào đó mình sẽ mặc nó cùng người mình yêu đi đến giáo đường nhưng phải chờ lâu một chút nữa mới được.

“Kétttt ...”

Tiếng phanh xe kéo được sự chú ý của Lăng Tịnh Hy, cô vừa xoay người nhìn đã thấy có hai tên vệ sĩ mặc Vest đen đi tới trước mặt cô, hai người cúi đầu.

“Lăng tiểu thư, xin thất lễ.”

“Hả?” – Cô sững sốt, cái gì thất lễ ?

Chưa tiếp thu được gì hết, cả người đã bị xách đi y như con gà bắt lên xe, đến khi hoàn hồn cô mới hét lên.

“Các người là ai ? tại sao lại bắt cóc tôi ... cứu mạng A ...”

Cô vừa hét, vừa đá, vừa giãy, vừa cào, vừa ngắt ... chỉ trong ba phút, hai tên vệ sĩ quần áo tả tơi, trên mặt đầy vết trầy xước, hai người nhú mày nhìn nhau

“Làm sao đây ?” – Tên đầu đỉnh lên tiếng.

“Đánh ngắt cô ta.” – Tên tóc nâu trả lời.

“Ngu ngốc, muốn chết sao ? ... dùng thuốc mê đi.”

Lăng Tịnh Hy cảm thấy không xong, cô lại hét lên.

“Vương Vũ Hàn, tên khốn kiếp này, lúc cần lại không thấy đâu ? ... anh mau lăn ra đây cứu tôi mau ...”

Trong xe vẫn vang lên tiếng mắng chửi nhưng chỉ một giây sau đã biến mất, Lăng Tịnh Hy hít phải thuốc mê, ngoan ngoãn y như mèo con, xụi lơ nằm trong xe, mà chiếc xe cũng yên bình đi về nơi xa.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Lăng Tĩnh Hy mơ màng tỉnh lại.

Trước mặt là một căn phòng lớn xa lạ, xung quanh chỉ toàn một màu trắng tinh nhưng đây đâu phải bệnh viện, thiết kế rất sang trọng và quý phái nha.

Cửa đột nhiên mở ra, một đám phụ nữ mặt đồng phục gì đó, trên mặt đều trang điểm đậm, bọn họ vừa vào đã thấy Lăng Tĩnh Hy tỉnh lại. Mọi người mặt tái mét, có người như bị kích thích hết lên.

“Chết rồi, tỉnh rồi... người đâu? còn không mau làm cô ta bất tỉnh đi chứ?”

Lăng Tĩnh Hy nhướn mày khó hiểu nhìn mấy phụ nữ trước mặt, không lẽ việc cô tỉnh là việc kinh thiên động địa hay sao? vừa muốn phản bác thì một cô gái đi tới xịt cái gì đó vào mũi cô, thế là... bất tỉnh tiếp tục.

Thời gian cứ thế trôi qua, Lăng Tĩnh Hy lại tỉnh dậy nhưng xung quanh tối đen, hơn nữa cô cảm nhận mình đang ngồi trên xe, mà nó đang di chuyển thì phải.

Nhưng sao lại tối đen thế này, muốn sờ soạn thì phát hiện tay bị trói, trên mắt bị một mảnh vải buột lại, loáng thoáng giật mình kinh hãi... không phải lại bị bắt cóc đó chứ?

“Rốt cuộc các người muốn đưa tôi đi đâu?” – Cô lên tiếng hỏi.

“...” – Không gian im lặng như tờ.

“Tôi nói các người biết, tôi là người của Vương Vũ Hàn nếu các người dám động đến tôi, các người chết chắc.”

Không thấy ai trả lời, cô đành dùng Vương Vũ Hàn ra uy hiếp, mong rằng bọn họ biết thế mà hoảng sợ rút lui nhưng đến cuối vẫn chỉ là im lặng, cô bắt đầu có chút hoảng sợ cùng bất an.

Nhưng sự bất an lại càng tăng thêm khi xe dừng lại, cô nghe tiếng người mở cửa xe, sau đó có người nắm lấy tay cô kéo ra, cô không biết bọn họ muốn đưa cô đi đâu nhưng nhận có gì đó khác thường.

Cô nhớ hôm qua mình mang giày búp bê nhưng sao giờ thành giày cao gót, còn có cái gì đó rất kì quái, hình như cô đã bị người khác thay đồ rồi, vậy là sao? rốt cuộc xảy ra chuyện gì? ... Hazi, có ai nói cho cô biết hay không vậy?

Đi một khoảng khá xa lại có người nắm lấy tay cô, là bàn tay của một người đàn ông mà trên người hắt phát ra một mùi hương quen thuộc nhưng nhất thời cô không nghĩ ra là ai?

Cảm nhận hắt cứ nắm tay cô và hình như đang quan sát cô thật lâu, sau đó cời trói trên tay cô lại nắm lấy một tay đi tiếp tục.

Lăng Tĩnh Hy quả thật muốn chạy trốn nhưng chưa biết ý đồ của bọn người này hơn nữa cô tin Vương Vũ Hàn sẽ đến cứu cô nên cô sẽ xem bọn họ đang muốn chơi trò gì đây?

Không gian vẫn im lặng, cô và người đàn ông đó cứ đi mãi, đi khoảng năm phút thì ông ta ngừng lại, tay nắm lấy tay cô đưa về phía trước và một bàn tay to lớn khác bao trọn tay cô, nhẹ nhàng kéo cô tiến tới bên cạnh hắn.

Khi trong đầu vẫn còn nhiều nghi vấn, đầu óc có chút rối loạn thì tay lại bị người khác nắm lấy, còn có cô bị kéo vào một vòm ngực rắn chắc, một mùi xạ hương quá quen thuộc xộc vào mũi, Lăng Tĩnh Hy dờ ra trong giây lát nhưng cũng đã hiểu ra.

Mùi hương này ngoài Vương Vũ Hàn ra thì còn ai nữa đây? lừa gạt bùng phát, cô muốn tháo cái khăn che mắt mình ra nhưng chậm một bước, Vương Vũ Hàn đã tháo ra trước cô.

“Tên biến thái nhà anh muốn chơi trò gì vậy hả?”

Vừa tìm thấy được nguồn sáng, Lăng Tĩnh Hy chưa nhìn Vương Vũ Hàn thì miệng đã hé lớn nhưng khi nhìn thấy hắn thì giật mình, những lời mắng chửi cũng nuốt vào trong bụng.

Trước mặt cô, Vương Vũ Hàn một thân Tây Âu đen, áo sơ mi màu tím than, một bên áo cài hoa tím, trên cổ không phải Cravat mà là một chiếc nơ đen, tóc được chải ngược lên, ngũ quan tuấn mỹ yêu mị nhìn, nụ cười mang theo hạnh phúc.

Đồ này rất giống đồ của chú rể nha... ý nghĩ này làm cô giật mình, nhìn lại mình mới thấy hoảng hốt.

Hiện tại cô đang vận một chiếc váy cưới hở vai được thiết kế tinh tế, chất liệu làm bằng ren có hai lớp mang màu tím đặc biệt của hoa đỗ quyên, đai lưng quần ngang cái eo thon nhỏ thành một cái nơ ở phía sau lưng trải dài xuống đất.

Đôi giày cao gót cũng màu tím nhạt, tóc được búi lên gọn gàng, trên đó còn cài một cái vương miện đính kim cương lấp lánh, cùng với khăn đội đầu dài dài phía sau, giờ cô cũng đã hiểu vì sao cảm thấy khác lạ, đi thì khập khiễng, còn có chút vướng víu thì ra mình đang mặc một chiếc váy cưới khá dài.

Nhìn hết một mảng trước mặt lại đánh giá Vương Vũ Hàn, bất chợt nhìn về phía sau lưng thì ngây lập tức cô muốn ngất xỉu tại chỗ.

Hiện tại bọn họ đang đứng trong một nhà thờ cổ kính bao bọc một màu trắng ngà, xung quanh có rất nhiều cột trụ màu trắng, những ô cửa sổ bằng kính được khắc họa hình đức mẹ Maria.

Cả giáo đường mang theo sự sang trọng, tinh khiết ... không thể diễn tả hết bằng lời, còn có ở giữa giáo đường, một ngọn đèn chùm lớn lấp lánh phát ra ánh sáng rực rỡ, nó soi rọi từng ngõ ngách của kiến trúc.

Bên dưới là hai dãy ghế được trang trí bằng hoa oải hương, đây là loại hoa mà cô thích nhất, bên dưới thảm đỏ cũng ngập tràn những cánh hoa oải hương, hương thơm cứ thể bay khắp tòa giáo đường.

Màu tím kết hợp màu trắng tinh khiết, không phải mang cảm giác u buồn của màu tím mà là một màu hạnh phúc thiên liêng ... màu trắng của sự thanh khiết, màu tím tượng trưng cho tình yêu chân thành, chung thủy ... thật sự là một sự kết hợp vừa lãng mạn vừa thơ mộng.

Lại phát hiện mọi dãy ghế khách đã đến đầy đủ, lướt sơ qua cũng có cả trăm khách mời mà toàn là những người nổi tiếng, trong đó có những người Lăng Tịnh Hy hết sức quen thuộc.

Người khi này cầm tay cô là Lăng Chính, Triệu An Tuệ đang ngồi cùng ông bà chủ quán cháo, Dương Nghị cùng Gia Tiểu Mẫn thì ngồi kế Man Cảnh Ân, Mạch Quân Vỹ cùng Vu Tử Băng lại là dâu phụ cùng rể phụ, còn có các bạn học của cô, tất cả mọi người nhìn cô bằng ánh mắt chân thành chúc phúc cho cô.

Lúc này đây, Lăng Tịnh Hy cảm thấy không còn tức giận mà lại cảm động, rung động, động lòng ... trong lòng bỗng thấy hạnh phúc nhưng nghĩ lại đây có phải coi là ép hôn hay không ?

Nếu nói là cầu hôn thì không có ... cô vẫn thích lãng mạn, người cô yêu không cần đem vàng bạc đến cầu hôn cô, chỉ cần một bó hoa và một chiếc nhẫn đơn giản là cô đã mãn nguyện ... nhưng mà hán thì lại ...

Chỉ nghĩ thôi thì đã khó chịu rồi, ánh mắt tức giận trừng Vương Vũ Hàn.

“Vương Vũ Hàn, anh muốn gì ?”

“Tịnh Hy, chúng ta kết hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trà Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Không lấy ? ...không được

“Tịnh Hy, chúng ta kết hôn đi.”

Tiếng hán vang vọng không trung, mọi người đều dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn Vương Vũ Hàn.

Mới đầu khi bọn họ nhận được thiệp mời của Vương Vũ Hàn, sau đó đi đến đây dự hôn lễ, cứ nghĩ hôn lễ trang hoàng lộng lẫy sẽ diễn ra rất lãng mạn, nhưng bây giờ còn chưa có cầu hôn A ...

Khi chứng kiến cảnh cô dâu bị bắt trời đến hôn lễ, còn có lời cầu hôn muộn màng ngay trong ngày cưới, bọn họ thật không ngờ Vương Vũ Hàn là một kẻ lãnh khốc, làm việc độc đoán lại vì một người phụ nữ mà làm ra những chuyện mất mặt như vậy, đây đúng là hôn lễ thế kỷ nha ...

Lăng Tịnh Hy nhìn hán, môi mím chặt, nếu là bình thường được một người đàn ông thành đạt cùng bề ngoài anh tuấn cầu hôn, chắc chắn cô sẽ cảm động đến phát khóc mất nhưng mà người này ...

Cái cần thiết ở đây là thành ý, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy mà hán cũng không làm được, còn ngang ngược bảo cô kết hôn đi, hán nói như đây là điều hiển nhiên cô phải chấp nhận ... có ngốc mới đồng ý, nào cô vẫn còn hoạt động tốt nha.

“Tại sao em phải kết hôn với anh, thế giới này đâu phải mình anh là đàn ông ?”

Muốn ngang với cô ? được thôi, cô sẽ chơi tới cùng, xem ai cao tay hơn ai ?

Hán mỉm cười, giọng ôn hòa nói. – “Em là người phụ nữ của anh, em không lấy anh thì có thể lấy ai ?”

Lại là câu này, cô tức giận nhưng nhẫn xuống, môi nở nụ cười quyến rũ.

“Từ trước đến giờ anh có biết bao là phụ nữ ... vậy em muốn hỏi anh một câu, em là người thứ mấy anh muốn cưới đây?”

Vương Vũ Hàn ngây người, nhưng sau đó nở nụ cười cung chiêu, hẳn biết cô búống bình không khuất phục nhưng tính nhẫn nại của hẳn chưa có tới cực điểm.

“Từ trước đến giờ anh không hề thiếu phụ nữ nhưng người anh cần chỉ có một ... đó là em, cũng chỉ có em mới xứng đáng ở bên cạnh anh và vì ... anh yêu em”

Lời nói yêu thương cứ thế vang lên khắp giáo đường, Lăng Tịnh Hy không nghĩ hẳn lại có thể trước mặt mọi người nói yêu cô, lòng có chút ngọt ngào nhưng phải nhẫn, cô không muốn bại dưới tay hẳn chỉ vì một câu nói của hẳn nha ...

“Vậy thì sao ? không lẽ anh nói yêu em là em sẽ phải lấy anh ? vậy trên thế giới có bao nhiêu người nói yêu em thì em phải nói yêu với người đó sao ?”

“Em dám.” – Hẳn lạnh băng nói, vẻ mặt cũng đen thui.

Nãy giờ hẳn biết cô chỉ búống bình nên không tức giận nhưng giờ nghe cô nói sẽ lấy ai khác ngoài hẳn thì lửa lòng đã tăng lên.

“Anh cảnh cáo em, em là người phụ nữ của anh, chỉ có thể gả cho anh, nếu em dám gả cho tên đàn ông khác ... không, ngay cả nghĩ cũng không được, nếu em quả thật nghĩ đến việc lấy tên đàn ông khác ? anh sẽ phanh thây hẳn, còn em ... vĩnh viễn cũng đừng mong bước được xuống giường.”

Hẳn nói một tràn nhưng chỉ lọt vào tai Lăng Tịnh Hy ở câu cuối, mặt lập tức đỏ lên, người run rẩy vì tức giận ... tên hỗn đăng này, tên biến thái này ... hẳn dám ở ngay trước mặt mọi người nói bậy bạ như thế ? ... thật mất mặt, cô thật muốn tìm cái lỗ nào chui xuống quách cho rồi.

Lăng Tịnh Hy tức giận, quát lớn. – “Cái tên biến thái chết tiệt này, anh muốn chết sao ? ... da mặt anh dày nhưng da mặt tôi rất mỏng, anh đừng có vô si như thế có được không hả ?”

Mất phần nộ bốc lửa, Lăng Tịnh Hy mắng tới tấp. – “Tên hỗn đăng, đánh chết tôi cũng không gả cho anh.”

Nói xong, cô túm váy áo lên muốn bỏ đi nhưng tay đã bị hẳn nắm lại, khuôn mặt giận của hẳn đã trở lại bình thường, nụ cười gian xảo hiện ra làm Lăng Tịnh Hy lạnh xương sống ... hẳn không phải muốn làm gì bậy bạ ngay tại đây chứ ?

“Nếu em đã búống bình như vậy ? anh chỉ còn cách ra chiều cuối cùng ... Anh nghĩ em không gả cũng không được rồi.”

Lăng Tịnh Hy ngây ngốc không hiểu ý hẳn nói gì ... chiều cuối cùng ?

Vương Vũ Hàn bỗng phát tay lên như ra hiệu gì đó ... ba phút sau, từ đâu chạy ra rất nhiều phóng viên, còn có camera, bọn họ người thì cầm máy quay, người thì cầm máy chụp liên tục làm cô hoa cả mắt.

Vương Vũ Hàn hài lòng với vẻ đờ đẫn của cô, ngay sau đó cúi đầu nhẹ đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng, giọng cũng trở nên bá đạo ôn nhu.

“Bây giờ cả thế giới đều biết Vương Vũ Hàn anh cùng Lăng Tịnh Hy em đang ở giáo đường và chuẩn bị làm lễ cưới ... đây là trương trình phát trực tiếp, không tin em có thể tìm một cái TV mà xác nhận.”

Hẳn dừng lại, nụ cười ngày càng đậm.

“Toàn bộ đàn ông trên thế giới đều biết em là người phụ nữ của anh, có thể họ sẽ nghĩ xa hơn, em là vợ của anh ... như vậy em nghĩ xem ... có tên đàn ông nào không muốn sống nói yêu em đây ?”

Lăng Tịnh Hy như bị điểm huyệt, không nói được nữa câu nhưng mắt cô lại trừng mắt hẳn, không nghĩ hẳn lại dùng đến thủ đoạn này, cái này dù không muốn gả cũng không được, trừ khi ... trừ khi suốt đời cô không lấy chồng ...

Hu hu hu ... đúng là đại hỗn đăng, đại biến thái ... đại cầm thú mà ...

Khóc không ra nước mắt, cô oán giận nhìn hẳn.

“Tôi ghét anh ... không lấy chồng thì không lấy chồng, ai sợ ai chứ ?”

Tình cảnh đã đến nước này mà cô nàng vẫn cứng đầu, tất cả khách mời đều thờ dài lác đác, cuộc sống của Vương Vũ Hàn sau này chắc sẽ có đủ mọi hương vị đây nhưng hương vị hẳn hưởng nhiều nhất vẫn là chua ...

Ông bà Lăng ngồi ở dưới cũng không nói giúp hẳn, ngược lại cảm thấy vui vẻ, tuy việc lừa gạt con gái nuôi là không tốt nhưng ông bà nhận thấy Vương Vũ Hàn thật yêu Diệp Thiên Ngân nên ông bà yên tâm ... có điều phải chính đứa con rể này một chút mới được.

Gia Tiểu Mẫn, Dương Nghị và Vu Tử Băng cùng Mạch Quân Vỹ và Man Cảnh Ân thì xem kịch hay, hôm nay bọn họ đã chứng kiến cảnh Vương Vũ Hàn bị cự tuyệt nhiều lần, thật sự rất cảm ơn Diệp Thiên Ngân đã giúp bọn họ trút giận.

Vương Vũ Hàn quả thật không nhẫn nại nổi nữa rồi, hẳn thờ dài, lời nói ra như là cầu xin cô hãy lấy hẳn vậy.

“Rất cuộc em muốn như thế nào mới gả cho anh ? ... Tịnh hy, coi như anh cầu em cũng được, em hãy nghĩ đến việc lấy anh để có người nối dõi tông đường giúp anh đi, có được không ?”

Lăng Tịnh Hy nghe hắn nói thế thì cười dịu dàng, đôi mắt tỏa ra giao hoạt.

“Ây nha, em không có dư thời gian giúp anh nối dõi tông đường đâu, hơn nữa anh cũng từng nói Vương Thiếu Phong tình lực dư thừa, bảo cậu ta cưới thêm mấy cô vợ, sinh thêm khoảng chục đứa con, như vậy không lo nhà họ Vương thiếu người đốt nhan khỏi ... là đàn ông, anh nói gì thì phải nhớ chứ ?”

Vương Vũ Hàn ngây người, bất động vài giây, Lăng Tịnh Hy đắc ý nhìn hắn cười tươi hơn, sau đó giẫy tay hắn ra, túm lấy váy vui vẻ bỏ đi nhưng ...

“Tịnh Hy.” – Vương Vũ Hàn đột nhiên gọi tên cô, cô cau mày quay lại nhìn hắn xem hắn lại muốn chơi trò gì đây ?

Vương Vũ Hàn nhìn cô cười dịu dàng, mắt bất chợt quét hết giáo đường, thờ dài một hơi, sau đó nhìn vào mắt cô, giọng hết sức chân thành.

“Anh yêu em, vì thế đây là lần đầu và cũng là lần cuối anh làm chuyện mất mặt như thế này ?”

Mày Lăng Tịnh Hy càng nhúu chặt, chuyện gì làm hắn phải mất mặt ? mặt hắn dày như vậy, biết khi nào mới mất ?

Ngay sau đó, cả giáo đường đều kinh hoàng nhìn cảnh trước mắt, mà Lăng Tịnh Hy cũng tròn tròn mắt nhìn không chớp, chỉ sợ chớp mắt sẽ bỏ ngay giây phút này.

Vương Vũ Hàn một thân Âu phục sang trọng, hắn đón nhận bó hoa oải hương của một vệ sĩ mang tới, đi tới trước mặt Lăng Tịnh Hy, một chân quỳ xuống, một tay nâng hoa đưa cho cô mà Lăng Tịnh Hy như bị thôi miên, hai tay nhận lấy.

Vương Vũ Hàn cười sáng lạng, lấy trong túi ra một hộp đỏ nhung đưa đến trước mặt cô, mở nắp ra và bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng chói.

Hắn nhìn cô say đắm, vẻ mặt yêu thương không che giấu, giọng nghiêm túc.

“Lăng Tịnh Hy, cuộc đời của Vương Vũ Hàn anh chưa biết yêu một người là như thế nào ? trong thế giới của anh chỉ có giết chóc, chỉ là một mảnh đen tối, ngoài tính mạng của bản thân ra thì tính mạng của người khác, anh cơ hồ không để tâm”

Nói một lúc, mặt hắn từ lạnh băng trở nên ôn hòa.

“Nhưng khi gặp được em anh mới biết yêu một người là như thế nào ? còn biết bản thân đã yêu em đến mức ngay cả tính mạng của bản thân cũng xem thường bởi nếu em gặp nguy hiểm hay bị tổn thương thì tim anh cũng sẽ vì em mà bị tổn thương, sẽ vì em mà rất đau, rất đau ...”

Hắn dùng một lát, đôi mắt thăm thẳm nhìn cô.

“Quá khứ ngày trước anh là một kẻ tồi tệ, chỉ biết làm em tổn thương, khiến cho em khóc, khiến em đau khổ ... là anh có lỗi, là anh tồi tệ, anh đáng chết nhưng vì anh không biết khi yêu em phải làm sao cho tốt ? ... chỉ biết ép buộc em ở bên cạnh anh, không hề nghĩ đến cảm nhận của em”

Quá khứ tuy đau buồn nhưng cũng có những chuyện vui khiến hắn đến chết cũng không quên được, hắn sẽ giữ mãi nó trong lòng, sẽ giữ mãi ở trong tim

“Nếu em đã quên đi quá khứ ? vậy thì hiện tại hãy giao toàn bộ tương lai của em cho anh, anh sẽ khiến tương lai của em chỉ có một màu vui vẻ và hạnh phúc, tương lai của em sẽ là tương lai của anh ... Tịnh Hy, anh yêu em ...”

Lăng Tịnh Hy im lặng nhìn hắn, lúc này đây cô chỉ biết câm nín, lòng bắt đầu nhộn nhạo, ấm áp, ngọt ngào, không biết nên dùng từ ngữ nào để nói lên tâm trạng của cô lúc này.

Vương Vũ Hàn thấy cô bất động, cũng không tức giận, hắn mỉm cười.

“Nếu em vẫn không chấp nhận anh, anh cũng sẽ tiếp tục đợi, mỗi ngày anh sẽ tặng em một bó hoa mà em thích, sẽ trước mặt em quỳ xuống cầu hôn em, sẽ nói tiếng yêu em, mỗi ngày anh sẽ đều làm như thế ? làm đến khi nào em chịu chấp nhận anh mới thôi.”

Lăng Tịnh Hy cũng lấy lại tinh thần, quả thật bị hắn làm cho cảm động, khóe mắt có chút ươn ướt nhìn cô nhịn xuống, cô bất mãn nói.

“Nói là không ép buộc em ? vậy mà nói mỗi ngày tặng hoa, tặng nhẫn, còn nói yêu em ... không phải sẽ phiền chết em sao ?”

“Được, được ... vậy anh sẽ không cầu hôn em, chỉ tặng hoa, chỉ nói yêu em ... dù đến chết anh cũng sẽ luôn làm như thế ? vì thế ... em cho anh một cơ hội theo đuổi em được không ?”

Cả giáo đường chết khiếp, không phải đang cầu hôn sao ? sao giờ đổi thành theo đuổi rồi ? ... hai người này rốt cuộc có muốn cưới không vậy ?

“Anh thật ngốc, đang trong giáo đường làm lễ cưới mà lại bảo muốn theo đuổi em ... ngốc chết đi được.” – Cô hôn dỗi nói.

Vương Vũ Hàn nhúu mày, vẻ mặt khó hiểu trước lời nói của cô, ngây ngốc quỳ tại chỗ mà Lăng Tịnh Hy thấy bộ dáng ngây ngốc của hắn, môi mỉm cười, cô đưa tay trái ra trước mặt hắn, không nói một lời.

Vương Vũ Hàn thấy tay cô đưa ra, vẫn không phản ứng chỉ nhìn chăm chú, sau đó tự đứng lại nắm lấy tay cô, Lăng Tịnh Hy tức giận, rút tay khỏi tay hắn, đánh lên tay hắn, lại chia tay ra, giọng không vui.

“Anh điên sao ? còn không mau đeo vào, em mời tay lắm rồi đó.”

“Hả ?” – Hắn ngây ngốc hỏi.

“Hả cái đầu anh, còn không mau đeo vào, anh muốn quỳ đến sáng mai luôn hả ?”

Cô hung hăng mắng, không để chút mặt mũi nào cho hắn, đúng là giờ phút không nên ngốc lại trở nên ngốc như thế, nếu lúc nào hắn cũng ngốc như vậy thì cô khỏe người rồi.

Vương Vũ Hàn giờ mới nhận ra ý cô muốn hắn làm gì ? hắn vui vẻ giơ lên nụ cười, lòng ngọt ngào muốn bay lên chín tầng mây ... vui vẻ, cực kỳ vui vẻ, hắn vội vàng đeo nhẫn vào tay cô, rồi đứng dậy tiến tới chỗ cô, hai tay ôm chặt eo cô, môi nhanh chóng phủ lấy môi cô, hôn rất mãnh liệt.

Vị giám mục đứng trước mặt họ nhìn thấy cảnh này thì bối rối, hôn lễ đã bị đảo ngược hoàn toàn, phải đọc tuyên thệ, trao nhẫn rồi mới hôn nhưng mà bọn họ ... bọn họ ... vậy rồi cuộc có làm lễ không ?

“Khụ ... khụ ... khụ ...”

Vị giám mục bắt đầu ho cuồng nhiệt, ông muốn gây sự chú ý của hai người đang hôn say đắm kia nhưng hình như vô dụng.

Lăng Tịnh Hy đang rơi vào trạng thái say vì hôn nhưng bị tiếng ho của Vị giám mục làm thức tỉnh, cô bối rối đẩy hắn ra nhưng tên này khỏe như trâu, cô rầu rĩ lên tiếng nhưng giọng không nghe rõ.

“Hàn ... buô ... buông ... em ... ừm ... làm ... ừm ... làm lễ.”

Vương Vũ Hàn rốt cuộc cũng nghe thấy cô gọi tên hắn, lòng càng vui vẻ hưng phấn, hắn nhả môi cô ra, giọng vui vẻ.

“Gọi anh một lần nữa, anh muốn nghe em gọi tên anh.”

Lăng Tịnh Hy có chút ngượng, cô liếc ngang liếc dọc, chân chừ lên tiếng.

“Hàn ... làm lễ được chưa ?”

Vương Vũ Hàn thấy bộ dáng thẹn thùng của cô, trong đầu có chút muốn trêu cô, vì thế hắng giọng một cái, vẻ mặt nghiêm túc.

“Nếu em muốn gấp gấp gả cho anh đến vậy, anh đành cúi đầu chấp nhận.”

Lăng Tịnh Hy kinh ngạc, mắt trừng lớn ... cái gì gấp gấp muốn gả cho hắn ? hắn muốn chọc tức chết cô sao ? hắn mới không ngừng ép cô, giờ lại nói vậy ... hắn ... hắn đúng biến thái mà.

“Ai ... ai, ai, ai ... muốn gấp gấp gả cho anh ? ...” – Cô lắp bắp nói, mặt cũng đỏ cả lên vì tức giận.

“Oh ... không phải em mới hỏi anh làm lễ được chưa ? cái này không phải em đang gấp sao ?” – Hắn ung dung trả lời.

“Anh ... anh ...” – Tức giận không nói nên lời, cô nghiêng răng nhìn hắn.

“Không cười gả gì hết, em đi về.”

Điên thật, lại bị hắn trêu chọc, lại ngay trong lúc lãng mạng bị trêu chọc ... mắt mặt, mắt mặt quá đi ... hung hăng xoay người bước đi nhưng lại bị hắn ôm vào lòng, còn hôn lên môi cô một cái, giọng nói vô cùng dịu dàng.

“Đã quá muộn, hiện tại em không có cái quyền quyết định gả hay không gả ? bây giờ toàn bộ người trên thế giới đều biết em đã đồng ý lấy anh, cũng đã nhận hoa, đeo nhẫn ... giờ ngoan ngoãn theo anh gặp cha xứ là xong.”

Hắn nói rất có đạo lý, cũng không cần cô có tiếp thu hay không, trực tiếp mười ngón tay đan chặt cùng cô, đi tới trước mặt Vị giám mục đang ho sặc sụa.

Lúc này, Vị giám mục mới lấy lại được hồn vía, ông tươi cười nhìn hai người trước mặt, bài thánh ca vang lên cả giáo đường, mọi người mới bắt đầu im lặng nhìn về đôi gia nhân tài sắc.

“Vương Vũ Hàn, trước mặt đức thiên Chúa, con có nguyện ý lấy Lăng Tịnh Hy làm vợ hợp pháp ? ... khi hạnh phúc hay đau khổ, khi giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay ốm đau, con cũng sẽ tôn trọng cô ấy, quan tâm cô ấy, và yêu thương cô ấy, cùng cô ấy đi đến cuối cuộc đời, con có nguyện ý hay không ?”

Vương Vũ Hàn vẻ mặt nghiêm túc, không do dự trả lời.

“Con nguyện ý.”

Lăng Tịnh Hy nghe hân không do dự trả lời, lòng cười vụng trộm, cô thật sự rất hạnh phúc, lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Vị giám mục lại quay sang hỏi Lăng Tịnh Hy.

“Lăng Tịnh Hy, trước mặt đức thiên Chúa, con có nguyện ý lấy Vương Vũ Hàn làm chồng hợp pháp?... khi hạnh phúc hay đau khổ, khi giàu có hay nghèo khổ, khỏe mạnh hay ốm đau, con cũng sẽ tôn trọng anh ấy, quan tâm anh ấy, và yêu thương anh ấy, cùng anh ấy đi đến cuối cuộc đời, con có nguyện ý hay không?”

Lăng Tịnh Hy cũng không do dự, trên môi nở nụ cười nhẹ.

“Con nguyện ý.”

Vương Vũ Hàn vui sướng trong lòng, tay siết chặt tay cô hơn.

“Nếu hai con đã nguyện ý, vậy bây giờ hai con có thể trao nhẫn cho nhau.”

Vị giám mục vừa nói xong thì khựng lại, vẻ mặt bối rối, khi nãy trao nhẫn rồi mà, giờ lấy cái gì trao đây A...

Vu Tử Băng đột ngột đi tới, đưa hộp nhung đỏ cho Lăng Tịnh Hy, vẻ mặt vui sướng. – “Hôn lễ thật khó quên.”

Lăng Tịnh Hy tươi cười đón nhận, lấy trong hộp ra chiếc nhẫn, nhìn Vương Vũ Hàn cười dịu dàng, hân cũng nhìn cô cười ôn nhu, đưa tay ra cho cô đeo vào.

Vị giám mục cuối cùng cũng thở phào, nhìn hai người cười vui vẻ chúc phúc.

“Ta nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần, ta tuyên bố các con trở thành vợ chồng hợp pháp.”

Lời vị giám mục vừa dứt, bên dưới khách mời vỗ tay ầm ầm, cùng lời chúc phúc vang lên khắp giáo đường.

Vị giám mục lại lên tiếng. – “Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu để chứng minh tình yêu của hai con được Chúa trời chứng giám.”

Vương Vũ Hàn thâm tình nhìn Lăng Tịnh Hy, kéo cô ôm chặt vào lòng, giọng đầy yêu thương. – “Anh yêu em.”

Sau đó là nụ hôn say đắm cuồng nhiệt.

Mọi người nhìn thấy hai người hôn nhau thì vỗ tay càng kịch liệt hơn, ông bà Lăng thấy con gái nuôi đã tìm thấy hạnh phúc không khỏi xúc động.

Vu Tử Băng cùng Gia Tiểu Mẫn trong lòng chúc phúc. – “Thiên Ngân, chúc cậu hạnh phúc.”

Mạch Quân Vỹ cùng Man Cảnh Ân cười gian xảo. – “Cuộc đời gong xiềng của Hàn đã đến, bọn tôi cầu phúc cho cậu.”

Đứng gần ở cửa chính, Sophia cùng Vương Thiếu Phong đứng nhìn, bọn họ vì đáp máy bay trễ nên chỉ có thể nhìn thấy bọn họ trao nhẫn, màn hay cảnh hay cũng không được chứng kiến nhưng không muốn phá tan bầu không khí vui vẻ của bọn họ nên đành đứng ở chỗ này chờ buổi lễ kết thúc.

“Em cũng muốn có hôn lễ như thế này.”

Sophia lắc tay Vương Thiếu Phong, vẻ mặt đáng yêu làm nũng lên tiếng.

“Không phải lần trước làm lễ cưới ở trên biển rồi sao? em nói rất thích cơ mà?”

Vương Thiếu Phong thờ dãi nói, lần đó khiến anh cả tuần không ngủ được, vừa phải lằng mằng, vừa phải có thành ý, lại phải đẹp và lộng lẫy, khiến anh đến lúc làm lễ phải ngáp dài ngáp ngắn... mất mặt.

“Xi... lần đó không tín, em muốn lằng mằng như vậy A... đi mà, ông xã... ông xã ~ ~ ~” – Sophia ra sức làm nũng giọng càng ngọt như đường.

“Được, được... khi nào em sanh xong thì lập tức tổ chức ngay.”

Sophia buồn bực, nhìn xuống cái bụng của mình đã hơi nhô lên, bất mãn nói.

“Anh có thể bớt cảm thú một chút được không? mới sanh Tiểu Hiên xong, anh lại làm em mang thai, anh đúng là cảm thú mà.”

Vương Thiếu Phong mặt đầy hắc tuyến nhưng hân nhin, cười cười nhìn cô.

“Được... là anh cảm thú, em đừng giận sẽ tổn hại đến con, ngoann một chút, anh thương nhiều.”

Ai biểu hấn thương cô làm gì ? giờ những lời cô nói đều đúng còn hấn chỉ toàn sai ... giờ có bắt hấn đi chết, hấn cũng gặt đầu cho đó là chuyện đương nhiên thôi.

Sophia thấy hấn nghe lời, tâm tình cũng trở nên tốt hơn, vui vẻ lên tiếng.

“Hôn lễ đã kết thúc rồi, chị Tịnh Hy chắc cũng sẽ thấy hoa, em đi bắt hoa đây.”

Nói xong cô tung tăng đi về phía trước, mà phía sau Vương Thiếu Phong mới lấy lại hồn phách, hấn thờ hắc ra chạy theo sau Sophia rống lên.

“Ya ... em muốn chết, em đã có chồng còn đang mang thai, bắt hoa làm cái quái gì A ... Sophia, em đứng lại cho anh.”

Vương Thiếu Phong cứ chạy theo nhưng Sophia đã đi gần tới chỗ Lăng Tịnh Hy, khuôn mặt béo tròn cươi tươi như đóa hoa mới nở ... thật hạnh phúc A ...

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Lần một, lần hai, lần ba ... em vẫn là của anh

Trong giáo đường lớn, những cánh cửa sổ được mở ra, ánh nắng chói chang chiếu vào bên trong giáo đường, những con gió nhẹ nhàng thổi vào bên trong làm những cánh hoa rải trên thảm đỏ tung bay ngập tràn không trung.

Vương Vũ Hàn ôm Lăng Tịnh Hy tiến về phía cửa chính, mà phía sau mọi người cũng vỗ tay chúc phúc không ngừng.

“Chị Tịnh Hy.”

Một cô gái mang cái bụng hơi nhô lên chắn ngang bọn họ, mọi khách mời kinh sợ nhìn cô gái trước mặt, cái này không may mắn nha hơn nữa còn là phụ nữ đang mang thai ... chuyện gì sắp xảy ra nữa đây ?

“Sophia.”

Lăng Tịnh Hy vui mừng ôm lấy cô nàng nhưng thấy cái bụng nhô lên của cô ta nên cô đành tránh né một chút.

Sau đó tầm mắt rơi về Vương Thiếu Phong phía sau, thấy hấn mỉm cười với cô, cô cũng cười với hấn.

“Chị Tịnh Hy, hôm nay chị thật xinh nha ... A, em chúc chị trăm năm hạnh phúc, răng long đầu bạc, vĩnh kết đồng tâm, bách niên gia lão ... cái gì nữa đây ?”

Suy nghĩ một chút, cô vui vẻ nói. – “Con cháu đầy đàn.”

“Cảm ơn em” – Lăng Tịnh Hy ôn hòa nói.

“Đám cưới của anh trai cũng đến rồi, em có phải em trai anh không ?”

Vương Vũ Hàn cố không tức giận, giọng lạnh nhạt nhìn Vương Thiếu Phong.

“Nếu không phải trẻ máy bay thì em đã chứng kiến cảnh anh bắt cóc cô dâu đến làm lễ rồi ... chắc, chắc, anh vậy mà cũng sợ không lấy được vợ sao ? phải bắt trời người ta đến để thành hôn, thật tội nghiệp anh nha.”

Hấn chưa xót nói, tay vỗ vai anh trai an ủi mà Vương Vũ Hàn mặt đầy hắc tuyến, cũng không hất tay hấn ra, lạnh nhạt nói.

“Hừ, anh còn phải học hỏi em nhiều ... làm anh trai như anh còn chưa có một nhóc nào mà em đã có tới hai, tình lực quả nhiên dư thừa.”

Hai anh em bắt đầu trừng mắt nhau, sấm sét vang dội khắp trời.

“Chị Tịnh Hy, hôn lễ kết thúc rồi chị cũng nên ném hoa đi chứ ?”

Sophia mặt kệ Vương Thiếu Phong, cô hưng phấn kéo tay Lăng Tịnh Hy nói.

“Được rồi, được rồi ... chúng ta ra ngoài ném hoa nào.”

Lăng Tịnh Hy cũng mặc kệ hai anh em bọn họ, nắm tay Sophia đi ra cửa chính, Vu Tử Băng cùng Gia Tiểu Mẫn vui vẻ đi theo phía sau, mà các cô gái chưa tìm được một nửa kia của mình cũng lủi rủ chạy theo phía sau bốn cô gái.

Hai anh em nhà họ Vương cũng thôi trừng mắt, chỉ liếc xéo nhau một cái cũng đuổi theo bão bối của bọn họ.

Khi bốn cô nàng ra tới cửa chính, Lăng Tịnh Hy nhìn một màn trước mắt thì kinh ngạc, cô ngỡ người đứng đó.

Thì ra bọn họ đang ở Hy Lạp, cung điện được xây trong một vườn hoa lớn, xung quanh cũng là một dãy hoa mênh mông bất tận, hương hoa cứ bay phát phối trong không trung, ngửi vào không cảm thấy chán ghét mà cực kỳ dễ chịu.

Phía trước là một đoạn đường dài màu trắng tinh, hai bên là hai dãy phun nước, cũng có một số vệ sĩ mặc Vest trắng trang nghiêm đứng ở đó, hiện tại cô cảm thấy bọn họ giống như không phải đứng ở giáo đường mà đứng hơn là một cung điện giữa một rừng hoa.

Lấy lại vẻ ngạc nhiên, cô xoay người nhìn Vương Vũ Hàn một bộ dạng anh tuấn tiêu sái đi tới, bên môi là nụ cười yêu thương mỉa mai, đôi mắt chỉ nhìn về phía cô, giống như trông mắt hán chỉ có cô.

Trong một tuần, hán có thể trang hoàng hôn lễ long lẫy như vậy, còn có áo cưới, hoa oải hương, bánh cưới, khách mời ... hán đã làm tất cả vì cô, mà cô chỉ có việc đến đây và chấp nhận.

Trái tim cảm thấy ấm áp, ngọt ngào ... được nắm tay người mình yêu mà người đó cũng yêu mình đi đến lễ đường, hán còn vì cô mà làm rất nhiều chuyện ... cô còn gì phải tiếc nuối đây ?

Nếu bây giờ có ai hỏi cô có hối hận hay không ? ... cô sẽ không do dự trả lời ... dù chết cũng không hối hận, bởi vì cô yêu người đàn ông này, yêu hán lãnh khốc chiếm đoạt trái tim cô, yêu hán bá đạo độc chiếm cô, yêu hán ... yêu rất nhiều.

Vương Vũ Hàn đi tới trước mặt Lăng Tịnh Hy, thấy cô nhìn mình không chớp mắt, khó hiểu ôm lấy eo cô. – “ Sao vậy ? ”

“ Không ... chỉ là em có một câu muốn hỏi anh. ” – Cô khẽ cười nói.

“ Là câu gì ? ” – Hán vui vẻ hỏi.

“ Anh có hối hận khi yêu em không ? ”

Cô nhẹ nhàng hỏi, hán sững sờ nhìn cô, ngay sau đó cười yêu thương.

“ Anh hối hận ... hối hận vì sao không gặp em sớm hơn, để có thể yêu thương em nhiều hơn một chút. ”

Trái tim đập loạn trong lồng cũng dâng lên cổ ngọt ngào khó tả, Lăng Tịnh Hy cười quyến rũ, nhón chân lên hôn nhẹ lên môi hán, Vương Vũ Hàn ngạc nhiên nhìn cô, chỉ thấy cô nói nhỏ giọng chỉ riêng mình hán nghe.

“ Hàn ... em không hối hận khi ... đã yêu anh. ”

Đôi mắt xanh lam trong nháy mắt mở lớn, khóe môi cứng đờ nghe tiếng cô nói yêu hán, có thể nói tâm trạng của hán chỉ có một hương vị ... ngọt, ngọt đến chết người.

Đột ngột lấy lại tỉnh thần, hán vội ôm cô vào lòng, một lần nữa lại hôn lên môi cô, mà Lăng Tịnh Hy cũng đáp lại hán rất nồng nhiệt.

Mọi người ngây ngẩn nhìn cảnh trước mắt, hai người này muốn hôn đến khi nào đây ? không phải nói muốn ném hoa sao ?

“ Tịnh Hy à, chị ném hoa đi chứ ? nếu muốn ân ái ái ái, em khuyên chị đợi tới lúc động phòng làm luôn A ... ”

Người nói không ai khác là Sophia, cô nàng chuyên gia làm người ta mất hứng, Vương Vũ Hàn buông môi Lăng Tịnh Hy ra, mắt đầy sát khí nhìn Vương Thiếu Phong.

“ Em trai, anh nghĩ em dâu rất tịch mịch nên thấy bọn anh ân ái ái ái cảm thấy ngứa ngáy, không bằng bây giờ em và em dâu cũng về ân ái ái ái đi, để em dâu đỡ buồn chán hơn. ”

Vương Thiếu Phong mặt đen thui, vội ôm Sophia vào lòng, nhấn mặt.

“ Cảm ơn anh trai quan tâm, em thừa sức khiến Sophia thỏa mãn, anh nên lo cho bản thân thì hơn, nhất là chị dâu, chỉ sợ anh lăn qua lăn lại nhiều lần, chị dâu chịu không nổi thú tính của anh ... chắc chắc, lẽ tức giận bỏ về nhà mẹ ... Ày da ... ”

Hán nói tới đó thì dừng lại, mặt nham nhem nhìn Lăng Tịnh Hy mặt đã đỏ ao, hán gọi cô là chị dâu để chứng minh hán đối với cô đã là trưởng bối của mình, rất tôn trọng cô, vẫn mong cô được hạnh phúc.

‘ Thiên Ngân, em thành tâm chúc phúc cho chị. ’

“ Hahahaha ... Tịnh Hy, mau ném hoa đi, nhanh lên nhanh lên. ”

Gia Tiểu Mẫn hồi thức, hôm nay là lễ cưới nha, chỉ có không khí hạnh phúc chứ không phải sát khí đằng đằng như vậy đâu nha ...

Không khí từ mây đen u ám cũng trở nên bình thường lại, Lăng Tĩnh Hy cũng bình tĩnh, hôm nay là ngày vui của cô, chỉ có tiếng cười cùng tiếng chúc mừng, cô không muốn có cơn bão nào phá hỏng ngày hôm nay đâu.

“Được rồi, mình bắt đầu ném đây nha.”

Lăng Tĩnh Hy xoay người lại, các cô gái bắt đầu nhón nháo cả lên, Gia Tiểu Mẫn vừa muốn chạy ra thì bị Dương Nghị kéo lại, giọng uy hiếp.

“Nếu em còn muốn nào, anh không ngại nguyên tuần này không đi làm, ở nhà bồi em ngủ đâu.”

Gia Tiểu Mẫn ừ rừ đứng yên tại chỗ, cô chỉ là ham vui thôi mà.

Vu Tử Băng cũng muốn tham gia nhưng lại bị Mạch Quân Vỹ ôm vào người, giọng dịu dàng nhưng lời nói thì như nghiền răng mà nói.

“Bảo bối, nếu em rảnh rồi có thời gian bắt hoa, vậy không bằng về nhà cùng anh hắc hu hắc hu, sinh thêm vài cục cưng nữa đi.”

Vu Tử Băng khóc không ra nước mắt, cô không muốn bị hấn lấn qua lấn lại đâu.

Sophia là hùng hồn nhất, vừa muốn chạy nhưng bị Vương Thiếu Phong ôm chặt, hai tay quấn cô y như quấn bánh chưng, hấn gằn giọng.

“Em tốt nhất đừng chạy loạn, nghe bác sĩ nói, trong thời gian này vẫn có thể vận động được, em đừng khiến anh ra tay với em tại chỗ này nha bảo bối.”

Sophia mặt méo xẹo, cô rất muốn bắt hoa nhưng mà nhưng mà ... hu hu hu.

Man Cảnh Ân thấy ai cũng có đôi, chỉ riêng mình hấn cô đơn ở nơi này ... Lắc đầu thờ dài, lẳng lặng rời đi, hấn chỉ đến chúc phúc bọn họ, còn chuyện sau này không liên quan đến hấn nữa rồi.

Vương Vũ Hàn thấy Man Cảnh Ân rời đi, đúng lúc chạm mắt hấn, hai người nhếch môi cười gật đầu một cái, sau đó Man cảnh Ân ly khai.

Rốt cuộc bó hoa cũng được ném về phía sau, nó quay một vòng trên không trung, mọi người nhìn hướng đi của bó hoa, đến khi nó đáp xuống thì mọi người há miệng kinh ngạc nhìn người bắt được.

Lăng Tĩnh Hy thấy phía sau im lặng, nhin không được xoay lại nhìn thì cũng kinh ngạc, mà Vương Vũ Hàn tự nhiên ôm lấy eo cô, mảy mui chặt nhìn người đàn ông đang đi tới.

Một thân Tây Âu xám, ngũ quan tuấn lãng, dáng người thẳng tắp, đôi mắt có chút xéch lên, đôi môi héch lên mỉm cười, tay cầm bó hoa đi tới trước mặt Lăng Tĩnh Hy, giọng hơi khàn vang lên.

“Camellia, anh chúc em trăm năm hạnh phúc.”

Frank nhìn cô, ánh mắt có chút yêu thương nhưng vụt tắt ngay, hôm nay hấn đến đây là thật tâm chúc cô hạnh phúc, những chuyện trước kia cũng cho vào dĩ vãng, yêu cô nhưng không được cô đáp lại, hấn cũng chỉ còn chúc phúc cho cô, chỉ mong cô mỗi ngày có thể vui vẻ, luôn nở nụ cười là hấn đã vui lòng.

“Không phải đang giúp Cảnh Ân qua bên Anh bàn công việc sao ? sớm thế đã về rồi.” – Vương Vũ Hàn lên tiếng, mắt không chút tình cảm nhìn Frank.

Hấn biết Frank thích Lăng Tĩnh Hy, còn vì cô ngay cả mạng cũng không cần nhưng cô là của hấn, hấn tuyệt đối không để người đàn ông nào đến gần cô vì thế mới bảo Frank qua bên Man Cảnh Ân làm việc nhưng không nghĩ bây giờ hấn lại xuất hiện, thật là phiền phức.

“Dù bạn thế nào nhưng là hôn lễ của Camellia nên tôi cũng phải bỏ hết công việc mà về đây ... Vương tiên sinh, tôi cũng chúc mừng ngài.”

“Cậu nên gọi cô ấy là Vương Phu Nhân.” – Hấn lạnh giọng.

Camellia, Camellia ... càng nghe càng thấy bức bối, đáng lẽ ngay từ đầu hấn không nên để Frank bảo Lăng Tĩnh Hy mới đúng, tự mình gây ra phiền phức có thể trách ai đây ?

“Tĩnh Hy nha, cậu mau ném hoa lại đi, mọi người đang chờ đấy nha.”

Vu Tử Băng cảm thấy không khí lại xuống âm độ, nên lên tiếng nhắc nhở, Lăng Tĩnh Hy cười ha ha ha.

“Được, được, mình ném lại đây ... Frank à, anh đến em rất vui, đợi lát nữa cùng em uống một ly nha ... giờ em phải ném hoa cho mấy cô nàng kia rồi.”

Cô lấy lại bó hoa, cười tươi với Frank, hấn gật đầu nhường chỗ cho cô, và thế là bó hoa lại một lần nữa bay lên, nó xoay vòng vòng rất lâu và rốt cuộc cũng đáp xuống nhưng bó hoa đã bay ra khỏi đám người kia.

“Cậu lúc trước là vận động viên cử tạ hả ?” – Mặt Gia Tiểu Mẫn đen thui nhìn Lăng Tĩnh Hy.

“Hahaha ... quá tay, quá tay ... để mình bảo người đi nhặt lại ...”

Vừa muốn kêu một vệ sĩ đi nhặt nhưng giữa một hàng người bỗng tách ra, một cô gái mặc bộ váy liền màu lục, mái tóc dài thẳng tắp ngang lưng, đôi mắt đen láy trong veo, đôi môi mỏng đỏ, dáng người nhỏ nhắn, trong tay cầm bó hoa đi tới.

Frank vừa thấy cô gái áo lục thì thoáng chấn động, bàn tay to lớn siết chặt nhìn cô gái trẻ đi tới trước mặt Lăng Tịnh Hy, vẻ mặt không cảm xúc, đưa lại bó hoa cho Lăng Tịnh Hy, sau đó lấy một cái hộp nhỏ đưa cho cô, giọng lạnh nhạt.

“Lăng tiểu thư, đây là món quà nhỏ của chủ nhân tôi tặng cho cô, chủ nhân chúc cô vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão.”

“Chủ nhân ? chủ nhân của cô là ai ?”

Lăng Tịnh Hy khó hiểu nói nhưng cũng nhận hộp quà nhỏ, cô gái áo lục chỉ gật đầu không nói hai lời, xoay người rời đi.

“Khoan đã, tôi muốn hỏi ...”

Lăng Tịnh Hy mới nói một nửa thì cô gái áo lục đã đi như bay biến mất mà Frank cũng chợt tỉnh lại đuổi theo sau. Lăng Tịnh Hy khó hiểu nhìn Vương Vũ Hàn.

“Hàn, anh biết cô ấy không ?”

Vương Vũ hàn cười khê. – “Không phải thù tức là bạn ... em mở ra xem bên trong là gì ?”

Tuy không hiểu vì sao hần nói như vậy nhưng cô cũng gật đầu làm theo, mọi người cũng bắt đầu tò mò về cái hộp nhỏ đó.

Khi hộp quà mở ra, bên trong là một sợi dây chuyền hình mặt trăng, ánh kim cương sáng lấp lánh, Lăng Tịnh Hy cười nhẹ.

“Thật đẹp ... nhưng sao chủ nhân của cô ấy lại tặng em thứ này ?”

Lăng Tịnh Hy vẫn không giải thích được nhưng Vương Vũ Hàn chỉ cười thầm, nhìn về một hướng xa xăm.

Cung Điện Ngụy Nga.

Tuy hôn lễ diễn ra rất kỳ quái nhưng rất cuộc sống yên bình lạnh. Mọi người ai nấy đều vui vẻ chúc mừng đôi trai tài gái sắc, sau đó chào tạm biệt.

Mạch Quân Vỹ và Vu Tử Băng vì công việc nên đón máy bay về nước, Gia Tiểu Mẫn vì nhớ tiểu Miên nên cùng Dương Nghị cáo từ, Sophia vì muốn tham quan lâu đài nên quyết định cùng Vương Thiếu Phong ở lại.

Cuối cùng là Vương Vũ Hàn và Lăng Tịnh Hy, hai người cùng nhau hướng đến đêm động phòng.

Trong căn phòng nguy nga tráng lệ, được thiết kế gam màu trắng tinh, phong cách theo kiểu Châu Âu cổ điển, nơi đây là phòng ngủ chính của Cung Điện nhưng cách bài trí không cầu kì.

Vừa bước vào phòng là có thể thấy toàn cảnh, một bộ bàn ghế trắng ngà, đệm ghế màu vàng nhạt nằm gần cửa sổ sát đất, đối diện nó là cái giường lớn trắng tinh, trên giường có vài cánh hoa oải hương xếp thành hình trái tim.

Cánh cửa bị một lực lớn đập tung ra hai bên, Vương Vũ Hàn bế Lăng Tịnh Hy đi vào trong mà cô nàng thì xấu hổ đến mức cả khuôn mặt đều dựa vào ngực hần.

Đáng lý ra bọn họ phải đến nhà hàng để tiếp đãi khách khứa nhưng Vương Vũ Hàn không nói không rằng, trước mặt bao nhiêu người bế cô đi vào trong Cung Điện, còn quăng thêm một câu.

“Hôm nay rất vinh hạnh được các vị đến đây chúc phúc cho chúng tôi, các vị cứ đến nhà hàng trước, vợ của tôi không được khỏe nên không thể tiếp các vị được, nếu có ai cảm thấy bất mãn, có thể trực tiếp lên tiếng.”

Có ai bất mãn mới lạ ...vì thế hần mới hiên ngang bế cô về phòng, mà vụ ném hoa rốt cuộc bị Vương Vũ Hàn ném bó hoa cho một tên vệ sĩ bên cạnh.

Bên trong phòng, Vương Vũ Hàn ôm Lăng Tịnh Hy đi tới bên giường lớn, đặt cô nhẹ nhàng lên giường cũng đè lên người cô, Lăng Tịnh Hy cả kinh chống hai tay lên ngực hần, hoảng hốt lên tiếng.

“Chúng ta còn phải tiếp khách đó ... anh ... anh ...”

“Mặc kệ bọn họ đi, để Peter lo được rồi ... Tịnh Hy, chúng ta nên làm chuyện chính trước đã.”

Nói xong, tay hần bắt đầu không an phận sờ soạn lưng tung nhưng bị Lăng Tịnh Hy bắt được, cô biết hần đã muốn thì khó lòng thoát thân nhưng mà ...

“Anh ... anh đi tắm trước đi.” – Cô bối rối nói.

Thấy bộ dáng khấn trương của cô, hắn cũng không đành lòng làm khó dễ cô, chỉ cười nhẹ. – “Được.”

Sau đó tiêu sái đi vào phòng tắm, Lăng Tịnh Hy có chút bối rối, nói thật giờ phút này cô cảm thấy rất khấn trương, tuy không phải lần đầu nhưng vì là đêm động phòng nên càng khấn trương hơn nữa.

Đang suy nghĩ lung tung, cánh cửa phòng tắm mở ra, Vương Vũ Hàn cả người trần trụi, bên hông quấn một cái khăn, cô giật mình, sao tắm nhanh vậy ? ... làm sao đây ? làm sao bây giờ ?

Thấy hắn đã đi tới giường, cô bật dậy cười tươi như hoa nhưng thật ra để che đậy nơi con tim đang đập rất mạnh.

“Em ... em ... đi tắm ... em đi tắm ...”

Chân chưa chạm xuống gạch thì hắn đã nhanh chóng đè lên người cô, nhẹ giọng.

“Không cần, anh hiện tại rất thích mùi trên cơ thể của em.”

“Nhưng mà ... nhưng mà người em rất bẩn, toàn mồ hôi ... để em ...”

Chưa nói xong thì môi hắn đã áp đến má cô, sau đó hôn nhẹ lên môi cô.

“Anh vẫn thấy em rất thơm ... Tịnh Hy ... đêm nay là đêm tân hôn, chúng ta phải trân trọng từng giây từng phút ... đừng sợ, tất cả hãy giao hết cho anh.”

Nói xong, tay hắn vuốt ve tóc cô, lại in lên trán cô một nụ hôn, Lăng Tịnh Hy cảm nhận nụ hôn đó như dòng điện chạm vào là thấy tê dại, hơi thở cô có chút gấp gáp, mà khuôn mặt cũng đỏ cả lên.

“Nhưng ... em sợ ... sợ ... đau.” – Lấy đại một cái cớ nói ra với hắn.

Tuy biết không phải lần đầu tiên nhưng hắn nhịn lâu như vậy, không làm chết cô mới là lạ, cô rất sợ nha.

Hắn cười ôn nhu. – “Lần đầu tiên của em cũng đã cho anh rồi, vì sao còn đau ? đừng lo, anh nhất định sẽ khiến em vui vẻ.”

Lăng Tịnh Hy rầu rĩ, hắn đã nghĩ sai ý cô rồi nha, bất mãn nhìn hắn.

“Em không nhớ gì hết, lần đầu cho anh thì sao ? chắc chắn là anh cưỡng bạo em mà ra nhưng lần hai này em không muốn để anh khi dễ như vậy đâu.”

Hắn cười trả lời. – “Lần đầu tiên quả thật anh cưỡng bạo em nhưng lần hai là do em tự dâng, còn lần ba là vì anh rất muốn em, lần bốn là vì ...”

“Stop.” – Cô che miệng hắn lại, mặt đỏ tới mang tai.

“Cái tên đại sắc lang này, rốt cuộc anh lấn qua lấn lại em bao nhiêu lần hả ?”

“...” – Vương Vũ Hàn trầm mặt, hắn thật sự cũng không thống kê được số liệu.

“Tịnh Hy, không phải đã nói không nhớ đến quá khứ nữa sao ? ... dù anh đã làm rất nhiều lần thì sao ? ... lần một, lần hai, lần ba ... em cũng là của anh, vì sao còn chấp nhất ?”

Lăng Tịnh Hy cúi đầu. – “Vì em ... em thấy khấn trương.”

Nghe đáp án của cô, hắn ngậy người, Lăng Tịnh Hy quả thật đáng yêu nha.

“Tiểu yêu tinh, anh đã bảo đừng lo lắng, nghe anh ... tất cả giao hết cho anh.”

“Uhm.” – Lăng Tịnh Hy buông lỏng tâm trạng, gật đầu với hắn.

Nếu đã chấp nhận thì giao hết cho hắn, cô không nên xấu hổ làm gì hết.

Khóe môi Vương Vũ Hàn nâng lên, đột nhiên hạ người xuống, trực tiếp hôn lên môi cô, không có thô bạo mà rất dịu dàng, hắn vươn đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô, cùng cô dây dưa thật lâu.

Lăng Tịnh Hy cũng nhắm mắt tiếp nhận, hai tay ôm lấy cổ hắn, cũng phối hợp đáp trả lại hắn, cùng lưỡi quấn quýt triền miên.

Trong nháy mắt, cả hai cơ thể nóng bỏng khó chịu, Vương Vũ Hàn bắt đầu cởi váy cưới của cô ra, cũng vứt đi cái khăn vướn vuu trên người, hai cơ thể trần trụi một lần nữa càng áp sát nhau hơn.

Đôi môi hắn rời khỏi môi cô, hôn nhẹ lên từng bộ phận trên cơ thể của cô, mỗi nơi đều để lại ấn ký hồng nhợt trên làn da trắng nõn.

“Ưm...” – Vì kích thích, cô rên nhẹ, hẳn nghe được âm thanh của cô như khiêu khích, bàn tay đang du ngoạn trên thân thể cô di dời xuống nơi ẩm ướt, sau đó nhẹ nhàng tách hai chân cô ra.

“Tĩnh Hy...” – Hẳn nỉ non bên tai cô, dùng giọng dịu dàng nói bên tai cô.

“Anh yêu em, rất yêu em... Tĩnh Hy, anh muốn em, có được không?”

Lăng Tĩnh Hy nghe hẳn nỉ non, thanh âm dịu dàng kêu gọi, cô mỉm cười nhẹ nhàng nói. – “Được.”

Nghe thấy cô đã đồng ý, Vương Vũ Hàn lập tức đem vật nam tính nóng bỏng xâm nhập vào nơi ẩm ướt của cô, không mạnh bạo mà rất nhẹ nhàng đi vào bên trong, rất dịu dàng giống như trần trọng bảo bối, dù đã cố nhịn nhưng không muốn làm cô đau, trán hẳn cũng đỏ đầy mồ hôi.

“Hàn.” – Cô cảm nhận mình và hẳn đã hòa làm một, cảm nhận hẳn dịu dàng đối với cô, trong thân thể giờ có từng đợt sóng dâng trào mãnh liệt.

Nghe tiếng cô gọi làm kích thích giác quan đàn ông, hẳn đột nhiên nắm chặt eo cô, không ngừng ra vào nhưng cũng không quá mãnh liệt, lần thứ nhất so với lần thứ hai vẫn dịu dàng hơn, không chế mình không điên cuồng xung động.

Cho đến cảm nhận sắp đến cực hạn, hẳn mới tăng tốc đem mình chôn sâu vào bên trong cô, cuối cùng là tiếng hét của cô vang lên, hẳn cũng gào nhẹ đem mầm mống của mình gieo vào trong cơ thể cô.

“U...” – Lăng Tĩnh Hy, ôm chặt lấy cơ thể hẳn, cùng hẳn thật sâu kết hợp, thân thể run rẩy cuối cùng vô lực co quắp lại.

“Tĩnh Hy... anh yêu em, mãi chỉ yêu mình em... Tĩnh Hy...”

“Em cũng vậy... cũng rất yêu anh.”

Lăng Tĩnh Hy vô lực đáp, trong lòng tràn đầy cả giác hạnh phúc, trên môi nở nụ cười vui vẻ.

Vương Vũ Hàn nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, cũng cười theo, sau đó lại hôn lên môi cô mà Lăng Tĩnh Hy cũng không né tránh, cũng đáp lại hẳn, hai người chìm trong hạnh phúc ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thù Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Nắm tay nhau đi đến hạnh phúc

Nguyệt Thụ. (Một Năm Sau.)

Trời đã sang xuân, thời tiết cũng ấm áp hẳn lên, bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng chói chang rọi xuống khuôn viên rộng lớn.

Lăng Tĩnh Hy một thân vấy xanh ngồi trên bàn đá, khuôn mặt hồng hào, có thể nói cô đã béo ra không ít, cả người lại thông thả dựa vào ghế mà phía sau còn có cái gối để cô dựa lưng cho thoải mái, tay thon nhỏ cầm tách trà sữa nhân nhả uống, tay còn lại xoa xoa cái bụng to tròn của cô.

Cô đã mang thai hơn tám tháng, tuy không biết là trai hay gái nhưng nó là kết tinh tình yêu giữa cô và Vương Vũ Hàn nên cô sẽ trân trọng yêu thương nó, việc không biết là trai hay gái? phải nói là do Vương Vũ Hàn mà ra.

Từ ngày biết cô mang thai, hẳn như biến thành gà mái mẹ, cứ bên tai cô quác quác không ngừng, nào là không được ăn cái này, không được ăn cái nọ, không được đi nhanh, không được ra gió... còn rất nhiều, rất nhiều thứ, dù cô đếm cả ngàn cũng không hết.

Đến khi cô gần ngày kiểm tra định kỳ, muốn siêu âm xem là trai hay gái thì hẳn lại cương quyết phản đối, bảo là trai hay gái cũng được, siêu âm sẽ không tốt cho thai nhi, nên cứ để cô kiểm tra sức khỏe của hai mẹ con thôi.

Cô bị hẳn trói lại bên cạnh y như cái bánh chưng nhưng hẳn cũng hết mức chiều chuộng cô, yêu thương cô càng nhiều hơn, cũng vì thế nên cái gì hẳn cũng sợ... Haha, cô không nghĩ hẳn lại thích trẻ con như vậy? nhưng có cần khắc khe như vậy không?

“Cộp, cộp, cộp...”

Tiếng bước chân nhanh chóng truyền tới tai, Lăng Tĩnh Hy toàn thân cứng đờ, vẻ mặt rầu rĩ, lòng than thầm trong bụng... không xong rồi, lại bị bắt quả tang A...

Xoay lại nhìn người đang đi tới, vẻ mặt bỗng nở nụ cười. – “Anh đã về.”

Vương Vũ Hàn một thân Âu Phục đen, vẻ mặt rất khó coi đi tới trước mặt cô, không nói nhiều đã kéo cô ngồi dậy, để cô ngồi trên đùi mình, hai cánh tay

rắn chắc ôm chặt lấy cô vào lòng, giọng trách mắng.

“Em thật là ... không phải anh đã bảo em ở trong phòng nghỉ ngơi không được ra ngoài rồi sao ? ... lại không chịu nghe lời ?”

Hắn nhéo nhẹ má cô. – “Ngoài này gió lớn, dễ bị cảm lạnh, sẽ không tốt cho sức khỏe của em.”

Đây không phải lần đầu cô tự ý trái lời hắn, mà hắn cũng không muốn gây khó dễ cô, chỉ là cô sắp đến ngày sanh, hắn chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì không hay, hắn sẽ đau lòng chết được.

Lăng Tịnh Hy không sợ hãi, môi mỉm cười, tay vuốt ngực hắn như muốn đánh tan cái con tức đang bùng phát kia, giọng nũng nịu đáng yêu.

“Người ta ở trong phòng rất buồn nha, em chỉ muốn ra đây hít thở không khí trong lành một chút thôi, anh xem em vẫn không có sao mà.”

Nghe giọng nũng nịu đó, hắn chỉ có nước thở dài, một tay ôm cô, một tay đặt ở bụng cô vuốt ve.

“Sắp đến ngày sanh rồi, em đừng làm anh lo nữa có được không ?”

Mấy ngày gần đây, hắn vừa tan tầm là chạy về với cô ngay, có thể nói thời gian cô mang thai đối với hắn rất khổ sở về mặt tinh thần lẫn thể xác.

Về mặt tinh thần, mỗi đêm chân của cô đều bị chuột rút nên hắn phải chống mất gối dậy bóp chân cho cô, còn có cô muốn đi vệ sinh, muốn ăn khuya, ... hắn đêm không ngủ ngon được.

Về mặt thể xác, năm tháng rồi hắn không có động đến cô nha, đối với dục vọng bản thân, hắn quả thật nhịn không nổi nữa rồi, giờ nhìn thấy cô chỉ muốn ăn cô ngay thôi nhưng mà ...

“A ...”

Lăng Tịnh Hy bỗng kêu đau, Vương Vũ Hàn tay chân lúng túng, mặt bối rối hỏi.

“Sao vậy ? sao vậy ? ... em sắp sanh sao ? ... người đau.”

“Không phải ... con chỉ đạp em thôi mà, anh dùng căng thẳng như vậy có được không ?” – Cô giải thích nhưng có chút buồn cười nhìn hắn.

Vương Vũ Hàn nghe vậy, lòng yên tâm lại thở dài một hơi, không biết đây là lần thứ mấy tìm hắn muốn rút ra ngoài vì cô rồi đây ?

Đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, hắn nhìn cô có chút do dự hỏi. – “Em ... em biết hôm nay là ngày gì không ?”

“Không biết.” – Cô thành thật trả lời, trong đầu cũng nghĩ ra hàng vạn lý do ... kỉ niệm đám cưới ? kỉ niệm quen nhau ? ... thật đã qua hết rồi mà.

“Tịnh Hy.” – Hắn dịu dàng gọi tên cô, đôi mắt xanh lam nhìn thẳng cô.

“Anh muốn dẫn em đi tới một nơi, em ... em có muốn đi với anh không ?”

Cô mỉm cười với hắn, không do dự trả lời. – “Dù là Thiên Đường hay Địa Ngục, em cũng sẽ đi theo anh.”

Hắn cười ôn nhu, ôm cô vào lòng. – “Không phải Thiên Đường hay Địa Ngục ... anh muốn đưa em tới nơi khiến em hạnh phúc.”

Ý tứ của hắn, Lăng Tịnh Hy mù tịt nhưng cô đã nguyện cả đời cùng người đàn ông này ở bên nhau nên hắn đi đâu cô sẽ đi theo đó ... chết cũng không buông tay.

Đôi môi bắt gặp nở nụ cười hạnh phúc, lòng cũng ấm áp hẳn lên.

Bên Trong Mộ viên.

Lăng Tịnh Hy cùng Vương Vũ Hàn đi đến một mộ viên lớn, cô nghi hoặc nhìn hắn, rất muốn biết hắn dẫn cô đi viếng mộ ai nhưng từ lúc lên xe cho đến khi đến nơi, hắn trầm mặt không hé môi nửa câu vì thế cô đành im lặng chờ kết quả.

Vương Vũ Hàn cầm bó hoa trắng đi thẳng phía trước, tay còn lại ôm hông Lăng Tịnh Hy, mắt nhìn hằng loạt mộ bia, trong lòng có chút sầu não, hắn thật không biết mình làm đúng hay sai nhưng hôm nay là ngày giỗ của ba người kia nên đành đem Lăng Tịnh Hy đến.

Hai người từng bước đi đến một bia mộ trắng, lúc này Lăng Tịnh Hy mới ngẩng người nhìn bia mộ trước mắt, rất quen thuộc, lòng chợt đau lòng, có chút chua xót ... bia mộ trắng trước mặt không ghi rõ họ tên là ai nhưng có thể nhìn rõ cái cây được khắc lên là một cây sao ... là mộ của cha mẹ và Tiểu Minh.

Nước mắt không tự chủ chảy xuống, lai chân mềm nhũn sắp ngã nhưng được Vương Vũ Hàn đỡ lấy, giọng hắn đau lòng vang lên.

“Thiên Ngân.”

Chỉ hai chữ đã khiến Lăng Tịnh Hy tròn mắt nhìn hấn mà hấn chỉ cười cười nhìn cô, giọng dịu dàng nhưng cũng như đang an ủi cô.

“Hôm nay là ngày giỗ của ba người họ, em nên tỏ ra là một người con hiếu thảo mới đúng.”

“Anh...”

Lời nói ra chưa dứt, Vương Vũ Hàn đặt bó hoa trắng xuống bìa mộ, sau đó nắm chặt tay Lăng Tịnh Hy, cũng tự mình lên tiếng trước.

“Tuy đối với hai người, tôi chỉ có hận cùng căm giận... nhưng vì nhờ có hai người nên tôi mới gặp được Thiên Ngân, gặp được người khiến tôi thật sự yêu, thật sự muốn bảo vệ... nên tôi sẽ không hận các người nữa mà phải cảm ơn các người đã tặng cho tôi một hạnh phúc.”

Hấn rất tiết kiệm lời nói, lại nhìn qua Diệp Thiên Ngân. – “Em không có gì muốn nói với họ sao?”

Diệp Thiên Ngân trong nháy mắt đã hiểu ý lời hấn nói... thì ra hấn đã biết, thì ra cái gì hấn cũng biết nhưng chỉ là giả vờ cùng cô quên đi mà thôi.

Đúng, thật sự cô không hề mất trí nhớ, hay nói đúng hơn lúc cô tỉnh lại thì cũng muốn mình mất hết trí nhớ, quên đi thống khổ, quên đi quá khứ đau lòng nhưng sự thật là cô không thể quên mà còn biết rất rõ... cô đã mất đi đứa con đầu tiên của hai người bọn họ.

Những tháng ngày nằm trên giường bệnh, mặc dù không thể mở mắt, không thể cử động nhưng cô vẫn biết Vương Vũ Hàn luôn ở bên cạnh cô, chăm sóc cô, không ngừng ra sức an ủi cô, nói lời yêu thương với cô.

Cô cũng không phải người không hiểu chuyện, mất đi đứa con, đối với cô là một đả kích lớn nhưng cô hiểu rõ, trời cao luôn có mắt, có nợ đương nhiên phải có trả.

Ngày ấy, cha mẹ nuôi đã hại chết cha mẹ Vương Vũ Hàn nên đổi lại hấn giết chết cả gia đình cô nhưng Tiểu Minh là đứa bé vô tội, hấn chỉ mới một tháng tuổi, chưa biết thế giới này là thiện hay ác, chưa cảm nhận được yêu thương đã phải chết đi, hấn quả thật rất đáng thương.

Có thể ông trời vì thấy Vương Vũ Hàn và cô vẫn còn mắc nợ một mạng của Tiểu Minh nên lấy đứa con của cô, một mạng đền một mạng cũng nên... mặc dù đau lòng thương tâm nhưng cô chấp nhận.

Đứa con mất rồi dù cô có thương tâm thì nó cũng không thể sống lại được, còn có Vương Vũ Hàn, cô biết hấn không khác gì cô, cũng thống khổ cũng bi ai.

Vết thương có thể sẽ lành nhưng sẽ để lại sẹo mà cô không muốn vết sẹo đó làm hấn nhận thêm bất kỳ sự tổn thương nào hết, vì thế cô nguyện quên đi.

Đó là lý do cô nguyện mình mất trí nhớ, quên đi tất cả, bắt đầu lại cuộc sống mới, cô nguyện chịu thống khổ một mình, vì sự thống khổ của cô có thể đổi lấy hạnh phúc của hai người nên cô nguyện ý nhưng thật không ngờ...

Hít sâu một hơi, quay đầu về phía bìa mộ trắng, giọng cười nhạt.

“Ba, mẹ, Tiểu Minh... thật xin lỗi, lâu như vậy cũng không đến thăm mọi người, con quả thật là đứa con bất hiếu nhưng con thật sự không có quên mọi người.”

Cô ghen ngào nói tiếp. – “Con biết còn chỉ là con nuôi, cũng chỉ là con cò để ba mẹ thao túng nhưng con không hề hận hai người, bởi thời gian sống chung với hai người, dù tính cả của hai người đối với con là thật hay giả, con cũng rất vui vẻ và hạnh phúc, còn có...”

Cô xoay mặt nhìn Vương Vũ Hàn, tay nắm chặt hấn.

“Con bây giờ rất hạnh phúc, rất vui vẻ vì được sống cạnh bên người con yêu thương, hơn nữa còn có cục cưng sắp chào đời, nên con cũng không hận... Ba, mẹ, Tiểu Minh, con mong hai người hãy hiểu và trên thiên đường phù hộ cho chúng con, được mãi mãi hạnh phúc ở bên nhau, chúng con thật sẽ hạnh phúc nếu được mọi người chúc phúc cho bọn con.”

“Bọn họ nhất định sẽ cầu phúc cho chúng ta.” – Hấn nhàn nhạt lên tiếng.

“Uhm...”

Cô nhìn hấn rồi ôm lấy hấn, mỉm cười ừ một tiếng, sau đó như nghĩ lại một chuyện, nhin không được lên tiếng.

“Bắt đầu từ khi nào anh biết em không mất trí nhớ?”

“Vương Thiếu Phong tính lực dư thừa, bảo cậu ta cưới thêm mấy cô vợ, sinh thêm khoảng chục đứa con, như vậy không lo nhà họ Vương thiếu người đốt nhan khói.”

“Anh nhớ không lầm thì câu này anh chỉ nói với em khi chúng ta bị Smith bắt và anh nhớ rất rõ, từ khi em mất trí nhớ, anh cũng không hề nói cho em biết thì phải?... còn có...”

Hắn sát vào tai cô, chầm rãi nói tiếp.

“Câu nói em yêu anh ... nếu là Lăng Tĩnh Hy mất trí nhớ thì không thể nào từ một cô bé buồng bình đánh chết cũng không chấp nhận gả cho anh lại dễ dàng nói ra như thế ... anh nói đúng không, vợ yêu?”

Trong nháy mắt, khuôn mặt Diệp Thiên Ngân đỏ lên, cái đó không thể trách cô được, cứ tưởng tượng được một người đàn ông mình yêu vì mình chuẩn bị một hôn lễ xa xỉ, còn có trước mặt bao nhiêu người quý xuống cầu hôn mình.

Dù là tăng băng ngàn năm cũng bị lời hắn nói cùng những việc hắn làm cho mình, không bị tan chảy mới là lạ, không ngờ cô lại lộ nhiều sơ hở như vậy ... Hazi, nhưng giấy cũng không thể gói được lửa.

Thời gian qua cũng chỉ muốn chinh hán một chút thôi, ai biết hắn cứ ngang ngược như vậy với cô làm gì.

“Nếu đã biết em già vờ mất trí nhớ, vì sao lại không vạch trần em.”

Tuy không xác định điều cô nghĩ là đúng nhưng cô cũng tin hắn cũng muốn quên đi quá khứ đau lòng kia, cô chỉ là có chút tò mò thôi.

“Quá khứ đối với cả anh và em chỉ có đau lòng, thống khổ ... nếu em muốn quên, anh sẽ nguyện cùng em quên đi ... chỉ cần có em, chỉ cần được yêu em, anh nguyện cùng em quên hết, cùng nhau xây dựng một tương lai thật đẹp, thật hạnh phúc.”

Một năm trước, khi hắn phát hiện ra Diệp Thiên Ngân rõ ràng không mất trí nhớ, tâm vui vẻ, lòng cũng hưng phấn nhưng giây phút sau đã đau đớn kịch liệt.

Vì sao cô lại đáng ghét như thế, cô nghĩ mình là đáng tội cao sao? tự mình chịu đựng tất cả, làm cho hắn chỉ như một tên ngọc bên cạnh cô ... đúng là cô gái đáng chết mà.

Nhưng nếu cô đã muốn giấu, muốn quên đi tất cả đau khổ của hai người, vậy hãy để hắn cùng cô gánh chịu, dù là lên Thiên Đàng hay xuống Địa Ngục, hắn cũng muốn cùng cô quên gánh lấy.

Về phần đứa con đã mất, hắn cũng không oán trách, là hắn gây nhiều tội nghiệt, ông trời trừng phạt hắn như thế cũng đã nương tay, ít nhất đã không lấy đi người con gái hắn yêu, hắn đã mãn nguyện lắm rồi.

Vương Vũ Hàn cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô, muốn thay đổi đề tài nên về mặt trở nên đau lòng nhưng là giả vờ ủy khuất lên tiếng.

“Nhưng anh cảm thấy có chút ảm ức, vì sao lúc tỉnh lại đã cho anh một lễ vật đau như vậy, anh có chút ủy khuất.”

“Tất cả là do ai? nếu anh đối xử với em bình thường một chút, có thể đã tặng cho anh một nụ hôn, ai ngờ anh bá đạo đến mức, chưa gì đã hôn em, thật mất mặt.”

Cô ra sức chấp vắn, nhớ lại ngày đó quả thật rất mất mặt A ...

“Em cứ tưởng tượng, có một món ăn ngày đêm mình muốn ăn ở trước mặt, em thử xem, ăn hay không ăn?” – Hắn cười tà nói.

Diệp Thiên Ngân đen mặt nhưng nảy ra một ý, cười giả hoạt trả lời.

“Em không phải khúc xương.”

Nhưng Vương Vũ Hàn như mặt dày, hắn nhếch môi cười.

“Không nghĩ em thích gặm xương đến vậy? được rồi, khi nào về, anh bảo dì Phùng, một ngày ba bữa đều làm món xương hầm, xương xào chua ngọt, xương nấu canh ...”

“Em thích xương khi nào? anh đừng xem em là cún con được không?” – Cô tức giận quát, quả thật nói không lại hắn rồi.

“Đúng, đúng, em không phải cún con mà là tiểu yêu tinh của anh, được chưa?”

“Anh ... anh ... em không phải động vật, anh còn dám kêu em như thế ... em sẽ ... em sẽ ... em sẽ Thiên anh.”

Cô hùng hồn nói, mặt tức giận nhìn hắn, hai mắt đầy hào khí nhìn hắn như ý nói. – ‘Không tin có thể thử.’

Vương Vũ Hàn nghe cô nói vậy, liền làm ra vẻ khiếp sợ nhìn cô, cả người cũng run rẩy mà giọng cũng run rẩy.

“Em ... em không cần ác độc như vậy A ... em Thiên rồi vậy không phải nửa đời sau của em sẽ rất khổ sở sao? ... Thiên Ngân, em suy nghĩ kỹ lại đi, em Thiên anh thì hàng đêm lấy ai thỏa mãn em đây A ...”

“Vương Vũ Hàn, anh đừng có vô lại như thế không?”

Cô hét lớn, bỗng bụng có chút đau, nên nhíu mày, Vương Vũ Hàn thấy vậy lại khẩn trương ôm chặt cô, nhìn mặt cô.

“Đừng kích động, đừng kích động ... em xảy ra chuyện gì, anh chết cũng không hết tội mất.”

“Ngốc, không được nhắc đến chữ chết, anh chết rồi, mẹ con em làm sao đây ?”

Cô cau mày mắng, tay cũng ôm lấy tay hắn, đối với từ chết cô rất sợ, hắn là người thân duy nhất của cô tuy còn có ba mẹ nuôi nhưng đến cuối cùng người bên cạnh cô cũng chỉ có hắn ... hắn chết, cô sẽ đau lòng, tâm cũng chết theo.

“Thiên Ngân, em có biết anh rất vui khi nghe em nói câu này không ? nhưng anh sẽ vui hơn nếu em nói ... em yêu anh.”

Diệp Thiên Ngân nhìn hắn, tức giận khi nãy đã bay đi mất, hay nói đúng hơn cô chỉ là giận hờn vu vơ mà thôi, khoe miệng nâng lên hạnh phúc, nhỏ giọng nói.

“Vương Vũ Hàn ... em yêu anh.”

Vương Vũ Hàn nghe được lời cô nói, khuôn mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc ... quá khứ cứ quên đi, tương lai của hắn và cô là cùng nắm tay đi con đường chỉ có hạnh phúc và vui vẻ.

“Lặp lại lần nữa có được không ? anh thật rất muốn nghe.”

Diệp Thiên Ngân không hề keo kiệt, cô hôn nhẹ lên môi hắn, nhỏ giọng.

“Hàn ... em yêu anh ... ngày cũng yêu anh, đêm cũng yêu anh ... từng giờ từng phút từng giây, em cũng chỉ yêu anh ... đến chết cũng yêu anh.”

Trái tim bỗng loạn nhịp, mùi vị ngọt ngào tràn ngập cõi lòng, bất giác lại cúi xuống phủ lên môi cô, hôn thật sâu ... sau năm phút, hắn kiềm nén dục vọng rời môi cô, đôi mắt mê ly nhìn cô say đắm.

“Thiên Ngân, anh yêu em ... kiếp này yêu em, kiếp sau cũng sẽ yêu em, nếu có vạn kiếp, anh cũng yêu em.”

“Ngốc, sau khi chết đi, hai chúng ta đã uống canh Mạnh Bà thì làm sao nhớ nhau được đây ? làm sao yêu nhau được đây ?”

Cô gỡ lên trán hắn một cái, buồn cười nói ... tên này quả thật đáng yêu nha.

“Vậy không cần uống canh Mạnh Bà, như thế sẽ không quên nhau, làm một đôi phu thê cô hôn dạ quý, mãi mãi cũng không rời nhau.”

Cô cười ha ha. – “Anh đó nha ... ai muốn làm phu thê quý với anh chứ ?”

“Thiên Ngân, nếu thật sự có kiếp sau, em có yêu anh không ?”

Hắn không để ý đến lời cô, chân thành hỏi một câu. Diệp Thiên Ngân nghe hắn nói chân thành đến thế, ôn nhu đến thế, cô cũng dịu dàng ngọt ngào lên tiếng.

“Nếu kiếp sau có thể gặp lại, em nhất định sẽ yêu anh.”

“Anh cũng yêu em, Thiên Ngân.”

Nụ hôn lại một lần nữa rơi xuống đôi môi cô, hai đôi môi dán chặt vào nhau, hôn thật sâu đối phương, thể hiện tình yêu có chết không phai của hai người.

Dưới ánh nắng ấm áp mùa xuân, trong mộ viên lớn, hai bóng dáng quấn lấy nhau dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

Bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu đau thương, bao nhiêu khúc mắc cũng được giải tỏa, hai người sẽ cùng nhau nắm tay đi đến hạnh phúc, tuy không biết trên con đường hạnh phúc ấy sẽ lại xảy ra bao nhiêu trắc trở nhưng họ vẫn vui vẻ đối mặt, vui vẻ cùng nhau nắm tay vượt qua.

Họ sẽ dùng tình yêu của mình vượt qua thử thách, vượt qua chướng ngại, chỉ cần có thể ở bên nhau, chỉ cần được yêu ... họ nguyện cùng nhau vượt qua tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 1: Long Phụng chào đời

Bệnh Viện.

Bầu không khí ngột ngạt, âm u, lạnh lẽo y như đang ở Bắc Cực mà người làm cho không gian ở bệnh viện trở nên như thế cũng chỉ có Vương Vũ Hàn.

Trước cửa phòng sanh Mạch Quân Vỹ ngồi kế bên Vương Vũ Hàn, cả sống lưng đều lạnh rét, đáng lẽ hẳn không thể ở một mình với tên này nếu không phải Vu Từ Băng ở nhà lo cho con bởi nó tự dung phát sốt nên không đến được.

Man Cảnh Ân thì không liên lạc được, Vương Thiếu Phong cùng Sophia đang trên đường đi tới. Về phần ông bà Lăng, vì thời gian này đang ở bên Hy Lạp để giúp mấy bệnh nhân chữa trị nên không về kịp nhưng bọn họ cũng gọi điện là sẽ tranh thủ về sớm để xem cháu ngoại.

Wương Vũ Hàn hai mắt dán chặt vào cửa phòng sanh, tay siết chặt thành nắm, vẻ mặt tối sầm, tâm như ngồi trên đồng lửa, lòng cũng trăm ngàn lần hối hận.

Sáng sớm đang cùng Lăng Tịnh Hy ân ái ái dùng bữa, bỗng cô nàng hô đau bụng còn có hiện tượng vỡ nước ối, mặt hẳn lập tức không còn hột máu, cả người lúng túng muốn bế cô đi bệnh viện nhưng không được.

Bởi bụng cô quá lớn nên hẳn căn bản không ôm được cô, dùng bất cứ tư thế nào cũng vô dụng, mà lúc đó trong đầu hẳn chỉ có một ý nghĩ... hẳn muốn giết người.

Hết cách, đành phải chờ xe cứu thương tới đưa cô đi bệnh viện, mà hẳn từ lúc lên xe cứu thương sắc mặt đã tái nhợt, còn có cả người đều run rẩy, thấy cô đau đớn, vẻ mặt lại trắng bệch, tim hẳn co thắt dữ dội.

Lòng hẳn bỗng quyết định, sẽ không để cô sanh đứa thứ hai, dù trai hay gái cũng mặc, có Vương Thiếu Phong là được rồi, dù gì con của hẳn ta cũng là con trai nên không sợ sẽ không có người nối dõi dòng họ Vương nhưng mà...

Khi đến được bệnh viện, Lăng Tịnh Hy đã vào đó hơn một tiếng đồng hồ, mà hẳn thì bị chặn lại không cho vào, bác sĩ cùng y tá thì cứ ra vào vào liên tục nhưng lại không thấy cô đâu, hẳn sắp bị bức điên rồi.

“Vì sao như vậy còn chưa có ra?”

Nhịn không được, hẳn gầm nhẹ cũng đứng bật dậy muốn đẩy cửa phòng đi vào bên trong nhưng bị Mạch Quân Vỹ ngăn lại, hẳn ta lắc đầu bất đắc dĩ nói, miệng mạnh mẽ vài phần tự tin.

“Đừng nóng giận có được không? Tịnh Hy sẽ mau ra thôi, cậu nên nghe lời tôi đi, tôi rất có kinh nghiệm nha.”

“Cậu từng sinh con sao? Có kinh nghiệm gì chứ?” – Hẳn lạnh giọng.

Mặt Mạch Quân Vỹ đen lại, tên này tính vẫn không đổi, ngoài Lăng Tịnh Hy thì cũng không dịu dàng một chút với ai cả. Hẳn thờ dài giải thích.

“Bằng lúc trước cũng mang thai nên mình hiểu rõ, cậu đừng có gấp gáp như thế, nếu để bác sĩ mất tập trung thì không tốt cho Tịnh Hy đâu.”

Nhớ lại ngày đó, Mạch Quân Vỹ có chút run người, Vu Từ Băng lúc đó đau đến mức xé nát cả đồ hẳn ra, không những thế còn cào cào liên tục khiến hẳn một bộ dạng chật vật... thật mất mặt, âm nhìn Vương Vũ Hàn bây giờ đỡ hơn hẳn nhiều.

Nhưng khi thấy đứa con được y tá bế đến trước mặt hẳn thì mọi đau đớn biến mất, trong lòng hưng phấn cùng hạnh phúc khó tả... quả thật rất vui sướng A.

Wương Vũ Hàn nghe thế, đành phải nhịn xuống, nếu không nhịn xuống thì biết làm gì?... chết tiệt thật... chờ đợi quả thật rất thống khổ A...

Một tiếng trôi qua, Vương Vũ Hàn bắt đầu không kiên nhẫn nổi, đứng dậy đi tới đi lui trước cửa phòng, lâu lâu cố nhìn qua khe hở mong có thể thấy được Lăng Tịnh Hy nhưng vô dụng, lòng... tức giận.

Một tiếng lại trôi qua, hẳn lại ngồi trên ghế nhưng mặt nhìn rất khùng bố, Mạch Quân Vỹ cũng cách hẳn trăm mét, chỉ sợ lạc đạn bắn nhầm vào hẳn ta.

Một tiếng lại trôi qua, mặt hẳn hiện giờ y như ác quỷ tái sinh, mấy bệnh nhân vô tình đi ngang nhìn thấy đều ngất xỉu tại chỗ còn Mạch Quân Vỹ cũng không muốn mất mạng, lấy lý do khác nước nên bỏ của chạy lấy người.

Một tiếng nữa lại trôi qua nhưng cửa phòng vẫn đóng chặt, Vương Vũ Hàn căn bản không nhìn được nữa rồi, mặc kệ tất cả, hẳn sai bước dài nhanh tới cửa, vừa muốn đẩy cửa đi vào nhưng cửa phòng lại mở ra.

Một y tá mang vẻ mặt cực kỳ vui vẻ đi tới trước mặt hẳn nhưng khi thấy khuôn mặt như ác quỷ kia, nụ cười tắt ngấm, miệng lắp bắp.

“Chúc... chúc... chúc mừng... ngài... sản phụ... à, không... Vương phu nhân... sinh song thai... là một trai và một...”

Y tá chưa nói xong, Vương Vũ Hàn đã chạy thẳng vào trong, nhìn Lăng Tịnh Hy nằm trên giường, vẻ mặt trắng như tờ giấy, mồ hôi đầy người, tóc rối tung cũng ước dầm mồ hôi, đôi mắt có chút mê man nhìn về phía hẳn.

Wương Vũ Hàn đau lòng đi tới bên cạnh cô, cũng không nhìn đến hai bảo bối đang được hai y tá ôm ở kế bên, trong mắt hẳn giờ chỉ có Lăng Tịnh Hy, hẳn đến bên giường, nắm lấy tay cô, giọng trầm ấm.

“Tĩnh Hy, em thế nào rồi ? còn đau không ? còn khó chịu chỗ nào không ? có mệt không ? ...”

Hắn liên tục hỏi nhưng chợt ngừng lại, hắn quên là cô mới sanh xong, còn hơi sức đâu mà nói chuyện với hắn, vì thế vội ngồi xuống giường, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cũng sợ sẽ làm cô đau nên cẩn thận ôm cô.

Lăng Tĩnh Hy lúc này cũng ý thức được nhưng hiện tại cô rất yếu, cũng rất mệt, phía dưới cũng còn đau nhưng khi thấy hắn thì cảm giác đau đã không còn, vô lực đưa tay ôm hắn, giọng nói có chút khàn khàn không thể nghe rõ.

“Em không sao ... Hàn, em muốn gặp con.”

Nghe cô nói không sao, hắn cũng nhẹ lòng một chút, chợt nhớ đến con, hắn nhìn lại đã thấy hai y tá mỗi người ôm một bé, là song thai sao ? ... như vậy cô nàng không cần phải sinh thêm cho hắn mà ý của hắn là như vậy A ...

“Đưa chúng lại đây.”

Hắn trầm giọng nhìn hai nữ y tá, hai cô y tá thấy đáng vẻ tuần lễ đương nhiên bị hợp hôn này giờ nhưng người ta đã có vợ nha, hơn nữa từ này đến giờ các cô phát hiện, người đàn ông này yêu vợ còn hơn yêu con mình nhiều.

Hai y tá đem hai đứa trẻ đang nhắm mắt ngủ say để bên hai người, là một cặp long phụng nha, trong rất đáng yêu.

Bé gái thì Vương Vũ Hàn bế trên tay, cô bé có làn da mỏng mang, trên đầu có chút ít tóc, đôi môi bé bồng mím mím thật đáng yêu, hai gò má hơi hồng, sống mũi nhỏ nhắn, đôi mắt hơi mở ra nhưng rất nhanh khép lại.

Còn bé trai thì Lăng Tĩnh Hy bế, làn da mỏng manh, hai mắt mở to nhìn cô, con ngơoi màu xanh lam giống Vương Vũ Hàn, tuy còn nhỏ nhưng ánh mắt đã có chút sức quyền rũ có thể lớn lên không hợp hôn ít thiếu nữ.

Lăng Tĩnh Hy nhìn hai đứa con triều mến, khỏe mạnh có chút ướt đầm. Rốt cuộc cô cũng trở thành mẹ của hai con, hai thiên thần đáng yêu, cô thật sự rất vui vẻ, thật sự rất hạnh phúc.

“Anh xem, hai đứa con của chúng ta thật sự rất đáng yêu nha.”

Vương Vũ Hàn gật đầu nhìn bé gái trong lòng, nói thật hắn có chút run rẩy khi bế con, bởi hắn là đàn ông thô lỗ nên sợ sẽ làm con đau nhưng bé gái rất đáng yêu, chỉ ngập một cái, rồi cúi đầu vào tay hắn ngủ say sưa.

“Chúc mừng, chúc mừng ... Hàn, cậu thật may mắn, không ngờ chỉ một phút có thể bán roi hai con nhận ... hahahaha ...”

Mạch Quân Vũ vui vẻ đi vào nhưng khi nói chuyện thì chỉ khiến người khác muốn đánh hắn một quyền, thật không hiểu vì sao Vu Tử Băng có thể chịu hắn nổi nữa đây ?

“Tĩnh Hy, Băng vừa gọi điện cho anh, tiểu Nhu đã hết sốt, nếu được có thể buổi tối sẽ vào thăm em.”

Nhìn thấy ánh mắt giết người của Vương Vũ Hàn, Mạch Quân Vũ nhanh chóng đổi đề tài.

Lăng Tĩnh Hy vẫn giữ nụ cười hạnh phúc ... sau cái ngày ở mộ viên, hai người bọn họ đã thống nhất không cho bất cứ ai biết cô không có mất trí nhớ ... thứ nhất, sợ bọn họ lo lắng cho cô.

Thứ hai là vì Vương Vũ Hàn sợ nhiều khi bọn người lảm nhảm này vô tình nhắc lại chuyện cũ sẽ khiến cô đau lòng nên từ đây về sau, cô vẫn sẽ sống với thân phận là Lăng Tĩnh Hy.

“Anh nói với Tử Băng, bảo chị ấy không cần đến, ở nhà chăm sóc tiểu Nhu đi, khi nào em xuất viện đến thăm cũng được.”

Mạch Quân Vũ vừa muốn nói gì đó thì cửa phòng bị đẩy ra.

Vương Thiệu Phong cùng Sophia đi vào, Sophia nhìn đôi long phụng trước mặt, đôi mắt to tròn hơn hờ đi tới chỗ Lăng Tĩnh Hy, tay vuốt nhẹ má bé trai, rồi xoay sang vuốt nhẹ má bé gái.

“Nha ... chị Tĩnh Hy sinh được hai tiểu bảo bối thật đáng yêu.”

Vương Thiệu Phong cười cười đi tới chỗ anh trai, giọng châm chọc.

“Không làm em trai mất mặt, được rồi, lần này em công nhận anh thắng.”

Vương Vũ Hàn liếc hắn một cái, mắt dịu dàng nhìn xuống đứa con gái bé bỏng, nở nụ cười hiền hòa hiếm thấy ... Đây là con của hắn, là bảo bối của hắn.

“Phong, em nói đúng, Hàn quả thật không làm mất mặt đàn ông chúng ta ... nào, cho mình bế bảo bối chút coi.”

Mạch Quân Vũ gương mặt cười sáng lạng đi tới chỗ Vương Vũ Hàn, vươn tay ra muốn bế nhưng bị cái nhìn giết người của Vương Vũ Hàn nên đành thu

tay lại, quay sang Lăng Tịnh Hy cười cười cho đỡ mắt mặt.

“Làm anh đương nhiên phải hơn em trai ở chỗ, một lần được hai tiểu bảo bối, còn hơn phải làm nhiều lần nhưng cũng chỉ được một.”

Mặt Vương Thiếu Phong đen xì, mà hai cô vợ bé bỗng không thèm quan tâm hai cái người dờ hơi này, chỉ vui vẻ nhìn hai bảo bối đáng yêu.

Sophia nhìn hoài nhìn mãi, rốt cuộc nhìn không được đành lên tiếng.

“Chị Tịnh Hy, bảo bối của chị thật là xinh nha, em cũng muốn sinh một bé gái nhưng không được.”

Nói xong, ánh mắt rầu rĩ nhìn Vương Thiếu Phong, tay chỉ thẳng mặt hắn.

“Tất cả đều tại anh.”

Vương Thiếu Phong trừng mắt nhìn cô, hiểu được ý cô muốn nói gì, hần nghiêng rảnh nói. – “Em cũng có phần.”

Sophia giận dữ, buồn bực nói. – “Nhưng bác sĩ nói, chồng cô gieo mầm gì thì gặt được thứ đó ... em thích con gái, sao anh cứ gieo mầm con trai không vậy?”

Đây là lần thứ hai sanh con vẫn là trai, cô rất muốn có con gái nha, được mua vầu, mua trang sức cho con nhưng mà ...

“Phi ...” – Mạch Quân Vỹ phản ứng đầu tiên, quả thật gặp hai tên này không thể nào giữ thể diện nổi, chỉ có thể ôm bụng lăn ra cười.

Lăng Tịnh Hy mím môi cười nhưng Vương Vũ Hàn thì không cần để lại mặt mũi cho em trai hắn, cười một cách điên cuồng.

Vương Thiếu Phong thấy tình cảnh này, nghiêng rảnh nghiêng lợi nhìn Sophia.

“Sophia, em còn lộn xộn, anh nhất định sẽ làm cho đến khi nào em có con gái mới thôi, em tin không? ... có thể thử.”

“Không cần.” – Sophia hung dữ nói, lại quay sang Lăng Tịnh Hy cười hiền.

“Chị Tịnh Hy, em không cần sanh con gái vì vậy em muốn chúng ta làm thông gia, chị gả con gái chị cho con trai em được không?”

Lần này cả ba người ngoại trừ Vương Thiếu Phong mặt đen hơn đất nòi ra thì đã cười đến nghiêng ngã, cô gái Sophia này quả thật khiến người ta yêu nhiều hơn ghét.

“Sophia, Vũ Hàn là anh trai anh.” – Hần gằn từ chữ nhắc nhở.

“Em biết. – Sophia ngây ngốc gật đầu.

“Tịnh Hy là chị dâu anh.” – Hần lại cần rảnh nói, mặt đen thui.

“Em cũng biết.” – Cô vui vẻ trả lời.

“Con của hai người họ là cháu của anh và em” – Hần trừng mắt nói tiếp.

Lúc này Sophia vừa muốn trả lời nhưng chợt hiểu ý tứ của hắn, cô dờ người tại chỗ, sau một giây mặt đã méo xẹo, buồn bã trả lời.

“Em biết rồi nhưng em thật muốn ...”

Nói được một nửa, mắt cô lóe sáng nhìn Lăng Tịnh Hy, cười rạng rỡ.

“Chị Tịnh Hy, em biết làm sao được làm thông gia với chị rồi ... chỉ cần em bỏ Thiếu Phong lấy một người đàn ông khác vậy chúng ta sẽ ...”

“Sophia.” – Vương Thiếu Phong quát lớn, mặt như Diêm La đi tới chỗ Sophia, tức giận có, phần nộ có nhưng không có mắng cô chỉ chậm rãi nói.

“Em không cần thiết phải một nhọc như vậy, anh nhất định sẽ cho em một đứa con gái, vừa đáng yêu vừa dễ thương.”

Nói xong, mặt lạnh ngắt nhìn về ba người kia. – “Em có việc, về trước.”

Không cần ba người trả lời, nắm tay Sophia vẫn còn đang ngờ ngác với lời hắn nói, mạnh mẽ kéo đi.

Ba người còn lại nhìn nhau lắc đầu, Sophia chộc ai không chộc lại chộc ngay ở kiến lửa ... kỳ này không ai cứu nổi cô rồi.

Trong phòng lại yên tĩnh một chút, Mạch Quân Vỹ thấy mình ở lại đã dư thừa, hơn nữa Vương Vũ Hàn chắc chắn không muốn hắn ở lại nên lấy lý do. – “Vợ gọi.”, cười ha ha đi về.

Vương Vũ Hàn thấy mọi người đã đi hết, hắn mới quay lại nhìn Lăng Tịnh Hy, nắm lấy tay cô, giọng nói dịu dàng ôn nhu,

“Cảm ơn em . . . cảm ơn vì đã sinh cho anh hai bảo bối đáng yêu như vậy.”

Lăng Tịnh Hy nhìn Vương Vũ Hàn, cười ngọt ngào, lại nhìn hai bảo bối đã được đặt trong nôi.

“Nếu muốn cảm ơn em, vậy anh hãy đặt hai cái tên thật hay cho hai con, như vậy coi như đã cảm ơn em rồi.”

Vương Vũ Hàn cười cười, lại nhìn hai con, thật ra khi hắn thấy hai tiểu bảo bối, trong ý nghĩ cũng đã nghĩ ra hai cái tên nhưng không biết Lăng Tịnh Hy có thích hay không nhưng hắn vẫn nói.

“Khi thấy hai con, anh đã nghĩ ra hai cái tên, mong em sẽ thích.”

“Chỉ cần liên quan đến anh, em đều thích hết.”

Nghe giọng nói ngọt ngào ấy, Vương Vũ Hàn nhéo nhẹ má cô, lại nhìn hai con.

“Bé trai là Vương Vũ Thiên, còn bé gái là Vương Tịnh Ngân . . . em thấy có được không?”

Lăng Tịnh Hy nghe xong, ngây ngốc nhìn hắn, hai tên này không phải là tên được tách ra từ tên Thiên Ngân của cô sao ? còn có lấy chữ lót của hai người làm điểm.

“Thiên Ngân, anh rất muốn được gọi chúng như vậy, đối với anh, cục cưng cũng quan trọng nhưng tiểu yêu tinh của anh quan trọng hơn.”

Nói xong, hắn hôn nhẹ lên cái trán ướt đẫm mồ hôi của cô, hai tay lại ôm lấy cô vào lòng, vuốt ve lưng cô cho cô thấy thoải mái hơn.

Quá khứ của Diệp Thiên Ngân sẽ bị khép lại, nên cái tên Thiên Ngân cũng bị lãng quên, vì yêu thương cô nên mới đồng ý quên đi tất cả nhưng hắn vẫn muốn mỗi lần nói yêu cô có thể gọi tên cô, nói rằng . . . Thiên Ngân, anh yêu em.

Đặt tên này dù mọi người có nghe cũng chỉ nghĩ là hắn nói yêu con mình mà thôi, hắn cũng thấy nực cười, trong đời hắn thì đây là lần đầu tiên che dấu một bí mật nhưng vì yêu cô, dù là hàng vạn bí mật hắn cũng tình nguyện.

Lăng Tịnh Hy vẫn nhìn hắn không chớp mắt, cô hiểu người đàn ông này đang nghĩ gì, tất cả cũng chỉ vì cô mà thôi, cô thật hạnh phúc khi yêu hắn và được hắn yêu, cô thật sự thật sự rất hạnh phúc.

Hai người cứ thế ôm nhau, ánh mắt dịu dàng yêu thương nhìn hai đứa trẻ trong nôi, hạnh phúc cứ tiếp nối hạnh phúc, tương lai hạnh phúc vẫn còn chào đón bọn họ ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trà Thi Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Ngoại truyện 2: Vương Vũ Thiên và Vương Tịnh Ngân

Vương Vũ Thiên và Vương Tịnh Ngân là hai anh em sinh đôi nhưng hai đứa bé này lại khác nhau một trời một vực.

Vương Vũ Thiên có đôi mắt màu xanh giống Vương Vũ Hàn nhưng khi lớn lên, từ vẻ bề ngoài có thể nhìn rõ, toàn bộ đều mang nét đẹp giống Lăng Tịnh Hy, một cái đẹp nữ tính nhưng nếu ai biết được tính cách của cậu bé thì có thể khẳng định là mầm giống của Vương Vũ Hàn . . . thông minh, lạnh lùng còn pha thêm chút giảo hoạt.

Vương Tịnh Ngân thì có đôi mắt giống Lăng Tịnh Hy, trong veo thanh tịnh nhưng khuôn mặt lại giống Vương Vũ Hàn y đúc, là nét đẹp mạnh mẽ có chút áp bức người nhưng về tính tình lại giống Lăng Tịnh Hy . . . thông minh, bướng bỉnh còn có chút yếu ớt.

Hai tiểu gia phả này mỗi ngày đều đem niềm vui chính người ra làm đề tài tiếp tục cuộc sống nhưng vẫn bại dưới tay Lăng Tịnh Hy, không phải đấu không lại cô mà là sợ cô tức giận, bệnh tìm tái phát thì hai người sẽ mồ côi mẹ vì thế chỉ có một từ hình dung khi đứng trước mặt mẹ mình . . . nhịn.

Riêng về Vương Vũ Hàn thì khỏi phải nói, từ ngày có hai đứa con, hắn nuông chiều con hết mực, bọn chúng muốn làm gì cũng không ngăn cản nhưng cũng vì thế mà hai đứa càng lớn càng đối với hắn rất ư là yêu thích mà cái yêu thích này là đem hắn ra làm đề tài trêu chọc.

Nhiều khi hắn muốn đem hai đứa con quảng sang Mỹ để Vương Thiếu Phong dạy bảo, bởi lúc nào hai đứa cũng là cái rào cản khiến mỗi đêm hắn và Lăng Tịnh Hy không thể ân ái ái được mà hắn lại vô biện pháp đối với hai đứa trẻ này . . . thật mất mặt.

Trong phòng ăn lớn.

Trên bàn ăn lớn, Vương Vũ Hàn ngồi ở vị trí chủ vị, Lăng Tịnh Hy ngồi bên phải hẳn còn Vương Vũ Thiên cùng Vương Tịnh Ngân đã được năm tuổi ngồi đối diện Lăng Tịnh Hy.

Thức ăn đã được bày sẵn trên bàn, bốn người chỉ nhìn nhau cười một cái sau đó động tác thật trang nhã bắt đầu gấp thức ăn.

“Ba ơi.”

Vương Tịnh Ngân đột nhiên lên tiếng, nở nụ cười thật tươi nhìn Vương Vũ Hàn mà hẳn ta cũng nhìn cực cưng cười yêu chiều.

“Có chuyện gì sao?”

“Thật ra cũng không có gì quan trọng nhưng hôm nay có một bạn trai nói với con, sau này lớn lên muốn cưới con làm vợ nhưng mà con không thích.”

Vương Tịnh Ngân nói xong, đôi mày thanh tú nhỏ nhăn nhu lại, cô bé tuy còn nhỏ nhưng vẫn biết chồng vợ là gì nha là giống như ba và mẹ cứ hắc hu hắc hu tới ngày mà khi đó cô bé và anh trai lại bị ba ném ra khỏi phòng ngủ của hai người không chút thương tiếc.

“Uhm, con gái ba thật ngoan, làm như thế là rất đúng, con phải nhớ rõ nếu muốn tìm một người chồng tốt thì phải giống như ba, hiểu chưa nào?”

Người nào đó không biết vô sỉ là gì, tự nâng mình lên đến đỉnh núi Phú Sĩ nhưng ngay sau đó thì bị cái liếc chết người của Lăng Tịnh Hy làm hẳn mất hứng, chỉ nhìn cô cười lì lì.

Liếc cũng thấy đủ hả giận, Lăng Tịnh Hy nhìn con gái với ánh mắt dịu dàng.

“Tịnh Ngân ngoan, con cũng phải nhớ kỹ cho mẹ, là con gái phải tìm một người chồng biết yêu thương mình hơn cả bản thân ... hơn thế nữa là người đó không có tính giống cầm thú, như thế cuộc sống của con sẽ bớt vất vả hơn nhiều.”

Vương Tịnh Ngân nghe mẹ nói thế, ngoan ngoãn gật đầu, lấy mục tiêu đàn ông tốt làm tâm điểm, còn đàn ông cầm thú thì đánh chữ X thật to trong đầu.

Vương Vũ hàn mặt đen thui, ghé người ôm eo Lăng Tịnh Hy, nhỏ giọng chỉ hai người nghe thấy.

“Nếu em thấy vất vả khi nằm dưới vậy hôm nay anh sẽ đổi chỗ với em.”

Lăng Tịnh Hy đỏ mặt tía tai, mặt có chút lúng túng trừng mắt nhìn Vương Vũ Hàn đang cười đắc ý, tay hung hăng néo ngang hong hẳn, Vương Vũ Hàn nhiều mày kêu đau nhưng về mặt vẫn cười ôn nhu với cô.

“Mẹ à, con suy nghĩ kỹ rồi.”

Vương Vũ Thiên im lặng nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng, về mặt đáng yêu nhìn Lăng Tịnh Hy nhưng giọng nói lại giống như ông cụ non.

Lăng Tịnh Hy nhướn mày. – “Chuyện gì vậy cục cưng của mẹ?”

“Trong lớp con có rất nhiều cô bé nói muốn làm vợ của con nhưng con không vừa ý một ai...”

Nói một nửa, ánh mắt xanh lam nhìn thẳng mắt mẹ mình, giọng kiên định.

“Nhưng con lại vừa ý một người nên con muốn kết hôn cùng người đó, có điều tuổi người đó lớn hơn con một chút, mẹ có phản đối không ạ?”

Lăng Tịnh Hy nhìn con trai, có chút ngẩn người, nó mới có năm tuổi nha nhưng cô công nhận hai đứa con cô sinh ra toàn là kẻ thông minh trời cho, học tập cũng vượt trội mọi đứa trẻ khác, nhưng mà việc chúng nhắc đến chuyện vợ chồng có quá sớm hay không?

Suy đi nghĩ lại cho thật kỹ, cô nhìn Vương Vũ Thiên với ánh mắt dịu dàng.

“Về chuyện tuổi tác, mẹ không phải người bảo thủ đương nhiên không phản đối nhưng tuổi con còn nhỏ vì thế hãy cố gắng học tập cho tốt, nếu sau này muốn cưới ai thì mẹ sẽ không phản đối.”

Thời này là thời đại nào mà còn phân biệt tuổi tác, huống chi cô còn nhỏ hơn Vương Vũ Hàn thì việc con cô lấy một cô gái lớn hơn cô là gì đâu, chỉ cần con cô hạnh phúc là cô vui rồi.

“Vậy là mẹ đã đồng ý?” – Vương Vũ Thiên nghiêm chỉnh hỏi.

“Ừ... nhưng mẹ chỉ đồng ý khi nào con trưởng thành thôi.” – Cô nhắc nhở.

“Cô bé nào có phúc lộc vào mắt con trai cưng của ba thế hả?”

Vương Vũ Hàn cười cười nói, về mặt tỏ ra tò mò bởi con trai hẳn rất ít khi nói chuyện mà mỗi lần nói điều là chuyện thú vị nên hẳn rất hứng thú muốn biết.

Vương Vũ Thiên liếc cha mình một cái, nhảy khỏi ghế đi tới chỗ mẹ mình, nhẹ nhàng ngồi lên đùi cô, hai tay bé nhỏ mập mập ôm lấy cổ cô.

“Mẹ à, nếu mẹ đã đồng ý vậy sau này không được ngủ chung với ba nữa mà chỉ được ngủ ở bên cạnh con.”

“Vì sao ?”

Cả ba người trên bàn ăn không hên mà lên tiếng cùng một lúc, riêng Vương Vũ Hàn thì nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, cái gì mà không được ngủ cùng hân ? ... hừ, tiểu tử thú này muốn hân quăng đi Châu phi thật sao ?

Vương Vũ Thiên nhìn ba người, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên nhưng mang theo chút uy lạnh nhạt.

“Bởi vì mẹ đã đồng ý gả cho con nên ngoài con ra không được chung đụng với người đàn ông khác.”

Ba người đồng loạt cứng đờ tại chỗ.

Lăng Tịnh Hy thở hắt ra, mắt kinh ngạc nhìn con trai, thì ra từ nãy tới giờ cô bị đứa con bảo bối gài bẫy.

Vương Tịnh Ngân vẻ mặt ngây ngốc nhưng sau đó gật đầu đồng ý. Nếu mẹ gả cho anh trai vậy cô vẫn có thể ở bên mẹ rồi, ý kiến khôn g tồi.

Vương Vũ Hàn mặt xanh mét, tay nắm chặt nôi cả gân xanh, giọng gằn gừ.

“Vương Vũ Thiên, đó là mẹ của con.”

“Con biết nhưng trên đời này không ai bằng mẹ, cho nên con thấy mẹ hợp với con nhất, mẹ yêu thương con mà con cũng yêu thương mẹ nên đây là giải pháp tốt nhất ... ba à, con nghĩ ba cũng nên chấp nhận đi, mẹ cần người dịu dàng chăm sóc chứ không phải cần người khiến mẹ chịu ‘vất vả’, cha hiểu ý con chứ ?”

Cái này không hiểu mới là lạ, cậu bé nhấn mạnh hai chữ vất vả chả khác nào nói hân cảm thú ... tức, tức chết đi được.

Vương Vũ Hàn ôm một bụng tức giận, chưa kịp phát tác thì hành động của Vương Vũ Thiên khiến hân tức giận muốn ói máu.

Vương Vũ Thiên ôm cổ Lăng Tịnh Hy, sau đó đặt đôi môi nhỏ nhắn lên môi cô nhẹ nhàng, giọng kiên định.

“Vì để tránh sai sót, con sẽ đóng dấu ngay tại đây, sau này mẹ là của con, đợi con trưởng thành thì mẹ và con sẽ kết hôn, mẹ cũng đừng lo sau này con không lo được cho mẹ, con nhất định sẽ khiến mẹ mỗi ngày vui vẻ và hạnh phúc, sẽ không ‘vất vả’ nữa đâu ạ.”

Câu nói cuối cùng lại ấn mạnh chữ ‘vất vả’, mặt Vương Vũ Hàn giờ đã đen hơn đít nôi, sát khí bốc lên bùng bùng, hai tròng mắt phùng phùng lửa đỏ.

“Ba à, con thấy anh trai nói cũng đúng, hay ba viết giấy ly hôn với mẹ đi, con thì sao cũng được, chỉ cần mẹ ở bên cạnh con là con vui rồi ... chỉ tiếc con không phải đàn ông nếu không cũng sẽ giống anh trai, cưới mẹ về ... thật đáng tiếc nha ... ”

Vương Tịnh Ngân ngây thơ nói, vẻ mặt tỏ ra vô tội nhưng trong lòng đang cười thầm vì sắc mặt của cha cô hiện giờ rất thú vị nha.

“Vương Vũ Hàn.”

Vương Vũ Hàn còn chưa trả lời thì Lăng Tịnh Hy đã gằn giọng, mặt tối lại, mắt hung dữ nhìn hân, ngực phập phồng lên xuống vì tức giận.

“Đêm nay nếu anh còn không quản giáo tốt hai con thì tối nay anh đừng có vào phòng em”

Nói xong, cô đứng dậy, hung hăng liếc hân một cái rồi bỏ đi nhưng khi xoay đi thì môi hơi cong lên cười trộm.

Một phần vì để cho hân biết không nên quá nuông chiều con khiến chúng nó cứ thích nói năng lung tung, một phần là vì tối nay cô được ngủ yên rồi.

Vương Vũ Hàn căn bản như một tượng đá bất động tại chỗ, cái gì quản giáo con ? cái gì đêm nay không được vào phòng ? ... nhưng khi lấy lại tinh thần thì mặt mày như quỷ dữ nhưng hai tiểu ác ma.

“Vương Vũ Thiên ...”

“Con ăn xong rồi, giờ con phải đi học đây ... ba à, con nhất định sẽ vượt trội hơn ba vì thế sau này ba nên cẩn thận một chút.”

Vương Vũ Thiên đi tới chỗ cha mình, bàn tay nhỏ béo mập mập vỗ vỗ đùi hân, với lý do cậu bé với không tới vai, sau đó vẻ mặt đắc ý đi ra khỏi cửa.

Vương Tịnh Ngân thấy không có gì chơi nữa, nên cũng ngừng ăn, cô bé đi tới trước mặt cha mình, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

“Ba à, tuy anh hai chưa phải là đàn ông đích thực nhưng cũng là giống đực mạnh mẽ, anh ấy muốn làm gì thì chỉ sợ ông trời cũng phải bó tay, vì thế ...”

Cô bé ngừng một lát, thờ dài một hồi.

“Con thấy ba nên ký tên vào giấy ly hôn trước chứ để sau này mẹ ký tên trước vậy chẳng phải ba sẽ bị mẹ bỏ sao ? ... như thế sẽ mất thể diện đàn ông lắm ... A, cũng trễ giờ rồi, con đi học đây, từ bây giờ ba hãy trân trọng từng phút từng giây bên mẹ nha, nếu không ... Hazi ...”

Vương Tịnh Ngân nói xong, lắc đầu thở dài một lần nữa, đáng người nhỏ nhắn đi ra phía cửa để người cha đáng tôn kính của mình mang một bụng lửa giận ngồi tại chỗ, mà quanh thân cũng mang sát khí dày đặc.

Vương Vũ Hàn, một người không biết sợ là gì, chỉ có người ta sợ hắn mà thôi nhưng giờ lại bị hai tiểu quý coi trời bằng vung này chọc cho tức điên lên, hấn cắn răng, quát lớn.

“Vương Vũ Thiên, Vương Tịnh Ngân ... hai con quay trở lại cho ba, hôm nay không được đi học, ba sẽ dạy cho các con ... quay trở lại đây ngay lập tức.”

“Vù ... vù ... vù ...”

Trả lời hắn cũng chỉ có tiếng gió thổi nhẹ qua bởi hai tiểu quý đã chạy mất dạng ... nhưng sự trêu chọc này chỉ là khởi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trả Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Ngoại truyện 3: Trái bí đỏ

Ánh chiều tà trải dài trên thành phố lớn rộn rã, vài tia hoàng hôn còn sót lại chiếu rọi xuống những cây cối xanh tươi.

Trong một căn biệt thự màu vàng nhạt, mái ngói nâu trầm, giữa khoảng sân mọc đầy cỏ, một cậu trai khoảng mười sáu tuổi, ngồi trên chiếc ghế cao, một tay cầm bút vẽ, đang vẽ lên tấm bảng lớn trước mặt.

Dáng người cao gầy, trên người vận một bộ đồ đơn giản, khuôn mặt có vẻ nho nhã, đôi môi bạc hơi nhếch lên, đôi mắt xanh lam tỏ ý cười nhìn chăm chú bức tranh trước mặt.

“Xoạt ... xoạt ... xoạt ...”

Bỗng một tiếng động trong bụi cây khiến cậu trai giật mình, chậm rãi quay đầu nhìn về phía bụi rậm.

Trong bụi rậm xoạt xoạt thêm vào tiếng, một cái bóng nhỏ nhắn hiện ra trước mắt cậu trai, một cái quần lót màu hồng kèm theo một cái hình hoạt hình nai bambi xuất hiện tiếp theo vì hình như cái bóng giờ lên khá cao.

Ngay sau đó là một dáng người nhỏ nhắn đứng thẳng dậy, có thể thấy rõ là một bé gái bởi mái tóc nâu dài còn có cái váy kiểu công chúa màu xanh nhạt, mang theo chút bụi bặm có thể do bụi rậm gây ra, còn có tóc tai hơi rối một chút nhưng bóng dáng nhỏ nhắn ấy vẫn quay lưng về phía cậu trai.

“Em là ai ?”

Cậu trai nhìn không được lên tiếng hỏi, mày cũng cau lại, trong căn biệt thự này, vách tường cao khoảng hai mét mà dáng người bé nhỏ như thế làm sao trèo qua được ? không lẽ ...

Cậu trai với vẻ mặt ngây người, hấn còn nhớ chỗ tường đó có một cái lỗ chó to nha ... không lẽ tiểu nha đầu này chui qua từ lỗ chó ?

Cô bé mặt váy xanh nhạt giật mình khi có người kêu mình nhưng cũng quay lại về phía giọng nói vừa phát ra.

Một đôi mắt trong veo tĩnh lặng, một khuôn mặt trái xoan trắng mịn, một đôi môi đỏ như son hơi mím lại, vẻ mặt có chút tái nhợt nhìn về phía cậu trai ấy.

Cậu trai thấy cô bé trước mặt nhìn qua cũng khoảng bảy tám tuổi, tuy còn nhỏ nhưng lại mang một vẻ đẹp thuần khiết nhưng đẹp nhất vẫn là đôi mắt, trông chúng long lanh như những ánh sao trên trời, tìm tự nhiên loạn một nhịp, mặt có chút mất tự nhiên ...

Hắn bị sao thế này, không lẽ bị cô bé làm tim loạn nhịp ? ... trời ơi, hấn vẫn chưa có biến thái đến thế đâu.

“Khụ ... khụ ... em là ai ? sao vào được đây ?”

Hắn ho khan vài tiếng, trầm giọng hỏi cô bé trước mặt.

Cô bé chớp chớp đôi mắt trong veo, giọng trong trẻo vang lên.

“Vì sao em phải nói cho anh biết em là ai ?”

Cậu trai ngẩn người, ngay sau đó nhũn chặt mày.

“Em có biết tự tiện xông vào nhà người khác là phạm pháp hay không?”

“Em không có xông vào mà là chui vào nha...”

Cô bé trả lời xong cũng đi tới trước mặt hắn, từ dưới nhìn lên có thể thấy người này rất cao, khuôn mặt cũng tuấn tú, đáng người cũng xem là soái ca ... được, trong lòng cô bé đã có quyết định rồi.

“Chui vào?”

Nói xong hắn cũng hiểu ngay, thì ra là chui từ cái lỗ kia.

“Vậy vì sao em chui vào đây? còn nữa, em phải nói em tên gì? ở đâu tới đây?”

“Em tên trái bí đỏ, em từ nhà đi tới đây.”

Cô bé thành thật trả lời nhưng lại khiến mặt cậu trai đen thui, đây mà cũng gọi là câu trả lời sao? ... hắn thờ dài nhìn cô bé.

“Anh tên Vương Vũ Hàn, đây là nhà của anh, giờ anh đã nói tên anh rồi, em cũng nói tên em đi.”

“Em cũng đã nói tên em cho anh nghe rồi mà, ba và mẹ đều kêu em như thế.”

“Em...”

Hắn tức giận nghiền cả hàm răng nhưng chưa kịp phát tiết thì thấy đôi mắt cô bé nhìn chăm chú vào bức tranh hắn đang vẽ, đôi mày khẽ nhướng lên, sau đó mặt mày vui vẻ, giọng nói có chút đặc ý.

“Đẹp không? đây là căn biệt thự do anh thiết kế đó, nó có tên là Nguyệt Thụ, hình trăng khuyết rất đẹp, sau này anh sẽ xây nó lên.”

Hắn thao thao bất tuyệt, đối với hắn thì đây là tâm huyết lớn nhất, xây xong căn biệt thự lớn này, hắn cùng ba mẹ và em trai sẽ sống những ngày vui vẻ và hạnh phúc bên nhau, cả nhà bốn người còn có đi Phụng nữa, chắc chắn sẽ rất vui.

“Thật xấu xí.”

Chỉ ba chữ mà có thể khiến hắn đóng băng tại chỗ, miệng đang cười vui vẻ thì cứng đờ nhưng có chút gật gật ...

Cái gì xấu xí? ... đây là thành quả cả tháng trời hắn gầy công cực khổ thiết kế vậy mà tên xú nha đầu miệng còn hôi sữa này lại nói là xấu xí, xấu ở chỗ nào chứ? ... tức giận, phẫn nộ, muốn đánh người.

Xoay mặt hung hăng trừng mắt cô bé áo xanh, muốn dè cô bé xuống vạch móng ra đánh nhưng khi thấy cô bé cầm bút vẽ của hắn còn vẽ bậy bạ gì đó trên bảng thiết kế ... mặt lạnh, môi tái, lòng thì hoảng hốt muốn ngăn cản nhưng khi thấy cô bé vẽ gì đó xong nhìn hắn cười ngây ngô.

“Nên có một vườn hoa lớn sẽ đẹp hơn, anh là con trai không có tí lãng mạn gì hết? chắc bây giờ vẫn chưa có cô nào thèm ngắm phải không?”

Nhìn những cái bông không ra bông, hoa không ra hoa nhưng đặc ở một góc đó có thể thấy tốt hơn rất nhiều, hắn cũng không so đo với lời cô bé nói, chỉ nhìn cô bé thần nhiên trêu chọc.

“Vẽ xấu thật nhưng anh tạm chấp nhận.”

Cô bé phồng má trừng mắt nhìn hắn, quăng thẳng cây bút vào mặt hắn, tức giận bỏ đi ... xấu thì xấu cũng đâu cần chê bai ra mặt như vậy có được không? ... à, mà nghĩ lại hình như khi nãy mình cũng nói như thế thì phải?

Vừa bước đi vài bước thì tay đã bị hắn nắm lại, mặt nhanh chóng đỏ bừng, lần đầu tiên bị con trai nắm tay khiến cô bé có chút lúng túng nha ...

“Trái bí đỏ, vì sao ba mẹ lại gọi em như thế vậy? ... còn nữa, vì sao lại vào nhà anh? em không nói anh sẽ báo cảnh sát bắt em, cho em ở trong đó sám hối.”

Hắn thấy cô bé muốn bỏ đi nên ra tay ngăn cản, bây giờ cũng rất buồn chán, có cô bé này giải khuây cũng là cách tốt nhất.

Trái bí đỏ liếc hắn một cái, cái miệng nhỏ nhắn nhấp nháy.

“Em đang trên đường về nhà nhưng thấy được một con chó nhỏ, thấy nó rất dễ thương, vội chạy theo nhưng tới chỗ này thì mất tiêu, tự nhiên thấy được cái lỗ to kia, em nghĩ chắc nó chui vào đây nên em mới chui vào theo.”

Trái bí đỏ mặt mày ủ rũ nói tiếp.

“Ba mẹ em nói, từ nhỏ em rất ngốc, vì thế phải ăn nhiều bí đỏ mới thông minh lên được, ăn hoài ăn mãi rồi ai cũng kêu em thành trái bí đỏ luôn, ba mẹ

thấy thế cũng kêu luôn, thật mất mặt.”

Cô bé cảm thấy mình rất thông minh nha, vì sao mọi người cứ nói cô là bé ngốc ? không can tâm ... giận.

“Hahahahahaha .... Ăn bí đỏ sẽ thông minh ... thật tức cười ... hahahaha ”

Tiếng cười vang vọng không trung, Vương Vũ Hàn cười như điên, hần lần đầu nghe thấy việc ăn bí đỏ sẽ trở nên thông minh nếu thật thế thì hần sẽ ăn cả vạn quả cũng nên.

“Á ... ”

Cười mới được một nửa thì bên eo bị đau, nhìn lại mới thấy là do trái bí đỏ gây ra, hần trừng mắt nhìn cô bé, sau đó ho nhẹ một tiếng, cũng biết mình đã thất thố, về mặt có chút áy náy.

“Anh thấy em không cần ăn bí đỏ vẫn rất thông minh đó thôi.”

Tuy chỉ là lời an ủi nhưng lại khiến đôi mắt trong veo kéo sáng, nụ cười ngây ngô nhìn hần, cảm hất lên, giọng tỏ vẻ đắc ý.

“Em cứ tưởng anh ngu ngốc không ngờ cũng có chút thông minh ... được rồi, sau này anh chỉ cần ăn nhiều bí đỏ thì anh cũng sẽ thông minh giống như em vậy đó.”

Mặt hần đen xì nhưng ngay sau đó lại bị hành động của cô làm cho đỏ ửng cả ra.

Trái bí đỏ bỗng ôm mặt hần ghế sát mặt mình, cái môi nhỏ nhắn đặt lên đôi môi mỏng bạc của hần, ngay sau đó là nụ cười ngây thơ nhìn hần.

“Cái này coi như em đã đóng dấu anh, sau này em lớn lên thì anh phải gả cho em, còn có ... Hazi ... ”

Về mặt có chút xụ xuống như lời mình đang nói là ngậm đắng nuốt cay mà thốt ra.

“Coi như em không có phúc, kiếp trước không có tu đủ kiếp nên mới gặp tên ngốc như anh nhưng vì tương lai của kẻ ngốc anh sẽ không có cô gái nào ưa, tính cách lại chẳng có ai thích nên em đành hy sinh bản thân vậy ... ông xã ~”

Nói xong, trái bí đỏ còn kêu hai chữ ông xã ngọt ngào khiến Vương Vũ Hàn rung mình một cái, cả người sồn gai ốc, còn chưa kịp suy nghĩ thì cô bé đã quay người bỏ đi, cũng quảng lại cho hần một câu.

“Trời sắp tới rồi, bà xã về trước đây, mai một bà xã rảnh rồi sẽ đến thăm ông xã nữa nha.”

“Đứng lại.”

Hần gầm lên, đi nhanh tới kéo tay cô bé, mặt vừa đen vừa đỏ trông rất buồn cười.

Cái gì không ai ưa ? cái gì không ai thích ? ... trong trường hần có rất nhiều con gái theo chân hần, còn tỏ tình, gửi thư không biết đếm sao cho xuể, không ngờ lại bị con nhóc này cho là kẻ ngốc nghếch, còn nói cái gì muốn hần gả cho cô ... tức.

“Vũ Hàn, con vào đây giúp mẹ một lát.”

Chưa kịp phát tiết thì giọng mẹ hần vang lên, hần hừ lạnh nhìn trái bí đỏ, lạnh lùng gằn giọng.

“Em ở đây cho anh nếu dám rời đi, em chết chắc.”

“Tại sao em phải nghe lời anh ?” – Cô nhướn mày hỏi.

“Vì em là bà xã anh.”

Hần nói xong bỏ đi vào trong để lại trái bí đỏ ngây ngốc nhìn bóng dáng hần khuất dần, lát sau đôi môi nhỏ nhắn nở nụ cười tươi sáng ... tên này thật đáng yêu nha.

Mẹ cô nói đúng, đáng ông tốt phải biết nắm bắt cơ hội cướp lấy, tuy hần ngốc nhưng lại tốt còn có vẻ đẹp trai, thôi thì bù qua sót lại cho xong, bắt quá sau này cưới hần về rồi thì dạy bảo lại sau vậy.

Trái bí đỏ rất nghe lời ngồi lên chiếc ghế của Vương Vũ Hàn mới ngồi, mắt chăm chú nhìn bảng thiết kế trước mặt.

“Thiên Ngân.”

Một giọng nam khàn khàn vang lên, còn mang theo vẻ kinh ngạc, pha lẫn chút sợ hãi không tin nhìn Trái Bí Đỏ.

Trái bí đỏ nghe có người gọi tên mình, quay mặt nhìn phía sau bảng thiết kế, một người đàn ông trung niên vận bộ đồ đen, khuôn mặt lạnh lùng nhưng đôi mắt có chút lo lắng nhìn cô.

“Ba.” – Cô bé vui vẻ kêu lên.

Trái bí đỏ chạy tới ôm người đàn ông trước mặt, đôi mắt đầy vui sướng, người đàn ông bế bổng Trái bí đỏ lên, giọng trách móc.

“Tại sao con lại ở đây?”

“Con đi học về, thấy con chó nhỏ rất dễ thương, muốn bắt nó về nhưng mất tiêu rồi, con cũng chỉ vô tình đi vào đây thôi ạ.” – Trái bí đỏ ngoan ngoãn giải thích.

Người đàn ông thở dài. – “Được rồi, chúng ta về thôi.”

“Không được, có người...”

Chưa kịp nói xong, chỉ trong chớp mắt cô và cha đã đứng ở ngoài vách tường, còn chưa kịp phản ứng thì hai người đã ngồi vào trong xe.

“Ba...” – Trái bí đỏ rầu rĩ kêu cha mình nhưng ngay sau đó...

“À...” – Một tiếng nổ lớn phát ra phía sau chiếc xe đang chở hai cha con.

“Á...” – Trái bí đỏ hai tay che tai mình hét lớn, cả người run rẩy bỗng xoay người ôm chặt lấy Diệp Nguyên, mắt lập tức đỏ hoe.

“Ba à, tiếng sét đáng sợ quá, con không thích.”

Diệp Thiên Ngân khóc nức nở, cô bé cảm thấy tiếng sét lần này khác xa những lần khác, trong đó có thứ gì đó khiến tim cô đau, khiến đầu cô như nhói, âm thanh lại rất chói tai.

Và đó cũng là lý do sau này vì sao Diệp Thiên Ngân lại sợ tiếng sét đến thế, từ nhỏ đã chịu sự kích thích lớn nên dẫn đến trong lòng luôn có một bóng ma, cho đến lớn lên cũng không thoát khỏi cái bóng ma ấy.

Diệp Nguyên thấy con gái tưởng tiếng bom nổ là tiếng sét, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, ông ôm con gái vào lòng, giọng nhẹ nhàng.

“Thiên Ngân ngoan, sẽ không sao đâu, có ba ở đây bảo vệ con rồi, con đừng sợ.”

Được sự vuốt ve dịu dàng của cha, còn có giọng nói ấm áp khiến Diệp Thiên Ngân bình tĩnh hơn, cô bé gật đầu dựa vào lòng cha mình, phút chốc cũng đi vào giấc ngủ vì mệt.

Thấy con gái ngủ say, Diệp Nguyên nhấn mạnh ga chạy về phía trước, chuyện còn lại cứ để bọn kia giải quyết, nếu có bất trắc ông sẽ tiếp viện sau.

Diệp Nguyên nhìn con gái, đôi mắt khi này còn lạnh lùng giờ đã trở nên dịu dàng, bàn tay vuốt ve tóc cô bé, giọng nhỏ nhẹ.

“Thiên Ngân, mong rằng sau này khi con biết hết mọi chuyện, sẽ không hận ba, ba làm tất cả cũng chỉ vì gia đình chúng ta.”

Màn đêm bắt đầu buông xuống, chiếc xe vẫn chạy như bay trong bầu trời tối mịt.

Mười bốn năm sau.

Trong đêm tối bao trùm mưa lớn, tại một ngôi nhà nhỏ nằm gần vách núi, xung quanh đều mang một màu tối đen.

Bên ngoài ngôi nhà nhỏ là những chiếc xe màu đen hắc ám, khí thế hào hùng, không gian lạnh lẽo băng giá.

Bên trong cũng mang bầu không khí đáng sợ, một đám người mặt Vest đen đứng thành hàng ngang đầy uy thế bức người, phía trước họ, một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt lạnh lẽo, cả người tỏa ra hàn khí, mắt đỏ ngầu nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt.

“Con gái của mày tư vị cũng không tồi, có thể dám thuộc hạ của tao cũng nên ném thử một chút.”

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, đôi mắt màu xanh lam hờ hững nhìn người đàn ông trung niên, giọng lạnh lùng vang lên.

Mà người đàn ông trung niên ấy không ai khác là Diệp Nguyên còn người mang một thân lạnh lẽo là Vương Vũ Hàn, bốn mắt lạnh lẽo chạm vào nhau, Diệp Nguyên hừ lạnh.

“Dù mày có cho cả trăm thằng chơi nó, tao cũng không khai, con gái chỉ là thứ bỏ đi, chẳng làm nên việc, hơn nữa nó đâu phải con gái tao, vì sao tao phải vì nó mà bán đứng tổ chức?”

Miệng nói ra độc địa nhưng trong tâm lại lo lắng cho Diệp Thiên Ngân đang nằm trong phòng, chỉ cần không quan tâm con bé, nhục mạ con bé, xem con bé như con cò thì ông tin con bé sẽ không sao.

Bởi càng quan tâm thì tính mạng người đó càng gặp nguy hiểm mà đó là điều ông đã học được trong tổ chức sát thủ.

Suy đi nghĩ lại thì tất cả là lỗi của hai người, vì sao không sớm đưa Thiên Ngân cùng Tiểu Minh bỏ trốn, họ biết chuyện xảy ra hôm nay là do tự tạo nghiệt không oán ai được.

Là sát thủ, bọn họ đáng lẽ sau khi hoàn thành nhiệm vụ nên giết chết Diệp Thiên Ngân, cũng không nên sinh ra Tiểu Minh nhưng họ không đành.

Thời gian sống với đứa con gái nuôi đã khiến hai người từ một con người lạnh lùng tàn nhẫn thành một người mang nặng tình thâm vì thế họ quyết định rút lui khỏi thế giới sát thủ, muốn mai danh ẩn tích nhưng thật không ngờ ...

Vương Vũ Hàn lạnh lùng nhìn Diệp Nguyên, khẽ nhếch miệng cười, tay nhẹ nhàng phát lên và rồi ...

Từng tiếng hét kêu đau đớn vang lên thật thê thảm và không lâu sau, căn nhà nhỏ trước mắt bùng bùng lửa sáng, thiêu rụi cả căn nhà cùng những thứ cây cỏ đại xung quanh.

Sáu năm sau.

Trong mộ viên lớn, bóng dáng hai bóng dáng quấn lấy nhau dưới ánh nắng mặt trời chói chang.

Vương Vũ Hàn hôn Diệp Thiên Ngân thật sâu, giây phút rời khỏi môi cô, trong đôi mắt hần chứa đầy tình cảm nồng đậm mà Diệp Thiên Ngân cũng nhìn hần với đôi mắt dịu dàng, yêu thương tha thiết.

Hai người nhìn nhau đầy vẻ yêu thương, sau đó tay nắm tay đi về phía trước ... hạnh phúc đang trải trên con đường họ đang đi.

Khi họ đã đi một khoảng khá xa, nơi ngồi mộ trắng mờ ảo hiện ra hai bóng trắng một nam một nữ, cùng một bé trai nhỏ nhắn đang nằm trong tay người phụ nữ trung niên.

Người đàn ông trung niên cùng người phụ nữ bên cạnh, hai người cũng nở nụ cười hạnh phúc nhìn hai bóng dáng trước mắt, không hẹn mà cùng thốt ra một câu dù chẳng ai nghe thấy hai người đang nói gì

“Thiên Ngân, cha mẹ chúc con hạnh phúc.”

~~~~~ Toàn Văn Hoàn ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trá Thủ Tổng Giám Đốc Ác Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.